

Thị Kim

*Mỹ
Nhân
Khó
Gả*

Editor: Nhi

<http://kunnhi.wordpress.com>

MỸ NHÂN NAN GIÁ

(MỸ NHÂN KHÓ GẢ)

Tác giả: THỊ KIM

Editor: Nhi

Nguồn: kunnhi.wordpress.com

Số chương: 70

Làm ebook: greenprairie

Mục lục

Giới thiệu

Chương 01 – Thay mặt đội đào

Chương 02 – Tai vách mạch

rừng

Chương 03 – Nguy hiểm

Chương 04 – Chim sẻ đứng sau

Chương 05 – Thoát hiểm

Chương 06 – Phớt nét mày ngài

Chương 07 – Quỳnh lâm thịnh

yến

Chương 08 – Vô tình cố ý

Chương 09 – Ớn cứu mạng

Chương 10 – Người đẹp như

mây

Chương 11 – Tan nát con tim

Chương 12 – Quần phương tranh

diễm

Chương 13 – Nham hiểm

Chương 14 – Vô tình không gặp

Chương 15 – Tình ngay lý gian

Chương 16 – Đề cử hoa thần

Chương 17 – Ra tay tàn nhẫn

Chương 18 – Lại bị chòng ghẹo

Chương 19 – Người tới ta đi

Chương 20 – Nụ cười mỹ nhân

Chương 21 – Hai mặt

Chương 22 – Kế trong kế

Chương 23 – Đấu tranh tâm lý

Chương 24 – Kỳ phùng địch thủ

Chương 25 – Phượng cầu hoàng

Chương 26 – Dưới tàng cây quế

Chương 27 – Thờ ơ

Chương 28 – Quan quan thư cửu

Chương 29 – Âm mưu

Chương 30 – Quà sinh nhật của

Thái tử

Chương 31 – Cầu hôn

Chương 32 – Đạo cao một thước

Chương 33 – Tâm tư

Chương 34 – Cung yển

Chương 35 – Hoa lạc nhà ai

Chương 36 – Ma cao một trượng

Chương 37 – Chung tình

Chương 38 – Kích thích

Chương 39 – Nạp thái

Chương 40 – Hôn lễ

Chương 41 – Động phòng

Chương 42 – Uyên ương hí thủy

Chương 43 – Lời dặn

Chương 44 – Ghen

Chương 45 – Lại mặt

Chương 46 – Giận dỗi

Chương 47 – Thương cục yển

Chương 48 – Ngang tài ngang

sức

Chương 49 – Âm mưu (1)

Chương 50 – Âm mưu (2)

Chương 51 – Ác giả ác báo

Chương 52 – Chân tướng

Chương 53 – Hải hòa

Chương 54 – Xung hi

Chương 55 – Thật giả

Chương 56 – Trả thù

Chương 57 – Hòa thân

Chương 58 – Cảnh đẩy người

xưa

Chương 59 – Xuất chinh

Chương 60 – Sóng gió

Chương 61 – Bị thương

Chương 62 – Cục diện rối bời

Chương 63 – Từng hứa hẹn

Chương 64 – A Cửu

Chương 65 – Cung biến

Chương 66 – Duệ Vương

Chương 67 – Bí Tư Doanh

Chương 68 – Trở về

Chương 69 – Khắc khẩu

Chương 70 – Hạnh phúc viên

mãn

Giới thiệu

Thân là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, vậy mà lại không ai thèm lấy?

Chương 01 – Thay mặt đổi đời

Cung Cẩm Lan ngồi dưới mái hiên không nhanh không chậm loay hoay một chậu mẫu đơn. Trường bào gấm tím, đai lưng bằng ngọc, dưới mào quan là một gương mặt tuấn tú được bảo dưỡng thỏa đáng, dù đã ngoài bốn mươi, nhưng vẫn cao lớn hiên ngang, phong lưu phóng khoáng, mỗi cử chỉ đều toát lên vẻ nho nhã phóng khoáng nam tính chín chắn.

Cung phu nhân Hướng Thanh Thư nhàn rãi tựa ghế dài, hai mắt to tròn ướt át nhìn phu quân, lòng thầm đặc ý về mắt nhìn người của

mình năm đó.

Năm Khánh Phong thứ 3, Trạng nguyên lang bẻ cành hoa quế ở kim điện ^[1], tài hoa hơn người không nói, còn có số mệnh tốt, đường quan lộ thênh thang, còn trẻ đã thăng đến Lễ Bộ Thượng thư.

[1]: Bẻ cành hoa quế ý chỉ người đỗ tiến sĩ.

Nhưng đây cũng chưa phải chuyện khiến Cung phu nhân đặc ý nhất, đặc ý hơn chính là bà không những gả được cho một lang quân như ý, mà còn sinh được một cô con gái được mệnh danh kinh thành đệ nhất mỹ nhân. Bà cũng cảm thấy trời cao có phần hậu đãi. Nhưng dù

vậy, bà thấy bản thân vẫn chưa tính là người phụ nữ được hâm mộ nhất thế gian, bởi vì còn một nữ nhân khác, phúc khí khiến người khác phải ghen tỵ.

Nữ nhân đó chính là Hoàng hậu Độc Cô Linh. Hậu cung ba nghìn giai lệ, bà ấy lại là nữ nhân duy nhất của Tuyên Văn Đế!

Một người đàn ông nếu không có cơ hội thì thôi, không có năng lực thì thôi, nhưng Tuyên Văn Đế là người đàn ông quyền lực nhất thiên hạ, sở hữu những điều kiện thu hút phái nữ nhất thiên hạ, vậy mà lại chung thủy với một nữ nhân. Thật không thể giải thích nổi.

Vốn tự cho rằng bản thân là người hiểu tâm tư đàn ông, vậy mà Cung phu nhân cũng không tìm ra lời giải. Nếu Độc Cô Hoàng hậu khuynh quốc khuynh thành thì còn hiểu, nhưng Cung phu nhân cảm thấy Hoàng hậu còn không đẹp bằng bà. Nếu Độc Cô Hoàng hậu tài trí hơn người đã đành, nhưng chưa từng nghe nói Hoàng hậu có tác phẩm hay thành tựu nào ở cầm kỳ thi họa thơ từ ca phú.

Không lẽ là chuyện phòng the...

Là một cáo mệnh phu nhân cao quý, bà cảm thấy không nên suy đoán theo hướng thấp kém đấy, nhưng ngoài lý do đấy thì bà chẳng

thấy một manh mối nào khác.

Mà kể ra, không biết kỹ thuật của Hoàng hậu cao siêu đến mức nào?

Cung phu nhân chổng cằm...

Phu nhân nhà mình vốn nói chuyện luôn mồm giờ đột nhiên không có động tĩnh, Cung Cẩm Lan có chút kỳ quái, quay đầu liền thấy phu nhân nhà mình ánh mắt đờ đẫn, mặt hơi ngây ra, không biết đang suy nghĩ điều gì, vì thế liền đi đến trước mặt phu nhân hỏi: "Hôm nay phu nhân An Quốc công tới có chuyện gì vậy?"

An Quốc công phủ là nhà mẹ đẻ của Cung phu nhân, sau khi lão

Quốc công qua đời, con trai lớn là Hưởng Thiên Trọng thừa kế tước vị, thê tử Hàn thị trở thành phu nhân An Quốc công. Vị phu nhân Hàn thị này xuất thân thế gia, rất nghiêm khắc tuân thủ lễ nghi, làm việc có nề nếp, theo khuôn phép cũ, không hợp với Cung phu nhân vốn phóng khoáng tự do, vì thế hai bên vốn không thăm hỏi nhiều. Hôm nay nghe nói bà ấy đột nhiên tới chơi, Cung Cẩm Lan thảm kinh ngạc.

Cung phu nhân hồi phục tinh thần, dấu môi, "Tất nhiên là có chuyện nhờ vả thiếp."

Cung Cẩm Lan càng ngạc nhiên, "Bà ấy nhờ vả nàng chuyện gì?"

“Muốn nhờ Khanh nhi thay Uyển Ngọc định ra một hôn sự.” Hường Uyển Ngọc là con gái duy nhất của Hàn thị, chỉ lớn hơn Cung Khanh một tháng.

Cung Cẩm Lan vừa nghe liền cau mày, “Sao làm được?”

“Phu quân đừng vội, để thiếp giải thích.” Cung phu nhân cười thản nhiên, không nhanh không chậm nói: “Chị dâu muốn kết thông gia cùng Triệu Quốc phu nhân, hai bọn họ vốn thân thiết, Triệu Quốc phu nhân cũng có ý đó, có điều tiểu Hầu gia không chịu. Chị dâu sai người dò la nghe ngóng, thì ra là tiểu Hầu gia không biết nghe ai nói, nói là Uyển

Ngọc học thức nông cạn, tính tình ẻo lả. Chị dâu muốn nhờ Khanh nhi giúp một việc.”

Triệu Quốc phu nhân là chị gái của Độc Cô Hoàng hậu, vì phụ thân Độc Cô Hoàng hậu là Định Viễn Hầu không có con trai, Độc Cô Hoàng hậu liền đem con trai thứ hai của Triệu Quốc phu nhân tên Tiết Đặc đổi tên là Độc Cô Đặc, kế thừa tước vị của phụ thân.

“Chuyện như vậy làm sao giúp?” Cung Cẩm Lan thầm nghĩ, Độc Cô Đặc thật là một người cẩn thận, có thể thăm dò tỉ mỉ như thế. Tính tình con người của tiểu thư Quốc công phủ thế nào, có lẽ chỉ mấy nha

hoàn thiếp thân may ra là rồi.

“Ngày tết Nguyên Tiêu tới, nghe nói Hầu gia sẽ cùng mấy người bạn tốt hẹn nhau ở Văn Hà Lâu. Chị dâu muốn nhờ Khanh nhi đứng dưới giải câu đố đèn, để tiểu Hầu gia có thể chứng kiến, Uyển Ngọc không phải kẻ tài sơ học thiển, kiến thức nông cạn.”

Trên đường Trường An phần hoa bậc nhất có rất nhiều tửu lâu, đến tết Nguyên Tiêu, mỗi tửu lâu sẽ dùng hết chiều trò để thu hút khách khứa. Tết Nguyên Tiêu hàng năm, Văn Hà Lâu sẽ treo lên trước cửa hơn trăm đèn lồng viết câu đố, nếu người nào giải được năm mươi câu,

sẽ được mời lên phòng riêng tầng hai, được tặng miễn phí một bàn tiệc rượu. Mấy năm qua đã thành một nơi nhất định phải dạo qua đêm Nguyên Tiêu ở phố Trường An.

Cung Cẩm Lan nói: “Khanh nhi thông tuệ cơ mẫn, tất nhiên không bị câu đố đèn làm khó. Nhưng cho dù có đeo mặt nạ, tiểu Hầu gia làm sao biết Khanh nhi đang giả làm Uyên Ngọc?”

Cung phu nhân cười đắc ý, “Để Hưởng Đại Trụ hộ tống Khanh nhi.”

Cung Cẩm Lan ồ một tiếng, thầm nghĩ Hàn thị bề ngoài nghiêm trang, thì ra cũng không thiếu thủ đoạn, có thể nghĩ ra cái kế thay mặt đổi đào,

giấu trời qua biển này.

Hướng Đại Trụ là quản gia của An Quốc công phủ, là một người tương đối nổi tiếng ở kinh thành. Hắn là một người Hồ phụ thân Cung phu nhân mang về khi đánh dẹp Tây Vực, mắt nâu tóc xoăn không nói, còn to cao hơn người, người bình thường chỉ đứng tới vai hắn là cùng. Trong kinh thành có rất nhiều người biết, nếu có hắn đi theo, mọi người tất nhiên nhận định Cung Khanh mang mặt nạ thành tiểu thư An Quốc công phủ.

Cung Cẩm Lan vốn cẩn thận nói: "Sau này nếu tiểu Hầu gia biết được chân tướng, nhất định nói nà

cùng phu nhân An Quốc công hợp mưu lừa gạt hẳn. Chuyện này không tham gia vẫn hơn.”

Cung phu nhân phản đối: “Chị dâu hiểm khi nhờ vả thiếp, giờ lên tiếng thiếp không tiện cự tuyệt? Còn nữa, chúng ta không nói người giải câu đố đèn là Uyển Ngọc, chỉ để tiểu Hầu gia cho rằng người đó là Uyển Ngọc, thế sao gọi là lừa gạt?”

Còn không gọi là lừa gạt? Cung Cẩm Lan lắc đầu, không thể nào hiểu nổi logic của phụ nữ.

Bóng đêm còn chưa phủ xuống, đường Trường An đã ồn ào huyền náo, muôn phương tụ họp.

Sau tết Nguyên Đán là tết Nguyên Tiêu, lễ hội đèn lồng, lễ hội hoa, không khí rất náo nhiệt, tết Nguyên Tiêu vẫn là náo nhiệt nhất, có thể nói là ba ngày không có đêm, cả thành chúc tụng, người người thăm thú, dạo phố nhìn đèn, trăng đêm vui đùa.

Đường phố sầm uất, gần như ai cũng đeo mặt nạ, một trong những điểm đặc sắc của tết Nguyên Tiêu chính là vô vàn mặt nạ.

Người nghèo thì ghé hàng rong bên đường mua một mặt nạ hợp túi tiền, người giàu không tiếc nghìn vàng để nổi bật, bỏ rất nhiều tiền bạc thỉnh người vẽ giỏi vẽ mặt nạ,

sau đó lại thuê thợ thủ công nạm vàng khảm ngọc lên mặt nạ, nào những trân bảo lưu ly, càng tinh xảo hoa lệ càng tốt, càng độc đáo càng tốt, cũng chỉ để nổi bật trong đêm hội.

Cung phu nhân tỉ mỉ chuẩn bị hai mặt nạ, một là phù dung xuất thủy, một là quốc sắc thiên hương, cả hai đều do họa sĩ danh tiếng trong kinh phác họa, lại thuê tú phường thêu nổi từng cánh hoa, dùng kim sa đánh thành nhụy hoa, dưới ánh đèn sẽ tạo cảm giác chân thật như đóa hoa đang nở rộ dưới ánh mặt trời, long lanh khoe sắc, đẹp không lời nào tả được.

Hoàng hôn khẽ rọi, Cung phu nhân dẫn nữ nhi lên kiệu, đi thẳng đến đường Trường An phồn hoa.

Nơi này đã tấp nập người đi, chen chúc tấp nập, dường như dân toàn thành đều tụ về nơi đây. Đèn sáng lung linh, phồn hoa thịnh thế, ánh sao chỉ còn lờ mờ nơi chân trời, bóng trăng cũng lẻ loi.

Cung phu nhân xuống kiệu ở cầu Bình An đầu đường Trường An, dẫn Cung Khanh thị nữ gia nhân đi bộ tới Đẳng Nguyệt Lô. Trong phòng riêng ở tầng hai, Hàn thị đang chờ cùng Hướng Uyển Ngọc.

Hướng Đại Trụ đứng chờ trước cửa phòng, người cũng như tên,

như một cây cột lừng lững. Cung Khanh vẫn thường về nhà ngoại, nhìn đã quen, không còn giật mình.

Vào phòng, Hàn thị đứng dậy đón chào, hết sức nhiệt tình với mẹ con Cung phu nhân.

Hương Uyển Ngọc vén áo thi lễ với Cung Khanh, vẻ mặt có chút không tự nhiên.

Cung Khanh cười hồi lễ, biết rõ tính biểu tở, lúc này nhất định chẳng vui vẻ gì.

Lần này mà không giúp đỡ, tất là biểu tở oán giận, nhưng giúp rồi cũng chẳng hay ho gì, sẽ không chỉ ghen tỵ nàng thông minh hơn, còn cho rằng nàng giúp đỡ chỉ nhằm thể

hiện.

Căn cứ vào một nguồn tình báo đáng tin, tối nay Độc Cô Đạc đeo mặt nạ Thần Nông, đã ngồi trong phòng riêng số bốn trên tầng hai Văn Hà Lôu. Vì thế, Hàn thị nhìn thấy Cung Khanh liền đi thẳng vào vấn đề: "Ta đã dặn Đại Trụ, bảo hắn đứng dưới cửa sổ phòng tiểu Hầu gia đang ngồi, cúi đầu liền thấy nhóm mọi người." Vừa nói, bà vừa đưa ra một mặt nạ tinh xảo đẹp đẽ, cười nói: "Đây là mặt nạ của Uyển Ngọc, tất cả xin nhờ cậy cháu."

"Mợ khách sáo, Khanh nhi tất nhiên hết lòng giúp đỡ." Cung Khanh nhận mặt nạ, vừa nhìn đã

biết giá trị không ít. Mặt nạ vẽ hỉ thượng mi sao, nét vẽ tinh xảo mềm mại, hoa mai khảm hồng bảo thạch, nhụy hoa làm bằng những sợi tơ vàng dài ngắn đan xen. Dùng lông đuôi công đã qua xử lý ghép thành hình chim hỉ thước. Xem ra, thợ đã tốn rất nhiều tâm tư.

Hương Uyển Ngọc nói với thị nữ đứng sau: “Thanh Hoa, đeo mặt nạ cho tiểu thư.”

Thanh Hoa hai tay nâng mặt nạ, cẩn thận buộc sợi dây tơ sau gáy Cung Khanh.

Chuẩn bị xong xuôi, Cung Khanh mang theo Thanh Hoa Lam Nguyệt ra khỏi phòng. Hương Đại Trụ dẫn

theo hai gia đình theo sát ra khỏi Đàng Nguyệt Lâu. Giữa một biển người, Hương Đại Trụ mắt nâu tóc xoăn, cao vượt lên rất nổi bật, thu hút không ít ánh mắt.

Hai tiểu nhị đứng trước Văn Hà Lâu, đang nhiệt tình mời mọc khách qua đường.

Dưới mái hiên treo rất nhiều đèn lồng, đủ các màu sắc, rực rỡ nổi bật. Mọi người vây quanh quan sát nghĩ ngợi, bàn tán xôn xao.

“Đồ đèn Văn Hà Lâu năm sau khó hơn năm trước.”

“Nếu mà dễ đoán thì để người ta chen nhau sập cả Văn Hà Lâu?”

Câu đồ đèn là mảnh lời câu

khách của Văn Hà Lâu, mục đích là thu hút sự chú ý, để khó đoán, trên đèn chỉ viết câu đố, không chú thích là đồ đồ vật hay đồ chữ, quả thật là khiến người ta khó lòng nắm bắt.

Khách xem đồ đèn cũng chẳng vì một bàn tiệc rượu miễn phí mà vất óc, đoán được thì tự hào, không đoán được thì phóng khoáng bước đi. Vì thế trước cửa Văn Hà Lâu tuy nhộn nhịp mà không chen vai thích cánh, dòng người như nước chảy, kẻ tới người đi.

Một cô gái uyển chuyển dạo bước tới trước những câu đố đèn, nàng mặc một bộ xiêm y thướt tha màu hồng phấn, thắt eo bằng đai gấm

màu cam, thêu mấy đóa mai trắng, tôn lên vòng eo nhỏ nhắn, vô cùng xinh đẹp tươi tắn.

“Đạp hoa quy lai điệp nhiều tất, là Hương Phụ.”

“Độc tại dị hương vi dị khách, là Sinh Địa.”

“Linh lạc thành nê niễn tác trần, là phẫn trầm hương.”

Cô gái liên tục giải đáp ba câu đố đèn, không cần thời gian suy nghĩ, trơn tru như cháo chảy, giọng nói êm ái dễ nghe, dịu dàng uyển chuyển, như chim oanh mới cất tiếng, mọi người rỗi rít ghé mắt nhìn lại.

Hai tiểu nhị cao giọng sợ hãi

thán phục, “Ai nha, tài cao, lại đúng rồi.”

Phía sau lập tức có người lên tiếng: “Thì ra là tên vị thuốc, bảo sao chúng ta không giải được.”

“Chúng ta không phải đại phu, làm sao biết mấy thứ đó.”

“Tiểu thư nhà ta học thức uyên bác.” Hương Đại Trụ đứng sau Cung Khanh lập tức đặc ý lên tiếng. Giọng hân vang dội, hai chữ “tiểu thư” lại cố ý nhấn mạnh. Người ngồi trên tầng hai lần lượt ló đầu ra xem.

Trong gian phòng tốt nhất, không khí ấm áp, một bàn bát tiên đặt bên cửa sổ, có ba người đang ngồi.

Định Viễn Hầu Độc Cô Đạc, cầm
vệ Tả Vệ Tướng quân Nhạc Lỗi, Duệ
Vương Mộ Chiêu Luật.

Tiếng thán phục dưới lầu khiến
Mộ Chiêu Luật đưa mắt nhìn ra, đập
vào mắt là thân hình cao lớn của
Hương Đại Trụ, nổi bật bởi ngoại
hình dị quốc.

Hắn không nhịn được nhếch môi
cười một tiếng: “Tiết Nhị, kia không
phải là quản gia nhà vợ cậu sao?”

Độc Cô Đạc nghe thế phun hết
rượu trong mồm.

Nhạc Lỗi ngồi bên cửa sổ ra vẻ
thấu tình đạt lý đứng lên, cười hì hì
nói: “Ngồi cạnh cửa sổ đi cho dễ
ngắm. Nói vậy, vị giai nhân giải đố

đèn kia hẳn là hôn thê của cậu rồi.”

“Bớt nói nhảm đi, đừng vẽ chuyện.” Mồm thì nói thế, Độc Cô Đạc vẫn nhanh chóng đổi chỗ với Nhạc Lỗi, thò đầu ra nhìn.

Từ chỗ hẳn chỉ thấy nàng từ một bên, thân hình thướt tha yếu điệu, đeo mặt nạ, một sợi lông công dài qua lông mày, mơ hồ lộ ra hàng lông mày vẽ nét, tóc vấn đám mây. Nàng duyên dáng yêu kiều giữa ánh đèn lồng rực rỡ muôn màu, chỉ nhìn nghiêng đã thấy xao xuyến tâm hồn, quả là mỹ nhân bước từ trong tranh ra.

Đây là Hương Uyển Ngọc sao? Độc Cô Đạc không thể xác định, dù

hai nhà có qua lại thăm hỏi, nhưng vẫn là thiếu nữ khuê phòng, hẳn chỉ gặp qua Hương Uyển Ngọc, giờ chỉ dựa vào dáng người không thể phân biệt.

Cô gái kia khẽ ngược đầu nhìn đèn lồng, nói trơn tru như nước chảy mây trôi: “Thâu lương hoá nọ, là Mộc Tặc, lão mưu thâm toán, là Thương Thuật, thiên nữ tán hoa, là Hàng Hương, Chiêu Quân xuất tặc, là vương bất lưu hành...”

Tiểu nhị vừa sợ vừa khen: “Ai nha ai nha, không được rồi, xem ra hôm nay nhất định có năm mươi câu đố đèn được giải rồi.”

Chén rượu trong tay Mộ Chiêu

Luật bất tri bất giác buông xuống.

Chương 02 – Tai vách mạch rừng

Nhạc Lỗi cười nói: “Không phải Hầu gia từng nói Hường tiểu thư không có học vấn sao, những câu đố đèn này là về vị thuốc, người bình thường khó lòng đáp được. Chẳng lẽ dò la nhằm?”

Độc Cô Đạc nhìn bóng dáng yêu kiều dưới lầu không chớp mắt, lẩm bẫm nói: “Chẳng lẽ nhằm rồi?”

Mộ Chiêu Luật khẽ mỉm cười: “Ta thấy chưa chắc.”

Độc Cô Đạc quay đầu lại, hai mắt sáng ngời: “Vương gia có kiến giải gì sao?”

Mộ Chiêu Luật quơ quơ chén rượu trong tay, “Bổn vương chỉ cảm thấy chuyện tối nay quá mức trùng hợp. Có lẽ nào chúng ta hẹn nhau đến đây uống rượu, Hường tiểu thư lại dạo qua giải câu đố đèn, thêm vị quản gia nổi bật kia, người khác đều đeo mặt nạ, sao chỉ quản gia kia công khai ngoại hình dị quốc. Xét theo lẽ thường, quá nhiều sự trùng hợp tất là có chỗ uẩn khúc.”

Độc Cô Đạc nói: “Mặt mũi hăn to hơn người, không kiếm được cái mặt nạ nào che nổi.”

Nhạc Lỗi bật cười, ngừng một chút nói: “Không lẽ đây là màn kịch Văn Hà Lôu bắt tay thực hiện cùng

nhà họ Hường? Nàng đã biết trước đáp án rồi.”

Mộ Chiêu Luật lắc đầu, “Câu đố đèn ở Văn Hà Lâu đã chuẩn bị từ lâu, chúng ta đến đây uống rượu là cảm hứng nhất thời, biết chuyện Tiết Nhị đến đây uống rượu chỉ có mấy người trong Hầu phủ.”

Độc Cô Đạc hỏi: “VẬY... ý Vương gia là?”

Mộ Chiêu Luật mỉm cười không nói.

Nhạc Lỗi thân là cấm vệ Tả Vệ tướng quân, lòng cảnh giác nhạy cảm hơn người, lúc này liền tiếp lời: “Ý Vương gia là... có thể cô gái này không phải là Hường Uyển Ngọc?”

Mộ Chiêu Luật khoanh tay cười yếu ớt, “Bốn vương không nói gì cả.”

“ Binh pháp có nói...” lời còn chưa dứt, Độc Cô Đạc vỗ lên vai Nhạc Lỗi một chưởng, “Theo binh pháp, thân thủ của cậu tốt nhất, cậu đi tháo mặt nạ cô gái kia, nhìn xem có phải Hưởng Uyên Ngọc không.”

Nhạc Lỗi cười: “Để cô gái mắng tôi là phường lưu manh?”

Độc Cô Đạc nói: “Cậu cũng đeo mặt nạ, Hưởng tiểu thư không biết cậu là ai, sợ gì chứ!”

Nhạc Lỗi nhún vai, “Tôi không biết mặt tiểu thư Hưởng gia, dù có tháo mặt nạ cũng không biết có

phải cô ấy hay không.”

Độc Cô Đạc nói: “Tôi xuống lầu trước, chờ ở đối diện bên đường.” Dứt lời liền cầm mặt nạ Thần Nông che mặt, đi xuống lầu.

Nhạc Lỗi cười thở dài, không thể làm gì khác hơn là cầm mặt nạ Hạng Bạt ^[2], đi xuống lầu.

[2]: quái vật gây hạn hán.

Mộ Chiêu Luật quơ quơ chén rượu trong tay, ánh mắt lại rơi xuống bóng dáng xinh đẹp dưới lầu.

Cung Khanh trả lời một hơi ba mươi sáu câu đố đèn, hai tiểu nhị thán phục trầm trồ, vừa kinh ngạc vừa kính nể, thu hút không ít người đến xem.

“Ai nha quả là thông minh hơn người, có những dượt liệu ta chưa từng nghe tên nữa.”

“Đây là tiểu thư của An Quốc công phủ, tất nhiên thông minh hơn người.”

“Sao người biết là tiểu thư của An Quốc công phủ?”

“Không nhìn thấy người Hồ kia sao? Đó là quản gia An Quốc công phủ, tên là Hưởng Đại Trụ.”

“Ai u, tên ai đặt mà chuẩn thế.”

Khi Cung Khanh đọc đến câu đố đèn thứ bốn chín, đám đông xung quanh đã rất náo nhiệt, tiểu nhị nháy nhót vui mừng, chỉ chờ nàng giải đáp xong câu đố đèn thứ năm

mười liền thỉnh nàng lên lầu nhận bàn tiệc rượu.

Cung Khanh lại ngừng lại, quay đầu cười với tiểu nhị: “Ta không trả lời được câu này.”

Tiểu nhị vội nói: “Tiểu thư trả lời được thêm một câu, bốn điểm liền tặng một bàn tiệc rượu.”

“Đúng vậy đúng vậy, chỉ còn một câu không thấy tiếc sao.”

Hướng Đại Trụ lớn tiếng nói: “Tiểu thư nhà ta thiếu thốn gì một bàn tiệc rượu của các người, chỉ là cao hứng chơi đùa thôi.”

Cung Khanh mỉm cười xoay người, ngược mắt nhìn lên bổng ngần người.

Sau đám đông là một thanh niên cao ráo, đeo một mặt nạ trừ tà tầm thường, nhưng đôi mắt lấp lánh như tinh tú có vạn dặm tầng mây cũng không thể che mờ. Nàng như bị đôi mắt lấp lánh kia làm cho choáng váng, tim như ngừng đập.

Bước chân của nàng đột ngột dừng lại, Nhạc Lỗi giống như vô tình đi tới sau lưng nàng, lơ dềnh giơ tay, như là chính lại ngọc quan trên đầu, không ai kịp thấy hẳn đã tháo mặt nạ của Cung Khanh thế nào.

Cung Khanh chỉ cảm thấy mặt nạ lỏng ra, vội giơ tay giữ lại.

May mà nàng nhanh tay, kịp thời giữ được mặt nạ ở sống mũi.

Nhạc Lỗi chỉ kịp nhìn thấy một đôi mắt.

Hắn xuất thân võ tướng, nhưng đọc không ít thi thư, văn chương lai láng, vậy mà giây phút đấy chỉ hận không tìm được câu chữ nào để miêu tả đôi mắt nàng.

Một cái nhìn như muốn nhấn chìm người đối diện.

Cung Khanh không thể hiểu nổi tại sao mặt nạ lại bị tuột, xem ra người đeo mặt nạ trừ tà có thể nhìn thấy rõ ràng.

Thì ra là nàng, hắn chấp tay cười một tiếng, đi khỏi đám đông.

Cung Khanh giữ mặt nạ, nói với Lam Nguyệt: "Sợ dây bị tuột, mau

buộc lại.”

Lam Nguyệt vội vàng buộc lại mặt nạ cho Cung Khanh, để tránh bị tuột, còn cẩn thận thắt nút hai lần.

Lúc này, một thanh niên đeo mặt nạ Thần Nông đi thẳng tới, chắp tay thi lễ: “Tại hạ đường đột, xin hỏi vị này có phải là tiểu thư Uyển Ngọc của An Quốc công phủ?”

Mặt nạ chỉ lỏng ra đã bị giữ lại, Độc Cô Đạc chưa kịp nhìn thấy mặt Cung Khanh, dưới tình thế cấp bách liền quyết định đi tới hỏi thẳng.

Cung Khanh thầm kêu hồng bét, may là Hưởng Đại Trụ nhanh trí, ngăn cản Độc Cô Đạc nói: “Tiểu thư mau trở về đi thôi, phu nhân sốt

ruột rồi.”

Độc Cô Đạc đeo mặt nạ, cũng không tự giới thiệu. Hưởng Đại Trụ không biết hắn là ai, cứng rắn ngăn cản. Cung Khanh nhân cơ hội liền quay lưng đi thẳng, như thể không biết hắn.

Lam Nguyệt nhỏ giọng oán giận Thanh Hoa, “Người buộc kiêu gì đấy? May là nhanh tay giữ được mặt nạ, thiếu chút nữa là bị tiểu Hầu gia nhìn thấy, uổng phí một phen khổ tâm của phu nhân. Thật quá nguy hiểm.”

Độc Cô Đạc không thể làm gì khác hơn là cùng Nhạc Lỗi trở lại Văn Hà Lâu.

Mộ Chiêu Luật cười hỏi: “Thấy được chưa?”

Độc Cô Đạc phần nộ nói: “Nàng phản ứng nhanh, nhanh chóng đưa tay giữ mặt nạ, chỉ lộ ra một đôi mắt.”

“Một đôi mắt còn chưa đủ sao?”

“Chỉ dựa vào đôi mắt mà có thể nhận người sao?”

Mộ Chiêu Luật cười cười, “Nhìn người vốn là nhìn mắt, phải không Nhạc Tướng quân?”

Nhạc Lỗi hoảng hốt một chút, đôi mắt kia lại như hiện lên trước mắt. Thế gian làm sao có người thứ hai sở hữu đôi mắt đấy, nếu cho hẳn nhìn thêm một lần, chắc chắn nhận

ra.

Mộ Chiêu Luật cầm mặt nạ trừ tà trên bàn, “Bốn vương xuống lầu đi dạo một chút, hai người tự nhiên.”

Cung Khanh quay lại Đặng Nguyệt Lâu, Hàn thị vội hỏi: “Thế nào rồi?”

Thanh Hoa cười nói: “Tiểu thư tài cao, trả lời một hơi bốn mươi chín câu đố đèn.”

Lam Nguyệt cũng nói: “Nô tỳ có lén nhìn lên, người trên tầng hai không ai không ngó đầu ra nhìn.”

Hàn thị cười tủm tỉm nói: “Thật tốt quá, Hầu gia có nhìn thấy không?”

Lam Nguyệt nói: “Hầu gia không

biết xuống từ lúc nào, còn chặn đường tiểu thư.”

Hàn thị kinh hãi, “Sau đó thì sao?”

“Tiểu thư không lên tiếng, dẫn nô tỳ đi thẳng, Hướng quản gia ngăn cản hẳn.”

Hàn thị thở phào nhẹ nhõm.

Cung phu nhân không nhịn được cười nói: “Độc Cô Đạc cũng thật lớn gan, có đạo lý nào giữa đường giữa xá chặn đường con gái nhà lành. Thế nào rồi cũng có lúc bị đánh như quân háo sắc phường lưu manh.”

Hàn thị cười nói: “Người có gia thế, tất nhiên không giống người thường.”

Cung phu nhân che miệng cười: “Gia thế tốt, ngoại hình cũng tuấn tú.”

“Tôi và anh cô đều rất hài lòng.”

Cung phu nhân hỏi: “Còn Uyển Ngọc?”

Hương Uyển Ngọc cúi đầu, vẻ mặt nhạt nhẽo, không có vẻ e thẹn ngượng ngùng thường thấy của thiếu nữ khi nghe đến đề tài này.

Cung Khanh thầm nghĩ, thần sắc biểu tở có vẻ không thích thú chuyện gả vào Hầu phủ? Hao tổn tâm tư để Độc Cô Đạc tán thưởng chẳng lẽ chỉ là chủ ý của một mình mợ?

Hàn thị nói: “Khanh nhi, cháu và

Uyển Ngọc vào đổi xiêm y đi, để phòng vạn nhất.”

Cung Khanh thầm nghĩ: mợ lần này thật là lên kế hoạch chu đáo. Bảo sao lại đặt hẳn phòng riêng rộng nhất của Đấng Nguyệt Lâu, còn có cả phòng để ngồi nghỉ thay xiêm y, thì ra là để hai người còn đổi xiêm y.

Cung Khanh cùng Hường Uyển Ngọc vào nội thất, Thanh Hoa Vân Diệp cùng vào hầu hạ.

Hường Uyển Ngọc bồi rỗi nói lời tạ ơn, không chút chân thành.

Cung Khanh không so đo, dịu dàng cười nói: “Tỷ tỷ thật có phúc.”

Hường Uyển Ngọc chua chát: “Gả

vào Hầu phủ có gì mà tốt? So với muội muội thì kém xa.”

Hôn sự của mình vẫn chưa định đoạt, tại sao biểu tỳ lại nói lời này? Cung Khanh không kiềm chế được tò mò hỏi: “Cớ gì biểu tỳ lại nói vậy?”

“Muội muội đã đến tuổi cập kê, nhưng vẫn trì hoãn chuyện hôn nhân, chẳng lẽ không vì sang năm tuyển Thái tử phi.”

Cung Khanh ngăn ra: “Tỳ tỳ nghe ai nói vậy?”

“Ai cũng đồn thế. Gả vào hoàng gia là giấc mơ của mỗi cô gái, huống chi Thái tử tài mạo đệ nhất, sánh cùng muội muội thật xứng

đôi.”

Hương Uyên Ngọc càng nói càng lộ rõ sự ghen tỵ. Cung Khanh giật mình, chẳng lẽ biểu tỳ muốn tham gia tuyển Thái tử phi, vợ lại không muốn, mới vội vã muốn kết thông gia cùng Hầu phủ

Chuyện ghen tỵ này thật chẳng thể nào hiểu nổi.

Cung Khanh cười: “Em chưa đính hôn, là vì mẫu thân muốn đợi kỳ thi Đình năm nay.”

Nàng chỉ nói đến vậy, Hương Uyên Ngọc liền hiểu.

Ba năm một lần thi Đình, Tuyên Văn Đế sẽ tổ chức Quỳnh lâm yến ở Huệ Hòa uyển ban thưởng tân khoa

Tiền sĩ. Quan lại từ thất phẩm cũng được mời tham gia, từ tứ phẩm có thể đưa gia quyến đi cùng, có thể nói là sự kiện trọng đại ba năm một lần của kinh thành.

Tuyên Văn Đế là một hoàng đế nhân ái và thích hưởng thụ, khiến Quỳnh lâm yến trở thành một đại hội mai mối. Mỗi lần tổ chức đều tác thành không ít nhân duyên, Cung phu nhân chính là một trong những người được lợi.

Cung phu nhân có ngoại hình kiều diễm yếu đuối, nhưng tính tình thực sự lại mạnh mẽ như nữ vương, tổng kết từ cuộc đời của cô ruột là Hưởng Thái phi, bà rút ra kết luận,

hạnh phúc nhất của người phụ nữ không phải cùng nữ nhân khác chia sẻ người đàn ông tôn quý nhất thiên hạ, mà là độc chiếm một người đàn ông cho riêng mình.

Vì thế, năm đó dù có không ít lựa chọn môn đăng hộ đối, nhưng bà kiên quyết phải gả cho một người đàn ông có xuất thân kém hơn, để có thể độc chiếm hẳn cả đời, không cho hẳn có người phụ nữ khác. Vì lẽ đó, tiểu thư Hương Thanh Thư của Quốc công phủ hạ gục các đối thủ khác, thẳng lợi giành lấy Trạng nguyên lang Cung Cẩm Lan năm Khánh Phong thứ 3.

Sau khi trở thành Cung phu nhân,

Hướng Thanh Thư thầm tính toán lặp lại kế hoạch của mình trên người con gái, vì thế không vội vã đính hôn, chờ kỳ thi Đình, dự Quỳnh lâm yến, chọn một vị tân khoa tiến sĩ vừa có nhân phẩm vừa có tài năng, trẻ tuổi tuấn tú làm con rể.

Hướng Uyển Ngọc vẫn cho rằng Cung Khanh không vội đính hôn là vì sang năm tuyển Thái tử phi, lòng vẫn ghen tỵ, giờ biết chân tướng, thoả mái hơn rất nhiều. Nhìn biểu muội kinh thành đệ nhất mỹ nữ cũng thấy thuận mắt hơn.

Cô ta ha hả cười khan: “Không ngờ cô lại có ý đấy, ta còn tưởng muội muội muốn gả vào Đông

Cung.”

Cung Khanh liền nói ngay:
“Không, tuyệt đối không.”

Thật sự là “tuyệt đối không”?
Trong phòng bên cạnh, một thanh
niên cười lặng lẽ, gỡ mặt nạ trừ tà
đặt xuống bàn.

Chương 03 – Nguy hiểm

Hương Uyển Ngọc âm thầm mơ
ước vị trí Thái tử phi, vốn vẫn cho
rằng Cung Khanh là đối thủ đáng
gờm nhất, giờ thấy cô em họ hoàn
toàn không có ý định cạnh tranh với
mình, liền dịu sự đề phòng.

Cô ta kể tai Cung Khanh, thì
thầm: “Nếu muội muội không có ý

định gả vào Đông Cung, ta sẽ tiết lộ cho mọi một bí mật.”

“Tỷ tỷ, mời nói.”

“Hoàng hậu dự định chọn lựa những tiểu thư chưa lập gia đình gia thế tốt tướng mạo tốt vào cung dự ngày hội hoa cùng Công chúa.”

Cung Khanh vừa nghe liền cảm giác đầy chỉ là mượn cớ.

Ngày hội hoa năm nào cũng có, cớ gì chỉ năm nay chọn thiếu nữ vào cung làm hội hoa cùng Công chúa? Lại còn là tiểu thư gia thế tốt tướng mạo tốt chưa lập gia đình?

Quả nhiên, Hường Uyển Ngọc nói: “Thật ra Hoàng hậu muốn nhân đó chọn Thái tử phi. Đây là Triệu

Quốc phu nhân lén tiết lộ cho mẫu thân của ta. Nếu muội muội không muốn gả vào Đông Cung, tốt nhất đừng tham gia.”

“Đa tạ tử tử đã cho biết.”

“Hoặc là muội muội nhanh chóng hứa hôn, hoặc là phải kiếm một cơ để né tránh chuyện này.”

Cung Khanh nhăn mũi, cười khẽ: “Đa tạ tử tử chỉ điểm. Muội muội định từ ngày mai sẽ ngã bệnh liệt giường.”

Nàng không hứng thú gì với tuyển Thái tử phi, càng không muốn vào cung dự lễ hội hoa cùng Công chúa. Bởi vì cô con gái duy nhất của Tuyên Văn Đế thật là một người

khó mà chung sống.

Công chúa tên Cửu, không phải vì cô ta là con thứ chín, cô ta là con gái duy nhất của Tuyên Văn Đế, tên là Cửu là có câu chuyện riêng.

Năm đó, Độc Cô Hoàng hậu sinh Thái tử Mộ Thẩm Hoảng, sau đó liên tục sinh ra ba cô con gái chết non. Giám chính Thuần Vu Thiên Mục của Ti Thiên Giám tinh thông thuật xem tướng, nói Độc Cô Hoàng hậu phạm vào sao Cửu Nữ, sẽ phải sinh đến chín cô con gái. Biện pháp phá giải, sinh thêm một cô con gái phải đặt tên là Cửu, tỏ vẻ đã sinh chín nữ nhi.

Quả nhiên, không lâu sau Độc Cô

Hoàng hậu lại sinh một Công chúa, vì vậy liền gọi là A Cửu. Cũng thật kỳ lạ, từ đó, Hoàng hậu không sinh thêm bất kỳ người con gái nào nữa, nhưng cũng không sinh thêm con trai, cuối cùng có một trai một gái. Vị Cửu Công chúa này là minh châu của đế hậu, muốn gió được gió muốn mưa được mưa. Vì vậy, tính khí rất khác thường, vắn vẹo một cách khó ngờ.

Qua mấy lần tiếp xúc, Cung Khanh chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung Cửu Công chúa, đó là: kính nhi viễn chi.

Hương Uyển Ngọc có lòng nhắc nhở Cung Khanh, kỳ thật là có lòng

ích kỷ riêng, cô ta tự thấy bản thân gia thế hiển hách, dung mạo xuất chúng, đôi mắt khắp kinh thành, có thể vượt trội so với cô ta chỉ có cô em họ này. Chỉ cần Cung Khanh không cạnh tranh trong cuộc đua đến ghế Thái tử phi, cô ta tự tin tất thắng. Hôm nay dò la, mới biết cô em họ không ôm chí lớn, dự định bắt chước người mẹ năm xưa, lựa chọn trong số các tiến sĩ xuất thân nhà nghèo một người làm vị hôn phu, cô ta mới được thờ phào nhẹ nhõm.

Từ lời nói hành động của Hường Uyển Ngọc, Cung Khanh đã đoán được bí mật này rồi, nhưng nàng tỏ

vẻ không hay biết, ngược lại còn
ngây thơ cười cảm ơn ý tốt của biểu
tỷ.

Hương Uyển Ngọc có chút chột
dạ, thay xiêm y của Cung Khanh,
hóp bụng uốn ngực ra khỏi phòng
thay đồ.

Hai thiếu nữ đi ra cùng một lúc,
đều đang tuổi dậy thì tươi trẻ sức
xuân, nhưng phong thái thì thật
cách nhau quá xa.

Cung phu nhân trầm nghĩ, xiêm
y này do con gái ta mặc rõ ràng như
tiên nữ giàng trần, sao khoác lên
người cô cháu gái lại thô tục đến
vậy? Lại nhìn sang con gái nhà
mình, mặc bộ xiêm y màu đỏ tươi

của cháu gái lại càng thêm nổi bật rực rỡ. Quả nhiên là người đẹp mặc gì cũng đẹp.

Hàn thị cũng đang thầm so sánh. Lòng rất muốn thiên vị cho con gái, nhưng không thể không công nhận, con gái nhà mình tuy có nhan sắc, nhưng so với Cung Khanh thì chỉ là dung chi tục phấn.

Tạm thời dung mạo không phải vấn đề mẫu chốt nhất. Hàn thị lo lắng vẫn là về tính tình con gái. Hiếu con gái có ai bằng mẹ, tính tình Hương Uyển Ngọc dù có được tuyển vào Đông Cung cũng khó lòng có được kết cục tốt. Gì mà mẫu nghi thiên hạ, độc sủng hậu cung chỉ là

giấc mơ hồng của thiếu nữ mới lớn thôi. Vì vậy, từ khi nghe được tin tức từ chỗ Triệu Quốc phu nhân, bà liền gióng trống khua chiêng định hôn sự cho con gái, nhằm cắt đứt ý nghĩ viễn vông kia.

Cung phu nhân thấy kể thay mặt đổi đào đã đại công cáo thành, liền nói: “Chị dâu, chúng ta xuống phố ngắm đèn thôi.”

Hàn thị cười nói: “Em chồng, có lẽ nên để ta đi trước một lúc cho thỏa đáng.”

“Được, chị dâu đi trước, em chờ thêm một lúc.” Cung phu nhân biết chị dâu tỉ mỉ cẩn thận, sợ Cung Khanh và Hường Uyển Ngọc đi cạnh

nhau sẽ khiến người khác liên tưởng.

Hàn thị dẫn theo con gái người hầu ra khỏi phòng.

Hương Uyển Ngọc và Cung Khanh vóc người tương tự, nhưng nào ngờ phần eo của váy lại thít chặt đến mức cô ta thở cũng khó khăn. Với người vốn tự hào thon thả nhẹ nhàng như Hương Uyển Ngọc mà nói, không nghi ngờ gì là một đả kích to lớn. Nhưng trừ chuyện đó ra, còn một đả kích khác.

Cô ta cố tình căn dặn tỳ nữ Thanh Hoa, khi buộc mặt nạ cho Cung Khanh, phải buộc lỏng một chút, để mặt nạ tuột ra cho Độc Cô

Đặc thấy người giải câu đố đèn không phải cô ta. Ai biết Cung Khanh lại phản ứng nhanh như vậy, giữ được mặt nạ trên mặt. Ra khỏi Đăng Nguyệt Lô, cô ta buồn bực muốn hét một tiếng, nhưng eo bị thít chặt, chỉ mới hô một nửa đã hết hơi

“Ra rồi ra rồi.”

Độc Cô Đặc nấp sau bảng hiệu của một cửa hàng đối diện, kích động nhìn chăm chú mặt nạ hi thương mi sao.

Duệ Vương vừa đi, hấn liền lôi kéo Nhạc Lỗi theo tới Đăng Nguyệt Lô. Hấn muốn xem xem cô gái vừa giải câu đố đèn có gọi phu nhân An

Quốc công là mẫu thân, nếu đúng, thì chính là Hường Uyển Ngọc, không còn gì để nghi ngờ.

Nhạc Lôi nhắc nhở: “Tốt nhất Hầu gia nên thay mặt nạ, mặt nạ này quản gia hầu gái nhà cô ấy đều thấy rồi.”

Độc Cô Đạc lập tức tìm một hàng rong mua một mặt nạ trừ tà, lúc này mới đỉnh đạc bám theo nhóm Hàn thị.

Một lúc sau, quả nhiên nghe thấy Hường Uyển Ngọc gọi Hàn thị là mẫu thân, Độc Cô Đạc nói: “Đúng là Hường Uyển Ngọc.”

Nhạc Lôi nhìn cô gái trước mắt, ngừng trong chốc lát, đột nhiên nói:

“Không phải cô này.”

“Tại sao không phải? Mặt nạ trang phục đều giống.”

“Khi tuột mặt nạ, tỳ nữ kia thắt nút hai lần, giờ chỉ còn một nút thắt. Còn nữa, eo cô này to hơn một tấc.”

Độc Cô Đạc trợn mắt, “Quả nhiên là Tả Vệ Tướng quân, nhãn lực thật... chắc chắn. . .” Dừng một chút, hấn lại hỏi: “Vậy nàng đang ở đâu?”

Nhạc Lỗi suy nghĩ một chút, nói: “Nếu ta suy đoán không sai, chắc còn đang ở Đẳng Nguyệt Lô.”

Độc Cô Đạc xoay phắt người lại, “Nhanh, quay lại đây xem.”

Bản tính thiếu niên vốn hiếu kỳ, giai nhân giải câu đố đèn thông minh hiểu biết, dáng người thướt tha, hẳn không thể kiềm chế ý nghĩ muốn nhìn xem sau lớp mặt nạ kia là thiếu nữ thế nào.

Nhạc Lỗi biết Tiết Nhị đang lúc kích động. Nhưng bản thân hẳn cũng hiếu kỳ không kém, đôi mắt kia khiến hẳn vô cùng thắc mắc dung nhan thật sự của nàng như thế nào.

Khi hai người đi tới Đãng Nguyệt Lô, trùng hợp làm sao, lại là lúc nhóm Cung phu nhân xuống phố.

Độc Cô Đạc cũng không biết nhóm người này có người mà hẳn

muốn tìm, chỉ là từ mặt nạ xiêm y mà nhìn ra đây là một nhà giàu sang phú quý.

Khi Cung Khanh nhìn thấy người đeo mặt nạ trừ tà, còn tưởng rằng đây là thanh niên đứng sau đám đông lúc nãy, nhưng nhìn thêm liền biết không phải, người trước mặt mặc trường bào gấm tím, còn người nhìn nàng giải đồ đèn mặc áo vải.

Đoàn người đi lướt qua Nhạc Lỗi, sau mặt nạ xuất thủy phù dung đi cuối cùng là đôi mắt hấn không thể nhận lầm.

Nhạc Lỗi âm thầm lôi kéo Độc Cô Đạc, lúc đấy Độc Cô Đạc mới xoay người nhìn Cung Khanh.

Mặc dù thay đổi xiêm y, nhưng thân hình rất giống, dáng vẻ yếu điệu thướt tha, như gió thổi cành liễu. Phải chăng là nàng? Hắc không xác định. Nhưng Nhạc Lỗi gật đầu.

Độc Cô Đạc tin tưởng Nhạc Lỗi, hắc tuổi trẻ đã làm đến Tả Vệ Tướng quân, ngoài võ công, còn rất nhiều bản lĩnh hơn người, vì thế Duệ Vương mới thân với hắc đến thế. Nếu hắc đã khẳng định đây là nàng, vậy sẽ không sai.

Độc Cô Đạc kích động đi theo.

Cung Khanh xưa nay thích những trò chơi liên quan đến chữ nghĩa, thấy đồ đèn, liền không kiềm chế

được tiến tới. Vì đang đeo mặt nạ, nàng cũng thoải mái hơn ngày thường, đoạn trang quy củ tạm thời gạt qua một bên, cử chỉ linh hoạt hào phóng đặc trưng thiếu nữ, đeo thêm mặt nạ, lại có nét quyến rũ thu hút đặc biệt.

Lần đầu tiên trong đời Độc Cô Đạc theo dõi người khác, cảm giác rất kích thích. Giai nhân thướt tha yếu điệu, eo thon không đủ nắm tay, cứ thế hút chặt tầm mắt của hắn, mùa xuân chưa đến, mà hắn đã bị gió xuân thổi tỉnh, như đang trôi nổi bênh bồng giữa dòng nước.

Cung Khanh vô cùng cao hứng dạo phố ngắm đèn, không nhận ra

có hai người đang bám theo, nhưng quản gia Cung Phúc Quý cảnh giác, cùng bốn người hầu ba nha hoàn không dám lơ lỏng, đi sát bên phu nhân tiểu thư, chỉ sợ thất lạc.

Quản gia nhanh chóng phát hiện có hai tên đàn ông bám theo, âm thầm chú ý, phát hiện hai người này vẫn bám theo từ Đăng Nguyệt Lô, hẳn có chút bất an, liền nói khẽ với Cung phu nhân: “Phu nhân, phía sau có hai tên đàn ông một mực bám theo chúng ta.”

Cung phu nhân quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên thấy hai người đàn ông cao ráo, thân hình rắn rỏi, vừa nhìn liền biết là thanh niên. Tết

Nguyên Tiêu “Hoàng hôn người hẹn ước” [3] là chuyện thường tình, Cung phu nhân cười không để tâm. Nhưng Cung Phúc Quý liên tục cảnh báo, Cung phu nhân cũng dần đề phòng, phố Trường An là nơi phồn hoa náo nhiệt nhất kinh thành, không có kẻ nào dám làm chuyện xấu xa, nhưng ra khỏi phố Trường An thì chưa chắc, nghe nói mấy năm gần đây hay có chuyện người Ba Tư bắt cóc phụ nữ trong đêm Nguyên Tiêu bán sang Tây Vực.

[3]: Sinh tra tử – Đêm nguyên tiêu, tác giả Âu Dương Tu, Người dịch: Nguyễn Xuân Tảo.

Thấy đã sắp đi hết phố Trường

An, Cung phu nhân không dám thăm thú đâu nữa, liền nói với Cung Khanh: “Chúng ta trở về đi thôi.”

Mặc dù đi theo có ba nha hoàn năm người hầu, trên cầu Bình An còn có phu kiệu đang chờ, nhưng chung quy không thể mạo hiểm.

Hai người kia thấy nhóm Cung phu nhân quay lại, liền giả như đang ngắm đèn lồng.

Cung Khanh hơi có chút ảo não, hiếm có dịp đeo mặt nạ chơi đùa thoải mái, vô duyên vô cố bị hai tên đàn ông không rõ lai lịch này phá quấy.

Khi đi qua hai người, Cung Khanh cố ý nói: “Người đeo mặt nạ trừ tà

thật là nặng mùi.”

Độc Cô Đạc chưa phản ứng, Nhạc Lỗi đã không nhìn được cười phì. Lúc đấy Độc Cô Đạc mới nhận ra là Cung Khanh nói hẩn, lòng thầm nghĩ trước khi xuống phố rõ ràng đã tắm rửa sạch sẽ, sao lại nặng mùi?

Cung phu nhân hỏi: “Người kia sao?”

“Vâng.” Cung Khanh tiện tay chỉ bừa một người, trên phố la liệt người đeo mặt nạ trừ tà, thật là một món đồ đắt khách.

Hai người một mạch theo đuôi, Độc Cô Đạc quyết tâm muốn nhìn xem nàng là tiểu thư nhà ai, quyết định bám theo đến tận cửa nhà.

Cung phu nhân âm thầm nóng ruột, đi tới Đăng Nguyệt Lô, bà nài ra một sáng kiến, đi vào Đăng Nguyệt Lô.

Cung Phúc Quý hỏi nhỏ: “Phu nhân không về phủ sao?”

Cung phu nhân thấp giọng nói: “Ông đứng chờ dưới lầu, ta và tiểu thư sẽ đi ra từ cửa sau, mọi người chờ thêm một lúc hãy đi.”

Cung Phúc Quý hiểu ra, liền cùng bốn gia nhân ngồi ở lầu một đánh lạc hướng.

Cung phu nhân dẫn theo Cung Khanh và ba thị nữ lên tầng hai.

Độc Cô Đạc đang muốn theo vào, Nhạc Lỗi kéo hẳn lại, “Cậu đừng lộ

liều thế được không, tôi đoán cô nương kia đã phát hiện, vì thế vừa rồi mới nói cậu nặng mùi.”

Độc Cô Đạc xoay mặt hừ một tiếng: “Tiểu tử ngươi mới nặng mùi.”

Cung phu nhân lên lầu hai, dẫn Cung Khanh đi xuống một cầu thang trong góc, xuyên qua nhà bếp và sân nhỏ của Đặng Nguyệt Lâu ra ngoài.

Cửa sau đi thẳng ra phố Hộ Thành, đi đến ngã tư thì rẽ phải, đi thêm trăm bước chính là kiệu đang chờ ở cầu Bình An.

So với phố Bình An tấp nập nhộn nhịp, phố Hộ Thành chỉ là một con

phổ hẻo lánh.

Từ nơi ồn ào phồn hoa đến con phố im lặng như tờ, Cung Khanh liền thấy lòng như trống rỗng. Ngẩng đầu nhìn lại, trên trời đêm là một vầng trăng đang lẳng lẳng soi sáng, ánh trăng trong trẻo, hàng gạch xanh đen, tạo cảm giác tịch liêu lạnh lẽo.

Cung phu đang âm thầm đặc ý vì kế kim thiên thoát xác, chưa kịp khoe khoang, đột nhiên nghe thấy sau lưng bịch bịch.

Cung Khanh vừa quay đầu lại, chỉ thấy nha hoàn Vân Thường đã ngã dưới đất, đằng sau là ba người đàn ông cao lớn.

Lòng nàng cả kinh, vừa định kêu cứu, liền có một miếng vải đen trùm vào mũi. Một mùi cay nồng kỳ lạ xông vào khoang mũi, trong nháy mắt nàng thấy trước mắt tối sầm rồi ngất đi.

Chương 04 – Chim sẻ đứng sau

Ba tên đàn ông vạm vỡ, cầm đầu là một kẻ cao lớn cường tráng, đeo mặt nạ Chúc Long.

“Khố Địch, tháo mặt nạ ra xem.”

Một tên ngồi xổm xuống, tháo mặt nạ của năm người. Một tên khác cầm đèn bão soi dung mạo.

Cung phu nhân muốn độc chiếm phu quân tất là có thủ đoạn, nha

hoàn trong phủ đều chọn những người có ngoại hình cực kỳ tầm thường, để tránh thu hút Cung Cẩm Lan. Tháo xong mặt nạ của Vân Thường, Vân Diệp, Vân Hủy, tên được gọi là Khố Địch không khỏi thất vọng. Rõ ràng nhìn từ sau lưng cũng là cô nương yếu điệu, sao dung mạo lại tầm thường thế này.

Tháo mặt nạ của Cung phu nhân hẳn lại càng thêm thất vọng, "Người này rất xinh đẹp, nhưng không còn trẻ."

Ngay sau đó, hẳn tháo mặt nạ xuất thủy phù dung của Cung Khanh.

Hô hấp hẳn tắc lại, sau một giây

im lặng, mừng như điên thốt lên: “Lão đại, đúng là một tuyệt thế mỹ nhân.”

Tên cầm đầu cúi đầu nhìn, nói: “Mang đi.”

Lập tức một tên cúi người vác Cung Khanh, Khố Địch cầm một áo choàng, trùm đầu Cung Khanh.

Ba tên mất hút vào một ngôi nhà nhỏ gần đấy, không lâu sau, một xe cút kít được đẩy ra.

Cung phu nhân được lay tỉnh, mở mắt ra thấy Cung Phúc Quý, thấy bản thân đang nằm trên đường, Vân Diệp Vân Hủy Vân Thường đều ở bên, chỉ không thấy con gái Cung Khanh, liền khóc òa: “Mau dẫn

người đi tìm tiểu thư, tiểu thư bị bắt cóc.”

Cung Phúc Quý vã mồ hôi, vội căn dặn người hầu, “Lưu Căn, người nhanh chóng về phủ gọi người tiếp viện, Cử Lâm ba người các người chia nhau ra tìm tiểu thư, nhanh.”

Cung phu nhân sợ suýt thì bất tỉnh. Bà chỉ có một con gái duy nhất, coi là bảo bối tính mạng, nếu xảy ra chuyện gì, bà chỉ muốn chết.

Độc Cô Đạc vốn theo dõi tầng một, sau lại thấy Cung Phúc Quý dẫn người lên tầng hai, liền bám theo, đi tới cửa sau không ngờ gặp phải cảnh tượng này.

Cung phu nhân đã tháo mặt nạ,

Độc Cô Đạc liếc mắt liền nhận ra đây là phu nhân của Cung Cẩm Lan, lúc này tiến lên thi lễ, “Cung phu nhân, đã xảy ra chuyện gì?”

Cung phu nhân thấy đây là tên lúc nãy bám theo mình, lúc này vừa căng thẳng vừa tức giận, quát: “Các người là người phương nào?”

Độc Cô Đạc vội vàng tháo mặt nạ xuống, “Tại hạ Độc Cô Đạc, vị này là cấm quân Tả Vệ Tướng quân Nhạc Lỗi.”

Cung phu nhân đã gặp Độc Cô Đạc mấy lần, nhận ra là hắn, mới khóc ròn mà nói: “Con gái ta bị bắt cóc, thỉnh hai vị hỗ trợ tìm người, thiếp thân vô cùng cảm kích.”

Nhạc Lỗi nói: “Phu nhân chớ căng thẳng, tại hạ lập tức an bài cho người tới đây.” Vừa dứt lời đã thấy hần phi thân, nhảy lên tường, thoắt cái biến mất trong bóng đêm.

Cung phu nhân trợn mắt há mồm, lần đầu tiên nhìn thấy cảnh vượt nóc bằng tường.

Nhạc Lỗi điều mấy trăm túc vệ trên phố Trường An tìm kiếm khắp phố Hộ Thành, bố trí xong liền phi ngựa tới Thành Phòng Thụ, thông báo cả bốn công thành phải tra xét kỹ những kẻ ra khỏi thành. Hần lo kẻ bắt cóc nhân lúc đêm tối đưa người ra khỏi thành.

Chạy tới Thành Phòng Thụ, Nhạc

Lỗi lấy lệnh bài nói rõ ý đồ.

Chỉ huy trực đêm nói: “Nhạc tướng quân, nửa canh giờ trước ty chức đột nhiên nhận được cấm lệnh qua đêm, giờ cả bốn cổng thành đều đã đóng chặt.”

Nhạc Lỗi ngẩn ra, tết Nguyên Tiêu xưa nay vốn nhộn nhịp xuyên đêm, sao hôm nay lại đột nhiên sửa lại quy củ, hơn nữa hấn thân là Tả Vệ Tướng quân, lại không hề hay biết. Nhưng đã có cấm lệnh, vậy thì Cung Khanh nhất định vẫn còn trong thành, thế cũng dễ tìm người hơn.

Ra khỏi Thành Phòng Thự, hấn phi ngựa tới Bí Tư Doanh. Đội ám

vệ này là do Thái tử tự tay gây dựng, chương quản Bí Tư Doanh là Hoắc Hiến có giao tình với hắn, nếu thỉnh được Hoắc Hiến hỗ trợ, sẽ nhanh tìm thấy Cung Khanh hơn.

Khi hắn vội vã phi tới Bí Tư Doanh, trưởng đội canh phòng lại nói, Hoắc đại nhân đã ra ngoài có việc.

Nhạc Lỗi quay đầu phi về phố Hộ Thành, lòng căng như dây đàn, ra sức phi như điên. Hắn và nàng cũng chỉ là liếc mắt thành duyên, nhưng không biết vì sao, hắn luôn có cảm giác khác thường, bất luận như thế nào, nhất định phải tìm được nàng.

Giờ phút này, trước Huyền Vũ

Môn, một xe cút kít bị binh sĩ ngăn cản.

“Có cấm lệnh qua đêm, bất cứ kẻ nào cũng không được ra khỏi thành.”

Tên đẩy xe móc ra một râu tiên cười nhin nọt, còn chưa nói được cái cớ nào, binh sĩ kia đã nghiêm mặt đập đập trường mâu xuống đường, không cho tên kia cơ hội mở miệng.

Tên đẩy xe ngượng ngùng cất râu tiên, không thể làm gì khác hơn là đẩy xe cút kít quay lại.

Đi xa cửa thành, Khố Địch thấp giọng nói: “Hô Kiêu lão đại, sao tối nay lại đột nhiên có cấm lệnh qua đêm?”

Hô Kiêu trầm giọng nói: “Đi về trước đã, sáng mai tính tiếp.”

Cung Khanh tỉnh lại, đập vào mắt là một khuôn mặt mũi lỗ mắt sâu. Mắt màu nâu rỗ. Cung Khanh lập tức nhớ tới Hường Đại Trụ, rồi lại nhớ tới lời đồn người Ba Tư nhân tốt Nguyên Tiêu bắt cóc thiếu nữ bán đến Tây Vực, tim như bị đá đè.

Khố Địch cười hì hì: “Đến đây, mỹ nhân uống nước đi.”

Cung Khanh khát khô cổ, khan cả tiếng, nhưng kẻ trước mắt vừa nhìn đã biết không có ý tốt, biết được trong nước có gì hay không, nàng không chịu uống

Khố Địch thấy nàng không uống,

liền ép nàng, Cung Khanh quay đầu tránh né, nước chảy xuống ướt hết ngực áo.

“Không biết điều. Người trúng mê hồn hương, khô cổ khan giọng, đại gia cho người uống nước cho đỡ khó chịu.” Khố Địch hừ một tiếng, vươn tay giữ nàng, nắm ngay vào ngực.

Lần đầu tiên bị người khác phi lễ, Cung Khanh vì kinh hãi quá độ mà quên cả việc hét lên, chỉ trợn trừng mắt.

Cảm giác mềm mại đầy đà khiến Khố Địch nao lòng, hấn nhìn nàng mê đắm, “Mỹ nhân, nếu người còn cứng đầu, đại gia sẽ khiến người muốn sống không được muốn chết

không xong.”

Cung Khanh vội nói: “Nếu người muốn tiền, bao nhiêu tiền nhà ta cũng chuộc.”

“Đại gia ta muốn cả tiền lẫn người.” Khố Địch cười bỉ ổi cởi khuy áo nàng.

Cung Khanh vội vàng tránh né, nhưng tay chân bị trói, không có cách nào tránh được bàn tay đê tiện của tên kia. Thấy gương mặt bỉ ổi càng lúc càng gần, nàng vừa tuyệt vọng vừa sợ hãi, lòng thầm nghĩ đến lựa chọn cuối cùng.

“Trang phục người Hán thật rắc rối.”

Xiêm y Cung Khanh đang mặc

dùng trần châu làm khuy. Khố Địch cởi được hai cái thấy phiền, dùng sức bứt ra, cầm cổ áo nàng kéo mạnh, khuy áo lần lượt tung ra.

Khố Địch nhìn chăm chăm vào ngực nàng, ánh mắt đầy vẻ dâm loạn.

Cung Khanh giơ tay che ngực, vội la lên: "Người thả ta, ta sẽ bảo người nhà cho người rất nhiều ngân lượng, người muốn mua bao nhiêu mỹ nhân cũng được."

"Mỹ nhân, thấy người rồi lão tử không còn muốn tiền bạc gì nữa." Khố Địch không chịu nổi ngọn lửa đang thiêu đốt, đưa tay ôm lấy Cung Khanh, dí mặt tới định hôn.

Cung Khanh liêu mạng né tránh, thứ mùi kinh tởm từ người hăn khiến nàng tuyệt vọng muốn chết.

Đúng lúc đấy, đột nhiên có người quát: "Dừng tay."

Cung Khanh như dừng bên bờ vực sinh tử. Một tên đàn ông cao to cường tráng, mũi lõ mắt sâu đi vào.

Khố Địch ngượng ngùng buông tay, cười nói: "Lão đại, nếu không thể ra khỏi thành, không bằng chúng ta tận hưởng mỹ nhân này một phen, ngày mai thả đi. Ngày mai mang cô ta đến cổng thành ngộ nhỡ bị xét hỏi, lại liên lụy chúng ta."

Hô Kiêu nói: "Sao người biết không thể mang ra khỏi thành? Mặt

hàng thế này, bán cho Cao Xương Vương ít cũng được vạn kim.”

Vạn kim! Khổ Địch sáng ngời hai mắt.

“Sao quần áo lại ướt hết thế này?”

“Đưa nước cô ta không chịu uống.”

Hô Kiêu lạnh lùng cười một tiếng: “Không uống thì người khát là cô ta. Đi lấy cái gắp than đến đây.”

Khổ Địch lập tức đi lấy gắp than. Hô Kiêu ném vào chậu than, lạnh lùng đánh giá mặt Cung Khanh.

Lấy gắp than làm gì, tra tấn mình sao? Cung Khanh rất sợ, nhưng nghĩ

lại, bọn họ bắt nàng để bán lấy tiền, vậy sẽ không phá hủy dung mạo hoặc làm tổn thương nàng, vì vậy lại hơi hơi an tâm.

Sau khi gặp than bị nung đỏ, Hồ Kiêu lấy ra, đi tới trước mặt Cung Khanh.

Mặc dù Cung Khanh đã nghĩ rằng hẳn sẽ không làm nàng bị thương, nhưng nhìn kìm sắt đỏ kia, tim vẫn đập thình thịch vì sợ.

“Xõa tóc cô ta ra.”

Khố Địch hiểu ra, cười nói: “Lão đại thật thông minh, đốt tóc cô ta cho xoăn xù lên, ngày mai lại bôi da ngăm, canh cửa thành nhất định sẽ tưởng cô ta là phụ nữ Ba Tư chúng

ta, để chúng ta qua cửa.”

Cung Khanh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thì là hấn cầm gắp than là muốn đốt tóc nàng.

Khố Địch xõa tóc nàng, khen: “Chật chặt, tóc mỹ nhân đúng là suôn mượt.” Vừa nói, lại tranh thủ đưa tay sờ má Cung Khanh.

Cung Khanh rất giận, nhưng biết lúc này chỉ có giả vờ dịu ngoan nghe lời mới có cơ hội thoát thân.

Mái tóc xõa ra dài đến eo, càng khiến nàng thêm kiêu diễm hút hồn.

Khố Địch nuốt nước bọt: “Lão đại, nếu có thể ngủ cùng mỹ nhân này một lần, có chết cũng đáng.”

Hô Kiêu lạnh lùng nói: “Có tiền

người có thể mỗi đêm ngủ với một mỹ nhân khác nhau.”

Khố Địch cười gật đầu, “Lão đại nói rất đúng.”

Đúng lúc đấy, ngoài cửa đột nhiên có tiếng phịch.

Hô Kiêu xoay người, hô: “Ngột Mộc.”

Bên ngoài lặng yên không một tiếng động.

Khố Địch đứng phắt dậy, “Lão đại, ta ra ngoài xem một chút.”

Hô Kiêu tay cầm gắp than, bước nhanh đến bên cửa, mở tung cửa ra đã thấy Ngột Mộc nằm ngất dưới đất.

Một luồng sáng lạnh đâm vào

mặt, hẩn vội giơ gắp than lên chắn.

Cung Khanh ở trong phòng chỉ nghe có tiếng binh khí va chạm, không lâu sau có người hự lên một tiếng, rồi bên ngoài im phăng phắc, chỉ nghe có người nói nhỏ: "Trói lại rồi lôi ra."

Đây không phải giọng của Hồ Kiêu và Khố Địch, vậy là Hồ Kiêu và Khố Địch đã bị khống chế.

Lòng nàng thầm vui mừng, hy vọng là người của mẫu thân tìm đến cứu, nhưng nghĩ một chút lại thấy không có khả năng, kinh thành rộng lớn, giữa lúc đêm hôm sao có thể tìm thấy nàng nhanh vậy

Cửa phòng lóe ánh sáng đèn,

một người đi tới.

Hắn đeo một mặt nạ trừ tà.

Đàn ông ở kinh thành cũng chuộng hình thức, ưa mặc đồ gấm lụa, người này lại mặc áo vải, nhưng dáng vóc khí chất rất phi thường, tuy đeo mặt nạ nhưng không che được phong thái đàn ông lỗi lạc.

Nhìn bộ quần áo và mặt nạ này, Cung Khanh bỗng nhiên nhớ ra ánh mắt ở trước Văn Hà Lô, tuy không thể lý giải nhưng đã nhận định hẳn chính là người nhìn nàng giải đồ đèn.

Hắn đi tới trước mặt Cung Khanh, ngồi xổm tháo dây thừng trói tay

nàng.

Cung Khanh vội nói: “Đa tạ tráng sĩ cứu giúp.”

Đôi mắt sau mặt nạ hơi cong, lần đầu tiên có người gọi hắn là tráng sĩ, có ý tứ.

“Làm sao nàng biết là ta tới cứu giúp nàng?” Hắn trầm giọng, làm giọng ồm ồm.

Chẳng lẽ không đúng? Cung Khanh khẽ run, nhìn đôi mắt sau mặt nạ.

Hắn tránh ánh mắt nàng, dây thừng đã cởi một nửa còn ngừng lại, đưa tay vén tóc nàng dùng ngón tay cuộn cuộn.

Nàng phát hiện mặt trong cổ tay

hắn có vết bỏng mới, chắc là bị gắp than của Hồ Kiêu làm bị thương.

Hắn cười khẽ một tiếng: “Cô nương chưa từng nghe câu này sao, bọ ngựa rình ve, chim sẻ đứng sau?”

Chương 05 – Thoát hiểm

Chim sẻ? Cung Khanh ngẩn ra, lòng lo ngay ngáy, nhưng cứng rắn khẳng định: “Tráng sĩ không phải chim sẻ, là anh hùng.”

“Cô nương tin tưởng ta như vậy sao.”

“Xin tráng sĩ thả thiếp, thiếp sẽ hậu tạ tráng sĩ.”

Hắn cười: “Ta không thiếu tiền.”

Không muốn tiền, vậy người muốn thế nào?

Cung Khanh càng thêm căng thẳng, thái độ lại càng thêm chân thành, “Tráng sĩ chỉ cần lên tiếng, nếu thiếp làm được nhất định dốc hết sức lực, chỉ cần tráng sĩ thả thiếp về nhà.”

Hắn lại dùng ngón tay cuốn tóc nàng thêm mấy vòng, “Vậy muốn nàng lấy thân báo đáp, được không?”

Tráng sĩ có cần vạch áo cho người xem lưng thế không, yêu cầu vô lễ đây đồng ý sao được, Cung Khanh quần bách không nói lời nào.

“Không phải kịch đều diễn, anh

hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân lấy thân báo đáp, chẳng lẽ đều là gạt người sao?" Hãn cố ý ra vẻ thất vọng, tay vẫn không ngừng cuốn lấy tóc nàng.

Cung Khanh bị phong cách nửa chính nửa tà của hãn làm cho căng thẳng. Theo tình hình này, khả năng vị tráng sĩ này là "chim sẻ" cũng rất lớn. Phật tổ phù hộ, cho hãn là người tốt đi.

Dưới sự cầu khẩn của Cung Khanh, tráng sĩ rất cuộc buông tha tóc nàng, tiếp tục tháo dây thừng trói tay chân nàng.

Cung Khanh được tự do liền định đứng dậy cúi người tạ ơn.

Dược lực vẫn chưa tan hết, nàng lại bị trói hồi lâu, mắt hoa mày choáng, ngã thẳng vào người hấn.

Hấn duỗi tay đỡ nàng, tiện thể ôm nàng vào ngực, cười nhẹ: “Cổ áo cô nương bị mở kìa.”

Nhào vào lòng hấn đã khiến nàng ngỡ ngàng không tìm được lối nẻ mà chui xuống, cúi đầu nhìn liền mặt đỏ tía tai. Vừa rồi bị tên Khố Địch xé cổ áo, vừa đưa mắt nhìn, cái yếm liền thấp thoáng.

Nàng đưa tay che ngực, không phải vì muốn che chỗ cổ áo bị hở, mà là ngăn tim bắn ra khỏi lồng ngực. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng bị một người đàn ông ôm vào

trong ngực. Khí tức xa lạ mà dễ
ngửi từ người hấn, thanh tân mà
lạnh ngọt, làm người khác say như
rượu.

Hấn giơ chân móc một cái ghế
gần đây, đỡ nàng ngồi xuống, sau
đó ngồi xôm xuống, sờ bắp chân
nàng.

Cung Khanh hoảng sợ đứng phắt
dậy, toàn thân căng thẳng.

Hấn cười cười, ấn nhẹ vào ba
huyệt, sau đó lại xoa xoa mắt cá
chân nàng. Nháy mắt chân nàng đã
có cảm giác khí huyết lưu thông.

“Đa tạ tráng sĩ.” Tuy là cách một
lớp quần áo, nhưng bị một người
đàn ông đụng chạm như thế thật sự

vượt xa sự chịu đựng của nàng, nhưng người ta có ý tốt, không phải có ý xấu, nàng không tiện cự tuyệt cứng rắn, vì vậy liền nghĩ cách rút chân lại, không cho hắn xoa bóp tiếp.

Hắn thả cổ chân nàng, lại xoa bóp ngón chân, nàng ngượng ngùng kinh khủng, đây là vùng cấm mà tráng sĩ, người không phải phu quân của thiếp, không nên làm thế. Vì vậy vội vàng giã chân.

Hắn nắm chặt chân nàng, "Cô nương đừng ngượng ngùng, coi ta là đại phu đang hành y đi."

Cách một lớp tất, hắn ấn huyết vị dưới lòng bàn chân nàng, không

thấy đau chỉ thấy tê rần, rồi cảm giác tê dần mất, trở thành hơi nhói.

“Đa tạ.” Nàng đỏ mặt rút chân lại. Lần đầu tiên có người khiến nàng cảm động, khiến nàng nhớ đến Triệu Phi Yến được đặt trong lòng bàn tay. Cuộc đời này, nàng cũng chỉ mong có một người nâng niu nàng như thế, yêu chiều nàng, cho nàng một đời bình an. Một tình cảm chưa từng có nhen nhóm, như con thỏ con rụt rè, chỉ muốn nháy ra khỏi lòng ngực.

“Cô nương định tạ ơn thế nào?” Hắc ngược đầu nhìn nàng, đôi mắt sau mặt nạ trừ tà lại cong lên.

“Xin hỏi đại danh tráng sĩ, ngày

mai thiếp sẽ mang trọng kim tới cửa bái tạ.”

Hắn khom lưng nhặt một viên trân châu, cười nói: “Cảm tạ bằng tiền quá thô tục, không bằng cảm tạ bằng một giai thoại phong lưu, cô nương nghĩ thế nào?”

Cung Khanh xấu hổ quần bách cúi đầu, làm bộ như không nghe thấy.

Hắn thở dài, như thể phiền muộn vô biên, buồn bã nói: “Nếu không chịu, sau này nhìn thấy viên trân châu này, lúc đấy cô nương sẽ cảm tạ ta sau, được không?”

Viên trân châu kia tung ra từ cổ áo nàng, hắn mân mê trong tay,

giống như đang chạm vào da thịt nàng.

Như một dòng điện từ gáy đi thẳng lên đỉnh đầu nàng, trước mắt như phủ một tầng sương, dưới ánh trắng mờ ảo, là vết thương trên cổ tay hấn, trong lòng nàng, dường như đã bị ghi tạc một dấu ấn từ lúc nào.

Sau một giây im lặng, hấn xoay người ra khỏi phòng.

Cung Khanh đứng dậy đi theo, mới nhận ra trong sân có một thanh niên nữa đang đứng, cũng đeo mặt nạ.

Hai người lắc mình phi thân, biến mất trong chốc lát.

Cung Khanh đang muốn đi theo, đột nhiên nghe thấy tiếng động ngoài bờ tường. Lòng nàng lại căng thẳng.

Một nhóm người cầm đuốc đi đến, ánh lửa soi sáng trang phục cầm quân, Cung Khanh rất cuộc cũng được thả lỏng.

Một thanh niên mặt mày tuấn lãng, anh khí hùng hực bước dài đi vào, rồi lại đóng cửa cổng ngay lập tức.

Cung Khanh thấy hấn đóng cổng, lòng lại cảnh giác, vì hấn đi cùng cầm quân, nhưng lại mặc thường phục.

Đôi mắt lấp lánh của hấn nhìn

nàng: "Cô nương là Cung tiểu thư?"

Cung Khanh gật đầu, "Lang quân là?"

Hắn mỉm cười ôm quyền: "Cấm quân Tả Vệ Tướng quân Nhạc Lỗi."

Nghe thấy danh hào của hắn, Cung Khanh rất cuộc an tâm nở nụ cười.

Chỉ là một nụ cười khẽ như khói hoa, lại khiến lòng người chao đảo. Trong phút chốc, Nhạc Lỗi thấy đầu óc như nổ đùng một tiếng, như lớp băng bất thành linh tan vỡ, để dòng nước xuân ấm áp chảy tràn. Nàng đứng trong ánh lửa, như phượng hoàng tái sinh, tóc dài buông xõa, xiêm y đỏ tươi, rục rĩ chói lòa khiến

người khác không dám tới gần.

Chỉ có dung nhan tuyệt thế đây mới xứng đáng với đôi mắt kia, hấn thâm than trời cao thiên vị. Một bụng văn chương, vẫn hận không tìm được lời nào hình dung sắc đẹp của nàng.

“Cô nương thỉnh mang mặt nạ, bên ngoài nhiều người.”

Nhạc Lỗi giơ ra một mặt nạ Hạng Bạt, đến lúc này Cung Khanh mới hiểu tại sao hấn vừa vào liền đóng cổng. Bị bắt cóc là chuyện liên quan đến danh tiết. Hấn không muốn người ở ngoài biết được thân phận của nàng, nhìn thấy dung mạo của nàng. Sự quan tâm chu đáo đây,

khiến lòng Cung Khanh rất cảm động.

“Đa tạ Tướng quân.”

Lúc này Nhạc Lỗi mới mở cổng, gọi cấm quân vào.

Ba tên Ba Tư bị trói trong phòng chứa củi nhanh chóng bị lôi ra trước mặt Nhạc Lỗi.

“Đưa đến cho Phủ doãn thẩm vấn.”

Nhìn ba tên Ba Tư bị trói chặt, Cung Khanh âm thầm kỳ quái, hai người kia không chế mấy tên này, tại sao thấy Nhạc Lỗi đến thì lại vội đi?

Lòng Nhạc Lỗi đang rất buồn bực, mới vừa rồi Bí Tư Doanh đưa

tin, bảo hẩn mang quân đến chỗ này. Người đưa tin là ai? Người trói bọn Ba Tư là ai? Bí Tư Doanh xưa nay hành sự cơ mật, lệ thuộc trực tiếp Đông Cung, Tả Vệ cũng không có quyền hỏi đến, nổi băn khoăn này chỉ biết đặt trong lòng.

Ra khỏi sân, Nhạc Lỗi dắt một con ngựa, khẽ hỏi: "Tiểu thư biết cưỡi ngựa không?"

Cung Khanh nói: "Không."

"Tiểu thư ngồi trên lưng ngựa, ta nắm dây cương, sẽ không có nguy hiểm, con ngựa này rất thuần tính."

"Đa tạ Tướng quân."

Cung Khanh nhấc váy bước lên bàn đạp, nhưng không có sức để lên

được lưng ngựa. Nàng lúng túng loay hoay.

Đúng lúc đó, một cánh tay mạnh mẽ đỡ mũi chân nàng, đẩy một cái, nàng đã ngồi trên lưng ngựa.

Nàng dịu dàng tạ ơn.

Nhạc Lỗi gật đầu không nói, đi giữa gió đêm mà lòng ấm áp hơn lúc nào.

Nhạc Lỗi không cho thuộc hạ đi theo, một mình hộ tống Cung Khanh về tận nhà, để tránh thuộc hạ biết được thân phận của nàng. Cung Khanh cảm thấy rất có thiện cảm với hắn, nghĩ thầm bảo sao còn trẻ đã làm đến Tả Vệ Tướng quân, suy nghĩ hành động đều chu toàn,

giọt nước không lọt.

Cung Cẩm Lan vốn đang tụ hội cùng đồng liêu, nhưng nhận được tin đã vội vã về phủ. Độc Cô Đạc hộ tống Cung phu nhân hồi phủ rồi không đi, ở lại chờ tin Nhạc Lỗi.

Cung phu nhân gục trong lòng Cung Cẩm Lan khóc nức nở, đột nhiên nghe thấy "Tiểu thư đã trở về". Còn tưởng nằm mơ, ngẩng đầu quả nhiên thấy con gái đi vào, lập tức đẩy Cung Cẩm Lan ôm lấy con gái, "Khanh nhi con không sao chứ?"

"Mẫu thân con không sao." Cung Khanh đã vấn lại tóc, vì đi gió lạnh, má hơi hồng, nhìn qua khí sắc hồng

hào, không giống người bị bắt cóc.

Cung phu nhân thấy Cung Khanh túm cổ áo, liền hỏi, “Cổ con bị sao?”

“Cổ họng con hơi đau.” Cung Khanh không tiện nói cổ áo của mình bị kẻ bắt cóc xé, tay vẫn túm chặt.

Độc Cô Đạc nhìn Cung Khanh đến không chớp mắt. Những năm qua hắt sống ở Hồ Châu, năm ngoái thừa kế tước vị Hầu gia mới đến sống ở kinh thành. Mặc dù đã nghe đồn tiểu thư Cung gia là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, lòng cũng đã tưởng tượng chán chê, nhưng vẫn không thể tránh được cảm giác choáng ngợp khi chiêm ngưỡng tận

mắt.

Nhạc Lỗi véo vào tay, hần mới
sực tỉnh, tiến lên nói: “Cung tiểu
thư không có việc gì là tốt rồi.”

Cung phu nhân không biết người
thứ nhất giải cứu Cung Khanh là
người thanh niên đeo mặt nạ trừ tà,
chỉ cho rằng Nhạc Lỗi là ân nhân
duy nhất, vội cảm ơn Nhạc Lỗi.

Cung Cẩm Lan cũng khom người
cảm tạ: “Tối nay thật sự đa tạ Nhạc
Tướng quân.”

Nhạc Lỗi có chút bối rối, “Cung
Thượng thư khách khí, bảo vệ kinh
đô an toàn vốn là chức trách của
cầm quân thập lục vệ.”

Cung Cẩm Lan lại thi lễ với Độc

Cô Đạc: “Tối nay đa tạ Hầu gia hỗ trợ, tiểu nữ mới có thể bình yên vô sự. Ngày mai Cung mỗ xin tới phủ bái tạ.”

Cung phu nhân lại tức giận nói: “Hôm nay nếu không phải bị Hầu gia bám theo đã không có chuyện kinh hãi này, chuyện này nếu truyền ra sẽ tổn hại tới danh tiết Khanh nhi, mong rằng Hầu gia giữ bí mật.”

Độc Cô Đạc ngượng ngùng nói: “Chuyện đấy... tất nhiên, chúng ta sẽ không tiết lộ.”

“Mời Hầu gia về.” Cung phu nhân rất giận Độc Cô Đạc, nếu không phải nể hấn là cháu rể tương lai thì đã trở mặt rồi.

Độc Cô Đạc không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng cáo từ.

Lòng hẩn đang hồi hận phi thường, nếu lúc đấy cùng Nhạc Lỗi đi tìm Cung Khanh, công lao anh hùng cứu mỹ nhân hẩn đã có phần.

Đã là nửa đêm, du khách thưa thớt hơn rất nhiều. Trăng tròn tỏa ánh sáng mờ ảo như sương mù.

Độc Cô Đạc si ngốc thở dài: “Thật đẹp, danh bất hư truyền.”

Nhạc Lỗi thấy thế đoán ra vài phần tâm tư Độc Cô Đạc, dừng một chút nói: “Nàng được mệnh danh là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, hôm nay còn chưa đính hôn, nghe nói để chờ sang năm tuyển Thái tử phi.”

Độc Cô Đạc ngậy ngốc, không biết xấu hổ nói: “Bổn Hầu gia cũng là nhân tài vượt trội, văn thao võ lược. Gia thế địa vị có chỗ nào thua kém Đông Cung.”

Gia thế địa vị có cao đến đâu thì cũng so thế nào được với Đông Cung? Kể cả đó là biểu ca của người. Nhạc Lỗi thoáng cười khở.

Cung phu nhân tiễn khách xong, mới hỏi nhỏ nữ nhi: “Có kẻ nào ...”

“Không có.” Cung Khanh tất nhiên biết mẫu thân muốn hỏi gì, vì sợ bà lo lắng, nàng bèn giấu việc Khổ Địch phi lễ.

Cung phu nhân thở phào nhẹ nhõm, nói với Cung Cẩm Lan : “Tối

may may mà có Nhạc Tướng quân, phải cảm ơn hẳn thật tốt.”

Cung Cẩm Lan nói: “Ngày mai hạ triều ta sẽ mời hẳn đến nhà ăn cơm, nàng chuẩn bị thêm một phần lễ vật.”

Cung phu nhân liền tán thưởng.

Cung Khanh về phòng, nha hoàn đã chuẩn bị nước nóng cho nàng tắm rửa

Cởi xiêm y, nhìn viên trân châu cuối cùng ở cổ áo, nàng lại nhớ đến người kia.

Hắn nói, sau này nhìn thấy viên chân trâu, lúc đấy sẽ cảm tạ hẳn.

Ngâm chân trong nước ấm lại thấy cảm giác bàn tay hẳn nắm

chân nàng như vẫn lưu lại.

Liệu hắn có cầm viên trân châu kia đến tìm nàng không? Nên cảm tạ thế nào?

Nàng đột nhiên cảm giác tim đập loạn nhịp, mặt nóng bừng như gió xuân thổi qua.

Chương 06 – Phốt nét mày ngài

Hôm sau, Cung Cẩm Lan hạ triều mời Nhạc Lỗi Độc Cô Đạc đến nhà làm khách, tạ ơn đã cứu con gái đêm qua.

Cung phu nhân vốn không muốn mời Độc Cô Đạc, nhưng hắn lại biết chuyện, cần bịt miệng hắn, tránh việc hắn tiết lộ ra ngoài, tổn hại

danh tiết con gái, vì thế không thể không mời.

Sáng sớm Cung phu nhân đã dặn nhà bếp chuẩn bị tiệc rượu thịnh soạn, lại vào phòng cất đồ, định chọn một món lễ vật tặng Nhạc Lỗi.

Chọn tới chọn lui hoa cả mắt, bà buồn bực nói: "Rốt cuộc tặng gì mới tốt, tặng vàng bạc thật quá thô tục."

Cung Khanh giật mình, người kia cũng nói như vậy, nói tặng tiền thô tục, muốn nàng cảm tạ bằng một giai thoại phong lưu. Nhớ lại tình huống đêm đó, nàng lại đỏ mặt.

Cung phu nhân thấy con gái không nói tiếng nào, quay đầu nhìn

không hỏi sợ run.

Đây rõ ràng là vẻ mặt thiếu nữ tương tư, không lẽ con gái rung động với ân nhân cứu mạng Nhạc Lỗi?

Cung phu nhân hiểu lắm đôi tượng khiến Cung Khanh đỏ mặt, nghĩ kĩ lại, Nhạc Lỗi kia tướng mạo oai hùng bất phàm, chức quan cũng không thấp, chỉ không biết gia cảnh như thế nào, đợi lát nữa vừa ăn vừa hỏi.

Do dự một hồi lâu, rốt cuộc bà chọn một tờ thư pháp của Mễ Phất.

“Mẫu thân tặng thứ này sao?” Cung Khanh cảm thấy bảo kiếm tặng anh hùng vẫn tốt hơn. Nhưng

phụ thân là quan văn, trong nhà không có những thứ như bảo kiếm bảo đao.

“Nhạc Tướng quân tuy là võ tướng nhưng lại là nho tướng, chữ của Mễ Phất cường thảo rất giống công phu của hãn. Con không được chứng kiến công phu vượt nóc bằng tường của hãn tuần dật phóng khoáng đến mức nào.”

Cung phu nhân hai mắt lấp lánh, rất có dáng vẻ thiếu nữ ngưỡng mộ đại hiệp.

Cung Khanh cười phì, may mà phụ thân không thấy dáng vẻ háo sắc này, không nhất định sẽ đau thương đến chết.

Hai người ra khỏi phòng cất đồ, Cung Khanh nói khẽ: “Mẫu thân, hôm qua biểu tỳ nói với con một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Hoàng hậu dự định chọn mấy tiểu thư chưa lập gia đình vào cung làm hội hoa cùng Công chúa. Kỳ thật là để chọn Thái tử phi.”

Cung phu nhân ngẩn ra, “Liệu có con không?”

Cung Khanh bất đắc dĩ xoa mi tâm: “Theo địa vị của phụ thân và cậu, con đoán là có. Vì thế con lên kế hoạch từ hôm nay sẽ bệnh liệt giường. Trùng hợp là hôm qua gặp chuyện kinh hãi, hôm nay ngã bệnh

cũng là thuận lý thành chương, đờ
lát nữa Độc Cô Đạc đến, mẫu thân
lựa lúc nói con đã ngã bệnh. Hẳn là
cháu của Độc Cô Hoàng hậu, mồm
hắn nói ra, Độc Cô Hoàng hậu sẽ
không nghi ngờ. Con có thể tránh
được chuyện này.”

Cung phu nhân vui vẻ nói: “Đúng
vậy, quả là Tái Ông mất ngựa biết
đâu là phúc.”

Nhạc Lỗi vừa vào Cung phủ, lập
tức được coi là thượng khách. Đặc
biệt là Cung phu nhân, vì có ý chọn
hắn làm rể, đối với hắn nhiệt tình
hơn hẳn bình thường, Độc Cô Đạc
vô cùng ghen tỵ, lòng mơ hồ có cảm
giác không ổn, quả nhiên, rượu quá

ba tuần, chợt nghe Cung phu nhân hỏi: “Nhạc Tướng quân tuổi trẻ tài cao, đã từng đính hôn chưa?”

Độc Cô Đạc suýt thì nghẹn. Không đợi Nhạc Lỗi trả lời, hấn cướp lời: “Nhạc Tướng quân muốn lập nghiệp rồi mới thành gia. Mấy ngày trước muốn đi An Tây Đô Hộ phủ, lập chút quân công.”

Nhạc Lỗi: “...”

Cung phu nhân ồ một tiếng, rõ ràng lộ vẻ thất vọng. Hòn tên mũi đạn vô tình, làm vợ võ tướng thật sự rất nguy hiểm, có lẽ tìm một quan văn vẫn ổn thỏa an nhàn hơn. Nghĩ như thế, Cung phu nhân lại cảm giác có lẽ nên chờ Quỳnh lâm

yến, tìm một thanh niên tài tuấn tài mạo song toàn là hợp lý nhất.

Độc Cô Đạc một câu đả kích tình địch, đang âm thầm đắc ý, lại nghe Cung phu nhân nói: “Nhạc Tướng quân dựa vào bản lĩnh bản thân, trẻ tuổi đã có địa vị cao, thật khiến người khác khâm phục. Không dựa vào gia thế để phong quan tấn tước, đó mới là trang nam nhi đầu đội trời chân đạp đất.”

Lòng Độc Cô Đạc tan nát, hẳn là nhờ gia thế mà được phong Hầu, chẳng phải đang nói hấn đấy sao.

Thật ra Độc Cô Đạc tự mình đa tình, Cung phu nhân không hề có ý đả kích hấn, chỉ là khen ngợi Nhạc

Lỗi đồng thời tán dương phu quân của mình.

“Khanh nhi đêm qua bị sợ hãi quá độ, giờ bệnh liệt giường, nếu không đã để nó ra mời rượu Nhạc Tướng quân và Hầu gia.”

Độc Cô Đạc vừa tổn thương sâu sắc, cầu thả vợ đồng lòng vừa vỡ tan lại, vội hỏi: “Tiểu thư bệnh nặng lắm không?”

“Rất nặng. Đêm qua sốt cao, hôm nay uống thuốc nhưng chưa thấy đỡ.” Cung phu nhân lộ vẻ đau khổ, miêu tả bệnh Cung Khanh hết sức nghiêm trọng.

Nhạc Lỗi và Độc Cô Đạc không tự chủ đều lộ vẻ lo lắng ân cần.

Sau khi ăn xong ra khỏi Cung phủ, Độc Cô Đạc ôm một bụng buồn bực lên xe ngựa.

Cung phu nhân nhất bên trọng nhất bên khinh, khiến hấn rất đau lòng.

Xe ngựa đi đến cửa Thái Y Viện, đầu hấn nảy ra một sáng kiến, vén màn hô: "Dừng xe."

Xuống xe ngựa, Độc Cô Đạc phẩy tà áo, lòng thầm nhủ: "Gia đổi chiêu khác, người anh hùng cứu mỹ nhân, Gia đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi."

Y chính Thái Y Viện là Tiết Lâm Phủ, ngoại hiệu Quỷ Kiến Sầu, nghe ngoại hiệu liền biết y thuật cao

minh mức nào, thân là Y chính Thái Y Viện, người có thể thỉnh được ông ta không nhiều, trùng hợp làm sao Độc Cô Đạc lại là một trong số ít đó.

Cung Khanh đang ngồi xích đu trong hoa viên, đột nhiên thấy nha hoàn Ngọc Chi chạy đến.

“Tiểu thư mau trở lại phòng ngủ, có người từ Thái Y Viện.”

Cung Khanh thông minh cơ trí vội xuống khỏi xích đu, “Bình tĩnh nói ta nghe, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.”

“Phu nhân bảo em gọi tiểu thư mau trở lại phòng ngủ, có người của Thái Y Viện trong cung đến, nói là Định Viễn Hầu thỉnh đến xem

bệnh cho tiểu thư.”

Gay go to! Cung Khanh dậm chân, vội vàng nhấc tà váy chạy về phòng ngủ.

Nàng vừa nằm xuống, thả màn, đã nghe thấy tiếng Cung phu nhân đến hành lang.

“Làm phiền Tiết thần y tới đây, thật không dám nhận. Tiểu nữ hôm nay đã uống thuốc, đã khá hơn rồi.”

“Lão phu được Định Viễn Hầu nhờ vả, không thể không đến, cũng không dám không đến, nếu đã đến quý phủ, cứ để lão phu chân mịch.”

Cung phu nhân không thể làm gì khác hơn là đưa Tiết thần y vào khuê phòng Cung Khanh.

“Con gái, đây là Tiết thần y trong cung.”

Cung Khanh yếu ớt thò tay ra khỏi màn, Tiết thần y lấy một khăn lụa bọc cổ tay nàng, buộc chỉ bắt mạch.

“Mạch tượng có phần nhanh.”

Cung Khanh âm thầm buồn cười, vừa chạy vội từ hoa viên về đây, không nhanh mới là lạ.

“Tiểu thư không có gì đáng ngại, tĩnh dưỡng mấy ngày là khỏe.”

Tiết Lâm Phủ viết một đơn thuốc, đưa cho Cung phu nhân, “Nếu tiểu thư uống thuốc này mà không có khởi sắc thì lão phu sẽ quay lại.”

Cung Khanh âm thầm kêu khổ,

xem ra kẻ giả bệnh này không dùng được rồi. Chỉ cần nàng có dấu hiệu bệnh hoạn, Độc Cô Đạc liền thỉnh thần y, nàng giả bệnh sao qua được mắt Tiết Lâm Phủ, nếu để ông ấy truyền tới tai Độc Cô Hoàng hậu thì càng nguy hơn.

Vì vậy, nàng không thể làm gì khác hơn là “khỏi bệnh” .

Cung phu nhân nói: “Không vội, đến lễ hội hoa còn hơn một tháng, nửa tháng nữa là ngày thi Đình rồi, đến Quỳnh lâm yến chúng ta chỉ cần chọn được một người, rồi lập tức hứa hôn.”

Đến Quỳnh lâm yến chọn hôn phu là chủ ý Cung phu nhân đã

quyết định từ lâu, Cung Khanh cũng không thấy có chỗ nào không ổn, nhưng sau đêm Nguyên Tiêu, Cung Khanh đột nhiên không có hứng thú với lựa chọn đây.

Mặt nạ trừ tà kia ... đã khiến nàng trúng tà.

Nửa tháng sau, kết thúc thi Đình. Theo thông lệ, Tuyên Văn Đế muốn mở tiệc chiêu đãi quần thần và tân khoa tiến sĩ tại Huệ Hòa uyển, để các thần tử gặp gỡ nhóm nhân tài mới, cũng để nhóm người mới gặp gỡ cộng sự đồng nghiệp tương lai.

Cung Khanh dự Quỳnh lâm yến từ khi mới mười tuổi, đã tổng kết bản chất của bữa tiệc này.

Đây là lúc để tân khoa tiến sĩ lựa chọn đội ngũ và chiến hữu, đây là lúc để các đảng phái thu nạp tiến cử người mới, là lúc để các bậc cha mẹ xã hội thượng lưu kinh thành chọn con rể.

Đặc biệt là Trạng nguyên lang, nếu tuổi trẻ chưa lập gia đình thì càng được tranh giành. Cung phu nhân hiểu rõ việc đây hơn ai hết. Năm đó tân khoa Trạng nguyên Cung Cẩm Lan nóng bỏng như cầu lửa, bà hạ gục vô số tình địch mới giành được thắng lợi.

Cung Cẩm Lan sửa soạn xong, pha một ấm trà, chờ phu nhân con gái. Uống xong nửa ấm, Cung phu

nhân mới chậm rãi đi ra. Phục sức
lộng lẫy, dù tuổi không còn trẻ
nhưng vẫn giữ được sự quyến rũ,
Cung phu nhân vẫn là một mỹ nhân
lộng lẫy.

Cung Cẩm Lan căn cứ kinh
nghiệm, lập tức mở to mắt, ra vẻ
kinh ngạc.

Cung phu nhân thấy thế rất hài
lòng, tiến lên dịu dàng khoác tay
Cung Cẩm Lan, nũng nịu hỏi: “Phu
quân, có phải thiếp thân đã già đã
xấu?”

Nha hoàn Vân Thường cúi đầu
giả làm bức vách. Lòng thầm nghĩ,
đại nhân mà dám nói có thì chết
không cần nghi ngờ.

“Phu nhân vĩnh viễn xinh đẹp như hoa.” Thượng thư đại nhân đã lão luyện, bất động thanh sắc rút cánh tay, hỏi: “Khanh nhi vẫn chưa xong sao?”

Bình thường vẫn là hai cha con cùng chờ Cung phu nhân.

Cung phu nhân không kiềm chế được bực tức: “Bảo nó mặc xiêm y Nghê Thường^[4], nó bảo quá lòe loẹt, bảo nó búi trụy mã kế^[5], nó nói gây sự chú ý, bảo nó đeo lắc chân gấn chuông, bộ bộ sinh liên, nó nói quá lẳng lơ, haizzz, nói đi nói lại, thiếp thật giống một bà mẹ thô tục không có thẩm mỹ...” nói đến đây, bà đảo mắt, thở dài u uất, “Ai

u, đúng là con lớn không nghe mẹ.”

[4]: nhiều màu như cầu vồng.

[5]: trụy mã kế hình như là kiểu này.

“Bảo tiểu thư nhanh lên, đừng để đến muộn.”

Cung phu nhân đang muốn sai Vân Thường đi giục thì Cung Khanh đã đi ra.

Từ sáng Cung phu nhân đã rồi rít muốn nàng phục sức lộng lẫy nổi bật một chút. Giờ nhìn thấy liền nháy dựng lên, “Con muốn chọn ta

tức chết đúng không, bữa tiệc cung đình long trọng thế, thiếu nữ trong kinh có ai không liễu mình ăn vận!”

“Mẹ, con sợ chết, con không muốn liễu mình.” Cung Khanh nở nụ cười. Xiêm y lụa mỏng màu vàng, toàn thân trên dưới, không hoa không vân, điểm đặc biệt duy nhất là tà váy rất bông bênh, gấp nếp mười sáu lần. Xiêm y đã giản dị, trang sức càng đơn giản, trên cổ chỉ là một kiềng vàng, mặt là một viên dương chi bạch ngọc điêu khắc hình hoa mai, dùng lục ngọc làm nhụy hoa.

Trang phục mộc mạc, trang sức đơn giản, theo lẽ thường nên trang

điểm cầu kỳ, nàng lại chỉ vẽ một đóa hoa mai màu lục ở mi tâm.

“Những sợ phần son nhơ sắc mặt, châu vua chỉ phớt nét mày ngài, con định học Quắc Quốc phu nhân sao?” Cung phu nhân mới đọc Đường Minh Hoàng dã sử, đọc hai câu thơ coi như ví dụ trực quan.

Cung Khanh thân thiết ôm tay Cung phu nhân, cười nũng nịu: “Mẹ, gần đây mẹ thật toát vẻ thư hương, xuất khẩu thành chương.”

“Bớt nịnh nọt đi.” Cung phu nhân trừng mắt, xoay người tìm đồng minh, “Lão gia, ngài vẫn chưa nói nó.”

Ai ngờ Cung Cẩm Lan lại lộ vẻ

tán thưởng, “Thế này rất đẹp.”

“Rất đẹp?” Cung phu nhân ngạc nhiên, lại đánh giá Cung Khanh từ đầu đến cuối một lần, mới phát hiện ra chỗ kỳ diệu.

Thì ra dưới lớp lụa mỏng màu vàng là lớp sa mỏng màu cỏ non, đính kim sa thành hình hoa mai, khi bước đi lớp lụa vàng ngoài cùng mới hơi hất lên, lộ ra lớp lót ở dưới, như hoa mai bay bay trên mặt cỏ, nhẹ nhàng duyên dáng, ý cảnh tuyệt mỹ.

Nhưng Cung phu nhân vẫn bất mãn, nếu đứng yên một chỗ thì làm gì có ai thấy cảnh hoa mai bay trên mặt cỏ.

Cung phu nhân tức giận ra khỏi cửa, cầm quạt đàn hương quạt vù vù, khiến Cung đại nhân bị mùi đàn hương làm cho hắt xì hơi mới thôi. Bỏ lỡ Quỳnh lâm yến lần này, sẽ phải chờ ba năm, Cung phu nhân cảm thấy nếu một thiếu nữ mười chín tuổi mà còn chưa lập gia đình thì đúng là trời sập.

Nghe nói, tân khoa Trạng nguyên tên Thẩm Túy Thạch, ai nấy đều đồn ngoại hình Phan An, tài hoa Tống Ngọc. Là một người mắc bệnh hình thức, Cung phu nhân tuyệt đối không thể gả con gái là kinh thành đệ nhất mỹ nhân cho một thanh niên tài mạo không xuất chúng, đối

với Trạng nguyên lang tài mạo song toàn này, Cung phu nhân gửi gắm rất nhiều hy vọng. Bà dự định thể hiện bản lĩnh thêm một lần, cướp chàng rể cho con gái.

Lên xe ngựa, Cung phu nhân hỏi chồng: “Thẩm Túy Thạch thật sự tuấn tú như lời đồn?”

Cung Cẩm Lan đáp: “Đích thực là phong thần tuấn mỹ, tài hoa hơn người.”

Chương 07 – Quỳnh lâm thịnh yên

Cung phu nhân vui khắp khởi nhìn con gái cười.

Cung Khanh cúi đầu, đầu óc không ngừng hiện lên một bóng

dáng.

Cung Cẩm Lan nhìn phu nhân bỗng nói: “Thái tử còn chưa đại hôn, sang năm sẽ tuyển phi.”

Cung phu nhân vừa nghe liền thiếu điều nhảy dựng lên, “Việc gì thiếp phải để Khanh nhi đi làm Thái tử phi. Tương lai hấn sẽ đăng cơ, hậu cung vô số nữ nhân. Thiếp không muốn Khanh nhi phải chia sẻ đàn ông với nữ nhân khác, kể cả là hoàng đế.”

Hướng Thái phi là cô ruột của Cung phu nhân, những trang huyết lệ đằng sau Tử Cẩm Thành bà rõ hơn bất cứ ai. Là một người thông minh thực tế, từ nhỏ bà đã biết thế

nào mới là hạnh phúc. Hơn nữa, gia thế lúc này không cần Cung Khanh phải đi bám rồng dựa phượng, bà không muốn Cung Khanh hiến thân cho vỡ tuồng cung đấu.

Ý nghĩ của đàn ông và phụ nữ thường khác nhau. Cung Cẩm Lan yên lặng niệm thầm một câu "theo phụ thân thấy", nhắm mắt dưỡng thần.

Cung phu nhân cầm cây quạt quạt vù vù... Vừa quạt vừa âm thầm thấy may vì hôm nay con gái ăn mặc mộc mạc, nhưng nghĩ kĩ lại thấy, con gái mình xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, dù có ăn mặc mộc mạc vẻ lộng lẫy vẫn

nổi bật, ngàn vạn lần dừng để Hoàng hậu chú ý.

Cung phu nhân trấn trở giữa vui và lo đến khi xe ngựa dừng trước Đông Môn Huệ Hòa uyển, lối vào dành riêng cho gia quyến các quan.

Cung phu nhân vừa xuống kiệu liền nhìn sang cửa chính, lối vào cho các tân khoa tiến sĩ.

Cung Khanh cũng đưa mắt nhìn, trước cửa Huệ Hòa uyển đỏ rực như lửa, còn là một biển lửa. Tân khoa tiến sĩ mặc cung bào đỏ Tuyên Văn Đế ban thưởng, tay cầm danh thiếp, cúi đầu khom lưng xếp hàng tiến vào. Cung Khanh không nhịn được cười phì một tiếng: "Nhìn như tôm

chuẩn bị vào nồi.”

Cung Cẩm Lan vội chặn câu nói đùa của con gái, “Vào cung rồi nói bớt lời.” Vừa dứt lời liền thấy một nhóm người đi tới, đi đầu là một người mặc mấn bào đai ngọc, chính là Duệ Vương điện hạ.

Cung Cẩm Lan vội cùng phu nhân thi lễ, Cung Khanh cũng nhún mình chúc phúc.

Mộ Chiêu Luật nhìn lướt qua thiếu nữ cúi đầu.

Xiêm y trắng trong thuần khiết thanh nhã, lông mày vẽ nhạt, mi tâm điểm một bông mai màu lục, phối hợp cùng bông hoa mai bằng bạch ngọc nhụy màu lục ở kiềng

đeo cổ, như thể gió thổi một đóa rơi xuống mi tâm, da thịt so với hoa mai bạch ngọc càng thêm trắng nõn, thật khiến người ta...

Cung Khanh dù chưa ngẩng đầu, những đã cảm nhận được có ánh mắt sắc bén đang nhìn mình, nàng càng cúi mặt, né tránh ánh mắt kia.

“Mời Vương gia.” Cung Cẩm Lan khom lưng mời hẳn đi trước.

Mộ Chiêu Luật nhìn lướt qua nhóm tiến sĩ đang khom lưng xếp hàng, nhếch môi cười như có như không, đi trước.

Cung phu nhân đưa mắt nhìn vị quyền quý thần bí nhất triều đình, thăm hừ một tiếng: “Vênh váo gì

chứ, chẳng phải chỉ là cháu ruột Hoàng thượng thôi sao.”

Trong Huệ Hòa uyển giăng đèn kết hoa, sáng như ban ngày, đúng là cảnh tượng thịnh thế phồn hoa.

Dạ yến bày trên nhà thủy tạ, nam nữ ngồi riêng, ngăn bởi một lớp rèm, nhưng vẫn có thể thấy đại khái cảnh và người bên kia.

Các mệnh phụ ngồi vào chỗ do cung nữ hướng dẫn, Cung phu nhân thân phận cao quý, ngồi ở bàn bên cạnh Hoàng hậu, Cung Khanh dáng vẻ thanh tao lịch sự ngồi bên cạnh mẫu thân.

Cách lớp rèm ngăn, trên đài bên hồ đúng là muôn hồng ngàn tía,

quan tam phẩm trở lên mặc quan bào màu tím, tân khoa tiến sĩ mặc quan bào màu đỏ, đội mũ cánh chuồn do Tuyên Văn Đế ban thưởng.

Thư sinh trẻ tuổi thì còn ỗn, cùng lắm thì cũng chỉ như tân lang. Nhưng không ít tiến sĩ nhiều tuổi, tóc bạc da mồi, mặt đầy nếp nhăn, mặc trang phục đầy thật là... . Nhưng nói chung thì bước trên con đường làm quan cũng chỉ quanh đi quẩn lại màu đỏ và tím.

Cung phu nhân nhìn cảnh hoa lệ, hàn huyên cùng các phu nhân tiểu thư quen biết, mọi việc đều thuận lợi.

Cung Khanh tương đối im hơi lặng tiếng. Vốn dĩ nàng cũng có không ít bạn bè, nhưng nàng càng lớn càng đẹp, hai năm trước được mệnh danh kinh thành đệ nhất mỹ nữ, mấy người bạn lần lượt xa lánh nàng. Không ai muốn đứng chung với nàng, để bị so sánh thành dưa méo táo xấu.

Tuân theo đạo lý cây cao vượt rừng gió dập, nàng hiểu rõ càng lớn càng nên khiêm tốn, dự Quỳnh lâm yến, nàng chọn bộ xiêm y mộc mạc nhất, ngồi vào ghế liền im lặng bên cạnh Cung phu nhân.

Một lúc lâu sau, đội ngũ của Hoàng đế xuất hiện ở trước nhà

thủy tạ.

Mọi người rời ghế quỳ lạy, Hoàng đế Hoàng hậu lần lượt ngồi xuống, mọi người đứng dậy tham bái.

Một hoạn quan đứng đầu ra khỏi hàng, xướng lên: "Nhập yến, vào chỗ."

Nhã nhạc vang lên.

Lúc này, quan Chủ khảo Đại học sĩ Tương Đồng Trinh dẫn các tiến sĩ lên làm lễ ba quỳ chín lạy, tân khoa Trạng nguyên Thẩm Túy Thạch đại diện các tiến sĩ dâng tờ biểu tạ ơn.

Qua lớp rèm, Cung Khanh thấy một thanh niên ra khỏi hàng, đi tới trước mặt Hoàng thượng.

Nền đỏ trên cao, chiếu sáng dung

mạo mày kiếm mắt sao, tuấn lãng hơn người. Cùng là một bộ hồng bào, khoác lên người hấn không hề lòe loẹt, người lại còn rất rục rở nổi bật.

Đây chính là tân khoa Trạng nguyên Thẩm Túy Thạch, Cung Khanh thầm khen một tiếng.

Trong ngoài bức rèm im lặng như tờ, Thẩm Túy Thạch đứng thẳng hiên ngang, cất giọng đọc tờ biểu tạ ơn, chất giọng dễ nghe như ngọc rơi trên mâm vàng. Nội dung lời lẽ hoa mỹ văn chương, như nước chảy mây trôi, lại hào hùng rung động.

Đúng là một người văn chương lai láng.

Các tiểu thư như bị hút hồn, dán mắt nhìn người, chăm chú nghe biểu, trong lúc nhất thời trong rèm im phăng phắc, ngay cả A Cửu Công chúa cũng nhìn không chớp mắt.

Cung Khanh nhấp một ngụm rượu.

Đồ tốt luôn có nhiều người muốn chiếm.

Vì vậy mới có nhiều người tranh giành ngai vàng trên điện Kim Loan, bởi vì chỉ có ngòi trên đó, đồ tốt khắp thiên hạ mới thành sở hữu, không cần đoạt của người khác, đưa tay liền có người dâng đến.

Cung phu nhân chẳng lòng dạ nào nghe biểu, chăm chú nhìn

người thanh niên. Cung Khanh biết mục đích của mẫu thân, căn cứ vào hiểu biết của nàng về mẫu thân, cả bữa tiệc này, chắc chỉ có ba người lọt vào mắt xanh của Cung phu nhân vốn coi trọng hình thức.

Người thứ nhất là tân khoa Trạng nguyên Thẩm Túy Thạch.

Người thứ hai là Duệ Vương Mộ Chiêu Luật.

Người còn lại, chính là Đông Cung Thái tử Mộ Thẩm Hoảng.

Thẩm Túy Thạch tất nhiên không cần phải nói. Có thể lọt vào mắt xanh của Hoàng thượng, tất nhiên là nhân trung long phượng.

Duệ Vương có diện mạo sáng sủa

nam tính, lại tuấn tú hiên ngang. Chỉ tiếc là thành viên hoàng thất, hơn nữa mẫu thân Duệ Vương là Giang thị vốn là người Cung phu nhân không thích.

Về phần Thái tử Mộ Thẩm Hoảng, nói hẳn "Đá kết như ngọc quý, thân từng như ngọc xanh. Về tuổi riêng một cõi, thiên hạ chẳng người tranh" cũng không quá lời. Nhưng mẫu thân không thích nhất là gả vào cung, dù Thái tử có là thần tiên hạ phàm chắc bà cũng chẳng ưng.

Vì thế Cung Khanh tin tưởng với sự có mặt của ba viên ngọc này, mẫu thân tuyệt không nhìn thêm ai

khác nữa.

Đúng như nàng dự đoán, Cung phu nhân quả nhiên không cho người thứ tư vào mắt, nhưng ba người này cũng chỉ có Thẩm Túy Thạch là bà vừa ý nhất, hai người kia không phải lương phối. Vì vậy, Cung phu nhân liền chỉ nhìn Trạng nguyên. Quả nhiên là càng xem càng thích, càng nhìn càng ưng, tương lai cha vợ con rể đều là Trạng nguyên lang, quả là một giai thoại ở kinh thành.

Đọc xong biểu tạ ơn, Thẩm Túy Thạch trở lại chỗ ngồi, Cung phu nhân mới nhìn xung quanh, xem có đối thủ cạnh tranh nào không.

Độc Cô Hoàng hậu trước sau như một đoan trang hào phóng, dáng vẻ nghiêm túc, rất có phong thái. A Cửu Công chúa ngồi bên cạnh phục sức lộng lẫy hơn hẳn ngày thường.

Lòng Cung phu nhân cho rằng, mặc dù Cửu Công chúa phục sức hoa lệ, nhưng có lấy mây làm áo cũng không sánh được với vẻ đẹp bẩm sinh của con gái nhà mình.

Khi nhìn bên kia, Cung phu nhân thấy lòng như bị mèo cào.

Không ngờ bà ấy cũng đến.

Khiến Cung phu nhân không thoải mái đến vậy, chính là mẫu thân của Duệ Vương, Giang Vương phi.

Chuyện là, hai mươi mấy năm trước hai người vẫn là bạn tâm giao. Năm đó lão Duệ Vương thích Cung phu nhân hơn, không biết Giang thị dùng thủ đoạn gì khiến lão Duệ Vương đổi ý, cưới Giang thị làm Vương phi. Mặc dù Cung phu nhân không định gả cho lão Duệ Vương, nhưng bị qua mặt như thế cũng thấy tự ái, huống chi người qua mặt lại là bạn tâm giao, chẳng khác nào bị đâm hai nhát. Từ đó hai người không còn là bạn.

Sau khi lão Duệ Vương tạ thế, Giang thị chuyển đến biệt viện ở ngoại ô kinh thành, lễ Phật tu hành, gần như tuyệt tích trong giới quý

tộc nữ, không ngờ lại xuất hiện ở Quỳnh lâm yến năm nay.

Bên kia, Thẩm Túy Thạch đọc xong biểu tạ ơn, Tuyên Văn Đế phát biểu. Đơn giản là tổng kết chuyện cũ, dặn các thần tử phải tuân thủ luật pháp, làm đúng chức trách, cống hiến sức lực cho triều đình, tất sẽ có vinh hoa phú quý.

Phát biểu xong, cung yến chính thức bắt đầu.

Đầu tiên là hoàng đế ban thưởng rượu, quần thần tạ ơn, lại ban thưởng rượu, lại tạ ơn. Sau ba lượt, mọi người mới có thể cầm đũa, thưởng thức bữa tiệc hoàng gia.

Rượu quá ba tuần, trăng mọc sao

lên, Tuyên Văn Đế sai người đốt pháo hoa.

Pháo hoa nổ rộ sáng trời, khói hoa hư ảo, sóng nước mênh mông như tiên cảnh.

Cung phu nhân đưa mắt thấy Hoàng hậu và Giang thị đang nói chuyện rì rầm, thỉnh thoảng nhìn Cung Khanh, rõ ràng là đang bàn luận về con gái của bà. Lòng bà thăm thấy nguy hiểm. Không ngờ Giang thị đã cầm chén rượu đi tới.

“Đã lâu không gặp, Thanh Thư muội muội vẫn khỏe chứ?”

Giang thị hỏi thân thiết, cố ý gọi khuê danh của Cung phu nhân.

Cung phu nhân cười đứng dậy,

khách sáo trả lời: “Đa tạ Vương phi nhớ đến.”

Giang thị như không cảm nhận được sự lạnh lùng xa cách của Cung phu nhân, ngồi xuống bên cạnh Cung phu nhân, ánh mắt chuyển đến trên người Cung Khanh, trầm trồ: “Mấy năm không gặp, Khanh Khanh giờ đã là một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, khuôn mặt này, làn da này, quả là...”

Từ nhỏ đến lớn Cung Khanh nghe khen đã thành quen, đã trở cảm xúc từ lâu, nhưng mỗi lần nghe lại phải tỏ vẻ ngượng ngùng e thẹn, thật lòng thì là một việc tương đối khó khăn đau khổ.

Hương Uyển Ngọc ngồi cạnh nàng nghe thế càng thêm đau khổ. Mỗi lần ngồi cùng Cung Khanh, mọi người tán dương Cung Khanh mà như không thấy cô ta, cô ta khổ sở đã đủ. Nhưng hai nhà là thân thích, lần nào cũng phải ngồi chung bàn.

Giang thị khen Cung Khanh xong, lại ngồi sát hơn một chút, ân cần cười hỏi: “Đã đính hôn chưa?”

Cung phu nhân giật mình, cơ mặt cứng lại, người muốn thế nào?

Chương 08 – Vô tình cố ý

“Haizzz, thời gian quả là nhanh, nhớ lúc xưa. . .” Giang thị lại đổi một đề tài không liên quan.

Cung phu nhân gượng gạo đáp lời, đem lòng cảnh giác. Bất luận là Thái tử Mộ Thẩm Hoảng hay Duệ Vương Mộ Chiêu Luật, bà đều không có hứng thú.

Nếu nhờ Giang thị ưng ý Cung Khanh, thỉnh Hoàng đế chỉ hôn, hoặc Hoàng hậu ưng ý Khanh nhi, nghĩ đến đây, bà liền đứng ngồi không yên.

Đúng lúc đó, Cửu Công chúa đứng dậy, vẫy tay với Cung Khanh, ý bảo cùng cô ta đi ra ngoài.

Cung Khanh căng thẳng, theo kinh nghiệm nhiều năm tiếp xúc với Cửu Công chúa, Cửu Công chúa tìm nàng tuyệt đối không có ý tốt.

Nàng rí tai mẩu thân một câu, đứng dậy dẫn theo tỳ nữ Vân Diệp chậm rãi rời tiệc.

Cung phu nhân càng thêm rối bời.

Ra khỏi nhà thuỷ tạ, Cửu Công chúa như một con công kiêu ngạo, kéo tà váy dài đi trước. Cô ta không giống những cô gái khác, cô ta không ngại bị so sánh sắc đẹp với Cung Khanh, ngược lại còn thích đứng cạnh Cung Khanh.

Khiến kinh thành đệ nhất mỹ nữ phải cung kính khom lưng, e dè bảo gì làm đấy, bảo quỳ không dám ngồi khiến cô ta cảm thấy rất khoan khoái.

Nghiêng nước nghiêng thành thì sao chứ, vẫn phải thần phục ta, để mặc ta làm khó dễ.

Có muốn người chết cũng chỉ là một câu nói. Muốn người thê thảm lại càng đơn giản

Cô ta chưa bao giờ che giấu sự đắc ý hả hê này.

Tâm tư của cô ta Cung Khanh rõ như lòng bàn tay, vì vậy đứng trước mặt cô ta nàng càng ra vẻ rứt rứt sợ sệt thỏa mãn lòng hư vinh và cảm giác ưu việt của cô ta. Đối với người ngây thơ kiêu ngạo lại hư vinh kiêu trẻ con, hơn nữa còn có quyền hô mưa gọi gió, thật khiến người khác giận mà không tránh được.

Cung Khanh đi tới trước hai bước, cung kính xin chỉ thị: “Công chúa có gì sai bảo?”

Công chúa không trả lời, ung dung đi dọc hành lang đến một cây cầu nhỏ, cung nữ cầm cung đằng, đi trước dẫn đường. Đầu kia của cầu là một đình ngấm trăng, tọa lạc giữa hồ, đúng lúc trăng sáng, soi bóng nước mờ ảo như lâu đài cung trăng. Tiếng nhạc réo rắt vọng đến, được hơi nước hỗ trợ càng thêm êm tai.

Cung Khanh lẳng lẳng theo sát Cửu Công chúa, không đoán được cô ta muốn gì, bước chân lên cầu, Cửu Công chúa mới dừng bước, vịn con sư tử đá trên cầu, nhìn sang bờ

bên kia.

Bên hồ đài cao đèn đuốc sáng choang, ăn uống linh đình, là chỗ Tuyên Văn Đế thiết yến. Bóng người lắc lư, đỏ rực vui mắt.

“Người nói xem, so với Thái tử thì Thẩm Túy Thạch thế nào?”

Cung Khanh mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng đòn này thật sự khó đối phó hơn dự đoán của nàng.

Một vị là đương kim Thái tử, một vị là tân khoa Trạng nguyên, theo lý thuyết hẳn là nên dâng bồng người trước, nhưng Cung Khanh phát hiện, A Cửu nhìn Thẩm Túy Thạch đọc tờ biểu mê say, mắt cũng không chớp, vì thế, khó lòng khẳng định Công

chúa không rung động với Trạng nguyên.

Cung Khanh cảm thấy nên cẩn trọng một chút, vì vậy cúi đầu cung kính trả lời: “Thần nữ ngu dốt, không rõ ý Công chúa.”

Giả ngu trước mặt Công chúa là một chiêu tương đối hiệu quả, cô ta không thích có người thông minh hơn cô ta, đặc biệt là thiếu nữ, hơn nữa lại là thiếu nữ xinh đẹp.

Cửu Công chúa bỗ thí một cái liếc mắt, “Ví dụ như tài hoa, tướng mạo, người cảm thấy ai hơn ai kém?”

“Chuyện này...”

Đã cụ thể thế rồi thì không thể giả ngu nữa, Cung Khanh cố ý lộ vẻ

khó xử, ra vẻ không biết làm sao.

Cửu Công chúa rất hưởng thụ niềm vui hành hạ mỹ nhân, cô ta hứng thú chờ đợi câu trả lời, cũng tiện thể trách phạt nếu nàng để lộ sai lầm nào.

Cung Khanh thành khẩn cung kính trả lời: “Thái tử điện hạ thân phận cao quý, thần nữ hèn mọn sao dám làm càn nhìn ngó thánh nhan. Yển hội hôm nay, không may thần nữ lại bị một cây cột chắn trước mặt, không thấy rõ tình cảnh bên ngoài.”

Ý là, tướng mạo Thái tử nàng không dám nhìn kỹ, mà tướng mạo Thẩm Túy Thạch nàng cũng không

thấy rõ.

Cửu Công chúa thăm mắng một tiếng gian xảo, rồi lại thấy Cung Khanh nhã nhặn trả lời: “Có điều lời lẽ trong tờ biểu tạ ơn của Thẩm Trọng nguyên đúng là văn chương lai láng, câu từ hoa lệ, giọng nói cũng dễ nghe, chắc con người rất xuất sắc.”

Mấy câu đó khiến Cửu Công chúa vô cùng hưởng thụ.

“Nói như vậy, tức là người cảm thấy Thẩm Túy Thạch so với Thái tử hơn hẳn một bậc?”

Cửu Công chúa tung chiêu thứ hai, hưng phấn thấy gương mặt của kinh thành đệ nhất mỹ nhân xuất

hiện thần sắc kinh hoàng căng thẳng. Câu hỏi này, đáp đúng hay không đều là sai.

“Ý của thần nữ là... ” Cung Khanh đang nghĩ xem phải đối phó thế nào, đột nhiên đầu cầu truyền đến một giọng nam trầm thấp.

“A Cử lại lén lút xì xào thị phi.”

Cung Khanh nghe vậy ngẩn ra, ngoài đế hậu và Đông Cung Thái tử Mộ Thâm Hoảng, trên đời này không có ai khác dám nói chuyện với Cử Công chúa như thế.

Quả nhiên, Cử Công chúa nghiêng đầu nói với giọng khó chịu: “Hoàng huynh anh bất thành linh xuất hiện rất dọa người.”

Thái tử Mộ Thầm Hoảng bước lên cầu.

Bầu trời đêm bất ngờ nở rộ một bông pháo hoa.

Cung Khanh bỗng thấy trước mắt sáng ngời.

Vừa rồi trả lời Cửu Công chúa nàng chỉ nói thật một nửa, dù không dám càn rỡ nhìn hấn chăm chăm, nhưng ngoại hình “Vẻ tươi riêng một cõi, thiên hạ chẳng người tranh” của hấn liếc mắt qua cũng khó lòng quên được.

Hấn tự nhiên đi đến, thản nhiên đưa mắt nhìn, lại như nhìn thấu lòng người.

Cung Khanh vội khom lưng tham

kiến, tránh né ánh mắt nhìn thấu lòng người kia.

“Miễn ỉ.” Mộ Thẩm Hoảng chậm rãi đi tới.

Pháo hoa chói sáng tung bừng sau lưng nàng. Làn gió nhẹ hất tà váy nàng, khiến lớp sa màu lục thấp thoáng ẩn hiện như sóng hồ thu, bộ xiêm y thắt đáy lưng ong, khiến nàng yêu kiều như một đóa sen kín đáo nổi trên mặt trước.

Đóa hoa nở giữa đêm luôn điểm lệ hơn, khiến người khác chỉ muốn hái về thưởng thức.

Hắn không có ý định dừng lại, ung dung đi tiếp, đi qua Cửu Công chúa, tiến về phía nàng. Hắn càng

gần thì một luồng áp lực càng ép tới, đây là sự uy nghi của riêng hoàng gia, khiến tâm trạng đàm tiếu của Cửu Công chúa cũng tan thành mây khói. Lại khiến lòng người căng thẳng không thôi.

Nàng thầm khẩn trương. Khi hẳn đi qua nàng, tay của hẳn khẽ lướt qua đùi nàng

Trong nháy mắt, đầu nàng như bị giáng một đòn sấm sét, nhịp tim hỗn loạn, nàng còn chưa phân biệt được là cố ý sờ mó hay vô tình chạm qua, đã thấy váy căng ra, giống như có người kéo, sau đó có tiếng roẹt vang lên rất khẽ.

Mộ Thẩm Hoảng dừng bước.

Cung Khanh cúi đầu nhìn, thiếu chút thì bất tỉnh.

Váy nàng bị rách một vệt lớn, lộ cả lớp lóp bên trong.

Thủ phạm là chiếc nhẫn bạch ngọc trên ngón cái Mộ Thắm Hoảng, chiếc nhẫn đó có sợi vàng quấn thành hoa văn như ý, váy của Cung Khanh nhiều nếp gấp lại mỏng manh như cánh ve, vừa rồi đã mắc vào nhẫn.

Mộ Thắm Hoảng không kiềm chế cười một tiếng trầm thấp.

Hắn không cười thì thôi, tiếng cười này khiến Cung Khanh vừa thẹn vừa quẫn, vì vậy không nhìn nữa ngẩng đầu nhìn hắn.

Ánh mắt mỹ nhân xấu hổ giận dữ mà không dám nói gì khiến nụ cười hằn đóng băng, không ngờ trên đời lại có đôi mắt linh hoạt trong sáng như thế, như cất giấu những nét duyên ngầm, khiến người khác không thể dời mắt.

Cung Khanh thấy hấn nhìn mình chăm chăm, đôi mắt lấp lánh như bóng trăng dưới nước, tuy trong mà sâu không thấy đáy. Lòng nàng càng lúc càng căng thẳng, cuống lên mới giằng váy ra khỏi chiếc nhẫn ngọc, vì dùng sức, lớp lót bằng sa màu lục cũng rách luôn.

Mộ Thẩm Hoảng lại cười, quay đầu nói với thái giám Lý Vạn Phúc:

“Đi tìm một cỗ kiệu, phái mấy túc vệ hộ tống Cung tiểu thư về trước.”

Dứt lời, hấn lại quay người nhìn Cung Khanh cười cợt: “Ta sẽ bồi thường cái váy của nàng.”

Sau đó, thân nhiên đi mất.

Cửu Công chúa chứng kiến Cung Khanh chật vật, cười đến không đứng thẳng được, hiếm khi thấy kinh thành đệ nhất mỹ nhân mất mặt, thật sáng khoái.

Cung Khanh che vết rách lòng thâm hộc máu, hừ, đúng là anh nào em nấy. Một người làm rách váy người ta còn cười cợt vui vẻ, kẻ thì hả hê xem người khác thành trò cười, rõ ràng là rất vui sướng!

Cung Khanh cảm nhận sâu sắc nhân sinh là một lần tu luyện. Đối với sự trêu đùa ác ý của anh em Mộ Thẩm Hoảng, phải tới cảnh giới nén giận cao nhất mới có thể toàn thân rút lui.

Vì vậy, nàng cố đè nén sự tức giận, nhỏ giọng bình tĩnh sai Vân Diệp, "Em đi báo với phu nhân, nói ta không khỏe, muốn hồi phủ trước."

Cung phu nhân nghe Vân Diệp báo thế, lập tức tìm Hoàng hậu cáo từ, dẫn theo Vân Diệp Vân Hủy đi đến chỗ Cung Khanh. Bà đã sớm biết đi cùng Cửu Công chúa sẽ chẳng hay ho gì, nhưng Cửu Công

chúa đã gọi, lại không thể thoái thác.

Cửu Công chúa ném lại một tràng cười hả hê rồi quay lưng bỏ đi.

Lý Vạn Phúc hành sự nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã thu xếp xong một cỗ kiệu

Cung Khanh nghiêng người che giấu vết rách, tranh tối tranh sáng Cung phu nhân không nhìn ra, thấy con gái bình yên vô sự, bà thở phào nhẹ nhõm.

Cung Khanh và mẫu thân ra khỏi vườn, đến khi lên xe ngựa, nàng mới kể lại chuyện xảy ra. Tất nhiên có cắt bớt một vài chi tiết không

quan trọng.

Cung phu nhân chu đáo tỉ mỉ, nghe xong liền nghi vấn: “Sao tay hắt lại chạm đến váy của con?”

Cung Khanh: “...”

Là một phụ nữ đã có chồng, Cung phu nhân nhạy cảm nghĩ đến một khả năng.

“Hắt sờ mó con?”

Cung Khanh nhăn trán, nói là “sờ mó” có hơi quá đáng, “chạm qua” có lẽ chuẩn xác hơn.

Cung phu nhân thấy nàng không trả lời, lập tức cao giọng hơn một tông: “Hắt thật sự sờ mó?”

Cung Khanh vội vàng nói: “Mẫu thân đừng nóng, là chạm qua, chạm

qua thôi.”

Nàng không những nhấn mạnh chữ “chạm qua”, còn nhắc lại một lần, vẫn không ngăn được Cung phu nhân cao giọng chất vấn, “Thế còn không gọi là sờ mó sao!”

Cung Khanh yên lặng nhăn trán, chọn lựa từ ngữ thế nào thật vô cùng quan trọng.

Chương 09 – Ôn cứu mạng

Cung phu nhân giận dữ: “Quân háo sắc.”

“Có lẽ là vô ý, không cố tình.”

Cung phu nhân hung tợn hừ một tiếng: “Quý mới tin.”

Không ngờ Đông Cung Thái tử

nổi tiếng đứng đắn không mê nữ sắc lại có lúc trêu ghẹo con gái nhà lành, hơn nữa lại còn là con gái nhà mình. Về Thượng thư phủ, Cung phu nhân tức giận đi vòng tròn trong phòng.

Cung Khanh trấn an, “Mẫu thân, chuyện này không nghiêm trọng như mẹ nghĩ đâu, đứng trên cầu chứng kiến chỉ có Cửu Công chúa. Cung nữ sẽ không dám bàn tán lung tung, về phần Cửu Công chúa, chuyện liên quan đến danh dự Thái tử, hẳn là cô ta sẽ không lộ ra ngoài.”

Cung phu nhân hăm hừ tức giận: “Nhất định là hẳn cố ý, ỷ vào mình

là Thái tử, dù trêu ghẹo con con cũng không dám làm gì.”

“Mẫu thân, không phải ‘sờ mó’, là ‘chạm qua’, vừa chạm là thôi... Nghiêm túc mà nói không tính là trêu ghẹo và phi lễ.”

Cung Khanh giải thích mà lòng thì rối bời, thật ra lòng nàng cũng không dám chắc, nhưng nàng tự nhủ phải nghĩ tích cực, nếu không thì cũng làm gì được hần.

Cung phu nhân không bình tĩnh rộng lượng được như Cung Khanh, tiếp tục đi đi lại lại trong phòng

Quản gia đã được sai đi đón Cung đại nhân về, đúng là tâm trạng ngày dài tựa năm.

Cung Khanh bị Cung phu nhân làm cho hoa mắt, về phòng ngủ trước, để lại một mình Cung phu nhân bực bội chờ Cung Cẩm Lan.

Lúc đấy, Cung đại nhân đang vui vẻ vừa nói chuyện vừa cùng Độc Cô Đạc ra khỏi Huệ Hòa uyển.

Độc Cô Đạc một lòng muốn chiếm thiện cảm của nhạc phụ tương lai, một mực khiêm tốn hòa nhã, cười thân thiện trước mặt Cung đại nhân suốt một tối. Khi bữa tiệc kết thúc, hăn cũng không rời Cung Cẩm Lan, cùng ra khỏi Huệ Hòa uyển, lòng mừng thầm có thể giáp mặt Cung tiểu thư nói mấy câu, tốt nhất là có thể về cùng.

Đáng tiếc là ra khỏi Huệ Hòa uyển lại gặp quản gia Cung Phúc Quý báo với Cung Cẩm Lan là tiểu thư không khỏe, đã cùng phu nhân hồi phủ trước. Cung Cẩm Lan không còn tâm trạng nào, vội về phủ.

Trái tim Độc Cô Đạc vốn mong ngóng cả buổi tối giờ rơi xuống đất vỡ tan. Không chỉ không được thấy Cung tiểu thư, quan trọng nhất là hẳn im hơi lặng tiếng nhiều ngày, mãi mới chờ được thời cơ tuyệt vời này để diễn vở anh hùng cứu mỹ nhân.

Giờ mỹ nhân đã khuất mặt, anh hùng cứu mỹ nữ nổi gì chứ? Coi như phí công thổn thức một ngày trời...

Hắn vội sai thuộc hạ nhả bọn vô lại đang chờ xe ngựa Cung gia ở cầu Bình An là kế hoạch tấn công bắt cóc hủy bỏ.

Cung đại nhân về phủ, vội vàng hỏi phu nhân: "Khanh nhi đâu?"

"Rắc rối to rồi."

Cung Cẩm Lan vừa nghe liền nhún cả hai chân, "Nói mau, rốt cuộc Khanh nhi đã làm sao?"

Cung phu nhân lập tức kể lại, ai ngờ Cung Cẩm Lan nghe xong thở phào, "Ta còn tưởng chuyện to tát, có gì đâu."

Cung phu nhân bị thái độ bình tĩnh của Cung đại nhân làm cho không hiểu nổi.

“Phu nhân đã quá lo lắng rồi. Cầu vốn chật hẹp, đi qua sát quá nên vô tình chạm vào váy thôi. Chuyện này sẽ không lộ ra ngoài đâu, ai dám bàn tán về Thái tử?” Dứt lời, Cung Cẩm Lan ngáp một cái chuẩn bị đi ngủ.

Cung phu nhân tức giận trừng mắt, chuyện nghiêm trọng thế mà coi như không, thản nhiên đi ngủ, đúng là cha nào con nấy.

Rốt cuộc là Mộ Thẩm Hoảng vô tình hay cố ý sờ mó đùi Cung Khanh, câu hỏi đấy khiến Cung phu nhân trăn trọc một đêm.

Cung Khanh cũng bị trăn trọc đến nửa đêm, cuối cùng nàng quyết

định coi là vô tình chạm phải.

Ngày hôm sau, vấn đề phức tạp hơn đến cửa.

Đại tổng quản của Đông Cung là Lý Vạn Phúc sáng sớm tới phủ, đưa đến Thượng thư phủ một rương gấm lụa cống phẩm Tô Châu, nói là Thái tử gia bồi thường Cung tiểu thư.

Rương cống phẩm sờ sờ trước mắt, như tái hiện lại cảnh tượng tối qua. Cung Khanh vừa rối bời vừa bất an. Đường đường Thượng thư phủ thiếu thốn gì tơ lụa? Hẳn có nhất thiết phải rêu rao đưa rương tơ lụa đến không, khiến ai nấy đều biết.

Cung phu nhân tất nhiên cũng nghĩ thế, rất không vui nhưng không dám cự tuyệt, còn phải cảm ơn rồi đưa bạc bồi dưỡng Lý tổng quản sau đó cung kính tiễn về.

Cung phu nhân cảm nhận có tia nguy hiểm, vừa thấy Cung Cẩm Lan hạ triều liền ra lệnh phải đi mời Thẩm Trọng nguyên đến phủ dùng cơm.

Bà quyết định dùng tốc độ nhanh nhất hứa hôn cho con gái, tránh đêm dài lắm mộng, tối qua con gái bị sờ mó, thật sự không phải điềm tốt.

Cung Cẩm Lan dù hy vọng con gái có thể gả cho Thái tử, nhưng

phải đợi đến năm sau, hơn nữa lại không chắc chắn sẽ thành công, trước mắt có Thẩm Túy Thạch tài hoa xuất chúng, đang được Thánh thượng coi trọng, cũng là một lựa chọn không tệ. Vì vậy ông ấy cũng tuân theo ý chỉ của phu nhân, hôm sau liền mời Thẩm Túy Thạch đến phủ.

Có thể thuận lợi mời Trạng nguyên lang thật ngoài dự liệu của vợ chồng Cung Cẩm Lan. Trạng nguyên lang tài mạo song toàn trẻ tuổi chưa lập gia đình, đừng nói trăm năm khó gặp, phải nói là cầu mà không gặp được, độ khan hiếm và giá cả không cần phải nói, nghe

nói chỉ mấy ngày mà cửa lớn nhà họ Thẩm bị chen sập hỏng.

Cung phu nhân vui vẻ chuẩn bị một tiệc rượu thịnh soạn. Bình thường nữ quyến không gặp khách lạ, nhưng Cung phu nhân cảm thấy tình hình đang cạnh tranh khốc liệt, để Trạng nguyên thấy dung mạo con gái sẽ dễ thành công hơn. Cung phu nhân tự tin sự lộ diện của Cung Khanh thuyết phục và hấp dẫn hơn bất cứ thứ gì.

Vì vậy, Cung Khanh vốn không gặp khách lạ cũng được gọi ra phòng khách.

Cung Khanh tự biết dụng ý của mẫu thân, giây phút bước chân vào

phòng khách thật sự có cảm giác ngại ngùng. Nhưng nàng biết lúc này không phải lúc che giấu sự ngại ngùng bằng vẻ ta đây, Mộ Thâm Hoảng tặng rương gấm lụa thật sự khiến nàng cảm nhận nguy hiểm, cũng muốn nhanh chóng xác định chuyện hôn nhân.

Thâm Túy Thạch đứng dậy chào hỏi Cung Khanh, nhìn gần càng thêm tuấn tú nho nhã, phong tư nhanh nhẹn. Cung Khanh ngẩng đầu mỉm cười, Thâm Túy Thạch ngây ngốc, quay đầu nhìn Cung phu nhân, quan sát cẩn thận một hồi, hần liền chấp tay hỏi: “Sáu năm trước không biết phu nhân có từng

đến Lạc Huyện?”

“Lạc Huyện, sáu năm trước?”
Cung phu nhân hơi ngạc nhiên.

Cung Cẩm Lan cười nói: “Phu nhân quên rồi sao, năm đó Hà Nam mất mùa, phu nhân cùng ta đi khắc phục.”

Thẩm Túy Thạch bỗng nhiên hướng về phía Cung phu nhân vái dài: “Phu nhân còn nhớ vẫn bồi không?”

Cung phu nhân hoàn toàn sửng sốt: “Thẩm Trọng nguyên tuần tú như vậy, nếu ta đã gặp nhất định không quên.”

Cung Khanh cười phì một tiếng.

Cung Cẩm Lan đen mặt, phu

nhân có thể tế nhị hơn chút không?

Thẩm Trọng nguyên lại quay sang Cung Khanh vái dài: “Đa tạ tiểu thư năm đó có ơn cứu mạng.”

Cung Khanh cũng sửng sốt.

Thẩm Túy Thạch nhìn nàng chăm chú: “Tiểu thư còn nhớ dịch trạm của Lạc Huyện không? Cảnh đó là một cái chợ.”

Cung Khanh nghe thế mới bừng tỉnh.

Thì ra là hẳn.

Không chỉ con gái mười tám thay đổi, con trai mười tám cũng như biến hình.

Bé trai quần áo rách rưới sáu năm trước, không ngờ giờ lại tuấn

tú phong độ thể này.

Năm đó Hà Nam có thiên tai, Cung đại nhân là Khâm sai đại thần, đến đây khắc phục hậu quả. Cung phu nhân cùng con gái đến trước. Khi nghỉ chân ở dịch trạm Lạc Huyện, Cung Khanh gặp một bé trai gãy giò xương, đầu cắm mấy ngọn cỏ.

Cung Khanh tò mò, “Mẹ, tại sao đầu hẳn lại cắm ngọn cỏ?”

Nàng sinh ra trong nhung lụa, làm sao biết khó khăn của nhân gian, quanh đi quẩn lại chỉ là đến Quỳnh lâm yến gặp các thiếu niên quý tộc đầu cài trâm ngọc, lần đầu tiên thấy người cắm cỏ lên đầu

Cung phu nhân trả lời: “Tự bán thân.”

Cung Khanh lần đầu tiên nghe thấy mấy từ đấy, nhìn thiếu niên tuổi tương đương mình, nghĩ đến hai cuộc sống tương phản, lòng đầy thương cảm.

Thiếu niên mặc dù quần áo tả tơi, sắc mặt xanh xao, nhưng lại có vẻ sáng sủa nhã nhặn, bên cạnh là một sọt tre đựng mấy quyển sách cũ.

“Sách này là của cậu sao?”

Bé trai ngẩng đầu, đôi mắt trong trẻo tràn đầy kinh ngạc.

Hắn chưa bao giờ gặp tiểu cô nương nào xinh xắn đáng yêu như

vậy.

Nàng ngồi xổm xuống trước sọt tre, chống tay vào đầu gối, móng tay hồng hào, cánh tay trắng như ngó sen.

Hắn quên cả nói chuyện, tay đặt trên sọt lén đăm móng vào lòng bàn tay, không phải là mơ.

“Mẫu thân, con muốn mua sách này.”

“Mấy quyển sách cũ này mua làm gì, cha con thiếu gì sách.”

“Sách này chỉ có một bản duy nhất, chắc chắn cha sẽ thích.”

Thiếu niên chớp mắt, muốn nói gì đó, Cung Khanh cũng chớp chớp mắt với hắn, nở nụ cười

Thiếu niên do dự một chút, ngượng ngùng cúi đầu, nuốt những lời muốn nói vào trong.

Cung phu nhân rất thích lấy lòng phu quân, vì vậy khẳng khái bỏ ra hai mươi lạng bạc mua mấy cuốn sách cũ.

Nhớ lại chuyện cũ, Cung Khanh thản nhiên cười một tiếng: “Thẩm công tử đến để đòi lại mấy quyển sách chỉ có một bản đấy sao?”

Một câu trêu đùa, khiến Thẩm Túy Thạch như gặp lại tiểu cô nương tinh nghịch năm xưa. Có điều nàng càng kiêu diễm hơn xưa, mỗi nụ cười mỗi ánh mắt đều khiến người đối diện ngừng thở.

Thẩm Túy Thạch đỏ mặt, “Đa tạ tiểu thư năm đó trượng nghĩa tương trợ, những cuốn sách đó không phải một bản duy nhất, năm đó lừa gạt phu nhân, lòng tôi cũng rất áy náy, những năm gần đây vẫn luôn tâm niệm, nhất định tìm phu nhân tiểu thư trả lại ngân lượng.”

Cung phu nhân cười: “Thẩm Trọng nguyên thật ngay thẳng, chút bạc đó có đáng gì.” Với người lớn lên trong nhung lụa xài tiền như nước như Cung phu nhân, năm đó bỏ ra bao nhiêu bạc đã quên từ lâu, nhớ mang máng chẳng qua là vì bỏ tiền muốn làm phu quân vui, rốt cuộc bị lừa, vì thế mới ghi nhớ. Nếu

không, chuyện đã từng xảy năm, Cung phu nhân đã quên sạch từ lâu.

Thẩm Túy Thạch lại vái dài: “Hai mươi lạng bạc năm đó đã cứu cả nhà tại hạ. Phần ân tình này, tại hạ suốt đời không quên, xin nguyện kết cỏ ngậm vành, báo đáp ân nhân.”

Cung Cẩm Lan thầm vui mừng, không ngờ con gái làm việc thiện năm xưa, lại đổi thành một nhân tài quan trường hôm nay.

Cung phu nhân càng hoan hỉ gấp bội. Trạng nguyên lang tài mạo song toàn là người bà muốn kém làm rể, giờ có ơn cứu mạng, chắc chắn hẳn sẽ đổi tốt với Cung Khanh

cả đời.

“Thẩm Trọng nguyên mời ngồi, cứ coi như người nhà, đừng khách sáo, đừng gò bó.”

Vừa nghe đến chữ “người nhà”, Cung Khanh vội âm thầm véo tay Cung phu nhân, mẩu thân đại nhân, người có thể tế nhị hơn chút không.

Cung phu nhân không thềm để ý, đá chân Cung Cẩm Lan, ý là Cung đại nhân mau vào đi.

Cung Cẩm Lan lẩn lộn quan trường nhiều năm không có thói quen nói thẳng toẹt ý đồ, ông rót một chén rượu cho Thẩm Túy Thạch, đầu tiên là tán gẫu về thời tiết, lại hàn huyên mấy câu về kinh

thành, cuối cùng, mới nửa đùa nửa thật hỏi han: “Thẩm Trọng nguyên nhân tài vượt trội, giờ lại trúng Trọng nguyên, chắc cửa lớn trong nhà đã bị bà mỗi đập hỏng?”

Thẩm Túy Thạch đỏ mặt: “Thượng thư giễu cợt .”

“Thẩm Trọng nguyên nếu có ý với khuê nữ nhà ai, lão phu nguyện ý làm mai. Với tướng mạo tài học của Thẩm Trọng nguyên, nhất định sẽ thành.”

Cung Cẩm Lan thật sự không thể mặt dày nói thẳng, ông ấy nghĩ Thẩm Túy Thạch thông minh như vậy, nhất định có thể hiểu ý tứ của ông.

“Đa tạ Thượng thư đại nhân.”
Thẩm Túy Thạch lại đỏ mặt.

Giác quan thứ sáu của Cung phu nhân mạch bảo hôn sự này đã mười phần chắc chín. Thật là “Đi mòn giày sắt tìm không thấy, chẳng tốn công phu lại tìm ra”. Không ngờ hôn sự của con gái lại có manh mối từ sáu năm trước, hôm nay nước chảy thành sông, trời cao đưa một con rể tài mạo song toàn đến tận cửa nhà, đúng là ở hiền gặp lành.

Tiền Thẩm Túy Thạch, Cung phu nhân hờn dỗi oán giận Cung đại nhân, theo ý bà nên nói thẳng chuyện hôn sự, không nên ám chỉ như thế.

Cung Cẩm Lan nói: “Làm gì cũng phải chừa đường lui, nếu nói thẳng, ngộ nhỡ hấn lại cự tuyệt, truyền ra ngoài chẳng phải thành trò cười? Coi như hấn đồng ý, chúng ta chủ động cầu hôn, chẳng khác nào chặn đường cướp người, tương lai Khanh nhi về nhà chồng sẽ bị Thẩm gia coi thường. Hôn sự phải để nhà trai đề nghị, nhà gái mới có thể diện. Ta đã ám chỉ như thế, hấn là con người thông minh sao không hiểu, nếu hấn có ý, nhất định sẽ nhờ bà mối cầu hôn. Nếu hấn không có ý, chúng ta cũng không mất mặt.”

Cung phu nhân ngẫm lại cũng thấy có lý, liền cười nói: “Nhất định

hắn sẽ tình nguyện, cứ nhìn hắn đờ mặt nhìn Khanh nhi là biết. Con gái nhà ta phụ nữ còn mê huống chi là đàn ông. Phu quân chờ mà xem, trong vòng hai ngày nhất định hắn sẽ nhờ người cầu hôn.”

Sau đó, bà lại kéo Cung Khanh thì thầm: “Không phải hắn nói muốn kết cở ngậm vành báo đáp con sao, vậy để hắn lấy thân báo đáp.” Dứt lời cười đầy hàm ý.

Cung Khanh đờ mặt ngượng ngùng, mẫu thân ngài có thể tế nhị hơn không.

Chương 10 – Người đẹp như mây

Đối với Thẩm Túy Thạch mà nói,

chuyển đi đến Cung phủ giống như một giấc mơ, tất cả đều như không thật.

Một lần gặp gỡ thời niên thiếu thay đổi cả cuộc đời, hãn chưa bao giờ dám nghĩ sáu năm sau lại có thể gặp lại lần nữa.

Trời cao thật sự ưu ái hãn, may mắn lần lượt dội xuống đầu. Đề tên bảng vàng, tha hương gặp người quen cũ, động phòng hoa chúc, nhân sinh tứ đại hỉ hãn trải nghiệm đến ba điều.

Hãn thật sự không tin nổi. Cứ thế ngây ngốc suốt một ngày.

Sau khi trúng Trạng nguyên, người mời hãn đến nhà dùng cơm

nổi dài không dứt, ý tại ngôn ngoại, ám chỉ như Cung Cẩm Lan hoặc thậm chí là nói thẳng ý đồ hăn đã nghe vô số. Nhưng lần này, hăn không dám xác định một cách dễ dàng.

Hăn nhớ lại những lời Cung Cẩm Lan đã nói, nghiền ngẫm từng câu từng chữ, cân nhắc cẩn thận, tự đánh giá, phân tích. Cuối cùng, hăn tin tưởng bản thân không hề tự mình đa tình. Cung Cẩm Lan đích thật có ý kén hăn làm rể, việc Cung Khanh lộ diện là lí do đáng tin nhất. Nếu không, Cung đại nhân đã không để thiên kim nhà mình ra gặp khách lạ, nhất lại là thanh niên trẻ tuổi.

Khẳng định xong, Thẩm Túy Thạch lập tức đứng dậy, đi tìm ân sư Đại học sĩ Tương Đồng Trinh. Hẳn thuở nhỏ tang cha, Tương Đồng Trinh là ân sư của hắn, lại có ơn dìu dắt, thỉnh lão nhân gia làm mai, mới càng thể hiện được thành ý và sự long trọng.

Lúc hạ triều hôm sau, Cung Cẩm Lan vừa đến Tuyên Võ Môn thì thấy Đại học sĩ Tương Đồng Trinh đuổi theo.

Cung Cẩm Lan thâm vui vẻ. Vị đại nho này vốn thanh cao cao ngạo, vốn duy trì thái độ không gần không xa với các quan đồng liêu, hôm nay đột nhiên tìm mình, tất là

có liên quan tới môn sinh đặc ý của ông ấy là Thẩm Túy Thạch.

Cung đại nhân phỏng đoán Thẩm Túy Thạch nếu có ý cầu hôn, nhất định sẽ thỉnh vị ân sư này đứng lên làm mai. Vì thế, Cung Cẩm Lan cảm thấy hôn sự này xem ra đã là nước chảy thành sông, ván đã đóng thuyền .

“Cung Thượng thư, lão phu có chuyện này muốn bàn với Cung Thượng thư.”

“Đại học sĩ mời nói.”

Tương Đồng Trinh mời Cung Cẩm Lan đến một góc yên tĩnh ở Tuyên Võ Môn, rồi mới mở lời.

“Hôm qua, Thẩm Túy Thạch

mang hậu lễ tới cửa, nhờ lão phu một việc.”

Cung Cẩm Lan càng thêm vui mừng, nhưng lại thấy Tương Đồng Trinh nói: “Hắn muốn thỉnh lão phu thay hắn cầu hôn. Chuyện này vốn là một chuyện tốt, lão phu tất nhiên nhận lời, chỉ có điều... lão phu suy nghĩ một chút, có lẽ nói cho Cung Thượng thư vẫn hơn.”

“Đại học sĩ xin cứ nói thẳng không sao.”

Tương Đồng Trinh nói xong, Cung Cẩm Lan như bị tạt một chậu nước lạnh vào mặt, ngội lạnh tận tâm can.

Về nhà, nhìn vẻ mặt rạng rỡ vui

mừng của phu nhân, Cung Cẩm Lan không khống chế được thở dài.

Cung phu nhân cười híp mắt hỏi: “Phu quân làm sao vậy?”

Cung Cẩm Lan do dự một chút, nói: “Hôm nay ta gặp Đại học sĩ Tương Đồng Trinh.”

Cung phu nhân lập tức vui ra mặt, “Có phải ông ấy thay Thẩm Trọng nguyên cầu hôn?”

Cung Cẩm Lan lắc đầu, “Ông ấy nói, Thẩm Túy Thạch lần này đứng đầu bảng vàng, không thể không nhắc đến công của Cửu Công chúa.”

Cung phu nhân ngẩn ra, “Ý là sao?”

“Kỳ thi này có thí sinh tên Lưu

Dập cũng xuất sắc hơn người, nghị luận thư pháp đều khiến các giám khảo kinh ngạc. Sau khi quyết định vị trí Thám hoa, Thánh thượng dẫn đo Thẩm Túy Thạch và Lưu Dập cho vị trí Trạng nguyên Bảng nhãn. Lúc này Cửu Công chúa vén rèm đi ra, kể tai Thánh thượng nói thầm mấy câu, Lưu Dập liền được ấn định làm Bảng nhãn, Thẩm Túy Thạch thành Trạng nguyên."

Cung phu nhân nói: "Là Công chúa khiến Thánh thượng chọn Thẩm Túy Thạch làm Trạng nguyên?"

Cung Cẩm Lan gật đầu: "Có thể coi là như thế, cũng có thể không

phải.”

“Rốt cuộc là có ý tứ gì?” Cung phu nhân căm thù kiêu nói nửa chừng của Cung đại nhân, thủ đoạn quan trường mà ông ấy dám lôi về nhà, bà chán ghét mấy trò thử trí thông minh.

“Thẩm Túy Thạch tài hoa hơn người, chọn làm Trạng nguyên là chuyện đương nhiên. Lưu Dập kia và hắn không phân cao thấp, chỉ thua kém ở tướng mạo.”

Là một người làm chính trị, Cung Cẩm Lan quen tác phong chốn quan trường, chỉ nói một nửa, còn lại để người nghe tự lĩnh ngộ. Cung phu nhân tỏ vẻ không hiểu

“Hai người tài học không phân cao thấp, Thẩm Túy Thạch tướng mạo tuấn tú được chọn làm Trạng nguyên, có thể thấy Cửu Công chúa coi trọng hẳn. Tương Đồng Trinh tiết lộ với ta, tất nhiên không hy vọng chúng ta làm hỏng tiền đồ của môn sinh đặc ý của ông ấy. Vì thế, chúng ta chỉ có thể thà rằng tin là nó có thật, ngàn vạn lần không thể làm chuyện thiếu suy nghĩ.”

Cung phu nhân vừa nghe liền nhảy dựng lên: “Rõ ràng chúng ta coi trọng hẳn trước, hơn nữa Khanh nhi với hẳn là có ơn cứu mạng, làm gì cũng phải nói thứ tự trước sau, Công chúa thì như thế nào? Năm đó

Minh Nghi Công chúa cũng coi trọng ngài, chẳng phải thiếp cũng cướp về được đây sao.”

Nhắc lại chuyện năm đó, Thượng thư đại nhân có chút ngượng ngùng, dừng một chút mới nói: “Minh Nghi Công chúa năm đó và Cửu Công chúa hôm nay sao có thể so sánh?”

Cung phu nhân hậm hực ngậm miệng.

Minh Nghi Công chúa năm đó do một phi tần địa vị thấp kém sinh ra, tuy là muội muội của Tuyên Văn Đế, nhưng nhà ngoại thua xa An Quốc công phủ quyền thế của Cung phu nhân. Cửu Công chúa hôm nay không giống, vì là bảo bối của đế

hậu, cô ta dậm chân thì cả kinh thành rung chuyển.

Nhưng Thẩm Túy Thạch phẩm chất tướng mạo như thế, buông tay sao đành?

Vất vả mới gặp được một người vừa ý, lại có duyên phận với con gái nhà mình.

Cung phu nhân tức muốn học máu, “Vậy làm sao bây giờ?”

“Kiên nhẫn chờ một thời gian, có lẽ Tương Đồng Trinh suy nghĩ chủ quan, hoặc đúng như lời ông ấy nói, Thẩm Túy Thạch thật sự là người Công chúa coi trọng. Tóm lại, phu nhân đừng nóng lòng, chúng ta yên lặng xem xét tình hình, tuyệt đối

không thể hành động thiếu suy nghĩ.”

Cung Khanh nghe tin đấy cũng rất thất vọng, vốn tưởng đã có hy vọng, ai ngờ lại rẽ ngang. Nàng cảm thấy thế sự vô thường tạo hóa trêu ngươi, ngoài ra còn có dự cảm không lành, chỉ lo hôn sự trắc trở.

Cung phu nhân bị chuyện đấy làm mất vui, ngồi tính nửa tháng nữa sẽ đến lễ hội hoa, đến đường cùng, không thể làm gì khác hơn là bí quá hóa liều để Cung Khanh giả bệnh lần nữa.

Cung Khanh “ngọc thể khiêm an” thấp hương khẩn phật, trời cao phù hộ, đừng để Tiết Nhị biết con bị

bệnh.

Éo le là tường đồng vách sắt không ngăn được trái tim thổn thức vì yêu của Định Viễn Hầu, Hầu gia Tiết Nhị luôn chú ý động tĩnh của Cung tiểu thư từng giây từng phút lập tức thỉnh Quý Kiến Sâu Tiết Lâm Phù đến xem bệnh cho người thương.

Cung Khanh thật sự hận không thể hành hung tên Tiết Nhị kia một trận tơ bời.

Càng hồ thẹn hơn là Hàn thị biết chuyện, mượn cơ tới thăm Cung Khanh, gặp Cung phu nhân nói mấy lời đồn đại nghe nói, ám chỉ Cung phu nhân đừng đoạt con rể của bà

ấy.

Cung phu nhân tức hộc máu, lòng thầm nhủ, thứ con rể ngu đần như vậy, tặng không ta cũng không cần!

Rất nhanh sau đó, ý chỉ triệu Cung Khanh vào cung dự lễ hội hoa đến Cung phủ, Cung phu nhân rầu rĩ muốn khóc.

Cung Khanh không thể làm gì khác hơn là an ủi bà: "Mẫu thân đừng lo lắng, Hoàng hậu tuyển Thái tử phi, tất sẽ không tuyển loại mặt đẹp đầu óc rỗng tuếch, vì thế, con nghĩ chỉ cần giả ngu thì sẽ không sao."

Cung phu nhân trừng mở to mắt:

“Giả ngu?”

Cung Khanh cười hì hì, “Vâng, cái này con vốn thành thạo mà.”

“Ai u, lo chết mất.” Cung phu nhân buồn bã, hối hận vì không hứa hôn cho con gái sớm.

Trước ngày hội hoa nửa tháng, các thiếu nữ được chọn vào cung, tất nhiên nửa tháng đó chính là thời gian khảo sát.

Cung Khanh biết gần hết những thiếu nữ được chọn kỳ này, đều là con gái các bậc quyền quý trong triều, tất nhiên cũng có biểu tỳ Hưởng Uyển Ngọc.

Ngày tiến cung, hai mươi tư cô nương được nội thị dẫn đường, đến

điện Tiêu Phòng bái kiến Hoàng hậu Độc Cô Linh.

Cung Khanh không phải lần đầu tiên tiến cung, tất nhiên cũng không phải lần đầu tiên gặp Độc Cô Hoàng hậu, nhưng lần này có cảm giác rất khác. Bởi vì lần tiến cung này có thể thay đổi vận mệnh của nàng, vì thế nhất định phải thận trọng từ lời nói đến việc làm.

Cửu Công chúa ngồi bên cạnh Độc Cô Hoàng hậu. Đôi mắt phượng băng giá sắc bén, đôi môi mỏng cao ngạo lạnh lùng. Dù còn trẻ nhưng khí thế ép người, khí chất kiêu kỳ cao ngạo, càng tôn lên thân phận thiên chi kiêu nữ.

Độc Cô Hoàng hậu vốn nghiêm túc đoan trang hôm nay tỏ vẻ ôn hòa thân thiện, tươi cười thân thiết ban ngồi

Hai mươi tư cô thiếu nữ, đa phần mười sáu xuân xanh, mặt hoa da phấn, trẻ trung như hoa, mỗi người mỗi vẻ, khiến cả điện như dạt dào ý xuân, sắc màu rực rỡ, khiến người ta hoa cả mắt.

A Cửu nhìn một lượt, nhếch môi: “Mẫu hậu, sao lại có nhiều cô nương chưa hứa hôn thế này, chẳng lẽ chờ hoàng huynh sang năm tuyển phi sao?”

Dứt lời các cô nương đỏ mặt ngượng ngùng, đúng như lời A Cửu,

rất nhiều vị triều thần ôm ý định này, vì thế các cô nương đáng lẽ đã đến tuổi lấy chồng mới ngồi ở đây

Cung Khanh chính là một trong số những người trúng tên, nhưng nàng không phải vì chờ Thái tử tuyển phi.

“Con thật là.” Độc Cô trách yêu A Cửu một câu, ánh mắt đảo qua mấy vị cô nương, cuối cùng dừng lại ở Cung Khanh.

Không thể phủ nhận đây là một vẻ đẹp không thể che giấu.

Chỉ tiếc lại là con gái người kia... Vừa nghĩ tới người kia, Độc Cô Hoàng hậu liền thấy khó chịu trong lòng, đưa mắt nhìn cô nương khác.

“Mọi người đừng gò bó, lần lượt giới thiệu cho biết.”

Vì vậy, các vị mỹ nữ lần lượt đứng dậy tự giới thiệu.

Cung Khanh phát hiện, hai mươi tư cô nương đều có tướng mạo xuất chúng, hoặc thuần khiết hoặc diễm lệ, hoặc dịu dàng hoặc đoan trang, mỗi người mỗi vẻ, khó lòng miêu tả, xuất sắc nhất là con gái của Lại Bộ Thượng thư tên Hứa Cẩm Ca và con gái Vệ Quốc công tên Kiều Vạn Phương.

Hứa Cẩm Ca da trắng hơn tuyết, dáng vóc đầy đặn, có dáng dấp của Dương Quý phi. Kiều Vạn Phương thuần khiết thanh tao nhã nhặn, lại

toát lên vẻ hào hùng hiếm thấy. Hai người ngồi cạnh nhau, như một bức tranh mẫu đơn theo lối tỉ mỉ và một bức hoa lan theo lối chấm phá, cùng tôn lên vẻ thanh nhã ung dung của người kia.

Biểu tỳ Hương Uyển Ngọc mặc dù cũng xinh đẹp, nhưng không có khí chất đặc sắc, thật sự chìm ngấm trong mọi người.

Ngoài ra còn một vị tiểu cô nương khiến người khác tương đối chú ý, không phải vì dung mạo xuất sắc, mà vì đôi mắt hoạt bát sinh động. Các thiếu nữ khác đều ngồi khép nép, tương đối câu nệ rụt rè, không dám tùy tiện nhìn quanh, chỉ

mình cô ấy mở to mắt thản nhiên nhìn những người xung quanh

Đến khi cô nương đẩy tự giới thiệu, Cung Khanh mới biết lý do cô ấy càn rỡ bạo gan như thế.

Chương 11 – Tan nát con tim

Thì ra tiểu cô nương đẩy là con gái của Triệu Quốc phu nhân, em gái của Độc Cô Đạc, tên Tiết Giai.

Chồng của Triệu Quốc phu nhân là Tiết Mẫn có đất phong ở Hồ Châu, Độc Cô Đạc thừa kế tước vị Hầu gia mới cùng mẫu thân đến kinh thành, Tiết Mẫn cùng con trai trưởng và con gái ở lại Hồ Châu. Tiết Giai mới được Triệu Quốc phu

nhân đón đến kinh thành, để Tiết Giai có thể nhanh chóng gia nhập với các tiểu thư quý tộc, mới đưa Tiết Giai vào cung dự lễ hội hoa lần này.

Các thiếu nữ giới thiệu xong, Độc Cô Hoàng hậu cười nói với nhũ mẫu của Cửu Công chúa là An phu nhân: “Thu xếp cho bọn họ ở cung Minh Hoa đi, nơi đó gần ngự hoa viên, đến lúc ‘thưởng hồng’ cũng tiện.”

Vì vậy, các thiếu nữ quy an ra khỏi điện, theo An phu nhân đến cung Minh Hoa, tự chọn phòng ở, hai người một căn, Cung Khanh và Hưởng Uyển Ngọc ở cùng nhau.

An phu nhân thu xếp thỏa đáng

xong, cười híp mắt nhìn các người đẹp, nói: “Tối nay Hoàng hậu thiết yến ở Liên Hoa Đài, để nghênh đón các tiểu thư. Thái tử điện hạ cũng tham dự.”

Nghe đến bốn chữ “Thái tử điện hạ”, tim các cô nương liền đập rộn ràng.

An phu nhân vừa đi, cung Minh Hoa lại yên tĩnh, các cô nương không có tâm trạng tán gẫu, vội vã về phòng chuẩn bị trang điểm xiêm y.

Hương Uyển Ngọc và Cung Khanh cùng ở một phòng, đóng cửa lại, Hương Uyển Ngọc liền “hào tâm” chỉ điểm Cung Khanh: “Nếu

muội muội không có lòng vào cung, tốt nhất nên mặc bộ nào mộc mạc.”

Cung Khanh cười gật đầu: “Tỷ tỷ nói rất đúng.”

Hương Uyển Ngọc lại nói: “Muội có thể giúp ta trang điểm chứ, xưa nay đều là bọn nha hoàn chuẩn bị cho ta, ta không tự làm được.”

Cung Khanh lại cười: “Được.”

Hương Uyển Ngọc sợ nhất là Cung Khanh nổi bật hơn cô ta, vì thế lấy cớ nhờ Cung Khanh trang điểm, thật ra là để Cung Khanh không có thời gian sửa soạn cho bản thân.

Kỳ thật Cung Khanh cũng không có ý định sửa soạn lộng lẫy, chuẩn

bị cho Hường Uyển Ngọc xong thì vừa đến lúc, nàng thay một bộ xiêm y màu vàng nhạt, vẽ một bông hoa mai lên mi tâm liền cùng Hường Uyển Ngọc đi.

Đèn đuốc sáng như ban ngày, chư vị giai nhân sôi nổi đi đến, xiêm y lộng lẫy, rục rĩ rạng ngời. Dưới hành lang quần là áo lượt, người đẹp như mây, hoa nhường nguyệt thẹn.

Các thiếu nữ đang tuổi dậy thì, đoan trang, kiều diễm, dịu dàng, thuần khiết, mỗi người mỗi vẻ như trăm hoa khoe sắc.

Hình vẽ ở mi tâm lại càng cầu kì tỉ mỉ, không giống Cung Khanh chỉ

vẽ một đóa hoa mai thông thường. Những người khác mỗi người mỗi kiểu, Hứa Cẩm Ca vẽ một con cá nhỏ màu đỏ, tôn lên làn da trắng nõn ngọc ngà. Kiều Vạn Phương mới là độc đáo, hình dáng như lá liễu, mỏng mảnh như cánh ve, lại không thể nhìn ra dùng chất liệu gì, khi bước đi, hai cánh hoa màu như ngọc bích khẽ rung rinh, khiến đôi mắt long lanh linh hoạt càng thêm nổi bật.

Ai nấy đều rất tò mò, lại ngại không hỏi, chỉ có Tiết Giai thẳng thắn, kéo tay Kiều Vạn Phương cười hỏi: “Đóa hoa trên mi tâm tỷ tỷ là làm từ thứ gì? Sao lại sinh động thế

này?”

Kiều Vạn Phương thản nhiên cười một tiếng: “Là dùng cánh chuồn chuồn nhuộm màu ngọc bích đính lên.”

Tiết Giai cười vỗ tay: “Thật sáng tạo, lần sau em cũng thử làm.”

Trước khi đi Hướng Uyển Ngọc soi gương vốn tự tin đến tám phần, giờ nhìn thấy các vị giai nhân lòng tự tin giảm hẳn ba phần, may là bên cạnh còn cô em họ xinh đẹp như tiên nhưng ăn mặc giản dị là Cung Khanh làm nền, có lẽ vẫn có thể tôn lên vẻ lộng lẫy của mình. Cô ta không biết rằng vẻ mộc mạc của Cung Khanh khiến cô ta trở nên

kệch cỡm lòe loẹt khó coi vô cùng.

Nhóm giai nhân tới Liên Hoa Đài, ngồi xuống theo vị trí đã sắp xếp trước. Một lúc lâu sau, nội thị xướng Hoàng hậu Thái tử giá lâm, mọi người liền đứng dậy cung nghênh Hoàng hậu và Thái tử.

Hoàng hậu dẫn theo Thái tử Công chúa đi vào trong điện, cung nữ tùy thị nội thị xếp thành hai hàng đi sau.

“Tất cả mọi người ngồi đi, đừng câu nệ.” Hoàng hậu ngồi chính giữa, Thái tử Mộ Thẩm Hoảng và A Cửu Công chúa lần lượt ngồi hai bên.

Nhã nhạc vang lên, cung yển

chính thức bắt đầu. Cung nữ lần lượt dọn các món mỹ thực lên. Rượu ngon chảy tràn, mỹ vị la liệt. Sơn hào hải vị không thiếu thứ gì. Dưới ánh đèn rực rỡ, cung điện lấp lánh vàng ngọc, phục trang đẹp đẽ, cảnh tượng tràn ngập sự xa hoa hào nhoáng.

Các thiếu nữ đang ngồi đều là càn vàng lá ngọc, sinh ra trong nhung lụa, phú quý đã quen mà cũng phải âm thầm sợ hãi, cảnh tượng hoa lệ này khiến ai nấy đều nảy sinh tham vọng.

Bữa tiệc tối nay nhờ sự xuất hiện của Thái tử điện hạ "vẻ tươi riêng một cõi, thiên hạ chẳng người

tranh" mà không khí có vẻ tinh tế khó tả. Luồng gió xuân khiến vạn vật nảy nở sinh sôi mập mờ thổi đến, lộng lẫy phát tán theo làn hương trầm lẫn quất đầu đây.

Quá nửa thiếu nữ ở đây phải lòng Thái tử. Muốn nhìn hẵn mà lại không dám ngẩng đầu, nghiêm chỉnh ngồi như thực nữ, cúi đầu phục tùng, Cung Khanh nhìn mà thấy khổ thay bọn họ.

Chỉ có Tiết Giai tương đối tự nhiên thoải mái. Vì biểu muội nhìn biểu ca là một việc danh chính ngôn thuận, nên thể Tiết Giai thoải mái nhìn Mộ Thẩm Hoảng.

Nhưng vị Thái tử này cứ ngồi im

như tượng. Nếu không phải vừa rồi
tầm mắt Cung Khanh lướt qua một
đôi giày tím đế trắng thêu rồng, thì
chắc hẳn nàng đã nhận định Thái
tử không còn trong điện.

Có lẽ giờ phút này hẳn đang
ngắm nhìn chư vị mỹ nhân, tổng
cộng có hai mươi tư người, để ngắm
kĩ từng người thì cần thời gian
tương đối. Vì thế nàng phỏng đoán,
Thái tử điện hạ đang rất bận rộn.

Độc Cô Hoàng hậu ban thưởng
rượu xong, lại cười nói: "Mọi người
đừng gò bó, uống rượu suông chẳng
có gì vui, không bằng chúng ta chơi
tử lệnh, được không?"

A Cửu nói: "Rất hay, nếu mọi

người vào cung để dự lễ hội hoa, vậy lấy 'lễ hội hoa' làm đề tài, và phải có một chữ 'xuân' trong câu."

Hiển nhiên là Hoàng hậu muốn mượn tử lệnh đánh giá học vấn và khả năng ứng biến của các cô nương.

A Cửu quay đầu hỏi Mộ Thâm Hoảng, "Hoàng huynh thấy thế nào?"

Cả điện liền im lặng như tờ.

"Được." Rốt cuộc Thái tử điện hạ cũng ban một lời, giọng nói rất êm tai, nhưng ngữ khí uể oải như không chút hứng thú.

Độc Cô Hoàng hậu cười nhìn Tiết Giai: "Vậy bắt đầu từ A Giai đi."

“Dì cố ý bêu xấu cháu, dì biết thừa cháu không biết làm thơ.” Tiết Giai đứng lên, bữu môi rất khả ái, so với những người đẹp đoan trang xung quanh, phong cách hoạt bát của Tiết Giai có sự thu hút rất riêng.

Độc Cô Hoàng hậu cười nói: “Không làm được thì phạt một chén rượu.”

Tiết Giai không từ chối, thoải mái uống một chén, quay đầu sang phải cười một tiếng: “Hứa tử tử, tới lượt tử.”

Hứa Cẩm Ca đứng dậy đọc: “Vạn tử thiên hồng như tú cầm, phổ thiên đồng khánh nhất gia xuân.” Giọng nói rất êm ái dễ nghe.

Độc Cô Hoàng hậu gật đầu cười:
“Hay, rất đúng không khí.”

Tiếp theo là Kiều Vạn Phương:
“Nhất lữ xuân ý nhiệm bích tùng,
vạn thiên phương phỉ tạ đông
phong.”

Độc Cô Hoàng hậu cũng cười
khen tốt.

Hương Uyển Ngọc âm thầm nóng
ruột, cô ta cũng học chữ đọc sách từ
nhỏ, nhưng thi từ ca phú không
phải sở trường, đặc biệt là khả năng
ứng tác càng kém cỏi. Vì thế Hàn
thị mới phải nhờ Cung Khanh giả
dạng đêm Nguyên Tiêu.

Dưới tình thế cấp bách, cô ta lén
bấu lên tay Cung Khanh cầu cứu.

Cung Khanh nhìn sang, thấy cô ta căng thẳng liền hiểu ngay.

Nàng lặng lẽ kéo tay Hương Uyên Ngọc, viết hai câu vào lòng bàn tay cô ta.

Vừa đúng lúc đến lượt Hứa Uyên Ngọc.

Cô ta đứng dậy ngâm: "Tự tại đào lý bất tranh xuân, thưởng hồng chích vi hạ hoa thần."

Độc Cô Hoàng hậu gật đầu cười nói: "Không muốn tranh xuân, rất hay."

Cung Khanh làm hai câu này, ngụ ý Hương Uyên Ngọc không có ý đồ với ghế Thái tử phi, rất hợp tâm ý của Độc Cô Hoàng hậu. Độc Cô

Hoàng hậu triệu Hường Uyển Ngọc tiến cung, vốn là để nhìn xem có thích hợp để làm nữ chủ nhân Hậu phủ không.

Tiếp theo đến lượt Cung Khanh .

Nàng đứng dậy thi lễ với Đốc Cô Hoàng hậu, vừa đưa mắt nhìn đưng ngay phải ánh mắt của Mộ Thẩm Hoảng, hấn nheo mắt, khiến đôi mắt càng thêm sâu thẳm.

Trên cầu hôm Quỳnh lâm yến, hấn cũng có ánh mắt này. Cung Khanh vốn bình tĩnh chột giật mình, như mặt hồ yên ả bị hấn ném một viên sỏi vào.

“Tiểu lâu nhất dạ xuân phong lai, hạo vũ...” Cung Khanh cố ý ngừng,

ngừng một lúc lại giả vờ không nghĩ ra nói: “Thần nữ không nghĩ được câu tiếp, thần nữ cam nguyện chịu phạt.”

Tiết Giai không kiềm chế được vỗ tay nói: “Thật tốt quá, rất cuộc cũng có người không làm được.”

A Cửu không nhịn được châm biếm: “A Giai thật biết xấu hổ.”

Tiết Giai không hề ngại ngừng, nhìn mặt thè lưỡi càng thêm đáng yêu, không chút bối rối.

Cung Khanh cầm chén rượu uống cạn, vờ như lúng túng ngồi xuống cúi gằm mặt.

Hương Uyển Ngọc áy náy một cách hiểm hoi, nghĩ thầm nếu

không phải nhắc cô ta thì Cung Khanh đã không mất mặt.

A Cửu thì thăm vào tai Độc Cô Hoàng hậu với vẻ hả hê: “Mẫu hậu xem cô ta đi, một câu tửu lệnh đơn giản thế cũng không làm được. Xem ra giống hết mẫu thân cô ta, bất học vô thuật, chẳng được tích sự gì.”

Độc Cô Hoàng hậu hừ một tiếng, “Con thì biết cái gì.”

Bà ấy căn bản không tin Cung Cẩm Lan từng dỗ Trạng nguyên sẽ dạy dỗ ra một cô con gái không biết làm thơ, Cung Khanh không làm được, chắc hẳn vì muốn để mặt mũi cho Tiết Giai, khiêm tốn giấu mình,

quả là thông minh.

Còn lại hơn mười người, có mấy người chịu phạt, là không làm được, hay là giấu tài, hay là lấy lòng Tiết Giai, khó lòng xác định.

Kết thúc vòng thi đầu tiên, A Cửu hỏi: “Hoàng huynh thấy thơ ai làm hay nhất?”

“Đều hay cả.” Thái tử điện hạ mở miệng lần thứ hai, không chỉ nhiều chữ hơn lần đầu, mà sự uể oải gượng gạo cũng hơn hẳn.

Câu trả lời đó rõ ràng là qua loa cho xong, khiến các giai nhân trong tiệc rất hụt hẫng.

Cung Khanh không nhịn được phải mắng thầm là vị điện hạ này

thật không biết lãng mạn, còn không thương hoa tiếc ngọc, mọi người liệu mình sửa soạn, hao tổn tâm cơ thể hiện tài làm thơ chẳng phải để ngài vui đấy sao? Ít nhiều gì ngài cũng nên nói mấy lời thân thiện vỗ về các cô nương chứ.

Tiệc chữ như vàng thật chẳng dễ dàng gì. Tóm lại, vị hoàng đế tương lai này nhất định khác xa Tuyên Văn Đế thân thiện thương dân.

Thấy không khí nhạt nhẽo, Độc Cô Hoàng hậu lại nói: “Nghe nói Hứa tiểu thư có tài đánh đàn, không ngại gảy một bản để mọi người cùng thưởng thức chứ.”

Một vòng thi tài nghệ mới lại bắt

đầu.

Hứa Cẩm Ca đánh đàn, Kiều Vạn Phương thổi tiêu, Chương Hàm Kha thổi huân cùng chuẩn bị để biểu diễn.

Trong điện đang dần náo nhiệt, Mộ Thẩm Hoảng vốn ngồi như tượng đột nhiên che mồm ngáp một cái, sau đó ưỡn oải nói với Độc Cô Hoàng hậu: "Mẫu hậu, nhi tử hơi mệt, con muốn hồi cung trước."

Chương Hàm Kha ngừng thổi huân, Hứa Cẩm Ca đánh nhằm một nốt.

Cung Khanh lại phải thán phục. Thái tử điện hạ này thật biết phá phong cảnh, cao thủ đập tim.

“Nhi thần cáo lui.” Thái tử điện hạ chậm rãi đứng lên, ung dung rời tiệc, chấp tay đi qua các giai nhân mà đầu không ngoảnh lại, như một kẻ bạc tình bội nghĩa, thản nhiên mất hút.

Trong nháy mắt, tim vỡ la liệt.

Chương 12 – Quân phương tranh diễn

Mộ Thâm Hoảng vừa đi, Độc Cô Hoàng hậu cũng có biểu hiện hết hứng, gọi hần đến, là để hần nhìn qua một lượt, ai ngờ hần lại uể oải thế... Biểu diễn khó coi lắm sao, tiếng nhạc khó nghe lắm sao?

A Cửu cũng che mồm ngáp một cái, cô ta không có hứng thú với các

giai nhân cùng giới. Hôm nay tới là để xem não nhiệt. Nhưng nguồn cơn của não nhiệt đã mất hút, vậy hạ màn hết rồi.

Cung yển nhanh chóng kết thúc, chư vị giai nhân trở lại cung Minh Hoa, tự giác đi ngủ.

Hương Uyển Ngọc không hề buồn ngủ, lôi kéo Cung Khanh phân tích tình huống vừa rồi.

“Muội muội cảm thấy trong số các tiểu thư tiến cung ai xuất sắc nhất?”

Hiển nhiên, Cung Khanh chưa đồng ý đã bị ép trở thành liên minh với cô ta.

Cung Khanh nhận xét trung thực:

“Tất cả đều rất xinh đẹp, nhất là Hứa Cẩm Ca và Kiều Vạn Phương.” Nàng không nhắc tên Hường Uyển Ngọc, là muốn ám chỉ, giai nhân như mây, cường địch vây quanh, biểu tở không nên cố chen chân vào.

Hường Uyển Ngọc không nhận ra sự ám chỉ của Cung Khanh, gật gù nói: “Còn một người nữa ta thấy không thể lơ là, chính là Tiết Giai cháu gái Hoàng hậu.”

Cô em chồng huyệt này, dù không xinh đẹp nhất, nhưng cũng rất ưa nhìn. Khả ái đáng yêu, thân phận đặc biệt.

Cung Khanh cũng biết Tiết Giai

rất đặc biệt, nhưng trực giác mách bảo cô bé đây sẽ không thành Thái tử phi. Bởi vì nếu Độc Cô Hoàng hậu đã có ý lấy cháu gái làm Thái tử phi thì không cần phải nói là sang năm tuyển Thái tử phi.

Nàng nói: “Hoàng hậu nương nương dù vun vén cho nhà mẹ đẻ, nhưng dù sao cũng chỉ có một con trai duy nhất, Thái tử phi tương lai sẽ thành mẫu nghi thiên hạ, quản lý hậu cung, nhất định bà ấy sẽ không chọn lựa một cách chủ quan, nhất định sẽ chọn một người quyết đoán có năng lực, nhưng xuất thân không quá quyền thế, để tránh nạn ngoại thích. Tóm lại, Tiết Giai không phải

người thích hợp, bởi vì Tiết Giai ít tuổi ngây thơ, nhìn qua không có tâm tư, không có sự quyết đoán khống chế được hậu cung.”

Hướng Uyển Ngọc nghe rất có lý, lại hỏi: “Muội nói xem tại sao Thái tử lại bỏ về giữa chừng?”

“Hắn nói mệt mỏi mà.”

“Gặp mỹ nhân mà cũng mệt?”

Cung Khanh cười: “Hắn cũng là người.”

“Vậy muội nói xem trong bữa tiệc vừa rồi ai có thể khiến hắn chú ý nhất?”

Cung Khanh suy nghĩ một chút: “Tiết Giai.”

“Tại sao? Rõ ràng cô ta vừa ngu

vừa dốt, cả tửu lệnh cũng không làm được.” Hường Uyển Ngọc không hề nghĩ đến chuyện bản thân nhờ Cung Khanh nhắc hộ mới không mất mặt.

“Tỷ tỷ, cá trong chậu đều lặn xuống đáy, đột nhiên có một con cá nhỏ nhảy lên khỏi mặt nước, hỏi có thu hút sự chú ý không?”

Hường Uyển Ngọc búng tỉnh, đúng là như vậy, tối nay tất cả các người đẹp đều giữ ý, không ai dám buông thả cười cợt, không ai dám nói chuyện lớn tiếng, càng không nói tới làm nũng. Dù xinh đẹp nhưng có vẻ rất bảo thủ, chỉ có Tiết Giai như một cành liễu non tơ, sống

động hoạt bát.

Hương Uyển Ngọc lại nói: “Nhưng muội có nói cô ta sẽ không thành Thái tử phi.”

“Tiết Giai sẽ không thành Thái tử phi, nhưng rất đáng yêu thu hút. Nếu em là đàn ông, cũng sẽ nhìn thêm mấy lần.”

Hương Uyển Ngọc im lặng không nói gì, thậm chí tán thành, các vị mỹ nhân xinh đẹp tương đương, tính cách thế nào cũng rất quan trọng, nếu ngoại hình hợp nhãn, lại thêm tính tình khả ái đáng yêu, nhất định có thể khiến Mộ Thẩm Hoảng chú ý đặc biệt.

Vì vậy, cô ta sẽ tìm hiểu xem

phải làm thế nào mới có thể thu hút ánh mắt của hắn, mới có thể khiến hắn chú ý.

“Ta không muốn gả cho Độc Cô Đạc, nếu không có tước vị Hầu gia, hắn không có tiền đồ, cũng không có bản lĩnh gì. Nếu ta cũng được triệu tiến cung lần này, có phải là ta cũng có cơ hội hay không?”

Cung Khanh không trả lời, bởi vì theo nàng thấy, Hương Uyển Ngọc được triệu tiến cung, không phải vì Độc Cô Hoàng hậu muốn khảo sát cô ta cho vị trí Thái tử phi, mà là khảo sát xem cô ta có thể đảm nhiệm vị trí nữ chủ nhân của Định Viễn Hầu phủ không.

Nhưng Hường Uyển Ngọc không nghĩ vậy, cô ta một lòng muốn tranh thủ cơ hội lần này. Cô ta cầm tay Cung Khanh, nhìn nàng tha thiết, “Hy vọng mọi mọi có thể giúp ta một tay.”

Cung Khanh không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý, hậu cung biến ảo khôn lường chưa chắc Hường Uyển Ngọc đã được hạnh phúc an khang, đáng tiếc Hường Uyển Ngọc không biết con đường chông gai phía trước, cứ nhất định phải được ăn cả ngã về không, bướng bỉnh cố chấp thế cũng đáng khen vì có dũng khí.

Hường Uyển Ngọc thấy Cung

Khanh đồng ý giúp, lập tức cười nói: “Dù bọn họ có xuất thân, nhưng chúng ta còn một lợi thế khác. Ngày mai chúng ta phải đi thăm bà nội cô [6].”

[6]: em gái của ông nội

Cung Khanh đáp: “Được, mẫu thân bảo muội mang theo diêm tâm của Thụy Phong Viên, đúng là muốn gửi cho lão nhân gia.”

Bà nội cô mà Hường Uyển Ngọc nói chính là cô ruột của Cung phu nhân – Hường Thái phi.

Sáng sớm hôm sau, trời trong nắng ấm, Cung Khanh và Hường Uyển Ngọc đến cung Trùng Dương của Hường Thái phi.

Mẹ đẻ Tuyên Văn Đế mất sớm, tiên đế không lập hậu nữa, hậu cung do Hưởng Quý phi quản lý, sau khi tiên đế băng hà, Tuyên Văn Đế đăng cơ, Độc Cô Hoàng hậu bản lĩnh cứng rắn, Hưởng Thái phi chỉ còn cách dưỡng lão trong cung Trùng Dương.

Bà cụ không có con, khi Cung Khanh còn nhỏ vẫn thường theo mẫu thân tiến cung thăm bà cụ. Sau đó Cung Khanh dần lớn, Cung phu nhân không để con gái tiến cung nữa, để tránh bị Hoàng hậu hoặc Thái tử chú ý.

Trong cung Trùng Dương, Hưởng Thái phi biết hai người sẽ tới, liền

ngồi dưới hành lang sưởi nắng.

Cung Khanh và Hương Uyển Ngọc đến làm lễ bái kiến Thái phi.

Hương Thái phi cười híp mắt kéo tay hai người ngắm nghía.

Một là con của cháu gái, một là con của cháu trai, đáng lẽ bà cụ phải thân thiết với Hương Uyển Ngọc hơn, nhưng lòng bà cụ lại thích Cung Khanh hơn, mấy tháng không gặp, tiểu nha đầu càng lớn càng đẹp, mỗi nụ cười mỗi cái nhíu mày đều say lòng người, cử chỉ phong lưu thanh tao lịch sự, duyên dáng đẹp mắt. Sắc đẹp tuyệt thế này, chỉ có làm mẫu nghi thiên hạ mới không coi là phụ sự ưu ái của

trời cao. Đáng tiếc đứa bé này lại giống mẹ, không ôm tham vọng, uổng phí cho dung mạo trời ban, lúc nào cũng tránh né tiến cung.

Lòng Hường Thái phi càng thương yêu Cung Khanh thì bề ngoài lại càng thân thiết với Hường Uyển Ngọc, kéo tay cô ta hỏi han.

Hường Uyển Ngọc kể chuyện trong nhà xong, cười lấy ra một hộp gấm.

“Bà nội cô, ngài có thích không?” Từ lúc bắt đầu có tâm tư gả vào Đông Cung, cô ta rất chú ý lấy lòng bà nội cô này, lần này tiến cung, cô ta không tiếc bỏ ra một số tiền lớn mua một cái nhẫn mặt ngọc mắt

mèo làm lễ vật.

Hương Thái phi vui vẻ lấy cái nhẫn ra khỏi hộp, giơ viên ngọc mắt mèo ra ngắm dưới ánh mặt trời. “Đồ tốt thế này, đưa cho bà lão như ta thật phí phạm, tay khô da nhăn, đeo gì cũng khó coi.”

Hương Thái phi nói thế nhưng nét mặt rất vui vẻ, không kiềm chế được đeo vào ngón áp út, phụ nữ thích châu báu, dù là ở lứa tuổi nào.

So sánh với Hương Uyển Ngọc, Cung Khanh cảm thấy mình chỉ mang một hộp điểm tâm thật ngại ngùng.

May sao, Hương Thái phi ngoài châu báu còn một sở thích khác là

đồ ăn ngon.

Nhận được hai món quà trái ngược, lão nhân gia lẫn lộn hậu cung nửa đời người, tất nhiên biết trong hai cô thiếu nữ này, một cô có chỗ muốn nhờ, một cô không nhờ vả gì.

Tiểu là bà chỉ muốn hai cô cháu này đổi tâm tư cho nhau.

Hương Uyển Ngọc cố ý nũng nịu hỏi: “Bà nội cô, ngài nói có kỳ quái không, lễ hội hoa tặn nửa tháng sau, vậy mà Hoàng hậu đã triệu bọn cháu tiến cung. Những năm trước đâu có tiền lệ này?”

Hương Thái phi không thích nhất là trò làm nũng của Hương Uyển

Ngọc. Đều là người trong nhà, có chuyện nói thẳng còn giả vờ vòng vèo. Thể hiện trước mặt bà cụ khác nào múa rìu qua mắt thợ, sống trong hậu cung nửa đời người, bà cụ xem những màn này đến phát chán.

Bà cụ cười nhạt: “Nha đầu yên tâm, chuyện của An Quốc công phủ cũng là chuyện của ta. Ta sẽ thay hai đứa chú ý.”

Nghe thế Hường Uyển Ngọc như được viên thuốc an thần, hàn huyên cùng Hường Thái phi một hồi, liền cùng Cung Khanh cáo từ .

Quản sự cô cô Ninh Tâm hầu hạ Hường Thái phi cười nói: “Thái phi thật có phúc, hai vị tiểu thư mỗi

người mỗi vẻ, kiêu diễm như hoa.”

Hướng Thái phi thở dài, “Chuyện đời luôn không như ý, đũa có tham vọng thì không có phúc, đũa có phúc lại vô tâm.” Dừng một chút, bà cụ lại nói: “Người lưu ý tin tức Đông Cung.”

Ninh Tâm cười đáp: “Thái phi yên tâm, nô tỳ biết nên làm thế nào.”

Cung Khanh và Hướng Uyển Ngọc trở lại cung Minh Hoa, từ xa đã nghe thấy tiếng cười nói riu rít.

Lần này tiến cung đều là thiên kim quyền quý, vốn đã quen biết nhau, tuổi lại tương đương, nhanh chóng kết thân chơi đùa. Trong đó, Tiết Giai là ồn ào nhất.

Tiết Giai mới rời Hồ Châu đến kinh thành không lâu, thật ra là người ngoài của giới quý tộc, nhưng vì là cháu gái Độc Cô Hoàng hậu nên các thiếu nữ khác ít nhiều gì cũng muốn lấy lòng, vì thế Tiết Giai liền thành trung tâm.

Tiết Giai thứ nhất là trẻ tuổi hoạt bát tính tình phóng khoáng, thứ hai là ở trong địa bàn của dì nên càng thêm thoải mái. Giữa một bầy thiếu nữ, Tiết Giai thành người sôi nổi nhất.

Khi Cung Khanh đi vào, Tiết Giai đang vỗ tay cười, thấy Cung Khanh, liền ngừng cười, giơ tay chỉ vào Cung Khanh, hỏi người bên cạnh,

“Cung tử tử chính là kinh thành đệ nhất mỹ nhân?”

Mọi người đều quay đầu, đồng loạt nhìn Cung Khanh.

Trong nháy mắt Cung Khanh có cảm giác như bị Bạo vũ lê hoa châm tấn công hàng loạt.

“Đúng vậy, kinh thành đệ nhất mỹ nhân chính là thiên kim của Cung Thượng thư.” Con gái của Đại Lý Tự Khanh – Chương Hàm Kha, nhếch môi cười mỉa.

Con gái của Binh Bộ Thị lang Quách Lâm phụ họa, “Đúng vậy, như tiên giáng trần.”

Mấy người nữa cũng lên tiếng phụ họa mỉa mai, giả vờ tán tụng

Cung Khanh, chỉ hy vọng có thể khiến Tiết Giai ghen ghét, mượn đao giết người.

Đáng tiếc Tiết Giai không hề lộ vẻ ghen ghét, cười hì hì đi tới trước mặt Cung Khanh, nhìn nàng chăm chú: “Quả nhiên danh bất hư truyền, hôm qua trong điện Tiêu Phòng, mọi thấy tỷ là người xinh đẹp nhất, thu hút nhất.”

Các cô nương nghe thế mặt liền cứng ngắc.

Cung Khanh lại có cảm giác bị Bạo vũ lê hoa châm tấn công, không gian nồng nặc mùi ghen tức.

Nàng chỉ có thể lúng túng cười, “Chỉ là đồn đại, Tiết tiểu thư đừng

cho là thật.”

Tiết Giai như không biết bản thân đang chằm ngòi, vẫn nhìn Cung Khanh, nói luôn mồm: “Sao trên đời lại có người đẹp thế này. Ai nha, nếu muội là đàn ông, nhất định phải cưới được tỳ.”

Cung Khanh càng thêm bối rối. Người nhà họ Tiết đều kiểu này sao? Nhìn người là nhìn thẳng vào mặt, không tế nhị chút nào, thật giống hệt ông anh Tiết Nhị.

Chương 13 – Nham hiểm

Định Viễn Hầu lúc này đang như kiến bò trên chảo, lo lắng không yên. Hắn đã được nghe mục đích

thật sự của việc triệu các tiểu thư tiến cung từ mẫu thân. Hấn cảm giác sâu sắc rằng Cung Khanh từ khí chất dung mạo đến học vấn mặt nào cũng hơn người, chín phần mười sẽ được dì coi trọng, trăm phần trăm sẽ khiến Mộ Thâm Hoảng phải lòng, chẳng phải là hấn chưa ra trận thân đã chết trước?

Lo âu vài ngày, hấn thật sự không kiềm chế được nữa, liền đi tìm mẫu thân hỏi dò: “Mẫu thân, con nghe nói con gái Cung Thượng thư xinh đẹp như tiên, liệu dì có ý chọn nàng ấy làm Thái tử phi?”

Triệu Quốc phu nhân liếc mắt nhìn hấn: “Con hỏi chuyện đó làm

gì?”

“Con...” Độc Cô Đạc đang định nói thật, lại nghĩ đến chuyện mẫu thân chỉ muốn hắt lầy Hương Uyển Ngọc, nói thật chỉ sợ mẫu thân phản đối. Hắt nghĩ rồi nhanh chóng nói: “Con có một bằng hữu thâm thương trộm nhớ nàng, nhờ con nghe ngóng. Nếu dì muốn chọn nàng ấy cho Thái tử, vậy bằng hữu kia phải thất tình .”

Triệu Quốc phu nhân nói: “Nha đầu kia đúng là rất đẹp, đáng tiếc A Cửu không thích.”

Độc Cô Đạc vừa nghe liền vui vẻ. Hôn sự của Thái tử do Tuyên Văn Đế và Độc Cô Hoàng hậu làm chủ.

A Cửu là minh châu của đế hậu, từ trước đến giờ muốn gió được gió muốn mưa được mưa, nếu A Cửu cứng rắn phản đối, đế hậu nhất định sẽ không để con trai cưới một người mà con gái mình chán ghét, để chị dâu em chồng ngày ngày hục hặc. Nếu đã vậy tức là hấn còn cơ hội.

Triệu Quốc phu nhân nói: “Con vẫn còn tâm tư quan tâm chuyện của người khác sao, chuyện của mình con định thế nào?”

Độc Cô Đạc nghiêm mặt nói: “Mẫu thân và phu nhân An Quốc công thân như tỷ muội, con và Hường Uyển Ngọc coi nhau như

huynh muội.”

Triệu Quốc phu nhân lờm nguýt: “Họ hàng gì mà huynh muội.”

“Con có việc phải đi một chút.”

Ba mươi sáu kẻ tâu vi thượng sách, Độc Cô Đạc vội ra khỏi phủ, chạy thẳng tới hoàng cung.

Trước tiên hấn đến điện Tiêu Phòng tặng Độc Cô Hoàng hậu một bộ tranh chữ, mượn đấy làm cơ tiến cung, ra khỏi điện Tiêu Phòng lại nhờ một cung nữ đến cung Minh Hoa gọi Tiết Giai.

Trong ngự hoa viên, Định Viễn Hầu đứng bên một cây non, tạo dáng ngọc thụ lâm phong

Tiết Giai nhìn thấy Nhị ca từ xa, lòng thầm nghĩ cái tính ưa ăn diện đến kinh thành vẫn chẳng đổi.

Tiết Giai đi tới, híp mắt cười hỏi: “Nhị ca gọi muội có chuyện gì?”

Độc Cô Đạc cười nịnh: “Ta tới tặng dì một bộ tranh chữ, thuận tiện thăm muội muội.”

“Thật sao?” Tiết Giai tinh nghịch nghiêng đầu cười: “Nhị ca đã gặp muội rồi, vậy Nhị ca về đi.” Dứt lời xoay lưng đi.

Hầu gia ngọc thụ lâm phong nói: “Ôi, muội muội, muội muội tốt.”

Tiết Giai dừng bước, xoay người cười một tiếng: “Nhị ca, còn chuyện gì?”

Độc Cô Đạc xoa tay, nhất thời không biết mở lời thế nào.

“Nhị ca, trên trán anh viết ba chữ.”

Độc Cô Đạc sờ sờ mặt, hỏi: “Chữ gì?”

Tiết Giai hoa chân múa tay, nói: “Bệnh – tương – tư.”

Độc Cô Đạc cười khan.

“Nhị ca không cần lo nghĩ, hôn sự của anh đã có dì lo lắng, vị tiểu thư kia cũng đoan trang, dung mạo xinh đẹp, chỉ là hơi ngây ngô, thiếu phần nhanh nhẹn.”

Độc Cô Đạc nghe thế liền biết là nói về Hưởng Uyển Ngọc, hấn thờ dài: “Không phải Hưởng Uyển

Ngọc.”

“Không phải? Vậy là ai?”

“Là... con gái của Cung Cẩm Lan.”

“Là cô ấy!” Tiết Giai tròn mắt, rồi nhanh chóng mỉm cười: “Nhị ca thật tinh mắt, đây là người xinh đẹp nhất.”

Tiết Nhị thở dài tiếc nuối: “Đáng tiếc, dì và mẫu thân đều một lòng muốn ta lấy Hương Uyển Ngọc.”

Tiết Giai thản nhiên cười một tiếng: “Nhị ca đã thừa kế tước vị Định Viễn Hầu, nữ chủ nhân Hầu phủ không thể chỉ do một mình anh định đoạt. Dù Cung Khanh kia không gả cho biểu ca thì cũng chưa

chắc anh qua được cửa của dì và mẫu thân.”

“Muội muội có nghĩ ra biện pháp gì không?” Độc Cô Đặc nịnh nọt, cô em gái này của hắn từ nhỏ đã tinh nghịch nhiều chủ ý.

Tiết Giai đảo mắt, “Có cách này không biết được không.”

“Muội muội nói mau.”

“Anh đi cầu dượng ban hôn.”

Tiết Nhị suy nghĩ, dượng tuy là Hoàng thượng, nhưng việc lớn nhỏ gì cũng tham khảo qua ý kiến của dì, hôn sự của hắn càng không dám tự quyết định, nhất định sẽ đi nói với dì, dì biết thì chỉ có một kết cục duy nhất: không được.

“Liệu còn cách nào khác không?”

Tiết Giai nghiêm mặt nói: “Còn một cách khác, nhưng đoán là anh không dám.”

“Muội muội nói xem nào.”

Tiết Giai cười nói: “Gạo nấu thành cơm.”

Độc Cô Đạc thót tim. Bà cô này, cách đấy mà cũng nghĩ ra được, nhưng kể ra cũng là một kế hay, có điều Hầu gia có ý có gan thì cũng không có cơ hội.

Tiết Giai thấy hấn ngậy đại, liền cười khúc khích: “Nhị ca đùa anh thôi, anh sao dám làm.”

Độc Cô Đạc bị câu này khích tướng, cách này nhanh gọn, nhưng

thứ nhất là khó kiếm cơ hội, thứ hai là hẳn muốn dùng bản lĩnh bản thân chiếm được trái tim người đẹp, đây là vấn đề tôn nghiêm đàn ông.

“Muội muội tốt, ta tìm muội là muốn nhờ muội hẹn nàng.” Đọc Cô Đạc giơ ra một tờ giấy, “Thấy thơ ta viết thế nào?”

Tiết Giai cầm tờ giấy, mở ra đọc:

Vừa xong rượu Lục Nghị

Hỏa lò đất đỏ nung

Chờ ở ngự hoa viên

Uống một chén chơi không [7]

[7]: Câu 1,2,4 là bài Hỏi Lưu Thập Cửu, tác giả Bạch Cư Dị tự Lạc Thiên, người dịch: Hạt Cát

Tiết Giai cười phì: “Sao em đọc

như thơ của Bạch Lạc Thiên.”

“Rõ ràng có một câu là ta viết.”

Thật là mặt dày, Tiết Giai không thể làm gì khác hơn là tăng bốc: “Nhị ca thật giỏi văn chương.”

“Vậy làm phiền muội muội gửi hộ.”

Tiết Giai cắt tờ giấy vào trong ống tay áo, sáng khoái nhận lời.

Độc Cô Đạc nói: “Muội nói nàng có tới không?”

Tiết Giai mỉm cười: “Còn phải nói...”

Tất nhiên sẽ không đến.

Đi ra ngự hoa viên, cô ta vo viên tờ giấy, thuận tay ném xuống ao.

Cung Khanh đang chăm chú cắt

giấy màu, không nhận ra Tiết Giai đi đến, đến lúc Tiết Giai giật miếng giấy màu trong tay nàng mới nhận ra, Tiết Giai gọi: “Cung tử tử.”

Cung Khanh ngẩng đầu cười: “Tiết muội muội đến đây ah.”

“Hương tử tử đâu ạ?”

“Chị ấy cắt mệt, đang nghỉ trong phòng.”

“Muội cũng vậy, cắt mỏi cả tay, tử tử cùng em dạo ngự hoa viên.”

“Ta chưa cắt xong.”

“Ai nha, chưa đến ngày tử tử vội gì.” Tiết Giai bỏ cây kéo trong tay nàng ra, cười hì hì lôi kéo nàng ra ngoài.

Đây là cháu gái Hoàng hậu,

không thể đắc tội, Cung Khanh không thể làm gì khác hơn là đi theo. Vừa đi nàng vừa nghĩ, ngàn vạn lần đừng chạm mặt anh em A Cửu. Đúng như nàng mong muốn, vào đến tận ngự hoa viên cũng không gặp Mộ Thâm Hoảng và A Cửu, đáng tiếc, lại gặp phải một người không muốn gặp khác.

Vừa thấy Tiết Nhị trong tạo hình ngọc thụ lâm phong, Cung Khanh liền kêu hồng bét, không ngờ lại bị Tiết Giai có vẻ ngoài đơn thuần dễ thương lừa.

Định Viễn Hầu nhìn nàng không chớp mắt. Mong ngóng mỗi mòn, ngày dài tựa năm, chắc là để miêu

tả lúc này. Nhìn nàng như đã cách một đời, mà cũng chỉ như một cái ngoái đầu.

Hắn nhìn nàng chăm chú: “Cung tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Cung Khanh tiến lên vén áo thi lễ: “Huynh muội Hầu gia cứ nói chuyện riêng, thiếp đi trước một bước.”

Tiết Giai cười hì hì kéo tay nàng không buông tha, “Tỷ tỷ chớ vội, Nhị ca của muội có mấy câu muốn nói riêng với tỷ. Muội lên kia canh chừng.” Dứt lời đi luôn.

Cung Khanh bối rối nhìn Độc Cô Đạc, “Hầu gia có gì sai bảo?”

Độc Cô Đạc nhìn nàng si mê,

“Người giải câu đố đèn tết Nguyên Tiêu là Cung tiểu thư.”

Cung Khanh thấy hẳn đoán được thì không giấu giếm nữa, gật đầu. Lòng thầm suy tính xem phải đối phó tiếp thế nào.

“Ta rất cảm mến Cung tiểu thư.”

“Cũng chỉ là đố đèn, không tính là tài hoa gì. Hầu gia nói vậy khiến thiếp xấu hổ vô cùng, Uyển Ngọc biểu tởm căm kỳ thư họa đều hơn hẳn thiếp.”

Cung Khanh bình tĩnh nhắc đến Hương Uyển Ngọc, âm thầm nhắc nhở Độc Cô Đạc, đó mới là người vợ mà mẫu thân ngài đã chọn.

Độc Cô Đạc hiểu ý nàng, nói

thẳng: “Nghe nói Cung phu nhân đang định kén rể cho tiểu thư, không biết có từng nghĩ đến Định Viễn Hầu phủ.” Thời gian quý giá, hắn đành vô liêm sỉ tự tiến cử bản thân.

Cung Khanh bị lời thẳng của hắn làm đỏ mặt, ngài có thể tế nhị hơn không?

“Hầu gia ưu ái, thiếp không dám nhận.”

“Tại sao?”

Cung Khanh nghiêm mặt nói: “Mẫu thân thiếp thân không sinh được con trai, cũng không cho phụ thân nạp thiếp. Thiếp thân được nuông chiều từ nhỏ, lòng dạ hẹp

hòi, trời sinh ghen tuông, không dung được người khác, sau này tuyệt đối không cho phu quân nạp thiếp, kể cả trường hợp thiếp không sinh được con nối dõi.”

Độc Cô Đạc ngân ra.

Hắn đổi tên từ Tiết Đạc thành Độc Cô Đạc, chính là để kế thừa hương khói nhà Độc Cô. Nếu sau này không có con trai, nàng lại không cho nạp thiếp, tức Định Viễn Hầu chẳng phải đứt đoạn từ đây?

Cung Khanh ra đòn quyết định, thật là dồn Độc Cô Đạc vào chỗ chết, trong nháy mắt đã bầm nát trái tim đang thổn thức vì yêu.

Cung Khanh lấy làm tiếc thi lễ, xoay người định đi, thình lình nghe Tiết Giai kêu một tiếng lanh lảnh: “Biểu ca.”

Tim nàng như bị đè, quay đầu liền thấy ở đình không xa là một dáng người tuấn dật.

Quả là đi đâu cũng gặp người quen, đáng chết.

Mộ Thẩm Hoảng cùng Lý Vạn Phúc đi xuống.

Cung Khanh không thể làm gì khác hơn là dừng bước, quỳ gối hành lễ.

Bị một đao vào đúng chỗ hiểm, Hầu gia ôm trái tim nát bấy thi lễ, “Điện hạ.”

“Miễn ỉ.” Mộ Thắm Hoảng mỉm cười nhìn hai người, “Mới vừa rồi ta nghe thấy gì mà ghen tuông, là ai vậy?”

Cung Khanh đỏ mặt, thấp giọng nói: “Là thần nữ.”

Hắn như không nghe rõ, cười hỏi lại: “Cung tiểu thư thật sự ghen tuông sao?”

Cung Khanh đỏ mặt đáp vâng. Lòng thầm nghĩ rất cuộc tai điện hạ thính hay điếc, xa như thế cũng nghe thấy ta nói ghen tuông, giờ đứng ngay trước mặt lại nghe không rõ, bắt ta phải nhắc lại.

Mộ Thắm Hoảng cười ha hả vỗ vai Độc Cô Đạc, trêu chọc: “Ây, nếu

đã vậy, Hầu gia thật sự nên nghĩ lại. Hương khói nhà Độc Cô còn dựa vào Hầu gia cố gắng đây.”

Vẻ mặt Định Viễn Hầu càng thêm bi thương.

Mộ Thâm Hoảng đuổi cùng giết tận hỏi tiếp: “Nếu phu quân của Cung tiểu thư nạp thiếp, Cung tiểu thư sẽ làm thế nào?”

Cung Khanh lập tức giả bộ một người đàn bà ghê gớm dữ dằn, cố ý nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu hấn dám nạp thiếp, thần nữ liền tổng tiểu thiếp đi, hấn mua một người, thần nữ tổng đi một người, hấn mua mười người, thần nữ tổng đi mười người, nếu hấn không sợ

táng gia bại sản, thần nữ đồng quy vu tận với hần, đừng ai mong sống yên ổn, cùng lắm thì chết chung, hừ.”

Định Viễn Hầu rùng mình.

“Haizzz, Cung tiểu thư thật nhẫn tâm.” Mộ Thâm Hoảng cười híp mắt lại vỗ vai Độc Cô Đạc, “Hầu gia nghĩ lại đi.” Dứt lời, lại chấp tay ung dung bỏ đi.

Chương 14 – Vô tình không gặp

Cung Khanh mượn cớ rời đi, lòng rất xin lỗi Độc Cô Đạc, nhưng nàng chẳng còn cách nào. Hần là con rể mợ đã chọn cho Hường Uyển Ngọc, đừng nói nàng không có tình cảm

với hấn, dù có cũng không thể hoành đao đoạt ái, nếu để mọi người đồn chuyện này thành giết chồng cướp vợ, vậy thì An Quốc công phủ và Thượng thư phủ thành trò cười cho thiên hạ.

Độc Cô Đạc u oán nhìn bóng giai nhân dần xa khuất, cõi lòng nát tan.

Tiết Giai véo tay hấn, “Nhị ca anh là đồ không có tiền đồ, làm sao anh biết anh và cô ta không thể có con trai?”

“Ngộ nhỡ không có thì sao?”

Tiết Giai khinh thường xùy một tiếng: “Anh đang đứng dưới tàng cây, ngộ nhỡ một cục phân chim rơi trúng đầu thì sao?”

Độc Cô Đạc vội ngẩng đầu nhìn.

Tiết Giai trợn mắt không nói được gì: “Anh nhìn lại mình đi, người ngợm anh thế này mà không sinh được tám mươi đứa con trai thì thật phụ lòng ông ngoại và dì, anh thật là không có tiền đồ.”

Độc Cô Đạc ấp úng: “Ngộ nhỡ, ngộ nhỡ...”

Tiết Giai một tay chống nạnh, một tay chỉ vào mặt hắn, “Ngộ nhỡ cái đầu anh, lúc nào cũng ngộ nhỡ, chưa thấy ai lo nhiều như anh, anh đừng ăn cơm nữa, ngộ nhỡ nghẹn chết được đấy?”

Độc Cô Đạc kinh ngạc nhìn em gái, nghĩ thầm, tính tình mạnh mẽ

này đúng là bản sao của dì và mẹ

Tiết Giai khinh thường lườm hẳn, đuổi theo Cung Khanh.

“Cung tử tử... em.”

Cung Khanh dừng bước, đã thấy tiểu cô nương bay tới như bướm bướm .

Tiết Giai kéo ống tay áo Cung Khanh, cười nũng nịu: “Tử tử giận dữ sao?”

Đối với gương mặt tươi cười khả ái này Cung Khanh không thể giận được, nàng đành cười: “Không.”

Trở lại cung Minh Hoa, Hương Uyển Ngọc đang ngồi dưới hành lang tán gẫu với mấy cô nương khác, nhìn thấy Cung Khanh và Tiết

Giai cùng trở về, lòng Hương Uyển Ngọc thất thần một phen, hỏi: “Muội đi đâu vậy?”

Cung Khanh còn chưa kịp trả lời, Tiết Giai đã vô tư nói: “Cung tử tử cùng em đi dạo ngự hoa viên, trùng hợp gặp biểu ca, vì vậy về trễ một chút.”

Biểu ca Tiết Giai nhắc đến là ai thì mọi người đều biết.

Lời này vừa nói ra, mặt Hương Uyển Ngọc lập tức biến sắc, nét mặt các cô nương khác cũng như hóa đá.

Lòng Hương Uyển Ngọc rất không thoải mái, mà những cô nương khác cũng chẳng dễ chịu

hơn. Luận tướng mạo, Cung Khanh là người đẹp nhất, luận gia thế, Cung Khanh cũng đứng hàng đầu, lúc này cả Tiết Giai cũng rất có tình cảm với Cung Khanh, lôi kéo Cung Khanh đi gặp biểu ca, xem ra vị trí Thái tử phi đã gần như vào tay Cung Khanh. Bọn họ mang theo sự phó thác của gia tộc tiến cung, chẳng lẽ lại chỉ làm nhân vật qua đường?

Cung Khanh biết ý nghĩ của mọi người, nhưng không có cách nào, tình ngay lý gian thế này nàng thật sự rất bất đắc dĩ.

Tiết Giai như không nhận ra không khí căng thẳng, vẫn hoạt bát

bắt chuyện, nét mặt dễ thương hồn nhiên tươi cười, đôi mắt sáng ngời ngây thơ.

Cung Khanh không biết rốt cuộc là Tiết Giai cố ý hay vô tâm? Tóm lại, lòng hận thù các tiểu thư dành cho nàng rất đầy đặn.

Trong lúc không khí đang căng thẳng thì nội thị thông báo An phu nhân giá lâm.

Cung Khanh mới được ra khỏi vại dấm.

An phu nhân dẫn theo bốn vị cung nữ, mang tới rất nhiều giấy màu.

Vào lễ hội hoa, các thiếu nữ chưa chồng đều phải cắt giấy màu ngũ

sắc, dùng chỉ đỏ buộc lên hoa trên cây, khấn cầu hoa thần giáng phúc, gọi là "thưởng hồng".

An phu nhân là người hầu từ khi Độc Cô Hoàng hậu chưa xuất giá, sau đó thành nhũ mẫu của Cửu Công chúa, trong cung rất có địa vị, Tuyên Văn Đế cũng đối xử khách sáo. Bởi vậy, bà ấy vừa có mặt, các cô nương có tâm tư liền nhao tới nịnh nọt lấy lòng.

"Chúng ta lần đầu tiên cung dự lễ hội hoa, thỉnh phu nhân chỉ thêm quy củ trong cung."

"Đúng vậy, phu nhân kiến thức rộng rãi, chúng ta cô lậu quả văn."

An phu nhân đặc ý ôm lò sưởi

tay, nói về quy củ lễ hội hoa trong cung, kỳ thật so với dân gian không khác nhiều, chỉ là thêm phần náo nhiệt, vì còn có tiết mục cho người đóng giả hoa thần.

Tiết Giai vừa nghe lập tức cười nói: “Ai nha, quả nhiên lễ hội hoa trong cung vui hơn bên ngoài nhiều, tất nhiên là Cung tử tử đóng Bách Hoa tiên tử, chị ấy là người đẹp nhất.”

Lời này vừa nói ra, Cung Khanh lại có cảm giác Bạo vũ lê hoa chậm tấn công hàng loạt, mà lần này nhiều hơn hẳn trước kia, sự sắc nhọn cũng vượt xa, ngay cả An phu nhân cũng ném cho nàng một cái

liếc mắt lạnh như băng.

Nàng lập tức cười nói: “Tiết muội muội lại lấy ta ra để đùa, Bách Hoa tiên tử ngoài Công chúa không còn ai xứng đáng.” Giờ nàng chỉ sợ thần khẩu của Tiết Giai hại cái xác phàm là nàng, nói câu nào cũng như một quả bom.

An phu nhân nói: “Năm trước đúng là Công chúa đóng vai hoa thần, nhưng năm nay vì có các vị tiểu thư tiến cung, Hoàng hậu nương nương muốn mọi người đề cử một người làm hoa thần.”

Cung Khanh phỏng đoán việc đề cử năm nay là do Độc Cô Hoàng hậu muốn xem xem trong các cô

nương ai là người đặc nhân tâm nhất, ai khéo léo trong cư xử nhất. Sau này làm chủ hậu cung, cần phải có bản lĩnh lôi kéo lòng người, có lòng rộng lượng bao dung, giỏi móc nối quan hệ, nhiều chỗ dựa giúp đỡ.

Tiết Giai vừa nghe liền giơ tay: “Ta chọn Cung tử tử.”

Cung Khanh vội từ chối luôn mồm.

Tiết Giai lại thân thiết ôm cánh tay nàng: “Tử tử đừng khiêm tốn, hoa thần không phải tử còn là ai, ai bảo tử đẹp như tiên nữ. Dù sao muội cũng chọn Cung tử tử.”

Cung Khanh đen mặt, cô em yêu ta hay muốn hại ta, thấy ta bị người

khác cảm hận chưa đủ sao?

“Không vội không vội, đến lễ hội hoa viếng phiếu đề cử.” An phu nhân dứt lời, đứng dậy đi, đột nhiên như nhớ ra điều gì, quay đầu nói: “Thái tử điện hạ rất thích hoa mai trong ngự hoa viên, các cô nương nên cắt nhiều hoa mai.”

Người nói vô ý, người nghe có lòng. Ngự hoa viên, Thái tử điện hạ, hoa mai, manh mối lóe sáng trong lòng mỗi người.

Trở lại gian phòng, Hương Uyển Ngọc lập tức không nể mặt cười lạnh: “Không phải muội nói không có ý muốn tiến cung sao, sao ta thấy muội rất có lòng.”

Cung Khanh im lặng trong chốc lát, nói: “Biểu tỳ, nếu tỳ đã nghĩ vậy thì muội không có gì để giải thích. Tiết Giai kéo muội đi ngự hoa viên, muội không hề biết sẽ gặp Thái tử.”

Nội tình chuyện gặp Mộ Thâm Hoảng nàng không tiện giải thích, nếu nói Tiết Nhị biểu lộ tình cảm, chỉ sợ Hướng Uyển Ngọc càng thêm khó chịu.

Hướng Uyển Ngọc hừ một tiếng.

Cung Khanh lại nói: “Biểu tỳ, hai mươi bốn người tiến cung, chỉ có hai ta là tỳ muội, nếu hai ta này sinh hiềm khích, sẽ chỉ để người khác chèn giễu. Nếu Thái phi có gửi tin tức gì, muội tuyệt đối không

tham gia, tử có thể yên tâm.”

Hương Uyển Ngọc nghe thế mới hết giận, dừng một chút rồi nói: “Thái tử thích hoa mai trong ngự hoa viên, không bằng chúng ta vào rừng mai đi dạo.”

Hương Uyển Ngọc nghĩ, nếu hôm nay Cung Khanh có thể vô tình gặp gỡ Mộ Thâm Hoảng ở ngự hoa viên, hiển nhiên ngự hoa viên là chỗ Mộ Thâm Hoảng hay đến, cơ hội gặp trong rừng mai lại càng lớn hơn.

Cung Khanh nói: “Tỷ tỷ, lời An phu nhân nói ai nấy đều nghe thấy, chúng ta không đi vẫn hơn, tránh chạm mặt người khác.”

“Sao muội biết bọn họ sẽ đi?”

Cung Khanh cười không nói, lòng thầm nghĩ, tở tở nghĩ đến chuyện vào rừng mai đi dạo, lẽ nào bọn họ lại không. Nhưng cái gọi là “tình cờ gặp gỡ” đâu có đơn giản ôm cây đợi thỏ là được. Nếu ngày nào cũng đi, nhất định sẽ thành trò cười. Chuyện thế này nhất định phải kiếm thời cơ thích hợp, tuyệt không không thể manh động.

“Tở tở đừng nóng vội. Cơ hội này không bằng tặng cho bọn họ, tở tở an tâm chờ tin tức Thái phi vẫn hơn.”

Hướng Uyển Ngọc hậm hực không nói, chống cằm xuất thần.

Sau giờ ngộ, cung Minh Hoa tràn

đây ánh nắng, dù gió xuân se lạnh, nhưng ánh mặt trời ấm áp xua hết lạnh giá. Hương Uyển Ngọc do dự nghĩ đến câu nói của An phu nhân, không thể kiềm chế ý nghĩ đi ngự hoa viên.

Sau khi Cung Khanh đi ngủ trưa, cô ta liền dẫn theo thị nữ đi ra khỏi cửa.

Cô ta vẫn thường cùng mẫu thân thăm Hương Thái phi, tương đối quen thuộc đường đi lối lại trong cung, cung Minh Hoa lại gần ngự hoa viên nhất, vì thế chẳng mấy chốc đã tới.

Còn chưa đến rừng mai, đột nhiên nghe thấy tiếng con gái nói

chuyện. Quả như Cung Khanh nói, đã có người ý định đến rừng mai “vô tình gặp gỡ” Thái tử sao?

Hương Uyên Ngọc đang muốn xoay người né tránh, người kia đã thấy cô ta.

“Hương tử tử cũng đến sao.” Giọng nói ngậy thơ lạnh lạnh này chỉ có Tiết Giai.

Trong rừng mai, hương thơm sâu kín, Hương Uyên Ngọc không được “vô tình gặp gỡ” Mộ Thẩm Hoảng, lại “vô tình gặp gỡ” người có thể là em chồng – Tiết Giai, thật là xấu hổ.

“Tử tử đến ngắm hoa mai sao?”

Hương Uyên Ngọc gượng gạo

cười gật đầu, “Đúng vậy, năm trước ta chỉ cắt hoa mẫu đơn hải đường, nên thế giờ đến ngắm hoa mai, tránh việc cắt không giống mọi người lại chê cười.”

Tiết Giai vừa nghe liền vỗ tay: “Muội cũng vậy, muội định chiết cành mai về làm mẫu. Muội định chiết nhiều một chút, đưa cho mỗi vị tỷ tỷ một cành, mọi người vừa được ngắm hoa lại được ngửi hương hoa, nhất định sẽ cắt giống, tỷ tỷ thấy chủ ý này của muội có hay không?”

Tiết Giai cười rạng rỡ, hoạt bát như một con cá nhỏ, Hương Uyển Ngọc nhớ đến so sánh của Cung

Khanh mặt liền cứng lại. Đúng vậy, cá trong chậu đều lặn xuống đáy, chỉ một mình Tiết Giai nháy lên mặt nước, nhưng lại không bị vớt đi, bởi vì cô ta là cháu của Độc Cô Hoàng hậu.

Hương Uyển Ngọc gắng gượng cười phụ họa: "Chủ ý này của Tiết muội muội thật hay."

Tiết Giai ôm mấy cành hoa mai, người càng yêu kiều hơn hoa, cười híp mắt nói: "Mỗi phòng một cành, mười hai cành là đủ rồi."

Hương Uyển Ngọc cũng bắt tay chiết cành mai, xong cùng Tiết Giai về cung Minh Hoa, tặng mỗi phòng một cành.

Mọi người cùng cảm ơn, Tiết Giai cười nói: “Đừng chỉ cảm ơn muội, muội đến rừng mai trùng hợp gặp Hường tử tử, tử ấy giúp muội chiết cành mai.”

Tiết Giai vừa dứt lời Hường Uyển Ngọc liền đỏ mặt.

Mọi người thấy thế lần lượt nở nụ cười mai mỉa.

Cung Khanh thấy thế chỉ có thể thở dài, khuyên thế rồi mà cô chị họ này vẫn thích đứng mũi chịu sào.

Trở lại phòng, Hường Uyển Ngọc vừa thẹn vừa giận, hung hăng dứt cánh hoa cho bổ tức.

“Tiết Giai cũng đến rừng mai, tại sao mọi người không cười cô ta, lại

chỉ cười ta?"

Cung Khanh dịu dàng nói: "Bởi vì cô ta là biểu muội của Thái tử, mọi người đều biết, nếu cô ta muốn gặp Thái tử, có thể đường đường chính chính đi tìm biểu ca, không cần lo lắng tìm cơ hội 'tình cờ gặp gỡ', nhưng tỷ tỷ không giống, rất hiếm cơ hội gặp được Thái tử, vì thế rõ ràng tỷ tỷ đến rừng mai là có ý đồ."

Nàng ra tay cứu cành mai đáng thương trong tay Hường Uyển Ngọc, cầm vào bình, dịu dàng nói: "Tỷ tỷ đừng ảo não, chuyện gì cũng có hơn thiệt. Hôm nay Tiết Giai đi chiết cành mai cho mọi người làm mẫu cắt hoa, mọi người sẽ không có cơ

vào rừng mai 'tình cờ gặp gỡ' Thái tử nữa. Đối với tỷ tỷ mà nói là một chuyện tốt. Bọn họ không có cơ hội này, nhưng tỷ tỷ còn cơ hội khác. Thái phi lão nhân gia tất sẽ lưu ý hành tung Thái tử, tỷ tỷ chỉ cần kiên nhẫn chờ tin tức Thái phi là được."

Hướng Uyển Ngọc nghĩ thấy đúng là rất có lý, lòng lại thoải mái hơn, lại nghĩ đến chuyện bầu hoa thần, vừa rồi Tiết Giai một mực chọn Cung Khanh, vậy mà không ai lên tiếng, cô ta vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng, liền hỏi: "Muội nói xem năm nay ai sẽ làm hoa thần?"

Chương 15 – Tình ngay lý gian

Cung Khanh suy nghĩ một chút, nói: “Chắc là Tiết Giai.” Trừ Cửu Công chúa, chỉ có Tiết Giai là có thân phận tôn quý nhất, bầu cho cô ta cũng khiến Độc Cô Hoàng hậu đẹp lòng.

Lòng Hường Uyển Ngọc rất không vui, cô ta cảm giác có thể nào Cung Khanh cũng nên bầu cho cô ta, lý nào lại không giúp người thân mà đi giúp người ngoài. Cung Khanh nhìn sắc mặt Hường Uyển Ngọc liền hiểu lòng cô chị họ nghĩ gì, nàng cười nói: “Muội sẽ bầu cho tỷ tỷ.”

Hường Uyển Ngọc nghe thế mới cười, giả vờ chối từ: “Muội muốn

bầu cho ai thì bầu, dù sao ta cũng bầu cho muội.”

Cung Khanh cười không đáp.

Việc Tiết Giai dẫn Cung Khanh vào ngự hoa viên tình cờ gặp Mộ Thâm Hoảng, khiến Hưởng Uyển Ngọc cảm thấy nếu mình có quan hệ tốt với Tiết Giai thì sẽ có cơ hội. Không riêng mình cô ta có ý nghĩ đấy, các người đẹp khác cũng chung ý tưởng, vì vậy Tiết Giai nhanh chóng thành nhân vật được hâm mộ nhất cung Minh Hoa, ngoài Cung Khanh, gần như ai cũng tranh nhau nịnh bợ cô ta.

Cung Khanh thờ ơ quan sát, xuất sắc nhất vẫn là Hứa Cẩm Ca và

Kiều Vạn Phương. Hai người cũng rất thân thiết với Tiết Giai, nhưng không a dua trắng trợn như những người khác, vẫn duy trì được một khoảng cách nhất định. Thân thiết mà vẫn có khoảng cách, giữ được thể diện và tôn nghiêm.

Tiết Giai thân thiện với tất cả mọi người, thường xuyên kể chuyện về Thái tử, chẳng hạn như hấn thích thơ Vương Duy, chữ Mễ Phất, trà Tùng Trâm núi Thọ Mi v.v...

Những tin tức ấy như mỗi câu, khiến mọi người nôn nóng, nhưng con cá kia thì cứ mất hút chẳng thấy tăm hơi.

Tiết Giai thường xuyên nhắc tới

Thái tử, đáng tiếc lại không dẫn vị giai nhân nào đi “tình cờ gặp gỡ” biểu ca.

Hương Uyển Ngọc rất hựt hắng, nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ trông cậy vào Hương Thái phi đáng tin hơn, dù sao Tiết Giai cũng là người ngoài, nói không chừng chính cô ta cũng muốn gả cho biểu ca, hơi đâu tạo cơ hội cho người khác.

Nhưng suốt mấy ngày, Hương Uyển Ngọc không nhận được tin tức nào từ Hương Thái phi, cô ta như kiến bò trên chảo. Thấy chẳng mấy nữa là đến lễ hội hoa, qua ngày đó sẽ phải xuất cung về nhà, nếu muốn gặp lại Mộ Thẩm Hoảng thì

đúng là khó như lên trời.

Không riêng cô ta nóng ruột, người khác cũng nóng ruột không kém.

Trong vòng mấy ngày các vị tiểu thư lũ lượt đi dạo ngự hoa viên.

Ai nấy đều rõ nhưng không ai nói ra, âm thầm so xem ai may mắn gặp được người kia.

Nhưng người kia bỗng biến mất như chưa từng tồn tại, không hề thấy bóng dáng trong ngự hoa viên.

Cung Khanh cảm thấy Thái tử điện hạ chủ tâm hành hạ chư vị giai nhân, hoặc là Hoàng hậu đang khảo nghiệm xem ai kiên nhẫn hơn.

Hướng Uyển Ngọc gấp muốn

phát điên, đến lúc không kiểm chế được nói với Cung Khanh: “Chúng ta đi thăm Thái phi lão nhân gia đi.”

Cung Khanh biết tâm tư cô chị họ, cũng đồng ý, Hướng Uyển Ngọc đi thám thính tin tức, nàng chỉ đơn thuần là đi thăm lão nhân gia.

Đến cung Trùng Dương, Hướng Thái phi vừa thấy hai cô cháu gái liền vui ra mặt kéo tay trò chuyện.

“Đang mùa xuân, ngự hoa viên hoa cỏ tươi xanh, hai đứa có hay đến đó chơi không?” Hướng Thái phi cười híp mắt nhìn từ người này sang người kia.

Hướng Uyển Ngọc gật đầu: “Cung Minh Hoa ngay gần ngự hoa

viên, chúng cháu rất hay đi, nhưng sao không thấy lão nhân gia ngài ra đó tản bộ?”

Thái phi cười: “Ngự hoa viên hơi xa cung Trùng Dương, ta có tuổi, đi đứng bất tiện, xưa nay thường dạo trong Dưỡng Hình uyển.”

Cung Khanh vội hỏi: “Dưỡng Hình uyển là nhà ấm mới xây để nuôi dưỡng hoa cỏ đấy ạ?”

“Đúng vậy, ta nhớ con thích hoa cỏ. Để Ninh Tâm dẫn con đi thăm thú một chút, Uyển Ngọc ở lại đây nói chuyện với ta.”

Hướng Uyển Ngọc cũng chỉ mong Cung Khanh đi mau để cô ta tiện nghe ngóng tin tức từ chỗ Thái phi,

vội vàng cười thúc giục Cung Khanh.

Dưỡng Hinh uyển chính là nhà ấm mới xây để gieo trồng chăm sóc hoa cỏ, các công tượng được vờ đến đều là cao nhân, Cung Khanh vốn thích loay hoay hoa cỏ, lập tức cùng Ninh Tâm đi.

Đúng như lời Hưởng Thái phi nói, Dưỡng Hinh uyển rất gần cung Trùng Dương, chưa vào đã thấy ngát hương hoa cỏ.

Nội thị canh cửa thấy là Ninh Tâm cô cô bên cạnh Hưởng Thái phi, không ngăn cản hai người.

Vườn không lớn, đường mòn nhỏ quanh co, nhà ấm sưởi sàn, ấm áp thoải mái, bên ngoài lạnh không

cây cối nào chịu được, vậy mà trong này có hoa đã lên nụ, ngoài cửa còn là liễu mới lên xanh.

Ven đường trồng hoa hải đường, cảnh xuân tươi đẹp lần lượt hiện ra, khiến lòng người khoan khoái.

Cung Khanh không nhịn được cười nói: “Thái phi tìm ra chỗ này thật hay, nơi này so với ngự hoa viên còn thanh nhã yên tĩnh hơn.”

Ninh Tâm cũng cười: “Lão nhân gia ở trong cung đã vài chục năm, rất biết hưởng phúc, nơi này ấm áp yên tĩnh, còn có hoa cỏ. Cô nương nên đi vào trong, trong đó có mấy cây mai màu lục quý hiếm, cô nương chiết mấy cành về cắm trong

phòng.”

“Tốt quá.”

Đọc theo đường đi có mấy loại hoa cỏ Cung Khanh không biết tên, Ninh Tâm thấp giọng giải thích: “Đây là cồng phẩm Tây Vực, nhưng khó nuôi, mười chậu chỉ nuôi được một chậu này.”

Ninh Tâm dẫn Cung Khanh đi vào trong, hương hoa mai càng lúc càng rõ, thanh tịnh không nói nên lời.

Cung Khanh đang muốn đi tới, đột nhiên ngăn ra.

Sau cây mai có một người đang ngồi, dù không nhìn rõ là ai, nhưng hậu cung Tuyên Văn Đế chẳng có mấy vị chủ nhân, đã có thái giám

hầu hạ, vậy người này không phải Tuyên Văn Đế thì là Thái tử .

Trực giác Cung Khanh mách bảo đây chính là vị Thái tử điện hạ "mất tích", không nói không rằng giấu mình ở đây.

Không ngờ đúng lúc đó, Ninh Tâm lớn tiếng nói một câu: "Tiểu thư, cành mai này nhiều hoa lại nở dày."

Trong vườn im ắng, Ninh Tâm lên tiếng khiến Cung Khanh biết không tránh được rồi, nàng âm thầm ảo não, không thể làm gì khác hơn là cùng Ninh Tâm đi tới thỉnh an.

Một người đi ra từ sau cây mai,

là tổng quản Đông Cung Lý Vạn Phúc, đại thái giám bên cạnh Mộ Thẩm Hoảng.

Lý Vạn Phúc cười hì hì: “Thì ra là Cung tiểu thư.”

Cung Khanh không thể làm gì khác hơn là tiếp tục đi tới bãi kiến Thái tử điện hạ. Thì ra, người biết tìm chỗ tốt không chỉ có Hường Thái phi mà còn có hẳn. Sau cây mai đặt một bàn gỗ tử đàn, trên bàn là mấy quyển tấu chương, còn có một bình trà, một bàn điểm tâm, hương hoa sâu kín, nhành thưa bóng lộng, quả là một nơi thoải mái thư giãn.

Mộ Thẩm Hoảng đặt quyển tấu

chương xuống, cười nói: “Miễn lễ.”

Thái giám lặng lẽ lùi ra sau mười bước chân, Ninh Tâm thi lễ rồi cũng lui ra ngoài, Cung Khanh dự định lui theo.

Mộ Thâm Hoảng chột gọi. “Cung tiểu thư.”

Nàng dừng bước, không thể làm gì khác hơn là ở lại, “Điện hạ có gì sai bảo?”

Hắn mỉm cười không đáp, ánh mắt sâu kín nhìn nàng nghiền ngẫm, thoáng một tia ranh mãnh.

Cung Khanh thông minh, lập tức nhận ra hàm ý trong ánh mắt kia. Hắn cho rằng nàng cố tình tới đây “gặp gỡ” hắn. Bởi vì, biết hắn ở chỗ

này là Hường Thái phi, nàng lại là cháu Hường Thái phi. Nàng lập tức có cảm giác tình ngay lý gian, không khống chế được mà đỏ mặt.

Lần này rõ ràng là ngẫu nhiên gặp gỡ, nhưng nàng lại không thể giải thích, nàng cảm thấy rất ảo não vô lực, giải thích rồi ai tin, chỉ là giấu đầu lòi đuôi.

Nàng đã xấu hổ, hấn lại không nói gì, chỉ nhìn nàng đăm đăm, đôi mắt như cơn gió lướt trên mặt hồ. Hồ nước dâng lên từ chân nàng, từ từ dâng lên ngang gò má mới ngừng. Nước hồ như có nhiệt độ, khiến mặt Cung Khanh đỏ bừng.

Điện hạ, rốt cuộc ngài muốn nói

gì, dầy vò nhau thế rất đáng ghét ngài biết không?

Lúc này, hắn mới chậm rãi nhếch môi cười một tiếng: “Váy này... không đẹp bằng cái kia.”

Hự ~ Lòng Cung Khanh học máu, hoàn toàn không ngờ hắn lại nói câu này, rõ ràng là một câu nói rất cợt nhả, vậy mà hắn nói với vẻ nghiêm túc như lời thánh hiền. Nghĩ đến tình huống tối đó, nàng không khống chế được mặt càng đỏ hơn.

Tay hắn chạm đùi nàng là vô tình hay cố ý, nàng không thể biết rõ. Nhưng dù bản khoảnh thế nào nàng cũng không dám hé răng, coi như chưa phát sinh chuyện gì, hồ đồ

một cách hiểm hoi. Ví dụ như giờ phút này, cần nhẫn nại, cần bình tĩnh.

“Nếu điện hạ không có gì sai bảo, thần nữ cáo lui.”

“Là Hướng Thái phi nói cho nàng biết ta ở đây sao?” Hấn nheo đôi mắt phượng, nhếch môi tạo thành một nụ cười đẹp chết người.

Hự, Cung Khanh lại âm thầm học máu. Đáng hận là nàng đang rất tình ngay lý gian, nàng xấu hổ nảo cắn môi, hàm răng trắng bóng như ngọc cắn lên bờ môi mềm một dấu tụ máu màu đỏ, kiều diễm không nói nên lời.

Hấn cười như có như không, ánh

mắt dán chặt vào dấu tụ máu trên môi nàng, lưu luyến không rời.

Cung Khanh bị ánh mắt kia trêu chọc đến khí huyết không thông, nhưng vẫn không thể bất mãn hay phản kháng, cách duy nhất chỉ có rút lui.

“Thần nữ cáo lui.”

“Cung tiểu thư chờ một chút.”

Hắn đứng dậy, cười đưa tay ý mời.

Cung Khanh không thể làm gì khác hơn là đi theo hắn vòng qua mấy cây mai, đi tới trước một bụi mẫu đơn.

Hắn cười hỏi: “Nghe nói Cung tiểu thư rất thích mẫu đơn.”

Cung Khanh thấp giọng trả lời:

“Vâng.”

Mẫu đơn là sở thích của đa phần quan lại kinh thành, phàm là người có vườn hoa đều trồng mấy cây mẫu đơn. Cung phủ cũng trồng không ít mẫu đơn, trong đó không ít giống quý, khi mẫu đơn nở hoa, vợ chồng Cung Cẩm Lan sẽ mời bằng hữu đến thưởng thức.

Hắn chỉ vào một cây mẫu đơn, cười nói: “Đây là cây mẫu đơn hoa tượng mới trồng, chờ hoa nở, ta sẽ tặng Cung tiểu thư thưởng thức.”

Hoa cỏ được trồng trong Dưỡng Hinh uyển đều là loại quý hiếm bậc nhất, nhất là mẫu đơn, nhất định càng là giống hoa hiếm có khó tìm.

Vật quý giá như vậy, sao lại tặng nàng?

Cung Khanh vội từ chối khéo: “Đa tạ điện hạ, có điều hoa này quý hiếm, thần nữ sợ hãi không dám nhận.”

Mộ Thâm Hoảng cười nói: “Hoa này đúng là hiếm có khó tìm, hoa nở hai cành ^[8], một đỏ một hồng, vì thế giống hoa này tên là ‘sát cánh bên nhau’. Ta muốn tặng nàng.”

[8]: tượng trưng cho tình cảm vợ chồng hạnh phúc gắn bó

Hắn vừa dứt lời, Cung Khanh lại đỏ mặt.

Tặng nàng “sát cánh bên nhau”,

càng nghe càng thấy mờ ám?

Mộ Thẩm Hoảng lại cười: “Lần trước làm rách váy tiểu thư, lòng ta vẫn áy náy không nguôi, dù đã bồi thường ít vài vóc, nhưng vẫn không biểu hiện được thành ý của ta, vì thế ta định tặng tiểu thư một chậu mẫu đơn hoa nở hai cành, như gửi lời tạ lỗi.”

Hoa nở hai cành, sát cánh bên nhau... Càng lúc càng mờ ám một cách rõ ràng, mặt Cung Khanh đã đỏ đến mang tai.

“Chờ hoa nở, ta sẽ phái người đưa đến quý phủ tặng Cung tiểu thư.”

“Đa tạ điện hạ, thần nữ cáo lui.”

Cung Khanh xoay người rút lui, vừa đi được vài bước đã nghe thấy tiếng cười sâu kín: “Mấy ngày tới ta đều ở đây.”

Hắn đang ám chỉ ngày nào nàng cũng có thể tới tìm hắn sao?

Đúng là cợt nhả khiêu khích một cách trần trụi.

Cung Khanh thắm hộc máu, chạy trốn chết.

Đi mấy chục bước, mới nhìn thấy Ninh Tâm và Lý Vạn Phúc ở rất xa.

Lý Vạn Phúc nhìn thấy nàng, cười đến mắt nheo thành một đường chỉ, “Cô nương năng đến.”

Hự, Cung Khanh hộc máu lần thứ mấy không đếm nổi, đi vội.

Ninh Tâm đi sau nói: “Cô nương chậm một chút.”

Ra khỏi Dưỡng Hinh uyển, Cung Khanh giận dữ hỏi: “Cô cô, người biết đúng không?”

“Biết cái gì?” Nhìn thấy vẻ mặt giả hồ đồ của Ninh Tâm, Cung Khanh liền hết chỗ nói. Không cần hỏi, nhất định là chủ ý của Hường Thái phi.

Trở lại cung Trùng Dương. Hường Uyển Ngọc đang nói chuyện cho Hường Thái phi vui, nhìn thấy Cung Khanh đi vào liền cười nói: “Chơi có vui không?”

“Rất vui, lát về tỳ tỳ cũng nên vào thăm thú.”

Hương Uyển Ngọc thuận miệng
uh một tiếng, hiển nhiên không có
hứng thú với hoa cỏ, chỉ có hứng
thú với Thái tử điện hạ.

Cung Khanh chỉ hận không thể kể
chuyện gặp Thái tử điện hạ cho
Uyển Ngọc nghe. Nhìn đến ánh mắt
ôn hòa hiển lành mà sâu sắc của
Hương Thái phi nàng chỉ có thể
kiềm chế lại.

Trở lại cung Minh Hoa, Hứa Cẩm
Ca và Tiết Giai đi tới từ hướng đối
diện, hai người một người đẩy đà,
một người nhỏ xinh, nhìn như hai
đóa hoa, trong nháy mắt Cung
Khanh lại nghĩ tới cây hoa mẫu đơn
"sát cánh bên nhau", nổi khó chịu

liền dâng lên.

Tiết Giai cười khanh khách hỏi: “Cung tử tử vừa đi đâu vậy? Chúng ta đang muốn tìm tử tử nói chuyện phiếm.”

“Ta và biểu tử đi thăm Thái phi. Tiết muội muội có biết Dưỡng Hinh uyển không?”

“Là nhà ấm mới xây để trồng hoa đúng không?”

Cung Khanh cười: “Đúng vậy, Thái phi nói nơi đó như cảnh tiên, rất nhiều giống hoa quý hiếm.”

Tiết Giai cười nói: “Dì cũng kể, bên trong có sưỡi sần nên hoa nở rất sớm.”

“Không bằng Tiết muội muội dẫn

mọi người cùng tới đó đi, trong đó có mấy cây lục mai ngự hoa viên không có.”

“Được, Hứa tử tử, chúng ta gọi thêm mấy tử muội cùng đi.”

Không lâu sau, Tiết Giai dẫn theo Hứa Cẩm Ca, Kiều Vạn Phương, Chương Hàm Kha cùng một nhóm giai nhân lượn lờ đi.

Cung Khanh đứng dưới hành lang khoan tay nhìn hài lòng.

Hướng Uyển Ngọc quay đầu hỏi nàng với vẻ thắc mắc: “Muội cười gì?”

“Ah, không có gì.” Cung Khanh xoa má, ngẩng đầu nhìn trời: “Hôm nay thời tiết đẹp quá.”

Chương 16 – Đề cử hoa thân

Thẩm Túy Thạch ra khỏi điện Văn Thái, đúng lúc chạm mặt Cung Cẩm Lan, hẳn đang định tiến tới chào hỏi, đã thấy Cung Thượng thư đưa mắt đi, như không nhìn thấy hẳn, quay đầu vừa nói chuyện vừa đi cùng một vị đồng liêu.

Thẩm Túy Thạch như hóa đá tại chỗ, buồn bã cảm khái, nhân sinh gặp gỡ như Sâm Thương, lên xuống vô thường.

Hôm đó hẳn tràn đầy hy vọng đi tìm ân sư Tương Đồng Trinh, vừa mở lời đã bị ân sư hắt một chậu nước lạnh vào mặt. Tương Đồng

Trinh nói, con gái Cung Thượng thư là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, đã đến tuổi cập kê nhưng vẫn trì hoãn đính hôn là chờ năm sau tuyển Thái tử phi. Tương Đồng Trinh còn nói có thể hẳn đã hiểu lầm ý tứ của Cung Cẩm Lan, bảo hẳn không thể nôn nóng, chờ xem thái độ Cung Cẩm Lan một thời gian rồi tính.

Nhưng thái độ của Cung Cẩm Lan càng ngày càng lạnh nhạt. Chẳng lẽ hẳn đúng là đã tự mình đa tình ?

Lòng Thẩm Túy Thạch hệt hăng vô bờ.

Kỳ thật lòng Cung Thượng Thư cũng rất hăng hăng.

Trạng nguyên lang phong nhã

hào hoa, giờ là Biên soạn của Hàn Lâm Viện, vốn là con rể của mình. Vì một lần nói chuyện của Tương Đồng Trinh, ông ấy không những không dám hành động thiếu suy nghĩ, mà còn tìm cách tránh mặt Thẩm Túy Thạch.

Mỗi ngày Cung Cẩm Lan hạ triều về nhà, Cung phu nhân đều hỏi: “Hoàng thượng đã tuyên bố chọn Thẩm Túy Thạch làm phò mã chưa?”

“Chưa.”

Cung phu nhân nghe thế liền tràn trề hy vọng: “Có thể là Tương đại nhân quá lo lắng, Hoàng thượng căn bản không có ý chọn hẳn làm

phò mã.”

“Phu nhân, việc này do Tương Đồng Trinh nói ra, tuyệt không phải tin đồn vô căn cứ.”

“Chưa chắc.”

“Hoàng thượng chỉ có Cửu Công chúa là con gái duy nhất, nâng niu như trân bảo, nhất định sẽ chọn lựa phò mã rất kĩ càng. Thấm Túy Thạch tướng mạo xuất chúng, tài hoa hơn người, nhưng nhân phẩm không phải thứ liếc mắt là tỏ tường, còn cần khảo sát một thời gian.”

“Ý của ngài là... Hoàng thượng tạm thời chưa tuyên bố, là vì đang khảo sát Thấm Túy Thạch?”

“Cửu Công chúa còn trẻ, phủ

Công chúa cũng chưa xây, thời gian này coi như để Thánh thượng xem xét xem nhân phẩm năng lực Thẩm Túy Thạch thế nào.”

Cung phu nhân phần nộ nói: “Con gái của hãn còn trẻ, Thẩm Trọng nguyên người ta thì đã đến tuổi lấy vợ rồi, Hoàng thượng làm thế không phải là ăn giầy ăn cả tất sao?”

Cung Cẩm Lan: “...”

Phu nhân, giầy tất dưới gầm trời này đều là của Hoàng đế hết.

Tâm tư Tuyên Văn Đế đúng là bị Cung Cẩm Lan đoán ra. Ông ấy cần thận chọn phò mã cho A Cửu, không chỉ vì A Cửu là con gái rượu. Mà còn

vì ông ấy hiếm con, vì thế muốn chọn được một phò mã tài hoa xuất chúng năng lực siêu quần, hy vọng tương lai có thể đảm đương trọng trách, trở thành cánh tay đắc lực cho Mộ Thâm Hoảng. Theo những đánh giá trước mắt về Thâm Túy Thạch, tướng mạo tài hoa rất ổn, nhưng nhân phẩm năng lực vẫn cần quan sát thêm.

Vì vậy, mấy ngày này, Thâm Túy Thạch thường xuyên được triệu tiến cung, hoặc là đánh cờ cùng Thánh thượng, hoặc là cưỡi ngựa bắn cung cùng Thái tử điện hạ. Chỉ tiếc, cung sâu như bể, hãn và Cung Khanh dù cùng ở trong cung, nhưng cũng như

cách một biển trời.

Hôm đó trời đẹp, Độc Cô Hoàng hậu dẫn theo A Cửu vào ngự hoa viên du xuân, An phu nhân đi sau nói: “Nương nương để các tiểu thư đề cử một vị hoa thần, ngài định để đề cử công khai hay bỏ phiếu kín?”

Độc Cô Hoàng hậu đứng cạnh một cây liễu ven hồ, nhìn một cảnh liễu non xanh mướt, mỉm cười: “Nếu để đề cử công khai, chỉ sợ mọi người e dè lấy lòng, đều sẽ chọn Tiết Giai. Theo ta thấy nên bỏ phiếu kín. A Cửu thấy thế nào?”

A Cửu bĩu môi: “Bọn họ đều là người thông minh, dù có bỏ phiếu kín, cũng sẽ vì muốn làm đẹp lòng

mẫu hậu mà chọn A Giai thôi.”

Độc Cô Hoàng hậu cười gật đầu, “A Cửu nói rất đúng. Mục đích của bốn cung là muốn xem xem vị tiểu thư nào đối nhân xử thế khéo léo nhất, A Giai không cần dính vào.”

A Cửu ngắt một cành liễu, nói: “Mấy ngày nữa là đến lễ hội hoa rồi, hôm nay trời tương đối đẹp, không bằng chọn hoa thần ngay hôm nay, còn hai ngày chuẩn bị cho tốt.”

Độc Cô Hoàng hậu xưa nay sủng ái A Cửu, thấy tâm trạng con gái đang tốt, tất nhiên không làm con gái mất hứng, liền hạ lệnh cho nữ quan Minh Vũ: “Người đến cung Minh Hoa gọi mọi người.”

“An phu nhân, mang giấy bút mực đến Hiệt Phương Các.”

An phu nhân lập tức hạ lệnh cho cung nữ đến Hiệt Phương Các bố trí.

Không lâu sau, các vị giai nhân đã theo Minh Vũ đến Hiệt Phương Các.

Độc Cô Hoàng hậu ngồi giữa, sau lưng là một ao nước xanh biếc. Gió đưa cành liễu, vườn tràn ý xuân, như chỉ còn đợi lễ hội hoa.

Các vị giai nhân làm lễ bái kiến, Độc Cô Hoàng hậu vẫy tay cho mọi người bình thân, ban ngồi.

“Mấy ngày nữa là lễ hội hoa, gọi mọi người tới, là để mọi người đề cử một vị hoa thần.” Độc Cô Hoàng

hậu khế gặt đầu với Minh Vũ, Minh Vũ liền chỉ huy cung nữ bê giấy bút mực lên, bày trước mặt hai mươi bốn vị giai nhân.

Độc Cô Hoàng hậu cười nói: “Mọi người đề cử một người đi, không bầu cho Tiết Giai.”

Ai nấy đều ngẩn ra, mười người thì hết chín đã định bầu cho Tiết Giai, giờ Độc Cô Hoàng hậu lại không cho đề cử Tiết Giai, trong lúc nhất thời, không khí liền có chút tế nhị.

Ngay cả Cung Khanh cũng cảm thấy ngoài ý muốn, ngoài Tiết Giai, đề cử ai cho hợp lý đây?

Hướng Uyển Ngọc mừng thầm.

Lúc này, A Cửu đột nhiên cười nói: “Mẫu hậu, gọi cả hoàng huynh đến để cử mới có ý tứ.”

Tiết Giai vừa nghe cũng vỗ tay cười nói: “A Cửu tỷ tỷ nói rất có lý, để biểu ca đến để cử mới náo nhiệt.”

Hai cô bé đã nói như thế, An phu nhân cũng cười phụ họa, “Đúng là Công chúa thông minh, nghĩ thật chu toàn.”

Độc Cô Hoàng hậu cười nói: “Nha đầu này, sao không nói sớm.” Dứt lời sai Minh Vũ: “Người đi thỉnh Thái tử đến.”

A Cửu đặc ý chuẩn bị xem kịch, ánh mắt sắc bén quét qua các vị

giai nhân một lượt, cuối cùng dừng lại ở Cung Khanh.

Liệu mọi người có đề cử Cung Khanh không?

Độc Cô Hoàng hậu cười nói: “Mọi người đề cử trước đi, bắt đầu.”

Chư vị giai nhân cầm bút viết lên giấy. Sau một lúc lâu, thấy mọi người đều đã dừng bút, Minh Vũ sai cung nữ bên cạnh: “Thu giấy trình lên đây.”

Lúc này, Tiết Giai đáng yêu nở nụ cười nói: “Để ta thu giấy.”

Độc Cô Hoàng hậu liếc mắt nhìn Tiết Giai, không ngăn cản, ngược lại còn mỉm cười để mặc.

Tiết Giai thu hết giấy rồi trình lên

Độc Cô Hoàng hậu.

Cung Khanh nhìn tập giấy chỉnh tề, bỗng giật mình vì cảm nhận thấy một tia khác thường. Tiết Giai thu giấy theo thứ tự chỗ ngồi, trình lên như vậy chính là nói cho Độc Cô Hoàng hậu biết tờ giấy nào do ai viết.

Tiết Giai thật sự hồn nhiên ngây thơ như vẻ ngoài sao? Tại sao mỗi hành động lời nói của cô ta, nhìn như vô tâm, mà lại luôn thấp thoáng sự thủ đoạn?

Độc Cô Hoàng hậu nhận tập giấy, mím môi cười khẽ, xem thông thả, bà ấy không chỉ nhìn cái tên được đề cử, mà nhìn cả nét chữ.

Người ta vẫn nói nét chữ như người, không có tên người viết nhưng nhờ Tiết Giai thu theo thứ tự, bà vẫn biết được là tờ nào ai viết.

Chữ Kiều Vạn Phương phóng khoáng. Chữ Hứa Cẩm Ca ung dung, chữ Mai Dung Chiêu tinh xảo, chữ Cung Khanh không gò bó, có phần khí khái.

Khi Độc Cô Hoàng hậu xem phiếu bầu, có mấy người dẫn căng thẳng, ví dụ như Hương Uyển Ngọc, bởi vì cô ta tự đề cử chính mình.

A Cửu vươn người xem phiếu bầu, khi cô ta ném cho Hương Uyển Ngọc cái nhìn chằm biếm, Hương Uyển Ngọc xấu hổ đỏ bừng mặt.

Ngoài cô ta còn có Chương Hàm Kha, Lý Sùng Minh, Vạn Bằng Oánh cũng có vẻ mặt thất sắc. Đơn giản là bọn họ cũng tự đề cử như Hường Uyển Ngọc.

Tất nhiên, không ai ngoại lệ, A Cửu lần lượt ném cho mỗi người một cái nhìn chằm biếm không chút lưu tình. Thật ra tâm tình A Cửu đang tốt, không vạch trần đã là nể mặt nhau rồi.

Độc Cô Hoàng hậu thấy rõ ràng, nhưng tính bà ấy hiền hậu hơn cô con gái, bà vẫn nở nụ cười thân thiện.

“Chữ mọi người rất đẹp, không hổ là đại gia khuê tú từ nhà thư

hương.”

“Minh Vũ, hình như là Hứa Cẩm Ca và Kiều Vạn Phương được nhiều phiếu nhất?”

Minh Vũ đứng sau Độc Cô Hoàng hậu cười đáp: “Hai vị cô nương không phân cao thấp, Hứa cô nương chỉ hơn Kiều cô nương một phiếu.”

Độc Cô Hoàng hậu cười nhìn Hứa Cẩm Ca, “Xem ra hoa thần năm nay chính là Hứa tiểu thư.”

A Cửu nhếch môi cười: “Chưa chắc, lát nữa nếu Hoàng huynh đến mà bầu cho Kiều tiểu thư thì hòa nhau rồi.”

Độc Cô Hoàng hậu cũng cười:

“Nói cũng đúng, tạm thời chờ xem hoàng huynh của con bầu cho ai, mọi người đừng tiết lộ kết quả tạm thời này.”

Vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo đã đến, nội thị xưng: “Thái tử điện hạ đến.”

Các vị cô nương vội vàng đứng dậy nghênh đón.

Mộ Thẩm Hoảng mặc trường bào gấm màu lam thêu rồng xoải bước đi tới, đằng sau còn có một người, là Thẩm Túy Thạch.

A Cử hai mắt sáng lên, không tự chủ nở nụ cười.

Đột nhiên xuất hiện hai thanh niên tuấn tú phong độ, Hiệt Phương

Các vốn toàn mỹ nhân, trong nháy mắt thần thái lỗi lạc của hai vị nổi bật như quần tinh ứng nguyệt.

Mộ Thẩm Hoảng đi tới ngôi xuống bên cạnh Độc Cô Hoàng hậu, nói: “Thẩm đại nhân đang đánh cờ cùng nhi thần, nhi thần liền bảo hân đi cùng, A Cửu không có ý kiến gì chứ?”

A Cửu e thẹn liếc mắt giận dỗi.

Thẩm Túy Thạch tiến lên bái kiến Hoàng hậu và Công chúa.

“Thẩm đại nhân ngồi đi.” Độc Cô Hoàng hậu mỉm cười ban ngôi, trùng hợp lại chệch với Cung Khanh.

Thẩm Túy Thạch không khống chế được liếc mắt nhìn sang.

Giữa một phòng giai nhân, xiêm y của nàng mộc mạc nhất, trang sức đơn giản nhất, nhưng nàng lại nổi bật tỏa sáng như minh châu. Khiến người khác kinh ngạc không phải dung nhan của nàng, mà là phong thái không gò bó khiên cưỡng.

Cung Khanh cảm nhận được ánh mắt của hắn, nhìn hắn mỉm cười.

Thẩm Túy Thạch giật thót tim, bất tri bất giác đỏ bừng hai tai.

“Chúng ta đang đề cử hoa thần, không biết hoàng huynh muốn bầu cho ai?” A Cử cười nhìn Mộ Thẩm Hoảng, vẻ đặc ý của người xem kịch, các giai nhân còn lại không

biết lý do gì lại đở mặt.

Mộ Thâm Hoảng cười không nói gì, nhìn tập giấy trong tay Độc Cô Hoàng hậu một chút, rồi mới nói: “Tại sao mọi người đều bỏ phiếu kín mà lại bắt ta nói công khai, không công bằng.”

A Cửu cười đưa một tờ giấy: “Vậy hoàng huynh cũng bỏ phiếu kín đi là được.”

Mộ Thâm Hoảng nhận tờ giấy, nhưng không viết ngay, khoan thai đưa mắt nhìn từng giai nhân một.

Độc Cô Hoàng hậu thấy rất vừa lòng. Đứa con trai kén cá chọn canh này cuối cùng đã tỏ thái độ hợp tác. Tiệc đón các vị giai nhân, bà trịnh

trọng gọi hấn đến nhìn các vị giai nhân, hấn rời tiệt nửa chừng, khiến bà rất mất hứng.

Mộ Thẩm Hoảng chuyên tâm ngắm nghía, mất rất nhiều thời gian.

Quá nửa thiếu nữ bị ánh mắt thăm thẳm kia làm cho đỏ mặt, e ấp như hoa mới nở, say như gặp rượu.

Đáng tiếc là người đẹp nhất cũng là người bị ngắm nghía lâu nhất lại không bị tác động chút nào.

Lòng Mộ Thẩm Hoảng không thể không thừa nhận, có thể làm ra vẻ mặt không chút cảm xúc như vậy đúng là xưa nay hiếm có.

A Cửu trêu chọc: “Hoàng huynh vẫn chưa ngắm xong sao?”

Tiết Giai cũng cười khúc khích: “Biểu ca nhìn đến nỗi các tỷ tỷ đều phải đỏ mặt.”

Dứt lời các vị giai nhân càng đỏ mặt hơn.

Kẻ đầu sỏ lại chỉ cười nhạt một tiếng, cầm bút viết một cái tên, đưa cho Độc Cô Hoàng hậu.

A Cửu và Tiết Giai cùng đi nhìn.

Độc Cô Hoàng hậu cười, “Hoàng nhi rất biết chọn lựa.”

Chương 17 – Ra tay tàn nhẫn

Chư vị hồi hộp nhìn lên, tò mò lại chờ mong, hẳn để cử ai? Hầu hết

đều đoán là Cung Khanh.

Nhưng Độc Cô Hoàng hậu lại chưa nói là ai ngay, chỉ nói: “Giờ phải làm sao? Số phiếu bằng nhau rồi.”

Mọi người nghe thế liền rõ ràng ngay lập tức, Mộ Thảm Hoảng đã bầu cho Kiều Vạn Phương.

Quá nửa các cô nương hệt hăng như rơi xuống vực sâu ngàn trượng.

Có người bắt đầu nghĩ, thì ra người hân thích là Kiều Vạn Phương. Có người bắt đầu nghĩ, thì ra hân không thích Cung Khanh. Cũng có người bắt đầu nghĩ, tại sao người hân thích không phải ta!

Nhưng cũng có một người bắt

đầu nghĩ, thật tốt quá, người hẳn bầu không phải ta. A di đà Phật.

Lúc này, Tiết Giai cười hì hì một tiếng nói: “Dì, còn một người chưa đề cử?”

A Cửu cũng cười nói: “Thẩm đại nhân cũng đề cử một người đi.” Cô ta cười cứng nhắc nhìn người mình thích, ngoài mặt tươi rói mà trong lòng giá băng. Hừ hừ, người bầu cho ai ta sẽ “chăm sóc” cô ta thật chu đáo. Thẩm đại nhân, nhanh bầu đi.

Thẩm Túy Thạch sống từng đây năm, đây là lần đầu tiên bị vây quanh bởi một phòng toàn gian nhân thế này, hẳn rất quần bách. Vị

Thái tử điện hạ bên cạnh thì như không bị hai mấy người đẹp tác động mảy may, mặt không đổi sắc, điềm tĩnh thanh tao lịch sự đưa cho hắn một tờ giấy: “Chuyện gì đến sẽ đến, bình tĩnh mà đối mặt, cậu cũng nhập gia tùy tục để cử một người đi.”

A Cửu cười “quan tâm”: “Thẩm đại nhân không biết tên cũng không sao, viết số cũng được.” Cô ta như thợ săn đang rình con mồi sập bẫy, lòng nhe răng múa vuốt: thông minh một chút, người nên bầu cho người xấu nhất, nếu dám bầu cho một tiểu thư xinh đẹp, vậy thì người chết chắc, không, cô ta chết chắc

rồi!

Thẩm Túy Thạch bị áp lực, không thể làm gì khác hơn là cầm bút viết.

Độc Cô Hoàng hậu nhận tờ giấy, ngạc nhiên thấy hấn không viết số mà viết một cái tên rất rõ ràng: Cung Khanh.

A Cửu vô cùng quan tâm hấn sẽ đề cử ai, lập tức đi tới nhìn. Vừa nhìn thì cảm giận bốc thẳng lên đỉnh đầu, hấn không chỉ đề cử Cung Khanh, còn viết rõ ràng tên cô ta chứ không phải số! Sao hấn lại biết cô ta? Sao còn biết cả khuê danh?

A Cửu tức muốn nhảy dựng lên tại chỗ, nhưng vẫn muốn giữ hình tượng đoan trang cao quý thực nữ

trước mặt Thẩm Túy Thạch, vì vậy
kiềm chế lửa giận, hung tợn trừng
mắt nhìn Cung Khanh, hận không
thể dùng ánh mắt giết người.

Cung Khanh đã dự cảm được
Thẩm Túy Thạch sẽ viết tên ai, vừa
cúi đầu né tránh ánh mắt giết người
của Cửu Công chúa, vừa lên tinh
thần cho màn tính sổ của cô ta.

Đối với việc Thẩm Túy Thạch biết
Cung Khanh Độc Cô Hoàng hậu
cũng có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ
một chút liền hiểu, nhất định là
Cung Cẩm Lan mời hẳn đến nhà,
tân khoa Trạng nguyên được mời ăn
cơm là chuyện bình thường, chẳng
có gì lạ, nhưng Thẩm Túy Thạch lại

biết khuê danh của con gái Cung Cẩm Lan, vậy chắc là có ẩn tình gì rồi. Lòng Độc Cô Hoàng hậu mơ hồ nảy sinh sự không hài lòng.

An phu nhân hoàn toàn không biết tâm sự hai mẹ con Độc Cô Hoàng hậu, nhìn thấy Thẩm Túy Thạch không bầu cho Kiều Vạn Phương hay Hứa Cẩm Ca, liền hỏi nhỏ: “Nương nương, việc hoa thần quyết định thế nào đây?”

Hai người cùng sốt ruột.

A Cửu đang ôm một cục tức nói luôn: “Để Hướng Uyển Ngọc, Chương Hàm Kha, Lý Sùng Minh, Vạn Bằng Oánh bầu thêm một lần.”

Bốn người liền đỏ mặt tía tai.

Cửu Công chúa giận cá chém thớt không để cho bọn họ chút thể diện nào, không chút lưu tình vạch trần bọn họ.

Mộ Thẩm Hoảng ra vẻ không biết gì, cười hỏi: “Không phải đã bầu chọn rồi sao?”

Cửu Công chúa hừ lạnh: “Tự bầu cho mình, không tính.”

Bốn vị cô nương chỉ hận không thể tìm thấy cái lỗ nẻ để chui xuống, Độc Cô Hoàng hậu liền hiểu con gái mình đang giận cá chém thớt.

Vì vậy, Minh Vũ bày lên trước mặt bốn vị giai nhân bộ giấy bút mực mới.

Thu lại phiếu bầu, cả bốn người đều bầu cho Kiều Vạn Phương, bởi vì Thái tử đã bầu cho cô ấy.

Độc Cô Hoàng hậu cười nói: “Vậ hoa thần năm nay là Kiều tiểu thư.”

Kiều Vạn Phương đứng dậy tạ ơn, vô cùng duyên dáng yêu kiều.

Mộ Thẩm Hoảng cười nhìn giai nhân đang cúi đầu, rốt cuộc cũng thấy nàng có cảm xúc, dù là vẻ phiến não. Là anh trai, hẳn hiểu rất rõ A Cửu không phải người tiết kiệm dầu đốt đèn.

Hắn nhếch môi cười một tiếng, đứng dậy nói: “Nếu đã chọn được hoa thần, nhi thần xin cáo lui trước.”

Độc Cô Hoàng hậu nói: “Ta cũng mệt rồi. An phu nhân, người thu xếp chuẩn bị cho lễ hội hoa.” Dứt lời, Hoàng hậu đứng dậy cùng Mộ Thâm Hoảng ra khỏi Hiệt Phương Các.

A Cửu theo sau Độc Cô Hoàng hậu, lúc gần đi, không quên hung hăng trừng mắt với Cung Khanh đang cúi đầu.

Độc Cô Hoàng hậu đi vài bước, hỏi nhỏ con trai: “Con thích Kiều Vạn Phương sao?”

Mộ Thâm Hoảng đáp: “À không.”

“Vậy tại sao lại chọn cô ấy.”

Mộ Thâm Hoảng nở nụ cười thanh tao lịch sự: “Con thấy cô ấy kém Hứa Cẩm Ca một phiếu, vì thế

bầu.”

Độc Cô Hoàng hậu: “...” Người sợ thiên hạ chưa loạn đúng không.

Mộ Thẩm Hoảng thấy Độc Cô Hoàng hậu đanh mặt, liền cười nói: “Mẫu hậu thích ai thì cứ chọn, cần gì phải hỏi ý của nhi thần.”

“Người!”

“Nhi thần có việc đi trước.”

Thẩm Túy Thạch cũng khom người thi lễ: “Thần cáo lui.”

A Cử lập tức lên tiếng bằng ngữ khí vừa yêu vừa hận: “Thẩm đại nhân chờ một chút, ta có chuyện muốn hỏi.”

“Công chúa mời hỏi.” Thẩm Túy Thạch khom lưng thi lễ, mặt không

đôi sắc nhìn đôi mắt ghen tuông của A Cửu.

Mộ Thẩm Hoảng không biết Thẩm Túy Thạch đọc sách nhiều nên có phần ngu ngơ mặt tình cảm, lại cho là hấn đang giả vờ điên động, tóm lại có thể bình tĩnh không sợ sệt như thế rất có khí khái nam nhi, rất hấp dẫn người khác, đặc biệt là tiểu cô nương được chiều thành hư như A Cửu, từ nhỏ đến lớn cô ta quen được nịnh bợ, muốn gì có nấy, Thẩm Túy Thạch không rung động trước quyền lực chỉ làm cô ta thêm mê muội.

A Cửu hăm hừ nói: “Ta muốn hỏi Thẩm đại nhân, nhiều tiểu thư như

vậy, tại sao lại chỉ bầu cho Cung Khanh.”

Vẻ bình tĩnh của Thẩm Túy Thạch sụp đổ trong nháy mắt, mặt hấn đỏ bừng. Nếu hấn duy trì bình tĩnh mặt không đổi sắc thì không sao, nhưng vô duyên vô cớ đỏ mặt chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa, khiến ngọn lửa ghen tức trong lòng A Cửu bùng lên gấp trăm lần.

“Cô ấy là ân nhân cứu mạng của vi thần, vì thế vi thần bầu cho cô ấy, huống chi vi thần không biết ai trong số các tiểu thư còn lại, chỉ biết duy nhất một người là Cung tiểu thư.”

“Ân nhân cứu mạng?” A Cửu

ngây ngốc, nhíu mày, “Đại nhân nói xem chuyện là thế nào?”

Thẩm Túy Thạch liền kể lại chuyện Cung Khanh bỏ hai mươi lạng bạc mua mấy quyển sách sáu năm trước.

Mộ Thẩm Hoảng thấy ngực đau nhói, thật là như kịch, tiểu thư cứu giúp thư sinh nghèo khó, cuối cùng thư sinh đỗ đạt vinh quang rước tiểu thư làm vợ.

A Cửu nghe xong cũng lo lắng như hoàng huynh, ngoa ngoắt ép hỏi: “Đại nhân định báo đáp thế nào?”

Chuyện này... Thẩm Túy Thạch nhất thời bối rối, việc này không

phải ta nghĩ báo đáp như thế nào, mà là có thể báo đáp như thế nào.

A Cửu thấy hấn trầm mặc, tức càng thêm tức, rõ ràng là thái độ lấy thân báo đáp.

“Thẩm đại nhân là rường cột nước nhà, ta thân là Công chúa, tất phải phân ưu cùng Thẩm đại nhân, chuyện này đại nhân không cần bận tâm nữa, ta sẽ thay Thẩm đại nhân báo đáp thật tốt.” A Cửu phẩy tay bỏ đi.

Thẩm Túy Thạch ngẩn ra, mơ hồ cảm giác không ổn, rõ ràng là chuyện riêng của hấn, vì sao A Cửu phải nhúng tay?

Liên tưởng đến chuyện Cung

Cầm Lan đột nhiên thay đổi thái độ với hắn, còn có lời nhắc nhở uyển chuyển của Tương Đồng Trinh, hắn liền hiểu ra tất cả. Giữa tiết xuân ấm áp mà hắn như rơi vào hầm băng lạnh lẽo. Thì ra là thế.

A Cửu đùng đùng nổi giận trở lại Hiệt Phương Các, An phu nhân vừa thu xếp xong chuyện lễ hội hoa, các vị giai nhân bắt đầu ra về.

A Cửu bước nhanh, đón đầu Cung Khanh, lạnh lùng hỏi: "Ta có lời hỏi ngươi."

An phu nhân không rõ nội tình, thấy thái độ hùng hổ của Cửu Công chúa liền ra hiệu cho cung nữ lui xuống.

Chư vị giai nhân thức thời cáo lui.

Cung Khanh không hề ngạc nhiên với sự trả thù của A Cửu, cung kính thi lễ: “Công chúa mời hỏi.”

“Người đã cứu Thẩm Túy Thạch như thế nào?”

Cung Khanh liền kể lại chuyện năm đó từ đầu chí cuối, cuối cùng bổ sung một câu: “Nếu Thẩm Trọng nguyên không đề cập tới thì tôi đã quên từ lâu.” Tỏ vẻ từ sau lần đấy hai người chưa từng gặp mặt.

An phu nhân nghe thế mới hiểu nguồn cơn khiến Cửu Công chúa bực bội, bà ta kể tai A Cửu nói thầm: “Khi đó cô ta mười tuổi, Thẩm Trọng nguyên mười ba.”

Cửu Công chúa nghe xong mới thấy thoải mái hơn. Bởi vì tuổi đó thực sự không thể nảy sinh tình ý gì.

“Hôm đó hẳn đến phủ nhà người làm gì?”

“Để cảm tạ ân tình của mẫu thân tôi, muốn trả lại hai mươi lượng bạc kia.” Cung Khanh cố gắng dùng lời gạt mình qua một bên.

“Người muốn nhận sao?”

“Không.”

A Cửu nhíu mày: “Tại sao không muốn?” Không nhận tức là có ý “dầu lìa ngó ý còn vương tơ lòng”. Muốn nhận thì mới là hai bên không nợ nần gì nhau, không dính dáng gì

nữa.

Cung Khanh lập tức nói: “Vây thần nữ về nhà sẽ nhận.”

A Cửu lờm: “Người muốn tìm có gặp hần?”

“Vây thần nữ để người hầu đi nhận.”

“Có phải người có ý nghĩ không an phận với hần?”

Cung Khanh: “... Không.”

A Cửu hừ một tiếng: “Thách người cũng không dám.”

Cung Khanh: “...”

“Sau này không cho người gặp hần nữa.” Đối mặt tình địch, A Cửu hoàn toàn vứt bỏ hình tượng Công chúa, hóa thân làm một thiếu nữ

đáo để cậy quyền thế không nói lý lẽ, lòng dạ hẹp hòi.

“Vâng.”

“Viết một phong thư, để An phu nhân giao cho hắn, nói rõ sau này không gặp mặt nữa.”

Cung Khanh: “...”

A Cửu đến trước bàn rút một tờ giấy đỏ, đập bộp xuống trước mặt Cung Khanh, “Viết đi!”

Phụ nữ ghen tuông thật ghê gớm đáng sợ, Cung Khanh thậm chí cười khổ không thể làm gì khác hơn là cầm bút, viết mấy chữ, gấp tờ giấy lại, giao cho An phu nhân.

“An phu nhân, phái người đến kho lấy hai mươi lạng bạc giao cho

cô ta.”

A Cửu giơ tay đã hạ được một tình địch triệt để, cảm thấy bản thân rất có khí phách bá vương. Cô ta vênh mặt, ngạo nghễ nói: “Từ nay về sau, người và Thẩm Túy Thạch không còn liên quan.” Dứt lời, phẩy tay áo bỏ đi.

Cung Khanh: “...”

Mộ Thẩm Hoảng trở lại Đông Cung, tiếp tục đánh cờ cùng Thẩm Túy Thạch.

Đây là nhiệm vụ bí mật Tuyên Văn Đế sai hẩn âm thầm khảo sát, để Mộ Thẩm Hoảng tiếp xúc với Thẩm Túy Thạch, tìm hiểu xem người này đảm đương trọng trách

được không, có thích hợp làm phò mã của A Cửu không.

Khi nầy hai người đang đánh cờ ván cờ thì bị thỉnh đi đề cử hoa thần, giờ tiếp tục.

Thẩm Túy Thạch vừa hạ một con cờ, Lý Vạn Phúc đi vào bắm báo: “Điện hạ, An phu nhân cầu kiến.”

Mộ Thẩm Hoảng cầm một con cờ, gật đầu.

An phu nhân cầm một tờ giấy viết thư, thi lễ với Mộ Thẩm Hoảng, đưa thư cho Thẩm Túy Thạch, cười nói: “Thẩm đại nhân, vừa rồi Công chúa đã ban cho Cung tiểu thư hai mươi lượng bạc, trả hộ đại nhân số bạc mắc nợ năm xưa. Cung tiểu thư

có viết một phong thư, nhờ lão thân giao tới tay Thẩm đại nhân.”

“Đa tạ phu nhân.” Thẩm Túy Thạch đứng dậy nhận thư, mở ra đọc lòng liền chết lặng.

Mộ Thẩm Hoảng nhìn lướt qua, thấy trên tờ giấy viết thư màu hồng nhạt chỉ viết một câu: “Xuân miên bất giác hiếu” .

Lạ ở chỗ, chữ “giác” chỉ viết nửa trên, không viết nửa dưới. [9]

[9]: nửa dưới chữ “giác” là chữ “kiến”, ý là “bất kiến” – “không gặp”

Chương 18 – Lại bị chòng ghẹo

Đúng là nha đầu tâm tư linh hoạt, nét chữ cũng đẹp, phóng

khoáng, linh khí bức người. Mộ Thảm Hoảng lẳng lẳng thu hồi ánh mắt.

Thảm Túy Thạch chết lẳng.

An phu nhân lại nói: “Công chúa còn nói, đã thay Thảm đại nhân trả hai mươi lạng bạc, mong đại nhân quên chuyện năm xưa, từ nay không cần bận tâm nữa.”

Gương mặt tuấn tú của Thảm Túy Thạch dần phủ mây đen. Hắn gấp tờ giấy viết thư lại, lạnh nhạt nói: “Đa tạ Công chúa lo lắng. Hai mươi lạng bạc đây, vi thần sẽ mang vào trong cung trả lại cho Công chúa ngay lập tức.”

An phu nhân cười nói: “Công

chúa đã thay đại nhân trả nợ, Thẩm đại nhân không cần khách sáo, Công chúa đâu cần bạc của Thẩm đại nhân.”

Thẩm Túy Thạch nghiêm mặt, chấp tay thi lễ: “Đây là chuyện riêng của vi thần, món tiền đó vi thần nhất định phải trả Công chúa, tránh người ngoài đàm tiếu.”

An phu nhân run lên, hấn có ý gì đây?

Hấn nói thế vì con người hấn chính trực không tham lam, hay là hấn muốn phủ nhận quan hệ với Công chúa? An phu nhân nghĩ ngợi, về gặp Cửu Công chúa báo cáo.

A Cửu nhíu mày, lòng rất không

vui, cô ta đã làm đến thế rồi chẳng lẽ hẳn vẫn không hiểu ý tứ cô ta? Lại còn đòi trả bạc, rõ ràng là chỉ muốn phủ nhận quan hệ.

“Người có đọc lá thư của Cung Khanh không? Thư viết gì?”

“Chỉ viết một câu thơ, xuân miên bất giác hiểu.” An phu nhân lập tức trả lời, bởi vì trên đường đến Đông Cung bà ta đã lén mở thư ra xem. “Nhưng chữ ‘giác’ lại chỉ viết nửa trên, không biết có ý gì? Có phải cô ta bí mật nhắn nhủ gì với Thẩm đại nhân?”

“Chữ ‘giác’ chỉ viết nửa trên?” Cử Công chúa dùng ngón tay viết lên mặt bàn liền hiểu ra. Thì ra là

“bất kiến”.

Cô ta khinh thường hừ một tiếng: “Ta ghét nhất loại nữ nhân thích khoe khoang thể hiện tài học, không gặp thì không gặp, vòng vèo làm cái gì.”

An phu nhân ồ lên một tiếng, phụ họa: “Cậy thông minh đùa bỡn người khác, thật đáng ghét, mặt mũi trong sáng ngày thơ thì ra lại là loại hồ ly lẳng lơ thích quyến rũ đàn ông”

“Đúng, vừa nhìn đã biết là hồ ly tinh.”

Hai người kẻ tung người hứng bôi bác Cung Khanh không đáng một xu.

Thật ra Cung Khanh không hề có ý thể hiện tài học hay giả vờ giả vịt, mà chỉ là nàng cảm thấy quan hệ giữa nàng và Thẩm Túy Thạch trong sáng đảng hoàng, vô duyên vô cớ gửi thư từ nay về sau không bao giờ gặp nữa thì thật là ngại ngùng, rất vô lý. Nàng làm thế chỉ là muốn biểu đạt uyển chuyển hơn một chút.

A Cửu phát tiết xong lòng mới dễ chịu hơn, nhưng vẫn chưa thoải mái hẳn. Cô ta cười lạnh một tiếng, nói với An phu nhân: “Gọi cô ta đến hầm băng lấy nước tuyết trên núi đóng băng cho ta.”

“Ý Công chúa là?”

A Cửu lạnh lùng cười một tiếng: “Để cô ta tỉnh táo đầu óc.”

An phu nhân cười: “Đúng vậy, dám trêu đùa cả Công chúa, phải trừng trị.”

Thân là nữ mẫu, An phu nhân chăm sóc A Cửu từ lúc mới chào đời, vì vậy hai người như tâm linh tương thông, không cần nói cũng hiểu.

Cung Khanh trở lại cung Minh Hoa, Hương Uyển Ngọc đang gục trên bàn khóc rống.

Bị A Cửu vạch trần chuyện tự bầu mình làm hoa thần khiến cô ta xấu hổ vô cùng, chỉ hận không thể về nhà ngay lập tức, không bao giờ

bước chân vào hoàng cung nữa.

Cung Khanh đi tới xoa vai cô ta, dịu dàng nói: “Tỷ tỷ đừng khóc kẻo sưng mắt, bọn họ nhìn thấy lại chê cười.”

Hướng Uyển Ngọc vừa nghe liền ngẩng đầu lên, hung tợn nói: “Thù này không báo ta không làm người.”

Cung Khanh cười khổ: “Coi như một đứa bé chưa hiểu biết là được, hà tất phải chấp nhặt. Sau này tránh nhau ra là được.”

Hướng Uyển Ngọc lau nước mắt, thở dài nói: “Giờ ta mới biết hoàng cung không tốt như trong tưởng tượng, có em chồng như A Cửu ta

thà gả cho Độc Cô Đạc còn hơn.”

Cung Khanh thấy cuối cùng Hường Uyển Ngọc cũng chịu suy nghĩ lại, vui thay cho cô chị họ. “Tỷ tỷ nói rất đúng, gả cho Định Viễn Hầu, cả đời này áo cơm không lo, địa vị cao quý, lại không cần lo lắng tranh đấu cung đình, không thể tốt hơn.”

Lúc này Hường Uyển Ngọc mới hiểu được nỗi khổ tâm của mẫu thân. Trước kia cô ta nghĩ chỉ cần gả cho Mộ Thâm Hoảng, không cần là Thái tử phi, dù là Lương đệ Nhụ nhân^[10] cũng không sao, sau này Mộ Thâm Hoảng đăng cơ, cô ta đương nhiên sẽ được phong Quý

phi. Ngày hôm nay bị A Cửu không chút lưu tình làm mất hết thể diện, không chỉ mất hết mặt mũi, còn hiểu được rằng hậu cung không dễ chịu như cô ta tưởng tượng, có em chồng như A Cửu, mẹ chồng như Độc Cô Hoàng hậu, dù tương lai có được làm Hoàng hậu thì tháng ngày cũng không an ổn.

[10]: vợ lẽ của Thái tử

Cung Khanh đang muốn an ủi Hường Uyển Ngọc mấy câu, lại nghe cung nữ báo: "An phu nhân đã tới, thỉnh cô nương ra ngoài nghênh đón."

Cung Khanh xoa mi tâm, quân tử báo thù mười năm không muộn quả

nhiên không phải phong cách của Cửu Công chúa, tới nhanh lắm.

An phu nhân ngạo nghễ nhìn Cung Khanh, “Công chúa nhờ cô nương đến hầm băng lấy nước tuyết trên núi đóng băng pha trà.”

Cung Khanh sợ hãi run rẩy, cúi người nói: “Xin hỏi phu nhân, hầm băng đi đường nào?”

“Ta dẫn cô nương đi.” Dứt lời, An phu nhân khoanh tay trước ngực, đi trước một bước.

Hướng Uyên Ngọc linh cảm An phu nhân có ý định xấu, lo lắng đưa mắt nhìn Cung Khanh.

Cung Khanh mỉm cười, đi theo An phu nhân.

An phu nhân đi thẳng vào ngự hoa viên.

Cung Khanh theo sau, lòng thầm suy nghĩ, việc lấy nước pha trà tất là có vô số cung nữ đi làm, sao lại chỉ đích danh nàng đi? Xem ra A Cửu là muốn trừng trị nàng một phen.

An phu nhân đi tới chỗ hòn giả sơn ở góc phía Bắc của ngự hoa viên, gió xuân se lạnh, cỏ cây mới nhú, đá sỏi lờm chờm, tạo một cảm giác chên vên.

Trong lòng hòn giả sơn có bậc thang. An phu nhân đi xuống.

Thì ra bên dưới hòn giả sơn chính là hầm băng hoàng cung.

Trước cửa hầm băng có hai thái giám ngồi canh, thấy nhũ mẫu của A Cửu Công chúa đích thân tới, vội cung kính đứng dậy, mở cửa hầm băng.

Một luồng khí lạnh ập đến, An phu nhân ôm tay đứng trước cửa, nói với Cung Khanh: "Ta lớn tuổi sợ lạnh. Cô nường vào trong lấy mấy cục nước tuyết đóng băng là được."

Cung Khanh nhắc tà váy đi xuống hầm băng. Bên trong lạnh run người, đi xuống mười bậc thang là một căn phòng ngăn nắp, sát tường là băng phiến, bên cạnh đó là những khối băng lớn nhỏ khác nhau, tiếp đến là những cục băng

đủ mọi hình thù, dùng để chống nóng vào mùa hè. Ngoài ra còn cất giữ nước tuyết đóng băng, dùng để pha trà.

Chỉ đi vào một lát Cung Khanh đã lạnh đến rùng mình. Nàng tìm một hồi lâu, mới tìm được sọt để nước tuyết đóng băng, chọn lấy vài cục nàng xoay người trở ra. Ai ngờ đi đến chỗ bậc thang mới phát hiện cửa hầm băng đã đóng chặt từ lúc nào.

Nàng cố gắng đẩy cửa mấy lần, cửa vẫn không nhúc nhích. Bên ngoài không có chút động tĩnh nào.

Người ta vẫn nói ngựa ghẻ hờn ghen. Rõ ràng là Cửu Công chúa

muốn bắt nàng chịu rét trong hầm băng một phen để trả thù.

Vì đã lên tinh thần sẵn, Cung Khanh tuy bị giam trong hầm băng nhưng không hoảng hốt, ngược lại còn thở phào một cái, may làm sao, nàng vẫn chống đỡ được cách trả thù này.

Trong hầm băng gần mấy viên dạ minh châu thay đèn, tuy không tối nhưng lạnh thấu xương. Nàng ôm người ngồi thụp xuống, một lát sau, mũi nàng bắt đầu sứt sứt. Nàng vội đứng dậy hoạt động làm nóng cơ thể, nhưng vẫn không chống được cảm giác lạnh run người.

Chịu khổ một hồi, cửa hầm băng

lạch cạch, rớt cuộc cũng mở ra.

Cung Khanh lập tức ngừng, im lặng nấp sau cửa.

“Cung tiểu thư, Cung tiểu thư còn ổn không?”

Là tiếng của An phu nhân, Cung Khanh không đáp, ôm đầu gối dựa sát vào tường.

“Sao không thấy động tĩnh gì? Chẳng lẽ đã ngất xỉu vì lạnh?” Một thái giám lên tiếng.

“Không lẽ, chúng ta đóng cửa có lâu đâu?”

“Cô ấy chỉ là một tiểu thư, tất nhiên nhu nhược yếu đuối.” Một tiểu thái giám khác lên tiếng.

“Nhanh, nhanh xuống xem một

chút.”

An phu nhân bắt đầu luống cuống.

“Đừng để xảy ra án mạng.”

Cung Khanh nhắm mắt, nghe thấy có người tới trước mặt mình, một ngón tay run rẩy kề mũi nàng.

Nàng bèn nín thở.

“Hình như không ... không thở. Nhanh, nhanh đưa ra ngoài.” An phu nhân thật sự luống cuống, ngữ khí bắt đầu run rẩy.

Hai thái giám vội nâng Cung Khanh đưa ra khỏi hầm băng.

An phu nhân luống cuống tay chân nói: “Nhanh, dìu cô ta dựa vào đây, đi lấy áo choàng... hay chặn

cũng được.”

Hai thái giám vội vàng chạy đi tìm, hai cung nữ cũng bị sai đi tìm lò sưởi cầm tay và nước nóng, chỉ còn lại An phu nhân lúng túng bên Cung Khanh.

“A di đà Phật, a di đà Phật, ông trời phù hộ đừng để án mạng...”

Lúc trước giúp Trụ làm điều ác, giờ cũng biết sợ sao? Cung Khanh vừa bực mình vừa buồn cười, dự định hù dọa bà ta một hồi, đột nhiên nghe thấy tiếng đàn ông.

“Chuyện gì thế này?”

Cung Khanh thót tim, sao hấn lại đến?

“Hồi điện hạ, Công chúa nhờ

Cung tiểu thư đi lấy mấy khối băng pha trà, ai ngờ Cung tiểu thư vừa xuống hầm băng liền bất tỉnh.” An phu nhân không dám nói thật.

“Thật không?”

Có tiếng bước chân đến gần, Cung Khanh có chút căng thẳng, nhưng giờ bỗng nhiên mở mắt tỉnh chỉ sợ bại lộ việc giả ngất. Nàng còn đang do dự bỗng cảm thấy hai ngón tay ấm áp giữ cằm nàng.

“Để ta độ khí cho nàng là được.”

Câu nói thầm thì bên tai như sấm đánh thẳng vào đầu. Cung Khanh nằm mơ cũng không ngờ Mộ Thâm Hoảng lại dùng tới chiêu này, nàng vội mở mắt ... nhưng đã quá muộn.

Vừa đúng lúc hấn môi chạm môi.

Đầu nàng nổ ùng một tiếng, dưới tình thế cấp bách vội vàng mở mắt, xoay mặt sang một bên, khó khăn lắm mới né tránh được đôi môi của hấn.

“Cung tiểu thư tỉnh rồi.” Hấn ngồi xổm trước mặt nàng, cười ranh mãnh, đôi môi vừa định hôn nàng chỉ cách vòn vẹn một tấc.

Nàng vừa thẹn vừa giận, chỉ muốn vo viên gương mặt đáng ghét của hấn cho bõ tức.

An phu nhân thở phào, “Làm ta sợ muốn chết, Cung tiểu thư không sao chứ.”

“Ta không sao.” Cung Khanh giả

vờ yếu đuối vịn vào hòn giả sơn, mặt đỏ tới mang tai, tim đập thành thịch. Hắn thật đáng ghê tởm, dám làm chuyện như thế. Nếu lần chạm đùi là vô tâm, thì nàng đã có thể khẳng định lần này là cố ý .

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.” An phu nhân nghĩ mà sợ, vừa rồi A Cửu ám chỉ, bà ta liền theo ý của A Cửu mà đi bắt nạt Cung Khanh, không ngờ Cung Khanh lại yếu ớt như thế, nếu chẳng may Cung Khanh gặp bất trắc, bà ta làm sao gánh vác được. Vừa nghĩ tới kết cục đấy, An phu nhân lại sợ đến mềm nhũn hai chân.

Cung Khanh cố ý nói: “Còn không mang băng về cho Cửu Công chúa.”

An phu nhân liên tục khoát tay, “Không cần, không cần. Cung tiểu thư nhanh về nghỉ ngơi đi. Điện hạ, nô tỳ cáo lui trước.”

Dứt lời bà ta liền xoay người chuồn mất. Cung Khanh đang rất tỉnh táo khỏe mạnh, có Thái tử điện hạ làm chứng, nếu sau này có vấn đề gì cũng không liên quan tới bà ta.

Cung Khanh vịn hòn giả sơn định đi, Mộ Thẩm Hoảng cười vươn tay, “Để ta đỡ Cung tiểu thư.”

“Không cần, đa tạ điện hạ.” Nàng căng thẳng nhìn tay hấn vươn tới,

rồi hắt xì bốn năm cái liên tục. Tạm thời đều oanh tạc lên tay hấn.

Nàng lúng túng, rồi lại không kiềm chế được âm thầm cười trộm, có chút khoái cảm báo được thù, ai bảo hấn thích chòng ghẹo nàng.

Hấn không giận, ngược lại quan tâm hỏi han: "Cung tiểu thư cảm lạnh sao." Vừa nói, vừa đỡ tay nàng cười: "Nơi này gần Đông Cung nhất, tạm thời đến đây ngồi lò sưởi cho ấm, uống chén canh gừng chống lạnh."

"Không cần, đa tạ điện hạ, thần nữ cáo lui." Cung Khanh cố gắng giãng tay, hấn vẫn giữ chặt tay nàng, vui vẻ tươi cười, "Vừa rồi là A

Cửu làm chuyện ngỗ nghịch, thân là huynh trưởng của nó, sao có thể phớt lờ? Nếu Cung tiểu thư không chịu đi, thì tức là không chịu tha thứ cho A Cửu.”

“Thần nữ không dám, có điều không tiện đến Đông Cung quấy rầy điện hạ, thần nữ về cung Minh Hoa vẫn hơn.”

“Cung tiểu thư không nể mặt ta sao?”

Cung Khanh không thể làm gì khác hơn là gượng cười, “Thần nữ không dám, có điều sợ quấy rầy điện hạ.”

Hắn cười: “Sao có thể, ta rất thích bị Cung tiểu thư quấy rầy.”

Lại bắt đầu chòng ghẹo lộ liễu sao? Cung Khanh cảm thấy máu bắt đầu dồn lên mặt.

Chương 19 – Người tới ta đi

Cung Khanh thấy máu nóng dồn hết lên mặt, nhất thời rất muốn nổi giận. Nhưng nghĩ lại người này là Thái tử điện hạ, không phải đối tượng muốn giận là giận. Hơn nữa nụ cười của hắn rất trong sáng cởi mở, không chút ý tứ chòng ghẹo, như thể thật lòng hoan nghênh nàng đi quấy rầy, vì vậy nàng quyết định tạm nhẫn nhịn, chờ xem tình hình.

Lúc này, thái giám canh cửa hăm

bằng đã tìm được một tấm áo choàng mang về.

Cung Khanh vốn có bệnh sạch sẽ nhìn tấm áo choàng không biết ở đâu ra thì hơi muốn kháng cự, mặc dù thân thể rét run nhưng không muốn phải khoác áo choàng kia, Mộ Thảm Hoảng không nói lời nào choàng cho nàng, còn buộc dây thật chặt, sau đó đưa tay xuống nắm tay nàng.

Sạch, quá đáng rồi, không thể nhìn được nữa. Nàng đang chuẩn bị nổi giận thì hấn lại buông tay nàng, còn ân cần đặc biệt hỏi thăm: "Tay Cung tiểu thư lạnh quá."

Cung Khanh: "..."

Ngọn lửa vừa nhen lên chột lụi tàn, cách hấn cầm tay nàng đang hoàng, tao nhã, nghiêm túc, chân thành quan tâm, nổi giận thì nàng có vẻ như tự mình đa tình?

Nàng hăm hừ đi ra khỏi lòng hòn giả sơn, gặp ánh mặt trời ấm áp, nàng lại hắt hơi.

Mộ Thâm Hoảng lập tức ân cần nhìn mặt nàng, sai Lý Vạn Phúc: "Nhanh đi nấu một chén canh gừng, đi mời Tiết Lâm Phủ đến phòng ấm."

Lý Vạn Phúc nhanh chóng mất hút.

Cung Khanh suy nghĩ một chút, không cự tuyệt sự sắp xếp của hấn

nữa, bởi vì sức khỏe là của chính nàng, hành hạ bản thân để trả thù là việc rất ấu trĩ, sống trong cung như đứng giữa dòng nước xiết, ngoài sáng có A Cửu, trong tối có hai mươi mấy vị giai nhân, lại còn Thái tử điện hạ này cũng không phải người dễ chọc, vô luận thế nào cũng phải giữ gìn sức khỏe, vừa rồi bị nhốt trong hầm băng không chừng đã nhiễm lạnh, uống thuốc phòng trừ hậu hoạn cũng không thừa.

Lý Vạn Phúc đi rồi, đi theo chỉ còn mấy tiểu thái giám cách xa mười bước, lại im lặng như không tồn tại, vì vậy bầu không khí càng

thêm mập mờ.

Nàng không muốn đi gần quá, bèn cố tình đi sang lẽ phải, chẳng mấy chốc nàng bị dồn đến bãi cỏ ven đường. Không làm sao được, nàng đi chậm lại để hấn đi trước. Kết quả, hấn cũng đi chậm đến không thể chậm hơn, vừa đủ để sóng vai nàng. Nàng rảo bước, cố tình bất kính đi trước mặt hấn. Đáng tiếc, người nọ chân dài, chỉ hai bước lại đi ngang nàng.

Cố ý đúng không? Cung Khanh thầm mài dao xoèn xoẹt trong ý nghĩ, không chút do dự băm nát Thái tử điện hạ.

Ra khỏi ngự hoa viên, một con

đường rợp bóng cây dẫn thẳng đến Đông Cung. Rất nhanh liền đến phòng ấm phía Đông điện Ung Minh, ngự y Tiết Lâm Phủ đã chờ sẵn ở hành lang.

Nhìn thấy Thái tử điện hạ, Tiết ngự y cúi người thi lễ.

Mộ Thâm Hoảng phẩy tay: "Cung tiểu thư không khỏe, Tiết thái y chẩn đoán tử tử." "

Tiết Lâm Phủ cung kính nhận lời, đi theo Mộ Thâm Hoảng và Cung Khanh vào phòng.

Một luồng gió thơm ngát thổi đến, Cung Khanh lại hắt hơi, bởi vì trong phòng im lặng như tờ, tiếng hắt hơi này như to hơn, Mộ Thâm

Hoảng cười khẽ.

Cung Khanh đỏ mặt, ngại ngừng cười: “Tiết đại phu, ta không phải là không khỏe, chỉ là vừa rồi hơi lạnh.”

Lý Vạn Phúc lập tức dâng lên chén canh gừng đã chuẩn bị.

Cung Khanh chịu đựng vị cay nóng uống một hơi, cảm ơn Lý Vạn Phúc.

Một chén canh gừng, phòng sưởi ấm áp khiến nàng thấy dễ chịu hơn rất nhiều, nhưng luồng hơi lạnh trong hãm băng như đã thấm vào khớp xương, không thể đẩy ra trong một chốc một lát, sắc mặt nàng vẫn trắng bệch. Nhưng dù có thích sự ấm áp ở đây nàng cũng không dám

ở lại, bởi vì Mộ Thâm Hoảng đang ngồi trước mặt nàng nhìn bằng ánh mắt quan tâm, so với keo bong bóng cá thì dính còn chặt hơn.

Nàng cúi gằm mặt, nhìn đi, cứ nhìn đi.

Ánh mắt hắn hiện ý cười, uhm, tiểu nha đầu rất thú vị.

Tiết Lâm Phủ bắt mạch cho Cung Khanh, nói thật, một tí ốm yếu cũng không tìm thấy.

Ông ấy không nhìn được hộc máu trong lòng, lão phu tốt xấu gì cũng nổi danh thiên hạ, được xưng thần y Quỷ Kiến Sầu, Cung tiểu thư cô chẳng bệnh tật gì mà suốt ngày gọi ta đến bắt mạch, ý là ta không dám

tìm cô đòi tiền đúng không?

Vì vậy, Tiết thần y lại trịnh trọng viết một đơn thuốc đẳng ngắt không liên quan, buồn bực cáo lui.

Mộ Thẩm Hoảng nói: “Cung tiểu thư ngồi đây cho ấm người đã, chờ thuốc sắc xong uống rồi hãy đi.” Dứt lời liền sai Lý Vạn Phúc đi sắc thuốc.

Cung Khanh ngồi ở đây thấy “một ngày dài tựa ba thu”, sao dám nấn ná, vội nói: “Thần nữ có thể mang thuốc về cung Minh Hoa tự sắc, không dám làm phiền Lý tổng quản.”

Lý Vạn Phúc lập tức cười nói: “Cung tiểu thư đừng nói vậy, lão nô

chỉ mong có thể dốc sức vì Cung tiểu thư." Dứt lời liền cười hì hì cầm phương thuốc đi. Lên tới chức Tổng quản Đông Cung mà không hiểu tâm tư chủ nhân thì còn làm ăn gì.

Mộ Thâm Hoảng cười nói: "Cung tiểu thư thân thể ngàn vàng, chỉ sợ đã bị nhiễm lạnh, trong cung Minh Hoa không có lò sưởi, ở lại đây vẫn hơn. Chuyện này đều do A Cửu gây ra, nếu Cung tiểu thư có chỗ nào không khỏe, ta thân là hoàng huynh của A Cửu sao có thể an lòng, sao có thể đối mặt với vợ chồng Cung Thượng thư, mong Cung tiểu thư chịu bảo trọng ngọc thể."

Vừa nghe hai chữ "ngọc thể",

Cung Khanh liền cảm thấy mặt nóng bừng, sao qua mồm hăn nghe lại mờ ám như thế...

“Mặt Cung tiểu thư đỏ quá, không lẽ phát sốt?” Vừa nói, hăn vừa vươn tay sờ trán nàng. Cung Khanh không chịu đựng được, lườm hăn một cái sắc lẹm.

Hiển nhiên, Thái tử điện hạ không phải hạng người tham sống sợ chết, hăn nở nụ cười thoảng như mây gió hóa giải cái lườm của nàng, bàn tay ấm áp áp lên trán nàng

“Đúng là hơi nóng, Cung tiểu thư nên lên bục sưởi ngồi thì hơn.” Hăn ân cần đưa tay dìu nàng.

Cung Khanh trợn mắt, đã cố nén

giận người lại quá đà! Hồ không ra oai người tưởng là mèo ốm đúng không, Đông Cung Thái tử thì sao chứ, chòng ghẹo dân nữ là việc không thể tha thứ!

Mộ Thẩm Hoảng như cảm nhận được sát khí của Cung tiểu thư, nhìn nàng bằng dáng vẻ quân tử, cười nói: “Trong lúc chờ sắc thuốc, ta cùng Cung tiểu thư chơi một ván cờ được không?”

Chuyện đó... Có lẽ nên đấu văn không nên đấu võ. Cung Khanh thu hồi sát khí, ngồi lên bục sưởi cho ấm, nhân tiện giết hẩn một ván cho thỏa mối hận trong lòng.

Thái tử điện hạ khó lòng chống

đỡ, bại trận tan tác. Sau một ván cờ hoa rơi nước chảy, vậy mà thuốc vẫn chưa sắc xong? Lý tổng quản ông thật sự đi sắc thuốc sao?

Đồng hồ cát chảy chậm chậm, trong phòng ấm áp như xuân, mùi long tiên hương thoang thoảng

Cung Khanh chốc chốc lại nhìn ra cửa, mong ngóng mỗi mòn.

Mộ Thẩm Hoảng cười, rất thấu hiểu mà sai nội thị: “Đi xem xem Lý Vạn Phúc đã sắc thuốc xong chưa?”

Đúng lúc đấy, Lý Vạn Phúc như vẫn đứng chờ ngoài cửa, lập tức bê một bát thuốc đi vào, cười hì hì nói: “Sắc xong rồi đây, nhưng thuốc hơi nóng, Cung tiểu thư cẩn thận không

bồng.”

Cung Khanh cảm ơn, nhận bát thuốc, uống xong xem như đại công cáo thành, rốt cuộc có thể đi.

Nàng đặt bát thuốc xuống: “Đa tạ điện hạ chiếu cố, xin cho thần nữ cáo lui.”

Mộ Thẩm Hoảng cười nói: “Cung tiểu thư nếu có thời gian mời tới chỗ ta đánh cờ tán gẫu.”

So với lần trước càng trực tiếp hơn ... Cung Khanh đỏ mặt, quần bách nhận lời qua loa, lòng thầm nhủ: thật xin lỗi điện hạ, có thời gian ta cũng không đến.

Hắn cười nhìn nàng: “Cung tiểu thư sẽ không làm như lần trước,

bảo một đồng người tới đây chứ?”

“Sẽ không.” Cung Khanh khom người thi lễ, đi như bay, tựa như một con chim được sỏ lông.

Thái tử điện hạ, một chiêu không thể dùng hai lần.

Chương 20 – Nụ cười mỹ nhân

Ai ngờ vừa ra khỏi phòng ấm lại gặp một bóng dáng xinh đẹp đi tới.

“Cung tử tử, sao tử lại ở đây?”

Tiết Giai tỏ vẻ kinh ngạc, sau đó liền nở nụ cười.

Cung Khanh thấy đầu hiện một vết đen, sao lại trùng hợp gặp phải người này cơ chứ, nhưng cũng không ngoài ý muốn, người ta đến

tìm biểu ca là chuyện hợp tình hợp lý. Sự xuất hiện của nàng mới là không hợp tình mà cũng không hợp lý.

Tại sao nàng lại xuất hiện ở đây, đúng là một câu chuyện dài. Nhưng dù có mất thời gian cũng phải kể rõ ràng, nếu để Tiết Giai trở lại cung Minh Hoa tuyên dương một lần, vậy thì nàng đúng là tình ngay lý gian.

Vì vậy, Cung Khanh kể lại từ đầu đến cuối, cuối cùng kết luận: “Thái tử điện hạ chỉ sợ ta nhiễm lạnh ngã bệnh, vì thế mới đưa ta đến đây, để Tiết ngự y kê cho ta một đơn thuốc. Chuyện này xin nhờ Tiết muội muội giữ kín hộ, bằng không truyền đến

tai Hoàng hậu nương nương, nếu trách phạt An phu nhân hoặc Công chúa thì chẳng phải đều là lỗi của ta.”

Tiết Giai gật gù: “Thì ra là thế, An phu nhân sao lại bất cẩn đến thế, quên tử tử trong hầm băng, nếu để đi biết, nhất định trách phạt.”

“An phu nhân tuyệt đối không phải cố ý, ta đoán là cửa hầm băng bị kẹt.”

Tiết Giai ân cần cầm tay Cung Khanh, “Tử tử còn thấy lạnh không?”

“Uống một chén canh gừng, lại uống thuốc của Tiết thái y, ta đã

không còn gì đáng ngại.”

“Có lẽ tỷ tỷ cẩn thận vẫn hơn, về phòng nên đi nằm đắp chăn cho ấm.”

“Đa tạ mọi mọi quan tâm, ta đi về trước.”

“Vâng, tỷ tỷ đi thông thả.”

Cung Khanh thở phào một cái, xoay người rời đi. Chỉ mong lần này Tiết Giai có thể giữ bí mật, ngàn vạn lần đừng quay về cung Minh Hoa thả quả bom.

Tiết Giai hơi nheo mắt, nhìn bóng Cung Khanh, lại nhìn về phía phòng ấm một chút, quay người đi cung Dục Tú.

Còn chưa đi vào chính điện, đã

nghe thấy một tràng cười giòn giã, dám cười càn rỡ thế trong cung Dục Tú chỉ có một mình A Cửu.

Tiết Giai cười đi vào trong điện: “Công chúa có chuyện gì mà cao hứng vậy?”

A Cửu cười khanh khách rồi mới nói: “A Giai, vừa rồi Cung Khanh kia bị nhốt trong hầm băng lạnh đến ngất xỉu.” Vừa nói vừa vui vẻ xoa mặt, “Ai nha, cười sai quai hàm ta luôn.”

Tiết Giai ra vẻ kinh ngạc và vui mừng, hỏi: “Công chúa cũng không thích cô ta sao?”

Một chữ “cũng” khiến A Cửu ngừng cười, nhú mày hỏi: “Nghe

khẩu khí của người thì người cũng không thích cô ta?"

"Vốn dĩ cũng thích, cho là cô ta an phận ngây thơ, không tham vọng, ai ngờ vừa rồi tới chỗ biểu ca lại thấy cô ta đi ra từ phòng ấm."

A Cửu nhượng mảy: "Cô ta đi tìm hoàng huynh?"

"Ta cũng rất kinh ngạc, xưa nay thấy cô ta có vẻ khiêm tốn, không chút tham vọng, thì ra là ngầm tìm cơ hội, không ngờ lại lớn gan táo bạo như thế."

A Cửu xùy một tiếng, khinh thường nói: "Dù cô ta có tự trèo lên giường, mẫu hậu cũng sẽ không để cô ta thực hiện, tạm thời nhìn xem

cô ta tự rước nhục vào thân thể nào.”

Tiết Giai cười một tiếng: “Ta ghét nhất là loại dối trá, nếu muốn gả cho biểu ca, việc gì phải ra vẻ thanh cao thoát tục, không màng danh vọng.”

Thật sự A Cửu cũng không có tình cảm thắm thiết với Tiết Giai, sâu trong nội tâm còn có chút khinh thường, bởi vì phụ thân của Tiết Giai là Tiết Mẫn, xuất thân cũng chẳng phải danh gia vọng tộc gì, là nhờ vào sự chiếu cố của Độc Cô Hoàng hậu mới được như ngày hôm nay. Trong mắt A Cửu, lời nói cử chỉ của Tiết Mẫn luôn có vẻ nhà giàu

mới nổi, trước mặt Độc Cô Hoàng hậu và Tuyên Văn Đế như chó vẫy đuôi, thật sự không có tiền đồ.

Có điều hôm nay nghe Tiết Giai đánh giá Cung Khanh đúng là thoải mái trong lòng, không khỏi thân thiết thêm mấy phần, mơ hồ có cảm giác liên minh cắt máu ăn thề.

Tiết Giai lại nói: "Hôm đó Nhị ca bảo ta hẹn cô ta đến ngự hoa viên."

A Cửu không chờ cô ta nói xong liền cắt lời, "Tức là sao, Nhị ca của người cũng thích cô ta?" Nữ nhân đa số đều thích đồn đại, nhất là đồn đại về tình địch, A Cửu cũng không ngoại lệ, nghe tin thế vừa hiếu kỳ vừa khinh thường, Tiết Nhị mắt mũi

thế nào lại đi coi trọng Cung Khanh chứ, đúng là đồ đàn như ông bố.

Tiết Giai bĩu môi, “Công chúa không cảm thấy đáng điệu diện mạo của cô ta rất dụ dỗ, rất thu hút đàn ông sao?”

Đúng vậy. A Cửu nghĩ tới Thẩm Túy Thạch, nổi khó chịu lại dâng lên.

Vừa nghĩ đến hẳn, An phu nhân đi vào bầm báo: “Công chúa, Thẩm đại nhân cầu kiến.”

A Cửu sững sốt một phen, hoan hỉ đứng lên, không biết hẳn đến có chuyện gì? Đi được mấy bước lại quay trở lại, đến chiếc gương nhìn một chút, thấy trong gương là một

diện mạo xinh đẹp mới cười hài lòng.

An phu nhân nhìn A Cửu vẻ mặt hân hoan, âm thầm hít một hơi lạnh, bởi vì, Thẩm Túy Thạch đến trả bạc, thật là đã nói là làm, động tác nhanh chóng.

Dưới ánh dương ấm áp, Thẩm Túy Thạch cao lớn tuấn tú, toát lên vẻ thanh cao ngạo khí.

Nhìn thấy hãnh, A Cửu mừng rỡ không thôi, nhưng bao vui mừng hóa thành mây khói trong chớp mắt, thì ra hãnh đến trả bạc.

A Cửu chịu đựng sự không vui, dịu dàng nói: “Thẩm đại nhân thật khách sáo, món tiền đây ta trả hộ

đại nhân là được, đại nhân hà tất phải làm điều thừa thãi.”

Thẩm Túy Thạch nghiêm mặt nói: “Chuyện riêng của vi thần tuyệt không dám làm phiền Công chúa lo lắng. Thỉnh Công chúa nhận lấy số bạc này, đa tạ Công chúa, vi thần cáo lui.”

Thẩm Túy Thạch khách sáo xa cách, không kiêu ngạo không siểm nịnh, thái độ không thể tác động, rõ ràng là thể hiện thanh toán xong hai bên không còn nợ nần, thật đúng là gây ông đập lưng ông.

A Cửu chỉ cảm thấy bức mình, nhưng không thể phát tiết, hành động của hắn rất hợp lễ nghi, không

thể bởi móc, nhưng đó không phải điều A Cửu muốn, cô ta muốn hẳn có thể đổi với cô ta tùy tiện một chút, dịu dàng một chút, nếu có thể cười một cái, hoặc đột nhiên đỏ mặt, thì đó mới là hoàn mỹ, đáng tiếc, không có chút gì. Hẳn cố chấp trả tiền, như thể A Cửu là một chủ nợ đáng ghét.

A Cửu như bị đánh một côn, trơ mắt nhìn hẳn rời đi.

An phu nhân thâm nhủ, Thẩm đại nhân người đúng là ăn gan hùm mật gấu, lại dám ngỗ nghịch với Công chúa.

A Cửu quăng hết số bạc đi, giận đến độ đập vỡ mấy món đồ cổ bằng

sứ. Phát tiết xong, mới phát hiện ra bên cạnh còn Tiết Giai, lập tức cảm thấy mất mặt, lại càng giận hơn.

Tiết Giai không hề tỏ vẻ hả hê, ngược lại còn quan tâm vỗ về: “Công chúa bớt giận. Thấm đại nhân làm như vậy, chắc là có nguyên nhân.”

“Nguyên nhân gì?”

“Ta nghe mẫu thân nói, Thấm đại nhân tướng mạo xuất chúng, sau khi trúng Trạng nguyên có rất nhiều đại thần mời hẳn tới nhà dùng cơm, nhân đó ám chỉ, muốn gả con gái cho hẳn.”

A Cửu vừa nghe càng thêm tức giận, lòng nổi giông bão.

“Cung đại nhân cũng từng mời hẳn tới phủ, hơn nữa hôm chọn hoa thần Thẩm đại nhân đã bầu cho Cung tiểu thư, chỉ sợ...” Tiết Giai nói lửng lơ.

A Cửu cắn răng, cả giận nói: “An phu nhân, đi cung Minh Hoa tuyên chỉ, việc ‘thưởng hồng’ ngự hoa viên ngày mai một mình cô ta làm hết, không cho ai giúp! Nếu để rụng một cánh hoa, ta sẽ cho cô ta biết thế nào là lễ độ.”

An phu nhân nghe mà run rẩy, tất nhiên bà ta biết “cô ta” trong lời của A Cửu là chỉ ai, vội lĩnh chỉ đi cung Minh Hoa.

Ngự hoa viên nhiều cây như thế,

Cung Khanh chỉ được làm một mình, chỉ sợ hai ba canh giờ chưa xong, An phu nhân lắc đầu, chọc vào A Cửu Công chúa, người chờ chết đi.

Tiết Giai dịu dàng nói: “Công chúa, ngày mai là lễ hội hoa, không bằng mời Thẩm đại nhân đến.”

“Tại sao?”

“Không phải cô ta giỏi nhất là ra vẻ băng thanh ngọc khiết, thanh tao hào phóng sao, ngày mai để cô ta mất mặt xấu hổ trước mặt Thẩm đại nhân một lần, xem xem cô ta còn mặt mũi nào gặp lại Thẩm đại nhân, sẽ không dám giở ý đồ gì nữa.”

A Cửu vừa nghe liền hưng phấn:

“Làm mất mặt thế nào?”

“Đến ngày đầy Hoàng hậu sẽ ban bánh làm từ hoa, hoa thần thưởng rượu, ta có một loại thuốc này, gọi là ‘âm giang tiên’, nhỏ vào đồ ăn hoặc rượu chỉ một giọt cũng đủ để khiến người ăn phải say túy lúy.” Nói đến đây, Tiết Giai mỉm cười: “Bộ dạng xấu xí của nữ nhân khi say rượu, Công chúa chắc chưa được chứng kiến.”

A Cửu đang muốn nói ý hay, nghĩ lại lại nói: “Làm như thế, chẳng phải để Thẩm đại nhân oán ta khiến ân nhân của hãn mất mặt?”

Tiết Giai cười khẽ: “Công chúa đừng chỉ khiến cô ta say một mình,

để cả Hứa Cẩm Ca, Hương Uyển Ngọc gì đó cùng say, Thẩm đại nhân sẽ không nghi ngờ Công chúa, chỉ cho là rượu trong cung ủ kĩ, mấy người kia tử lượng quá kém.”

A Cửu cười khúc khích: “A Giai người thật lắm mưu ma chước quỷ.”

Tiết Giai thản nhiên cười một tiếng: “Ta đương nhiên phải giúp Công chúa.”

Cung Khanh trở lại cung Minh Hoa, Hương Uyển Ngọc vội hỏi: “Công chúa có làm khó mọi người không?”

“Tỷ nói xem?” Cung Khanh cười khở, kể lại chuyện hãm bả, tất nhiên cắt bỏ đoạn sau.

Hương Uyển Ngọc phần nộ nói: “Quân tử báo thù mười năm không muộn, cô ta khinh người quá đáng, nhất định sẽ có ngày ta bắt cô ta ném thủ cảm giác bị người ức hiếp.”

Cung Khanh biết Hương Uyển Ngọc là người có thù tất báo, nhưng A Cửu là Công chúa, dễ gì báo thù, quyền thế quanh người cô ta như một vòng hào quang bảo vệ, đao thương bất nhập.

Hương Uyển Ngọc thấy Cung Khanh im lặng không nói, liền hỏi: “Sao, muội không tin ta có thể báo thù?”

Cung Khanh uyển chuyển cười cười: “Cô ta là Công chúa.”

Hương Uyển Ngọc không nói nhiều, hừ hừ cười lạnh vài tiếng, “Hừ, cứ chờ coi.”

Cung Khanh đột nhiên có cảm giác vị biểu tở này không phải vô tích sự.

Không lâu sau, An phu nhân giá lâm cung Minh Hoa, gọi hết các vị giai nhân ra.

“Ngày mai là lễ hội hoa, nhiệm vụ ‘thưởng hồng’ giao cho một mình Cung tiểu thư, không cho bất cứ ai giúp đỡ.” An phu nhân ném lại ý chỉ của Cửu Công chúa liền xoay người rời đi .

Các vị tiểu thư sững sờ nhìn nhau, ngoài cảm giác kinh ngạc là

mừng thầm. Vẫn cho rằng Cung Khanh là ứng cử viên hàng đầu, không biết can cố gì lại đắc tội Cửu Công chúa, để bị phạt “thưởng hồng” một mình, ngự hoa viên nhiều cây thế, dù rời giường từ lúc trời chưa sáng cũng chưa chắc đã hoàn thành.

Cung Khanh đã đắc tội Cửu Công chúa thế nào là điều khiến các tiểu thư rất hiếu kỳ, lần lượt đưa mắt hỏi nhau, lòng thầm nhủ nhất định phải nghe ngóng cho ra.

Cung Khanh vượt qua vô số ánh mắt nghiên cứu mừng thầm, trở lại phòng. Lòng thầm nghĩ, Cửu Công chúa quả nhiên lòng dạ tàn nhẫn,

kế hoạch báo thù chiêu nọ nối tiếp chiêu kia, quả nhiên khiến người khác không chống đỡ được.

Tục ngữ nói, kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu, Hương Uyên Ngọc vốn hận A Cửu thấu xương liền cảm thấy đồng tình với Cung Khanh, giờ này hai người đồng bệnh tương liên, thật là đồng minh cắt máu ăn thề.

Hương Uyên Ngọc cầm tay Cung Khanh nói: "Muội muội, muội quả nhiên sáng suốt, quyết tâm không gả vào cung, có em chồng tâm địa rắn rết như A Cửu, những người muốn gả cho Thái tử, muội nhìn đi, sớm muộn gì cũng phải hối hận,

không bị cô ta hành cho lên bờ xuống ruộng mới gọi là lạ.”

Cung Khanh cười khở: “So với chị dâu của cô ta, em cảm thấy thương cho phò mã của cô ta hơn.” Nhớ đến Thẩm Túy Thạch, Cung Khanh lại tiếc nuối sâu sắc, Trạng nguyên lang phong thần tuần tú, nếu bị A Cửu vùi hoa dập liễu, thật là đáng tiếc.

“Cung tử tử.” Ngoài cửa vang lên tiếng Tiết Giai.

Hướng Uyển Ngọc mời Tiết Giai vào phòng.

Cung Khanh mỉm cười nhìn cô ta: “Muội muội tìm ta có việc gì?”

“Muội nghĩ cùng tử tử đi cung Dục

Tú, xin Công chúa khai ân, đừng bắt một mình tỳ tỳ đi 'thưởng hồng', ngự hoa viên nhiều cây vậy, phải làm một mình thì mệt chết mất."

"Không cần, đa tạ mọi mọi có ý tốt. Ta dậy sớm chút cũng được."

"Vậy thì sáng sớm mai mọi làm cùng tỳ tỳ."

"Không thể làm vậy, ngộ nhỡ bị Công chúa biết, không chỉ trách phạt ta, còn trách phạt mọi mọi, hảo tâm của mọi mọi ta xin lĩnh, đa tạ mọi mọi."

Tiết Giai lộ ra một tia khó xử: "Tính Công chúa vốn vậy, hờ cái là tìm người trút giận, tỳ tỳ đừng để trong lòng."

Cung Khanh vội nói: “Tất nhiên sẽ không.”

Tiết Giai liền cười một tiếng: “Muội và tỷ tỷ vừa gặp mà như đã quen, ngày mai là ngày cuối cùng trong cung, tỷ tỷ sẽ về nhà, không thể ngày ngày gặp nhau như bây giờ, muội rất không nỡ xa tỷ.”

“Vậy Tiết muội muội chỉ cần đến phủ ta mấy ngày. Còn biểu tỷ cũng rất hoan nghênh muội muội đến nhà làm khách.”

Hướng Uyển Ngọc vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, Tiết muội muội cứ cùng Triệu Quốc phu nhân tới nhà ta làm khách, mẫu thân của ta nhất định vui mừng.”

Tiết Giai cười trong sáng: “Nếu hai vị tử tử đã nói như vậy, mọi sẽ không khách sáo, đến lúc đó, hai vị tử tử đừng chê mọi quấy rầy.”

“Sẽ không, Tiết mọi mọi hoạt bát dễ thương, chúng ta thích còn không đủ.”

Tiết Giai kể tai Cung Khanh cười hì hì: “Sau này nếu Công chúa lại tìm tử tử làm phiến, tử tử cứ nói với mọi, mọi sẽ lên tìm dì cáo trạng.”

Cung Khanh cười gật đầu: “Đa tạ mọi mọi, mọi mọi thật trượng nghĩa.”

“Vậy tử tử ngủ sớm đi, mai còn phải dậy sớm, mọi không quấy rầy nữa.”

Tiền Tiết Giai, Cung Khanh rửa mặt đi ngủ.

Hướng Uyển Ngọc bội phục trong lòng, xảy ra chuyện như vậy mà Cung Khanh vẫn ngủ được.

Bản lĩnh này là di truyền từ Cung Cẩm Lan, xe tới trước núi tất có đường, nghĩ làm gì.

Bởi vì ngủ sớm, chưa tới canh năm, Cung Khanh đã tỉnh.

Hoa do các vị tiểu thư cắt đều ở trong rổ, mẫu đơn, sơn trà, hoa đào, hoa mai, có đủ mọi thứ, tất nhiên hoa mai là nhiều nhất.

Cung Khanh ra khỏi cung Minh Hoa.

Sáng sớm mùa xuân rất lạnh,

bình minh vừa ló, mấy vì sao mờ mờ.
Đường im cảnh lặng, ngoài cung nữ
nội thị đi đổ bộ không ai rời giường.
Trời trong mênh mông, khói nhạt
lửng lơ. Trong ánh ban mai hoàng
cung càng thêm uy nghiêm bao la
hùng vĩ, như có một luồng sức ép
đề xuống.

Đi tới Uyển môn, Cung Khanh sợ
run một phen, không ngờ lại gặp Tả
Vệ Tướng quân Nhạc Lôi.

Lần này hấn mặt trang phục cấm
vệ, trước ngực thêu hình Triều
Dương, thắt lưng treo một thanh
loan đao, tôn lên dáng người cao
ráo, thần thái sáng láng, đặc biệt
oai hùng tuấn lãng.

Ở trong thâm cung lại gặp Nhạc Lỗi là người từng cứu mình, Cung Khanh chợt cảm thấy thân thiết đặc biệt, như tha hương gặp người quen cũ, quả nhiên là nhân sinh tứ đại hỷ.

Cung Khanh mỉm cười nhìn hẳn: “Nhạc tướng quân sao lại ở đây?”

Nhạc Lỗi chấp tay cười một tiếng: “Chào buổi sáng Cung tiểu thư. Đêm qua Thái tử điện hạ cố ý điều ta đến đây bảo vệ một đêm.”

Cung Khanh nghe thấy mấy chữ “Thái tử điện hạ” liền giật mình, nhìn mấy người bên người Nhạc Lỗi, đều là mặt trang phục túc vệ, bình thường nơi này do nội thị bảo vệ.

Hôm nay không điều thêm nội thị, sao lại điều thêm túc vệ?

Lòng nàng âm thầm sinh ra một cảm giác khác thường.

Nhạc Lỗi nhìn nàng cười dịu dàng: "Cung tiểu thư chắc đến 'thượng hồng', mời vào bên trong."

Cung Khanh gật đầu, cười với hãnh rồi đi vào ngự hoa viên.

Trong ánh bình minh mờ ảo, cây cối ngự hoa viên như phủ một tầng sương, nàng nhìn mà ngơ ngẩn.

Trăm hoa đua nở, giấy màu phất phơ trong gió sớm, như một đêm mưa xuân hạ hồng vũ.

Trong ngự hoa viên muôn hồng ngàn sắc, là trời xuân của riêng

nàng.

Lòng nàng không rõ là vui hay sợ, ngửa đầu nhìn muôn ngàn sắc hoa, quên cả đi.

Phía sau có tiếng bước chân, nàng mỉm cười quay đầu lại: “Đa tạ Nhạc tướng quân.”

Không phải Nhạc Lỗi.

Nụ cười của nàng cứng đờ, thần sắc vui vẻ của người đi tới cũng như hóa đá.

Cung Khanh vội vàng thi lễ.

“Tại sao đa tạ Nhạc Lỗi, chẳng lẽ không thể là ta giúp nàng sao?” Mộ Thẩm Hoảng đi tới trước mặt nàng, lời nói lộ rõ sự ghen tức.

Nàng rất muốn cười, có lẽ là do

chưa sáng rõ, hẳn có phần chênh mảng thân phận. Áp lực hoàng gia bị hẳn xua tan, nàng thoải mái đứng lên, tâm tình khoáng trá hân hoan, tất nhiên, vì sự giúp đỡ này quyết định bỏ qua mấy lần phi lễ của hẳn.

“Bởi vì giấy màu treo tương đối cao...” nàng cười mỉm nói nửa chừng, ngụ ý là, Thái tử điện hạ ngài có võ nghệ cao cường sao? Nhạc tướng quân người ta là cao thủ đấy.

Mộ Thẩm Hoảng nhíu mày, bất ngờ cầm một bông hoa giấy trong giỏ nàng xách, đập thân cây lên đỉnh. Động tác lưu loát, vô cùng

đẹp mắt.

Cung Khanh không khỏi ngây người, nghĩ lại cũng phải, hấn thân là Thái tử, tất nhiên phải văn võ kiêm tu, biết võ công cũng không có gì lạ.

Mộ Thẩm Hoảng buộc hoa giấy vào cành, nhẹ nhàng nháy xuống, vỗ vỗ bàn tay, rốt cuộc cũng thấy trong mắt mỹ nhân vẻ kinh ngạc và ngưỡng mộ.

Đáng lẽ không nên sơ ý nói ra.

Mỹ nhân mở to mắt nhìn, khen: "Thì ra điện hạ cũng biết leo cây."

Người nào đó: "...". Khen một câu ngưỡng mộ thì nàng phải chết sao?

Chương 21 – Hai mặt

Cung Khanh ngược đầu nhìn giấy màu phất phơ trong gió, nhún mình thi lễ: “Việc hôm nay đa tạ điện hạ, thần nữ ghi nhớ trong lòng. Nếu nhiệm vụ ‘thượng hồng’ đã hoàn thành, thần nữ xin được cáo lui trước.”

Cứ thế mà đi sao?

Hắn nhìn bóng dáng lướt đi yếu điệu, giận đến nghiến răng, được lắm, qua sông đoạn cầu đúng không, giả bộ hồ đồ đúng không, không thềm đếm xỉa đúng không?

Thật ra, không phải là trong lòng Cung Khanh không chút cảm động, người nào gặp tình huống này cũng rung động ít nhiều, huống chi, đối

phương lại là Thái tử điện hạ tuần tú phong độ, giấc mơ của các thiếu nữ. Trái ngang ở chỗ, Thái tử điện hạ đã cầm một bông hoa mai để biểu diễn màn khinh công.

Bởi vì An phu nhân nói một câu, gần như các mỹ nhân đều cắt thật nhiều hoa mai, cố gắng tạo ra những bông hoa mai thật mới lạ thật tinh tế, thật sống động, chỉ mong khi 'thưởng hồng' có thể khiến Thái tử điện hạ chú ý hơn.

Nhìn thấy đóa hoa mai đó, Cung Khanh chợt nhớ ra màn minh tranh ám đấu nóng bỏng hơn vạc dầu trong cung Minh Hoa, còn có A Cửu lòng dạ độc ác, còn có An phu nhân

giúp Trụ làm ác, còn có Độc Cô Hoàng hậu sâu sắc khó lường, vì vậy, mấy tia cảm động mong manh hóa đá chỉ trong nháy mắt.

Hắn là quả cầu lửa Đông Cung Thái tử, một ngày kia sẽ thành hoàng đế hậu cung ba ngàn.

Mà nàng lại chỉ muốn một người chồng là của riêng mình, hồng tụy thêm hương dạ độc thư, tảo tuyết chữ trà thoại gia thường ⁽¹¹⁾.

(11) ý là có người bầu bạn

Người kia ... sao có thể là hắn.

Vì vậy, đành xin lỗi điện hạ, mặc dù tư thế leo cây của ngài rất tuấn tú.

Ra khỏi ngự hoa viên, gặp Nhạc

Lỗi đang đối ca với nội thị trong cung.

Cung Khanh tiến lên mỉm cười thi lễ: “Chuyện hôm nay xin đa tạ Nhạc Tướng quân.”

Nhạc Lỗi dừng một chút, cười nói: “Người Cung tiểu thư nên cảm ơn là điện hạ.”

Cung Khanh làm như không hiểu, nhún người thi lễ, “Thiếp thân đi trước một bước.”

Đưa mắt nhìn bóng dáng giai nhân, Nhạc Lỗi cảm thấy có chút kỳ quái, tất cả mọi người đều đồn nàng sẽ là Thái tử phi, nhưng giờ có cơ hội tiếp xúc thân mật với Thái tử, Thái tử chu đáo quan tâm như

thế, nàng lại không nắm bắt cơ hội riêng tư cùng Thái tử, ngược lại vội vã ra về?

Đang trong lúc thắc mắc vô cùng, Thái tử điện hạ cũng đi ra. Càng kỳ quái hơn là hẹn hò với giai nhân mà mặt Thái tử không chút vui vẻ, ngược lại còn phiền muộn bức bối, thật là không tài nào hiểu nổi.

Khi Cung Khanh trở lại cung Minh Hoa các vị tiểu thư vẫn đang say mộng đẹp. Cung Khanh rón rén bước đi, đột nhiên cửa phòng Tiết Giai mở ra.

Cung Khanh sợ run, Tiết Giai giơ ngón tay sượt một tiếng. Sau đó rón rén đi tới bên cạnh Cung Khanh,

cười híp mắt nói: “Có phải biểu ca đã lo liệu xong xuôi?”

Cung Khanh ngẩn ra, theo bản năng đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Muội nói gì vậy?” Nhưng sao thái độ của Tiết Giai lại cho thấy đã biết hết chuyện ở ngự hoa viên.

“Là muội nói cho biểu ca, có phải hẳn đã phái người giúp tỳ tỳ việc ‘thưởng hồng’?”

Cung Khanh nghe thế mới bừng tỉnh, “Đa tạ muội muội.”

“Chuyện này vốn là Công chúa không đúng, muội thấy cũng không đồng tình, vì thế đi nhờ biểu ca giúp tỳ.” Cung Khanh thoáng cảm động, Tiết Giai nở nụ cười thuần khiết

trong sáng vô cùng.

“Còn một việc này nữa, tử tử nhớ cẩn thận.”

“Muội muội mời nói.”

“Hôm qua sau khi nghe tử tử kể chuyện bị giam ở hầm băng, muội liền đi tìm Công chúa, định bảo sau này đừng làm khó dễ tử tử nữa. Khi đến cung Dục Tú, muội vô tình nghe thấy An phu nhân và Công chúa nói chuyện, nói muốn hạ dược vào rượu để tử tử mất mặt. Đến lúc hoa thần ban rượu, tử tử nhớ cẩn thận, ngàn vạn lần không thể uống.”

Cung Khanh càng cảm động, cầm tay Tiết Giai, thấp giọng nói: “Đa tạ muội muội trượng nghĩa báo trước,

kỳ thật ta mất mặt cũng không sao cả, chỉ cần Công chúa vui là được.”

Tiết Giai cười hì hì: “Muội biết, dù tở tở say cũng không làm chuyện mất mặt, chỉ là muội sợ tở tở lỡ lời gặp phiền toái.”

Cung Khanh cười một tiếng: “Vậy cứ để ta giả say rượu, Công chúa thấy vui là được.”

Tiết Giai cười: “Ý của tở tở thật hay.”

Cung Khanh cũng cười: “Nhưng ta chưa từng say, không biết phải biểu hiện thế nào.”

“Công chúa không phát hiện là được. Được rồi, chỗ giấy màu này, tở tở nhớ về phòng đem đốt hết,

đừng để người khác nhìn thấy, sẽ phát hiện giấy màu trong ngực hoa viên không phải tỷ tỷ treo.”

“Đa tạ muội muội nhắc nhở, ta lập tức mang đốt hết.”

Tiết Giai cười hì hì về phòng.

Cung Khanh cũng về phòng, Hường Uyển Ngọc vẫn đang ngủ say, nàng đốt từng bông hoa giấy trên nệm, nhìn ngọn lửa bùng lên lại như thấy mỗi đóa hoa giấy ở ngực hoa viên lướt qua trước mắt, đó là một cảnh tượng khiến người ta ngơ ngẩn. Đáng tiếc, chung quy chỉ là giả.

Hỏi sao hẩn lại đến ngực hoa viên giúp nàng thưởng hồng, thì ra là

Tiết Giai nói cho hẳn. Nhưng tại sao Tiết Giai phải giúp nàng? Là thật sự chính trực nhiệt tình, không đồng tình với chuyện A Cửu bắt nạt nàng hay là có dụng ý khác? Cô ta vốn là họ hàng với A Cửu, nàng chỉ là người ngoài, theo lý thuyết phải giúp A Cửu mới đúng. Tại sao lại không màng nguy hiểm đi nhờ Mộ Thẩm Hoảng trợ giúp nàng?

Nàng lắc đầu, cảm thấy Tiết Giai tuy ít tuổi nhưng có vẻ gì đó rất tinh quái, khó lòng nắm bắt.

Nhưng bất luận thế nào, cũng phải cảm tạ cô ta báo tin nhờ Mộ Thẩm Hoảng giúp nàng, cảm tạ cô ta báo trước cho nàng biết rượu hoa

thần ban sẽ có vấn đề.

Nửa canh giờ sau, các vị tiểu thư trong cung Minh Hoa lục tục rời giường, nhất thời náo nhiệt hẳn lên, cung nữ đi lại thoăn thoắt, giúp các tiểu thư múc nước rửa mặt. Cung nữ hầu hạ Cung Khanh và Hường Uyển Ngọc cũng bê nước ấm đến, đứng ngoài cửa gọi khẽ hai người rời giường rửa mặt.

Hường Uyển Ngọc tỉnh lại, thấy Cung Khanh đang ngồi trước bàn, sợ đến giật mình.

“Muội trở lại nhanh vậy sao? ‘Thượng hồng’ xong xuôi rồi?”

Cung Khanh cười gật đầu.

Hường Uyển Ngọc quả thật khó

lòng tin nổi, “Muội làm thế nào mà nhanh vậy?”

“Muội dậy sớm, canh ba bắt đầu.”

Hương Uyển Ngọc thở dài, vỗ vai nàng vẻ thông cảm: “Cũng may xong hôm nay chúng ta có thể trở về. Không cần chịu sự ức hiếp của A Cửu nữa.”

“Đúng vậy, rất cuộc hôm nay cũng được về nhà.” Cung Khanh mím môi cười, xinh đẹp chói mắt, cả Hương Uyển Ngọc cũng bị choáng váng một phen.

Cung Khanh đẹp thế nhất định là A Cửu không để yên, huống chi là mình, Hương Uyển Ngọc lần đầu

tiên tự mình biết mình, yên lặng
thăm tính toán tìm cơ hội trả thù A
Cửu .

Các vị giai nhân dùng bữa sáng
xong xuôi, An phu nhân dẫn cung
nữ tới cung Minh Hoa.

Hai mươi mấy vị giai nhân hôm
nay đặc biệt bỏ công trang điểm, so
với bữa dạ yến khi mới tiến cung
khó phân cao thấp. Khi nhìn thấy
Cung Khanh, An phu nhân khẽ nhíu
mày, lòng thầm ngạc nhiên: lúc này
đã ở đây, không phải cô ta phải đến
ngự hoa viên 'thưởng hồng' sao?

"Cung tiểu thư, việc 'thưởng
hồng' đã xong chưa?"

"Hồi An phu nhân, đã hoàn

thành.”

An phu nhân a một tiếng, nghĩ thầm, nếu để rụng cánh hoa nào, cô cứ chờ mà để A Cửu phạt.

Mấy vị tiểu thư tỏ vẻ há hê, có mấy người cúi đầu im lặng, làm bộ không hay biết gì, Tiết Giai đứng bên cạnh Cung Khanh, lặng lẽ cầm tay nàng, nhìn nàng cười rất dễ thương.

An phu nhân sai thị nữ Thiển Vân và Bích Nguyệt, “Đưa vòng hoa cho Kiều tiểu thư.”

Bích Nguyệt bê một mâm bạc, trên đó là vòng hoa đội đầu của hoa thần, Thiển Vân cầm lên, dè dặt đội cho Kiều Vạn Phương.

Tiết Giai cười hì hì nói: “Kiều tử tử quả là xinh đẹp, rất giống hoa thần.”

Kiều Vạn Phương đỏ mặt, vòng hoa khảm bảo thạch lấp lánh, càng tôn lên dung nhan như ngọc.

Mọi người nửa là hâm mộ nửa là ghen ghét, lần lượt cùng Tiết Giai lên tiếng khen ngợi Kiều Vạn Phương xinh đẹp. Kiều Vạn Phương càng nghe càng đỏ mặt như ráng chiều, càng xinh đẹp tuyệt vời.

“Không hổ là hoa thần, đẹp đến mức cả lão thái bà như ta cũng phải động lòng.” An phu nhân cười trêu chọc, các vị tiểu thư nhao nhao trêu ghẹo.

An phu nhân dẫn đường cho đoàn oanh yến, đi tới ngự hoa viên. Một nhóm giai nhân, gió thơm lượn lờ, ngọc bội leng keng vây quanh Kiều Vạn Phương, Tiết Giai vẫn là người hoạt bát nhất, không ngừng trêu ghẹo Kiều Vạn Phương.

Đối lập với hoa thần Kiều Vạn Phương nở mày nở mặt, "hoa thần huyệt" Hứa Cẩm Ca rất uất ức. Lúc trước cô ta là người nhiều phiếu nhất, ai ngờ Kiều Vạn Phương được một phiếu của Thái tử rồi lật ngược thế cờ. Đối với mọi người mà nói, Kiều Vạn Phương trúng tuyển không đơn giản vì mấy lá phiếu, mà là ai nấy đều ngầm hiểu rằng Thái tử ưu

ái Kiều Vạn Phương.

Vì lẽ đó, trong khoảng thời gian này, số người nịnh bợ Kiều Vạn Phương dần gần bằng Tiết Giai, Hứa Cẩm Ca thì vắng lạnh hơn nhiều.

Lòng người dễ đổi, bề ngoài Hứa Cẩm Ca không tỏ vẻ gì, nhưng lòng bắt đầu nản, ở trong cung đúng là chẳng vui vẻ gì, đã có ai tiến cung làm phi đầu mà đã phải chịu cảnh minh tranh ám đấu, ngày nào đó thật sự tiến cung, hỏi thoát sao được cảnh người sống ta chết?

Một trái tim đầy nhiệt tình vì thế mà đóng băng, có cảm giác nhìn thấu sự đời. Nhìn lại Cung Khanh,

Hứa Cẩm Ca lại thấy yên lòng hơn nhiều, dung mạo thân thể này mặt nào cũng đứng hàng đầu, vận mệnh lại càng thê thảm hơn mình, bị phạt nửa đêm đi “thường hồng”.

Bắt gặp ánh mắt thân mật của Hứa Cẩm Ca, Cung Khanh mỉm cười. Cung đình là nơi lòng người thay đổi nhuần nhuyễn nhất, tiết mục thường xuyên nhất cũng là nịnh trên nạt dưới.

Mộ Thẩm Hoảng chọn ai không chọn ai, rốt cuộc chỉ có hãn mới biết dụng ý đích thực, Hứa Cẩm Ca giờ phút này ở thế hạ phong, chưa chắc đã là Mộ Thẩm Hoảng không thích cô ta, có lẽ là che giấu cho người

trong lòng, Kiều Vạn Phương chiếm ngôi hoa thần chưa chắc đã cười được đến phút cuối, làm không tốt sẽ thành bia đỡ đạn cho Mộ Thâm Hoảng, nhưng làm tấm bia cho ai, chỉ sợ một mình Mộ Thâm Hoảng mới rõ.

Tóm lại, lòng vua sâu như bể, đoán ngài tâm tư, cầu ngài ân sủng, lại phải đấu trí với bầy cung phi của ngài, thật là quá mệt mỏi.

Đoàn người đi theo An phu nhân, đến ngự hoa viên.

Hôm nay ngự hoa viên rực rỡ đặc biệt, mỗi đóa hoa trên cành đều buộc giấy màu, gió sớm phấp phới, cảnh xuân tươi đẹp, những đóa hoa

giấy chập chờn sống động, khoe sắc đủ màu, như thể một đêm đón gió xuân, trăm hoa cùng đua nở.

Cung Khanh đi tới dưới một thân cây, sáng sớm hôm nay, hấn tự tay buộc lên cây này một bông hoa mai, nghĩ muốn được nghe nàng khen ngợi một câu.

Nhìn đóa mai màu lục, lòng nàng thoảng thốt, kỳ thật, nếu không phải bị hấn trêu ghẹo vài lần, người kia cũng không đáng ghét như vậy...

Chương 22 – Kể trong kể

Trước Hiệp Phương Các dựng lên một đài cao một trượng, bốn phía vây bằng lụa, trên đài trải những

tắm vải thô, bày biện như những lễ hội hoa trước trong cung, sau khi 'thưởng hồng', hoa thần đứng trên đài tung hoa, mọi người đứng dưới bái hoa thần, hoa thần ban rượu chúc phúc.

Năm nay khác các năm trước ở chỗ, thay vì các cung nữ "thưởng hồng" là Cung Khanh hoàn thành một mình, hoa thần cũng không phải Công chúa A Cửu.

A Cửu đi vào Hiệt Phương Đình với một bầy cung nữ vây quanh.

Bên trong đình đã sắp xếp đầy đủ, giữa đình là một lò than bằng đồng đen, lửa đỏ chập chờn, nhưng không có chút khói nào.

A Cử chậm rãi ngồi xuống, hôm nay cô ta không làm hoa thần, nhưng vì muốn gặp Thẩm Túy Thạch, đặc biệt bỏ công trang điểm một phen, mi tâm vẽ một đóa hoa mai kiểu Thọ Dương Công chúa ⁽¹²⁾, vẽ hình phi yến tiền thủy mi, môi tô son màu cam, rục rở sáng ngời, cổ tay áo viền lông chồn trắng, có vẻ rất nhu thuận lại hiền thực, đây chính là ấn tượng cô ta muốn tạo với Thẩm Túy Thạch.

(12) Công chúa Thọ Dương, con vua Vũ đế đời Tống (Lưu Tống). Ngày mồng 7 tháng 1, Công chúa năm chơi ở điện Hàm Dương có hoa mai rơi vào trán thành hình 5 cánh,

người đời nhân đó dùng hoa mai làm đồ trang sức

Một lát nữa, cô ta sẽ cho hẳn bất ngờ, để hẳn nhìn ra Cung Khanh kia là đồ thể nào, so sánh với cô ta tất nhiên là nước công đòi sóng sánh với đại dương, cách biệt một trời.

Thái tử điện hạ ung dung đến chậm, đi cùng hẳn còn có Thẩm Túy Thạch. Hai người một như sóng nước mùa xuân, một như hàn băng tỏa sáng, đều là mỹ nam tử thể gian hiếm thấy.

Thẩm Túy Thạch nhìn thấy A Cửu liền cung kính hành lễ, coi A Cửu như chuyện công, lòng riêng xa cách.

Vỏ bọc hiền thực chín chắn của A Cửu sụp đổ trong nháy mắt, ngọn lửa tức tối dần nhen lên, tại sao mỗi lần nhắc đến Cung Khanh giọng điệu ấm áp trù mẫn như gió xuân, mà mỗi lần nhìn thấy ta lại hiu hắt như chiều thu?

Sở trường của A Cửu là kiếm có trút giận, bê đá đập chân người khác, vì vậy một ánh mắt sắc bén như đao lướt đến Hiệt Phương Các, dừng lại trước đài.

Cung Khanh đứng sau đám mỹ nhân, vừa khiêm tốn vừa ẩn mình, hận không thể tàng hình luôn, Thẩm Túy Thạch vừa xuất hiện, nàng liền có linh cảm không lành.

Mộ Thắm Hoảng sờ cằm, cười như không cười nói với Thắm Túy Thạch: “Lễ hội hoa rở ràng là của thiếu nữ, vậy mà mẫu hậu lại cứ muốn chúng ta đến tham gia cùng, thật là sát phong cảnh.”

Thắm Túy Thạch cũng không biết rốt cuộc là Độc Cô Hoàng hậu có dụng ý gì, hẳn là đàn ông, không tìm thấy chút liên quan nào với lễ hội hoa, tới chỗ này, để trải nghiệm ý nghĩa mấy từ ngượng ngùng cô tịch sao?

Mộ Thắm Hoảng cười nhìn đài cao, hoa thần Kiều Vạn Phương đứng trên đài cao, dây tua phất phới trong gió, hoa cỏ cắt bằng giấy

màu từ tay Kiều Vạn Phương tung bay bốn hướng như một màn mưa hoa mỹ lệ, hoa thần lộng lẫy đứng giữa đài làm trung tâm cho một cảnh đẹp hiếm có.

Trong đám người dưới đài, cô gái xinh đẹp đang tận lực giấu mình sau lưng Hướng Uyển Ngọc càng khiến người ta khó rời mắt hơn.

Sau khi tung hết hoa cỏ, mọi người cúi lạy hoa thần hưởng phúc, Kiều Vạn Phương bước xuống đài cao, cùng chư vị tiểu thư đi vào Hiệt Phương Các bái kiến Thái tử Công chúa.

Mộ Thâm Hoảng cười nhạt: “Miễn lễ, ban ngồi.”

Chư vị giai nhân vừa ngồi xuống, trong nháy mắt Hiệt Phương Các liền rực rỡ sắc màu.

Hứa Cẩm Ca ung dung hoa mỹ, Kiều Vạn Phương thanh tân động lòng, Tiết Giai xinh đẹp dễ thương, mỗi người một vẻ, A Cửu cảm thấy hôm nay cô ta chọn trang phục thanh nhã mộc mạc quả nhiên là đúng, những nữ nhân này thật tâm thường, phục trang lắm chỉ hoa mắt, cô ta sẽ áp đảo bằng khí chất.

An phu nhân nói: “Bưng bánh hoa Hoàng hậu ban lên, ban cho mọi người.”

Các cung nữ bưng lên từng đĩa bánh hoa, những thứ bánh này đều

dùng hoa của Dương Hinh Uyển làm nhân và mẫu để tạo hình, hình thức rất tinh tế, có hoa mai, hoa đào, hoa hạnh v.v... rất đa dạng.

“Đây là bánh hoa mẫu hậu ban, mọi người nếm thử đi.”

A Cửu lên tiếng, các vị tiểu thư cầm bánh hoa, đưa đến bên môi nhắm nháp, trước mặt Thái tử, giữ ý là quan trọng nhất, tất nhiên là cắn một miếng nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, có mấy vị cắn chẳng khác gì con kiến cắn.

Tiết Giai ăn một bánh hoa, cười hì hì nói: “Ăn ngon thật, ở Hồ Châu ta chưa từng được ăn thứ bánh ngon thế này.”

A Cử cười khinh thường, lòng tự nói, chỉ có Dưỡng Hinh Uyển mới có thể thức hoa nở sớm như thế, mới có điều kiện lấy cánh hoa làm bánh, cái đất Hồ Châu lạnh lẽo của người lúc này đến cỏ đuôi chó cũng chưa mọc được ấy chứ.

Cung Khanh thưởng thức một cái, mùi vị dịu nhẹ, có hương hoa, có khẩu cảm mềm mại của gạo nếp, và chút ngọt thanh kỳ lạ.

An phu nhân lại nói: “Hoa thần còn không ban rượu.”

Kiều Vạn Phương duyên dáng yêu kiều đứng dậy, bưng một bình rượu nhẹ đã chuẩn bị sẵn, lần lượt rót cho mỗi vị giai nhân một chén,

cung nữ bưng chén đến chỗ các vị
giai nhân.

“Mọi người cùng cạn tạ hoa thần
ban phúc.” A Cửu nâng chén, cạn
đầu tiên, mọi người cùng nâng chén
theo, cạn một hơi.

Dù Tiết Giai có dụng ý gì thì cũng
khó mà khẳng định rượu có bị hạ
dược hay không, nhưng nếu Tiết
Giai đã nói, thà rằng tin là nó có
thật chứ không thể coi thường.

Cung Khanh ngậm rượu, đặt chén
không xuống bàn, sau đó nhân lúc
đưa khăn chấm khóe môi lặng lẽ
nhổ hết rượu vào khăn.

Rượu chỉ dừng trong miệng chốc
lát, nhưng hương rượu ngọt như lưu

mãi không rời.

Tiết Giai lè lưỡi, “Cay quá.” Rồi lại cầm bánh hoa cắn một miếng, quay sang cười nói với Cung Khanh: “Nếu tý tý sợ cay thì ăn kèm với bánh.”

Cung Khanh cười cười, cũng cắn một miếng nhỏ. Đột nhiên nàng cảm thấy đầu óc phồng căng, như thể một luồng nhiệt truyền theo sống lưng lên đỉnh đầu.

Ngay sau đó, luồng nhiệt kia như nổ tung, lan ra toàn thân, cảm giác choáng váng càng ngày càng mãnh liệt, chén rượu trước mắt như có hào quang, còn chợt xa chợt gần, như trôi bồng bênh trên mặt nước.

Nàng vội vàng ngừng đầu, không nhìn chén rượu nữa, nhưng cảnh vật trước mắt giống như đều có hào quang, lóe ra những tia lóng lánh. Từng luồng nhiệt dâng lên từ dưới chân, ánh mắt dần nóng bừng, mắt chỉ muốn ứa lệ.

Đúng lúc đó, nàng nghe thấy một tiếng cười khẽ.

Là Hương Uyển Ngọc, Cung Khanh cố quay đầu, đã thấy Hương Uyển Ngọc ánh mắt si dại, cười ngây ngô cầm chén rượu nói luyên thuyên: "Rượu ngon, thêm một chén."

Hứa Cẩm Ca ngồi đối diện cũng có chút bất bình thường, cũng đang

cười rộ lên, cô ta vốn có phong cách đoan chính đứng đắn mà giờ lại lảng lơ như Dương Ngọc Hoàn quý phi say rượu, quỵến rũ vô cùng.

Chút ý thức còn sót lại của Cung Khanh mơ hồ nhận ra, không chỉ một mình nàng, có người khác cũng bị say.

Nhưng rõ ràng nàng không uống rượu, tại sao lại thế này?

A Cửu nhìn bốn người say rượu, giả vờ kinh ngạc nhìn Mộ Thắm Hoảng nói: "Hoàng huynh, mấy người này tửu lượng kém quá, chỉ là một chén Yên Chi Hồng thôi mà."

Mộ Thắm Hoảng và Thắm Túy Thạch cùng dồn ánh mắt vào một

người.

So với ba người kia, nàng không giống say rượu, mắt nàng chỉ hơi khép, ánh mắt vẫn linh hoạt, dáng vẻ quyến rũ càng thêm động lòng, khiến người đối diện hồn xiêu phách lạc.

Hướng Uyển Ngọc vốn điềm đạm đoan trang giờ đã cười thành tiếng, Hứa Cẩm Ca càng nói càng mê sảng, “Đây là cái gì, vòng xoáy sao?” Giọng nói vừa đủ lạnh lút, nũng nịu rất dễ nghe.

Các vị giai nhân vừa muốn cười, lại không dám cười, lòng thầm hả hê, bởi vì hai người xuất sắc nhất là Cung Khanh và Hứa Cẩm Ca lại có

tử lượng kém như thế, xem ra sắp mất mặt rồi.

Lý Sùng Minh là say nhất, lắc la lắc lư đứng lên, lão đảo khiến cả bánh và rượu đổ xuống sàn, sau đó còn luyên thuyên, "Hay lắm, là khúc nhạc gì vậy."

Mộ Thẩm Hoảng lên tiếng: "An phu nhân, đưa các vị tiểu thư đi nghỉ ngơi. Minh Vũ đi sai ngự thiện phòng nấu mấy bát canh giải rượu dâng lên."

An phu nhân lập tức sai cung nữ, đỡ bốn tiểu thư về cung Minh Hoa.

A Cửu cảm thấy rất chưa tận hứng, quan trọng là chưa khiến Thẩm Túy Thạch chứng kiến Cung

Khanh mất mặt, sao có thể buông tha.

Cô ta nói với vẻ không vui: “Hoàng huynh, Thẩm đại nhân, chúng ta vào ngự hoa viên đi dạo một chút đi.”

Cô ta nhất định phải vào ngự hoa viên đi một vòng, nhìn kỹ xem có rụng cánh hoa nào không còn nghiêm trị Cung Khanh. Hôm nay khiến Cung Khanh say rượu mất mặt vẫn chưa đủ trút giận, vì Cung Khanh không những không làm chuyện vô ý tứ mà còn xinh đẹp kinh động lòng người, như bướm phá kén, rục rờ thu hút, khiến người khác kinh ngạc, không từ ngữ nào

miêu tả được.

Ánh mắt Thẩm Túy Thạch cũng không chút ghét bỏ, vẻ trù mẫn càng thêm ấm áp, một mực dõi mắt theo Cung Khanh ra khỏi Hiệt Phương Các. Ánh mắt đó như cây kim chọc thẳng vào tim A Cửu.

Mộ Thẩm Hoảng cười đồng ý, đứng dậy ra khỏi Hiệt Phương Các, A Cửu theo sau, Thẩm Túy Thạch không thể làm gì khác hơn là kiên trì đi theo, các tiểu thư lần lượt đi theo.

Đối với mọi người mà nói, đây là cơ hội cuối cùng tiếp xúc gần gũi với Thái tử, sau tiệc này sẽ rời khỏi Hoàng cung, ai về nhà nấy. Chỉ còn

một khắc gần nhau, Thái tử điện hạ vẫn keo kiệt từ nụ cười thanh nhã, đến ánh mắt êm dịu, giọng nói dễ nghe, chắp tay mà đi, vô tình như gió, không chút biểu hiện rung động, đối với mỗi vị tiểu thư đều lạnh nhạt hững hờ. Mặc dù hoa thần Kiều Vạn Phương được hãnh bỏ phiếu, nhưng cũng không được hãnh liếc đến một lần.

Thật là một bạc tình lang.

Chư vị giai nhân vừa mê luyện dáng vẻ giọng nói ánh mắt, lại vừa oán hãnh không biết phong tình, cái bánh vẽ cứ lượn lờ trước mắt, thật cào xé lòng người.

Đi hơn mười bước, Mộ Thẩm

Hoảng đột nhiên như sực nhớ ra chuyện gì, dừng lại nói với A Cửu: “Để Thẩm đại nhân đi dạo cùng muội đi, ta còn có việc, đi trước một bước.”

A Cửu tất nhiên là câu còn không được, các giai nhân kia tan nát cõi lòng.

Tiết Giai nói: “Công chúa, ta đi xem mấy vị tỷ tỷ kia một chút.”

A Cửu liền nói ngay: “Người đi đi.” Cung Khanh say rượu làm trò hề gì còn cần Tiết Giai báo cáo lại.

Tiết Giai rảo bước đuổi theo đám Cung Khanh.

An phu nhân cố ý chỉ để một cung nữ tên U Lan dìu Cung Khanh,

những người khác được hai ba cung nữ dìu đi đã vượt trước một đoạn.

Tiết Giai đi tới nói với U Lan: “Người dìu Cung tiểu thư tới Họa Xuân Các.”

U Lan run sợ, hỏi: “Không phải trở về cung Minh Hoa sao?”

“Công chúa nói, Cung tiểu thư và Hưởng tiểu thư cùng say, cùng nghỉ một phòng sợ khó kiểm soát, dìu Cung tiểu thư đến Họa Xuân Các đi, rất gần đây.”

Nghe Tiết Giai nói thế, U Lan tất nhiên cầu còn không được, cô ấy vốn nhỏ xinh, một mình dìu Cung Khanh, được đi gần thì còn gì hơn.

Tiết Giai nhìn U Lan dìu Cung

Khanh đi về phía kia, mới rào bước ra khỏi ngự hoa viên.

Độc Cô Đạc chờ ở rừng trúc đã nửa canh giờ, thấy Tiết Giai liền vui ra mặt.

“Muội muội bảo ta chờ ở đây có chuyện gì?”

Tiết Giai nghiêm trang hỏi: “Nhị ca, anh thật sự thích Cung Khanh?”

“Còn nhắc đến làm chi?”

“Được, giờ có một cơ hội, có thể giúp anh lấy được cô ta, anh có muốn không?”

“Đương nhiên.” Câu đấy cũng phải hỏi sao.

Tiết Giai cười: “Cô ta uống Lâm Giang Tiên, giờ đang ở Họa Xuân

Các, anh đến đây gạo nấu thành cơm thì cô ta là người của anh.”

Chương 23 – Đấu tranh tâm lý

Độc Cô Đạc hoảng sợ, “Đây là trong cung.”

“Chính vì đang ở trong cung mới có cơ hội này, không phải anh vẫn luôn tâm tâm niệm niệm đến cô ta sao? Giờ cơ hội ngay trong tầm tay.”

“Ta ...”

Tiết Giai nhíu mày: “Thế nào, anh không dám?”

Độc Cô Đạc bị Tiết Giai khích tướng đến đỏ mặt, vừa kích động vừa do dự vừa khiếp đảm.

Tiết Giai cười một tiếng: “Anh có phải là đàn ông không đấy?”

Độc Cô Đạc nói: “Không phải là ta không dám, ta sợ sau này nàng hận ta.”

Tiết Giai ném cho hắn một cái nhìn khinh thường, châm chọc: “Chỉ cần thành người của anh, sau này tất có thời gian dỗi dành, chiếm được thân xác cô ta rồi hãy nói. Mà với cái tính ẻo lả của anh, đừng nói Cung tiểu thư, em còn thấy khó coi nữa là, không có chút nam tính nào cả.”

Độc Cô Đạc bị kích tướng đến tâm huyết trào dâng, máu như chảy cuồn cuộn trong huyết quản, tim

đập dồn dập hơn.

“Hoa xinh phải bẻ liền tay. Chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô⁽¹³⁾. Em đi trước tách cung nữ kia, muốn làm hay không anh tự quyết định. Nếu là một người đàn ông thì đừng hối hận.” Tiết Giai ném lại mấy câu, xoay người đi thẳng.

(13) Kim Lũ Y – Đỗ Thu Nương – người dịch: không rõ

Áo vàng chàng tiếc mà chi
Tiếc chẳng là thưở xuân thì chóng
phai

Hoa xinh phải bẻ liền tay
Chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô.

Độc Cô Đạc đứng tại chỗ, nghĩ đến dung mạo như hoa như ngọc

của Cung Khanh, má hồng môi mọng, thắt đáy lưng ong, lòng liền rung động, một luồng tà hỏa bùng lên thiêu đốt.

Đúng, chỉ cần gạo nấu thành cơm, nàng không còn cách nào ngoài việc nhận mệnh mà gả cho hã, về phần hã, cùng lắm là bị Hoàng hậu mắng chửi một phen, nhưng so với một đời ôm mỹ nhân trong vòng tay thì có sá gì.

Cung Khanh vẫn còn một chút tinh táo ít ỏi, nhưng người mềm nhũn không còn sức lực, nhẹ bẫng như lông hồng. Trước mắt chỉ toàn hào quang ngũ sắc, sáng chói mê ly, tựa như cảnh tiên, lạ kỳ mê

mẩn.

Ở góc hành lang treo một đèn cung đình, dưới ánh mặt trời, tựa như một áng mây hồng, lóng lánh lung linh, nàng không kiềm chế được ý nghĩ đưa tay kiểm tra.

U Lan thấy nàng với đèn treo, sợ hãi vội giữ tay nàng, "Cung tiểu thư cô đừng động mà, em không giữ được cô mất."

Người say rượu khỏe hơn bình thường rất nhiều.

Cung Khanh chỉ biết áng mây kia đẹp quá, nếu không giữ lại nó sẽ trôi đi.

Nàng kiễng chân, giơ tay, U Lan vội vàng ôm ngang lưng nàng,

nhưng nàng khỏe hơn, kéo cả U Lan lao tới trước, rầm một tiếng, U Lan va đầu vào cột, trước mắt tối sầm, theo bản năng buông tay. Cung Khanh hai chân mềm nhũn, sẽ ngã ngay tức khắc.

Một cánh tay kịp thời giữ Cung Khanh lại.

U Lan thấy là Thái tử điện hạ, vội xin lỗi luôn mồm.

Cung Khanh hoàn toàn không biết ai đã đỡ mình, giăng tay hẳn ra sẵn giọng: "Buông."

Mộ Thẩm Hoảng nhìn người đẹp kiều diễm trong tay, cười hỏi: "Nàng muốn cái gì?"

Cung Khanh không thèm để ý

đến hẳn, chỉ lão đảo với đến áng mây hồng, có hơi men, dáng người nhẹ nhàng như Phi Yến múa trong lòng bàn tay.

Nếu hẳn buông tay, chỉ sợ nàng sẽ bay cùng làn gió.

“Buông tay ra.” Nàng lờm hẳn, mị nhãn như tơ, làn thu ba uyển chuyển, ngây thơ thuần khiết.

Mộ Thẩm Hoảng không nhìn được mà nở nụ cười.

Lý Vạn Phúc đi sau cũng không nhìn được mà cười thầm. Dáng vẻ nũng nịu ngây thơ này Cung tiểu thư làm sao có người đàn ông nào chống đỡ được.

Mộ Thẩm Hoảng giơ tay tháo đèn

treo, “Nàng muốn thứ này sao?”

Cung Khanh giơ tay nhận lấy, lại phát hiện đèn treo nặng trĩu, “Không phải mây.” Nàng dẫu môi, thẳng tay quăng đi, tư thế rất uyển chuyển, đèn thủy tinh vỡ choang trên bậc thềm.

U Lan sợ muốn chết, liệu có phán thành tội bất kính với Thái tử? Cung tiểu thư cô không chán sống chứ.

Kỳ lạ ở chỗ, Thái tử điện hạ không chút bực bội, chỉ cười: “Ta sẽ dìu nàng, người lui đi.”

U Lan ngẩn ra, thức thời cáo lui .

Giờ U Lan không lo cho mạng Cung tiểu thư, U Lan lo cho trinh tiết Cung tiểu thư.

Mộ Thẩm Hoảng bế bổng Cung Khanh lên ra khỏi ngự hoa viên.

Lý Vạn Phúc tự nhủ: Hoàng thượng anh minh, để Thái tử điện hạ tập võ từ nhỏ thật chí lý.

Buồng ấm bày biện xa hoa tao nhã, hệ thống sưởi sàn ấm sức, cành mai cắm trong bình ngọc lẳng lẽ tỏa u hương. Cung Khanh nằm xuống liền phát ra một tiếng thở dài, dáng vẻ ngây thơ nũng nịu như một con mèo con.

Tiết Lâm Phủ lại bị triệu đến, vừa nghe là sắc cho Cung tiểu thư một chén canh giải rượu lòng liền thổ huyết, chuyện vặt vãnh này cũng gọi đến lão phu, thật là giết gà

dùng dao mổ trâu.

Mặt Cung Khanh đỏ một cách rất bất thường. Tiết Lâm Phủ nhíu mày nhìn một chút, nói: "Hồi điện hạ, theo vi thần thấy, bệnh trạng này của Cung tiểu thư không giống say rượu."

Mộ Thẩm Hoảng sợ run một phen, bốn tiểu thư trong tiệc uống rượu rồi mất kiểm soát, tất nhiên hẳn cũng nhận định là Cung Khanh tử lượng kém.

Vừa nghe Tiết Lâm Phủ nói vậy, hẳn liền nghiêm mặt nói: "Ông bắt mạch xem thế nào?"

Tiết Lâm Phủ bắt mạch một hồi, hỏi: "Cung tiểu thư vừa rồi đã ăn

gì?”

Mộ Thâm Hoảng nhìn Lý Vạn Phúc gật đầu, Lý Vạn Phúc lập tức bê đến một miếng bánh hoa và một chén rượu.

Tiết Lâm Phủ quan sát kỹ miếng bánh hoa, kể mũi người, lại nghiền ra, hòa vào nước. Tiếp theo dùng ngón châm nhúng vào nước hòa bánh, rồi lại nhúng sang rượu.

Sau khi thử đến bốn cây ngân châm, Tiết Lâm Phủ nói: “Hồi điện hạ. Trong bánh hoa này có thôi tình dược. Trong rượu cũng pha thêm mấy loại dược vật, vừa là giải thôi tình dược, vừa là làm đầu óc mê man.”

Mộ Thẩm Hoảng nhíu mày. Bánh hoa là Hoàng hậu sai ngự thiện phòng làm dâng lên, rượu là rượu ủ trong cung, ai sẽ nhúng tay hạ dược? Hay chính xác hơn, ai mới có cơ hội làm trò? A Cửu? Tiết Giai? An phu nhân? Hay là mẫu hậu?

Lòng hẩn nặng trĩu, không tỏ thái độ gì nói: “Nếu ăn bánh rồi uống rượu chẳng phải là giải được thôi tình dược?”

“Đúng thế. Nhưng vi thần có thể khẳng định, Cung tiểu thư trúng thôi tình dược chứ không phải say rượu.”

“Ý của ông là nàng không uống rượu?”

“Chuyện này vi thần không rõ, đại khái không uổng.”

“Ông lui ra đi, đến cung Minh Hoa xem mấy tiểu thư kia tình hình thế nào.”

Lý Vạn Phúc lập tức lui ra cùng Tiết Lâm Phủ, còn chu đáo đóng cửa hộ Thái tử điện hạ, sau đó phát tay cho nội thị canh cửa lui đến cự ly thích hợp, để tránh nghe thấy âm thanh không nên nghe.

Làm thuộc hạ là phải lĩnh hội được tâm tư của lãnh đạo.

Trong phòng im ắng, chỉ có làn hương trầm lượn lờ, Mộ Thẩm Hoảng cúi người nhìn mỹ nhân dưới thân.

Nàng gõ lên tay hẵn, đóa phù dung thêu trên tay áo vừa vắn áp lên má nàng, má hồng môi mọng, hàng lông mày như vẽ, là ba nghìn sủng ái của trời cao dồn vào một thân.

Hắn không kiềm chế được đưa tay vuốt ve da thịt nõn nà, cảm xúc lâng mịn nõn nà, khiến trái tim cũng tan chảy.

Ngón tay khẽ mơn man đến bên làn môi, nàng đột nhiên liếm đầu ngón tay hẵn, như một dòng điện chạy qua ngón tay, một luồng kích động không thể khống chế bùng lên, quả là khảo nghiệm khả năng kiềm chế bản thân.

Hắn hít một hơi thật sâu, nâng đầu nàng lên, đặt trong khuỷu tay. Nàng nũng nịu nỉ non: "Nóng quá."

Lòng hắn thăm dút khoát liền thấy cơ thể cứng vững.

Nàng vẫn nửa tỉnh nửa say, cảm giác như trong lò lửa, nóng bức khó chịu, vì vậy tay đặt lên cổ, nghĩ muốn cởi nút áo trần châu.

Như thế đã có người cởi hộ nàng từ trước đó, cổ áo mở ra, lập tức có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, nàng thở phào nhẹ nhõm, lôi kéo cánh tay ai đó muốn cởi tiếp.

Cánh tay kia chần chừ chốc lát, chiều theo ý nàng.

Nàng vẫn muốn cởi tiếp, nhưng

éo le là viên trân châu thứ tư lại nằm ngay trên bầu ngực.

Cánh tay kia lại chần chừ lần nữa, nàng bất mãn sẵn giọng: “Nhanh đi.”

Làm quân tử hay làm tiểu nhân? Thật là sự lựa chọn khó khăn. Cuối cùng, cánh tay kia quyết định tạm thời làm quân tử, tiểu nhân chờ cơ hội sau.

Nàng chờ đợi mãi không có được cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, mở mắt không vui, đôi mắt to tròn ầng ậ nước, như nhấn chìm người đối diện. Trước mắt là một khuôn mặt tuần tú mơ hồ, không hiểu sao lại có cảm giác quen thuộc.

Nàng mơ mơ màng màng hỏi:
"Người là ai?"

"Nàng không nhận ra ta sao?"

Hắn cười cười, dí mắt sát hơn.

Nàng mở tròng hai mắt, nỉ non một câu: "Người rất giống hắn."

Hắn dịu dàng hỏi: "Giống ai?"

"Hắn chứ ai." Nàng khẽ hừ, không muốn để ý đến hắn, chỉ muốn nhắm mắt ngủ tiếp.

"Rốt cuộc là ai."

Hắn khẽ véo lên bầu má đỏ bừng của nàng.

Nàng quay đầu né tay hắn, hắn không buông tha, lại véo mũi nàng, nàng không thể làm gì khác hơn là phun ra câu trả lời: "Thái tử."

Hắn cười một tiếng, “Nàng rất ghét hẳn?”

“Uh.”

“Tại sao?”

“Bởi vì... ” Nàng cắn đôi môi đỏ mọng, không nói tiếp.

Hắn dùng ngón tay xoa môi nàng, dịu dàng dỗ dành: “Nói đi nào, tại sao ghét hẳn?”

Nàng từ từ nhắm hai mắt nỉ non: “Tại sao phải nói với người?”

Hắn nửa thật nửa giả cười: “Nàng nói cho ta, ta sẽ nói lại với hẳn, để hẳn không làm chuyện đáng ghét nữa.”

Thật sao? Nàng hừ: “Hắn hay trêu ta.”

Hắn cười phì: “VẬY nàNG cŨNG trêU hắN đI.”

Cái đờ tối kiến, không đáng tin! Nàng ngang ngược hừ một tiếng phớt lờ hắn, càng lúc càng thấy nóng bức, một luồng nhiệt thiêu đốt nàng, nàng cần thứ gì mát mẻ hạ nhiệt, tay vô thức sờ loạn, dường như tìm được một chỗ mát mẻ nào đó, là cổ của hắn, đưa tay thăm dò vào trong, đi xuống, thật là một khối ngọc tốt, nàng muốn áp người vào hạ nhiệt.

Ai đó bị tập kích bất ngờ bỗng cứng người, “người” và “con” giao chiến.

Chén rượu ở trên bàn nhỏ bên

cạnh, uống vào là giải được thôi tình dục, hấn cầm lên rồi lại đặt xuống.

Nên chẳng... để bản thân làm thuốc giải cho nàng?

Chương 24 – Kỳ phùng địch thủ

Tiết Giai vội vã chạy tới Họa Xuân Các, lại phát hiện Cung Khanh không có bên trong, cung nữ U Lan cũng không thấy bóng dáng.

Lòng cô ta rất kinh ngạc, sau một lát, Độc Cô Đạc cũng xoay bước đi đến, thấy Tiết Giai đứng ở bên ngoài, vui vẻ nói: “Đuổi cung nữ kia đi rồi sao?”

“Không thấy người.”

Độc Cô Đạc như bị tạt một chậu nước lạnh, bao cảm xúc mãnh liệt đóng băng.

“Xảy ra chuyện gì?”

Tiết Giai nhíu mày suy nghĩ một chút, “Anh về trước đi, sau này nói sau.”

Độc Cô Đạc vừa hực hăng vừa lo lắng, không cam lòng hỏi: “Sau này vẫn có cơ hội sao?”

Tiết Giai nheo mắt, cười với vẻ đã dự tính trước: “Nhị ca, không có việc khó chỉ cần có quyết tâm. Chỉ cần muốn, có can đảm hành động, muội muội nhất định sẽ giúp anh.”

Độc Cô Đạc nghe thế lòng đang hực hăng coi như được an ủi ít

nhiều. Vất vả lắm mới hạ quyết tâm gạo nấu thành cơm, ai ngờ gạo không có trong nồi, thật là ảo não.

Tiết Giai đi về cung Minh Hoa, đi được nửa đường giật mình nghĩ ra một chuyện. Cô ta lập tức quay người đi đến phòng lò sưởi Đông Cung. Cách một bụi hoa thấy Lý Vạn Phúc canh giữ với một khoảng cách không gần không xa, nhóm nội thị vốn đứng ngay cửa chờ sai bảo giờ đã lùi được một khoảng cách, cô ta liền rẽ ngay lập tức.

Cô ta lặng yên xoay người, bất tri bất giác cắn môi. Quả nhiên cô ta đã đoán trúng, khi cô ta đi tìm Nhị ca, Cung Khanh không đến Họa

Xuân Các, mà là bị Mộ Thắm Hoảng chặn đường mang về đây.

Quả nhiên, Mộ Thắm Hoảng có tâm tư giấu giếm rất kỹ.

Hôm qua cô ta cố ý đem chuyện A Cử phạt Cung Khanh "thưởng hồng" nói cho Mộ Thắm Hoảng, chính là muốn thăm dò xem hấn có tình ý với Cung Khanh không, nếu không có, nhất định sẽ không nhúng tay. Nhưng dù hấn hỗ trợ, cũng chưa chắc đã nói lên hấn thích Cung Khanh. Ví dụ như tuyên hoa thần, hấn bầu cho Kiều Vạn Phương, có vẻ như coi trọng hơn người khác, nhưng mấy ngày nay, hấn không tỏ chút thái độ nào với Kiều Vạn

Phương, khi cô ta cùng Hứa Cẩm Ca và mấy người nữa đến Dưỡng Hinh Uyển gặp hấn, ngược lại lại thấy hấn dịu dàng quan tâm tới Hứa Cẩm Ca hơn bình thường.

Với sự hiểu biết về vị biểu ca này, bất cứ chuyện gì hấn làm đều không đơn giản như mặt ngoài. Như vậy, lần này hấn giúp Cung Khanh, là thật sự thích Cung Khanh, hay là để người khác cho rằng hấn thích Cung Khanh? Dùng Cung Khanh làm bia đỡ đạn, để che giấu người trong lòng của hấn sao?

Tiết Giai nhíu mày, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy khó lòng khẳng định. Nhưng dù có thế nào, khả năng

Cung Khanh là người hấn yêu cũng tương đối lớn.

Trong ngự hoa viên, Thẩm Túy Thạch đi bên A Cửu ngắm cảnh mà tâm trạng thấy ngày dài tựa năm, lòng vẫn bần suy nghĩ giờ Cung Khanh đang như thế nào. Hấn vẫn nhớ rõ lần đến Cung phủ dùng bữa, trong tiệc Cung phu nhân và Cung Khanh cũng uống một chén rượu, lúc đấy hấn nhớ rất rõ ràng, Cung Khanh mặt không đổi sắc, hiển nhiên, một chén rượu không thể khiến nàng say, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là rượu trong cung ủ lâu nên nặng? Hay là A Cửu giờ thủ đoạn để nàng mất

mặt? Nhưng không chỉ mình nàng say, nhóm Hương Uyển Ngọc cũng say, lại có vẻ không giống A Cửu giờ trò.

A Cửu và người trong lòng chung một chỗ, lúc đầu hứng thú hừng hực, nhưng một hồi liền cảm thấy không ổn, hấn sao cứ tâm thần không yên? Không giống như tản bộ ngắm cảnh, mà giống như đang mộng du.

A Cửu lập tức thấy bực tức không lý do, cô ta hất cằm tựa như một con công kiêu ngạo, hậm hực nói: "Thấm đại nhân nếu đã không có lòng ngắm cảnh vậy mời ra về."

Thấm Túy Thạch lập tức cáo lui,

nhanh như được ân xá.

Hắn đúng là nói đi là đi!

A Cửu nhìn bóng lưng của hắn, tức muốn dậm chân.

An phu nhân thầm nhủ: kiểu bạc tình lạnh lùng không biết lẳng mạn này, thật không khác gì Thái tử điện hạ, không hổ là quân thần một lò đi ra.

Thẩm Túy Thạch đã khuất mặt, tản bộ còn ý tứ gì, A Cửu lạnh lùng nói với đám oanh oanh yến yến sau lưng: "Các người cũng lui hết đi."

Kỳ thật từ lúc Thái tử điện hạ rời đi thì chư vị giai nhân đã tâm hồn không yên như Thẩm đại nhân rồi, giờ được ý chỉ của A Cửu, thuận tiện

rời đi.

An phu nhân dịu dàng nói: “Công chúa bớt giận, Thẩm đại nhân trước kia chuyên tâm đèn sách, chuyện nữ nhi tình trường không đặt trong lòng, giờ có chút cứng nhắc. Huống chi Công chúa là cành vàng lá ngọc được Hoàng thượng nâng niu, có lẽ Thẩm đại nhân chưa dám suy nghĩ nhiều.”

A Cửu nhìn bà ta, muốn nói lại thôi, một lúc lâu sau mới bĩu môi nói: “Phụ hoàng cũng thật đáng ghét, một mực muốn xem xét một thời gian.”

“Hoàng thượng thương yêu Công chúa, tất nhiên phải xem xét nhân

phẩm Thẩm đại nhân.”

A Cửu hậm hực thở dài, nói: “Nhưng ta sợ hấn nhận lời người khác.”

“Không phải Hoàng thượng đã ám chỉ với Tương đại nhân sao?”

A Cửu không nói gì nữa, sao có thể mặt dày, nhưng lòng vẫn không nở.

“Nếu Công chúa không yên lòng, hãy đi mượn Thái tử điện hạ mấy người của Bí Tư Doanh, cài vào Thẩm gia, Thẩm đại nhân có chuyện gì, Công chúa sẽ được báo ngay lập tức.”

Đúng là ý hay, con ruồi bay qua cửa cũng sẽ biết rõ ràng.

An phu nhân vừa cười vừa nói: “Công chúa đừng phiền lòng, không tính tiên nữ trên trời, Công chúa chính là thiếu nữ tuyệt nhất thế gian này, trừ phi hẳn là kẻ ngu, mới không thích Công chúa.”

Thật là chí lý, A Cửu đi thẳng đến điện Cần Chính tìm Mộ Thẩm Hoảng.

Trong điện im ắng không một bóng người, A Cửu gọi một tên thái giám hỏi: “Thái tử điện hạ đâu?”

“Hồi Công chúa, điện hạ đi ngự hoa viên.”

“Vẫn chưa về sao?”

“Dạ chưa.”

Kỳ lạ, vừa rồi hẳn đã nói có việc

phải đi trước, vậy là đi đâu?

Cung Khanh ngái ngủ mở mắt, nhất thời tưởng mới sáng, theo thói quen định vươn vai, kết quả trong lúc đưa mắt nhìn thấy một người tuần duật đoan trang, động tác đuổi người cứng đờ, suýt thì gãy eo.

Nàng đang nằm trong phòng lò sưởi của hãn, mà hãn thì đoan chính đang hoàng ngồi trước bàn, tay cầm sách mà mắt nhìn nàng, cười như có như không, dịu dàng mờ ám.

Lúc này nàng mới nhớ ra chuyện say rượu, liền ngồi dậy cáo lỗi, "Thần nữ thất lễ, thỉnh điện hạ thứ tội."

Hắn đi về phía nàng, hơi khom lưng, nụ cười ôn hòa nho nhã tuấn tú, giọng điệu ân cần quan tâm: “Cung tiểu thư có chỗ nào không thoải mái không?”

Khoảng cách này hình như gần quá, giờ mà đứng dậy xỏ giày sẽ chạm phải cằm hắn..... Nàng không thể làm gì khác hơn là lặng lẽ ngửa đầu ra sau, vô cùng xấu hổ hỏi: “Tại sao thần nữ lại ở chỗ này?”

Hắn cười híp mắt nhìn nàng, “Sau khi nàng say, kéo ta không buông, đòi ta đưa nàng đến đây.”

Cung Khanh: “....”

Không thể nào, điện hạ. Dù ta uống say cũng sẽ không mất lý trí

đến thế.

Hắn cười cười nhìn nàng, ý hỏi vậy ý nàng là sao?

Nàng né tránh ánh mắt sáng quắc của hắn, đột nhiên kinh ngạc phát hiện hắn cầm ngược sách!

Điện hạ, vừa rồi ngài thật sự đọc sách sao? Ngài lấy quyển sách để che giấu chuyện ngấm ta đúng không?

Trong nháy mắt, mặt nàng đỏ bừng, vội lách qua một bên, ý định xô giầy thoát khỏi chốn thị phi này.

“Nàng vừa tỉnh rượu, đừng vội đi, sẽ chóng mặt đấy.”

“Thần nữ quấy rầy đã lâu, vạn phần sợ hãi, đa tạ điện hạ chiếu

cổ.”

Hắn dùng quyển sách cầm ngược ngăn cản nàng, nghiêm mặt nói: “Cung tiểu thư, có chuyện này ta muốn nói với nàng.”

“Điện hạ mời nói.”

“Vừa rồi, khi nàng say rượu, tay đã lần mò vào đây.” Hắn vỗ ngực, hiện trường gây án của nàng.

Cung Khanh giật thót người, lập tức quả quyết phủ nhận: “Không thể nào.”

Hắn nhíu mày: “Ý Cung tiểu thư là ta đang nói láo?”

Nàng vội nói: “Thần nữ không dám. Có lẽ là điện hạ đọc sách sinh ảo giác, thần nữ tuyệt không dám

mạo phạm điện hạ, cho dù có say rượu, cũng một lòng kính sợ điện hạ, tuyệt không dám làm ra hành động đấy.”

Hắn: “...”

Không nhân chứng liền chối phẳng đúng không?

Cung Khanh khom lưng thi lễ: “Xin cho thần nữ cáo lui.” Đi tới cửa, nàng xoay người lại cười một tiếng: “Điện hạ, ngài đọc sách lâu chắc mệt mỏi lắm rồi.”

Quả nhiên là cao thủ giả bộ hồ đồ.

Hắn cắn răng, đập đập quyển sách vào lòng bàn tay, cúi đầu vừa nhìn...

Đi khỏi nơi hang hùm ổ sói, nàng thở phào một cái, không tự chủ được sờ lên môi, khi nàng mới tỉnh cảm thấy môi rất bất thường, như sưng lên, có chút ngứa ngáy tê dại như bị sâu cắn.

Chương 25 – Phượng câu hoàng

A Cửu chờ trong điện Cần Chính một lúc lâu, rốt cuộc cũng thấy Mộ Thấm Hoảng tinh thần sáng khoái vui vẻ đi vào.

A Cửu đứng dậy hỏi: “Hoàng huynh vừa đi đâu vậy?”

Mộ Thấm Hoảng lắc tránh, cười vừa tuần nhã vừa thần bí: “Tìm ta có việc sao?”

A Cửu dạ, ngại không nói thẳng, chuyện giám thị tình lang nói ra thật có phần mất mặt.

Mộ Thẩm Hoảng cười không hỏi, đi tới bàn ngồi xuống, mở một quyển tấu chương. Từ năm ngoái Tuyên Văn Đế để hãn giám quốc, giao một phần chuyện triều chính cho hãn xử lý, trên bàn có hơn mười quyển tấu chương.

Hãn như thể quên mất sự tồn tại của A Cửu, xem tấu chương rồi lại cầm bút phê duyệt.

A Cửu không thể làm gì khác hơn là tìm cách mở lời: "Hoàng huynh, em có chuyện này muốn nói với anh."

Mộ Thấm Hoảng ừ, tiếp tục xem tấu chương.

“Hoàng huynh, Bí Tư Doanh.”

Mộ Thấm Hoảng lại ừ.

Cửu Công chúa nhíu mày, bất ngờ giật tấu chương.

Lúc này Mộ Thấm Hoảng mới ngẩng đầu, nhàn hạ dựa lưng ra sau, cười híp mắt hỏi: “A Cửu em muốn nói gì.”

Cửu Công chúa tức giận nói: “Em muốn nói hoàng huynh anh thật đáng ghét.”

Mộ Thấm Hoảng mỉm cười: “Đáng ghét sao em còn tới tìm.”

Cửu Công chúa oán hận: “Em muốn mượn anh mấy người, sắp

xếp vào nhà Thẩm Túy Thạch.”

Mộ Thẩm Hoảng a một tiếng nhạt nhẽo, cười hỏi: “Để làm gì?”

Cửu Công chúa không thể làm gì khác hơn là nói thẳng ý đồ. “Em muốn theo dõi động tĩnh Thẩm phủ.”

Mộ Thẩm Hoảng hướng về phía trước, cười híp mắt nói: “Em muốn biết gì?”

“Em muốn biết có ai ngỏ lời với hấn không, hấn có ý nghĩ khác hay không.” A Cửu ảo não dậm chân, không khỏi có chút ngại ngùng.

Mộ Thẩm Hoảng nghe xong, cười ha hả: “Không có đàn ông nào thích phụ nữ ghen tuông. Đặc biệt là phụ

nữ ghen tuông còn đa nghi soi mói. Người của Bí Tư Doanh không phải để theo dõi.”

“Hoàng huynh anh đúng là đáng ghét, quỷ hẹp hòi! Đáng ghét đáng ghét đáng ghét!” Cử Công chúa thẹn quá thành giận, phẩy tay áo bỏ đi.

An phu nhân chờ bên ngoài, nhìn mặt Công chúa liền biết kết quả.

Bà ta cười nói: “Công chúa, để lão nô thu xếp cho cô, con trai lão nô có biết mấy kẻ ngoài cung.”

A Cử thở phì phì nặng nề, rất tức tối nói: “Người lập tức thu xếp mấy người cho ta.”

An phu nhân cười nịnh: “Vâng,

lập tức đi thu xếp, nhất định sẽ không để Công chúa thất vọng.”

A Cửu lại nói: “Đừng để hấn phát hiện, hành sự cẩn thận một chút.”

An phu nhân khúm núm đáp vâng.

Ra khỏi hang hùm ồ sói, Cung Khanh đi thẳng tới cung Minh Hoa, đi tới ngã tư chợt nghĩ ra một vấn đề nan giải. Giờ về cung Minh Hoa, nếu người khác hỏi say rượu rồi đã đi đâu thì biết trả lời sao? Đặc biệt là Hường Uyển Ngọc, nếu chị họ tỉnh sớm hơn nàng, nhất định sẽ hỏi đến rõ ràng mới thôi. Đương nhiên không thể nói là bị Thái tử dẫn tới buồng lò sưởi, nếu không, thật đúng

là nhảy xuống sông cũng không rửa sạch tiếng nhơ.

Nàng nghĩ ngợi một chút, liền quay bước đi cung Trùng Dương.

Thứ nhất, hôm nay sẽ rời hoàng cung, cả tình và lý đều phải đến chỗ Hưởng Thái phi cáo biệt, thứ hai, người khác hoặc là Hưởng Uyển Ngọc hỏi, có thể đằng hoàng nói ở cung Trùng Dương cùng Hưởng Thái phi, sẽ không ai nghi ngờ.

Đi tới ngoài cung Trùng Dương, đúng lúc gặp Ninh Tâm cô cô đi ra, thấy Cung Khanh liền cười nói: "Thật là trùng hợp, Thái phi phái nô tỳ đi mời tiểu thư đây."

"Cô cô, Thái phi gọi đến có

chuyện gì sao?”

“Thái phi hôm nay bị bệnh, lại biết hôm nay tiểu thư xuất cung, nhất định sẽ đến cáo biệt, nhưng đợi hồi lâu mà không thấy bóng dáng tiểu thư, nóng lòng liền sai nô tỳ đi mời tiểu thư, thế này thật trùng hợp, chắc là tiểu thư cũng nghe được tiếng lòng Thái phi, huyết mạch tương liên quả nhiên không tầm thường.”

“Thái phi bệnh thế nào?”

“Tôi qua ăn điểm tâm xong thấy khô họng, nhất thời chờ không kịp uống trà lạnh, kết quả đau bụng.”

“Đã thỉnh thái y chưa?”

“Vừa đi thỉnh, người còn chưa

tới.” Nói đến đây, Ninh Tâm khẽ trách âu yếm: “Tiểu thư sao không năng đến thăm Thái phi, hiếm khi tiến cung, giờ đã lại về. Thái phi ngày ngày mong ngóng tiểu thư tới trò chuyện với ngài.”

Cung Khanh quần bách cười cười, lòng thầm nói, ta rất muốn đến thăm lão nhân gia, nhưng lại sợ bà cụ gài ta, để ta “tình cờ gặp gỡ” người nào đó, rất khó xử.

Hai người vừa nói vừa vào tấm cung của Thái phi.

Hướng Thái phi nửa năm nửa ngồi trên giường, nhìn thấy Cung Khanh liền vươn tay, “Nha đầu không có lương tâm, hiếm khi vào

cung cũng không đến thăm ta, chề
lão thái bà ta vừa già vừa buồn tẻ
sao?”

Cung Khanh tiến tới, cầm tay
Thái phi, cười hì hì: “Thái phi nói gì
vậy, lão nhân gia ngài vui tính như
vậy, không biết bao nhiêu người
thích.”

“Thích mà người lại không đến.”
Hương Thái phi không nhịn được
véo má Cung Khanh, vô cùng trìu
mến.

Cung Khanh chỉ cười hì hì không
nói, lòng thầm nhủ: cháu sợ đến lại
bị lão nhân gia gài.

“Hôm nay sẽ về sao?”

“Vâng, vì phải về nên cháu tới

cáo biệt Thái phi.”

Hướng Thái phi vừa nghe liền sầm mặt: “Nha đầu không có lương tâm, bà ngoại cô bị bệnh, vậy mà không chịu ở lại thăm nom?”

Ninh Tâm lập tức nói: “Đúng vậy, Thái phi tuy không thiếu người hầu hạ, nhưng cũng chẳng thân thích gì, tiểu thư nên ở lại hai ngày, chờ Thái phi hết bệnh hãy đi. Thái phi thương yêu tiểu thư nhất, ngày ngày ngóng trông, nhắc nhở. Tiểu thư không đến, không biết Thái phi đã đau lòng thế nào đâu.”

Cung Khanh lập tức cảm thấy cắn rứt lương tâm, nếu để Thái phi và Ninh Tâm nói tiếp thì nàng đúng là

loại nhẩn tâm, quá lời thêm một chút chính là bất hiếu. Giờ Thái phi đã bệnh, chắc không còn tinh lực đâu gài nàng, trốn trong cung Trùng Dương, A Cửu cũng không thể tìm tới làm khó, nghĩ vậy, Cung Khanh cười nhận lời.

“Vậy Khanh nhi ở lại thêm hai ngày chăm sóc bà ngoại cô.”

Hướng Thái phi vừa nghe liền vui ra mặt, nắm chặt tay Cung Khanh: “Đứa bé ngoan, bà ngoại cô biết con hiếu thảo.”

“Vậy để cháu đi báo với biểu tỳ một tiếng.”

“Nô tỳ sai người đi là được.” Ninh Tâm nhanh chóng sai thị nữ: “Đi

cung Minh Hoa báo với tiểu thư Hưởng Uyển Ngọc, Thái phi bị bệnh, Cung tiểu thư ở lại chăm sóc Thái phi vài ngày, Hưởng tiểu thư cứ về trước.”

Cùng lúc đấy, trong cung Minh Hoa, Hưởng Uyển Ngọc vừa tỉnh, nghe báo Hưởng Thái phi bị bệnh, liền cùng cung nữ đến cung Trùng Dương. Thứ nhất cô ta cũng phải cáo biệt Thái phi, thứ hai cũng muốn hỏi Cung Khanh một chút, rượu hoa thần ban có chuyện gì, sao cô ta lại say?

Trước mặt Thái phi, Hưởng Uyển Ngọc không tiện lên tiếng hỏi, một mực nháy mắt ra hiệu với Cung

Khanh.

Cung Khanh hiểu ý cô ta, liền nói với Hưởng Thái phi: “Thái phi, cháu và tỷ tỷ có chuyện riêng muốn nói, Thái phi đừng nghe lén.”

Thái phi cười vẫy tay: “Các tiểu nha đầu thì có chuyện riêng gì chứ, chắc lại là công tử nhà ai tuần tú phong độ.”

Cung Khanh cười phì: “Thái phi đoán chuẩn quá.”

Hưởng Uyển Ngọc và Cung Khanh đi ra hành lang, lập tức liền hỏi: “Vừa rồi ta thật sự say rượu sao? Vô lý, bình thường ta ở nhà uống đến chén thứ mười lăm cũng không say.”

“Bởi vì trong rượu kia Công chúa đã hạ dược, nghe Tiết Giai nói, một giọt liền say.”

Hương Uyển Ngọc vừa nghe liền giận đến đỏ mặt, “Rốt cuộc tỷ muội chúng ta đắc tội cô ta chỗ nào mà phải năm lần bảy lượt hãm hại. Cậy là Công chúa thì có thể coi trời bằng vung thế sao?”

“Có lẽ cô ta đang lúc tâm trạng xấu, trêu người làm vui, vừa rồi muội nghe cung nữ nói, Hứa Cẩm Ca và Lý Sùng Minh cũng say.”

“Hai người kia chọc vào cô ta thế nào? Thấy ai đẹp hơn liền ngứa mắt sao?”

Cung Khanh cười khở: “Ai biết

được, dù sao rốt cuộc lễ hội hoa cũng kết thúc rồi.”

Hương Uyển Ngọc hung hăng nói: “Muội xem đi, cô ta gieo gió gặt bão, một ngày kia ta nhất định sẽ đòi cho hết nợ.”

“Hay tử tử ở lại cùng muội thêm hai ngày, Thái phi bị bệnh, chúng ta chăm sóc bà cụ hai ngày.”

Hương Uyển Ngọc lập tức nói: “Thái phi nhiều người hầu hạ như vậy, ta thấy một mình muội muội cũng đủ rồi, hơn nữa ta không muốn ở trong cung thêm ngày nào.”

Hương Uyển Ngọc muốn về nhà ngay, cáo biệt Hương Thái phi xong liền ra khỏi cung về nhà.

Cung Khanh cũng không muốn ở lại trong cung, nhưng không nhẫn tâm rời đi, tốt nhất là Thái phi khỏi bệnh thật nhanh, vì vậy, nàng hỏi Ninh Tâm: “Cô cô thỉnh Tiết thái y sao?”

“Đúng vậy, mỗi khi Thái phi có bệnh, từ trước tới nay đều là thỉnh ông ấy.”

“Làm thế rất đúng.” Chỉ mong Tiết thái y có thể chữa cho nhanh.

Tiết thái y đến chẩn bệnh, cùng Hưởng Thái phi hiểu mà không nói. Nữ nhân hậu cung bệnh thật thì ít, bệnh vờ thì nhiều, ví dụ như Hưởng Thái phi đây, từ khi còn trẻ đã thường xuyên cần bệnh là bệnh.

Tiết thái y gặp đã thành quen, rất bình tĩnh kê cho lão Thái phi một phương thuốc dưỡng thân kiện thể, rồi cáo lui.

Hướng Thái phi vui sướng thoải mái tựa vào đầu giường, cười híp mắt nhìn Cung Khanh.

Cung Khanh bị nhìn đến nổi da gà, nhớ lần trước, chính là bị ánh mắt hiền lành này của lão Thái phi cô động, hứng thú dào dạt đi Dưỡng Hinh Uyển, “ngẫu nhiên gặp gỡ” người nào đó.

Ninh Tâm cô cô cười hì hì đi vào: “Thái phi, thuốc đã sắc xong, Thái tử điện hạ nghe nói ngài bị bệnh, cố ý đến thăm.”

Hướng Thái phi lập tức lộ vẻ kinh ngạc ngoài ý muốn, như thể không hề hay biết Thái tử điện hạ sẽ giá lâm.

Đổi mặt vẻ vô tội của Hướng Thái phi, Cung Khanh rất ngao ngán, rất bất đắc dĩ, cung kính đứng lên, cung nghênh Thái tử điện hạ.

Quả là chiêu hay không sợ nhàm.

Một lát sau, Mộ Thẩm Hoảng đi vào, ánh mắt sâu kín, cười như có như không đảo qua mặt nàng, sau đó cũng lộ ra vẻ kinh ngạc ngoài ý muốn: “Cung tiểu thư cũng ở đây sao?”

Cung Khanh: “Hồi điện hạ, Thái phi bị bệnh, giữ thần nữ ở đây hai

ngày.”

“Thật tốt quá.”

Cung Khanh: “...”

Tốt cái gì mà tốt? Ngài và bà cụ cũng thật ăn ý.

Mộ Thẩm Hoảng đi tới ngồi bên giường Hưởng Thái phi, vẻ mặt ôn hoà hỏi: “Thái phi không thoải mái chỗ nào? Thái y đã đến bắt mạch cho người chưa?”

“Tiết Lâm Phủ đã đến xem. Thái tử gần đây bận rộn chuyện gì? Sao không năng lại đây.”

“Cháu không bận gì, chỉ ở trong phòng lò sưởi đọc sách xem tấu chương.”

Không phải ảo giác chứ, mấy chữ

“phòng lò sưởi” hẵn như đặc biệt nhấn mạnh ... Nhớ lại tình cảnh vừa rồi, tim nàng lại đập thành thịch, không lẽ, cảm giác khác thường ở môi là ...? Vừa nghĩ tới khả năng đó, tim nàng giật thót, loạn nhịp không kiểm soát. Đúng lúc đó, Mộ Thẩm Hoảng cười như có như không nhìn nàng một cái.

Ánh mắt kia thật sâu sắc phong phú khó mà diễn tả. Vì vậy, phỏng đoán kia coi như khẳng định chín phần.

Nếu hẵn đã... vậy thì nàng... Hoang mang hồi lâu, cuối cùng nhận ra, ngoại trừ vờ như không biết thì cũng không làm gì được

hắn, nàng tự an ủi, bỏ đi, hôn một lần là hôn, hôn hai lần cũng là... phì phì... hừ hừ... cứ coi như muối đốt.

Mộ Thẩm Hoảng cười nhìn về phía nàng: “Cung tiểu thư thường đến thăm Thái phi sao?”

“Con bé không năng đến đâu.”
Hương Thái phi thở dài, vô hạn tiếc nuối nói: “Khi cháu và Khanh nhi còn bé thường chơi đùa với nhau, sao càng lớn lại càng xa lạ? Hễ nói là Cung tiểu thư, ta nghe cũng thấy xa cách, khi còn bé hễ thấy con bé là cháu lại gọi Khanh muội muội, thân thiết biết bao. Trong số mấy tiểu cô nương thường tiến cung, cháu thân với con bé nhất.”

Mộ Thẩm Hoảng cười cười không nói.

“Khanh nhi lúc ấy gọi cháu là Thái tử ca ca, thích nhất là bám theo cháu. Hai đứa đứng cạnh nhau rõ ràng là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.”

Cung Khanh đỏ mặt, như muốn nghẹn lời... Có chuyện này sao, bà ngoại cô? Ngài đừng ý là cháu không nhớ chuyện lúc nhỏ mà nhiệt tình bịa đặt.

Mộ Thẩm Hoảng cong môi cười một tiếng: “Đúng vậy, Khanh muội muội ngày bé hoạt bát dễ thương, khả ái động lòng.”

“Khanh muội muội”! Cung Khanh

thấy sống lưng tê dại, tim cũng run rẩy. Thái tử điện hạ, cầu ngài gọi Cung tiểu thư đi.

“Được rồi, Khanh nhi cháu đàn một khúc đi. Thái tử, chắc cháu chưa được nghe con bé đàn, nhạc công trong cung chưa chắc đã bằng đâu.”

Cung Khanh thấy đầu hiện một vạch đen, Thái phi ngài muốn cháu biểu diễn tài năng cho riêng hẳn sao?

Mộ Thẩm Hoảng mỉm cười gật đầu: “Thật hay, Lý Vạn Phúc, người đi cầm cây sáo của ta đến đây, Thái phi, chúng cháu hợp tấu một khúc được không?”

“Rất tốt.”

Ninh Tâm cô cô rất nhanh nhẹn, lập tức sai người mang cây tiêu vĩ cầm mà Thái phi yêu thích nhất đến. Lý Vạn Phúc vừa đi đã cầm cây sáo của Thái tử đến.

Cung Khanh bị tốc độ của ông ấy làm cho kinh sợ, Lý tổng quản ông là Thổ Hành Tôn tái thế sao....

“Vậy hợp tấu một khúc ‘Phượng Cầu Hoàng’ đi.” Hường Thái phi cười híp mắt lên tiếng. (14)

(14) khúc nhạc Tư Mã Tương Như ve vãn nàng Trác Văn Quân

Cung Khanh: “...”

Quả nhiên lão nhân gia chọn khúc nhạc này, có cần lộ liễu vậy

không?

Đối với việc Hưởng Thái phi chọn khúc nhạc này, Mộ Thấm Hoảng cũng không chút bất ngờ. Hiển nhiên, tâm tư Hưởng Thái phi như lòng Tư Mã Chiêu⁽¹⁵⁾, không chút giấu giếm.

(15) ý là lộ liễu

Tiếng địch du dương, tiếng đàn uyển chuyển vang lên trong cung Trùng Dương, không thể không nói, hai người hợp tấu không thể chê.

Hưởng Thái phi như còn chưa toại nguyện, cười híp mắt nói: “Nếu Thái tử có thể mỗi ngày đến thối một khúc, bệnh của ta không cần uống thuốc cũng khỏi.”

Mộ Thẩm Hoảng đặt cây sáo xuống, cười híp mắt nói: “Vậy ngày nào cháu cũng đến.”

Cung Khanh: “...” Bà ngoại cô ngài có bệnh thật không đấy?

Chương 26 – Dưới tàng cây quế

“Nếu Thái tử điện hạ mỗi ngày đều đến thổi sáo, vậy thì bệnh của Thái phi lão nhân gia nhất định sẽ khỏi, không cần Khanh nhi ở lại đúng không?”

Hương Thái phi lập tức nói: “Không được, phải nghe hợp tấu mới có hiệu quả.”

Cung Khanh: ... Bà ngoại cô ngài thẳng.

Hướng Thái phi thở dài thườn thượt: “Ninh Tâm ah, dìu ta tản bộ phơi nắng một chút. Khanh nhi, thay ta đón tiếp Thái tử, ta đi chốc lát rồi về.”

Cung Khanh không nói gì nhìn bóng dáng mạnh mẽ nhanh nhẹn của Thái phi, lòng thầm nói: dáng đi nhanh nhẹn khỏe khoắn đấy của ngài có chút vẻ gì là ngã bệnh không, lại còn nói gì mà đi chốc lát rồi về, ngài chỉ gạt cháu thôi, chưa đủ một canh giờ dừng hòng ngài về đúng không. Kỳ thật là ngài muốn giữ chân cháu, sau đó để cháu và hấn nảy sinh gian tình đúng không.

Có cần lộ liễu vậy không, ngài có

thể tế nhị hơn chút không! Huống chi, dù ngài có muốn làm bà mỗi thì tốt xấu gì vẫn là Thái phi, thủ đoạn giết dây bắc cầu phải tài tình hơn người chứ, ít nhất cũng phải có chút ý vị cung đình, bí quyết cung đấu gì gì đó không phải đều dạy phải chú trọng sự bí hiểm sao, ngài đừng trần trụi thế nữa...

Tự nghĩ một tràng xong, Cung Khanh quay đầu lại, đối diện ánh mắt Mộ Thẩm Hoảng. Được rồi, vị Thái tử điện hạ này mới là ánh mắt cung đình chính tông, sâu kín nặng nề như đầm nước không thấy đáy, mặt nước sóng gợn mơn man, sáng ngời ôn hòa.

Nhưng có điều ... Thái tử điện hạ ngài nhìn chăm chăm người khác lâu vậy mà mí mắt không chuột rút sao?

Cung Khanh nghiêm mặt nói: "Thái tử điện hạ trăm công ngàn việc, Thái phi đã có thần nữ chăm sóc, thỉnh điện hạ yên tâm."

Tiền khách sao? Hắc cười cợt, "Hôm nay ta không bận."

"Vậy nếu ngày mai điện hạ bận thì không cần tới, thần nữ hầu hạ Thái phi là đủ."

Mộ Thẩm Hoảng vuốt vuốt mi tâm: "Nếu ngày mai bận..." Dừng một chút, hắc nghiêm mặt nói: "Ta sẽ tới một lần, nếu không bận thì ..."

sáng trưa tối ba lần, Khanh muội muội thấy thế nào?”

Cung Khanh: ... Được, người cũng thẳng.

“Khanh muội muội gảy đàn hay lắm, ngày mai chúng ta hợp tấu một khúc ‘Cao sơn lưu thủy’ đi.”

Cung Khanh bị một tiếng “Khanh muội muội” của hấn làm đỏ mặt, mí mắt giật giật, “Nói không chừng tối nay Thái phi sẽ bình phục.” Ai thêm làm tri âm tri kỷ của người, ngày mai ta phải về nhà, mời ngài và Thái phi tri âm tri kỷ cùng nhau.

“Khanh muội muội ...”

“Thái tử điện hạ, thần nữ xin phép đi xem Thái phi sao chưa trở

lại." Cung Khanh đứng dậy ra cửa, lưng tê rần như bị kiến cắn, Khanh muội muội. Sao hăn có thể gọi trù mễn, thân thiết đến vậy chứ, bội phục bội phục.

Mộ Thẩm Hoảng cười híp mắt đứng dậy, phủi vạt áo, uhm, tạm thời dừng ở đây đã.

Hướng Thái phi nhắm mắt dưỡng thần, lòng vui rạo rục khóe miệng mỉm cười. Nếu nha đầu kia gả cho Thái tử, An Quốc công phủ lại vinh quang an dật được thêm mười năm. Bản thân bà cụ cũng được hưởng những năm tháng cuối đời hạnh phúc dễ chịu hơn. Đang lúc thích ý, đột nhiên nghe thấy một giọng khế

hỏi: “Thái phi ngủ rồi sao?”

Bà cụ vừa mở mắt, liền thấy Cung Khanh đang hỏi Ninh Tâm.

“Sao con lại tới đây, Thái tử đâu?”

“Cháu đến để xem, nếu bà ngoại cô đã ngủ cháu còn về mang chăn tới cho bà ngoại cô đắp.”

“Không cần quan tâm tới ta, con đi trò chuyện với Thái tử đi.”

“Hắn đi rồi.”

Hướng Thái phi lập tức hỏi: “Con chọc giận hắn đến nỗi bỏ đi?”

Cung Khanh không còn lời gì để nói, là hắn khiến cháu buồn ói ...

Hướng Thái phi có chút giận, nha đầu này sao không di truyền được

chút chí tiến thủ nào của bà cụ chứ, nhớ năm xưa bà cụ tiến cung từ lục phẩm phần đầu đến nhị phẩm. Giờ có bao nhiêu lợi thế, Cung Khanh chẳng chịu năm bắt.

Cung Khanh đi tới, ngồi xuống bên cạnh, cười hì hì nói: “Bà ngoại cô, cháu có mấy câu muốn nói riêng với ngài.”

Ninh Tâm lập tức thức thời dẫn các cung nữ lui ra.

“Con nói đi.”

“Bà ngoại cô, ngài không cần lo lắng thu xếp cho cháu như vậy. Mẫu thân của cháu không muốn cháu tiến cung, chính bản thân cháu cũng không muốn, tính cách Hoàng hậu

thế nào bà ngoại cô rõ hơn ai hết, còn A Cửu, lại càng không phải người dễ đối phó. Đến một ngày nào đó, chỉ sợ sẽ xuất hiện nhân vật còn khó đối phó hơn hai người này, cháu không muốn gặp phiền hà cùng họ, rất nhàm chán.”

Cung Khanh định đem ý nghĩ của bản thân nói thẳng ra, để tránh bà ngoại cô lại gài nàng.

Hương Thái phi nói: “Ta biết A Cửu một mực bắt nạt con, đó là bởi vì địa vị của con thấp hơn. Năm đó ta tiến cung cũng chỉ là lục phẩm, trên ta là những Hoàng hậu Quý phi Thục phi, có ai chưa từng ức hiếp ta, sau đó Hoàng hậu quy tiên, ta

nắm quyền hậu cung, có ai dám nói với ta nửa câu cự tuyệt? Nếu con muốn người khác không ức hiếp mình, vậy thì con phải đứng trên đầu bọn họ, một khi con có quyền thế có địa vị, ai còn dám bất kính với con? A Cửu kia thì sao, đến lúc con là hoàng tẩu của nó, con xem xem nó còn dám ức hiếp con.”

Cung Khanh gật đầu: “Đúng, bà ngoại cô nói rất đúng, nhưng tranh đấu cùng họ có ý nghĩa gì? Cháu không muốn phí phạm cả đời vào chuyện nhàm chán đây, cuộc đời ngắn ngủi, có non xanh nước biếc đi du ngoạn, có ngày tháng tự do sáng khoái để sống, tại sao phải vất kiệt

tâm huyết vào tranh đấu?”

Hướng Thái phi bị nàng gợi lên nỗi tiếc nuối trong lòng, đúng vậy, cả đời bà cụ ở trong cung, Giang Nam sơn thủy hữu tình tái ngoại thảo nguyên mênh mộng là thế nào, đời này bà cụ hoàn toàn vô duyên.

Cung Khanh thản nhiên cười một tiếng: “Khanh nhi tự thấy bản thân không ngu, nếu thật muốn đấu trí, bà ngoại cô cho rằng cháu đấu không lại sao, cháu ỉn nhẫn né tránh, chỉ là vì chuyện nhỏ không nhịn sẽ hỏng chuyện lớn, không muốn liên lụy phụ thân.”

Lời tuy như thế, nhưng Thái tử

tuần tú phong độ kia lại rõ ràng cố ý, buông tay như thế thật đáng tiếc làm sao, Hưởng Thái phi đang muốn tiếp tục khuyên bảo, Cung Khanh cười nói: “Bà ngoại cô, kỳ thật ngài không bệnh đúng không?”

Hưởng Thái phi: “...”

Cung Khanh cười: “Nếu Thái phi không bệnh, cháu nên về thôi.”

“Con không thể ở thêm vài ngày sao?”

“Cháu ở thêm một ngày, ngày mai về.”

Hai người đang nói, Ninh Tâm lại đến báo: “Thái phi, Tiết Giai tiểu thư đến.”

Hưởng Thái phi tâm tình không

tốt, lại cũng chẳng có thiện cảm gì với người nhà của Độc Cô Hoàng hậu, liền không kiên nhẫn phẩy tay: “Nói ta đã ngủ, Khanh nhi chào hỏi hộ ta.”

Cung Khanh gật đầu nhận lời, đi vào trong điện, Tiết Giai liền cầm tay Cung Khanh, mừng rỡ nói: “Tỷ tử chưa đi, thật tốt quá.”

“Thái phi bị bệnh, giữ ta lại một ngày.”

“Muội nghe nói tỷ tử chưa đi mà ở lại cung Trùng Dương, liền vội vàng đến.” Cô ta nhìn cung nữ trong điện, kể tài Cung Khanh thì thầm: “Tại sao tỷ tử cũng say? Không phải muội đã dặn tỷ đừng uống rượu kia

sao?”

Cung Khanh nói nhỏ: “Muội muội cố ý nhắc nhở, ta sao có thể uống, ta đã ngậm trong mồm rồi nhổ ra khăn.”

Tiết Giai ngây ngốc, “Vậy là sao nhỉ?” Cô ta chột tròng mắt, như bưng tỉnh mà nói: “Muội đoán là Lâm Giang Tiên vô cùng lợi hại, dính vào môi đã có thể phát huy tác dụng.”

Cung Khanh cũng không nghĩ ra lý do gì khác, trừ phi bánh hoa có vấn đề, nhưng nàng vốn đề phòng, thấy mọi người đều ăn mới dám ăn, hơn nữa Tiết Giai ăn đến hai cái cũng không sao. Nghĩ tới nghĩ lui,

cũng chỉ có cách giải thích của Tiết Giai hợp lý.

“Dù say rượu mất mặt cũng không sao, đa tạ muội muội hảo tâm nhắc nhở.”

Tiết Giai mở miệng, ra vẻ cả giận nói: “Tỷ tỷ thật khách sáo, muội và tỷ tỷ vừa gặp mà như đã quen, luôn đối đãi với tỷ tỷ như ruột thịt, sau này không được khách sáo với muội, nếu không đúng là coi muội là người xa lạ.”

Cung Khanh cười: “Được, ta ước gì có cô em gái như Tiết muội muội đây.”

“Mấy ngày nữa là tiết Thanh Minh, muội sẽ tặng tỷ một niềm vui

bất ngờ.” Tiết Giai cười thần bí, “Muội muội cáo từ trước, hẹn tiết Thanh Minh gặp lại.”

Cung Khanh cười khan. Thời đại này thật quá nhiều ngày hội hè, lại thêm Tuyên Văn Đế là người thích náo nhiệt, không buông tha ngày lễ nào. Đến lúc đó, chỉ sợ lại gặp phải thứ không muốn gặp.

Về phần Tiết Giai, cô ta tặng nàng niềm vui bất ngờ gì? Cung Khanh quả thực không ôm hy vọng, bởi vì từ lúc bị Mộ Thẩm Hoảng làm rách váy trở đi, vận may đều như bị hấn móc đi, cả ngày chỉ thấy hẫng mà không thấy vui.

Nhưng càng sợ thấy hẫng, hẫng lại

càng tới.

Ăn xong cơm chiều, hẵn liền tới “thăm” Hưởng Thái phi .

Thái tử điện hạ, xem ra ngài hôm nay đúng là không bận, Cung Khanh quả quyết quyết định sáng sớm ngày mai liền đi, kiên quyết không hợp tấu “cao sơn lưu thủy” với hẵn.

“Thái phi đã khỏe hơn chưa?”

“Haizzz, có tuổi rồi, khỏe hơn hay không cũng khác gì nhau.” Hưởng Thái phi bị buổi nói chuyện của Cung Khanh đả kích, mệt mỏi não nề, dường như bệnh nặng hơn buổi sáng.

Mộ Thảm Hoảng nói: “Cháu mang theo đèn hoa thần, Thái phi

có muốn ra vườn ngắm một chút không?”

“Được.” Hường Thái phi vừa nghe liền thấy khỏe người, lập tức đứng dậy nắm tay Mộ Thâm Hoảng, sau đó lại kéo tay Cung Khanh, kéo cả hai cùng ra cửa.

Tư thế này khiến Cung Khanh vô cùng quần bách, Thái phi ngài chỉ đang muốn biến thành sợi tơ hồng đúng không.

Mộ Thâm Hoảng hiển nhiên đến có chuẩn bị, hành lang treo vô số đèn hoa thần. Đèn đã thắp nển, tỏa sáng ấm áp trong đêm.

Hường Thái phi chỉ vào cây hoa trước hành lang, “Treo lên cây hoa

quế kia đi.”

Lý Vạn Phúc lập tức sai cung nữ treo đèn lên cây. Đương nhiên, Lý tổng quản thấu hiểu lòng người để lại một đèn, để xuống chân Thái tử điện hạ.

Mộ Thẩm Hoảng nhắc đèn trao cho Cung Khanh: “Khanh muội muội cũng đi treo đi.”

Hướng Thái phi lập tức nhận đèn đặt vào tay Cung Khanh: “Đi treo đèn cầu phúc, cầu hoa thần ban cho con một nhân duyên tốt. Mau đi đi.”

Cung Khanh đi tới, Lý Vạn Phúc liền dẫn thái giám cung nữ lui xuống.

Cung Khanh vừa treo đèn, đã

nghe thấy tiếng Mộ Thắm Hoảng ngay sát sau lưng: “Cung tiểu thư rất thích đèn đúng không?”

“Điện hạ hỏi thế là có ý gì?”

Hắn cười cười: “Sáng hôm nay khi nàng say, ì èo đòi cây đèn cung đình treo ở hành lang. Sau đó còn...” nói đến đây, hắn dừng lại, chỉ cười.

Còn gì nữa? Nàng nhìn hắn nghi hoặc, đôi mắt hắn sâu thẳm như muốn nhấn chìm nàng.

Mỹ nhân dưới đèn, quả nhiên là thêm phần kiều diễm, nàng mới xứng là hoa thần diễm lệ.

Hắn ho nhẹ một tiếng: “Nửa tháng vừa rồi, Cung tiểu thư ở trong

cung không dễ chịu gì, vì thế, ta mang đèn đến để nàng ngắm, hy vọng nàng sẽ vui hơn.”

Hắn biết nàng không dễ chịu, lòng nàng thoáng thốt, dường như muốn mà không nói được. Có buổi tối này, nổi ngột ngạt suốt nửa tháng như tan thành mây khói dưới ánh đèn vàng.

Hắn mỉm cười, cây quế hoa treo kín đèn phản chiếu trong mắt hắn như một bầu trời sao lấp lánh. “Không biết còn cơ hội không, mong hàng năm được cùng nhau treo đèn lên cây.”

Lòng nàng chấn động, không ngờ hắn mượn cơ hội này để biểu lộ. Đỏ

mặt, nhanh trí đáp: “Nữ tử chưa lập gia đình mới treo đèn hoa thần, ý của điện hạ là muốn thần nữ cả đời này không lấy được chồng sao?”

Nàng vờ như không hiểu ý hấn, bước nhanh trở lại bên người Hưởng Thái phi.

Hấn gật gù, haizzz, cô em đúng là không cho người ta cơ hội nào.

Chương 27 – Thờ ơ

Thái tử điện hạ bị người đẹp coi như không khí, không thể làm gì khác hơn là tạm thời hồi cung, trở về với công việc. Vừa về đến Đông Cung, nội thị Vạn Minh Lâm bên người Độc Cô Hoàng hậu thỉnh hấn đi điện Tiêu Phòng.

Trong điện Tiêu Phòng đèn đuốc sáng choang, A Cửu quần lấy Độc Cô Hoàng hậu, như một con mèo lười.

Triệu Quốc phu nhân và Tiết Giai cũng có mặt.

Mộ Thâm Hoảng đi vào, Độc Cô Hoàng hậu liền mỉm cười, "Hoàng nhi, con lại đây."

Mộ Thâm Hoảng đi tới ngồi xuống, chưa chờ Độc Cô Hoàng hậu mở lời đã nói: "Hắn là mẫu hậu muốn hỏi nhi thần, trong hai mươi bốn vị cô nương, ai thích hợp hơn?"

Độc Cô Hoàng hậu cười: "Đúng là ý đó. Triệu Quốc phu nhân cũng ở đây, đều là người nhà, có thể cùng

bàn.”

Mộ Thẩm Hoảng cười nhợt nhạt: “Chuyện hôn sự của nhi thần chẳng lẽ không phải do mẫu hậu phụ hoàng làm chủ, lời nhi thần nói tính làm gì.”

Độc Cô Hoàng hậu nói: “Con thật là, dù là chúng ta làm chủ, cũng muốn hỏi qua ý con.”

Mộ Thẩm Hoảng cười hừ một tiếng: “Nếu nhi thần không thể làm chủ, cần gì phải hỏi ý của nhi thần.”

“Con thật là, tốt xấu gì cứ nói ra, sao con biết con thích mà ta và phụ hoàng con không thích?”

Mộ Thẩm Hoảng cười cười không nói. Nghe bùi tai lắm...

Độc Cô Hoàng hậu nói: “Con nói đi, chỉ cần không phải Hương Uyển Ngọc và Cung Khanh, ai cũng có thể thương lượng.”

Quả nhiên...

“Những cô nương đây, dù là gia thế hay dung mạo đều khó phân cao thấp, nếu được, mẫu hậu cứ tùy tiện chọn ai cũng được.” Mộ Thâm Hoảng chẳng có chút hứng thú nào, giọng điệu nhạt nhẽo như thể chuyện không liên quan tới hẳn.

Độc Cô Hoàng hậu rất không vui, chịu đựng nói: “Rốt cuộc con thích ai? Ít nhiều cũng phải có người thấy ưng ý hơn?”

Mộ Thâm Hoảng gật gù, một hồi

lâu mới nói: “Dạ, ai cũng như nhau.”

Độc Cô Hoàng hậu: “...” Vậy ý người là muốn tất cả? Hay là ... không muốn ai cả?

A Cửu hừ một tiếng: “Mẫu hậu đừng hỏi nữa, cạy miệng hoàng huynh chưa chắc đã ra.”

Tiết Giai cười phì: “Miệng biểu ca đâu phải con sò.”

Triệu Quốc phu nhân mắng một câu: “Đừng nói bậy.”

Tiết Giai le lưỡi, quay sang Mộ Thảm Hoảng thản nhiên cười một tiếng.

Độc Cô Hoàng hậu tức giận thở ra một hơi, con lớn khó bảo, đến lúc

này còn muốn xác định tâm tư của hẳn thật quá khó khăn.

Triệu Quốc phu nhân thấy hai mẹ con không hài hòa liền cười hoà giải: “Hoàng hậu, ngài thấy Hương Uyển Ngọc như thế nào?”

Độc Cô Hoàng hậu nói: “Gia thế không tệ, dung mạo rất ổn, nhân phẩm cũng đoan trang điềm đạm, rất xứng với A Đạc.”

A Cửu khinh thường nói: “Mẫu hậu, hôm tuyển hoa thần, cô ta tự bầu cho bản thân.”

Tiết Giai cười khanh khách: “Dì, hình như Nhị ca thích Cung tiểu thư hơn.”

Độc Cô Hoàng hậu nhíu mày, lộ

rõ vẻ không vui.

Triệu Quốc phu nhân vội vàng véo vào tay Tiết Giai, sáng giọng: “Con nói bậy bạ gì đó.” Bà ấy đã biết từ lâu là Hoàng hậu và A Cửu đều không thích Cung Khanh, tất nhiên sẽ không cưới Cung Khanh làm con dâu để đắc tội.

“Mẫu hậu, lúc tuyển hoa thần tự bầu cho mình không phải việc sai trái.” Mộ Thâm Hoảng cười nói: “Từ điều đó có thể thấy, Hương tiểu thư là một cô gái tự tin, Hầu phủ cần một nữ chủ nhân như vậy.”

Triệu Quốc phu nhân gật đầu: “Đúng vậy, A Đặc thô kệch, cần một người vợ điềm tĩnh lợi hại quản gia.

Ta thấy Hường Uyển Ngọc rất tốt, nếu Hoàng hậu đồng ý, ta sẽ lập tức nhờ người đến An Quốc công phủ cầu hôn.”

Hoàng hậu gật đầu, “A Đạc sớm sinh con trai, phụ thân dưới suối vàng có biết cũng được an lòng.”

Mộ Thẩm Hoảng đứng dậy nói: “Mẫu hậu, con còn tấu chương chưa xem, xin được cáo từ trước.”

“Chưa bàn xong chuyện của con.”

Mộ Thẩm Hoảng cười nhạt: “Sang năm mới tuyển phi, mẫu hậu cần gì phải vội. Hơn nữa còn tiết Thanh Minh, tiết Đoan Ngọ, tiết Trung Thu, tết Nguyên Đán, tiết Nguyên Tiêu, nếu mẫu hậu thấy

vừa rồi chưa tiếp xúc đủ thì có thể chờ ngày lễ lại gọi bọn họ tiến cung, cứ giữ hẳn mười ngày nửa tháng, chọn lựa tỉ mỉ, nhất định có thể chọn được một người vừa lòng.”

Nhìn bóng lưng đứa con trai, Độc Cô Hoàng hậu chán nản, đứa con trai này hoàn toàn trái ngược với cô con gái còn lại của bà, A Cửu là kiểu ruột để ngoài da, nghĩ gì nói nấy, hẳn lại thâm tàng bất lộ. Đại khái là bởi từ nhỏ đã được giáo dục theo hai phương pháp trái ngược. Bởi vì Mộ Thâm Hoảng tương lai sẽ kế thừa đại thống, từ nhỏ đã được Tuyên Văn Đế và Độc Cô Hoàng hậu giáo dục khắc nghiệt nghiêm

khắc, dạy đạo quân vương, mưu kế ứng biến kết quả là không ai nắm được tâm tư của hắn.

Sáng sớm hôm sau, Cung Khanh rời cung Trùng Dương, Hưởng Thái phi biết nàng không tham vọng, không cố chấp giữ lại.

Cung phu nhân nhìn thấy nữ nhi thiếu chút nữa thì rơi nước mắt, từ khi Cung Khanh ra đời chưa bao giờ xa cha mẹ lâu thế, quãng thời gian vừa rồi đúng là ngày dài tựa năm.

Cung phu nhân cẩn thận kéo Cung Khanh hỏi han chuyện trong cung, bà rất lo lắng không biết có phát sinh chuyện "sờ mó" lần nữa không. Cung Khanh vội vàng nói

không có.

Cung phu nhân thở phào một cái, an tâm cười nói: “Thật tốt quá.”

Cung Khanh: “...” Nhưng có cầm tay, còn hôn môi... Haizzz, đau đầu.

Hai mẹ con hàn huyên chưa được mấy câu, đã thấy Hường Uyển Ngọc đến.

Đi vào trong phòng, Hường Uyển Ngọc liền cười nói với Cung Khanh: “Ta còn tưởng muội muội sẽ ở thêm vài ngày, xem ra muội muội cũng không muốn nấn ná trong cung thêm phút giây nào.”

Cung Khanh cười nói: “Thái phi đã khỏe, vì thế muội về.”

“Hai đứa ở trong cung phải chịu

Ấm ức gì sao?" Cung phu nhân không chỉ quan tâm vấn đề trêu ghẹo, còn quan tâm vấn đề có phải chịu ấm ức không

Cung Khanh đương nhiên sẽ không nói, nhưng Hưởng Uyển Ngọc lại không chút khách sáo mà kể hết chuyện ngọt ngào của Cung Khanh.

Cung phu nhân vừa nghe liền nổi giận lôi đình.

Hưởng Uyển Ngọc đổ thêm dầu vào lửa: "Muội muội tốt tính, bị ức hiếp cũng chịu đựng, cháu nghĩ cô nên tìm cơ hội thích hợp giáo huấn nha đầu kia." Hưởng Uyển Ngọc biết người cô này được ông nội nuông chiều từ nhỏ, không phải

người dễ bắt nạt.

Cung Khanh rốt cuộc cũng hiểu tại sao Hướng Uyển Ngọc lại đến thăm cô, hoá ra là đến tìm người trả thù A Cửu.

Đang nói, quản gia vào báo, Triệu Quốc phu nhân và con gái tới bái phỏng.

Cung phu nhân tự nhủ: hôm nay đúng là náo nhiệt. Vô sự bất dăng tam bảo điện, bà ta tới để làm chi?

Cung phu nhân không có nhiều thiện cảm với Triệu Quốc phu nhân, bởi vì từ lúc đến kinh thành, Triệu Quốc phu nhân như một con ong bay loạn, lôi kéo quan hệ khắp nơi. Mới tới kinh thành, muốn nhanh

chóng gia nhập xã hội thượng lưu cũng không có gì đáng trách, nhưng Triệu Quốc phu nhân lộ liễu quá, hơn nữa phong cách có phần giàu xổi, có phần háms lợi, ví dụ như Cung phu nhân và phu nhân An Quốc công Hàn thị cùng ở một chỗ, bà ấy sẽ nịnh bợ Hàn thị nhiều hơn.

Cung phu nhân đón hai người vào sảnh chính, Tiết Giai thấy Hương Uyển Ngọc liền kéo tay, vui vẻ ra mặt nói: “Hương tỷ tỷ cũng ở đây, thật trùng hợp, mẩu thân, mẹ xem Hương tỷ tỷ và chúng ta đúng là có duyên.”

Thật là ản ý, Hương Uyển Ngọc lập tức đỏ mặt. Trước kia vốn không

muốn gả cho Độc Cô Đạc, nhưng tiên cung chịu đủ ức hiếp, lập tức cảm thấy Định Viễn Hầu phủ tốt hơn Hoàng cung gấp bội, bởi vậy, giờ gặp Triệu Quốc phu nhân liền có cảm giác con dâu gặp mẹ chồng, có chút ngỡ ngàng.

Triệu Quốc phu nhân nhìn Hương Uyển Ngọc rất thân thiết, sau ngày hôm qua được Hoàng hậu cho phép, cô gái trước mắt sắp thành con dâu, An Quốc Công phủ hiển nhiên môn đăng hộ đối với Định Viễn Hầu phủ.

Tiết Giai cười hì hì nhìn Cung phu nhân, khen: "Hỏi sao Cung tỷ tỷ đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành, thì ra Cung phu nhân chẳng khác gì

tiên nữ giáng trần.”

Cung phu nhân mở cờ trong bụng, lập tức cảm thấy Tiết Giai vô cùng dễ thương, xinh đẹp hoạt bát, trong sáng ngây thơ.

Triệu Quốc phu nhân và Cung phu nhân cùng Hường Uyển Ngọc nói chuyện, Tiết Giai kéo Cung Khanh thì thầm: “Nhị ca của em cũng muốn tới báỉ phóng, bị em ngăn cản.”

Cung Khanh lúng túng, vị Hầu gia này vẫn chưa chết lòng sao?

“Mấy ngày nữa là tiết Thanh Minh, anh ấy muốn hẹn tỷ tỷ đến vườn phù dung nói chuyện.”

Cung Khanh bồi rồi thấp giọng

nói: “Lần trước ta đã nói rất rõ ràng rồi, không cần gặp đâu, tránh người ta đàm tiếu.”

Tiết Giai cười hì hì : “Tỷ tỷ nói thế Nhị ca sẽ tan nát cõi lòng.”

Cung Khanh vội vàng đổi đề tài.

Tiền mẹ con Triệu Quốc phu nhân, Hương Uyển Ngọc cũng cáo từ.

Cung phu nhân nói: “Tiết tiếu thư này rất dễ gây thiện cảm. Dễ thương hơn bà mẹ hám lợi nhiều.”

Cung Khanh cười cười: “Đúng là hoạt bát dễ thương, người cũng trượng nghĩa nhiệt tình.” Nhưng dù nói vậy, lòng Cung Khanh vẫn cảm thấy có chút bất thường. Bởi vì Tiết

Giai mấy lần vô ý đều đẩy nàng và Hường Uyên Ngọc ra đầu sóng ngọn gió. Dù có hảo tâm đi nhờ Mộ Thẩm Hoảng giúp nàng thưởng hồng, lại nhắc nhở đừng uống rượu, nhưng nàng vẫn có cảm giác Tiết Giai đã trù tính kỹ càng, không phải đơn thuần là vì lòng tốt, liệu có dụng ý khác chăng?

Nghĩ vậy chút, Cung Khanh tự cười giễu cợt, dù không thích người ta cũng đừng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Vào cung một chuyến giờ nhìn đâu cũng thấy người xấu, quả nhiên là hoàn cảnh thay đổi con người, sau này có lẽ nên cách hậu cung càng xa càng tốt.

Cung phu nhân kéo tay con gái, thở dài buồn bã nói: “Thẩm đại nhân kia, không biết rốt cuộc Hoàng thượng muốn khảo sát tới khi nào, hăn không quyết định, ta sao có thể hạ thủ. Trì hoãn người ta như vậy thật không tốt chút nào. Con cứ nói chọn tạm một người đi, nhưng ta thật sự không cam lòng. Con người đẹp trai như thế, nhìn thấy hàng ngày, đến bữa cũng có thể ăn thêm một chén cơm.”

Cung Khanh không nhịn được phải bật cười: “Nếu thế, có lẽ con gái nên tìm một người xấu xí một chút thì ổn hơn, bằng không mẹ lại phát phì.”

“Không được, mẹ thà là phát phì, cũng nhất định phải tìm một con rể đẹp trai. Nếu nhìn mà không nuốt được cơm chẳng phải là chết đói sao.”

Cung phu nhân vốn mắc bệnh hình thức, không chấp nhận được chuyện con gái quốc sắc thiên hương của mình sánh với một con rể ngoại hình khó coi, kéo thấp chỉ số xinh đẹp của Cung gia, ảnh hưởng đến nhan sắc của đời con cháu.

Cung Khanh nghiêm mặt nói: “Có lẽ mẫu thân nên buông tha cho Thẩm Túy Thạch đi, A Cửu phải lòng hẳn rất sâu nặng, theo con

thấy, phò mã không thể là ai khác ngoài hẳn.”

“Thật sao?”

Cung Khanh gật đầu: “Vâng ạ.”

Cung phu nhân thở dài thườn thượt: “Thật đáng tiếc, con người đẹp trai như vậy.”

Cung Cẩm Lan đi vào, “Phu nhân đang nói ai?”

“Đương nhiên là nói phu quân.”

Cung phu nhân lập tức xoay người, cười hì hì tiến tới ôm cánh tay Cung đại nhân, chớp mắt đưa tình, rất có vẻ sùng bái.

Cung Khanh cúi đầu nín cười.

Cung Cẩm Lan giật giật khóe môi, lúng túng trốn vào thư phòng.

Cung phu nhân lập tức thu lại vẻ
nũng nịu sùng bái, nghiêm mặt nói:
“Ta vốn định nhân Quỳnh lâm yển
tìm cho con một vị hôn phu, vì thế
không để tâm đến các con em quý
tộc kinh thành. Chờ sinh nhật con,
ta sẽ mời khách đến phủ thưởng
mẫu đơn, nhân cơ hội nói bóng gió
ý tứ, xem công tử nhà ai thích hợp.”

Cung Khanh cũng cảm nhận sâu
sắc đính hôn là việc cần làm càng
sớm càng tốt. Thứ nhất có thể tránh
việc sang năm tuyển Thái tử phi,
thứ hai là sang năm tuyển Thái tử
phi xong, những cô nương không
qua sẽ đồng loạt tính chuyện hôn
nhân, cạnh tranh nhất định rất khốc

liệt.

Chương 28 – Quan quan thư cưu

Chớp mắt đã đến tiết Thanh Minh. Những năm Khánh Phong, trong triều đang thịnh hành việc du yển, tiết Thanh Minh, hai bên bờ Khúc Giang là nơi náo nhiệt nhất, dường như dân chúng toàn thành dồn về đây, ngắm cảnh mở tiệc, hết sức náo nhiệt, nói theo kiểu văn hoa là “tham xuân”. Mọi người ngồi xe mà đến, dựng trướng ven bờ sông, ngồi trên chiếu, cùng nhau cạ chén. Còn có giáo phường và nhạc công trong cung đến biểu diễn trợ hứng, thật là nhộn nhịp khó tả.

Vườn phù dung bên bờ nam Khúc Giang là của Hoàng gia, càng là ngựa xe như nước, một cõi xa hoa. Dựa theo lệ thường, Tuyên Văn Đế sẽ thiết yến quần thần ở vườn phù dung, phàm là quan ở kinh thành đều có thể đưa vợ con đi cùng.

Thẩm Túy Thạch vừa nghĩ có thể nhìn thấy Cung Khanh lòng liền rung động mạnh mẽ, nhưng nghĩ tới sẽ phải gặp A Cửu, tâm tình lại vụn vỡ trong nháy mắt.

Hắn rút quyển Kinh Thi trên giá sách, ở trang "Quan quan thư cửu" kẹp tờ giấy tiết đào Cung Khanh gửi cho hắn. Hắn không tin đây là ý của nàng, nhất định là mưu kế của A

Cửu. Hẳn không nghĩ ra một nguyên nhân nào khác có thể khiến nàng viết câu thơ đấy.

Nhớ đến chữ “giác” viết thiếu, hẳn liền cảm thấy như bị đè nén, đống quyển sách lại, hẳn ra vườn hóng mát một chút. Đã qua ngày hội hoa, xuân ý lãng đãng. Muôn hồng ngàn tía, đón mùa xuân về.

Tương lai tươi sáng như gấm hoa, người người hâm mộ, lại như trói buộc vô hình.

Đứng dưới ánh mặt trời, hẳn cảm giác bản thân như con đại bàng, rất cuộc cũng đến ngày đủ lông đủ cánh, nghĩ muốn tung cánh trời cao, đột nhiên bị một cái lưới giăng

xuống, có người muốn thuần dưỡng nó, chỉ vì thích thú bộ lông đẹp mắt của nó, mà chẳng quan tâm tư thế oai hùng, dũng khí đọ sức với trời cao.

Đây là cuộc sống hăn mong muốn sao? Cúi đầu trước cường quyền, thần phục A Cửu, từ đại bàng biến thành hoàng yến trong chiếc lồng son?

Không, tuyệt đối không.

Hăn xoay người trở lại thư phòng, dưới nỗi xúc động, rất muốn viết nốt chữ "kiến" hoàn thành chữ "giác", nhưng ... tờ giấy tiết đào hăn kẹp trong sách, đã không còn ở trang "Quan quan thư cưu".

Một nỗi phần nộ khó nói thành lời bùng lên. Hấn đứng bật dậy, ngón tay khế run. Mấy tia do dự hiểm hoi tiêu tan thành mây khói.

Cô ta cậy là Công chúa, thì có thể muốn gì làm nấy sao? Hấn không phải món đồ chơi trong tay tùy cô ta sắp đặt.

Giữa trưa, trong vườn phù dung, các bậc quyền quý và quan viên lớn nhỏ trong triều tề tựu, nào những quần là áo lượt, mặt hoa da phấn. Tuyên Văn Đế cùng Độc Cô Hoàng hậu ngồi vị trí chủ, Thái tử Mộ Thẩm Hoảng, Công chúa A Cửu, lần lượt ngồi hai bên.

Bởi vì là du xuân dã yến, các

quan mặc thường phục, nhóm gia quyến càng là phục trang sắc sỡ, như hoa khoe sắc. Tuyên Văn Đế tự hào nhìn một lượt, lập tức có cảm giác thiên hạ đều có mùa xuân.

Cung yến hết sức xa hoa cầu kỳ, đối với các quan viên bậc thấp, đây là cơ hội duy nhất trong năm diện kiến thánh nhan, hưởng dụng bữa tiệc thịnh soạn hiếm khi được thấy chứ đừng nói là ăn, mỗi miếng cũng như quý báu gấp bội.

A Cửu không lòng nào ăn uống, ánh mắt dán chặt vào Thẩm Túy Thạch.

Hôm nay hẳn mặc thường phục xanh biếc, thanh nhã thuần khiết,

được rất nhiều ông già đứng quanh, càng thêm nổi bật sự trẻ trung anh tuấn, lỗi lạc hơn người.

A Cửu ái mộ tràn trề, trời cao thật đối mình không tẻ, vừa tới tuổi cập kê liền đưa tới một Trạng nguyên lang ngọc thụ lâm phong làm Phò mã. Trong mắt cô ta, chỉ có hoàng huynh mới có thể so sánh với sự xuất sắc của Trạng nguyên lang này.

Cô ta đặc ý đưa mắt đến chỗ Cung Cẩm Lan, nghĩ muốn vênh vang với Cung Khanh một phen: đệ nhất mỹ nhân thì sao, dung mạo tốt không bằng số mệnh tốt. Người có thể tìm được một phu quân còn tốt

hơn Thẩm Túy Thạch không? Dù người để ý hẳn thì sao, chẳng phải trơ mắt nhìn hẳn thuộc về ta. Thứ tốt nhất chỉ có thể thuộc về ta, cả đời này người đừng nghĩ đến chuyện tranh giành với ta.

Đáng tiếc, hôm nay Cung Cẩm Lan chỉ dẫn theo Cung phu nhân đến dự tiệc, Cung Khanh căn bản không tới.

Sự đặc ý của A Cửu trở thành hụt hẫng trong nháy mắt, ánh mắt khoe khoang hư vinh lặng yên buồn bã.

Nhìn thấy Cung Khanh thì không vừa mắt, không thấy Cung Khanh lại không hài lòng, cảm giác như thiếu gì đấy, rất buồn tẻ, thật là

phức tạp.

Kỳ quái ở chỗ, Tiết Giai cũng không đến, A Cửu càng cảm thấy đáng ngờ, nghiêng người hỏi Triệu Quốc phu nhân: “A Giai không tới sao?”

“Nó ở chỗ bờ sông, nói là thỉnh các vị tiểu thư tiến hành Quần ác yến.”

“Quần ác yến là cái gì?”

Triệu Quốc phu nhân cười nói: “Không dùng lều trướng thông thường, dùng váy thạch lựu làm trướng, nha đầu kia đúng là lắm trò quỷ.”

A Cửu vừa nghe liền có hứng thú, quay đầu nói với Độc Cô Hoàng

hậu: “Mẫu hậu, con cũng muốn đi xem.”

Độc Cô Hoàng hậu nói: “Chờ cung yến kết thúc hãy đi.”

Lúc này, An phu nhân kể tai A Cửu thì thầm mấy câu.

Trong nháy mắt, A Cửu biến sắc, một ánh mắt u oán tức giận ném về phía Thẩm Túy Thạch.

Hắn vẫn giữ tờ giặc tiết đào Cung Khanh gửi, còn kẹp trong sách thỉnh thoảng nhìn một lần!

Nhìn vật nhớ người sao? Khanh khanh như ngộ sao?

Nghĩ tới cảnh tượng tình tứ đây, lòng A Cửu nồng nặc ghen tuông.

Cùng lúc đó, ngoài vườn phù

dung, bên bờ Khúc Giang, giữa các đình các bờ sông bãi cỏ, khắp nơi đều là lều trướng. Trướng của Cung Khanh cách vườn phù dung không xa, ngay trước Tử Vân Lâu, vị trí đây có thể thấy thuyền hoa trên sông, lại nghe thấy nhạc phường ca múa. Các năm trước, Cung Cẩm Lan đều dẫn theo vợ con cùng đi dự tiệc, nhưng năm nay, bởi vì Tiết Giai nói Tiết Nhị muốn gặp trong vườn phù dung, Cung Khanh liền không dự tiệc, để tránh bị Độc Cô Đạc dây dưa.

Hướng Uyển Ngọc cũng không muốn gặp lại A Cửu, cũng chỉ có vợ chồng An Quốc công dự tiệc, Hướng

Uyển Ngọc một mình tới bầu bạn với Cung Khanh.

Hai người ngồi trong trướng, ăn cơm trưa được chế biến tinh tế, lại pha một bình trà thơm. Chuẩn bị xem ca múa trên lầu Tử Vân Lâu.

Đúng lúc đấy, giọng Tiết Giai vang lên bên ngoài.

“Cung tử tử.”

Cung Khanh vội vàng đứng dậy đón chào, không chỉ có Tiết Giai, còn có Kiều Vạn Phương.

Tiết Giai hôm nay mặc xiêm y vàng nhạt, trang điểm tỉ mỉ, đeo khuyên tai là một chuỗi trân châu, khi nói chuyện, chuỗi chân trâu lúc lắc càng tôn sự hoạt bát xinh đẹp.

Kiều Vạn Phương cũng phục sức rất đặc biệt, y phục có phần giống trang phục cưỡi ngựa của người Hồ, càng tôn lên sự anh khí hào hùng, vóc người xuất chúng.

Tiết Giai hưng phấn cười nói: “Cung tử tử, muội và Kiêu tử tử cùng làm một trưởng chung, muốn mời tử tử ghé thăm.”

Hương Uyển Ngọc cũng đi ra, cười nói: “Trưởng của muội có gì đặc biệt?”

Bởi vì Triệu Quốc phu nhân đã nhờ người đến phủ cầu hôn, Hương Uyển Ngọc tự nhiên xem Tiết Giai là em chồng tương lai, đối xử thân thiết hơn người.

Tiết Giai nhìn thấy Hường Uyển Ngọc cũng ở đây, ngẩn ra trong một thoáng, rồi lại nhanh chóng nở nụ cười ngọt ngào: “Hường tử tử cũng ở đây.” Cô ta không ngờ Hường Uyển Ngọc cũng ở đây, xem ra kế hoạch phải thay đổi.

Cô ta nghiêng đầu cười khẽ: “Chắc chắc có chỗ đặc biệt, trường của mọi là độc nhất bên bờ Khúc Giang, không tin hai vị tử tử ghé qua sẽ biết.” Vừa nói, cô ta vừa kể tai Cung Khanh thì thầm, cười hì hì nói: “Tử tử yên tâm, Nhị ca dự tiệc trong vườn phù dung không đến đâu.”

Kiều Vạn Phương cũng nhiệt tình

mời mọc: “Hai vị muội muội ghé thăm một chút đi, chúng ta còn mời cả nhóm Hứa tiểu thư, Chương tiểu thư. Mọi người sống chung trong cung lâu vậy, thân như tỷ muội, sau này càng nên giữ liên lạc thường xuyên.”

Hương Uyển Ngọc cười nói: “Được, chúng ta ghé thăm một chút.”

Cung Khanh thấy Tiết Giai và Kiều Vạn Phương nhiệt tình không tiện từ chối, Hương Uyển Ngọc lại hứng thú hưng hực, đành cùng đi theo.

Quả nhiên, trên bãi đất cao bên bờ sông, có một lều trướng rất đặc

biệt, bích trúc làm cột, váy thạch lựu làm trướng, xanh đỏ đủ màu, xinh đẹp nổi bật lại nhẹ nhàng, là điểm nhấn phong lưu nhã trí bên bờ Khúc Giang.

Cung Khanh cười khen: “Quả nhiên rất đẹp! Tiết muội muội thật sáng tạo.”

Kiều Vạn Phương phụ họa: “Tiết muội muội tâm tư linh hoạt, linh khí toàn thân.” Lời này nịnh nọt có phần lộ liễu, trong cung Minh Hoa, hai người ở chung một gian, xem ra đến hôm nay quan hệ đã không tầm thường.

Nội thất trong trướng rất nhã nhặn. Trái thảm Tây Vực tiến cống,

lại thêm một tấm thảm thêu, nền màu bảo lam, thêu nước biếc hoa đào, vừa nhìn đã thấy làn gió ấm áp, xuân ý dạt dào.

Bốn góc đặt lò hương, ở giữa đặt một bàn nhỏ bằng gỗ tử đàn, trên bàn la liệt hoa quả, điểm tâm tinh sảo, còn có dụng cụ pha trà.

Tiết Giai ngồi xuống thảm thêu, cầm một ấm tử sa rót trà, lần lượt đặt trước mặt Cung Khanh, Kiều Vạn Phương và Hướng Uyển Ngọc, cười nói: “Đây là trà Bích loa xuân núi Nam Hoa dượng ban thưởng, mời các tỷ tỷ nếm thử.”

“Đa tạ mọi mọi.” Kiều Vạn Phương nhấp một ngụm, khen:

“Thật là trà ngon, ta đã nghe nói từ lâu Bích loa xuân mọc trên vách núi Nam Hoa, một năm chỉ thu hoạch được tám lạng trà. Đúng là nhờ phúc muội muội.”

Hướng Uyển Ngọc vừa nghe là Bích loa xuân trong truyền thuyết, vội vàng nhấp một ngụm, quả nhiên vị trà thanh tịnh đẹp đẽ ngọt ngào mát lạnh, không giống bình thường. Cô ta không khỏi khen: “Đúng vậy, nhờ phúc muội muội, lần đầu tiên ta được thưởng thức trà ngon thế này.”

Tiết Giai cười nói với Cung Khanh: “Tỷ tỷ cũng nếm thử đi.”

Cung Khanh khẽ chạm môi,

không cảm nhận hương vị gì cũng khen mấy câu. Thứ nhất nàng đã uống Bích loa xuân ở chỗ Thái phi, cũng chẳng hiểu kỳ, thứ hai, bị hãm hại trong cung, khiến nàng ăn uống gì cũng mang lòng đề phòng, dù là Tiết Giai bề ngoài ngây thơ vô hại.

Kiều Vạn Phương nói: "A Giai, ta đi gọi Hứa tiểu thư và Chương tiểu thư, mọi người chờ một chút."

"Vâng, tỷ tỷ đi nhanh về nhanh, chúng ta chờ."

Kiều Vạn Phương đứng dậy ra ngoài.

Hương Uyển Ngọc vì đã hạ quyết tâm gả cho Định Viễn Hầu, đối với Tiết Giai càng thêm thân thiết lấy

lòng. Hai người trò chuyện với nhau thật vui vẻ, một lát sau, Tiết Giai nhìn ra ngoài, tự nhủ: “Sao bọn họ còn chưa tới, muội đi xem đã, nhị vị tỷ tỷ chờ một chút.”

Dứt lời, cô ta nhấc váy ra ngoài.

Trong trường chỉ còn Cung Khanh và Hường Uyển Ngọc.

Cung Khanh lập tức cảm thấy sự khác thường, đây là trường của Tiết Giai, chủ nhân vắng mặt, nàng và Hường Uyển Ngọc ở đây có phải không ổn? Vốn dĩ nàng cũng không có tính lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử, nhưng trong cung mấy ngày đã bị hãm hại mấy lượt, tự nhiên tâm lý cảnh giác hơn.

Nghĩ vậy, nàng nói với Hường Uyên Ngọc: “Tỷ tỷ, chúng ta ra ngoài chờ thích hợp hơn.”

Hường Uyên Ngọc chẳng thấy có chút không hợp nào, bởi vì lòng đã coi Tiết Giai là em chồng.

Cung Khanh không tiện đem khúc mắc trong lòng nói với Hường Uyên Ngọc, chỉ là trực giác không xác thực, nói ra là nàng đa nghi lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa còn chọc ngoáy quan hệ chị dâu em chồng nhà họ.

Nàng đang suy nghĩ xem phải làm thế nào, ngoài tưởng có tiếng người hỏi: “Cung tiểu thư ở bên trong sao?”

Chương 29 – Âm mưu

Cung Khanh vừa nghe là giọng Thẩm Túy Thạch thì sợ run, tại sao hẵn lại đến, tại sao biết nàng đang ở chỗ này? Nàng vội ra khỏi trướng, nhún người thi lễ: “Thẩm đại nhân.”

Thẩm Túy Thạch ôm quyền cười một tiếng, “Trướng của Cung tiểu thư thật sự rất độc đáo, vừa nhìn là tìm thấy.”

Cung Khanh cười nhợt nhạt: “Đây không phải trướng của ta, là của Tiết Giai tiểu thư.”

Thẩm Túy Thạch sợ run một phen, bởi vì khi kết thúc cung yến, hẵn vừa ra đến cửa vườn phù dung, liền có một cô gái mặc quần áo nha hoàn tiếp cận hẵn nói nhỏ: “Tôi là

nha hoàn Cung phủ, tiểu thư nhà tôi chờ đại nhân trong trướng.”

Thẩm Túy Thạch vui vẻ trong lòng, đang định hỏi bờ sông nhiều lều trướng, biết tìm ở đâu. Nha hoàn kia liền nói, trướng của Cung gia dùng váy thạch lựu phủ lên. Thẩm Túy Thạch liền đi theo đường mòn bên ngoài vườn phù dung đến trước Tử Vân Lâu, quả nhiên nhìn thấy một trướng rất nổi bật, vì thế đi tới.

Nếu không phải trướng của Cung phủ, tại sao nha hoàn kia lại nói vậy? Còn nữa, tại sao Cung Khanh lại hẹn hẳn đến trướng của Tiết Giai? Thẩm Túy Thạch mơ hồ cảm

thấy có sự kỳ quái, liền nói: “Vừa rồi Cung tiểu thư có phái người đi hẹn ta không?”

Cung Khanh nghe thế liền thấy không ổn, liền nói với Thẩm Túy Thạch: “Thẩm đại nhân, thỉnh ngài đi trước một bước, đừng nán lại đây.”

Thẩm Túy Thạch dù không biết nàng có ý gì, nhưng nghe nàng nói thế liền chấp tay cáo từ.

Đúng lúc hẵn xoay người định đi, Cung Khanh đột nhiên thấy choáng váng.

Thẩm Túy Thạch vội vàng đưa tay đỡ nàng, “Cung tiểu thư nàng làm sao vậy?”

Cung Khanh thấy rất kỳ quái, sao đột nhiên lại thấy hoa mắt chóng mặt thế này, nàng gỡ cánh tay Thẩm Túy Thạch, trả lời: “Ta không sao.”

Đúng lúc đấy, tiếng ngọc bội leng keng đưa đến cùng làn gió thơm.

Thẩm Túy Thạch đưa mắt nhìn, chính là A Cửu cùng một đoàn cung nữ nội thị. Hắn nhíu mày, che giấu bằng nụ cười êm dịu, lạnh lùng thi lễ: “Công chúa điện hạ vạn phúc.”

Cung Khanh nhún mình thi lễ, lòng nhủ gay go. Hiển nhiên, sự xuất hiện của Thẩm Túy Thạch là có người an bài, để A Cửu “bắt quả tang” nàng và hắn gặp gỡ.

Là ai gài bẫy nàng? Kiều Vạn Phương? Hay Tiết Giai?

Hương Uyên Ngọc ở trong trường, thấy A Cửu giá lâm, vội vàng ra ngoài hành lễ. Ai ngờ vừa khom lưng liền thấy hoa mắt, nếu không phải Cung Khanh kịp thời đỡ lấy thì Hương Uyên Ngọc đã nhào vào người A Cửu.

A Cửu chẳng lòng dạ nào để tâm tới sự thất lễ của Hương Uyên Ngọc, hung hăng trừng mắt với Cung Khanh. Thật là to gan lớn mật nói không giữ lời, rõ ràng đã đồng ý không gặp Thẩm Túy Thạch nữa, lại lén hẹn nhau ở bờ sông.

Tình cảnh này, kẻ ngu cũng nhìn

ra. Hường Uyên Ngọc rất cuộc cũng hiểu, lý do gì A Cửu cứ nhắm Cung Khanh mà làm khó dễ, thì ra là thế.

Hường Uyên Ngọc lại nhớ đến đêm Nguyên Tiêu, khi cô ta và Cung Khanh đôi xiêm y trong Đẳng Nguyệt Lô, lúc đấy cô ta hoài nghi Cung Khanh muốn gả cho Thái tử, Cung Khanh nói nàng chưa đính hôn, là vì chờ Quỳnh lâm yến. Hiển nhiên, Thẩm Túy Thạch chính là con rể mà cô chọn đáng tiếc lại bị A Cửu hoành đao đoạt ái.

Nghĩ tới đây, liền hiểu ngay tại sao Cung Khanh tiến cung thường xuyên bị A Cửu ức hiếp, đại loại là liên quan tới Thẩm Túy Thạch.

Hương Uyển Ngọc liền thấy hả hê. A Cửu người cũng có hôm nay, Công chúa cao quý thì sao, người ta không thích người.

A Cửu hứng thú đến xem Quần ác yến của Tiết Giai, kết quả lại thấy người trong mộng và tình địch hẹn hò, phần nộ không cần phải nói. Nếu không phải trước mặt Thẩm Túy Thạch, cô ta chỉ muốn giáng cho Cung Khanh một cái tát, nếu đã đồng ý không gặp hẳn, sao còn bằng mặt không bằng lòng, lén lút hẹn hò. Xem ra cô ta sống trong thâm cung, không thể ngăn được hai con người này bí mật gặp gỡ.

Cô ta lớn tiếng hỏi Cung Khanh:

“Tại sao người lại ở đây?”

“Tiết tiểu thư mời ta và biểu tỳ đến xem trướng, vừa rồi còn có Kiều tiểu thư ngồi cùng.” Cung Khanh tình ngay lý gian, thấy rất phiền với việc bị người hãm hại.

Trước mặt Thẩm Túy Thạch, A Cửu gượng gạo đè nén lửa giận, nghiến răng ken két, mặt cũng đỏ bừng.

Thẩm Túy Thạch là người có chí khí và kiêu hãnh, nhìn sắc mặt A Cửu, thêm việc cô ta cài người vào phủ nhà giám thị, lòng liền bùng lửa giận. Giờ phút này hẳn đã hiểu, gọi hẳn đến đây là một cái bẫy, nhưng người bị hại không phải hẳn mà là

Cung Khanh.

Nhìn A Cửu nói với Cung Khanh bằng thái độ đe dọa, ánh mắt ghen ghét, hằn còng thêm chán ghét A Cửu, nhưng thân phận của cô ta như một quả núi đè trên đầu.

Ngoài tức giận bất bình, hằn chẳng làm được gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn ân nhân bị cô ta bắt nạt, cảm giác bất lực khiến hằn thấy rất thất bại và phẫn nộ. Nguyên nhân cuối cùng cũng chỉ vì hằn.

Nỗi áy náy trong lòng hằn biến thành phẫn nộ, nói với A Cửu: "Vi thần cáo lui."

A Cửu nhìn bóng lưng hằn, giận đến tái mặt.

Hương Uyển Ngọc không nhịn được cười thầm, A Cửu người muốn gió được gió muốn mưa được mưa, nhưng trái tim một người nào có đơn giản thế.

A Cửu liền trút cơn giận lên Cung Khanh: “Cái đồ không có danh dự nhà người. Ngày đó trong cung người đã viết thế nào, giờ đã vội quên, làm trái với lời thề, có phải ta nên phạt người đến Tử Vân Lô úp mặt vào tường sám hối, chếp kinh chuộc tội.”

Cung Khanh nói: “Công chúa bớt giận, không phải ta nuốt lời, vừa rồi là có người cố ý dẫn Thẩm đại nhân đến đây.”

“Người còn chống chế? An phu nhân, giải cô ta đến Tử Vân Lâu úp mặt sám hối, chép kinh chuộc tội.”

Cung Khanh cắn cắn môi, đáp: “Xin hỏi Công chúa, ngày đó ta đã viết gì?”

“Xuân miên bất giác hiểu.”

“Ta chỉ viết một câu thơ, chỗ nào nói không gặp, cứ gì Công chúa nói ta nuốt lời.”

A Cửu chán nản, không ngờ Cung Khanh lại biện luận được thế, đúng là không bắt bẻ được gì.

Cung Khanh cúi người thi lễ: “Công chúa bớt giận, thần nữ cáo lui.”

“Trưởng của A Giai đúng là nổi

bật đặc sắc, có thể nói là nổi nhất bờ Khúc Giang.” Thái tử Mộ Thâm Hoảng mang theo mấy thị tòng cầm vệ đi tới.

Cung Khanh nhìn thấy hấn, hơi có chút ngỡ ngàng, nhún người hành lễ.

“Thật trùng hợp, Cung tiểu thư và Hương tiểu thư cũng ở đây.”

A Cửu thấy hấn không tiện làm khó Cung Khanh nữa, hừ một tiếng, “Hôm nay tha cho ngươi một lần.”

Cung Khanh và Hương Uyển Ngọc cáo lui rời đi. Đúng lúc ấy, Tiết Giai và Kiều Vạn Phương, cùng Hứa Cẩm Ca, Mạc Lâm Lang, Chương Hàm Kha đồng loạt xuất hiện sau

lượng An phu nhân, đều là những tiểu thư từng sống trong cung Minh Hoa.

Tiết Giai ra vẻ bất ngờ: “Công chúa sao lại đến đây?”

Các giai nhân vừa sợ hãi lại vừa vui mừng, tiến lên bái kiến Thái tử điện hạ.

Giữa một đám oanh oanh yến yến, Mộ Thâm Hoảng cao lớn nổi bật, phong tư tuấn nhã, nhưng chẳng chút thương hương tiếc ngọc, chỉ nhạt nhẽo nói miễn lễ, rồi lại đứng đưng đi mất.

A Cử nhìn Tiết Giai hừ lạnh một tiếng, đi vào trong trướng.

Tiết Giai đuổi theo, làm ra vẻ

không biết gì, cười hì hì hỏi: “Công chúa làm sao vậy?”

“Tại sao người mời cô ta đến?”

Tiết Giai biết ngay là nói Cung Khanh, liền cười hì hì trả lời: “Là Nhị ca muốn gặp cô ta.”

“Nhị ca người rất cuộc có biết cân nhắc hay không? Hãn đã hứa hôn với Hương Uyển Ngọc, giờ còn muốn thế nào?”

“Đúng vậy, vì thế ta mới khuyên bảo, không cho hãn đến.” Nói đến đây, cô ta lại cố ý hỏi: “Công chúa sao lại mất hứng vậy?”

An phu nhân nói: “Vừa rồi tiệp nhân kia lại gặp gỡ Thẩm đại nhân.”

Tiết Giai nói: “Công chúa, Thẩm đại nhân tài mạo như thế, ai không ái mộ, huống chi Cung Khanh kia giờ đang tìm hôn phu. Nếu cô ta gả đi rồi, sẽ không thể quyến rũ Thẩm đại nhân nữa.”

A Cửu im lặng không nói gì, lòng thầm nhủ rất chính xác, chỉ cần cô ta gả đi, Thẩm Túy Thạch sẽ không liên quan gì nữa.

“Ý của người là ta phải thu xếp một hôn sự cho cô ta?”

Tiết Giai cười duyên dáng: “Công chúa là cô nương chưa xuất giá, sao có thể làm việc như thế, không bằng để dì thu xếp. Không phải Công chúa rất ghét cô ta sao, vậy

hãy chọn cho cô ta một vị hôn phu vừa già lại vừa xấu.”

“Đúng là ý hay.” A Cửu không nhìn được nở nụ cười hài lòng: “A Giai người đúng là lắm mưu nhiều kế.”

Tiết Giai cười rớt cho A Cửu một chén trà: “Dì đối với Tiết Giai ân trọng như núi, A Giai tất nhiên phải báo đáp Công chúa thật tốt, dốc hết sức lực phân ưu cùng Công chúa.”

A Cửu nhủ thầm trong lòng: người biết tri ân báo đáp, cũng coi như biết điều, không như Nhị ca của người, đã biết ta không thích cô ta còn thương nhớ, đúng là có mắt như mù.

Ngoài trưởng, Hương Uyển Ngọc và Cung Khanh đã cùng mấy thiếu nữ im lặng cáo lui.

Cung Khanh về trưởng của mình, lòng thầm nghĩ lại một màn kia. Cơ chónng mặt không giải thích được là thế nào? Sao lại trùng hợp thế, lại lão đảo trước mặt Thẩm Túy Thạch, để A Cửu bắt gặp Thẩm Túy Thạch dang tay đỡ nàng? Mà Hương Uyển Ngọc khi nhún mình hành lễ với A Cửu cũng lão đảo một phen, xem ra Tiết Giai đã sắp đặt gì đó trong trưởng.

Nhưng nàng không uống trà, cũng không ăn điểm tâm, rốt cuộc trúng độc thế nào? Dù không thể

khẳng định thứ gì khiến nàng chóng mặt, nhưng ít nhất có thể xác định, Tiết Giai không lương thiện như bề ngoài, xem ra sau này nàng càng phải cẩn trọng.

Nhưng lý do gì cô ta phải hãm hại nàng? Nàng đã đắc tội cô ta khi nào. Cung Khanh nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể liên quan đến Mộ Thắm Hoảng. Hoặc là Tiết Giai thích hẳn, hoặc là cô ta không thích hẳn nhưng thích vị trí Thái tử phi.

Hướng Uyển Ngọc đã thầm suy tính. Xem ra Thắm Túy Thạch có ý với Cung Khanh, muốn trả thù A Cửu, có lẽ biện pháp tốt nhất là để Thắm Túy Thạch cưới người khác,

khiến A Cửu nếm thử mùi vị tan nát cõi lòng.

Hơn nữa từ thái độ mà Thẩm Túy Thạch dành cho A Cửu, có thể thấy hẳn có đủ can đảm từ chối cuộc hôn nhân với A Cửu.

Nghĩ đến đây, Hương Uyển Ngọc lạnh lùng cười một tiếng, A Cửu, nếu Thẩm Túy Thạch cưới Cung Khanh, người sẽ như thế nào?

Tiết Giai nói mấy câu chỉ điểm A Cửu, hồi cung, cô ta liền xin Độc Cô Hoàng hậu chỉ hôn cho Cung Khanh.

Ai ngờ, Độc Cô Hoàng hậu nghe xong lại nhướng mày, lạnh lùng nói: "Chuyện nhà họ Cung con không nên nhúng tay, lại càng không nên

tác quái.”

A Cửu có chút kỳ quái, “Không phải mẫu hậu cũng không thích cô ta sao?”

“Ta thích hay không sẽ không ruột để ngoài da như con. Càng là thích một người, càng phải đối xử lãnh đạm, càng là chán ghét một người, càng phải đối xử ôn hòa khiêm nhường.”

A Cửu bĩu môi: “Tại sao phải vắn vẹo tâm tư như thế, mẫu hậu không thấy mệt mỏi sao?”

Độc Cô Hoàng hậu lạnh lùng nói: “Vì mệt mỏi mới không muốn con phải sống như thế, con là con gái, không phải gánh vác trách nhiệm

với giang sơn xã tắc, vì thế mẫu hậu mới không nghiêm khắc như với hoàng huynh con, chỉ muốn con được sung sướng tự tại. Nhưng con phải nhớ kỹ, sung sướng tự tại của con không vì một người đàn ông. Nếu dồn hết tâm tư vào một người đàn ông, thì vinh hoa phú quý nhiều đến đâu cũng không thể khiến con dễ chịu.”

A Cửu ắp úng nói: “Chỉ cần Cung Khanh gả đi, con liền hài lòng .”

“Cô ta lấy chồng hay không, và việc Thẩm Túy Thạch có thích con hay không, là hai việc hoàn toàn khác nhau. Ta có thể dễ dàng tha thứ cho việc phò mã của con xuất

thân thường dân, có thể dễ dàng tha thứ cho việc hãn tài học tầm thường, nhưng tuyệt không thể chấp nhận việc lòng hãn có nữ nhân khác. Nếu Thẩm Túy Thạch thật sự nhớ nhung Cung Khanh không quên, mẫu hậu tuyệt đối không gả con cho hãn.”

A Cửu vừa nghe liền câm nín. Độc Cô Hoàng hậu xưa nay nuông chiều cô ta, nhưng đã nói là làm quyết không mềm lòng.

Tình hình này, muốn khiến Độc Cô Hoàng hậu ra mặt chỉ hôn cho Cung Khanh là gần như không tưởng, lòng A Cửu âm thầm kinh ngạc, mẫu hậu rõ ràng không thích

Cung Khanh, tại sao không chịu cho cô ta nhúng tay?

Ra khỏi điện Tiêu Phòng, gặp ngay Mộ Thâm Hoảng đến thỉnh an Độc Cô Hoàng hậu.

Hắn cười đi tới, "Sao A Cửu lại buồn bã không vui?"

A Cửu bĩu môi không vui: "Hoàng huynh hôm nay rồi rã lả sao, có nhã hứng quan tâm tới A Cửu."

"A Cửu là muội muội duy nhất của ta, ta sao có thể không quan tâm."

"Hôm nọ em nhờ hoàng huynh an bài mấy người bên cạnh Thâm Túy Thạch, sao hoàng huynh ki bo từ chối."

“Từ chối là vì muốn tốt cho em, cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, nếu có ngày hăn biết em từng giám thị hăn, với sự kiêu hãnh của hăn, em thử ngẫm xem liệu hăn có thể tha thứ cho em?”

A Cửu im lặng. Dừng một chút lại nói: “Em không yên lòng về hăn và Cung Khanh. Cô ta trước mặt đồng ý với em là không gặp hăn, nhưng tiết Thanh Minh lại lén gặp gỡ ở bờ sông.”

Mộ Thẩm Hoảng nói: “Ta có ý này, có thể khiến hăn không gặp lại Cung Khanh.”

“Hoàng huynh mau nói.”

“Nhưng em phải đồng ý với ta, ta

nói với em thì không đi làm khó dễ Cung Khanh nữa.”

A Cửu nhíu mày, sầm mặt: “Có vấn đề gì, lẽ nào hoàng huynh thích cô ta?”

Mộ Thâm Hoảng lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Không phải thích cô ta, mà là vì muốn tốt cho em. Cung Khanh là ân nhân cứu mạng của Thâm Túy Thạch, nếu em một mực chèn ép Cung Khanh, sẽ chỉ khiến Thâm Túy Thạch càng thêm bất mãn. Dù sau này có thể lấy hãnh, hãnh cũng chỉ là phụng chỉ thành hôn mà thôi, không phải thật lòng thích em. Nếu em muốn có được tình cảm của hãnh, phải yêu quý thứ hãnh yêu

quý. Coi ân nhân của hănh như ân nhân của mình, hết lòng đối đăi, không được ứck hiếp.”

A Cửu ngắmh lại thấy rất có đăo lý, liền gặtt đầuh nốih: “Đượck, em đống ý.”

Mộtt Thắmh Hoắng cườih cườih, “Mắyh ngàyh nửah, đếnh tìm tath, tath sẽ cho biếtt phải làm thế nàoh.”

Chương 30 – Quà sinh nhật của Thái tử

Tiệt hỏmh nay có mộtt vị khách đặck biếtt, là mộtt tiểuth thư có phong cách hoằng giath lại hào phống thầnth thiện, mộtt người thắmh so sắnh cô ấy và A Cửu mộtt phen, lòng khen ngợi, vị này mới có phong tháih nữ tử

hoàng thất, còn A Cửu kia, thật là một thiếu nữ dã man.

Mộ Linh Trang và chư vị tiểu thư làm quen rất nhanh, cô ấy vui tính lại không kiêu kỳ, giọng nói có âm điệu mềm mại Giang Nam, vô cùng dễ thương.

Hậu hoa viên đang lúc hân hoan, quản gia phái nha hoàn đi vào bẩm báo, Cửu Công chúa giá lâm.

Trong nháy mắt, hoa viên lặng ngắt như tờ, như chợt phủ một màn sương lạnh.

Cung phu nhân thất thần một phen, đây là lần đầu tiên Cửu Công chúa giá lâm phủ đệ thần tử. Tuy nói là vinh quang vô thượng, nhưng

rõ ràng có mùi vô sự bất đẳng tam bảo điện. Chư vị phu nhân tiểu thư vội vàng ra khỏi vườn mẫu đơn, chỉnh lý trang phục dung nhan, cung nghênh Cửu Công chúa đại giá.

A Cửu dẫn theo mười mấy cung nữ nội thị, đội ngũ hùng hậu đi vào, người đầu tiên đập vào mắt là Cung Khanh.

Giữa một vườn oanh yến, nàng mặc một bộ xiêm y màu đỏ son, duyên dáng yêu kiều đứng trước hoa mẫu đơn, diễm lệ tuyệt trần.

Thật sự là rất xuất sắc, có thể nói là ngàn người mới có một, đứng đâu cũng nổi bật.

A Cửu thăm cười lạnh, người nói

xem mỹ nhân như người liễu có lấy được chồng?

Dưới sự dẫn đầu của Cung phu nhân và Giang Vương phi, các phu nhân tiểu thư đồng loạt chào hỏi Công chúa điện hạ.

A Cửu phẩy tay, “Tất cả miễn lễ, cứ tự nhiên đi.”

Mọi người tạ ơn đứng dậy, nói thế nào cũng khó lòng mà tự nhiên cho nổi. A Cửu liếc mắt đến Mộ Linh Trang, ngạc nhiên một chút, rồi mỉm cười: “Người về khi nào?”

“Hồi Công chúa, tối muộn hôm qua con bé mới tới kinh thành, định đầu giờ chiều vào cung thỉnh an Hoàng thượng và nương nương.”

A Cử ồ một tiếng, “Xem ra sinh nhật Cung tiểu thư còn quan trọng hơn bái kiến phụ hoàng mẫu hậu.”

Mặt Giang Vương phi biến sắc, lòng thầm căng thẳng.

Mộ Linh Trang cười nói: “Công chúa sao lại nói vậy, buổi sáng là lúc hoàng thúc bận việc triều chính, Linh Trang không dám đi quấy rầy, định chờ hoàng thúc hoàng thẩm nghỉ trưa xong mới đi bái kiến, nhân tiện ăn nhờ một bữa.”

Lúc này A Cử mới buông tha Giang Vương phi, quay đầu nhìn Cung Khanh cười cười.

Cung Khanh bị cười đến nổi da gà, xem ra lại muốn trả thù gây sự.

A Cử nghiêng đầu, nhìn Cung phu nhân cười: “Hôm nay sinh nhật Cung tiểu thư, sao Cung phu nhân không nói tiếng nào, cũng may hoàng huynh ta trí nhớ tốt, cố ý phái ta mang quà sinh nhật tới tặng Cung tiểu thư, nếu không thật là bỏ lỡ dịp này.”

Lời vừa nói ra, cả vườn lặng ngắt như tờ. Thái tử điện hạ nhớ rõ sinh nhật Cung Khanh, lại còn cố ý phái Cử Công chúa đi tặng quà!!! Ngay lập tức, lòng mỗi người rơi xuống ba dấu chấm than nặng trĩu.

Cung Khanh quần bách đỏ mặt.

Chiêu này thật ngoài dự đoán, nàng vốn cho rằng A Cử đến vì

chuyện nàng và Thẩm Túy Thạch gặp mặt tiết Thanh Minh, ai ngờ cô ta lại quăng ra một quả bom thế này.

Một chuỗi dầu chấm than trong lòng Cung phu đã sắp tràn ra, vội vàng nói: “Sinh nhật tiểu nữ sao dám phiền Công chúa đại giá.”

Cửu Công chúa sai người hầu, “Mang lễ vật ra đây.”

Lập tức có hai tên nội thị bê một chậu mẫu đơn đến.

Cung Khanh thấy chậu mẫu đơn dường như từng thấy kia, lòng âm thầm kêu khổ. Hẳn thật sự tặng “sát cánh bên nhau”. Còn là để A Cửu giống trống khua chiêng mang

đến, con người này thật sự rắp tâm hại nàng.

Tất cả mọi người cùng nhìn cây mẫu đơn, giữa những lá xanh là hai đóa hoa, một đóa đã nở rộ, một đóa còn đương nụ, đỏ tươi rực rỡ, hồng nhạt kiêu diễm, như một đôi tình nhân quấn quít, tôn lên vẻ đẹp của người kia.

A Cửu chỉ ngón tay ngọc vào hoa mẫu đơn, nói với mọi người: "Chậu hoa này tên 'sát cánh bên nhau', chăm sóc ba năm, năm nay trở hoa lần đầu, hoàng huynh cố ý tặng Cung tiểu thư thưởng thức."

A Cửu đặt biệt nhãn mạnh mẽ chữ "sát cánh bên nhau", lòng mỗi

người lại rơi thêm ba dấu chấm than. Lòng Cung phu nhân như bị giáng ba đòn sấm sét.

Nhưng chuyện vẫn chưa chấm dứt tại đó.

“Hoàng huynh còn một món quà nữa.” A Cửu ra hiệu, một thị nữ phía sau trình lên một hộp gấm đang cầm.

Ánh mắt của mọi người đồng loạt đổ dồn về hộp gấm nhỏ kia, ánh mắt hiếu kỳ hừng hực.

A Cửu cầm hộp gấm, cười rất ác ý với Cung Khanh: “Cung tiểu thư, còn không tạ ơn.”

Rốt cuộc là hẳn muốn rêu rao thế nào chứ! Cung Khanh âm thầm cắn

răng, vượt qua những ánh mắt như Bạo vũ lê hoa châm, xấu hổ nhận lễ vật, còn phải trái với tiếng lòng nói tiếng tạ ơn.

A Cửu cười với Cung Khanh: “Người mở ra xem lễ vật của hoàng huynh đi.”

Cung Khanh không thể làm gì khác hơn là đỏ mặt mở hộp gấm, thấy món đồ bên trong thì đúng là ngượng ngùng muốn chết. Trong hộp là thủ phạm đã làm rách váy nàng tối nọ.

Cửu Công chúa còn lấy chiếc nhẫn ngọc ra khỏi hộp, giơ tới giơ lui dưới ánh mặt trời, để các phu nhân tiểu thư khác thấy cho rõ

ràng.

“Hoàng huynh nói, chiếc nhẫn ngọc này dù đeo đã lâu, nhưng lại như có duyên với Cung tiểu thư, vì thế đem tặng Cung tiểu thư, mong tiểu thư đừng chê là đồ cũ.”

Trước mặt bàn dân thiên hạ tặng quà nàng không nói, còn là tặng vật tùy thân đã nhiều năm, đâu mọi người hiện ra vô số dấu chấm than, sau đó là im lặng tuyệt đối, ah, thì ra là thế.

Còn nói gì mà “mong đừng chê là đồ cũ”, nguyên nhân chính ai nấy đều hiểu, càng là đồ cũ, phần lễ vật này mới càng lộ ý không giống người thường, hết sức mập mờ.

Cửu Công chúa đặt chiếc nhẫn bạch ngọc vào tay Cung Khanh, cười một tiếng đầy ẩn ý.

Cung Khanh xấu hổ, mặt đỏ bừng, khiến đóa hoa hồng phấn sau lưng phải buồn bã thất sắc.

Mặt Cung phu giờ đã tím hơn đóa "thanh long ngọc mặc trì", lòng thầm bảm như Thái tử, người nhất định phải rêu rao thế sao.

Chư vị tiểu thư vừa hâm mộ lại vừa ghen ghét, các phu nhân thầm viết một dấu chấm hết trong lòng, được rồi, con gái ta không cần nghĩ đến chuyện làm Thái tử phi nữa, từ ngày mai phải bắt đầu tính chuyện hôn nhân thôi, sang năm thì hạ

màn hết rồi.

Cửu Công chúa đã đạt được mục đích, hứng thú thưởng thức mấy bồn mẫu đơn, rồi mới ung dung dẫn người rời đi.

Ông trời như ngại thiên hạ chưa đủ loạn, khi Cung phu nhân cùng các vị phu nhân tiểu thư tiễn Cửu Công chúa đến cổng Thượng thư phủ, một cỗ kiệu dừng lại, rèm gấm vén lên, một thanh niên ngọc thụ lâm phong bước xuống, không ai khác ngoài tân khoa Trạng nguyên Thẩm Túy Thạch.

Mắt Cửu Công chúa hiện lên sự ái mộ cùng niềm vui bất ngờ, vạn lần không nghĩ tới, hôm nay lại gặp

người trong lòng ở đây. Niềm vui bất ngờ trôi qua, lại thấy đáy lòng buồn bã, hôm nay là sinh nhật Cung Khanh, trùng hợp thế sao, hẳn đến Cung phủ làm gì?

Bởi vì thân phận Công chúa, cô ta không làm chuyện thừa thãi, cũng không ngại mà vòng vo, vì vậy lập tức hỏi thẳng: “Thật trùng hợp quá, lại gặp Thẩm đại nhân.”

Thẩm Túy Thạch không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp: “Hạ quan có việc đến bái kiến Cung đại nhân.”

Cửu Công chúa sao chịu tin, cắn răng nói với giọng chua chát: “Trùng hợp làm sao, hôm nay lại là

sinh nhật Cung tiểu thư.”

Ai ngờ Thẩm Túy Thạch vừa nghe liền nói: “Nếu hôm nay là sinh nhật ân nhân, vậy Thẩm mỗ xin cáo lui trước, chuẩn bị lễ vật xong sẽ quay lại.” Dứt lời, chắp tay chào Cung phu nhân và Cung Khanh, lại khom lưng thi lễ với A Cửu, xoay người đi.

Hắn vốn là muốn thể hiện bản thân không biết hôm nay là sinh nhật Cung Khanh, nhưng câu chuẩn bị quà lại thành khéo quá hóa vụng. Đối với một người chưa bao giờ biết đến tình yêu, lòng chỉ nghĩ đến công danh sự nghiệp, giờ đòi hắn hiểu tâm tư thiếu nữ lắt léo thì làm sao

hắn làm cho được.

A Cửu càng thêm tức giận, quay phắt đầu lại, trong nháy mắt, một luồng sát khí đập vào mặt Cung Khanh.

Cung Khanh vượt qua ánh mắt lạnh lẽo của A Cửu, chỉ có thể thầm than sao hôm nay “may mắn” quá. Thảm đại nhân đến lúc nào chẳng được, sao phải chọn hôm nay? Lại còn quay về chuẩn bị lễ vật, chê ta gây thù chuốc oán chưa đủ sao?

Nàng im lặng thở dài, đang xui xẻo thì uống nước mát cũng buốt răng.

Chương 31 – Câu hôn

Giữa bàn dân thiên hạ, A Cửu chỉ

có thể đè nén nổi tức giận trong lòng, sắc mặt tối tăm lên kiêu.

Đoàn người đông đảo rời đi.

Tất cả mọi người âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Cửu Công chúa dù chỉ là một tiểu cô nương chưa tròn mười sáu, nhưng tác phong ngang ngược tàn nhẫn không ai không biết. Đứng gần cô ta luôn khiến người khác lo âu căng thẳng, cô ta không chỉ khó hầu hạ, còn là người ác miệng, nếu làm cô ta mất hứng, có mang lu ra cũng không đủ hứng câu chữ.

Thấy kiêu của Cửu Công chúa càng lúc càng xa, phu nhân Lại Bộ Thượng Thư Lưu thị tiến đến gần

Cung phu nhân chúc mừng. Bà ấy vốn là người nhanh mồm nhanh miệng, lại không có tâm tư gì, chỉ cho là Cung phu nhân vui mừng quá độ mà nét mặt cứng ngắc như thế.

Cung phu nhân vội vàng nói: “Lưu phu nhân cả nghĩ, nào có chuyện đấy.”

Lưu phu nhân cười hì hì: “Cung phu nhân chờ tin vui đi.”

Các phu nhân khác dù không nhiều lời, nhưng đều dùng ánh mắt tán thành Lưu phu nhân. Chư vị tiểu thư dùng ánh mắt bày tỏ sự hâm mộ ghen ghét. Vị trí Thái tử phi vạn người hy vọng, lòng mỗi người coi như đã xác định. Cung phu nhân lo

lẳng, lòng như bị một tảng đá đè lên, không vui được một chút nào.

Chư vị phu nhân tiểu thư đều là những người tinh tường, thấy thần sắc mẹ con Cung phu nhân chỉ cho là quá bất ngờ chưa lấy lại được tinh thần, lần lượt cáo từ.

Giang Vương phi là người cáo từ cuối cùng, sau khi cùng Mộ Linh Trang lên xe ngựa, bà ấy thở dài: “Rốt cuộc lại chậm một bước.”

Mộ Linh Trang nói: “Đại ca mà biết không biết thất vọng đến thế nào. Một chị dâu xinh đẹp dịu dàng như thế, cũng tại mẩu thân cứ chần chừ, giờ lỡ hết rồi.”

Giang thị nói: “Ta vốn định để

cập với Cung phu nhân vào Quỳnh lâm yến, ai ngờ bà ấy cùng con gái về trước, chưa kịp mở lời. Sau đó Cung Khanh lại bị tuyển vào cung cùng Công chúa làm lễ hội hoa, ai chẳng biết đó chỉ là cái cớ, Hoàng hậu muốn nhân đó chọn Thái tử phi, ta sao có thể tùy tiện đề cập? Ngộ nhỡ Hoàng hậu chọn Cung Khanh, chẳng phải ta đắc tội Hoàng hậu. Chờ con bé xuất cung, ta lên đi hỏi An phu nhân, mới biết được Hoàng hậu không thích con bé, ta định hôm nay đến mở lời. Ai ngờ, Thái tử lại ngáng đường thế này.”

“Mẫu thân cứ luôn do dự lưỡng lự.”

“Không phải ta do dự, thiên hạ này ai dám tranh với nhà đế vương? Huống chi Độc Cô Hoàng hậu vẫn luôn đề phòng đại ca con, ta càng phải hành sự cẩn trọng hơn.”

“Mẫu thân, hôn sự của Thái tử do Hoàng hậu làm chủ, nếu An phu nhân đã nói Hoàng hậu không muốn Thái tử lấy Cung Khanh, vậy mẹ cứ cầu hôn đi.”

“Không được!” Giang thị quả quyết nói: “Dù Thái tử không thể làm chủ cho hôn sự bản thân, nhưng từ việc hôm nay có thể thấy hẳn nhòm ngó Cung Khanh, vì thế mới để A Cửu đến tặng quà, ám chỉ Cung phu nhân không được tùy tiện

gả con gái cho người khác.”

Mộ Linh Trang nói: “Mẫu thân nói có lý, nhưng Hoàng thượng Hoàng hậu đang tuổi tráng niên, không lẽ Thái tử có thể dùng quyền thế chèn ép Cung tử tử không lấy chồng cả đời? Cung phu nhân cũng không phải người vô dụng, há có thể vì ám chỉ của hãn mà vô trách nhiệm với hạnh phúc cả đời của con gái.”

“Cho dù thế nào, chúng ta cũng không thể đắc tội hoàng đế tương lai.”

Mộ Linh Trang cười phì một tiếng: “Mẫu thân mẹ sợ bóng sợ gió quá rồi. Nếu là con, con sẽ chỉ biết cầu hôn, dù sao Hoàng hậu cũng

không để Cung Khanh gả vào Đông Cung, Thái tử có nhòm ngó thì cũng đã cưới về nhà ta, chẳng lẽ hẳn có thể cướp người?”

“Con càng lúc càng biết đặt vấn đề, nhưng vấn đề không đơn giản như vậy. Thái tử là hoàng đế tương lai, chúng ta sao có thể đắc tội. Cẩn thận mới giữ được thuyền đến vạn năm. Trong mắt thiên hạ Duệ Vương phủ phú quý ngập trời, càng như thế lại càng phải để tiếng tăm mịt mờ, làm người khiêm tốn.”

“Mẫu thân luôn dạy bọn con như vậy. Mỗi lần bị A Cửu ức hiếp cũng nói con nén giận, nhưng làm thế chỉ khiến người khác cho rằng con là

bao cát tha hồ dẫm đá, sau này con sẽ không sống thế nữa.”

Giang thị im lặng nhìn con gái, lòng dâng cảm giác áy náy. Bà vỗ về tay Mộ Linh Trang, dịu dàng nói: “Chuyện A Cửu con hãy cố quên.”

“Làm sao con quên được, cô ta ức hiếp con suốt mười năm.” Mộ Linh Trang thản nhiên cười một tiếng, cười đến mức lòng Giang Vương phi căng thẳng, vội nói: “Ngàn vạn lần đừng chọc vào A Cửu.”

Mộ Linh Trang ôm cánh tay mẫu thân, cười nói: “Mẫu thân yên tâm, con sẽ không chọc vào cô ta, nhưng nếu cô ta ức hiếp con con sẽ không

khoanh tay chịu trận như trước.” Mộ Linh Trang cười tự tin, hoàn toàn không còn dáng vẻ ần ần nhút nhát trước kia.

Giang thị thầm nghĩ: mấy năm ở Giang Nam, con gái thật như biến thành một người khác, nhất định là tỷ tỷ quản giáo không nghiêm, sủng ái quá độ.

Tiền đưa chư vị phu nhân tiểu thư, Cung phu nhân thấy như đi vào đường cùng. Thượng hoa yến này chẳng những không đạt được mục đích, ngược lại còn như đổ thêm dầu vào lửa, chỉ sợ những phu nhân tiểu thư này vừa ra khỏi cổng lớn Thượng thư phủ thì lời đồn sẽ đầy

trời. Nhìn bốn mẫu đơn “sát cánh bên nhau”, bà giận chỉ muốn nhổ tận gốc.

Cung Khanh cũng không thể ngờ Mộ Thắm Hoảng sẽ ra chiêu này, chắc hẳn sợ nàng vội vã đi lấy chồng, vì thế tung đòn sát thủ, chặn đứng đường lui của nàng.

Con người này quả nhiên phúc hắc, nàng yên lặng cắn răng, được, quân tử báo thù mười năm không muộn, chờ xem sau này tỷ tỷ xử lý người thế nào.

Cung phu nhân lo đến không ăn được cơm, vội vàng tìm phu quân thương lượng đối sách.

Cung Thượng thư tiếc chữ như

vàng chỉ nói bốn chữ: “Tĩnh quan kỳ biến”, khiến Cung phu nhân thiếu chút nữa thì đập bàn.

Kỳ thật Cung đại nhân bề ngoài bình tĩnh nhưng lòng đang khắp khởi mừng thầm.

Đối với con gái độc nhất, ông ấy không hề yêu thương kém hơn Cung phu nhân, chỉ là không nói ra lời mà thôi. Là một phụ thân, lại là một phụ thân thích quyền thế, ông ấy cảm thấy cả kinh thành chẳng mấy người xứng đôi với con gái, Đông Cung Thái tử là lựa chọn tốt nhất.

Hắn là con trai duy nhất của Tuyên Văn Đế, ngôi vị hoàng đế không nghi ngờ gì sẽ truyền cho Mộ

Thẩm Hoảng, khi đó, con gái sẽ thành Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, dưới một người trên vạn người, làm gì có nào tiền đồ nào quang minh hơn thế, quang minh không thể nghi ngờ. Kỳ thật ngay từ đầu ông ấy đã ôm tâm tư gả cho Thái tử, nhưng Cung phu nhân nói sao quyết vậy, ông ấy không dám tranh cãi.

Gia thế Cung Cẩm Lan kém xa Cung phu nhân. Vì thế từ sau ngày tân hôn, Cung phu nhân liền thành nữ vương trong nhà, dù không có con trai cũng không cho Cung Cẩm Lan nạm thiếp. Tuy sau đó Cung Cẩm Lan tiền đồ rộng mở, chức

quan càng ngày càng cao, nhưng dưới sự lạm dụng uy quyền nhiều năm của Cung phu nhân, nghe lời đã thành thói quen, đời này hiển nhiên không còn khả năng phản kháng.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, hôm sau Kinh thành liền xôn xao đồn đại, con gái của Cung Thượng thư đã được nhắm vào vị trí Thái tử phi. Thậm chí có thể nói là đã đưa sinh lễ.

Vì vậy, Cung Cẩm Lan lòng đầy hoan hỉ, Cung phu nhân lo âu buồn khổ, Cung Khanh thậm chí nghiền răng nghiền lợi, tính toán tính sổ với con người kia.

Ai nấy đều cho là, hai món quà của Mộ Thâm Hoảng đại biểu cho tin tức ván đã đóng thuyền.

Nhưng cuộc viếng thăm của Tiết Giai lại khiến Cung phu nhân phải kinh ngạc, từ lo âu buồn khổ thành rơi xuống vực sâu.

Từ lúc gặp chuyện trong trướng của Tiết Giai vào tiết Thanh Minh, lòng Cung Khanh nảy sinh sự đề phòng Tiết Giai, ngày sinh nhật không mời. Tất nhiên, Cung phu nhân cũng không có ý định mời Tiết Giai, bởi vì Nhị ca của cô ta là Độc Cô Đạc, giờ đã thành cháu rể.

Tiết Giai thấy Cung Khanh liền dẫu môi có ý giận: "Tại sao sinh

nhật tử tử mà không nói với muội
muội một tiếng, mời nhóm Hứa tử
tử vậy mà không mời muội, muội
muội khổ sở muốn chết.”

Cung Khanh mỉm cười: “Muội
muội không biết chuyện này, mẫu
thân mời mọi người, danh nghĩa
thưởng mẫu đơn, kỳ thật là muốn...
” nói đến đây, nàng kể tai Tiết Giai
định nói dụng ý của mẫu thân, nhân
cơ hội nhắc nhở cô ta, ta từ trước
tới giờ không có hứng thú bám rồng
dựa phượng, đặc biệt là “con rồng”
kia. Sau này người đừng hãm hại
ta, người người tâm tâm niệm
niệm, ta căn bản không hề để ý,
cũng không muốn tranh giành với

người.

Tiết Giai nghe xong cười: “Thì ra là ý tại ngôn ngoại, bảo sao không mời muội. Nhị ca nhà muội đúng là hoa đã có chủ.”

Cung Khanh cười cười: “Ta và muội muội cũng thành thân thích.”

“Nhưng muội nghe nói hôm đó Công chúa cũng đến, còn là đưa quà của biểu ca, thật thế sao?”

Cung Khanh quần bách gật đầu. Xem ra việc này toàn thành đều hay.

“Tỷ tỷ, hôm nay muội đến, một là muốn tặng quà tỷ, thứ hai là lòng có nỗi băn khoăn, muốn nói với tỷ.”

“Muội muội mời nói.”

“Tối hôm lễ hội hoa, Hoàng hậu gọi biểu ca đến điện Tiêu Phòng, lúc ấy muội và mẫu thân cũng đang ở đây.” Tiết Giai dừng một chút mới chậm rãi nói: “Dì nói, A Cửu không thích Cung tiểu thư, không được chọn Cung tiểu thư để tránh chị dâu em chồng bất hòa. Hường tiểu thư coi như gả cho Nhị ca, còn lại hai mươi hai tiểu thư, biểu ca hãy chọn một người thích nhất.”

Cung Khanh bị mấy câu đó làm cho căng thẳng, nó tiết lộ một thông tin quan trọng, đó là Độc Cô Hoàng hậu không hề cho phép nàng tiến cung.

“Tỷ tỷ biết biểu ca chọn ai

không?”

Tim Cung Khanh đập loạn, hẳn sẽ nói thế nào?

“Tỷ tỷ nghe xong đừng khổ sở.”
Tiết Giai dịu dàng nói: “Biểu ca nói, hẳn thích Kiều Vạn Phương.”

Tim Cung Khanh ổn định lại trong nháy mắt.

“Vì thế, nghe nói Cửu Công chúa thay biểu ca mang quà đến tặng tỷ, muội thật sự cảm thấy rất kỳ quái. Thứ nhất, dì đã nói rõ ràng là không được chọn tỷ, thứ hai, biểu ca nói hẳn thích Kiều tỷ tỷ, tại sao lại bảo Công chúa đi tặng quà?”

Cung Khanh nghe xong lại thấy bình tĩnh ngoài dự tính, nàng cười

cười: “Đa tạ mọi mọi nói cho ta biết mấy tin tức này. Ta đã hiểu.”

Chỉ thế thôi sao? Lòng Tiết Giai mơ hồ có chút thất vọng.

Cô ta tiếc nuối nói: “Kỳ thật nếu không phải A Cửu không thích tỷ tỷ, tỷ tỷ gả cho biểu ca quả thật rất tốt.”

Cung Khanh thản nhiên nói: “Mọi mọi nói đùa, ta đâu có tài đức gì mà dám sánh với Thái tử.”

Sau khi Tiết Giai cáo từ, Cung phu nhân cơ hồ muốn ngắt. Dù bà cũng không muốn Cung Khanh gả cho Mộ Thẩm Hoảng, nhưng nếu Hoàng hậu không muốn để Cung Khanh gả vào Đông Cung thì tình

huống càng thêm gay go. Hôm nay cả kinh thành đều xôn xao Cung Khanh đã được nhắm cho vị trí Thái tử phi, còn ai dám lấy nàng?

Chương 32 – Đạo cao một thước

Mặc dù Cung Khanh không tin Tiết Giai hoàn toàn, nhưng cũng không thể không tin chút gì.

Ý đồ của Tiết Giai rõ ràng không đơn giản chỉ là đến tiết lộ tin tức, nhất định cô ta có dụng ý khác. Nhưng dù cô ta có ý đồ gì, Cung Khanh cũng cảm thấy mình đang bị đe dọa.

Vốn dĩ nàng cũng cho là việc A Cửu mang quà tức là việc nàng gả

cho Mộ Thắm Hoảng đã là sự thật khó sửa, dù lòng không tình nguyện, nhưng ít ra cũng lấy được chồng. Nhưng hôm nay Tiết Giai lại tiết lộ ý tứ của Độc Cô Hoàng hậu, tình huống liền trở nên gay go gấp mười, con đường lập gia đình càng thêm gian truân. Trừ phi có người nào không ngại những lời đồn giữa nàng và Thái tử, lại càng không sợ bị thiên hạ dị nghị gièm pha. Đối với con em quý tộc kinh thành vốn coi thể diện hơn cả tính mạng, ước chừng vạn người không kiếm được một.

Cung Khanh không ngờ chuyện hôn nhân của bản thân lại trở nên

bế tắc thế này, đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Cung phu nhân vừa nóng ruột vừa bực tức, lòng thâm bầm nát Thái tử. Đều tại tên Thái tử kia, tạo ra sóng gió này khiến con gái bà không lấy được chồng.

Cung phu nhân vừa đi vòng tròn vừa nói:

“Sớm biết thế không bằng gả con cho Nhạc Lỗi. Đứa bé kia võ công cao lại từng cứu con.”

“Đều tại cha con, hôm đó mời Thẩm Túy Thạch tới nhà dùng cơm, hỏi thẳng có hơn không, cứ phải lòng vòng ám chỉ.”

“Haizzz, sớm biết thế đồng ý Tiết

Nhị kia cho rồi.”

Cung phu nhân nhắc tới Tiết Nhị, khiến Cung Khanh dở khóc dở cười: “Mẫu thân, mẹ nói gì vậy, như thế con không thể lấy được chồng đến nơi vậy.”

“Con gái, con đang phải đối mặt với một tình huống rất gay go.” Cung phu nhân hai mắt đỏ hoe, sắp bật khóc.

Cung Khanh vội vàng an ủi: “Mẫu thân đừng nóng vội, lời Tiết Giai không thể tin hoàn toàn, biện pháp lúc này là thăm dò rõ ràng thái độ của Độc Cô Hoàng hậu, sau đó lại tính tiếp.” Đế hậu đang tuổi tráng niên, hôn sự của Thái tử phải do

Độc Cô Hoàng hậu và Tuyên Văn Đế làm chủ, thăm dò rõ ràng ý tứ của Độc Cô Hoàng hậu là việc cấp bách nhất.

Cung phu nhân lo lắng chẳng nghĩ được gì, “Chúng ta thăm dò thế nào, đâu thể đi hỏi trực tiếp?”

Cung Khanh mỉm cười: “Đương nhiên không thể. Mẫu thân nên nhờ mợ hỏi qua Triệu Quốc phu nhân.”

Cung phu nhân vừa nghe liền tỉnh ngộ. Thật chí lý, Triệu Quốc phu nhân nhất định sẽ biết tâm tư Hoàng hậu, Hàn thị đã là thông gia với Triệu quốc phu nhân nhờ bà ấy hỏi hộ là chính xác nhất.

Vì vậy, Cung phu nhân nhanh

chóng chuẩn bị một phần hậu lễ, dẫn theo Cung Khanh đến An Quốc công phủ.

Hàn thị gần đây tâm trạng rất tốt, rốt cuộc hôn sự của Hương Uyên Ngọc đã chắc chắn, sính lễ của Định Viễn Hầu phủ sẽ đưa tới trong nay mai.

Cung phu nhân không e dè gì, nói thẳng vấn đề với chị dâu.

Hàn thị cười nói: “Chuyện này có khó khăn gì, hôm nay ta và Triệu Quốc phu nhân đã là thông gia, hỏi một câu chỉ là chuyện rất nhỏ, Nhi muội tạm thời chờ trong phủ, ta lập tức đi hỏi thăm.”

Cung phu nhân vạn phần cảm tạ,

cùng Cung Khanh chờ tin tức của Hàn thị.

Ngày sinh nhật Cung Khanh, Hường Uyển Ngọc cũng đến dự, vốn cho là Cung Khanh nhất định sẽ gả cho Thái tử, không ngờ lại có chuyện sâu xa này, cô ta cũng thấy kỳ quái, vì vậy nghĩ tới một khả năng khác. Tặng quà có lẽ không phải ý của Mộ Thẩm Hoảng, mà là A Cửu mượn danh mang đến, mục đích là tạo hiếu cảm cho mọi người, khiến Cung Khanh không lấy được chồng. Đối với người vốn hay ghen tỵ như A Cửu, rất có khả năng là trả thù Cung Khanh đã gặp Thẩm Túy Thạch hôm Thanh Minh.

Nghĩ vậy, Hương Uyển Ngọc đột nhiên nảy ra một ý nghĩ hưng phấn không thôi. Như vậy là cho Thẩm Túy Thạch và Cung Khanh một cơ hội tuyệt hảo.

Hàn thị đi đến Định Viễn Hầu phủ rồi về rất nhanh, sắc mặt không được tươi tắn cho lắm.

Cung phu nhân thấy thế liền thất thần, vội vàng đi tới hỏi: “Như thế nào?”

Hàn thị nhìn Cung phu nhân một chút, an ủi một câu: “Nhị muội nghe xong đừng nóng vội.”

Cung phu nhân càng nghe càng khẩn cấp, “Rốt cuộc là như thế nào?”

“Đúng là Hoàng hậu không muốn Khanh nhi gả cho Thái tử. Triệu Quốc phu nhân nói, A Cửu không thích Khanh nhi, Hoàng hậu yêu chiều Công chúa, không muốn chị dâu em chồng thành thù, vì thế chưa bao giờ cân nhắc đến Khanh nhi.”

Cung phu nhân vừa nghe liền như bị sét đánh. Không biết nên vui hay nên phát điên.

Độc Cô Hoàng hậu không muốn để Cung Khanh tiến cung, đây vốn là tin tốt, nhưng quà sinh nhật của Mộ Thâm Hoảng đã sớm truyền khắp kinh thành, Cung Khanh không gả cho hãn còn ai dám lấy?

Hàn thị cũng không ngờ chuyện sẽ thành thế này, trong lúc nhất thời cũng thờ dài.

Hương Uyển Ngọc lại mừng thầm trong lòng. Rốt cuộc cũng có cơ hội trả thù A Cửu.

Ra khỏi An Quốc công phủ, Cung phu nhân ngơ ngác buồn bã ỉu xìu, tựa như mất hồn. Ở kinh thành trung tâm chính trị quyền lực, phàm là viên quan nhỏ cũng có sự giác ngộ chính trị cao, còn biết điều và biết giữ mình.

Thái tử phi trong truyền thuyết, hỏi ai dám lấy? Dù chỉ là đôn đại thì không có lửa làm sao có khói, thà rằng tin là nó đúng chứ không thể

cho rằng nó sai.

Huống hồ tương lai Thái tử đăng cơ, vạn nhất tâm huyết trào dâng muốn cùng Cung tiểu thư nối lại tình xưa, đến lúc đó mọc cặp sừng trên đầu chỉ thành trò cười cho thiên hạ.

Tóm lại, mọi người sẽ ôm ý nghĩ “thà tìm con dâu xấu, cũng không lấy một người phiền phức”, dù có là kinh thành đệ nhất mỹ nhân cũng xin từ chối, kẻ hèn này không dám.

Nghĩ đến kết cục đây, Cung phu nhân chỉ muốn bạo phát hét to như sư tử hồng, hận không thể hét đến vượt qua các bức tường hoàng cung cho tên Thái tử kia bầm dập.

Cung Khanh an ủi: “Mẫu thân đừng nóng vội, chỉ là lời đồn, một thời gian sẽ tự động biến mất.”

Cung phu nhân xoa eo nói: “Sao ta không nóng vội cho được, Thái tử làm thế ai nấy đều hay, còn ai dám bàn chuyện hôn nhân với nhà ta.”

Cung Khanh suy nghĩ một chút, đột nhiên nở nụ cười rạng rỡ. “Mẫu thân, con có biện pháp này.”

Cung phu nhân mở to mắt, “Biện pháp gì?”

Cung Khanh lại cười nói: “Gậy ông đập lưng ông.”

“Ý con là sao?”

Cung Khanh không nhanh không chậm nói: “Gỡ chuông phải tìm

người buộc chuông, Thái tử bày mưu, chỉ có thể để Hoàng thượng giải quyết, mới có thể bịt được miệng lưỡi thế gian. Trước tiên mẫu thân chọn một người thích hợp, sau đó đi nhờ Thái phi ra mặt, đi cầu Hoàng thượng ban hôn. Như vậy, vừa đẹp được lời đồn, cũng sẽ không bị đối phương từ chối.”

Cung phu nhân vừa nghe liền hoan hỉ ôm con gái hôn một cái, “Đúng là con gái ta thông minh, thật là ý hay.”

Mẹ đẻ Tuyên Văn Đế mất sớm, Hưởng Thái phi là phi tần có địa vị cao nhất, Tuyên Văn Đế tương đối kính trọng bà cụ, chắc chắn sẽ nể

mặt. Thánh thượng đã mở miệng vàng lời ngọc ban hôn, thứ nhất là nói lên lời đồn giữa Cung Khanh với Đông Cung Thái tử là giả, thứ hai là người được ban hôn cũng không dám cự tuyệt, con gái có thể xuất giá long trọng, đúng là gạt được một nỗi lo lớn.

Cung Khanh lại nói: “Mẫu thân, chuyện này phải giữ bí mật, ngàn vạn lần không thể lộ cho bất cứ ai, ngay cả cha con cũng phải giấu.” Tóm lại, quyết không thể để lộ chút gì, tránh phát sinh rắc rối.

Giải quyết được vấn đề này, Cung Khanh cũng buông được tảng đá lớn trong lòng. Hừ hừ, Thái tử

điện hạ, đừng quên trên đầu ngài còn một nhân vật to hơn, chờ lão nhân gia ông ta chỉ hôn, xem ngài sẽ có thái độ gì?

Nghĩ vậy, Cung Khanh không nhin được thản nhiên cười một tiếng, tâm tình rất sáng khoái.

Cung phu nhân có diệu kế của nữ nhi, không còn lo lắng.

Vốn dĩ bà vội vã dự định đính hôn cho Cung Khanh là tránh năm sau tuyển vào Đông Cung, giờ Độc Cô Hoàng hậu đã không muốn, vậy thì càng hay.

Bà nhất định sẽ cẩn thận chọn ra một người, để nhờ với Hương Thái phi, khiến hoàng thượng hạ chỉ.

Nghĩ vậy, Cung phu nhân không khỏi lòng đầy kiêu ngạo, con gái của ta đúng là thông minh hơn người. Dù A Cửu và Độc Cô Hoàng hậu có chung ý nghĩ, vẫn còn hoàng đế bệ hạ thánh minh, đó mới là nhân vật to nhất, nhất ngôn cửu đỉnh, chí tôn vô thượng.

Về nhà nhất định phải chọn lấy một con rể vừa lòng. Vừa gia thế trong sạch, lại phải có học vấn, tướng mạo tuấn tú. Người như thế cũng không dễ tìm. Cung phu nhân rồi rãi liền ra khỏi phủ, điều tra như nhân viên tình báo.

Lúc này, lời đồn về Cung Khanh và Thái tử đã gây xôn xao lắm rồi,

các phu nhân khắp kinh thành hể trà dư tửu hậu là nói về tình cảm mập mờ khó xác định của Thái tử và đệ nhất mỹ nhân kinh thành.

Thẩm Túy Thạch nghe mà huyệt hẫng, không cam lòng, tiếc nuối, đủ loại cảm giác, trăm vị đắng cay.

Hôm đó về phủ, quản gia đưa tới một phong thư, nói là quản gia An Quốc công phủ đưa tới.

An Quốc công phủ? Thẩm Túy Thạch có chút nghi hoặc, mở thư, thấy nét chữ con gái.

“Buổi trưa ngày mai, dưới cây liễu cửa Tây An Quốc công phủ.”

Không có tên người gửi, là ai hẹn hãnh gặp mặt?

Thẩm Túy Thạch đột nhiên nhớ ra quan hệ giữa Cung Khanh và An Quốc công phủ, lòng thầm chấn động, có phải nàng hẹn hấn, vì sợ bị người khác bắt gặp nên hẹn ở nhà ngoại?

Nghĩ như thế, hấn liền thấy hưng phấn.

Ngày hôm sau, chưa đến trưa, hấn đã chạy đến cửa Tây An Quốc công phủ. Đó là một ngõ nhỏ yên tĩnh, liễu rủ xanh rì. Sắc xanh non mướt mát như một làn khói.

“Thẩm đại nhân.”

Thẩm Túy Thạch quay đầu lại, thấy một cô gái đội mũ có rèm che, cùng hai thị nữ đi ra từ cửa Tây.

Nhìn dáng người, rất giống Cung Khanh, tim hắn đập loạn, cảm giác mừng rỡ không thể khống chế.

Hai người thị nữ chờ ở bậc thềm cửa Tây, cô gái kia một mình đi đến, thi lễ trước mặt hắn.

“Thiếp thân là biểu tỷ của Cung Khanh, Hường Uyển Ngọc.”

Không phải Cung Khanh, Thẩm Túy Thạch có chút thất vọng, chấp tay hoàn lễ: “Hường tiểu thư có gì cần dặn?”

Hường Uyển Ngọc cười cười: “Cung Khanh nhờ ta hẹn đại nhân đến đây, là có một chuyện muốn cầu.”

Nghe thấy tên Cung Khanh,

Thẩm Túy Thạch vội nói: “Hương tiểu thư mời nói.”

“Tình cảnh hiện giờ của Cung Khanh, chắc Thẩm đại nhân cũng đã biết ít nhiều. Cửu Công chúa không biết có ý gì, giữa bàn dân thiên hạ tặng Cung tiểu thư hai món quà, khiến ai nấy đều hiểu lầm. Ai nấy đều cho là Thái tử muốn cưới Cung tiểu thư làm Thái tử phi. Nhưng thật ra không phải thế. Hoàng hậu căn bản không có ý đó.”

Thẩm Túy Thạch nghe đến đó không khỏi ngẩn ra. Lời của Hương Uyển Ngọc khác hẳn lời đồn ngoài kia.

“Cung Khanh không muốn tiến cung, nhưng vì A Cửu tặng quà thay Thái tử, ai nấy đều hiểu lầm biểu muội và Thái tử có quan hệ mập mờ, đến lúc này chỉ sợ không còn ai dám tính chuyện cưới xin.” Nói đến đây, Hương Uyển Ngọc buồn bã nói: “Nói đi cũng phải nói lại, biểu muội của ta chịu thiệt thòi đấy cũng là do Thâm đại nhân.”

Thâm Túy Thạch nghe thế liền thấy cắn rứt lương tâm.

“Thâm đại nhân từng chịu ân huệ của biểu muội, hôm nay biểu muội vì Thâm đại nhân mà rơi vào tình cảnh này, chẳng lẽ Thâm đại nhân không muốn làm gì cho biểu muội

sao?”

“Thẩm mỗ dù có phải lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ chối.”

Hương Uyển Ngọc cười phì: “Không cần thế, chỉ cầu Thẩm đại nhân có thể lấy biểu muội của ta.”

Thẩm Túy Thạch lại ngẩn ra, nhưng lòng lại thoáng một tia mừng rỡ.

“Nếu Cung tiểu thư đồng ý, Thẩm mỗ cầu còn không được.”

“Biểu muội của ta tất nhiên đồng ý, chỉ là không biết Thẩm đại nhân có dám hay không, Công chúa ...”
Hương Uyển Ngọc nói một nửa, thở dài sâu kín.

Thẩm Túy Thạch đỏ mặt, thấp

giọng nói: “Thẩm mỗ nhất định không phụ bạc tiểu thư.”

“Ta cũng an tâm, những lời này, biểu muội không tiện nói, chỉ có thể nhờ ta chuyển lời. Thẩm đại nhân nếu có lòng, nên chọn một ngày tốt, lập tức tới cửa cầu hôn, tốt nhất là lặng yên tiến hành, đừng để người ngoài hay biết. Cô của ta là người không câu nệ tiểu tiết, biểu muội càng không tham hư vinh. Thẩm đại nhân cứ giản lược tất cả. Chờ ván đã đóng thuyền, A Cửu cũng không thể làm gì Thẩm đại nhân.”

“Đa tạ Hưởng tiểu thư chỉ điểm, Thẩm mỗ lập tức đi chuẩn bị.”
Thẩm Túy Thạch mừng rỡ không

thôi, nổi u oán mấy ngày qua tan thành mây khói, chỉ cảm thấy gió xuân ấm áp, người như muốn bay lên mây.

Hương Uyển Ngọc mỉm cười vừa lòng, xoay người hồi phủ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cung Khanh: tiểu tử, đừng vội đắc ý, ta sẽ để cha ngươi tới xử lý ngươi

Thái tử: hắc hắc, ta không sợ

Cung Khanh: dù sao ta sẽ không gả cho ngươi

Thái tử: nàng nói cũng không ăn thua, ta đã đưa quà hồi lộ cho Khăn Ướt rồi.

Cung Khanh: đưa quà hồi lộ ai không làm được, ta cũng đưa.

Thái tử: nàng có nhiều tiền bằng ta không?

Cung Khanh:....

Thái tử: vậy mới nói, đây là ưu thế của cao soái phú ⁽¹⁶⁾.

(16) nôm na là đẹp trai nhiều tiền, con nhà gia thế

Chương 33 – Tâm tư

Cung Cẩm Lan vừa nghe Thẩm Túy Thạch tới cửa bái phỏng, lòng liền co rút.

Thời gian qua ông ấy vào triều tận lực giữ một khoảng cách với Thẩm Túy Thạch, tuyệt đối không tiếp xúc riêng. Nhưng nếu người đã

đến thì cũng không thể tránh không gặp, đây là Phò mã gia tương lai, không đắc tội nổi.

Ông ấy vội vàng đón Thẩm Túy Thạch vào sảnh chính, sai người hầu dâng trà.

Thẩm Túy Thạch vì có Hường Uyển Ngọc khích lệ, cho là cầu hôn nhất định sẽ mã đáo thành công, vì thế không câu nệ ngượng ngùng như lần trước, trịnh trọng cúi đầu hành lễ với Cung Cẩm Lan, nói thẳng mục đích.

Hắn vẫn chương lai láng, lời cầu hôn cũng rất cảm động lòng người, khẩn thiết chân thành, thật sự là khó mà vô cảm. Nhưng Cung đại

nhân nghe mà giật mí mắt.

Thẩm đại nhân cậu thật là mới ra đời không hiểu quan trường hiểm ác, lại càng không biết đạo lí đối nhân xử thế, cậu làm như vậy, không chỉ rước cừu hận vào thân còn liên lụy cả lão phu. Cho ta ăn mười gan hùm mật gấu ta cũng không dám nhận cậu làm con rể.

Chờ Thẩm Túy Thạch nói xong, Cung Cẩm Lan đã vã mồ hôi đầy trán.

“Thẩm đại nhân, việc này... việc này...” Cung Thượng thư vốn ăn nói lưu loát giờ cũng phải lúng túng.

Thẩm Túy Thạch thành khẩn nói: “Cung tiểu thư có ân cứu mạng với

vấn bồi, vấn bồi nhất định sẽ dốc hết sức lực chăm sóc nàng, cho nàng một đời không lo buồn.”

“Không không, lão phu không phải ý đấy, Thẩm đại nhân cậu... cậu chẳng lẽ không biết Công chúa...” Cung Cẩm Lan quả thực không biết nói sao mới phải, Công chúa có ý với Thẩm đại nhân, mặc dù không phải bí mật, nhưng Tuyên Văn Đế lão nhân gia chưa tuyên bố chính thức, ai dám nói hươu nói vượn, tổn hại thanh danh Công chúa.

Thẩm Túy Thạch đương nhiên rõ ràng ý tứ này, liền nói ngay: “Vấn bồi tuyệt không có ý bám rồng dựa phượng. Thứ mọi người hâm mộ,

trong mắt Thẩm mỗ không đáng một xu.”

Cung Cẩm Lan thầm thở dài, quả là cứng cỏi kiêu hãnh, quả nhiên là một nam nhi có chí khí, chỉ tiếc A Cửu đã ra tay, ai dám tranh giành.

“Thẩm đại nhân, chuyện này lão phu không thể đồng ý.”

Thẩm Túy Thạch ngẩn ra, cõi lòng hoan hỉ hóa đá nặng nề.

“Không phải lão phu không coi trọng Thẩm đại nhân, có điều... nếu lão phu nhận lời, chính là phá hoại tiền đồ của Thẩm đại nhân, Thẩm đại nhân nghĩ lại đi.

Thẩm Túy Thạch trầm giọng nói: “Tiền đồ của văn bối đúng là không

dễ dàng gì, nhưng tiền đồ không phải thứ quan trọng nhất, vì Cung tiểu thư, vẫn bồi cam tâm tình nguyện buông tay với tiền đồ, không ngại từ quan.”

Cung Cẩm Lan nhìn hẩn, lòng trăm vị lẫn lộn. Con người trẻ tuổi ơi, cậu vẫn chưa biết cái gì gọi là nhân tâm hiểm ác, thế đạo nóng lạnh đâu. Nếu ta nhận lời, không chỉ hủy diệt tiền đồ của cậu, còn hủy diệt cả tiền đồ của ta, thậm chí An Quốc công phủ cũng sẽ bị liên lụy.

Nhớ đến biểu tạ lời lễ văn hoa hôm Quỳnh lâm yến của hẩn, nhớ đến vẻ tuấn tú anh tư trong bộ hồng bào, Cung Cẩm Lan thầm tiếc

nuôi, khuyên nhủ: “Thẩm đại nhân nghĩ lại đi, mười năm đèn sách mới có công danh hôm nay, buông tay như thế chẳng tiếc lắm sao?”

“Vinh hoa phú quý vốn không phải thứ quan trọng nhất trong lòng Thẩm mỗ.”

Cung Cẩm Lan thở dài nói: “Thẩm đại nhân thanh cao, ngạo khí đáng khen. Đa tạ Thẩm đại nhân ưu ái, đáng tiếc tiểu nữ phúc mỏng, không có duyên với Thẩm đại nhân. Thẩm đại nhân tất có nhân duyên tốt đang chờ, chúc Thẩm đại nhân tiền đồ rộng mở.” Thật ra ông ấy muốn nói, Cửu Công chúa đã để ý, sao có thể buông tha

dễ dàng. Thẩm đại nhân, cậu trốn không thoát đâu.

Thẩm Túy Thạch hoàn toàn ngoài dự đoán, hôm nay đến cầu hôn lại là kết quả này.

Ra khỏi Cung phủ, một hồi lâu sau hấn vẫn chưa phản ứng lại được. Rõ ràng Hương Uyển Ngọc nói, Cung Khanh đồng ý gả cho hấn, bảo hấn nhanh đến cầu hôn, giản lược tất cả, tại sao Cung Cẩm Lan lại có thái độ đây?

Cung phu nhân một mực nấp ở phòng bên nghe lén, thấy Thẩm Túy Thạch cáo từ rời đi, mới bước vào, vạn phần tiếc nuối thở dài nói: "Haizzz, một cuộc nhân duyên tốt

thế, giờ chỉ có thể trơ mắt bỏ qua. Nhân sinh đúng là tiếc nuối.”

Cung Cẩm Lan kỳ quái trong lòng, phu nhân nhà mình mấy hôm trước còn trở mình như rang lạc trên giường, sao hôm nay đã tinh thần sáng khoái, không chút lo âu thế này? Lại còn có tâm tình phát biểu cảm tưởng về nhân sinh.

“Khanh nhi thế nào rồi?”

“Rất tốt. Đúng rồi, phu quân, ngài thấy Nhạc Lỗi thế nào?”

“Ý nàng là phương diện nào?”

“Đương nhiên là để làm con rể chúng ta.”

Cung Cẩm Lan sợ run một phen, “Không phải Thái tử sao?”

Cung phu nhân trừng mắt, sau đó kể lại một lượt từ chuyện Tiết Giai tới chơi, sau đó lại đi nhờ Hàn thị thăm dò.

Cung Cẩm Lan nghe thế mới biết, hóa ra có uẩn khúc này, tâm tư chuẩn bị làm Quốc trượng vỡ tan.

“Thời gian qua, thiếp một mực chọn người thích hợp. Chọn tới chọn lui, thiếp thấy Nhạc Lỗi là tốt nhất. Thứ nhất hãn có võ công cao cường, có khả năng bảo vệ Khanh nhi, thứ hai hãn từng cứu Khanh nhi, Khanh nhi gả cho hãn coi như là báo ân, thứ ba là phụ mẫu hãn đều đã quy tiên, Khanh nhi gả cho hãn là đương gia chủ mẫu, tự do tự

tại, không người quản thúc. Thứ tư, hấn là võ tướng, lòng dạ tương đối rộng lượng, hấn sẽ không để ý lời đồn giữa Thái tử và Khanh nhi.”

Cung phu nhân liệt kê rõ ràng các lợi ích một lần, nghe xong điều cuối cùng, thân là một quan văn, lòng Cung Thượng thư thoáng một bóng ma.

Cung phu nhân vui rạo rức nói: “Trước kia thiệp cũng rất thích hấn, nhưng lúc đấy nghĩ hấn là quan võ, sợ tương lai có chiến sự sẽ điều động đến hấn, nhưng hôm nay chúng ta không thể kén chọn như thế nữa, phu quân nói đúng không?”

Cung Cẩm Lan sờ sờ bộ râu đẹp, ừ một tiếng, nói: “Phu nhân vất vả rồi, phu nhân cảm thấy vì phu lòng dạ hẹp hòi sao?”

“Đương nhiên không phải, phu quân rộng lượng như biển cả bao la.”

Cung Cẩm Lan ấp úng hỏi: “Phu nhân từng ra biển sao?”

Cung phu nhân sáng giọng: “Phu quân nghi ngờ sức tưởng tượng của thiếp sao? Chưa từng ăn thịt heo cũng thấy heo chạy, hồ Thái Dịch thiếp thường xuyên tới?”

Cung đại nhân thầm quyết định, nếu có dịp, có lẽ nên đưa phu nhân ra biển một lần.

Cung phu nhân xoay người đi tìm con gái.

Cung Khanh vừa nghe đến tên Nhạc Lôi liền đỏ mặt.

Cung phu nhân cười hì hì hỏi: “Con có thích hần không?”

Không đợi Cung Khanh trả lời, bà đã nói: “Dù sao ta cũng rất thích. Con chưa được thấy, tư thế phi thân của hần rất oai vệ đẹp mắt, như múa như bay. Không ngờ kinh công trong truyền thuyết là có thật, đúng là đẹp đến ngây người, mê chết người .”

Cung Khanh: “...” Mẫu thân ngài có thể hào sắc hơn không?

“Tương lai, con có thể để hần ôm

con phi thân lên nóc nhà ngắm trăng ngắm sao.”

“Còn có để hấn ôm con đập nước phi thân.”

“Còn có thể... ”

Cung Khanh cười cắt lời: “Mẫu thân, sức tưởng tượng của ngài thật quá phong phú .”

“Đương nhiên.” Cung phu nhân lại hỏi: “Nói đi, có thích hấn không.”

Cung khanh e thẹn, cúi đầu không nói. Đối với Nhạc Lỗi, nàng rất có thiện cảm, tết Nguyên Tiêu, hấn dẫn người đến giải cứu nàng, hình ảnh ấy vẫn khắc sâu trong trí óc. Nghĩ đến đêm hôm ấy, nàng đột nhiên nhớ ra mặt nạ trừ tà kia.

Giờ hẵn đang ở đâu? Vì sao mãi không tìm đến, rõ ràng nói muốn một giai thoại phong lưu, không lẽ chỉ là trêu chọc nàng? Lòng nàng vẫn nhớ đến người kia, nhưng lâu thế vẫn không thấy hẵn cầm viên trân châu đến để nàng tạ ơn, có lẽ hẵn đã quên nàng từ lâu. Ngoài buồn bã, ngoài một mình hoài niệm, nàng còn có thể làm gì?

Nàng bất tri bất giác thở dài, đó là lần đầu tiên rung động trong đời, đáng tiếc lại mờ ảo vô tung.

Cung phu nhân thấy nữ nhi xấu hổ cúi đầu, biết là nàng ngẫm đồng ý, liền kích động tiến cung thăm Hưởng Thái phi.

Hướng Thái phi thấy Cung phu nhân liền kinh hãi: “Thanh Thư, sao cháu lại gây thế?”

Cung phu nhân vừa nghe liền thở dài thườn thượt, lộ vẻ tủi thân ảm ức. Hướng Thái phi thấy thế, vội vàng cho cung nữ lui.

Cung phu nhân liền kể hết chuyện đã phát sinh thật tỉ mỉ, sống từng đấng năm đúng là chưa bao giờ phải lo âu thế. Vốn nghĩ sinh được con gái xinh đẹp như tiên, nhất định phải chọn một tài tửn bậc nhất thiên hạ mới bằng lòng gả đi, vì thế bao người cầu hôn bà vẫn chưa nhận lời, khó khăn lắm mới thấy người vừa ý, ai ngờ con gái lại đến

nông nổi không lấy được chồng. Nhưng đầu sỏ lại là Đông Cung Thái tử, có ậ́m ự́c đến đâu cũng chỉ có thể cố chịu đựng mà nuốt ngược vào trong.

Hướng Thái phi đã nhìn quen sóng gió hậu cung, chỉ cười như mây gió thoảng qua: “Ta cứ tưởng chuyện to tát thế nào khiến cháu lo âu đến thế?”

Cung phu nhân trả lời: “Thấy Khanh nhi có khả năng không lấy được chồng cháu sao có thể không nóng ruột? Vì thế mới tiến cung cầu xin cô. Lúc này chỉ còn một cách, là đi nhờ Hoàng thượng ban hôn, cháu thấy Tả Vệ Tướng quân Nhạc Lỗi

không tặc, xin nhờ Thái phi làm chủ cho Khanh nhi.”

Hướng Thái phi vừa nghe mấy chữ “Tả Vệ Tướng quân”, liền thăm mắng cháu gái nhà mình không có tiền đồ. Tả Vệ Tướng quân sao có thể so sánh với Thái tử? Mộ Thảm Hoảng rõ ràng là có ý với Cung Khanh, nếu cầu hoàng đế ban hôn, dứt khoát nói thẳng xin hấn ban hôn Cung Khanh với Thái tử, vậy chẳng phải là càng thêm viên mãn.

Hướng Thái phi biết cháu gái mình không có chí tiến thủ, nói ra nhất định không đồng ý, liền giữ lại ý nghĩ dấy trong lòng, an ủi: “Nửa tháng nữa là tiết Đoan Ngọ, đến lúc

đẩy trong cung làm gia yến, ta sẽ nói với Hoàng thượng, cháu yên tâm.”

Tuyên Văn Đế không có hậu cung, đế hậu thêm Thái tử Công chúa cũng chỉ có bốn người ít ỏi, thế nên tết Nguyên Đán, tiết Trung thu, Đoan Ngọ hàng năm, ông ấy đều mời nhóm Thái phi cùng dự, còn mời cả nhà Duệ Vương.

Cung phu nhân nghe thế mới cười: “Đa tạ cô.”

“Cám ơn gì chứ, đều là người trong nhà, Khanh nhi gả được cho người tốt ta cũng vui mừng.” Hưởng Thái phi cười lại nói: “Đã lâu không gặp Khanh nhi, ta thấy rất nhớ,

ngày mai ta muốn đón con bé tiến cung ở với ta mấy ngày.”

Cung phu nhân đang có nhờ vả, tất nhiên đồng ý.

Hương Thái phi nheo mắt, cười ha hả: “Cháu cứ chờ tin vui đi.”

Cung phu nhân vui rạo rức cáo từ, hôm sau Thái phi sai người đón Cung Khanh vào cung.

Cung Khanh lần này tiến cung tâm tình khác xa lần trước, nhìn tường đỏ ngói xanh, chỉ cảm thấy chói mắt. Lại vừa nghĩ tới chủ nhân Đông Cung, lại không kiềm chế được cắn môi. Chỉ tại hấn.

Nhìn thấy Cung Khanh, Hương Thái phi càng thêm kiên định với

quyết định của bản thân. Nha đầu kia quả là ngày càng xinh đẹp, ngày càng nõn nà, như một đóa hoa hàm tiếu, tươi đẹp rực rỡ.

“Chiếc nhẫn Thái tử tặng con, đưa ta xem một chút.” Hường Thái phi đi thẳng vào vấn đề.

Cung Khanh đỏ mặt, không thể làm gì khác hơn là mang chiếc nhẫn ngọc gây họa kia ra. Hường Thái phi giơ ra trước ánh mặt trời ngắm nghía cẩn thận, cười híp mắt nói: “Là ngọc tốt.”

Cung Khanh không thấy chiếc nhẫn tốt chỗ nào, lòng chỉ muốn đập nát cho khuất mắt.

Hường Thái phi đặt chiếc nhẫn

lại vào lòng bàn tay Cung Khanh, cười híp mắt nói: “Nhất định là Thái tử có ý với con, vì thế mới tặng thứ này để thể hiện tâm ý. Mẹ con cũng thật quá đáng, kén rể khắp nơi như thế, thử hỏi Thái tử để mặt mũi đi đâu? Hẳn làm thế hiển nhiên là muốn nhắn con đừng đính hôn, chờ sang năm đại tuyển.”

Cung Khanh đỏ mặt, “Cháu cảm thấy hẳn không thật lòng mà như là vui đùa. Khanh nhi đã nói rõ tâm ý, bà ngoại cô nhất định sẽ tác thành, đúng không ạ?”

Hướng Thái phi gật đầu, dịu dàng nói: “Nhạc Lỗi ta đã gặp qua, đúng là không tệ. Gia yển tiết Đoan

Ngọ, ta sẽ nhờ Hoàng thượng ban hôn, Hoàng thượng kim khẩu ngọc ngôn, xem có ai dám bàn tán lung tung.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nếu như Thẩm đại nhân hiểu tâm lý phụ nữ, thì khi đứng trước mặt A Cửu phải biểu hiện rất chán ghét Cung Khanh, A Cửu sẽ không có vẻ hận Cung Khanh như thế. Hắn là đảng chân chất.

Nhạc Lỗi rất có thiện cảm với nữ chính, nhưng trực giác mách bảo không có khả năng, vì thế bảo trì cự ly, đây là đảng bảo thủ.

Tiết Nhị cái gì cũng không cần

biết, muốn là làm. Đây là đảng kích động.

Khi mẹ chồng không thích con dâu, nếu con trai càng che chở, quan hệ mẹ chồng nàng dâu sẽ càng căng thẳng. Vì thế, Thái tử mới ngoài mặt hờ hững với Cung Khanh, nhưng bí mật. . . Hãn là đảng bí mật.

Keng keng keng, đến giờ đưa quà.

Trạng nguyên: còn cần đưa quà sao?

Nhạc Lỗi: đương nhiên.

Tiết Nhị: ta đưa bạc trắng.

Duyệt Vương: ta đưa séc, Khăn Ướt Đại Ngân thích điền bao nhiêu

cũng được.

Thái tử: Lý Vạn Phúc, đi tặng cho Khăn Ướt Đại Ngân một căn biệt thự.

Căn cứ vào quà (hồi lộ) của các thanh niên, Khăn Ướt nên gả nữ chính cho ai đây. . . .

Chương 34 – Cung yến

Cung Khanh ở trong cung Trùng Dương cùng Hướng Thái phi đóng cửa không ra. Hướng Thái phi bảo nàng đi dạo ngự hoa viên, Cung Khanh liền kiếm cớ không đi. Nàng không muốn gặp mặt A Cửu hoặc Mộ Thâm Hoảng để rước lấy phiền.

Hướng Thái phi cũng nhìn ra tâm

tư của nàng, không bảo nàng ra ngoài nữa. Nhưng lòng vẫn cho rằng, Cung Khanh gả cho ai cũng không bằng gả vào Đông Cung, vừa đẹp được lời đồn, lại kéo dài vinh hoa phú quý cho An Quốc công phủ thêm mười năm. Bà cụ ở trong cung cũng được những tháng ngày cuối đời tôn vinh tiêu dao, thật là một mũi tên trúng ba con chim.

Còn tình cảm thật lòng, thân ở hậu cung, Hường Thái phi thấu hiểu một điều: đàn ông nào cũng như nhau, thứ không có được mới là thứ tốt nhất, đến khi có được rồi, có lẽ sẽ có một thời gian yêu thương, nhưng sao địch nổi những mỹ nhân

tuổi xuân mơn mớn, từng đợt mỹ nhân đến rồi đi sẽ như nước vong tình, dần dần sẽ bào mòn chút tình cảm chân thật hiếm hoi. Gả vào hoàng thất đừng mong “một đời một kiếp chỉ đôi ta”, gả cho Vương gia thiếu gia cũng khó lòng khẳng định, khi sự mới mẻ qua đi, tiểu thiếp vào cửa, bạn có thể làm gì? Vì thế cầu tình cảm chân thật không bằng cầu quyền lợi. Tình cảm chân thật có thể phai mờ, quyền lợi thực tế hơn bất cứ thứ gì, hữu dụng hơn bất cứ thứ gì.

Hướng Thái phi không phải Thái hậu, tất nhiên không có chế độ để hậu phải thần hôn định tỉnh⁽¹⁷⁾,

trong cung Trùng Dương vô cùng yên tĩnh.

(17) thỉnh an sáng tối

Cung Khanh không có việc gì liên cùng bà cụ đánh cờ tán gẫu, gần tiết Đoan Ngọ, khí trời càng ngày càng nóng, khác hẳn với năm trước, Cung Khanh không ngờ trời sẽ nóng thế này, không mang theo xiêm y mỏng, đầu giờ chiều nắng chói trang, dù là ngọc cốt băng cơ cũng bắt đầu thấy mồ hôi.

Hướng Thái phi nhìn nàng tấm tắc khen: “Đúng là trẻ tuổi thật tốt, dù ra mồ hôi cũng như phù dung đọng sương.”

Ninh Tâm cô cô cười nói: “Cô

nương xinh đẹp tuyệt trần, lại là bảo bối của Thái phi, tất nhiên Thái phi nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt.”

Hướng Thái phi nói: “Khanh nhi đi tắm đi, hôm nay nóng quá.”

Ninh Tâm dọn bàn cờ, sai cung nữ chuẩn bị nước.

Cung Khanh tắm xong, Ninh Tâm mang một bộ quần áo đi vào.

“Đây là Thái phi cố ý chuẩn bị cho cô nương. Thỉnh cô nương mặc xem có vừa không.”

Cung Khanh vừa nhìn liền thích. Bộ xiêm y mùa hè này may bằng thứ vải rất mỏng nhẹ, nền trắng, dùng tơ vàng thêu hoa đào, đá

thạch anh hồng làm nhụy, vừa thanh lịch lại đẹp, mặc lên người lấp lánh long lanh, càng tôn lên nước da trắng nõn, dung mạo xinh đẹp của nàng.

Ninh Tâm khen: "Cô nương đúng là xinh đẹp như tiên. Nô tỳ là nữ nhàn cũng phải ngây dại."

Cung Khanh cười ngượng ngùng, ra khỏi phòng.

Ra đến tẩm cung Thái phi, liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc bên ngoài.

Sao hửn lại đến.

Trong nhất thời nàng tiến thoái lưỡng nan, do dự chốc lát, cuối cùng cắn răng ra ngoài bái kiến.

Hắn là Thái phi mời tới rồi, có lẽ nào không mời mà đến? Tóm lại, dù thế nào, đúng lúc nàng mặc một bộ xiêm y mới thật là đẹp, hắn liền trùng hợp tìm đến...

Bộ xiêm y này đẹp thì đẹp, nhưng hơi chật, lúc khom lưng bái kiến thấy ngực như muốn bật cả khuy.

Tất nhiên, tim người nào đây cũng suýt bật ra ngoài. Hơn nữa còn dùng ánh mắt không che giấu hiển thị mấy chữ: tuyệt vời!

“Cung tiểu thư đến đây lúc nào?”

Hướng Thái phi cười: “Con bé đến mấy ngày trước.”

“Tại sao Thái phi không nói với

cháu.” Giọng điệu của người nào đó rõ ràng là vừa tiếc nuối vừa oán giận.

Cung Khanh: “...” Hai người thôi diễn kịch đi.

“Hai đứa trò chuyện đi, ta đi ngủ một lát, ai nha, mắt díp lại rồi.” Thái phi lập tức che mồm ngáp.

Thái phi không có mặt càng tốt.

Cung Khanh lấy từ trong ống tay áo chiếc nhẫn ngọc, đặt lên bàn trước mặt Mộ Thẩm Hoảng, nghiêm mặt nói: “Món lễ vật này quá giá trị, thần nữ không dám nhận.”

Haizzz, đúng là giận rồi, nhưng đành mặt vẫn rất đáng yêu. Hả cười nhìn nàng: “Thật ra, trong lòng

ta bồn mẩu đơn 'sát cánh bên nhau' kia càng giá trị hơn."

Cung Khanh xấu hổ, đôi mắt trong như hồ thu muốn nổi bão, nhưng rốt cuộc vẫn không dám, đôi mắt e lệ ẩn nhẫn như một cái móc móc thẳng đến đáy lòng hắn.

Hắn khẽ chiếc nhẫn ngọc lên mũi, thấp giọng nói: "Nàng vẫn luôn mang trong người sao? Thơm quá."

Cung Khanh đỏ mặt, lòng thầm hộc máu. Lại bắt đầu cợt nhả trần trụi sao.

"Ý tốt của Thái tử điện hạ, thần nữ không dám lĩnh, miệng lưỡi thiên hạ đáng sợ, thỉnh điện hạ tha thứ."

Hắn nghiêm mặt nói: "Thanh giả

tự thanh. Chỉ là một món quà, có người suy diễn đến thế sao?”

Người còn dám nói? Tỷ tỷ sắp không lấy được chồng rồi. Cung Khanh bị hấn chọc tức muốn điên, nhưng ngoài mặt vẫn phải tỏ ra cung kính, đè nén thật sự khổ sở.

Hấn thở dài, cắt chiếc nhẫn vào trong ngực, còn dùng tay che lên như muốn dán chiếc nhẫn vào lồng ngực.

Cung Khanh: “...”

“Cung tiểu thư hình như không hoan nghênh ta, lần nào cũng có vẻ tiễn khách.”

Cung Khanh vội nói: “Không dám.” Lòng lại thầm nhủ, thế người

còn muốn thế nào?

“VẬY... ta cáo từ .” Đi tới cửa, hấn ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, “Cung tiểu thư đến... là xin Thái phi một việc đúng không.”

Cung Khanh nín thở. Chờ hấn nói nốt.

Hấn cười híp mắt nhìn nàng, “Để ta đoán xem nào.”

Cung Khanh căng thẳng, hấn sẽ không đoán được chứ.

“CÓ PHẢI LÀ... MUỐN XIN THÁI PHI LÀM MAI CHO CUNG TIỂU THƯ?”

Ngay lập tức, hấn cao hứng nhìn mặt mỹ nhân biến sắc, haizzz, đúng là vẻ mặt nào cũng rất đẹp.

“THẬT RA... PHỤ HOÀNG CŨNG RẤT

thích hoàn thành tâm nguyện cho người khác, chỉ cần Thái phi lên tiếng.” Vừa nói, hắn cười như có như không, tay che ngực, xoay người rời đi.

Cung Khanh như muốn phát điên, con người này thật đáng ghét, lại bị hắn đoán trúng.

Mộ Thẩm Hoảng vừa đi, Thái phi liền xuất hiện ngay lập tức, tinh thần tươi tỉnh.

“Đi nhanh như vậy sao? Ta còn chưa ngủ tròn giấc.”

Ngài ngủ được mới là lạ đấy.

Cung Khanh cảm giác sâu sắc rằng Thái phi vẫn chưa thôi hy vọng như trước, hơn nữa vừa rồi Mộ

Thẩm Hoảng đột nhiên tới chơi, còn nói mấy câu, khiến lòng nàng không khỏi lo lắng.

Suy nghĩ một chút, nàng nói thẳng với Thái phi: “Bà ngoại cô, Hoàng hậu và A Cửu không chịu để cháu gả cho Thái tử.”

“Làm sao cháu biết?”

“Là chính miệng Tiết Giai và Triệu Quốc phu nhân nói.”

Hương Thái phi sợ run một phen, vẻ hân hoan bớt đi không ít.

“Có những thứ không thể cưỡng cầu, trèo cao chỉ sợ ngã đau.” Cung Khanh thấy Hương Thái phi im lặng không nói, liền nói tiếp: “Nhạc Lỗi hẳn rất tốt, mẫu thân của cháu

cũng rất thích, xin bà ngoại cô tác thành.”

Hướng Thái phi gật đầu: “Ta đã biết, cháu chờ tin tốt đi, đứa nhỏ này ta đã gặp, đúng là không tệ. Dù ta đã lớn tuổi, nhưng sẽ không đến nỗi một cái tên cũng không nhớ được, cháu yên tâm đi.”

Cung Khanh nghe thế mới thở phào nhẹ nhõm, thản nhiên cười một tiếng: “Đa tạ bà ngoại cô.”

Sáng hôm sau, Cung Khanh liền thu dọn hành lý xuất cung. Khi ra đến Huyền Vũ Môn đúng lúc gặp nhà Duệ Vương tiến cung dự tiệc. Cung Khanh bước tới bái kiến.

Giang thị cười hì hì đỡ nàng dậy,

“Đứa bé ngoan, con tiến cung thăm Thái phi sao?”

Cung Khanh nhu mì đáp vâng, dù chưa ngẩng đầu đã cảm nhận thấy một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình.

Nàng làm bộ như không biết, chỉ nhìn Giang thị và Mộ Linh Trang.

Giang thị cầm tay nàng nói mấy câu rồi mới buông tay.

Cung Khanh ngồi vào kiệu, khoảnh khắc Vân Diệp thả rèm kiệu, ánh mắt kia nhìn vào trong kiệu, đối diện ánh mắt nàng. May là kịp thời thả rèm kiệu, chặn lại ánh mắt nóng bỏng sắc bén kia.

Mộ Linh Trang hươ hươ tay trước

mặt Duệ Vương, “Đại ca không cần chớp mắt sao?”

Mộ Chiêu Luật đẩy tay em: “Tiểu nha đầu càng ngày càng không có quy củ.”

Cung yến tiết Đoan Ngọ, xem như gia yến của Tuyên Văn Đế, không có ai khác ngoài mấy Thái phi, thêm nhà Duệ Vương.

Mộ Linh Trang không ngờ lại gặp cả Thẩm Túy Thạch.

Ngay cả Thẩm Túy Thạch cũng thấy bất ngờ.

Khi được truyền vào cung dự tiệc, hẳn vẫn cho là như các bữa tiệc trước kia, quần thần đông yển. Đến nơi mới phát hiện chỉ có hẳn là

ngoại thần duy nhất.

Lòng hăn chùng xuống, cái gì phải tới sẽ tới.

Chính xác, tối nay Thẩm Túy Thạch tham dự là do A Cửu can thiệp. Cô ta đã không thể chờ được nữa muốn chiêu cáo thể nhân thân phận Phò mã của Thẩm Túy Thạch. Tuyên Văn Đế sau một thời gian khảo sát, đã kết luận nhân phẩm Thẩm Túy Thạch không có vấn đề, vì vậy cũng dự định nhân dịp gia yến thông báo với Thẩm Túy Thạch.

Thẩm Túy Thạch thông minh hơn người, tất nhiên biết cung yến này có mục đích gì. Đáng tiếc, viễn cảnh bao người mơ ước hăn chẳng rung

động mày may. A Cửu dù xinh đẹp nhưng lòng dạ quỷ quyết tàn nhẫn khiến hắn chẳng cảm được chút xinh đẹp nào.

Hắn như có điều suy nghĩ một mực lạnh lùng, A Cửu chỉ cảm thấy tuần tú cực kỳ, nhìn mãi không chán. Chỉ hận phủ Công chúa xây quá chậm, bằng không vừa qua sinh nhật mười bảy tuổi liền có thể cùng hắn sớm chiều tương đối, cử án tề mi.

Mộ Linh Trang thờ ơ đứng nhìn, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, thật là rõ ràng.

Tuyên Văn Đế cố ý gọi Mộ Linh Trang đến ngồi cạnh, hỏi về phong

cảnh Giang Nam.

Mộ Linh Trang cười khanh khách, kể chuyện rất có duyên, giọng nói dịu dàng, dáng vẻ nhu thuận dễ thương, càng làm nổi bật vẻ cao ngạo vĩnh vảo của A Cửu.

Dù cô ta nhìn với vẻ ái mộ, cũng khiến Thẩm Túy Thạch thấy buồn phiền khó chịu.

Hướng Thái phi đến có mục đích, thấy rượu quá ba tuần, Tuyên Văn Đế bắt đầu cao hứng, liền cười nói: "Hoàng thượng còn nhớ con gái của cháu gái ta không? Chính là con gái của Cung Cẩm Lan."

Tuyên Văn Đế gật đầu cười cười: "Trẫm vẫn nhớ, tên Cung Khanh

đúng không.”

Thẩm Túy Thạch và Duệ Vương đồng loạt ngẩng đầu nhìn Hường Thái phi, mỗi người một vẻ mặt.

Mộ Thẩm Hoảng ngẩng đầu nhìn Hường Thái phi, ánh mắt thấu hiểu chờ mong.

Ngài nói tiếp đi, Thái phi, việc này trông cậy hết vào lão nhân gia ngài.

Hường Thái phi cười híp mắt nói: “Mấy ngày trước con bé tiến cung thăm ta, ta thấy nó có đeo một chiếc nhẫn ngọc, hỏi thì ra là của Thái tử đưa.” Hường Thái phi nói đến đây mím môi cười, nhìn Tuyên Văn Đế muốn nói lại thôi.

Quả nhiên, Tuyên Văn Đế nhìn về phía con trai mình, ánh mắt rất đỗi ngạc nhiên và chất vấn.

Mộ Thâm Hoảng gật đầu: “A Cửu đi tặng.”

Hướng Thái phi lại bồi thêm: “Ta còn nghe nói Thái tử còn tặng một bồn mẫu đơn ‘sát cánh bên nhau’, là Dưỡng Hinh Uyển chăm sóc mới ra hoa.”

Tuyên Văn Đế càng thêm kinh ngạc, sắc mặt Độc Cô Hoàng hậu đã bắt đầu khó coi.

Mộ Thâm Hoảng ra vẻ không biết ánh mắt Độc Cô Hoàng hậu, nghiêm trang hỏi Hướng Thái phi: “Không biết Cung tiểu thư có thích

không?”

Hướng Thái phi cười ha hả nói: “Tất nhiên là thích. Con bé vẫn luôn mang chiếc nhẫn ngọc theo người.”

Tuyên Văn Đế nhủ thầm, Thái tử xưa nay hành sự ôn hòa, sao đột nhiên lại rêu rao thế? Chẳng lẽ khó lòng kiểm chế trước dung nhan của Cung Khanh, ông ấy rất lý giải với hành vi không khống chế được của con trai.

Người không phong lưu uống thiếu niên, ai chẳng có một thời tuổi trẻ.

Khi ông ấy còn trẻ, cũng đã... .
Tuyên Văn Đế khẽ nheo mắt, năm đây ... hình như nàng mới mười bốn.

Hương Thái phi đã vòng vo đủ, lúc này mới cười nói: “Hoàng thượng, ngài xem đôi trẻ thật là thích hợp.”

Tuyên Văn Đế tất nhiên rõ ràng ý tứ của Hương Thái phi, cười ha hả quay đầu nhìn Hoàng hậu, “Tử Đồng, nàng thấy con gái nhà họ Cung thế nào?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thái tử: Khăn Ướt Đại Ngân người không phải nói chương này là gả Khanh muội muội cho ta sao?

Khăn Ướt: Gió lớn quá, người nói cái gì?

Thái tử: Tờ séc Duệ Vương đưa

cho người, ta sẽ niêm phong ngân hàng phát hành nó.

Khăn Ướt: Đừng mà oa oa.
Điện hạ, làm người phải hiền hậu chút

Thái tử: người xem rồi xử lý đi.

Khăn Ướt: Đại Ngân ta là một thỏi bạc có tiết tháo.

Thái tử: tiết tháo có ăn được không, bánh cắt thì còn ăn được đây, Đại Ngân! (18)

(18) bánh cắt là thiết cao, đọc gần giống

Chương 35 – Hoa lạc nhà ai

Độc Cô Hoàng hậu cười cười, không trả lời, quay đầu hỏi Cửu

Công chúa: “A Cửu, con thấy thế nào?”

Lòng Hương Thái phi rất không vui, cái nhà này thật là không ra thế thống gì. Chuyện đại sự như thế, làm chồng lại đi hỏi vợ, làm mẹ lại đi hỏi con gái, đừng nói là hoàng gia, nhà bình thường cũng không có chuyện hoang đường đấy, chiều con gái đến coi trời bằng vung, còn dám ý kiến về hôn sự của huynh trưởng. Làm cha còn không xong, nói gì đến cha của hoàng đế.

A Cửu nhíu mày: “Không được. Lấy vợ phải chọn người có đức, Thái tử phi của hoàng huynh tương lai sẽ là mẫu nghi thiên hạ, sao có thể lấy

một hồng nhan họa thủy.”

Hương Thái phi nghe giận muốn nín thở. Chỉ tiếc bà cụ không phải Thái hậu, bằng không nhất định sẽ đứng dậy thưởng cho nha đầu kia một cái tát. Giờ phút này, Hương Thái phi cảm nhận thêm sâu sắc, phải đứng ở chỗ cao nhất, mới có thể dẫm mọi người dưới chân. Thái hậu Thái phi chỉ khác nhau một chữ, thế mà giờ đành nhẫn nhịn đè nén cơn bực.

Đối với A Cửu mà nói, trên đời này, quyết không cho phép có ai vượt hơn cô ta. Nếu Cung Khanh đã đẹp hơn, thì vận mệnh không được phép tốt hơn. Nếu Cung Khanh gả

cho Mộ Thấm Hoảng, sẽ thành chị dâu cô ta, sau này thành Hoàng hậu, càng là mẫu nghi thiên hạ đứng trên đầu cô ta, cô ta sao chấp nhận? Huống chi, cô ta đã biết từ lâu mẫu thân không thích Cung Khanh, có Độc Cô Hoàng hậu làm chỗ dựa, mới dám nói chuyện càn rỡ như thế.

Tuyên Văn Đế không vui nói: “Cung phu nhân xuất thân cao quý, nhà họ Cung là thi thư thế gia, Cung Thượng thư tài hoa xuất chúng, A Cửu không thể nói bừa.”

A Cửu hừ một tiếng: “Nếu Thái phi muốn tìm cho cô ta một người chồng, thì cháu thấy Lưu Bảng hẳn

không tệ.”

Hướng Thái phi nghe mà tức muốn tăng xông, Bàng nhẩn Lưu Dập đã quá bốn mươi, tính tình cô hủ, bạc nửa mái đầu, là một người góa vợ.

Tuyên Văn Đế nhíu mày, “A Cửu không được hoang đường. Trẫm thấy con gái nhà họ Cung đúng là một lựa chọn không tồi, Tử Đồng nàng nói đi?”

Hoàng hậu cười nhợt nhạt không lên tiếng, A Cửu đứng phắt dậy, “Phụ hoàng, con quyết không đồng ý để cô ta gả cho hoàng huynh.”

“Hôn sự của hoàng huynh con, nào có đạo lý để con xen vào.”

Tuyên Văn Đế xưa nay chưa từng nói nặng, giờ cũng nghiêm mặt.

A Cửu sợ run một phen, giọng nhỏ hơn nhưng vẫn hét lên: “Phụ hoàng, con sẽ không cho cô ta gả cho hoàng huynh, con ghét cô ta. Bảng nhữn có chỗ nào không tốt, tài hoa hơn người, tiền đồ vô lượng, con thấy sánh với Cung Khanh rất thích hợp, là một đôi trai tài gái sắc.”

Hành hạ áp chế làm khó dễ kinh thành đệ nhất mỹ nhân Cung Khanh là cách giải tỏa của A Cửu bị nhốt trong thâm cung. Nhìn Cung Khanh thâm trầm chật vật, cô ta mới thấy vừa lòng.

Tuyên Văn Đế trừng mắt quát một tiếng: “Hoang đường, im lặng.”

A Cửu sợ hãi, bởi vì Tuyên Văn Đế chưa bao giờ quát cô ta nghiêm khắc như thế.

Độc Cô Hoàng hậu lúc này mới lên tiếng: “Hoàng thượng bớt giận. Gia hòa vạn sự hưng, tối nay là tiết Đoan Ngọ, đừng vì chuyện này mà bực bội. A Cửu nói cũng có chỗ đúng, Lưu Dập dù có hơi lớn tuổi, nhưng chín chắn điềm đạm, lại rất tài hoa. Thái phi thấy thế nào?”

Hướng Thái phi bị ghen không nói ra lời. Bà cụ một lòng muốn đem Cung Khanh gả vào Đông Cung, vì thế mới không hề nhắc đến

Nhạc Lỗi, ai ngờ lại khéo quá hóa vụng, không ngờ chuyện lại thành thế này. Bà cụ vừa căng thẳng vừa tức giận, mặt cũng tái xanh. Sớm biết như thế thì nhắc đến Nhạc Lỗi còn hơn.

Tuyên Văn Đế nheo mắt nhìn Độc Cô Hoàng hậu, tai như co giật.

Độc Cô Hoàng hậu nhắm mắt suy nghĩ, lạnh lùng nói: "Hôn sự của Cung Khanh tự có cha mẹ làm chủ, Hoàng thượng hà tất phải quan tâm."

Thẩm Túy Thạch đột nhiên đứng lên.

"Bệ hạ, thần có việc muốn cầu."

Tuyên Văn Đế hít vào một hơi,

lòng nghĩ may có Thẩm Túy Thạch phá vỡ cục diện bế tắc này, nói: “Ái khanh nói đi.”

“Khi thần còn nhỏ từng được Cung tiểu thư ra ân cứu mạng, thần nguyện cùng Cung tiểu thư vĩnh kết trăm năm, báo đáp ân tình của nàng.”

Lời vừa nói ra, mặt Cửu Công chúa biến sắc ngay lập tức, ngay cả Tuyên Văn Đế cũng giận tái mặt, triệu kiến Thẩm Túy Thạch vào cung dự tiệc là đã ám chỉ thân phận của hắn. Hắn lại dám đưa ra thỉnh cầu này. Trong lúc nhất thời, Tuyên Văn Đế cười hồ khó xuống, vừa tức giận Thẩm Túy Thạch không thức

thời, nhưng cũng thầm coi trọng
dũng khí đáng khen.

Cửu Công chúa không thể ngờ
Thẩm Túy Thạch lại lớn gan đến
thế, nhất thời, ghen ghét, thất bại,
thương tâm, nhục nhã và vô số cảm
xúc khác đổ ập xuống, như vô số
lưỡi đao, băm nát tim gan cô ta.
Tất nhiên, nổi hận dành cho Cung
Khanh cũng bùng lên gấp mười, hận
không thể bài sơn đảo hải càn quét
Cung phủ.

Thẩm Túy Thạch đã nghĩ thông
suốt. Nếu Tuyên Văn Đế chưa công
khai chuyện của Công chúa, hẳn
vẫn tự do, hưởng hồ dù Tuyên Văn
Đế có công khai hẳn cũng có thể cự

hôn. Tiền đồ hôm nay dù không dễ dàng, nhưng nếu không có hai mươi lạng bạc cứu mạng của Cung Khanh năm xưa thì cũng làm gì có ngày hôm nay. Kết cở ngậm vành báo đáp ân nhân không phải một câu nói suông, hãn thân là nam nhi bảy thước, nhất ngôn cửu đỉnh.

Tuyên Văn Đế trầm lặng không nói, bầu không khí căng như dây đàn, như một cơn mưa to sắp ập xuống.

Mộ Thẩm Hoảng cũng có chút ngoài ý muốn, thật không ngờ Thẩm Túy Thạch có can đảm đấy, hãn đang định lên tiếng, đột nhiên, Duệ Vương ngồi đối diện đứng lên

nói: “Hoàng thượng, thần chất thăm ngưỡng mộ Cung tiểu thư đã lâu, xin Hoàng thượng tác thành.”

Mộ Thâm Hoảng biến sắc. Cục diện thay đổi trong nháy mắt, hoàn toàn ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Càng khiến mọi người kinh ngạc là Tuyên Văn Đế lại lên tiếng: “Được.”

Giang thị lén véo con trai dưới bàn, hấn ra mặt làm gì cho thêm loạn. Nhưng thật ra, Duệ Vương lên tiếng không phải thêm loạn mà là cứu vãn cục diện. Không chỉ Tuyên Văn Đế, Cửu Công chúa và Hường Thái phi, mà tất cả đều âm thầm

thở phào nhẹ nhõm.

Độc Cô Hoàng hậu thầm khó chịu, ý định của bà ta là gả Tiết Giai cho Duệ Vương, coi như đặt một cơ sở ngầm bên cạnh Duệ Vương, đang tìm thời cơ thích hợp để cập với Giang thị.

Độc Cô Hoàng hậu nhíu mày, đang định lên tiếng, Cửu Công chúa vội vàng cầm tay Hoàng hậu, ánh mắt khẩn khoản. Cô ta lo Độc Cô Hoàng hậu ngăn cản Mộ Chiêu Luật lấy Cung Khanh, nếu thế, Thẩm Túy Thạch sẽ vẫn đòi báo ân.

Độc Cô Hoàng hậu nhìn vẻ mếu máo đáng thương của A Cửu, nhất thời mềm lòng, rốt cuộc nuốt lại lời,

quay sang Giang thị nhẹ giọng cười nói: “Con gái Cung đại nhân tài mạo song toàn, sánh cùng Duệ Vương đúng là tuyệt phối.”

Nếu để hậu đều đã lên tiếng, Giang thị không thể làm gì khác hơn là gượng gạo cười gật đầu, lòng vừa giận vừa lo. Vốn dĩ bà ấy cũng rất ưng ý Cung Khanh, nhưng hôm đó thấy Mộ Thâm Hoảng tặng quà, bà đành chặt đứt ý nghĩ đấy. Ai ngờ Mộ Chiêu Luật chưa thương lượng cùng bà, đột nhiên chủ động xin Tuyên Văn Đế ban hôn.

Lúc này, Hưởng Thái phi mới cảm thấy trái tim quay về lồng ngực. Tối nay đúng là hồi hộp, hết chuyện

ngoài ý muốn này đến chuyện ngoài ý muốn khác. May là cuối cùng cũng tạm ổn. Cung Khanh dù không gả được vào Đông Cung, nhưng gả cho Duệ Vương cũng tốt hơn gả cho Nhạc Lỗi hay Lưu Bảng nữa, cũng không coi là thiệt thòi, bà cũng có mặt mũi gặp cháu gái.

Tàn tiệt, Tuyên Văn Đế phải người đưa mẹ con Duệ Vương và Thẩm Túy Thạch xuất cung.

Thẩm Túy Thạch ra đến điện Tuyên Hoà, Vạn Thuận công công gọi hẩn quay lại.

“Thẩm đại nhân chờ chút, Cửu Công chúa muốn nói mấy câu.”

Thẩm Túy Thạch nhú mày, trầm

giọng nói: “Vi thần nghe lệnh.”

Lúc này, A Cửu chạy tới trước mặt hắn, Vạn Thuận cùng cung nữ nội thị thức thời lui lại.

Ánh trăng như nước, Thảm Túy Thạch cao ráo tuấn tú, như cây trúc trên núi, phong nhã thanh cao, ngạo khí toàn thân. A Cửu lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác vừa yêu vừa hận, cũng lần đầu tiên bị người cự tuyệt.

Cô ta oán giận hỏi với giọng ầm ức: “Vừa rồi người nói thế là có ý gì?”

Thảm Túy Thạch im lặng trong chốc lát, khom lưng thi lễ: “Cung phu nhân và Cung tiểu thư là ân

nhân cứu mạng của vi thần, vi thần không có ý gì, chỉ là tri ân báo đáp.”

Giờ phút này, A Cửu vô cùng hối hận, nếu không phải bản thân nhất thời tức giận, muốn gán Cung Khanh cho Lưu Dật, Thẩm Túy Thạch sẽ không bị chọc giận.

Cô ta chợt nhớ ra lời Mộ Thẩm Hoảng từng nói, Cung Khanh là ân nhân cứu mạng của Thẩm Túy Thạch, nếu muốn hãm hại sinh tình cảm với em, em phải đối tốt với Cung Khanh. Lúc đấy cô ta chỉ là thuận miệng đồng ý, không để trong lòng, giờ nhìn vẻ lạnh lùng của Thẩm Túy Thạch, cô ta biết bản thân nhất thời kích động trả thù đã

đẩy hẳn ra xa.

Đúng là như thế. Thẩm Túy Thạch đối với A Cửu đã chán ghét cực điểm. Không ngờ cô ta không chỉ kiêu ngạo vênh váo, mà còn tâm địa rắn rết, muốn gán Cung Khanh cho Lưu Dập.

Cung Khanh giờ đã là thê tử của Duệ Vương, nhân duyên tốt có manh mối từ nhiều năm trước cùng hẳn, vì A Cửu mà đã tan thành mây khói.

Tức giận huyệt huyệt đến cực điểm, khiến Thẩm Túy Thạch không muốn nhìn đến A Cửu nữa, chỉ cảm thấy cô ta đã ra tay chém mất đoạn mỹ lệ nhất trong nhân sinh của hẳn,

đau đến khắc cốt, lại chẳng thể biểu lộ, chỉ có thể giấu ở trong lòng, lòng dạ đều như muốn nát tan.

“Vi thần cáo lui.” Chán ghét và căm hận A Cửu đến cực độ khiến sự kiêu hãnh trong hấn bộc phát, không thềm nhìn xem A Cửu có muốn nói gì không, hấn xoay người phẩy tay áo bỏ đi. Cùng lắm thì trở về với áo vải quần thô, đến từ đâu thì trở về nơi đấy, thiên hạ rộng lớn, tất có chỗ dung thân.

Mộ Linh Trang im lặng đứng nhìn Thẩm Túy Thạch ngạo nghễ rời đi trong im lặng, lòng thầm ngưỡng mộ, đấy mới là một nam nhi có chí khí.

A Cửu tức muốn khóc. Từ khi cha sinh mẹ đẻ, lần đầu tiên phải chịu ảm ức đả kích, cô ta cũng biết sự khó chịu đè nén sắp bùng nổ.

“A Cửu.” Không biết từ khi nào, Độc Cô Hoàng hậu đã đứng sau lưng cô ta, sắc mặt nghiêm túc lạnh lùng, nhưng ánh mắt lại trĩu mẫn thương hại.

A Cửu cố nén nước mắt.

“Hắn không phải lương phối của con.”

A Cửu không ngờ Độc Cô Hoàng hậu lại đột nhiên nói vậy, trong lúc sợ hãi vội lau nước mắt, nói: “Tại sao mẫu hậu lại nói như vậy, không phải mẫu hậu đã đồng ý hắn làm

phò mã sao?”

“Đúng, đúng là ta đã đồng ý với con, nhưng theo lời nói cử chỉ của hấn hôm nay, ta cảm thấy con gả cho hấn chỉ sợ là cả đời bất hạnh.”

“Mẫu hậu, sẽ không. Xin mẫu hậu hạ chỉ, Cung Khanh đã gả cho Duệ Vương, hấn sẽ đối tốt với con.”

“Con thật là, con cho là thứ gì cũng có thể dùng ý chỉ để giải quyết sao. Con có biết, gả cho một người đàn ông nhớ thương người khác sẽ phải chịu nhiều tủi thân khó chịu thế nào không?” Độc Cô Hoàng hậu càng nói càng như rít qua kẽ răng.

A Cửu vội la lên: “Hấn đối tốt với cô ta chỉ để tạ ơn. Vừa rồi là con

suy nghĩ không chu toàn, muốn gán Cung Khanh cho Lưu Dật mới chọc giận hẳn.”

“A Cửu, ta định gả con cho người con thích, mới không phản đối Thẩm Túy Thạch, nhưng nếu lòng hẳn không có con, dù con có thích hẳn, ta cũng sẽ không đồng ý.”

“Mẫu hậu, không phải hẳn con sẽ không lấy chồng.”

“Ta thà là con không lấy chồng, cũng không đồng ý gả con cho một người đàn ông nhớ thương người khác.” Không ngờ Độc Cô Hoàng hậu lại không chút lay chuyển, lạnh lùng nói xong xoay người rời đi.

A Cửu sợ hãi đứng chết trân, chỉ

muốn òa khóc, không ngờ mẫu hậu lại thay đổi thái độ như thế.

An phu nhân rụt rè nói: “Công chúa đừng nóng, nương nương đang tâm trạng không vui, chờ mấy ngày nữa, Công chúa hãy tìm cơ hội nói với nương nương.”

A Cửu giận dữ nói: “Mẫu hậu sao có thể nói hai lời.”

An phu nhân thở dài, cúi đầu không nói. Lòng thầm nhủ, thương thay lòng cha mẹ, bà ấy không muốn Công chúa giẫm lại vết xe đổ thôi.

“Ta đi tìm phụ hoàng.” A Cửu dậm chân, lập tức đi tẩm cung của Tuyên Văn Đế.

Tuyên Văn Đế đang nói gì đó với Mộ Thâm Hoảng, khi A Cửu đi vào, Tuyên Văn Đế nhú mày, nhìn Mộ Thâm Hoảng muốn nói lại thôi.

A Cửu không màng chuyện Mộ Thâm Hoảng đang ở đây, gục vào lòng Tuyên Văn Đế òa khóc.

“Xin phụ hoàng làm chủ cho A Cửu.”

Tuyên Văn Đế thở dài, vuốt tóc A Cửu. “A Cửu, hôm nay ta vốn định công khai, nhưng chuyện đã thế này có lẽ nên tạm để qua một bên cho ổn thỏa.”

“Tại sao? Ngày nào phụ hoàng chưa hạ chỉ, lòng con chưa yên tâm ngày ấy, phụ hoàng cũng thấy đấy,

hôm nay hẳn còn muốn lấy người khác.”

“Nguyên nhân chính là vì thế, vì thế mà không thể vội vã hạ chỉ. Hôm nay hẳn cứng cỏi thế nào con cũng thấy rồi, lúc này hạ chỉ nếu hẳn phản kháng thì thế diện hoàng gia để đi đâu? Sau này con còn mặt mũi nào gặp ai?”

A Cửu ngăn ra, lại khóc nức nở: “Tức là phụ hoàng không đồng ý gả con cho hẳn sao?”

Tuyên Văn Đế nói: “Không thể nóng vội, con cũng cần sửa đổi tính tình, lạt mềm buộc chặt. Quan trọng là hẳn cam tâm tình nguyện, tương lai mới có thể cầm sắt hài

hòa.”

“Vậy phụ hoàng định làm sao bây giờ?”

“A Cửu, con vẫn còn nhỏ, hôn sự không vội. Chờ qua một thời gian nữa, nếu con có thể có được tình cảm của hã, khiến hã cam tâm tình nguyện lấy con, lúc đấy hạ chỉ không muộn.”

A Cửu nghe thế mới an tâm hơn một chút.

Tuyên Văn Đế thở dài mệt mỏi, phẩy tay: “Các con về đi.”

A Cửu đứng lên, lúc này mới phát hiện Mộ Thâm Hoảng vẫn một mực im lặng, sắc mặt trầm tĩnh nghiêm trang chưa từng thấy, tựa một khối

bằng ngọc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:
Thái tử: Khăn Ướt Đại Ngân
người quả là một thỏi bạc có tiết
tháo.

Khăn Ướt: chủ yếu là Đại Ngân ta
rất ghét bánh cắt.

Thái tử: biệt thự gạch vàng Đại
Ngân thấy thế nào?

Khăn Ướt: điện... điện... điện hạ,
đấy là giấc mơ Đại Ngân ta theo
đuổi từ lúc cha sinh mẹ đẻ, bút
danh của Đại Ngân ta là Thị Kim
đấy.

Thái tử: ah, thì ra là thế. . . . Hối
lộ đúng là nghệ thuật.

Khanh Khanh: hừ, giờ biết đã muộn, Đại Ngân đã gả ta cho Duệ Vương rồi, người công cốc rồi.

Thái tử: đừng nóng vội, xem đại chiêu của ta.

Chương 36 – Ma cao một trượng

Giang thị vừa bước lên xe ngựa liền không kiềm chế được hỏi Duệ Vương: “Tại sao con lại nhận quả cầu lửa đấy? Dù có thích con bé cũng nên cân nhắc tình cảnh hiện tại và tương lai.”

Mộ Chiêu Luật cười nói: “Không phải mẫu thân cũng thích nàng sao, năm ngoái vẫn nhắc là muốn Hoàng hậu làm mai.” Tâm tình đang tốt,

Mộ Chiêu Luật mím môi khẽ cười, càng thêm phong độ tuấn tú, hăng hái phấn chấn.

Giang thị nói: “Đây là năm ngoái, hôm sinh nhật con bé, Mộ Thẩm Hoảng phái A Cửu đi tặng quà, chẳng phải con cũng biết? Giấu tài chưa đủ còn xuất đầu lộ diện tranh giành.”

“A Cửu đưa quà chỉ là trò đùa dai, hưởng hồ vừa rồi khi Hường Thái phi đề nghị với Hoàng thượng hẳn chẳng nói tiếng nào, hiển nhiên không có ý đây.”

“Hắn bề ngoài nhã nhận hiền lành thân thiện, ai biết trong lòng đang suy tính gì. Nói về thủ đoạn

hắn còn hơn cha hắn, con cần thận chút.”

Duệ Vương cười nhạt: “Vì thế, để hắn cho rằng con là một kẻ tham luyến mỹ sắc không thức thời không tốt hơn sao?”

Giang thị hừ một tiếng.

Duệ Vương lại cười: “So với việc để Độc Cô Hoàng hậu đặt một cơ sở ngầm bên cạnh con, cưới nàng hay hơn nhiều, tương lai, An Quốc công, Cung Thượng thư, còn có Hưởng Thái phi, đều thành thân thích với chúng ta, chẳng phải là điều mẫu thân mong muốn đây sao?”

Những lời này đúng là chạm đúng nguyện vọng của Giang thị, trước

kia khi định đến Cung gia cầu hôn cũng là duyên cố này. Gia thế của Cung Khanh không có chỗ nào để chê.

Mộ Linh Trang hoan hỉ cười nói: “Mẫu thân nhất gan, nhờ đại ca quyết đoán mới lấy được mỹ nhân như Cung tỷ tỷ. Con rất muốn chị ấy làm chị dâu của con.”

Giang thị lườm con gái, sáng giọng: “Các con trẻ tuổi, đến tuổi như ta, mới biết cái gì gọi là cẩn thận mới giữ được thuyền đến vạn năm.”

Khi tin tức truyền đến Cung phủ thì đã là nửa đêm.

Cung Cẩm Lan kinh ngạc nhưng

rất vừa lòng, không tính Đông Cung, Duệ Vương chính là quyền thế bậc nhất.

Nếu là ba tháng trước, Cung phu nhân quyết không làm thông gia với Duệ Vương phủ, nhưng từ sau sinh nhật Cung Khanh, tình huống thay đổi, cận kề nguy hiểm, bà đã bị dọa nhiều, kỳ vọng trong lòng hạ thấp dần. So với những con rùa rút đầu không dám dính vào thị phi, Duệ Vương có thể nói là một người đàn ông dám gánh vác, thời khắc mấu chốt dám xuất đầu lộ diện, nguyện ý tiếp nhận "Thái tử phi" trong truyền thuyết thật là đáng quý. Huống chi, vốn mắc bệnh hình thức,

Cung phu nhân không thể phàn nàn về tướng mạo Duệ Vương.

Vì mấy lễ đó, gắng gượng cũng coi như vừa lòng.

Đối với Cung Khanh mà nói, hôn sự này hoàn toàn ngoài dự tính, rõ ràng nhờ Hường Thái phi nhắc đến tên Nhạc Lỗi, sao lại thành Duệ Vương? Dù Hường Thái phi có ý đồ riêng mà không nhắc tới Nhạc Lỗi, thì chắc chắn nhắc tới Thái tử, sao lại thành Duệ Vương, nàng suy nghĩ mãi vẫn không ra.

Trước mắt hiện lên ánh mắt sắc bén của Duệ Vương, lòng Cung Khanh bỗng có chút căng thẳng. Dù không phải không biết hẳn, nhưng

từ khí độ điềm tĩnh, ánh mắt sắc bén mà nói, hần hần là một người tâm tư sâu sắc. Giang vương phi cũng không phải một người tiết kiệm dầu đốt đèn, gả cho hần, kỳ thật không bằng Nhạc Lỗi.

Thứ nhất, gia thế Duệ Vương tốt hơn Nhạc Lỗi quá nhiều, tất nhiên, về nhà chồng sẽ có nhiều trói buộc và không hài lòng, thứ hai, gả cho Duệ Vương, chỉ sợ sau này thường xuyên phải gặp Mộ Thẩm Hoảng. Vừa nghĩ tới hần, lòng nàng nảy ra một cảm xúc khó mà nói rõ.

Hướng Thái phi trải qua một đêm hồi hộp, hôm sau liền ngọc thể bất an, cũng chẳng có gì khó hiểu, tuổi

cao sao chịu được tâm trạng lên xuống mấy phen. Bệnh này là vì hôn sự của Cung Khanh, về tình về lý nàng đều nên đi thăm. Hơn nữa, Cung Khanh cũng muốn vào cung để hỏi Thái phi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhắc tới tiến cung, Cung Khanh liền mơ hồ đau đầu, nhưng tương lai gả cho Duệ Vương, chỉ sợ sẽ phải tiến cung hàng tháng. Đây là chuyện không tránh được. Ngoài A Cửu, còn một người nàng không muốn gặp là Thái tử Mộ Thẩm Hoảng. Nhưng giờ nàng đã được chỉ hôn với Duệ Vương, dù có gặp Mộ Thẩm Hoảng, hẳn cũng không thể

làm gì, nói thế nào, nàng cũng đã “có chủ”.

Tâm tâm niệm niệm không nên gặp hai người này, éo le làm sao, mới đến cửa cung đã gặp A Cửu chuẩn bị xuất cung.

Nhìn thấy Cung Khanh, A Cửu lập tức có cảm giác cừ nhân tương kiến hai mắt vẫn đỏ. Đã trải qua lần đả kích và suy sụp đầu tiên trong đời, A Cửu quyết đoán coi Cung Khanh là kẻ thù số một, nhưng vì giáo huấn đêm qua, cô ta không thể phát tác trực tiếp như trước. Thứ nhất cô ta sợ chọc giận Thẩm Túy Thạch, thứ hai Cung Khanh nay đã là Duệ Vương phi .

Khí trời càng ngày càng nóng, khi Cung Khanh đứng trước mặt Cửu Công chúa mặt nàng đã ửng hồng như thoa son, lại thêm làn da trắng nõn nà, càng tôn lên dung nhan xinh đẹp như hải đường say ngủ, khó mà diễn tả bằng lời.

Dung mạo tuyệt thế này, khó trách... Vừa nghĩ tới hành động lời nói của Thẩm Túy Thạch tối qua, A Cửu lại thấy tan nát con tim.

“Cung tiểu thư lại tiến cung sao?”

A Cửu lạnh nhạt nói một câu, gượng gạo đè nén cơn tức tối trong lòng.

“Hồi Công chúa, tôi đến thăm Thái phi.”

“VẬY NGƯỜI ĐI ĐI.”

Cung Khanh ngẩn ra, sao hôm nay lại tự dưng buông tha cho nàng? Chẳng lẽ là vì thân phận nàng giờ đã thay đổi? Nàng không khỏi buồn cười, không trách được ai nấy đều chen nhau tiến thân, quả nhiên đứng trên cao mới bị ít người dẫm lên đầu, đứng ở vị trí cao nhất thì có thể dẫm lên tất cả.

Đến cung Trùng Dương, đúng lúc gặp Tiết Thái y ra về.

Hướng Thái phi mệt mỏi nằm trên giường, thấy Cung Khanh liền tươi tỉnh hơn.

“Bà ngoại cô ngài đã khỏe hơn chút nào chưa?”

“Không có việc gì, tại tối qua...” nói đến đây, Hường Thái phi cho lui hết người hầu, kể lại một lượt những phen nguy hiểm tối qua.

Cung Khanh thầm nghĩ: quả nhiên là đoán không sai, căn bản không hề nhắc đến Nhạc Lỗi.

Hường Thái phi thấy nàng cúi đầu không nói, liền cười nói: “Khanh nhi, Duệ Vương chẳng lẽ không tốt hơn Nhạc Lỗi sao?”

Cung Khanh cười bất đắc dĩ, chuyện đã đến nước này, nói nữa cũng còn ý nghĩa gì.

Hường Thái phi sợ nàng không vui, liền tìm lời tán dương Duệ Vương, thậm chí còn nói đến đời

trước.

“Năm đó mẹ của con không gả cho lão Duệ Vương, rồi cuộc hôm nay con lại gả đến Duệ Vương phủ, đúng là duyên phận.”

Cung Khanh không muốn làm Hưởng Thái phi mất hứng, vì thế không nói gì, lòng không cho là đúng. Duệ Vương rồi cuộc là chốn gửi gắm tốt hay không, căn bản nàng không thể xác định, dù vài năm gần đây thường gặp hấn ở cung yến, nhưng chưa bao giờ nói chuyện. Hấn là người như thế nào, chỉ có sau hôn lễ mới biết. Hơn nữa, hấn là cháu ruột của Tuyên Văn Đế, địa vị cao quý hơn nhà họ Cung,

tương lai nếu hẳn muốn nạp thiếp
nàng làm sao ngăn cản? Nhưng giờ
ván đã đóng thuyền, cũng chỉ có thể
đổi mặt, hy vọng Duệ Vương là một
người dễ chung sống, có thể sống
cùng nàng trọn đời không xa lìa
không vứt bỏ.

Về nhà, Cung Khanh kể lại
chuyện đã nghe với Cung phu nhân.

Cung phu nhân lập tức có cảm
giác bị lừa, giận dữ nói: "Cô cũng
thật quá đáng, sao có thể khẳng
khẳng tự quyết định như thế. Rốt
cuộc là con lập gia đình hay là bà cụ
lập gia đình, không ngó ngàng gì ý
kiến của người khác lại tự mình
quyết định."

Cung Khanh nhủ thầm, con chính là lo sợ điều đấy, mới nhân mấy ngày tiến cung liên tục cường điệu, thế mà vẫn không ngăn được tâm tư muốn làm dây tơ hồng của lão nhân gia.

Cung phu nhân còn chưa nguôi cơn tức, quản gia đi vào báo là Giang Vương phi tới chơi.

Cung phu nhân lập tức nói: "Mau mời."

Người tới không chỉ có Giang Vương phi, còn có Duệ Vương.

Cung Khanh nhìn thấy hẳn không khỏi đỏ mặt. Chào hỏi hai người xong nàng liền lui vào trong tránh dị nghị.

Đã là đầu hè, hoa viên Cung phủ rất rực rỡ, cả vườn hoa như một tấm gấm tươi đẹp. Hoa tường vi đang đúng độ nở rộ, vô cùng tươi tắn.

Cung Khanh ngồi trên xích đu, thất thần ngắm hoa.

Hôn sự rất cuộc đã xác định, nếu không có gì thay đổi, ước chừng mùa xuân tới sẽ gả cho Mộ Chiêu Luật. Nghĩ đến lúc đấy, nàng lại có chút hồi hộp, không thể diễn tả thành lời, tóm lại căng thẳng lo lắng nhiều hơn vui mừng. Dù sao, đối với nàng mà nói, Duệ Vương chỉ như người xa lạ.

Khi Mộ Chiêu Luật bước qua cửa

tròn bỗng thấy ngơ ngẩn. Một thiếu nữ đang ngồi trên xích đu, mắt khẽ nhắm, mặt hoa da phấn như thơ như họa, đẹp át muôn hoa.

Xiêm y hồng phấn, tà váy lụa lướt trên mặt đất, ảo diệu như tiên nữ lạc bước phàm trần.

“Tiểu thư, Duệ Vương đến.” Vân Diệp khẽ lên tiếng.

Cung Khanh sực tỉnh, vừa đưa mắt đã gặp ngay phải ánh mắt sắc bén sâu sắc của Duệ Vương. Nàng vội ra khỏi xích đu, nhún mình thi lễ.

Vân Diệp và Vân Hủy đã thức thời tránh sang một bên.

Mộ Chiêu Luật nhìn nàng, nhất

thời không nói gì, bầu không khí có chút xấu hổ.

Cung Khanh dù không phải lần đầu tiên gặp hấn, nhưng là lần đầu tiên tiếp xúc với hấn ở cự ly gần thế. Nghĩ đến vẻ lạnh lùng của hấn nàng liền thấy căng thẳng.

Mộ Chiêu Luật lên tiếng trước: “Mấy tháng nữa, ta và nàng sẽ là vợ chồng .”

Cung Khanh có chút lúng túng, cúi đầu không nói.

“Ta chỉ mong thời gian trôi thật nhanh.”

Cung Khanh đỏ mặt, không nghĩ hấn lại nói trực tiếp như thế, so với dáng vẻ thờ ơ lạnh lùng bình

thường đúng là một trời một vực.

Hắn cười nói: “Ta còn nhớ vào tết Nguyên Tiêu, nàng giải một mạch bốn mươi chín câu đố đèn, sao hôm nay lại kiệm lời như thế, nhìn thấy ta thì không có gì để nói sao?”

Nàng nghe vậy thì ngẩn ra, không kiếm chế được hỏi: “Tại sao Vương gia biết?”

“Bởi vì tối đó ta ngồi trên lầu hai, hẹn cùng Tiết Nhị.”

“Vậy tại sao Vương gia biết là ta?”

Mộ Chiêu Luật mỉm cười: “Đoán.”

“Tại sao lại đoán là ta?”

“Bởi vì có quá nhiều điều trùng

hợp, ta vốn không tin đây là ngẫu nhiên. Sau khi nàng giải câu đố đèn xong, đã trở lại Đấng Nguyệt Lâu. Ta đi theo thấy quản gia Cung phủ, biết trên lầu nhất định là Cung phu nhân, vì thế đoán người giải câu đố đèn là thiên kim của Cung Thượng thư.”

Cung Khanh giật mình, không kiềm chế được hỏi tiếp: “Tối hôm đây Vương gia đeo mặt nạ gì?”

“Mặt nạ trừ tà.”

Cung Khanh thấy lòng chấn động, tim bỗng loạn nhịp.

Người đó... chẳng lẽ là hắn?

“Vương gia có... nhìn thấy viên trân châu không?” Nàng đỏ mặt,

kích động hỏi. Ánh mắt của hắn sắc bén sáng như sao, quả thật có phần giống đôi mắt sau mặt nạ trừ tà, nhưng ánh mắt kia còn ẩn chứa mấy tia ranh mãnh, nàng không kiềm chế được nhìn hắn chăm chú, nghĩ muốn tìm mấy tia ranh mãnh kia.

Hắn cười cười: “Trên châu?”

Đúng lúc đấy, ngoài cửa tròn có tiếng Cung phu nhân vọng đến, bà cùng Giang thị đi vào hoa viên.

Cung phu nhân nhìn con gái đứng cạnh Duệ Vương, nam tuần tú nữ yêu kiều, thật là xứng đôi, tâm trạng cũng tốt hơn.

Giang thị đi tới, nói với Mộ Chiêu

Luật: “Thật là nôn nóng, chỉ mấy tháng nữa là thành thân, ngày ngày đều thấy, lại nhân cơ hội đến hậu hoa viên gặp Khanh nhi, nói ra không sợ người ta chê cười sao.”

Cung Khanh lập tức đỏ mặt.

Mộ Chiêu Luật cười cười, không biện bạch. Sau đó cùng Giang thị cáo từ .

Cung phu nhân nói: “Bọn họ tới lấy thiếp canh của con, đưa đến Ti Thiên Giám so bát tự.”

Cung Khanh ngẩn ra, “Đưa đến Ti Thiên Giám?”

“Duệ Vương là hoàng thân, vì thế thiếp canh của con và hắc đều phải đưa đến Ti Thiên Giám thỉnh Thuần

Vu Thiên Mục so bát tự.” Nói đến đây, Cung phu nhân cười nói: “Có thể thấy hẳn rất có tình cảm với con, hôm qua Thánh thượng mới hạ chỉ, hôm nay đã vội vã tới lấy thiệp canh, còn là đích thân đến lấy, có thể thấy thật sự nóng lòng.”

Cung Khanh càng đỏ mặt hơn.

Cung phu nhân nói: “Mẹ chỉ có con là đứa con duy nhất, nhất định phải tổ chức cho con một hôn lễ thật long trọng. Con yên tâm, nếu Duệ Vương dám bắt nạt con, lão nương ta sẽ cạo đầu hẳn.”

Cung Khanh không nhịn được cười phì, “Không phiền ngài động thủ, con sẽ tự làm.”

Trong một ngày, tin Hoàng thượng chỉ hôn cho Duệ Vương và Cung Khanh lan khắp kinh thành, lời đồn về thiên kim của Cung Thượng thư và Thái tử rất cuộc lắng xuống.

Cung phu nhân không khỏi thầm than thở, năm đó bà không gả cho lão Duệ Vương, giờ rốt cuộc con gái lại thành Duệ Vương phi. Giang thị từ bạn tâm giao, sau đó hoành đao đoạt bất ái, giờ lại thành thông gia, không thể không cười một tiếng gạt bỏ oán thù. Haizzz, nhân sinh thật là cái vòng luẩn quẩn đầy cầu huyết.

Cung Khanh từ sau hôm gặp Duệ Vương cõi lòng vốn giá lạnh chợt trở

nên kích động không thôi. Người đó
rốt cuộc có phải hấn hay không?
Nếu đúng thì thật tốt quá. Uhm, lúc
nào gặp lại nhất định phải hỏi một
chút.

A Cửu trải qua mấy ngày dài tựa
năm, quần quít lấy Độc Cô Hoàng
hậu, hy vọng có thể khuyên Độc Cô
Hoàng hậu thay đổi chủ ý. Ai ngờ
Độc Cô Hoàng hậu xưa nay nuông
chiều mà giờ cứng rắn không thể
lay chuyển, mặc cho A Cửu làm
nũng như thế nào cũng không chịu
đồng ý, cuối cùng phiền quá chỉ nói
một câu.

“Nếu con muốn lập gia đình với
Thẩm Túy Thạch, trừ phi hấn tự

mình mở miệng xin ta và phụ hoàng con, nếu không, chuyện này đừng bao giờ nhắc lại nữa.”

A Cửu nghe xong như rơi xuống vực sâu, nước mắt lưng tròng. “Mẫu hậu nhân tâm, dù bây giờ hãn chưa tình nguyện, thành thân rồi con sẽ chung sống thật tốt, nhất định có thể lâu ngày sinh tình.”

Độc Cô Hoàng hậu cười lạnh: “Con nghĩ đơn giản thế sao, con cho là con đối tốt với hãn thì hãn sẽ có tình cảm với con sao? Nếu đơn giản thế thì đâu có nam si nữ oán. Có những người dù con có móc tim ra hãn cũng chưa chắc đã rung động. A Cửu con đừng nói nữa, mẫu hậu

làm vậy là vì muốn tốt cho con, mẫu hậu không muốn con phải đau khổ, cả đời là thời gian rất dài, nếu lòng không thoải mái, vinh hoa phú quý đến đâu cũng không mang lại hạnh phúc.” Độc Cô Hoàng hậu nói đến đây thở dài, “Mẫu hậu thà là để lúc này con hận ta, cũng không thể để con đau khổ tương lai.”

A Cửu nghe thế mới biết thì ra mẫu thân cương nghị cỡ chấp đến thế. Nếu mẫu hậu đã không đổi ý, xem ra chỉ có thể đi xin phụ hoàng. Cô ta đang định đứng dậy đến điện Cần Chính, đã thấy nội thị xướng Hoàng thượng giá lâm.

A Cửu đứng dậy, cùng Độc Cô

Hoàng hậu đi tới cửa điện nghênh đón Tuyên Văn Đế.

Tuyên Văn Đế không đến một mình, đi cùng ông ấy, chính là quan Giám chính Thuần Vu Thiên Mục của Ti Thiên Giám.

Thuần Vu Thiên Mục trong mắt thế nhân như thần tiên sống. Năm đó ông ấy phán Độc Cô Hoàng hậu phạm vào sao Cửu Nữ, sau khi phá giải thành công, Độc Cô Hoàng hậu vô cùng nể trọng, bổ nhiệm ông ấy làm quan Giám chính. Người này ít giao du, rất nhiều người tới cửa bái kiến đều bị chặn ngoài cửa, nếu muốn nhờ ông ấy xem tướng hoặc chỉ điểm mấy câu thì khó ngang lên

trời.

Xét ngoại hình, ông ấy chỉ là một người đàn ông ngoài năm mươi bình thường, dáng người trung bình, dung mạo xấu xí, hai hàng lông mày và đôi mắt sáng quắc tựa vẽ rỗng thêm mắt, làm sáng cả tướng mạo.

A Cửu thấy ông ấy mà sững sốt, lòng thầm nhủ xưa nay ít thấy người này tiến cung, sao hôm nay lại đi cùng phụ hoàng?

“Tử Đông, trẫm có chuyện thương lượng với nàng.” Tuyên Văn Đế có vẻ mặt rất nghiêm túc, vào trong điện liền ngồi xuống, quay sang gật đầu với Thuần Vu Thiên

Mục: “Ái khanh nói thẳng.”

Thuần Vu Thiên Mục thi lễ với Độc Cô Hoàng hậu, nói: “Nương nương, hôm qua thiếp canh của Duệ Vương và Cung tiểu thư được đưa đến Ti Thiên Giám. Thần phát hiện, Cung tiểu thư có mệnh quý không thể nói, Duệ Vương vốn là mệnh tiềm long tại uyên⁽¹⁹⁾, nếu Cung tiểu thư gả cho Duệ Vương, chỉ sợ... .”

(19) nôm na là rồng ẩn mình dưới vực

Thuần Vu Thiên Mục bỏ lửng câu nói, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Độc Cô Hoàng hậu thấy lòng trùng xuống, nhiều năm trước bà để

Thuần Vu Thiên Mục nhìn qua tướng mạo Duệ Vương, cũng tính lá số tử vi, kết quả Thuần Vu Thiên Mục kết luận, Duệ Vương là mệnh tiềm long tại uyên, một khi có cơ hội, sẽ bay lên trời cao. Chính vì nguyên nhân đây, Độc Cô Hoàng hậu một mực âm thầm đề phòng Duệ Vương. Giang Vương phi nhận ra ít nhiều, vì thế mấy năm qua vẫn bị theo dõi, cũng dạy hai con phải cẩn trọng, làm người khiêm tốn, tiếng tăm mịt mờ.

Sắc mặt Độc Cô Hoàng hậu càng lúc càng khó coi, năm mơ cũng không thể ngờ, Cung Khanh lại có số mệnh cao quý thế, nếu gả cho

Duệ Vương, chẳng phải là để Duệ Vương như hổ thêm cánh? Nghiêm trọng hơn, có lẽ nào Cung Khanh là "cơ hội" kia? Bởi vì hai người thành hôn rồi, An Quốc công phủ, Thượng thư phủ, Duệ Vương phủ sẽ thành một khối.

Nghĩ đến đây, Độc Cô Hoàng hậu âm thầm hồi hận, tối hôm đó đúng là vì tình huống quá loạn, vì nghĩ đến A Cửu, Tuyên Văn Đế lại đồng ý quá nhanh, bà ta không kịp ngăn cản. Bà ta đã dự định cài một cơ sở ngầm bên cạnh Duệ Vương, đã định gả Tiết Giai cho Duệ Vương.

Bà ta không khống chế được nhìn Tuyên Văn Đế. Thần sắc Tuyên Văn

Đế giờ càng nặng nề hơn.

Thuần Vu Thiên Mục trầm giọng nói: “Sự tình trọng đại, thần không dám khinh thường, đặc biệt đến xin chỉ thị của Hoàng thượng và nương nương, thần muốn nhìn qua tướng mạo Cung tiểu thư.”

Tuyên Văn Đế nói: “Thuần Vu ái khanh trước giờ hành sự cẩn trọng, chuyện này đúng là trọng đại, trăm đã triệu Duệ Vương và Cung Khanh vào cung, một lát nữa sẽ để Thuần Vu ái khanh xem qua. Nếu ... ” nói đến đây, Tuyên Văn Đế lộ vẻ khó xử, ngừng một chút mới nói: “May là Duệ Vương còn chưa làm lễ nạp thái.”

Ngụ ý là nếu Cung Khanh quả thật có tướng mẫu nghi thiên hạ thì hôn sự này phải hủy bỏ.

Độc Cô Hoàng hậu cũng nghĩ tới kết quả này, nhưng sau đó lại nghĩ tới một chuyện khác.

Nếu Cung Khanh có tướng mẫu nghi thiên hạ vậy chẳng phải là phải gả cho Mộ Thảm Hoảng làm Thái tử phi?

Nghĩ đến đây, Độc Cô Hoàng hậu lập tức như bị vạn tiễn xuyên tâm.

Cung Khanh bị triệu vào cung, thấy trong điện Tiêu Phòng không chỉ có Mộ Chiêu Luật, còn có Thuần Vu Thiên Mục.

Vị này là cao nhân xem tướng

trong truyền thuyết, quan Giám chính của Ti Thiên Giám, Cung Khanh đã sớm nghe nói đại danh của ông ấy, nhưng chỉ nhìn thấy từ xa khi còn nhỏ. Người này thần bí khó lường, giống như lánh đời.

Thuần Vu Thiên Mục có đôi mắt sáng như sao, từ khi Cung Khanh bước vào liền nhìn nàng chăm chăm

Cung Khanh quỳ lạy Tuyên Văn Đế và Độc Cô Hoàng hậu, vẫn cảm giác một ánh mắt sắc bén đang nhìn. Nàng chưa bao giờ gặp người nào nhìn chăm chăm càn rỡ như thế, không khỏi lúng túng, tim cũng đập nhanh hơn.

Tuyên Văn Đế nói: "Bình thân,

ban ngồi.”

Cung Khanh tạ ơn đứng dậy, ngồi xuống.

Trong điện yên tĩnh đến đáng sợ, tất cả đều nhìn nàng.

Cung Khanh kinh ngạc trong lòng, Tuyên Văn Đế rốt cuộc triệu kiến nàng làm gì?

Duệ Vương cũng nghi vấn y như vậy, không biết tại sao đột nhiên bị triệu kiến cung.

Thuần Vu Thiên Mục nhìn thẳng vào Cung Khanh.

Tuyên Văn Đế và Độc Cô Hoàng hậu không nói lời nào, thần sắc nghiêm túc nhìn nàng, Cung Khanh cảm giác căng thẳng chưa từng có,

như bị vây bởi một tấm lưới.

Thuần Vu Thiên Mục nhìn từ trán nàng, ánh mắt sáng quắc lướt xuống cằm, xong một lượt mới thu hồi, xoay người nói với đế hậu từng tiếng rõ ràng: “Cung tiểu thư đúng là có tướng mẫu nghi thiên hạ.”

Vừa dứt lời, Cung Khanh như bị sét đánh, chỉ chớp mắt đã thấy đại não trống rỗng.

Trong điện lặng ngắt như tờ.

Trong sự yên tĩnh, Duệ Vương đột nhiên quỳ xuống, cất cao giọng nói: “Thần sợ hãi, thỉnh Hoàng thượng hủy bỏ hôn ước giữa thần và Cung tiểu thư.”

Cung Khanh đột nhiên ngẩn ra,

hiếu ra trong khoảnh khắc, nàng có tướng mẫu nghi thiên hạ, nếu hấn cưới nàng chẳng phải ý đồ tương lai quân lâm thiên hạ? Đây là tội đại nghịch bất đạo, hấn làm sao gánh vác được.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thái tử: Khanh Khanh, nàng thấy chiêu này của ta thế nào?

Khanh Khanh: hừ, có phải người đã hối lộ Thuần Vu Thiên Mục?

Thái tử: nào có, từ bây giờ không thể phung phí dù là một xu, ta đang muốn lấy vợ, phải để dành tiền.

Khanh Khanh: ...

Thái tử: hắc hắc

Chương 37 – Chung tình

Độc Cô Hoàng hậu nói: “Thuần Vu đại nhân, hãy nhìn cẩn thận?”

Thuần Vu Thiên Mục nghiêm mặt nói: “Chuyện đại sự như thế, thần không dám nói bừa, thỉnh Hoàng thượng nương nương nghĩ lại.”

Mộ Chiêu Luật lại dập đầu lần nữa: “Thần khẩn cầu Hoàng thượng hủy bỏ hôn ước giữa thần và Cung tiểu thư.”

Tuyên Văn Đế thở dài nói: “Nếu đã như thế, hôn sự của vương gia và Cung tiểu thư chỉ có thể hủy bỏ.” Ngữ khí nhẹ nhàng bình tĩnh, nhưng mơ hồ ẩn chứa sự uy nghi của thiên

tử.

Trong sự yên tĩnh, Cung Khanh cảm nhận được ánh mắt của Độc Cô Hoàng hậu, hung ác nham hiểm lạnh lùng, phức tạp khó lường.

Tuyên Văn Đế xưa nay bình thản giờ cũng nghiêm túc nặng nề, ông ấy phẩy tay, trầm giọng nói: "Cung tiểu thư về trước đi."

Cung Khanh như trải qua một giấc mộng. Giấc mộng rất đẹp, đột nhiên một vực sâu hiện ra trước mắt, nàng chưa kịp nhận ra đã giật mình tỉnh giấc, nhưng thực tế quá tàn khốc, vất vả mới tìm được một hôn sự, giờ chỉ vì một câu nói mà bị hủy bỏ.

Hơn nữa, chết người là khi lời của Thuần Vu Thiên Mục truyền ra, đời này sẽ không có ai dám lấy nàng, trừ Mộ Thâm Hoảng.

Nhưng Độc Cô Hoàng hậu không đồng ý để nàng tiến cung, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ nàng phải ở giá cả đời? Khoảnh khắc đấy, nàng như đứng trên vách đá. Gió thổi lạnh ngắt toàn thân.

Vân Diệp và Vân Hủy chờ ngoài điện nhìn thấy nàng mà kinh hãi.

“Tiểu thư cô làm sao vậy?”

“Tiểu thư không khỏe chỗ nào sao?”

Cung Khanh im lặng không nói, gắng gượng ra khỏi hoàng cung.

Cung phu nhân chờ ngoài cửa cung, thấy sắc mặt Cung Khanh liền đánh mặt.

“Có phải A Cửu lại gây sự?”

Cung Khanh lên xe ngựa, trầm giọng nói: “Mẫu thân, chúng ta về nhà rồi nói.”

Cung phu nhân căng thẳng, không thể chờ được vội hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao sắc mặt con lại khó coi như vậy?” Theo hiểu biết về Cung Khanh, chỉ có chuyện đại sự mới có thể khiến nàng căng thẳng nghiêm trọng như thế, trước kia dù có bị A Cửu ức hiếp Cung Khanh cũng chưa từng thất hồn lạc phách thế này.

“Con mau nói cho ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi con đến điện Tiêu Phòng thấy một người, là Thuần Vu Thiên Mục.”

“Ông ấy thì liên quan gì đến chúng ta? Đúng rồi, ông ấy so bát tự cho con và Duệ Vương, chẳng lẽ... ” nói đến đây, Cung phu nhân thấy tim nặng trĩu: “Chẳng lẽ ông ấy nói hai đứa bát tự không hợp?”

Cung Khanh nói từng chữ: “Ông ấy nói... con có tướng mẫu nghi thiên hạ.”

Trong nháy mắt, Cung phu nhân ngây dại.

Cung Khanh lại nói tiếp: “Vì vậy,

Duệ Vương quì xuống thỉnh Hoàng thượng hủy bỏ hôn sự này.”

“Con nói gì?” Cung phu nhân thoảng thốt.

Cung Khanh nhắc lại rõ ràng: “Duệ vương... thỉnh Hoàng thượng... hủy bỏ hôn sự này.”

Cung phu nhân thấy toàn thân đổ sụp, suýt thì bất tỉnh.

Cung Khanh tới đỡ mẫu thân.

Một lúc lâu sau Cung phu nhân mới nói được một câu: “Hoàng thượng có phản ứng gì?”

Cung Khanh nói: “Hoàng thượng ân chuẩn cho Duệ Vương.”

Cung phu nhân thấy không tin, hung hăng véo vào đùi mình, thấy

đau mới dám khẳng định đây không phải mộng mà là thật. Bà bóp trán, lời nói không còn mạch lạc: “Giờ phải làm sao, con phải gả cho Thái tử sao? Thật là tiểu oan gia, chạy thế nào cũng không thoát.”

Lòng Cung Khanh như nước đun sôi, không thể bình lặng, trước mắt là đôi mắt sâu không thấy đáy của Mộ Thấm Hoảng. Nàng không muốn tiến cung, cũng không muốn gả cho Mộ Thấm Hoảng, nhưng Thuần Vu Thiên Mục đã nói thế thì khắp thiên hạ chỉ có một người có thể lấy nàng, là Mộ Thấm Hoảng .

Sau khi Thuần Vu Thiên Mục lui ra, Duệ Vương cũng rời khỏi điện

Tiêu Phòng.

Lúc này A Cửu mới lên tiếng: “Mẫu hậu, người tin lời của Thuần Vu Thiên Mục sao?”

Độc Cô Hoàng hậu nhìn cô ta, “A Cửu con đi gọi hoàng huynh con đến đây.”

A Cửu ngây ngốc, bĩu môi đứng dậy đi.

Độc Cô Hoàng hậu cho lui cung nữ nội thị, lúc này mới nhìn Tuyên Văn Đế nói: “Hoàng thượng, ngài thấy việc này phải làm thế nào?”

“Nếu ý trời đã như thế, chúng ta đành thuận theo.”

Ý trời như vậy, chẳng lẽ trời cao cũng làm khó bà ta sao? Sắc mặt

Độc Cô Hoàng hậu càng lúc càng khó coi, không nói gì nữa. Sắc mặt Tuyên Văn Đế cũng tối sầm, hai người im lặng cho đến khi Mộ Thảm Hoảng vào điện.

“Phụ hoàng mẫu hậu gọi nhi thần đến không biết có chuyện gì?”

Độc Cô Hoàng hậu nhíu mày, nói: “Thiếp canh của Duệ Vương và Cung Khanh đưa đến Ti Thiên Giám, Thuần Vu Thiên Mục xem thiếp canh của Cung Khanh thấy mệnh quý không thể nói, nhìn tướng mạo lại nói cô ta có tướng mẫu nghi thiên hạ.”

Nói xong, bà ta chăm chú theo dõi phản ứng của Mộ Thảm Hoảng.

Mộ Thấm Hoảng ngẩn ra, ý cười tiêu tán, thần sắc thuần khiết như băng ngọc. Hấn chỉ hỏi một câu nhạt nhẽo: “Mẫu hậu tin sao?”

Độc Cô Hoàng hậu nói một chữ: “Tin.”

Mộ Thấm Hoảng nghe vậy cười một tiếng: “Vậy chẳng phải Duệ Vương...”

“Hấn đã đề nghị thối hôn, phụ hoàng con đã ân chuẩn.”

Mộ Thấm Hoảng lại ngẩn ra.

Phản ứng không có chút đáng nghi nào, thật sự như không hề hay biết, hoài nghi trong lòng Độc Cô Hoàng hậu tiêu tan một nửa.

Mộ Thấm Hoảng nói: “Vậy cũng

tốt, nếu Duệ Vương thông gia với nhà họ Cung, An Quốc công phủ, Thượng thư phủ và Duệ Vương phủ sẽ thành một liên minh, quyền thế quá lớn, đến lúc đấy ảnh hưởng không tốt tới cục diện triều đình.”

Chính xác đó cũng là vấn đề Độc Cô Hoàng hậu đang suy nghĩ, bà ta hỏi: “Con đánh giá Cung Khanh như thế nào?”

“Vấn đề này, mẫu hậu muốn nghe lời nói thật sao?”

Độc Cô Hoàng hậu mặt không đổi sắc nói: “Cứ nói thật.”

Mộ Thẩm Hoảng ung dung trầm tĩnh đáp: “Nàng thông minh linh lợi, nhưng lạnh nhạt bẩm sinh, không

phải người thích hợp cho vị trí Thái tử phi, vì thế, trước giờ nhi thần vẫn đánh giá cao Kiều Vạn Phương hơn.”

Độc Cô Hoàng hậu nhíu mày nhìn hẳn, hôm đó tuyển hoa thần đúng là hẳn bầu cho Kiều Vạn Phương. Sau lại để A Cửu đi tặng quà, khiến nàng bối rối trước mọi người. Xem ra, đúng là hẳn không có ý nghĩ đặc biệt với Cung Khanh.

Điều đó khiến lòng bà ta dễ chịu hơn, lại hỏi một câu dò xét: “Nhưng Thuần Vu Thiên Mục nói cô ta có mệnh quý không thể nói, có tướng mẫu nghi thiên hạ.”

Mộ Thẩm Hoảng nghiêm mặt

nói: “Lời của Thuần Vu đại nhân mẫu hậu có thể không tin.”

Lời này gạt đi nốt hoài nghi cuối cùng trong lòng Độc Cô Hoàng hậu, bà ta thở dài nói: “Sao có thể không tin, năm đó nếu không nhờ ông ấy, chỉ sợ A Cửu khó mà giữ được.”

A Cửu dẫu môi nói: “Hoàng huynh nói có lý, mệnh quý thì sao, Thuần Vu cũng không phải thần tiên, xem tướng cũng chưa chắc đã chuẩn.”

“Không được nói bậy.” Tuyên Văn Đế một mực trầm lặng không nói giờ bất ngờ quát một câu.

“Hoàng thượng cho là nên xử lý thế nào?”

“Nếu Tử Đồng tin lời của Thuần Vu Thiên Mục thì quyết định Cung Khanh làm Thái tử phi, nếu không tin thì tuyển người khác. Trẫm tin Tử Đồng sẽ lấy xã tắc đại cục làm trọng.” Dứt lời, Tuyên Văn Đế đứng dậy, mặt lộ vẻ giận dữ: “Trẫm đi trước, Tử Đồng cứ suy nghĩ cho kĩ.”

Độc Cô Hoàng hậu im lặng. Hiển nhiên Tuyên Văn Đế đã bắt đầu tức giận, lời lẽ đã nặng nề hơn. Nếu bà ta vẫn cố chấp muốn tuyển người khác, vậy chính là không màng đến giang sơn xã tắc, tội danh này làm sao gánh vác?

Mộ Thâm Hoảng đứng dậy nói: “Dù mẫu hậu chọn ai, nhi thần cũng

không dị nghị, nhi thần cáo lui trước.”

Trong điện chỉ còn lại Độc Cô Hoàng hậu và A Cửu, A Cửu đang muốn lên tiếng, Độc Cô Hoàng hậu đưa tay chặn lời: “Con lui ra đi, ta cần yên lặng một chút.”

Trong điện Cần Chính, Mộ Thấm Hoảng quỳ xuống thi lễ: “Việc hôm nay đa tạ phụ hoàng.”

Tuyên Văn Đế đỡ hấn lên, hỏi: “Nếu con đã tâm tâm niệm niệm muốn lấy con bé, tại sao vừa rồi còn nói vậy?” Ông ấy đã nghĩ, Mộ Thấm Hoảng nhất định sẽ khẳng khái yêu cầu Độc Cô Hoàng hậu tin lời Thuần Vu Thiên Mục, ai ngờ

Mộ Thẩm Hoảng lại nói ngược tiếng lòng.

“Nếu nhi thần đồng ý với lời của Thuần Vu Thiên Mục, mẫu hậu có thể hoài nghi là nhi thần thông đồng với Thuần Vu Thiên Mục.”

“Con không sợ mẫu hậu con chọn Kiều Vạn Phương.”

“Dù mẫu hậu không thích Cung Khanh, nhưng liên quan đến giang sơn xã tắc, bà chắc chắn sẽ gạt cảm xúc cá nhân đi, lấy đại cục làm trọng.”

Tuyên Văn Đế nửa khen nửa thán phục cười cười: “Nếu không phải con tới xin ta, chính ta cũng không nhìn ra con thích con bé, tâm

tư này giấu sâu lắm.”

“Khi nàng còn nhỏ thường tiến cung thăm Thái phi. Không biết vì sao, mẫu hậu rất ghét nàng, nếu nhi thần chơi đùa với nàng, mẫu hậu sẽ nói lời khó chịu, rất không vui.”

Tuyên Văn Đế thăm nhủ, tất nhiên con không biết lý do mẫu hậu con ghét Cung Khanh, ghét ai ghét cả tông ti họ hàng.

“Vì thế nhi thần càng là thích nàng, thì càng không thể để mẫu hậu nhìn ra. Có thể mới không liên lụy nàng.”

Lời này nói đúng tâm khảm của Tuyên Văn Đế, ông ấy lắm bả:

“Không sai, nếu thích một người, đến nhìn cũng đừng nhìn nàng dù chỉ một cái.”

Mộ Thẩm Hoảng nói: “Đời này nhi thần chỉ cầu xin phụ hoàng một chuyện này, đa tạ phụ hoàng tác thành.”

Tuyên Văn Đế vỗ vai con trai: “Chúng ta là cha con nói những lời đấy làm gì. Phụ hoàng cũng hy vọng con có thể lấy được người mình yêu thương, huống chi con gái nhà họ Cung đúng là nổi bật hơn người, trăm dặm mới tìm được một.”

Bản thân đã nửa đời tiếc nuôi, sao nhẫn tâm để con trai không được viên mãn?

“Nhi thần đã chung tình với nàng từ lâu, chỉ là ngại mẫu hậu, không dám lộ ra chút gì, chuyện này xin nhờ phụ hoàng giữ bí mật.”

“Tất nhiên, cưới con bé rồi, nhớ phải đối tốt.”

“Nhi thần chắc chắn đối tốt với nàng đến trọn đời.”

Tuyên Văn Đế thấy tim như trùng xuống, năm đó, ông ấy cũng từng tự nhủ trong lòng với nàng như thế, đáng tiếc đến cả cơ hội mở lời nàng cũng không cho, thậm chí thoát đã hai mươi năm, cảnh vật tâm trạng chưa từng phai nhòa trong tâm trí, chỉ tiếc...

Cung Khanh chưa bao giờ ngờ

rằng chuyện hôn nhân của mình lại
trắc trở thế. Cảm giác khi không thể
tự quyết, kẻ khác hễ có hứng là giật
dây trêu đùa khiến nàng nổi giận.
Vừa nghĩ tới chuyện gả cho Mộ
Thẩm Hoảng, sẽ ngày ngày nhìn
thấy A Cửu, nàng cảm thấy phát
điên.

Cung phu nhân hận nhất là
chung chồng, nhưng đành trơ mắt
nhìn con gái gặp tình cảnh đấy,
cũng sắp phát điên.

Hai người khó chịu không lên
tiếng về nhà, sắc mặt hết sức khó
 coi, Cung Cẩm Lan dè dặt hỏi: “Có
 chuyện gì vậy?”

Cung phu nhân bình tĩnh nói:

“Duệ vương thối hôn.”

Cung Cẩm Lan lấy làm kinh hãi,
“Tại sao?”

“Bởi vì mệnh của Khanh nhi cao quý, có tướng mẫu nghi thiên hạ.”

Cung Cẩm Lan càng thêm giật mình: “Ý nàng là ... Khanh nhi phải gả cho Thái tử?”

Cung phu nhân hừ một tiếng:
“Tạo nghiệt.”

Cung Cẩm Lan mừng như điên, nhưng nhìn sắc mặt tối đen của vợ và con gái, không dám lộ vẻ vui mừng, đè nén cảm xúc đến mức cơ mặt vắn vẹo.

Cung Khanh nhìn phụ thân, vừa bực mình vừa buồn cười, cố ý nói:

“Phụ thân đừng cao hứng quá sớm. Chưa chắc Hoàng hậu đã đồng ý.”

Cung Cẩm Lan ngăn ra, “Nếu đã có mệnh như thế, Hoàng hậu có đạo lý nào phản đối.”

Cung Khanh thở dài: “Chưa nói trước được, phụ thân đừng cao hứng quá sớm, nếu Hoàng hậu phản đối, con gái chỉ còn cách đi tìm cái chết.”

Cung Cẩm Lan và Cung phu nhân cùng bị hoảng sợ: “Con nói bậy bạ gì đây?”

Cung Khanh cười cười: “Con nói là ... giả chết.”

Vợ chồng Cung Cẩm Lan cùng sửng sốt.

Cung Khanh nói: “Tuyên bố với người ngoài là con ngã bệnh chết. Sau đó con rời kinh thành, mai danh ẩn tích, đến lúc đó không ai biết con là ai, muốn gả cho ai thì gả.”

Nàng đã quyết định chuyện đây trên đường về nhà. Thuần Vu Thiên Mục đã nói thế, ngoài Mộ Thảm Hoảng, sẽ không có ai dám cưới nàng, nếu Độc Cô Hoàng hậu thật sự kiên quyết phản đối, nàng sẽ giả chết, bỏ thân phận Cung Khanh, làm lại từ đầu.

Tóm lại, xe tới trước núi tất có đường, nàng sẽ không để người khác định đoạt, nhất định sẽ cho bản thân một cuộc sống tốt.

Cung phu nhân vui vẻ nói: “Chủ ý này rất hay, đến lúc đó chúng ta đi Giang Nam, tìm một địa phương non xanh nước biếc, lại tìm một lang quân như ý, không cần ở lại kinh thành chịu ấu ức.”

“Phu nhân, vậy vi phu làm sao bây giờ?”

“A, chuyện đó sao, ngài từ quan là được.”

Cung Cẩm Lan đau nhói tâm can.

Cung Khanh cười nói: “Phụ thân không nữ thì tiếp tục làm quan, con và mẫu thân du ngoạn Giang Nam.”

Cung phu nhân nhìn gương mặt tươi sáng, đôi mắt trong vắt của con gái, lòng thầm khen: đây mới là

con gái của ta, khổn cảnh nào cũng nghĩ ra biện pháp, thần nhiên đổi mặt, dù vào cung nhất định sẽ sống tốt, sẽ không bị A Cửu và Độc Cô Hoàng hậu chèn ép. Còn về Mộ Thâm Hoảng, bà càng thêm tin tưởng, nhất định hẳn sẽ bị con gái của mình ăn cả xương.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hoàng thượng: con trai, con thật là chuyên gia hoạt động ngầm.

Thái tử: không còn cách nào, ai bảo phụ hoàng ngày trẻ gây nợ phong lưu, giờ con phải thay phụ hoàng gánh vác hậu quả.

Hoàng thượng: con làm thế nào

biết chuyện?

Thái tử: vì để gặp Khanh mọi muội, con thường đến chỗ Thái phi... Sau đó phát hiện, trước kia phụ hoàng cũng từng đi con đường này.

Hoàng thượng: chúng ta quả nhiên là cha con.

Chương 38 – Kịch thích

A Cửu khổ sở dày vò một đêm, sáng sớm hôm sau thừa dịp thỉnh an Tuyên Văn Đế và Độc Cô Hoàng hậu hỏi: "Mẫu hậu thật sự muốn để Cung Khanh gả cho hoàng huynh sao?"

Tuyên Văn Đế sắc mặt bình tĩnh,

nhưng lòng vô cùng căng thẳng. Lòng thầm nghĩ nếu Hoàng hậu không đồng ý thì phải thuyết phục thế nào?

Mộ Thảm Hoảng càng căng thẳng hơn Tuyên Văn Đế, nhưng vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, hẩn nhấp một ngụm trà, hàng mi che bớt đôi mắt sâu thẳm, như một hồ nước phẳng lặng không gợn sóng.

Nhìn hai người đàn ông im lìm như tượng đá một lượt, Độc Cô Hoàng hậu trầm giọng nói: "Chúng ta tuy là thiên gia, nhưng cũng phải thuận theo thiên ý."

Tuyên Văn Đế thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thái tử điện hạ lòng thì mừng như điên mà mặt vẫn phải duy trì vẻ bình tĩnh, ngậm nước chè ứ ở họng cuối cùng cũng trôi xuống. Tốt rồi, trù tính bao lâu, qua mấy phen gặp gỡ, cuối cùng cũng đã được như ý. Lòng vui sướng không nói nên lời, đè nén để không cười đến chuột rút cơ mồm.

Tuyên Văn Đế hoan hỉ trong lòng, nhưng không tiện biểu lộ, nghiêm mặt nói: “Trẫm đánh giá cao sự thấu hiểu đạo nghĩa của Tử Đồng.”

Độc Cô Hoàng hậu gượng cười, lòng thầm nhủ, đánh giá cao chứ không phải thích, lại càng không

phải yêu.

A Cửu vừa nghe liền hốt hoảng, “Mẫu hậu, con ghét cô ta.”

Tuyên Văn Đế nhíu mày nói: “A Cửu, chuyện này liên quan đến xã tắc đại cục, há có thể lấy cảm xúc của con để quyết định, huống hồ, sau này con lập gia đình sẽ ở Công chúa phủ, nếu ghét thì ít gặp nhau là được.”

Nỗi hận A Cửu dành cho Cung Khanh từ trong lòng chuyển ra ngoài mặt. Cô ta không muốn Cung Khanh gả cho Mộ Thẩm Hoảng, nguyên nhân chính là không muốn Cung Khanh có địa vị cao hơn, nguyên nhân phụ là sau này cô ta

gả cho Thẩm Túy Thạch, Thái tử phi và Phò mã nhất định thường xuyên chạm mặt. Vừa nghĩ tới cảnh tượng kia, thật là đau bầm gan tím ruột. Cô ta nhìn Độc Cô Hoàng hậu khẩn khoản, thấp giọng nói: "Mẫu hậu hà tất phải tin lời Thuần Vu Thiên Mục."

Độc Cô Hoàng hậu nhìn A Cửu, chỉ một đêm mà hốc hác thấy rõ, cũng rất đau lòng, lại nhìn sang con trai, thái độ thờ ơ hờ hững, vẻ mặt lạnh nhạt, thật sự có vẻ không quan tâm tới hôn sự bản thân.

Hôn sự của hai đứa con đều khiến bà ta phải phiền lòng.

Ông trời thật thích trêu người,

ghét của nàø trao ngay của đây, càng muốn càng không có được. Bà ta thở dài, “Chuyện này A Cửu không cần xen vào nữa.”

A Cửu thấy mọi chuyện đã định, tức giận dậm chân ra đi, ra khỏi điện, cô ta sai An phu nhân: “Triệu A Giai vào cung ngay lập tức.”

Khi Tiết Giai đến cung Dục Tú, A Cửu đang quát mắng cung nữ nội thị, nói thẳng: “Người biết không, mẫu hậu muốn lập Cung Khanh làm Thái tử phi.”

Tiết Giai cả kinh: “Sao có thể, không phải là dì ghét cô ta sao?”

“Đều tại lão già Thuần Vu Thiên Mục kia, nói gì mà cô ta có tướng

mẫu nghi thiên hạ, mệnh cao quý.”

Tiết Giai vừa nghe đến tên Thuần Vu Thiên Mục thì biết lần này khó mà xoay chuyển tình thế, di tín nhiệm nhất là ông già đấy.

“Vậy Duệ Vương làm sao bây giờ?”

“Thuần Vu Thiên Mục đã nói thế, hã sao dám lấy Cung Khanh, đã cầu xin phụ hoàng thối hôn. Mẫu hậu dự định gả người cho hã, vì thế ân chuẩn.”

Tiết Giai vừa nghe lòng liền chùng xuống. Thì ra, cô ta chỉ là con cờ để đặt bên người Duệ Vương. Xem ra, cô ta không thể chần chừ nữa, đêm dài lắm mộng.

A Cửu nói: “Ta gọi người tới, là muốn xem liệu có biện pháp nào không, không để tiện nhân kia gả cho hoàng huynh.”

Tiết Giai cắn môi, im lặng một hồi lâu mới nói: “Thánh chỉ còn chưa hạ, vẫn còn kịp, chỉ cần Công chúa khiến cô ta mất trinh, thì thiên mệnh cũng có ý nghĩa gì? Thái tử phi tuyệt đối không thể là hoa tàn liễu bại.”

A Cửu nghe mà rùng mình, biện pháp này có phải ác độc quá không, nhưng nghĩ lại, đây là biện pháp duy nhất ngăn Cung Khanh thành Thái tử phi.

“Nhưng biết đi đâu tìm kẻ hạ

thủ?”

“Công chúa để An phu nhân đi tìm, con trai bà ấy ở ngoài cung giao du rất rộng, không thiếu phường lưu manh nào.”

A Cửu gật đầu: “Uh, chuyện này nhất định phải làm kín kẽ cẩn thận, ngàn vạn lần không thể để người khác biết.” Cô ta không chỉ sợ Thẩm Túy Thạch biết. A Cửu lập tức gọi An phu nhân, truyền đạt lại ý tứ của Tiết Giai.

An phu nhân nghe chủ ý ác độc đẩy kinh hoàng không thôi, nhưng ngại uy quyền của A Cửu, không dám đồng ý cũng không dám cự tuyệt, chỉ ấp úng nói: “Công chúa,

ngộ nhỡ bị Hoàng hậu Hoàng thượng biết thì phải làm sao?”

Chuyện thương thiên hại lý thể bà ta sao dám làm? Đây là Thái tử phi tương lai. Vạn nhất bị phát hiện, Công chúa thì không có việc gì đâu, Tiết Giai cũng không có việc gì, chỉ có mình bà ta phải gánh hết trách nhiệm. Lại liên tưởng đến lần A Cửu bảo bà ta nhốt Cung Khanh trong hầm băng, thiếu chút nữa thì tai nạn chết người, bài học kia vẫn chưa quên, lần này A Cửu bảo làm chuyện này, dù không lấy mạng Cung Khanh, nhưng đối với mọi tiểu thư mà nói, mất trinh đáng sợ hơn cái chết cả vạn lần.

Tiết Giai nói: “An phu nhân yên tâm, sau đó thủ tiêu kẻ thi hành, sẽ không liên lụy đến con trai bà.”

A Cửu cũng nói: “Đúng vậy, bảo con của bà cho hẳn nhiều tiền hơn, phái người theo dõi hẳn, sau đó thủ tiêu thì chuyện này sẽ thành ngõ cụt.”

An phu nhân nghe mà run rẩy tâm can, vội nói: “Cung phủ kín cổng cao tường, trong phủ có không ít người hầu bảo vệ, Cung tiểu thư là tiểu thư khuê phòng, lúc nào cũng có người bên cạnh, sao có thể ra tay?”

Điều này cũng đúng, A Cửu nói: “Vậy động thủ bên ngoài.”

An phu nhân lại nói: “Xưa nay Cung tiểu thư ít ra ngoài, có ra ngoài cũng đi cùng người hầu kẻ hạ.”

Nói thế là vì không muốn phải tiếp nhận nhiệm vụ này, ngộ nhỡ bị phát hiện, con trai bà ta chỉ có nước rơi đầu, dù bà ta tình nguyện bán mạng cho A Cửu, nhưng tuyệt đối không để con trai bán mạng cho A Cửu. Khó khăn lắm mới kiếm được lý do cự tuyệt, liền tìm mọi cách để từ chối.

Tiết Giai kể tai A Cửu thì thầm mấy câu.

A Cửu vui vẻ nói: “Hay, An phu nhân, bà nhanh đi thu xếp người

hành động.”

An phu nhân lộ vẻ khó xử, A Cửu không kiên nhẫn nói: “Bà sợ cái gì, ta chịu trách nhiệm hết, thành công ta sẽ xin mẫu hậu thưởng cho con trai bà xuất thân, đất đai nhà cửa sẽ không thiếu phần.”

An phu nhân không thể làm gì khác hơn là nhận lời.

Giờ phút này, Cung Cẩm Lan đang lo lắng chờ tin tức trong cung. Lời của Thuần Vu Thiên Mục đã truyền ra, khi ông ấy vào triều, mấy quan đồng liêu thân thiết đã kín đáo chúc mừng.

Cung Cẩm Lan đứng ngồi không yên, quả thực không biết phải trả

lời câu chúc mừng thế nào. Nếu đúng như Cung Khanh nói, Độc Cô Hoàng hậu không tán thành hôn sự này, vậy thì con gái không gả cho ai được, ông ấy còn mặt mũi nào vào triều.

So với Cung Cẩm Lan đang bị dày vò đau khổ, Cung phu nhân tương đối bình tĩnh, bởi vì có kế hoạch của Cung Khanh, tương lai không phải hoàn toàn đen tối, là một người thích nghi cao, nếu Độc Cô Hoàng hậu phản đối đến cùng, bà ấy sẽ cùng con gái lui lại, mai danh ẩn tích.

Cung Khanh đã chuẩn bị xong xuôi cho kế hoạch giả chết đi Giang

Nam, chỉ chờ tin tức trong cung.

Sáng hôm đó, Triệu Quốc phu nhân phái người gửi thiệp mời, mời Cung phu nhân và Cung Khanh đến hồ Nguyệt ngắm hoa sen, đi cùng có phu nhân An Quốc công Hàn thị và Hương Uyển Ngọc.

Tờ thiệp mời này thật như mưa đúng lúc, có ai có thể biết quyết định của Độc Cô Hoàng hậu rõ hơn Triệu Quốc phu nhân?

Cung phu nhân lập tức an bài quản gia Cung Phúc Quý chuẩn bị xe ngựa, đồ đạc để lên đường. Bà chẳng hề có tâm tư nào ngắm hoa sen, chỉ nghĩ tìm cơ hội hỏi Triệu Quốc phu nhân, rốt cuộc Độc Cô

Hoàng hậu định thế nào. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Một lúc lâu sau, xe ngựa của Triệu Quốc phu nhân và xe ngựa của phu nhân An Quốc công lần lượt đến trước cổng lớn Cung phủ. Triệu Quốc phu nhân đưa Tiết Giai đi cùng, phu nhân An Quốc công đưa Hường Uyển Ngọc đi cùng, xuống xe ngựa, nhiệt tình chào hỏi.

Cung Khanh không ngờ Tiết Giai cũng đi, nhìn thấy cô ta lòng hơi chùng xuống, dù chưa tìm được chứng cứ xác đáng rằng cô ta hãm hại nàng, nhưng tiềm thức vẫn luôn đề phòng. Hôm nay, có Triệu Quốc phu nhân, còn có vợ và biểu tỳ,

nhiều người đồng hành chắc là không có vấn đề gì. Hơn nữa, mỗi nhà đều mang theo mấy gia đình tráng kiện, tập hợp lại cũng là một đội ngũ tương đối.

Ba nhà lên xe ngựa đi tới hành cung Nam Hoa.

Ngoại ô kinh thành có núi Nam Hoa, là một thắng cảnh nức tiếng, không chỉ núi non tươi đẹp còn có suối nước nóng. Thân là một đế vương hiểu đạo lý dưỡng thân tận hưởng cuộc sống, sau khi đăng cơ Tuyên Văn Đế liền xây hành cung ở núi Nam Hoa, hè tới nghỉ mát, đông tắm suối nước nóng. Dưới chân núi có hồ Nguyệt trồng hoa sen, đến

mùa hạ, hương sen mùi dằm, cảnh tượng kiều diễm.

Mùa hè hàng năm, Tuyên Văn Đế sẽ đưa Độc Cô Hoàng hậu và Thái tử Công chúa đến hành cung Nam Hoa nghỉ ngơi hai tháng, hưởng thụ gió mát trăng thanh, hương sen nước biếc, cảnh đẹp thiên nhiên.

Xe ngựa dừng bên bờ hồ Nguyệt, vừa xuống xe ngựa, liền thấy hương sen thơm ngát, trước mắt hồ sen bát ngát, hoa lá chập chờn làm lòng người nhẹ nhõm. Hành cung Nam Hoa bên bờ đối diện, như ẩn như hiện. Bờ hồ xây đình và nhà thủy tạ, kiểu cách độc đáo, tô điểm cho cảnh tượng mỹ miều.

Một con thuyền neo sát bờ hồ. Triệu Quốc phu nhân cười nói: “Đây là thuyền của Công chúa, nghe nói chúng ta đến ngắm hoa, đặc biệt mời chúng ta sử dụng.”

Dứt lời, thị nữ của Triệu Quốc phu nhân lần lượt mang lên thuyền những hoa quả bánh trái đã chuẩn bị, sau khi đã chuẩn bị chu toàn cả trà thơm, thuyền đi ra giữa hồ.

Trước mắt là lá xanh chập chùng, giữa những phiến lá tròn là hoa trắng, hoa hồng, các sắc màu nổi bật rạng rỡ yêu kiều. Gió mát đưa hương, toàn thân như ngát hương sen.

Cung Khanh nhìn cảnh đẹp như

tranh thủy mặc, không khỏi vui vẻ thoải mái. Thuyền càng đi đến giữa hồ, hoa sen càng chen chúc, hương thơm cũng ngát hơn.

Tiết Giai nói: “Chúng ta ngắt mấy bông đi.”

Cung phu nhân đang muốn kín đáo hỏi Triệu Quốc phu nhân, liền gật đầu nói: “Được, mấy đứa nhớ cẩn thận.”

Cung Khanh Hường Uyển Ngọc và Tiết Giai đi ra đầu thuyền, hoa sen vây quanh, cúi người là hái được. Hường Uyển Ngọc cầm kéo từ tay nha hoàn, chọn lựa một hồi được mấy đóa sen trắng sen hồng rất đẹp đưa cho Cung Khanh.

“Tỷ tỷ, đóa này không tệ.” Tiết Giai kích động vung tay, Cung Khanh ngã người về phía trước, suýt nữa bị cô ta đẩy xuống hồ, may là mạn thuyền có lan can, nhưng chưa đầy nửa thước, một chân nàng trượt xuống nước, váy ướt một nửa.

Tiết Giai vội ôm lấy nàng, sợ hãi nói: “Tỷ tỷ không có việc gì chứ.”

Cung Khanh xoay người nhìn cô ta, không nói gì, lòng có linh cảm không lành.

Hướng Uyển Ngọc vội vàng đặt kéo xuống, nhìn trang phục Cung Khanh: “Giờ biết làm sao?”

Quần áo mùa hè rất mỏng, dính nước liền trong veo, dán vào đùi, lộ

hết đường cong, rất bất nhã.

“Không sao, trong xe em có xiêm y.”

Cung Khanh đi vào khoang thuyền, đúng lúc Cung phu nhân hỏi tới chỗ mẩu chốt, thấy con gái như thể liền hoảng sợ.

“Khanh nhi con làm sao vậy?”

“Là tại cháu không tốt, vừa rồi bất cẩn đụng vào tỷ tỷ, tỷ tỷ bị trượt một chân xuống nước.” Tiết Giai nói với vẻ áy náy, mếu máo đáng thương khiến không ai nỡ trách móc.

Cung phu nhân xưa nay vốn thiện cảm với Tiết Giai, huống chi hôm nay đến nhờ vả Triệu Quốc

phu nhân, sao buông lời trách cứ, chỉ nói: “Không có gì không có gì. Ta có mang xiêm y theo. Triệu Quốc phu nhân, chị dâu, mẹ con ta đi một lát sẽ quay lại.”

Thuyền lại cập vào bờ, Cung phu nhân cùng Cung Khanh rời thuyền.

Cung Khanh đi trước, nha hoàn Vân Diệp Vân Hủy đi hai bên trái phải, Cung phu nhân đi sau lưng nàng, quản gia gia đình theo sát Cung phu nhân, làm bộ như không nhìn thấy tình trạng xấu hổ của tiểu thư.

Đi theo đường lát đá ven hồ chẳng mấy chốc ra đến chỗ xe ngựa. Cung phu nhân và Vân Diệp

Vân Hủy cùng quản gia gia đình canh giữ bên cạnh xe ngựa.

Cung Khanh lên xe ngựa, thả rèm, cởi váy đã ướt sũng, lấy ra một cái váy mới đang muốn thay, bất ngờ nghe bên ngoài xe ngựa có tiếng động lạ, tiếp theo là mấy tiếng giạt mình la lên, trong đó có một tiếng nàng tương đối quen thuộc, là tiếng của Cung phu nhân.

Cung Khanh cả kinh, theo bản năng định vén rèm, lúc tay chạm rèm chợt ý thức bản thân chưa chỉnh tề xiêm y, nàng vội cầm váy định mặc vào, đúng lúc đấy rèm bị vén lên, một luồng sáng chiếu vào.

Đưa mắt nhìn thấy ngay một

bóng dáng đàn ông. Cung Khanh không chút do dự giơ chân đá.

Ai ngờ người kia linh hoạt, quay đầu tránh cú đá, còn giơ tay tóm mũi chân nàng.

Lúc này, Cung Khanh nhận ra, người tóm mũi chân nàng, chính là ... Thái tử Mộ Thẩm Hoảng.

Dưới cơn kinh hoàng cực độ, nàng ngơ ngẩn, nhưng lập tức cảm thấy xấu hổ và giận dữ.

Tư thế này bất nhẽ chỉ là phụ, mẫu chốt là, lúc này nàng chỉ mặc duy nhất một quần lụa mỏng lót trong, vì bị hấn tóm mũi chân, quần lụa mỏng manh trượt đến hết đùi, toàn bộ bắp đùi trắng nõn cứ thế

phơi bày trước mắt hắn.

Mộ Thâm Hoảng lo cho an nguy của nàng, căn bản không hề biết vén rèm lại là một màn hương diễm gợi cảm thế này, hình ảnh đập vào mắt, liền thấy tri óc nổ bùm, huyết mạch toàn thân chảy ào như thủy triều, thân dưới có phản ứng.

“Buông tay.” Cung Khanh xấu hổ quát một tiếng, thật sự không hiểu tại sao người này lại ở đây.

Hắn không đành buông tay, nhưng sợ chọc giận người đẹp, lưu luyến từ từ đặt mũi chân xinh xắn xuống, ánh mắt lại không nghe lời vẫn dừng ở bắp đùi trắng nõn mượt mịn kia. Thật muốn...

Cung Khanh xấu hổ giận dữ vạ phần, cầm một cái gối ném Mộ Thâm Hoảng.

Mộ Thâm Hoảng giơ tay đỡ được, dí gối lên mặt che mắt, thầm niệm Đạo Đức Kinh.

Phi lễ chớ nhìn, thật ra đã muộn.

Da thịt mướt mịn đây đã khắc sâu trong trí óc.

Cung Khanh vội vã mặc váy.

“Nàng đã xong chưa?”

Sau gối mềm vang đến một câu hỏi dịu dàng, lưu luyến nhẹ nhàng như dây tơ chậm rãi quấn lấy nàng từng vòng từng vòng một.

Cung Khanh không rảnh nói lời thừa, lập tức hỏi: “Mẫu thân của ta

đâu?”

“Bà không sao.” Mộ Thắm Hoảng bỏ gối ra, mỉm cười nhìn nàng.

Vừa nghĩ tới chuyện bị hấn nhìn chỗ không nên nhìn Cung Khanh lại xấu hổ, mặt đỏ như thoa son. Mộ Thắm Hoảng thấy càng lúc càng khô nóng, hơi thở bắt đầu nhanh hơn, hấn quay đầu xuống xe ngựa, hít mạnh mấy hơi, còn nấn ná chỉ sợ không khống chế được mà nhào tới làm chuyện cảm thú.

Cung Khanh vén rèm xuống xe, vừa nhìn chung quanh liền kinh hãi.

Nằm cạnh xe ngựa là quản gia, người hầu, nha hoàn, Cung phu nhân, và mấy hắc y nhân không

quen biết. Không biết từ đâu ra một nhóm cấm vệ quân, đang trói đám hắc y nhân. Kỳ quái ở chỗ cả đám hắc y nhân cũng như bị hôn mê, không chút phản kháng.

Cung Khanh vội vàng đi tới nâng Cung phu nhân, vội hỏi Mộ Thâm Hoảng: “Chuyện gì thế này? Mẫu thân của ta làm sao vậy?”

Mộ Thâm Hoảng ngồi xổm xuống cạnh nàng, dịu dàng nói: “Cung phu nhân không sao, vừa rồi đám hắc y nhân phóng mê hương, một khắc nữa sẽ tỉnh.”

“Những người này là ai?”

“Là kẻ muốn ám hại nàng, may ta tới kịp, anh hùng cứu mỹ nhân.”

Hắn cười không biết xấu hổ, rất rạn rỡ, rất sáng khoái.

Cung Khanh: "..."

Dù thế nào cũng là hắn tới cứu nàng, vì vậy, nàng cũng dịu giọng hơn: "Sao điện hạ lại biết?"

"Ta đã phái người âm thầm bảo vệ nàng từ lâu."

Cung Khanh vừa nghe liền thấy đầu óc quay cuồng.

Bảo vệ gì chứ, cứ nói là giám thị đi?

Kế hoạch giả chết đi Giang Nam chẳng phải chỉ là một hồi mộng đẹp?

Chương 39 – Nạp thái

"Nếu điện hạ đã phái người âm

thầm bảo vệ, thì chắc cũng biết ai là người hạ thủ?" Cung Khanh dùng đôi mắt đẹp lườm Mộ Thắm Hoảng, tỏ rõ khí thế nữ vương.

Mộ Thắm Hoảng gật đầu, hơi chột dạ vì cô em gái.

Cung Khanh không truy hỏi tận cùng, chỉ lạnh lùng nói: "Nếu điện hạ đã biết thì nên nghiêm trị, thiên tử phạm pháp tội như thứ dân."

Nàng nói thể hiển nhiên là đã biết A Cửu là kẻ chủ mưu, thật ra cũng chẳng có gì khó đoán, ngoài A Cửu còn ai gây sự, tất nhiên, Tiết Giai là đồng lõa.

Mộ Thắm Hoảng áy náy cười cười: "Nàng yên tâm, ta tuyệt đối

không để chuyện này phát sinh lần nữa.”

Cung Khanh lạnh lùng nói: “Chỉ thế thôi sao?”

Màn ám hại hôm nay của A Cửu đã chọc giận Cung Khanh, nếu không phải Mộ Thắm Hoảng kịp thời chạy tới, nàng chỉ còn cách đi tìm cái chết. Sự độc ác của A Cửu đã vượt qua giới hạn của Cung Khanh. Vì thế, đối với Mộ Thắm Hoảng nàng cũng cứng rắn hơn.

Mộ Thắm Hoảng nhìn mỹ nhân lạnh mặt, dịu dàng nói: “Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ nghiêm trị những người này, An phu nhân cũng sẽ bị đuổi khỏi cung.”

Cung Khanh thấy hấn không đề cập đến A Cửu nửa chữ, phụng phịu cúi đầu không nói. Hàng mi dài lay động làm lòng Mộ Thâm Hoảng run rẩy, tất nhiên hấn biết điều nàng đang nghĩ, nhưng lúc này chưa phải lúc gay gắt với A Cửu, Độc Cô Hoảng hậu đồng ý cho Cung Khanh làm Thái tử phi với tâm trạng miễn cưỡng, vì thế quan trọng nhất là vững vàng trải qua thời gian này. Hấn cũng phải chịu rất nhiều sức ép, ngoài mặt bình tĩnh, kỳ thật trong lòng sắp phát điên.

“Khanh Khanh, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng an toàn, trọn đời trọn kiếp.” Hấn cầm tay

nàng, nhìn nàng trùi mẩn.

Cung Khanh bị một tiếng “Khanh Khanh” làm tim đập loạn nhịp, không chỉ có như thế, lời của hắn còn tiết lộ một tin quan trọng, đó là Độc Cô Hoàng hậu đã đồng ý để nàng gả cho hắn.

Cung Khanh vội vàng rút tay, thấp giọng nói: “Buông...ra.”

“Không buông.” Không chỉ không buông, còn nắm chặt hơn.

Các cấm vệ đứng không xa, Cung Khanh đỏ mặt, cắn môi dùng sức rút tay, nhưng càng nôn nóng lại càng không xong.

“Khanh Khanh, ba ngày nữa là lễ Nạp Thái. Trước ngày thành hôn

nàng đừng đi đâu, ta sẽ phái người bảo vệ nàng, sẽ không để xảy ra sơ suất gì.”

Quả nhiên là Độc Cô Hoàng hậu đã đồng ý, lòng Cung Khanh càng bồi rối. Lại thêm hẳn một mực nắm chặt tay, như thể sẽ quấn quít lấy nàng cả đời.

Nàng xấu hổ dùng tay kia véo lên mu bàn tay hẳn, định làm hẳn đau mà buông tha.

Hắn hít một hơi lạnh, vẫn không buông tha như trước, vững vàng nắm chặt bàn tay búp măng thon dài.

Cung Khanh đỏ mặt, thở hổn hển trừng mắt nhìn hẳn.

Hắn gọi một tiếng âu yếm:
"Khanh Khanh."

Nàng rùng mình, giận dữ: "Không được gọi như thế."

"Khi còn bé vẫn gọi thế mà, rất nhiều năm rồi không được gọi tên nàng." Hắn cười nhìn nàng, như thể mu bàn tay không hề biết đau.

Da dày thịt béo sao? Nàng bắt đắ dĩ không thể làm gì khác hơn buông tay trước.

Hắn nhìn dấu móng tay trên mu bàn tay, cười nói: "Con người nhẫn tâm."

Nàng rất bắt đắ dĩ, không thể làm gì khác hơn là dụ giọng cầu xin: "Ngài buông tay đi, mẩu thân

của ta sắp tỉnh rồi.”

“Ta tỉnh được một lúc rồi.” Cung phu nhân mở mắt, hắng giọng lên tiếng.

Lúc này Mộ Thảm Hoảng mới buông tay, mặt Cung Khanh đã đỏ như son.

“Mẫu thân người không sao chứ?”

“Ta không sao.”

Cung phu nhân phỉ mũi đứng lên, chỉ vào những tên hắc y nhân bị trói, nói: “Chưa từng gặp bọn cướp nào kém cỏi như thế, làm ăn thế nào mà bản thân cũng hôn mê?”

Mộ Thảm Hoảng cười cười: “Bọn chúng uống thuốc giải rồi phóng mê

hương, đáng tiếc thuốc giải là giả, vì thế bọn chúng cũng bị hôn mê.”

Cung phu nhân hừ một tiếng: “Nói vậy chắc điện hạ đã rõ kẻ nào chủ mưu, món nợ này tạm để sang một bên, sau này nếu điện hạ còn dung túng đừng trách thần phụ không khách khí.” Cung phu nhân tỉnh lại nghe hết cuộc đối thoại của hai người, lòng thầm tính toán, thì ra tiểu tử này phải lòng nha đầu nhà ta từ khi còn nhỏ, chẳng trách. Nếu Độc Cô Hoàng hậu đã đồng ý hôn sự này thì hẳn đã thành con rể, vì vậy cũng buông bớt sự kính trọng dành cho Thái tử điện hạ, giọng điệu có khí thế của mẹ vợ giáo huấn

con rể.

Thái tử điện hạ không giận mà còn vui, nói thể rõ ràng là đã coi hẵn là người nhà. Hẳn mỉm cười nói: "Tất nhiên phải thế."

Trong lúc nói chuyện, những người còn lại cũng lần lượt tỉnh lại, kinh ngạc nhất là những hắc y nhân do con trai An phu nhân thu xếp, chẳng thể ngờ phóng mê hương xong bọn chúng lại hôn mê đầu tiên.

An phu nhân cũng không ngốc, ngoài mặt nhận lời A Cửu, nhưng khi Tiết Giai đưa thuốc giải mê hương, bà ta liền đổi thành Thuận Khí Hoàn. Vì vậy, tất nhiên Cung

Khanh không gặp bất trắc gì, nếu A Cửu hỏi đến, bà ta có thể đổ trách nhiệm lên đầu Tiết Giai, nói là đưa sai thuốc giải hoặc thuốc giải không có tác dụng.

Những năm Khánh Phong là thời kỳ triều đình yên ả nhất từ khi lập quốc. Bởi vì Tuyên Văn Đế chỉ có một nữ nhân, không tồn tại vấn đề hậu cung tranh đấu. Vì chỉ có một con trai, không tồn tại vấn đề tranh giành quyền kế vị. Tương lai chỉ có một chủ tử, không tồn tại sự lựa chọn sai hay chuyện chọn sai chủ, ai nấy đều biết nên lấy lòng ai, nên nịnh bợ ai.

An phu nhân tất nhiên cũng

không ngoại lệ. A Cửu so với Mộ Thắm Hoảng, tất nhiên Mộ Thắm Hoảng mới là người không thể đắc tội.

Vì thế, khi Mộ Thắm Hoảng biết tin chạy tới, không hề thấy đao quang kiếm ảnh như trong tưởng tượng, không tốn mấy sức lực đã khống chế hết hắc y nhân.

Cung Khanh xảy ra chuyện như vậy, Cung phu nhân tất nhiên chẳng còn lòng dạ nào ngắm hoa sen, cũng không cần tìm Triệu Quốc phu nhân thám thính tin tức nữa, Mộ Thắm Hoảng đã tự mình báo tin, đáng tin hơn bất cứ ai. Giờ phút này, Mộ Thắm Hoảng đứng cạnh

Cung Khanh, Cung phu nhân nhìn chỉ cảm thấy đúng là một đôi thần tiên, vô cùng xứng đôi.

Đối với Cung phu nhân mắc bệnh hình thức mà nói, gạt bỏ thân phận Thái tử, bà mẹ khó ưa, cô em đáng ghét, kỳ thật bản thân hẳn đúng là không tồi.

Nhân vô thập toàn, Cung phu nhân thở dài, kéo tay con gái nói: “Chúng ta đi về trước đi.”

Cung Khanh lên xe ngựa, bị cấm vệ quân hộ tống về tận nhà.

Mộ Thẩm Hoảng hồi cung, đi thẳng đến cung Dục Tú.

A Cửu thấy hẳn, cười hì hì chào: “Hoàng huynh hôm nay sao lại rảnh

rồi thế này?”

“Lui ra.” Mộ Thâm Hoảng sầm mặt, vung tay quát tất cả cung nữ nội thị của cung Dục Tú.

A Cửu giật thót tim, chẳng lẽ hẳn đã biết điều gì. Chẳng lẽ Cung Khanh kia đã xảy ra chuyện gì?

Lòng cô ta thầm mừng, nhưng bắt đầu sợ. Bởi vì ánh mắt Mộ Thâm Hoảng vô cùng sắc bén tối tăm, xưa nay hẳn không biểu hiện cảm xúc ra mặt bao giờ, ánh mắt này tức là đang vô cùng tức giận.

A Cửu cười, “Hoàng huynh...” lời còn chưa dứt, Mộ Thâm Hoảng đã quát chặn lời, “A Cửu, chuyện em làm hôm nay nếu ta nói với phụ

hoàng mẫu hậu thì em nói xem sẽ thế nào?”

A Cửu sợ run một phen: “Em làm gì?”

“Chuyện bên hồ Nguyệt ngoài em còn ai?”

“Cô ta sao rồi?” Nói dứt lời cũng là lúc A Cửu hối hận không thôi, chẳng phải tự nhận tội đấy sao?

Mộ Thẩm Hoảng cười lạnh.

“Hoàng huynh, em...”

“Phụ hoàng mẫu hậu đã chỉ định nàng là Thái tử phi, ba ngày nữa Lễ Bộ sẽ phái người đến Cung phủ làm lễ Nạp Thái, em định cãi lời thánh mệnh, chống lại thiên ý sao?”

A Cửu câm nín.

“Hôm nay ta tha cho em một lần duy nhất, nếu còn công kích nàng thì đừng trách ta dạy dỗ nặng tay.”

A Cửu giận dữ nói: “Hoàng huynh, trong lòng anh cô ta quan trọng hơn em sao? Vì cô ta mà trách mắng em.”

“A Cửu, em là muội muội duy nhất của ta, tất nhiên ta sẽ che chở em. Nhưng nàng là thê tử của ta. Nếu em bắt kính với nàng, ta tuyệt đối không tha thứ.”

A Cửu nhảy dựng lên, nói: “Hoàng huynh, cô ta còn chưa bước qua cửa anh đã che chở như vậy, rõ ràng anh biết em rất hận cô ta.”

Mộ Thẩm Hoảng cười lạnh một

tiếng: “Giờ ta đem bọn chúng đến trước mặt Thẩm Túy Thạch thẩm vấn, em thấy thế nào?” Lần đầu tiên trong đời A Cửu cảm nhận khí thế thiên tử uy nghi từ người anh trai, dưới ánh dương ấm áp, luồng khí thế như gió bắc lạnh thấu xương.

A Cửu kinh hãi, vội vàng kéo tay áo Mộ Thẩm Hoảng: “Hoàng huynh, anh đừng làm vậy, em không dám nữa.”

Mộ Thẩm Hoảng giật tay áo lại, phẩy tay bỏ đi.

Hôm sau, khi Cung Cẩm Lan đang thương nghị cùng Cung phu nhân về hôn sự của Cung Khanh,

quản gia khẩn cấp chạy vào, nói: “Đại nhân, phu nhân, thánh chỉ đến.”

Cung Cẩm Lan mừng rỡ trong lòng, cầm tay Cung phu nhân ra ngoài nghênh chỉ.

Đến tuyên chỉ là Lễ Bộ Thị Lang Quan Vân Khiết, thuộc hạ của Cung Cẩm Lan.

“Cung đại nhân tiếp chỉ.”

Cung Cẩm Lan vội quỳ xuống. Cung phu nhân quỳ bên cạnh, lòng thầm nhủ: làm việc thật tốc độ.

Quan Vân Khiết mở quyển thánh chỉ, tuyên: “Phụng chế nạp con gái họ Cung làm Hoàng Thái tử phi.”

Cung Cẩm Lan buông được tảng

đá lớn đè nặng trong lòng, mừng rỡ vạn phần dập đầu tạ ơn, tiếp nhận thánh chỉ.

Quan Vân Khiết khom người thi lễ: “Cung hỉ đại nhân, Hoàng thượng vì tránh lời dị nghị, đặc biệt lệnh thuộc hạ đi làm Tán lễ đại thần, phụ trách hôn sự của Thái tử, thỉnh đại nhân đừng nghĩ ngợi.”

Cung Cẩm Lan chấp tay, vui vẻ nói: “Quan đại nhân khổ cực rồi.”

Hai ngày sau là ngày tốt Ti Thiên Giám chọn được để làm lễ nạp thái, Quan Vân Khiết mang theo sính lễ tới Cung phủ.

Tuyên Văn Đế chỉ có một hoàng tử duy nhất này, sính lễ ban cho

Cung gia thật là một món kếp xù.

Ngân lượng, trang sức, vải vóc, dụng cụ vàng bạc, lông thú, tơ lụa, không thiếu thứ gì, hàng sính lễ dài từ Hoàng cung tới Cung phủ. Quan Vân Khiết đã bước qua cổng lớn Cung phủ, sính lễ vẫn đang ra khỏi Hoàng cung.

Cơ hồ toàn thành đổ về ngoài hoàng cung chứng kiến cảnh tượng hiếm có này. Ai nấy đều muốn cắn lưỡi trợn mắt, quả nhiên là phong thái thiên gia, đồ sính lễ này chỉ sợ tiêu cả đời không hết.

Cung phu nhân ở trong phủ nhận sính lễ, hơn mười người hầu ghi chép sổ sách kiểm kê, vàng thỏi,

vòng cổ bằng vàng, trâm vàng, kẹp tóc vàng, khuyên tai vàng, vòng tay vàng, nhẫn vàng, khuy áo vàng v.v..., đồ dùng bằng vàng khoảng bốn rương đây.

Cung phu nhân thầm nhủ: Tuyên Văn Đế quả là nhiều tiền.

Không chỉ như thế, điện nhận là một con nhận bằng dương chi bạch ngọc điêu khắc nên.

Cung phu nhân nhìn mà cắn lưỡi, nhà bình thường không sẵn được nhận thì dùng nhận gỗ thay thế, hoàng gia nhiều tiền, không ngại bỏ ra số tiền lớn điêu khắc một con nhận bằng ngọc, sinh động tuyệt vời, nhìn chất ngọc kia, cả nhà ăn

vài thập niên cũng đủ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:
Mọi người: nhìn xung quanh, những tác phẩm viết cùng lúc với ngài, giờ nữ chính của người ta con đã biết đi, vậy mà nữ chính của ngài vẫn còn là xử nữ

Thái tử: Khăn Ướt Đại Ngân người cầm tinh con ốc sên sao?

Khăn Ướt: ...

Khanh Khanh: sẽ không để người đắc thủ dễ dàng... Dù động phòng hoa chúc, cũng không để người. . . . Hừ hừ

Thái tử: thời khắc mẫu chốt ta còn đại chiêu, hắc hắc

Chương 40 – Hôn lễ

Làm lễ Nạp Thái xong, Lễ Bộ chọn ra một danh sách các quan viên và mệnh phụ tham gia hôn lễ Thái tử, Ti Thiên Giám chọn ngày giờ tốt làm lễ thành hôn. Vì vậy, hoàng cung và Cung gia đều bận lu bù.

Chuyện đồn đại khó phân thật giả suốt một thời gian dài giữa Thái tử và kinh thành đệ nhất mỹ nhân rất cuộc đã ngã ngũ, trở thành đề tài ưa thích lúc trà dư tửu hậu của các phu nhân ưa tán chuyện. Ai nấy đều công nhận đây quả là một câu chuyện lắt léo ly kỳ mà đầy cầu huyết, càng bình luận càng thú vị.

Cuộc đại tuyển chọn Thái tử phi đã quyết định sẽ tiến hành năm sau vì một câu nói của Thuần Vu Thiên Mục mà hủy bỏ, không cần trải qua nhiều vòng tuyển chọn khắt khe căng thẳng, tiểu thư nhà họ Cung đã được ông trời chọn như thế.

Vì vậy nhất thời số công tử thiếu gia cung không đủ cầu, các vị thiên kim tiểu thư vốn chờ tuyển Thái tử phi mà chần chừ chưa đính hôn giờ nhao nhao tìm nơi gả, các bà mai nói đến miệng không khép được.

Tham gia hôn lễ Thái tử lần lượt là bốn vị mệnh phụ Triệu Quốc phu nhân, phu nhân Ngụy Quốc công, phu nhân An Quốc công, phu nhân

Lưu Dương Hầu. Mấy vị phu nhân này đều là trai gái đầy đủ, vợ chồng hòa thuận.

Ngày hôn lễ là ngày mười sáu tháng chín, trong mấy tháng đó, Mộ Thâm Hoảng thật sự phái Bí Tư Doanh âm thầm canh giữ bảo vệ Cung phủ, quyết không để sơ sẩy.

Cung Khanh đã trải qua mấy phen trắc trở, bị dày vò đến chết lặng, thậm chí còn không tin lần này có thể thành công? Từ lúc ban đầu chọn được Thâm Túy Thạch, đến Nhạc Lỗi chưa được đề cập đã hi sinh, lại đến "người qua đường" Duệ Vương, tính ra, Mộ Thâm Hoảng đã là người thứ tư để tính

chuyện chung thân. Cung Khanh cảm thấy danh hiệu kinh thành đệ nhất mỹ nhân có thể đi vào dĩ vãng, đổi thành kinh thành đệ nhất khó gả mới chuẩn.

Trải qua mấy lần trắc trở chồng chất, Cung phu nhân và Cung Khanh đều chuẩn bị tâm lý đón trắc trở mới, ai ngờ lần này lại suôn sẻ thế, đến ngày đó, Mộ Thẩm Hoảng mặc triều phục dẫn theo Tán lễ đại thần và thị vệ đến Cung phủ mang theo Thái tử phi sách bảo. Cơ bản có thể coi là ván đã đóng thuyền, sẽ không có biến cố gì nữa.

So với phụ thân mừng rỡ như điên, Cung Khanh là tân nương

nhưng không hoan hỉ nhiều. Thứ nhất nàng biết Độc Cô Hoàng hậu không thích nàng, chỉ là e ngại thiên ý mới rước nàng tiến cung, chắc chắn sẽ chẳng dễ chung sống, thứ hai là có em chồng như A Cửu, xưa nay nước giếng không phạm nước sông, hôm nay ở cùng một chỗ, nước giếng nước sông đều trộn vào nhau, chẳng tốn nhiều công sức cũng nghĩ được vô số tình huống không thoải mái, thứ ba là Mộ Thâm Hoảng tương lai đăng cơ, hậu cung ba ngàn, nàng phải xử sự thế nào? Nghĩ mấy điều đấy, nàng liền đau đầu, sâu trong nội tâm còn một tiếc nuối chỉ mình nàng biết, đó là

Duệ Vương. Hẳn có thể là người cứu nàng đêm Nguyên Tiêu. Nếu không phải Thuần Vu Thiên Mục nói nàng tướng mẫu nghi thiên hạ, lúc này hẳn đã gả cho hẳn.

Tiếc nuối làm sao, duyên phận đây bị một câu nói của Thuần Vu Thiên Mục chôn vùi. Nghĩ đến đây, Cung Khanh giật mình, liệu có thể là Mộ Thảm Hoảng sai khiến Thuần Vu Thiên Mục nói thế?

Nhớ đến nụ cười như có như không, đôi mắt thâm sâu khó lường của Mộ Thảm Hoảng, nàng lại cảm thấy suy nghĩ đây rất có khả năng, chỉ có như vậy, mới có thể khiến Duệ Vương từ hôn.

Nàng yên lặng cắn răng, được, chờ đến đêm tân hôn tỷ tỷ sẽ dạy dỗ người.

Thấm thoát đã đến tháng chín, ngày thành hôn càng lúc càng gần. Cung phu nhân ngày ngày vắn tay đếm ngày, yên lặng cầu khẩn trong lòng, lần này nhất định phải thành, nếu không thành, lão nương cũng muốn điên rồi.

Trước hôn lễ một ngày, Cung phu nhân cầm một món đồ lén lút vào phòng con gái, sau đó đóng cửa cài then cẩn thận.

Cung Khanh thấy mẫu thân lén la lén lút, không khỏi hỏi: “Mẫu thân người định làm gì vậy?”

“Con gái, lại đây, mẹ có thứ này cho con.”

Cung Khanh cười phì một tiếng: “Là tiền riêng của mẹ hay đồ gia bảo? Thần bí quá.”

“Uhm, xem như đồ gia bảo đi.”
Cung phu nhân lấy từ trong ống tay áo ra một tấm gương.

“Đây là...” Cung Khanh nhận tấm gương, không hiểu nổi có gì đặc biệt.

“Con nhìn mặt sau.”

Cung Khanh xoay lại, vừa nhìn liền đỏ mặt, vội xoay lại.

“Khụ khụ, cái này là bà ngoại của con cho ta.”

Cung phu nhân cầm tấm gương,

xoay mặt sau, chỉ vào hình vẽ: “Con đừng e lệ, đây là đạo vợ chồng không có gì xấu xa, ai ai cũng thế.”

Cung Khanh xấu hổ không thể ngẩng đầu, Cung phu nhân đưa tấm gương ra trước mặt nàng, chỉ vào một tư thế vẽ trên đấy: “Cái này phải xem thật kỹ, đừng để đến lúc đấy cái gì cũng không hiểu, làm Thái tử bực mình.”

“Mẫu thân.” Cung Khanh hờn giận nói một câu, che kín mặt.

“Con gái, nghe ta nói.” Cung phu nhân ngồi sát lại Cung Khanh, kể tai thì thầm.

Cung Khanh càng nghe càng ngượng ngùng, đỏ đến mang tai.

“Còn chuyện này con cũng phải nhớ kỹ, mấy ngày giữa chu kỳ không được cùng phòng với hấn.”

Cung Khanh xấu hổ đỏ mặt hỏi: “Tại sao?”

“Mấy ngày đó dễ thụ thai. Một người ăn chay toàn cải xanh đậu phụ suốt hai mươi năm, chợt cho hấn ăn thịt kho, tất nhiên là thực tử vị (20), nếu con lại muốn hấn quay về với cải xanh đậu phụ, tất là hấn không chịu. Nếu con mới cưới đã mang thai, không thể cùng phòng trong mấy tháng, hấn vừa mới trải nghiệm, làm sao nhẫn nhịn ham muốn?”

(20) đại khái là lần đầu tiên nếm

thử thì cảm thấy rất thỏa mãn, sau đó thành thói quen, cứ muốn tiếp tục, không ngừng

Cung Khanh nghe mà đỏ mặt, cúi đầu không nói.

“Hắn thân phận không tầm thường, trong cung có không biết bao nhiêu nữ nhân nhìn chăm chăm hắn như mèo thấy mỡ, chỉ tìm cơ hội dâng hiến. Khi vợ mình có bầu là lúc đàn ông dễ thay lòng đổi dạ nhất, hắn đang lúc tuổi trẻ sức lực dồi dào sao có thể kìm nén? Nếu để nữ nhân khác tìm được cơ hội chen vào thì nguy to.”

Nói đến đây, Cung phu nhân thở dài: “Lấy chồng theo chồng lấy chó

theo chó, nếu con gả cho một người bình thường, tất nhiên không cần quan tâm những chuyện này, không buồn không lo sống những ngày tháng yên bình, nhưng một khi gả cho hãn, con sẽ phải cẩn trọng mọi lúc mọi nơi, lúc nào cũng phải đề phòng, ngàn vạn lần không thể để sơ hở cho kẻ khác có được cơ hội. Trước tiên giữ chặt trái tim hãn, sau đó hãy mang thai, như vậy không sợ nữ nhân khác tranh giành. Hơn nữa, con cũng còn ít tuổi, giờ mang thai sinh con có phần nguy hiểm, đợi thêm mấy năm mới tốt.”

Nói xong những lời này, Cung phu nhân lại đặt tấm gương vào tay

Cung Khanh, dạn dò: “Phải xem thật kỹ, đến lúc cần dùng đến sách vở mới ân hận là tri thức mình còn thiếu.”

Cung Khanh đỏ mặt nhận tấm gương, vâng dạ nhỏ như tiếng muỗi.

Ngày hôn lễ, bốn vị phu nhân dẫn theo tùy thị nữ quan trong cung đến nhà họ Cung trước. Đường từ Hoàng cung đến Cung phủ đều bị cấm vệ dọn sạch không một chướng ngại vật, cấm vệ quân còn dàn hàng đứng canh hai bên đường. Tất cả cấm vệ quân đều mặc bộ y phục bằng nhung đỏ kiểu mới.

Đến giờ lành rước dâu, Mộ Thẩm

Hoảng mặc lễ phục đến quỳ lạy Tuyên Văn Đế và Độc Cô Hoàng hậu, sau đó mang theo thị vệ, phù rể, Tán lễ đại thần cùng đoàn tùy tùng, đoàn rước dâu trùng trùng điệp điệp ra khỏi Hoàng cung, hướng tới Cung phủ.

Lúc này, Cung Khanh đã chuẩn bị sẵn sàng, ngồi chờ tại khuê phòng. Mũ phượng bằng vàng ròng có cửu huy tứ phượng, lễ phục bách điều triều phượng, che mặt là khăn thêu mây sóng bằng chỉ kim tuyến.

Mũ phượng khảm vô số trân châu bảo thạch, áo cưới khăn che mặt tinh xảo hoa mỹ lấp lánh rực rỡ, tôn lên vẻ đẹp như hoa như ngọc của

Cung Khanh. Vốn đã là mày không vẽ mà nét, môi không son mà hồng, trải qua một phen trang điểm tinh tế, càng khiến người khác kinh ngạc không chớp được mắt.

Cung phu nhân âm thầm nhìn, vừa hoan hỉ vừa phiền muộn. Nữ nhi bảo bối xinh đẹp như tiên, từ hôm nay trở đi sẽ thành người của Mộ Thâm Hoảng, thật béo bở cho tên tiểu tử kia.

Cung Khanh đang căng thẳng không cần phải nói, ngoài căng thẳng nàng còn đói. Đã là lúc hoàng hôn, từ sáng nàng mới chỉ được ăn một phần điểm tâm ít ỏi, sau đó không được ăn cơm nữa, nước cũng

không được uống, từ Cung phủ đến hoàng cung là một khoảng cách tương đối, bị kiêng khem thế để tránh nhu cầu cá nhân.

Mỹ phượng nặng nề trên đầu làm cổ đau nhức, bụng lại đói, nàng càng lúc càng ngóng trông Mộ Thâm Hoảng đến nhanh một chút, để còn giải phóng cho nàng.

Rốt cuộc, bên tai cũng nghe tiếng pháo nổ, đoàn rước dâu đã đến, không lâu sau, một tràng cười náo nhiệt đến trước cửa.

Mộ Thâm Hoảng dẫn theo một đoàn con em quý tộc, còn có hơn mười thanh niên tuấn tú trong triều tạo thành đội ngũ rước dâu, đi sau

phù rể, ồn ào hô: “Độc thơ mừng đám cưới đi.”

Cung phu nhân nhìn qua cửa sổ, phát hiện phù rể lại chính là Thẩm Túy Thạch.

Nghiệp chướng, làm thế chẳng phải là rạch nát trái tim Thẩm đại nhân sao, nhất định là chủ ý của A Cửu, khiến Thẩm đại nhân chứng kiến mà tuyệt vọng. Cung phu nhân thầm than thở.

Có người hô: “Thẩm Trọng nguyên nhanh đọc thơ mừng.”

Bắt Thẩm Túy Thạch làm thơ chúc mừng đám cưới thật là một việc đau khổ, xưa nay văn chương lai láng, giờ phút này lòng dạ rối

bời, chẳng nghĩ nổi một tứ thơ. Mọi người hân hoan giục giã, chẳng hay biết nỗi đau khổ đang dày vò hấn.

Thẩm Túy Thạch nhìn lên, chậm rãi đọc:

Người vốn khuynh thành

Cần gì son phấn

Thái dương lên cao

Xin đừng chậm trễ

Cung Khanh quạt tròn che mặt, nghe giọng Thẩm Túy Thạch lòng đầy tiếc nuối. Nếu không phải A Cửu, hôm nay hấn là nàng đã gả cho hấn.

Cung Khanh được Triệu Quốc phu nhân và phu nhân Ngụy Quốc Công đỡ, đi xuống.

Thảm đỏ trải từ cửa phòng đến tận cổng Cung phủ. Trên thảm đầy những hoa quả ý nghĩa tốt lành, Cung Khanh quạt tròn che mặt, đi thật chậm, đây là con đường không thể quay lại, từ lúc này trở đi, nàng như bát nước hắt đi.

Tâm tình trăm mối, cảm xúc ngổn ngang, lưu luyến không rời, nhưng không thể tránh. Tất cả đều không giống dự định của nàng, thậm chí là đi ngược lại.

Đi trên thảm đỏ, nhìn con đường dẫn đến hoàng cung, nghĩ đến tương lai sắp phải đổi mặt, lại thấy không cam lòng và tiếc nuối, một cách hết sức rõ ràng.

Nàng chậm rãi đi ra cổng lớn Cung phủ, Mộ Thâm Hoảng đã dẫn đầu đoàn rước dâu chờ ở đây.

Dựa theo tục lệ, con rể muốn vào cửa sẽ bị mẹ cô dâu đánh một hồi, rồi mới có thể thỉnh tân nương ra khỏi khuê phòng, nhưng vị này là Thái tử điện hạ, vì thế đổi thành đứng ngoài cổng chờ tân nương ra, không cần tự mình đi vào chịu đánh.

Cung Cẩm Lan nhìn con gái, vừa vui mừng vừa ngậm ngùi, nói: "Con vào đại nội, ngày đêm cẩn thận, hiếu kính nghe lời."

Cung Khanh bái biệt cha mẹ, được dìu đến trước kiệu phượng.

Mười sáu người nâng kiệu phượng, tráng lệ, ung dung hoa mỹ, kiệu đỏ tươi treo vô số trân châu.

Điển nghi cung nữ đứng trước kiệu, tay bê chậu vàng, trong chậu đặt một thanh như ý bằng ngọc.

Mộ Thẩm Hoảng cầm thanh như ý, vén màn kiệu.

Phu nhân An Quốc công đỡ Cung Khanh vào kiệu.

Mặc dù gần trong gang tấc, Mộ Thẩm Hoảng lại không thể thấy dung nhan tân nương, một chiếc quạt tròn đã che kín gương mặt nàng.

Lúc nàng khom lưng vào kiệu, hần vốn định nhìn lén một cái,

nhưng nàng dùng quạt tròn che kín chặt chẽ, hấn chẳng tìm được chỗ nào đưa mắt, tâm can ngứa ngáy, toàn thân bốc hỏa, hận không thể giăng cây quạt ra khỏi tay nàng.

Màn kiêu bông xuống, Mộ Thâm Hoảng lên xe, trong tiếng nhạc sôi động, đoàn rước dâu rời Cung phủ, hướng về hoàng cung.

Cây cổ thụ trong Đông Cung giăng đèn kết hoa, sáng soi mười dặm như không có đêm. Ánh sáng rực rỡ khắp muôn nơi.

Trên cây treo đèn cung đình, hành lang treo đèn thủy tinh, thảm đỏ bề ngang một trượng trải từ cửa cung đến tấm cung, hai bên thảm

đỏ là vô số đèn hoa sen, kéo dài nở rộ, đỏ tươi như lửa.

Để hậu mặc lễ phục, chờ tại chính điện, Mộ Thẩm Hoảng và Cung Khanh đi trên thảm đỏ một trước một sau vào điện, làm lễ ba quỳ chín lạy. Chủ hôn Tương Đồng Trinh nói lời chúc mừng xong. Để hậu đến cung Càn Minh trước, dự đại yến cùng quần thần.

Nhóm mệnh phụ liền vây quanh tân nương vào động phòng.

Cung Khanh ngồi trên ghế dài, quạt tròn che mặt, không nhìn thấy tình hình trong phòng, chỉ nghe bên tai tiếng vui cười không dứt.

Trước ghế dài có rất nhiều người,

chờ xem tân nương bỏ quạt. Giữa một phòng toàn phu nhân, Mộ Thấm Hoảng là người đàn ông duy nhất, hăn vốn đã lồi lạc hơn người, hôm nay mặc bộ hỉ phục màu đỏ, càng thêm nổi bật, mặt mày mẫn nguyện, càng thêm tuấn tú thu hút.

Giang Vương phi, Triệu Quốc phu nhân, phu nhân Ngụy Quốc công, phu nhân Hàm Dương Hầu, Trường Bình Quận chúa, Thủ Dương Đại trưởng Công chúa là những người thích thú nhất với phòng tân hôn nhộn nhịp. Chỉ tiếc đây là động phòng của Thái tử điện hạ, không thể làm loạn quá đà, bọn họ cười hì hì vây quanh nhìn tân nương.

“Bỏ quạt đi, bỏ quạt đi, chúng ta chờ sốt ruột lắm rồi.” Mấy mệnh phụ lớn tuổi cười ha hả ồn ào.

“Thái tử nhanh ngâm thơ.”

Quan trọng nhất lễ hợp cẩn là bỏ quạt rồi uống rượu giao bôi, đến lúc đây mới là hoàn thành

Mộ Thẩm Hoảng cười ngâm thơ: “Tân phụ kiến hoa chúc, tu sắc thẳng vân hà, vi quân khinh khước phiến, diễm khuynh tam xuân hoa.”
(21)

(21) đại ý, khen cô dâu xinh, nếu cô dâu bỏ quạt còn xinh hơn 😊

Mọi người vỗ tay cười nói: “Tân nương bỏ quạt đi.”

Nhưng quạt tròn trong tân nương tay vẫn không nhúc nhích, mọi

người đều cười.

“Thái tử làm bài thơ nữa đi.”

Mộ Thẩm Hoảng cũng cười, dừng một chút ngâm: “Mi đại như viễn sơn, tiểu yếp tự triều hà, hoa hảo nguyệt viên dạ, đoàn phiến mạc tương yểm.” (22)

(22) đại ý cô dâu rất xinh, đừng dùng quạt che nữa

Quạt tròn trong tay tân nương vẫn không nhúc nhích, mọi người cười thích thú

“Thái tử hôm nay kém quá.” Trưởng Công chúa cậy là trưởng bối, lại đang ngày vui, liền nổi lòng trêu chọc Mộ Thẩm Hoảng.

“Thái tử lòng như lửa đốt, nào có

tâm tư làm thơ.”

“Đúng vậy đúng vậy, chỉ muốn động phòng càng nhanh càng tốt, nào có tâm tư làm thơ.”

Dứt lời ai nấy cùng cười.

Mộ Thâm Hoảng đỏ mặt một cách khả nghi.

Vị Thái tử điện hạ này xưa nay cao cao tại thượng, luôn xuất hiện với hình tượng tao nhã, lại có khuôn mặt thoát tục, cử chỉ như trăng thanh gió mát, cao quý nhã nhặn. Chưa từng có ai được thấy hấn lúng túng hay bị người trêu chọc, giờ bắt gặp cảnh tượng hiếm hoi, thật là mở rộng tầm mắt.

Cung Khanh ôm mỗi hờn giận

tích tụ suốt nửa năm, giờ đang cháy hừng hực, cuối cùng cũng chờ được giây phút này, lòng thắm nhủ, đặc ý không, hôm nay không bắt người làm thơ cả đêm sao giải tỏa được nỗi hận trong lòng ta.

Mộ Thắm Hoảng lại làm thêm năm bài thơ, Cung Khanh vẫn không bỏ quạt.

Mọi người cười đến rung bàn rung ghế, sắc mặt Thái tử điện hạ càng lúc càng đáng yêu.

Thái tử không ngừng cố gắng, tân nương vẫn không rung động mảy may.

Mọi người cười vì nhìn ra là tân nương cố ý muốn làm khó Thái tử

điện hạ. Không ngờ Thái tử cũng có lúc chật vật thế này, haizzz haizzz, Thái tử điện hạ như tiên nhân kia ơi, xem ra tối nay tân nương có ý định bắt ngài dốc hết túi thơ.

Sau mười bài thơ, Mộ Thâm Hoảng bắt đầu nóng lòng, làm thơ không phải chuyện khó với hắn, nhưng xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, làm thơ làm chi chứ, lên giường rồi làm có được không.

Vì vậy, Thái tử điện hạ hăng giọng, chậm rãi ngâm:

“Động phòng ánh nến chập chờn
Giai nhân che mặt không rung động
lòng

Nguyên Tiêu người giải đố đèn

Trừ tà nào đã trêu cùng minh
châu.”

(23)

(23) Động phòng ánh hoa chúc
Đoàn phiến yểm hồng trang
Thượng nguyên giải đặng mê
Ích tà hí minh châu

Cung Khanh nghe hai câu trước
còn cười đắc ý, nghe đến câu ba
liền run rẩy, nghe đến câu thứ tư thì
giật mình rơi quạt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thái tử: Khăn Ướt Đại Ngân,
thân là một Thái tử tài hoa hơn
người, mấy bài thơ người viết thật
sự rất kỳ cục, hạ thấp chỉ số anh
tuần của ta

Khăn Ướt: điện hạ, ta đã cố hết sức rồi, ta thừa nhận là ta viết nhầm. . . . Im lặng mân mê tay

Thái tử: người định bồi thường tổn thất danh dự cho ta thế nào?

Khăn Ướt: chương sau ta sẽ đề ngài vừa lòng.

Khanh Khanh: này này, các người đang nói gì vậy

Thái tử: chúng ta có nói gì đâu

Chương 41 – Động phòng

Trước mắt là một gương mặt tuấn tú hiền hòa, phong thái thanh nhã, mắt ẩn ý cười, giấu chút ranh mãnh.

Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn,

lòng thoáng thốt, chẳng lẽ là hẩn?

Mọi người vui vẻ nói: “Bỏ quạt rồi, bỏ quạt rồi.”

“Quả là tuyệt sắc giai nhân.”

Trưởng Công chúa vỗ vỗ tay, ra hiệu cho mọi người im lặng, “Được rồi được rồi, uống rượu hợp cần đi.”

Cung Khanh không nghe thấy gì, chỉ nhìn thấy đôi mắt dịu dàng kèm chút ranh mãnh vui vẻ của Mộ Thẩm Hoảng. Sao có thể chứ? Sao có thể là hẩn? Tim nàng đập thành thịch, không biết là kinh hoàng hay mừng rỡ hay kích động. Nàng đối với người kia nhớ mãi không quên, lại xuất hiện ngay đêm động phòng hoa chúc, thật sự khiến nàng vừa

mừng vừa sợ, nhưng người kia là Mộ Thâm Hoảng, điều này lại khiến nàng thấy không thể ngờ được.

Trong lúc ngỡ ngơ vì bất ngờ, Triệu Quốc phu nhân và phu nhân An Quốc công đã mang đến một mâm vàng, trên mâm là chén rượu hợp cần long phượng sóng sánh men say.

Mộ Thâm Hoảng cầm chén, mỉm cười nhìn nàng.

Cung Khanh hoảng hốt như mộng, cũng cầm chén rượu lên.

Mộ Thâm Hoảng gằn trong gang tấc và người cứu nàng đêm Nguyên Tiêu rốt cuộc nhập vào làm một.

Nàng bị thân phận Thái tử của

hắn che mắt, vì thế dù tiếp xúc với hắn vô số lần, bị hắn trêu chọc vô số lần, cũng không bao giờ suy nghĩ theo khả năng đấy. Giờ nghĩ lại, giọng điệu hài hước, ánh mắt ranh mãnh của người kia có chỗ nào khác thái độ điển hình của Mộ Thẩm Hoảng khi ở riêng cùng nàng. Tim nàng đập thình thịch hỗn loạn, không tập trung được để mà suy nghĩ, chén ngọc trong tay, uống xong ly rượu giao bôi, những người đang có mặt trong phòng tân hôn kêu lên: “Kết thúc buổi lễ, phúc lộc kéo dài.”

Trưởng Công chúa cười nói: “Thái tử chắc là sốt ruột lắm rồi, chúng ta

đừng ở lại làm kẻ phá đám nữa.”

Trong tiếng cười đùa, mọi người tản đi, cung nữ cũng lặng yên lui xuống, tấm điện im lặng trở lại, chỉ còn đôi nến long phượng chiếu sáng cho đôi tân lang tân nương.

Mộ Thẩm Hoảng nhìn nại đã lâu lập tức hóa thân về bản chất lang sói, vươn tay ôm mỹ nhân, cười hỏi: “Có phải là rất bất ngờ không?”

Mỹ nhân xấu hổ, vội vàng lấy tay chống vào lồng ngực hấn, vẫn ngoan cố nói: “Ta không tin.”

“Ta có tín vật.” Hấn giơ tay ra, trong lòng bàn tay là một viên trân châu, đúng là viên trân châu làm khuy áo trên xiêm y của nàng tối

đó.

Nàng cắn môi, không còn lời nào để nói, mặt càng lúc càng đỏ, mắt long lanh như nước mùa xuân.

Dáng vẻ này thật vô cùng dễ thương.

“Đã biết nàng sẽ trở mặt mà.” Hả cười một tiếng đặc ý, vòng tay ôm nàng chặt hơn, nàng đang thất thần không đẩy nữa.

Mộ Thẩm Hoảng một tay vòng qua eo nàng, một tay đưa ra trước mặt, xoay cổ tay cho nàng nhìn, “Nàng xem đi, chỗ này vẫn còn vết sẹo, là do gắp than của tên Ba Tư làm bị thương.”

Cung Khanh cúi đầu nhìn, quả

nhân thấy trên cổ tay hẳn có một vết thương. Đêm hôm đấy, đúng là tên Ba Tư kia dùng gắp than nung nóng tự vệ. Nhân chứng vật chứng đều có, người đẩy đúng là hẳn. Lòng nàng vừa mừng vừa sợ, rồi lại âm thầm ảo não, tại sao không nói sớm, tại sao giấu giếm lâu như vậy, thật đáng ghét.

Mỹ nhân căn môi anh đào, nhớ lại nửa năm qua nhiều lần bị hẳn trêu chọc, lại nhiều lần được hẳn giải cứu, đối với ân nhân cứu mạng này, đúng là vừa yêu vừa hận.

Ánh mắt người đẹp nửa thẹn thùng nửa hờn dỗi, gò má ửng hồng như thoa son, bờ môi căng mọng

như anh đào, hương thơm thoang thoảng như có như không, thật là sắc hương vị câu toàn, làm Mộ Thẩm Hoảng thần hồn điên đảo.

Đột nhiên nàng thấy cổ áo chợt lạnh, hăn đã thả viên trân châu vào trong áo nàng.

“Ai nha, tìn vật của ta.” Vừa nói hăn vừa thò tay sờ mó, viên trân châu đã lọt đâu không biết, tay của hăn thản nhiên sờ mó tới lui, tìm kiếm “tỉ mỉ nghiêm túc”.

Cung Khanh biết hăn là giả tìm chân trâu, thật lòng trêu chọc, vừa thẹn vừa ngượng, nhưng trốn không xong, bị hăn ôm trong lòng, ăn đậu hũ chán chê, từ trên xuống dưới, từ

trước ra sau, không chỗ nào thoát được móng vuốt sói, tất nhiên, viên trâm châu vẫn mất hút.

“Là đây sao?” Hãn sờ mó ngực nàng, chạm vào đầu ngực.

Nàng xấu hổ không nói được lời nào, dùng sức đẩy hãn ra, người nào đó nghiêm mặt nói: “Có lẽ nên cởi xiêm y để tìm.”

“Không.”

“Không làm thế làm sao tìm được tín vật, nàng trở mặt thì sao?”

Dứt lời, Mộ Thẩm Hoảng đưa tay cởi bỏ xiêm y của nàng, tất nhiên nàng sẽ không cam chịu, tả che hữu chắn, đáng tiếc không phải đối thủ, thoát cái đã bị hãn cướp đoạt chỉ

còn lớp đồ lót.

Quần lụa trắng mỏng manh, yếm màu đỏ tươi, da thịt mềm mại nõn nà, cảnh xuân thấp thoáng.

Sau một phen giã dựa ngoan cố, Cung Khanh đã thấm mệt thở hổn hển, cảm thấy kế hoạch báo thù của bản thân rất không biết lượng sức, đọ sức với kẻ luyện võ từ nhỏ như hãn thật là lấy trứng chọi đá.

Hãn cũng chẳng cần nóng vội nữa, thuận tay cởi lễ phục bản thân, nhẹ nhàng xuất trận.

Kề cận nhau trong cảnh quần áo mỏng manh, thật là tên đã lên cung, nàng liếc mắt thấy vật như cái chày trong quần hãn, vừa sợ

vừa thẹn, theo bản năng muốn trốn tránh. Đáng tiếc là chưa kịp hành động đã bị hấn tóm vào lòng.

Hấn không nhẫn nại được hung hăng nhay mạnh môi nàng, “Tiểu nha đầu, vừa rồi cố tình làm khó ta, không chịu bỏ quạ, nàng nói xem ta phải phạt nàng thế nào.”

Cung Khanh sẵng giọng: “Ai bảo ngài làm ta thiếu chút nữa là không lấy được chồng, còn phá hoại hôn sự tốt của ta.”

Mộ Thẩm Hoảng lập tức cười vô tội, “Nàng thật sự là tướng mẫu nghi thiên hạ mà, chuyện này ta không hề bịa đặt.”

Cung Khanh bĩu môi, không tin

nhưng cũng không phản bác được. Không có chứng cứ, ai dám chất vấn thiên cơ.

Mộ Thẩm Hoảng dùng một ngón tay day lên bờ môi nàng, cười nói: “Lại còn bắt ta làm mười ba bài thơ, giờ phải báo thù thế nào.”

“Ngài muốn thế nào?” Cung Khanh không ngờ rằng hãn sẽ trả đũa, lúc trước nàng tính toán tỉ mỉ một kế hoạch trả thù thật chi tiết, kết quả hai câu thơ của hãn gạt phăng, nàng không thể lấy oán báo ân.

Hãn nói với vẻ hung dữ: “Ta muốn cắn nàng mười ba cái.”

“Á, đừng.” Cung Khanh đưa tay

che miệng hẳn, không ngờ lại thành tự chui đầu vào lưới, bàn tay búp măng nhỏ xinh bị hẳn nắm chặt, ngón tay ngọc ngà còn bị hút ngậm lấy.

Bị cắn ở đâu ngón tay sẽ rất đau, nàng kêu một tiếng, “Đừng mà.”

Hắn nhìn nàng hăm hè, làm bộ cắn.

“Á...” Nàng không khống chế được hô lên, thật ra chưa đau chút nào, chỉ là bị dáng vẻ “hung ác” của hẳn dọa nạt.

Hắn cười cười, mút ngón tay nàng rồi mới cười hì hì buông ra, nhìn nàng từ trên xuống dưới, hỏi: “Tiếp theo nên cắn ở đâu?”

“Đầu ngón chân.” Trong tâm trạng cấp bách nàng buột mồm nói.

“Tốt.” Không ngờ hẳn làm thật, tháo giày nàng, rồi cầm lấy bàn chân ngọc ngà.

Tư thế đẩy lập tức khiến nàng nhớ đến tình cảnh ở xe ngựa, hẳn cũng cầm bàn chân thế này, thấy trọn vẹn đùi nàng, lại nghĩ đến một chuyện lâu hơn, hẳn dùng nhẫn ngọc làm rách váy nàng, sờ mó đùi nàng, trong lúc nhất thời, thù mới hận cũ bùng lên, trong thẹn thùng lại sinh ra sự ảo não.

“Tối đó ngài làm rách váy của ta, là cố ý đúng không?”

“Chuyện đó sao, thật sự không

cổ ý, là gió đông đa tình, thổi làn váy lụa đến chiếc nhẫn của ta.”

“Thật không?”

Hắn cười hì hì nói: “Thật.”

Nàng hừ một tiếng, vẫn không tin.

Hắn cười ha hả: “Ta là quân tử mà.”

Nàng bĩu môi: “Quân háo sắc thì có.”

“Nếu đã vậy thì không thể chịu tiếng oan.” Dứt lời, hắn cầm chân nàng đưa lên miệng, há miệng cắn.

“Đừng!” Nàng sợ nhắm tịt hai mắt, lại cảm thấy mu bàn chân ngứa ngứa, thì ra là hắn hôn.

Nàng vừa ngạc nhiên vừa

ngượng ngùng, hấn hôn chân nàng sao. Nói ra liệu có ai tin?

“Tiếp theo căn chỗ nào đây?” Hấn đặt chân nàng xuống, đưa ánh mắt lên dừng ở bắp đùi.

“Đừng.”

Hấn cầm mắt cá chân nàng, vừa nhấc lên, quần lụa trơn mỏng như cánh ve tuột xuống, dồn ở cuối đùi.

Hấn nhìn bắp đùi trắng như tuyết, cười híp mắt nói: “Tiếp theo căn ở đây là ổn đấy.”

“Đừng mà.” Nàng cuống quít kéo quần để che, lại bị tay của hấn chặn lại, cúi đầu cắn nhẹ lên bắp đùi.

Da thịt nàng rất non, chỉ cắn rất nhẹ cũng để lại dấu bầm, vô cùng

gợi cảm.

Cung Khanh cảm thấy rất ngỡ ngàng, nhưng cũng có phần kích thích, muốn tránh không được, lòng căng thẳng, tiếp theo hẳn định cắn ở đâu?

Ánh mắt của hắn cố ý di chuyển tới chỗ không nên nhìn.

Nàng kéo chần muốn che người, ai ngờ động tác của hắn còn nhanh hơn, giật chần ra, nhào lên người nàng.

“Để ta làm chần cho Khanh Khanh được không?” Hắn dè lên nàng, cười cắn vành tai nàng, đầu lưỡi tinh tế liếm một vòng, trong nháy mắt, một luồng điện kỳ quái

truyền khắp toàn thân, nàng vừa ngứa vừa sợ, thân thể càng thêm yếu đuối vô lực.

Môi hẳn chuyển đến bờ môi anh đào, khẽ cắn một cái, sau đó đầu lưỡi tiến vào, cuốn lấy lưỡi nàng, sau một nụ hôn cuồng nhiệt nàng như bị rút hết không khí khỏi phổi, lần đầu tiên hôn thân mật thể, tim như muốn bắn ra khỏi lồng ngực.

“Khanh Khanh thích không?” Hẳn buông nàng một chút, hỏi dứt quãng bên tai.

Nàng then thùng không chịu trả lời, nhắm mắt lại, chợt thấy ngực căng chặt, thì ra là tay của hẳn.

Nàng lập tức mở mắt, vội đẩy tay

hắn. Hắn dùng một tay tóm cổ tay nàng giữ trên đỉnh đầu, hai bầu ngực trắng nõn căng tròn ẩn hiện thấp thoáng.

Tay đã bị hắn giữ trên đỉnh đầu, chỉ có thể dùng đầu ngón tay cào như mèo vào lòng bàn tay hắn.

“Ngứa quá.” Hắn cười một tiếng, cúi đầu cắn dây buộc yếm, dùng sức kéo tuột.

Trong lúc né tránh, hai bầu ngực tuột khỏi yếm, hai viên tròn đỏ tươi rung rinh, kiều diễm ướt át.

“Cắn một cái nữa ở đây.” Hắn nói dứt quãng một câu, dứt lời cúi đầu.

Nàng xấu hổ muốn ngắt, giãy dụa tránh né. Đáng tiếc, viên tròn

đỏ tươi kia đã nằm gọn trong miệng hắn.

Một luồng khoái cảm đến nhũn người làm nàng suýt nữa thì kêu ra tiếng.

Nàng khẽ nức nở, giãy dụa tránh né, nhưng làm thế nào cũng không thoát, hắn ngậm mút chán chê lại cắn nhẹ, nàng giật mình kêu lên, "Đừng."

Hắn buông tha cho viên tròn đỏ tươi, lại cắn xung quanh, qua mấy phen hành hạ kích thích, mỹ nhân thở hổn hển, sắc mặt hồng như hoàng hôn, ánh mắt long lanh.

Yết hầu hắn giật giật, giọng đứt quãng: "Một lúc nữa cắn tiếp."

Cung Khanh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cho là hẳn muốn buông tha, gắng gượng dùng chút sức lực ít ỏi còn lại định thoát khỏi, kết quả phát hiện một vật cứng kê lên bấp ùi.

Tất nhiên nàng biết đây là gì, trong nháy mắt, mặt đỏ như xuất huyết.

Hắn nâng eo nàng, kê sát vào người mình. Da thịt trắng nõn mịn màng, mềm mại mị hương, hai viên tròn đỏ tươi rung rinh gợi cảm, quyến rũ mê người.

Hắn đưa tay thăm dò đào nguyên, tìm kiếm nguồn nước, nàng liều mạng né tránh, muốn lôi ngón

tay đang xông vào của hắn ra.

“Đừng động, nếu không ta sẽ cắn chỗ này.” Hắn nói dứt quãng, xoa tiểu hạc, nàng xấu hổ, bàn tay chống ở lồng ngực hắn ra sức đẩy, kết quả cảnh xuân bại lộ, nàng lại vội vàng dừng tay.

Đến khi bên dưới đã ướt át, hắn tách chân nàng, nâng mông.

“Khanh Khanh ngoan, để ta đi vào.”

Biết rõ là sẽ phải làm, nàng vẫn không tự chủ được run sợ, lại liều lĩnh giãy dụa.

Hắn khó mà nhẫn nại thêm, toàn thân bốc hỏa, giữ eo nàng tiến vào.

Mỹ nhân đau đớn hô một tiếng,

nước mắt tràn mi. Vốn được yêu chiều nâng niu, đã bao giờ chịu đau đớn thế này, khiếp sợ như đóa hoa còn đang nụ, bị thúc phải nở.

Hai chân nàng kẹp chặt, nghẹn ngào kêu đau, không tiếp nhận được.

Hắn dừng một lát, hơi nhích ra, hôn nàng thật sâu. Chờ nàng thả lỏng, lại tiến vào.

Nàng lại nức nở, run rẩy ướt át, rõ ràng là đau đến xiết chặt.

Hắn thật sự khó xử, không nỡ bắt nàng đau, lại hận không thể hung hăng chà đạp.

“Đừng, đau quá.” Nàng nước mắt lưng tròng, thấp giọng cầu khẩn,

dáng vẻ nức nở này lại càng động lòng, hấn nhấn nài hôn tai nàng, dịu dàng dỗ dành: “Khanh Khanh ngoan, để ta đi vào, một lát thôi sẽ hết đau, được không?”

Hấn dỗ dành ngọt nhạt, nàng cắn môi nức nở không đồng ý.

Giằng co một hồi lâu, Mộ Thảm Hoảng thật sự không chịu đựng được nữa, quyết tâm tiến thẳng vào, tách mật đạo chật hẹp.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, dường như ngoài tầm cung cũng nghe thấy rõ ràng.

Lý Vạn Phúc xoa tai, thảm nhủ: Thái tử điện hạ thật là uy mãnh.

Hấn vừa vào đào nguyên liền

sung sướng quên hết lý trí, lực đạo vốn khổng chế dần mạnh lên, nụ hoa khó lòng chịu nổi, qua một phen vùi dập sưng đỏ đáng thương.

Mỹ nhân dưới thân nỉ non cầu khẩn.

“Gọi một tiếng ca ca, ta sẽ nhẹ hơn.”

“Huhu, đừng.”

Hắn thúc mạnh, nàng không nhịn được hét lên, vội hô: “Ca ca.”

Nàng ầm ức mắt nước mắt lưng tròng, càng lúc càng động lòng.

Hắn yêu không đủ, hận không thể hòa tan trong nàng, lực đạo càng lúc càng mạnh mẽ.

“Được rồi được rồi, ca ca tha cho

ta." Mỹ nhân nức nở, không chịu nổi mưa gió, lại nghẹn ngào xin tha.

Sau hồi mưa gió, hấn đứng dậy, ôm nàng vào ngực, dùng yếm đỏ lau qua cho nàng.

Trên khăn trắng có hai khối lạc hồng. Hấn cắn vành tai nàng, cười nói: "Nàng nhìn xem, có giống bồn mẫu đơn 'sát cánh bên nhau' không?"

Nàng chẳng còn lòng dạ nào nhìn, vì thân thể mệt mỏi rã rời.

"Quả nhiên là 'chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu.'" Hấn trêu ghẹo làm nàng vừa xấu hổ vừa ảo não, oán hận trừng mắt, "Đồ xấu xa." Vừa rồi mạnh bạo như vậy.

“Ta chỉ xấu xa với nàng, được không?” Hấn lại nói đầy ẩn ý, tay cũng không nhàn rỗi, nhẹ nhàng xoa chỗ sưng đỏ.

Nàng xấu hổ đưa tay đập lên tay hấn.

Hấn cười hì hì cầm tay nàng, áp lên ngực, mập mờ hỏi: “Còn muốn nữa không?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:
Khăn Ướt: điện hạ ngài đã hài lòng chưa?

Thái tử: làm sao đủ, ta nhịn lâu như vậy, ăn kiêng lâu như vậy, làm sao thỏa mãn ngay được

Khăn Ướt: vậy, làm uyên ương hí

thủy trong bồn tắm thì điện hạ thấy thế nào?

Thái tử: hay lắm.

Chương 42 – Uyên ương hí thủy

Mỹ nhân vừa nghe lập tức quả quyết cự tuyệt: “Không.”

Mộ Thẩm Hoảng áp má nàng, dịu dàng hỏi: “Có đói bụng không?”

Mỹ nhân liếc mắt, người nói xem?

Hắn cười hì hì nói: “Ta cũng đói.”

“Tại sao ngài không ăn?” Chưa từng nghe nói chú rể cũng phải kiêng khem.

“Ta ăn rồi, nhưng chưa no.” Hắn cười hì hì nhìn nàng, nàng hiểu ra

liền đỏ mặt, lườm sắc lẹm.

“Ta đã sai Lý Vạn Phúc chuẩn bị đồ ăn rồi, để ta gọi mang vào.”

Dứt lời, Mộ Thẩm Hoảng khoác áo đứng dậy, kêu người đi vào. Sau đó lại vào giường giúp Cung Khanh mặc quần áo.

Yếm đỏ đã nhàu còn dính đầy ách dịch, tất nhiên không thể mặc.

Cung Khanh xấu hổ đỏ mặt nói: “Ngài lấy hộ thiếp một bộ xiêm y mới.”

“Đừng mặc, ăn xong còn đi tắm.” Hấn chọn một áo choàng màu đỏ tươi mặc cho nàng.

Lý Vạn Phúc dẫn người hầu vào tắm điện, lặng lẽ dọn một mâm đồ

ăn. Ti Nghi Đông Cung dẫn cung nữ vào, cung nữ lấy hỉ khăn giao lại cho Ti Nghi, lại đổi hết chăn gối trải giường bằng bộ mới.

Trong phòng tràn ngập không khí mờ ám của ái tình. Cung Khanh chịu đựng đau nhức ngồi trước bàn, cúi đầu ngượng ngùng không thôi, bọn họ nhìn thấy trải giường nhàu nát không biết sẽ nghĩ gì.

Rất nhanh sau đó, cung nữ nội thị đều lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Tân nương kiều diễm, e lệ thẹn thùng. Chỉ mặc một áo khoác rộng thùng thình, càng thêm phong tư yếu điệu, thướt tha như tiên. Nghĩ

đến tấm thân ngọc ngà dưới lớp áo, Mộ Thâm Hoảng lại thấy thần hồn điên đảo, đưa tay nâng cằm nàng.

Đôi mắt đen huyền, như đầm nước không thấy đáy, nàng nhìn hình mình phản chiếu, thấy đúng là dáng vẻ nũng nịu thẹn thùng lại vừa nhu nhược vừa nở nang sau lần đầu hưởng ơn mưa móc, ngượng ngùng không dám ngẩng mặt.

Lòng hẩn tan chảy như dòng mật ngọt ngào. Ôm nàng đặt lên đùi, vòng tay qua eo nàng, xoa lên đôi môi anh đào, “Khanh Khanh, Khanh Khanh.” Lời ní non bên tai như gọi bao nhiêu cũng không đủ.

Nàng cúi đầu khẽ dạ, lòng cũng

tan chảy như mật.

Hắn hỏi: “Ngày nào ta cũng thầm gọi tên nàng vô số lần, nàng có nghe thấy không?”

Nàng bật cười: “Ngài thầm gọi thế nào sao thiếp không nghe. Huống chi... ” nàng nheo mắt liếc hắn: “Lòng ngài lắt léo khó dò, ai biết tâm tư ngài thế nào?”

“Nào có lắt léo khó dò, rõ ràng là thẳng như ruột ngựa. Đêm Nguyên Tiêu, nàng nói như chém đinh chặt sắt với Hường Uyển Ngọc rằng tuyệt đối không gả cho Thái tử. Ngẫu nhiên ta ở ngay phòng bên cạnh, từng chữ rõ ràng, nghe mà tan nát cõi lòng.”

Nàng kinh hãi: “Ngài nghe thấy sao?”

Hắn véo mũi nàng, hung tợn nói: “Không chịu gả cho ta thì ta bắt phải gả.”

“Ngài lấy ta là vì trút giận?” Nàng tức giận dẫu môi, xị mặt.

“Tất nhiên không phải.” Hắn hôn đôi môi anh đào, cười cười không nói.

Nàng lại lờm hăn, tra hỏi: “Vậy là vì câu nói của Thuần Vu Thiên Mục sao?”

“Tất nhiên không phải.”

“Vậy tại sao?” Mỹ nhân nghiêm mặt, hung dữ ép cung, nghiêm nhiên thể hiện ra khí thế nữ vương

của Cung phu nhân.

Mộ Thẩm Hoảng chỉ cười.

“Nói mau.” Mỹ nhân giận, đưa tay véo hông hấn, đáng tiếc hấn luyện võ từ nhỏ, da thịt cứng rắn, véo mãi vẫn không thành công.

Hấn cầm tay nàng, cười khẽ: “Chờ nàng ăn no rồi nói được không?”

Uhm, cũng tốt, ăn no cũng có sức lực bức cung.

Đồ ăn rất tinh tế, Cung Khanh không ăn nhiều, chỉ tâm tâm niệm niệm phải bức cung rồi cuộc hấn dành cho nàng mấy phần chân tâm.

Hấn cũng không có tâm tư ăn uống, tâm tâm niệm niệm làm thêm

một lần, có lẽ thêm hai ba hay năm lần càng tốt, chẳng qua lo cho nàng lần đầu chịu ơn mưa móc, sợ là không chịu được nhiều.

Ăn xong, Lý Vạn Phúc dẫn người vào dọn bàn, lại thấp giọng nói: “Điện hạ, nước đã chuẩn bị xong.”

“Uh. Ông lui ra đi.”

Cung nữ nội thị lại lui ra ngoài.

Cung mỹ nhân thể hiện khí thế nữ vương liếc Thái tử điện hạ, “Có thể nói chưa?”

“Khi còn bé nàng hay theo Cung phu nhân tiến cung thăm Hưởng Thái phi, ta bắt đầu để ý nàng từ lúc đấy.” Thái tử điện hạ bắt đầu bộc bạch cõi lòng.

“Chính xác là khi nào?”

“Khi nàng khoảng hai ba tuổi, nàng gọi ta là ‘cái bàn’ ca ca.” (24)

(24) cái bàn là “thai tử” 😊

Lâu như vậy sao? Cung Khanh bật cười, cứ tùm tùm không thôi.

Mộ Thẩm Hoảng véo má nàng, cười nói: “Sau đó rốt cuộc cũng nói sõi, gọi Thái tử ca ca nũng nịu ngọt ngào như mật. Ta thích nhất nghe nàng gọi ca ca của ta, nhưng sau đó không chịu gọi ta nữa, thấy ta liền chạy trốn rất xa, tại sao?”

“Lớn thì phải thế, nam nữ thụ thụ bất thân.” Nàng còn nhớ là khoảng năm tám chín tuổi, Cung phu nhân bảo nàng không được tìm Thái tử

nói chuyện hay chơi đùa nữa. Đến năm mười ba mười bốn tuổi thì rất hạn chế đưa nàng tiến cung.

“Từ đó muốn gặp nàng thật khó làm sao, chỉ có thể nhìn từ xa tại cung yển, lòng như bị cào xé. Vất vả lắm mới chờ được đến lúc nàng đến tuổi cập kê, một lòng muốn cưới nàng, nàng lại khẳng khẳng đòi gả cho người khác, thật đáng hận.”

Dứt lời lại hôn một cái thật bạo lực.

Nàng thẹn thùng cười hỏi: “Ngài giận lắm sao?”

“Tất nhiên.”

“Ngài còn nói, thiếp nhiều lần bị ngài...”

“Bị ta làm gì?”

Nàng ngượng ngùng nói: “Dù sao cũng là ngài bắt nạt thiếp.”

“Nàng làm ta giận, không chịu gả cho ta, không bắt nạt nàng một hai lần làm sao giải tỏa mối hận trong lòng.”

Đúng lúc đấy, nàng cảm nhận có một vật cứng thúc đặng sau. Mặt nàng ửng đỏ, vội vàng giãy dụa ra khỏi đùi hắn.

Hắn kéo tay nàng nói: “Chúng ta đi tắm đi, nước đã chuẩn bị xong rồi.”

“Ngài đi trước.”

“Đi cùng đi, phòng tắm ngay sau thôi.”

“Không, thiếp mới ăn xong, muốn chờ một lúc cho tiêu. Ngài đi trước.” Tất nhiên nàng biết dụng ý của hắn. Thẹn thùng nhích ra xa, dáng vẻ một lòng phòng tặc, vạn phần dễ thương.

Hắn cười cười: “Vậy ta đi trước.”

Cung Khanh lòng dạ rối bời, vừa vui vừa rầu. Hôn sự này vốn là không chút tự nguyện, vì đột nhiên xuất hiện chân tướng mà bất ngờ nối tiếp bất ngờ. Lời bộc bạch của hắn rõ ràng là thổ lộ phải lòng nàng từ lâu, nếu thật sự để ý nàng từ ngày còn thơ bé, vậy thì “một đời một kiếp chỉ đôi ta” cũng không phải chuyện vô vọng. Trước mắt

còn một ví dụ sống, chính là Tuyên Văn Đế.

Nghĩ đến đây, Cung Khanh âm thầm quyết định, dù là Thái tử, nàng tuyệt đối không chấp tay nhượng bộ, không chia sẻ hẳn với nữ nhân khác.

Hắn quay lại rất nhanh sau đó, tay áo phất phới bước nhẹ như trích tiên, trên người thoảng một mùi thơm như hương hoa lan.

“Ta bế nàng đi.”

“Thiếp tự đi.” Cung Khanh vội né tránh vòng tay của hắn.

Đi tới phòng tắm đằng sau tắm điện, Cung Khanh ngăn ra. Quả nhiên là phong thái hoàng gia, Cung

gia đã phú quý, nhưng phòng tắm cũng chưa xa xỉ tiện nghi thế này.

Thành bể là đá cẩm thạch trắng, trên vách tường lắp một đầu rồng, nước chảy từ miệng rồng xuống, khói trắng lượn lờ, nước liên tục rót ra, đầu kia chảy vào, có lẽ là hệ thống tuần hoàn.

Trong nước rải vô số cánh hoa, chìm nổi như một vườn hoa đang nở.

Thì ra hương thơm trên người hẳn là đây. Nàng không kiềm chế được hít vào một hơi thật dài, hương hoa thanh nhã làm nàng nhẹ nhõm toàn thân. Cởi áo khoác, nàng bước vào trong bể, sóng gợn

dập dờn, cánh hoa tàn mát, lộ ra đáy bể rải đá cuội và đá màu. Trong ao đặt một con hồng nhạn điêu khắc từ ngọc thạch, hai cánh mở rộng tạo thành một ghế nằm, nàng nằm lên lưng con hồng nhạn, cánh tay ngọc đặt trên hai cánh hồng nhạn, thoải mái thở phào một hơi.

Chỗ sưng đỏ nước ấm vỗ vỗ, dần thấy dễ chịu hơn, vốn đã bị mệt mỏi suốt một ngày, lại bị hấn giằng co trên giường lâu như vậy, giờ phút này ngâm nước nóng mới biết được bản thân mệt mỏi nhường nào.

Nàng nghiêng người gục trên lưng hồng nhạn, lưỡi biếng chẳng muốn nhúc nhích chút nào, chỉ

muốn cứ thế nhắm mắt ngủ. Nhưng tuy thân thể mệt mỏi đầu óc lại thấy tỉnh táo, bởi vì hôm nay thật sự quá ly kỳ. Đầu tiên là hấn vén bức màn bí mật về duyên phận đêm Nguyên Tiêu, tiếp theo lại là kích thích ân ái chưa từng trải nghiệm.

Hai hình ảnh xẹt qua trong đầu, xoay tròn với tốc độ chóng mặt, hình ảnh nào cũng hương diễm ướt át, càng nghĩ càng đỏ mặt.

Một lúc lâu sau, nàng thấy có nhu cầu cá nhân, nghĩ đứng lên, kết quả vừa quay đầu suyết thì kêu lên thất thanh.

Mộ Thâm Hoảng ngồi bên cạnh bễ, hai tay chống cằm, nhìn nàng

cười nham nhở như đang thưởng thức một bức họa. Xuân cung họa.

Hắn tới từ khi nào, còn không lên tiếng.

Nàng chỉ hận không thể co mình xuống đáy nước, đáng tiếc nước trong bể tương đối cạn, nàng lại gục lên lưng con hồng nhạn, nước chỉ sâm sấp bộ ngực căng tròn, viên tròn đỏ tươi giấu mình dưới những cánh hoa, như ẩn như hiện.

May mắn là trên mặt nước rải đầy cánh hoa, cảnh xuân vẫn được che đi ít nhiều. Nàng thẹn thùng vô hạn, không dám nhúc nhích chút nào, âm thầm cầu khẩn cánh hoa đừng tản ra, nếu không...

Hắn cười cười đứng lên, chậm rãi ngồi xổm xuống thành bễ, không nhanh không chậm chạp vươn tay, khoảng nước vài cái, vì vậy, cánh hoa liền tản ra.

“Nước đủ ấm không?” Hắn cách nàng vón vện một tấc, nhìn nàng cười hì hì. Hắn cố ý, hiển nhiên là cố ý.

Nàng đỏ mặt, bối rối dùng hai tay che ngực, nhưng lại không che được phía dưới. Nếu hắn không chịu đi, dù gì hắn cũng đã nhìn, nàng nghĩ thông suốt đi ra ngoài, đứng dậy định lấy y phục mặc vào.

Khoảnh khắc nàng giơ tay, hắn đột nhiên ra tay, ôm eo nàng lăn

vào trong bể.

Vừa vào trong nước, nàng liền bị hấn giữ chặt vào ngực.

Hấn cười hì hì hỏi: “Khanh Khanh đã bao giờ thấy cảnh uyên ương hí thủy chưa?”

“Chưa từng thấy.”

Da thịt nàng mượt mịn, trơn mượt như một tấm lụa, nõn nà mềm mại như mỡ đông.

“Còn một cái cần ta chưa đòi.”

“Đừng.”

“Lần này cần ở đâu đây?” Hấn nâng nàng đặt lên lưng hồng nhạt, hai tay vây nàng dưới thân, đánh giá từ trên xuống dưới.

Da thịt nàng mềm mại, bộ ngực

ngọc ngà vẫn lưu một dấu hôn đỏ thắm, lúc này thấy càng thêm gợi cảm.

“Bên này đi.” Dứt lời, hấn ngậm viên tròn đỏ tươi, khẽ cắn, lại liếm một vòng rồi mới buông tha. Tất nhiên không quên cắn một cái, một trái một phải, hai dấu hôn đối xứng.

Cung Khanh xấu hổ, đẩy đầu hấn ra, không cho hấn đặt môi xuống.

Hấn cười giữ tay nàng, xoay nàng lại, tấm lưng thon nổi lên mặt nước, từng đợt cánh hoa vỗ về eo lưng.

Bờ hông nàng có hai cổ lồi nhỏ, vì căng thẳng mà gồng người, hai chỗ lồi càng thêm rõ ràng. Hấn

không kiểm chế được hôn lên, mùi vị mất hồn hơn cả lúm đồng tiền.

Nàng vừa ngửa vừa thẹn, nghĩ muốn xoay người. Hắn lại đẩy nàng lên, cắn khế lên bờ mông ngọc ngà, lúc này mới buông tha nàng.

“Tốt lắm, cuối cùng cũng báo thù xong.”

Nàng nổi giận, xoay người, khó khăn lắm mới đánh được vào cánh tay hắn, ai ngờ lại đau phát khóc, toàn thân hắn chắc nịch vì luyện võ từ nhỏ, đánh hắn chỉ mình nàng đau.

Hắn khế cười một tiếng, cầm tay nàng kê lô môi thổi thổi.

“Đau không?”

Nàng tức giận rút tay lại, “Không đau.”

“Không đau vậy thêm lần nữa.”

Lúc này nàng mới nhận ra hấn đang ám chỉ chuyện khác, vội trốn tránh. Nhưng muốn trốn đã quá muộn, hai chân bị hấn bắt lấy đặt lên hông, mượn nước mà đi vào trôn tru, sau mấy phen thăm dò tiến thẳng vào chỗ sâu nhất. Trên lưng hồng nhạt, mây mưa thất thường, yên ương hí thủy, sóng xuân vỗ về.

Đến khi mỹ nhân thờ hấn hển được buông ra thì đã sắp mềm nhũn như bùn.

Nàng oán hận nghĩ, ngày mai

nhất định phải bê con hồng nhận đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thái tử: ta thích đạo cụ hồng nhận này, rất cần thiết với đồng chí không biết bơi, rất cần thiết, hơn nữa lại không mất sức.

Khăn Ướt: điện hạ ngài thật đen tối, người ta viết chương này là vì thích một bài hát tên "Hồng nhận" mà.

Thái tử: Khăn Ướt Đại Ngân, tiếp theo sẽ ở đâu? Thư án, long ý, trên lưng ngựa, trên xích đu, ta đều không ngại.

Khăn Ướt: điện hạ, thật thế là nhiều quá rồi, đầy bụng lắm.

Thái tử: không sao, ta sẽ cùng Khanh Khanh vận động cho tiêu cơm

Khanh Khanh: ...

Chương 43 – Lời dặn

Sáng sớm hôm sau, Lý Vạn Phúc đứng ngoài cửa điện cao giọng đánh thức.

Mộ Thẩm Hoảng đã tỉnh từ rất sớm theo thói quen, chỉ là Cung Khanh gối đầu lên cánh tay hăn, hăn không nỡ động dậy làm nàng tỉnh.

Nhìn mỹ nhân trong lòng như hải đường say ngủ, thân thể hăn lại không nói không rằng có phản ứng sinh lý. Khát khao đến mãnh liệt,

nhưng vừa nghĩ tới đêm qua nàng vất vả trải qua hai lần ân ái, một lát nữa phải đi bái kiến đế hậu rồi còn yết miếu, thương nàng sợ không chống đỡ nổi, đành nhẫn nhịn kìm nén.

Cung Khanh vì quá mệt mỏi, ngủ rất say, sau khi bị tiếng gọi của Lý Vạn Phúc làm tỉnh, nàng mở đôi mắt ngái ngủ mờ mịt như phủ tầng sương, đập vào mắt là một gương mặt tuấn tú đang cười nhìn nàng.

Nàng lập tức tỉnh táo lại, đây không phải khuê phòng của nàng, mà là tâm cung của Đông Cung Thái tử, nàng cũng không còn là tiểu thư Cung gia, mà là Đông Cung

Thái tử phi. Cơ buồn ngủ bay biển, nàng hoàn toàn tỉnh táo trong nháy mắt.

Cơ thể hai người dán chặt, nàng vừa nhúc nhích là cảm nhận được có vật rục rịch ở đùi, vội vàng tránh hẳn.

May làm sao, hẳn cũng không có ý tứ đòi hỏi, chỉ búng nhẹ lên mũi nàng, "Tỉnh đi, yết miếu xong lại về ngủ."

Cung Khanh vâng, chống tay xuống mà toàn thân mềm nhũn không có sức lực, thân dưới đau nhức. Mộ Thẩm Hoảng ngồi dậy ôm nàng vào ngực, khẽ cổ nàng hít hà. "Thơm quá."

“Để ta nhìn xem, dấu hôn kia đã hết chưa.” Dứt lời hấn kéo chăn, lộ ra bộ ngực trắng như tuyết, nàg xấu hổ đỏ mặt, vội vàng kéo chăn che ngực.

“Mau đem quần áo cho thiếp.”

“Để ta xem đã, nếu không sẽ không đem.” Thái tử điện hạ luôn thanh cao nhã nhặn giờ trước mặt nàg lại không ngừng vô lại, rơi vào đường cùng, nàg không thể làm gì khác hơn là xấu hổ bỏ chăn, sợ hãi để hấn nhìn thoáng qua, rồi lại vội vã che lại.

Hấn cười đứng dậy, cầm đến cho nàg một bộ yếm và quần lụa mới tinh.

“Có muốn ... phu quân mặc cho nàng không?”

“Không.”

Nàng đẩy hẳn ra ngoài.

Mộ Thâm Hoảng xuống giường, Lý Vạn Phúc dẫn hai nội thị cầm triều phục của Thái tử đi vào, hầu hạ Mộ Thâm Hoảng mặc, trong lúc đó, Cung Khanh đã mặc áo lót, Ti Nghi dẫn theo hai cung nữ giúp nàng mặc xiêm y, chải đầu búi tóc.

Sau khi hai người rửa mặt xong, cùng nhau đi bái kiến đế hậu.

Ti Nghi trong cung Hoàng hậu đã thu xếp thỏa đáng. Tuyên Văn Đế và Độc Cô Hoàng hậu mặc lễ phục ngồi ghế chủ, chờ cô dâu mới làm lễ

ra mắt.

Sau ba quỳ chín lạy, Cung Khanh đứng dậy, nhận từ tay cung nữ đĩa tảo tào dâng lên Tuyên Văn Đế, rồi dâng một đĩa hạt dẻ lên Độc Cô Hoàng hậu.

Tuyên Văn Đế và Độc Cô Hoàng hậu lần lượt ban hai phần lễ vật tâm hồn, sai người đưa đến Đông Cung, lại lần lượt ban cho một thanh ngọc như ý và một cặp hòa hợp nhị tiên điêu khắc từ ngọc, ngụ ý phu thê hòa mỹ, vạn sự như ý.

Làm lễ xong, Cung Khanh và Mộ Thâm Hoảng ngồi xuống.

Tuyên Văn Đế mỉm cười nhìn con dâu, quay đầu nói với Độc Cô

Hoàng hậu: “Nhìn con trai con dâu, lòng trăm thấy rất an ủi.”

Độc Cô Hoàng hậu cười gượng, quay sang gạt đầu ra hiệu với A Cửu.

Giờ phút A Cửu sợ nhất đã đến, con người từng bị cô ta chèn ép vô số lần giờ đã thành chị dâu, cô ta sẽ phải hành lễ với người đấy.

Lòng cô ta khó chịu trăm đường, nhưng trước mặt đế hậu, nhất là ánh mắt Mộ Thẩm Hoảng lộ ra sự uy hiếp mơ hồ, cô ta không thể làm gì khác hơn là kiên trì, thi lễ một cách cứng ngắc: “A Cửu bái kiến chị dâu.”

Cung Khanh không kêu ngạo

không siểm nịnh, nở nụ cười tuy đẹp mà xa cách lãnh đạm. Từ nay về sau, không cần e sợ A Cửu nữa.

A Cửu giận đến nghiến răng, người hận nhất căm ghét nhất giờ thành chị dâu, sẽ phải ngày ngày đối mặt, quan trọng hơn, ba người đàn ông quan trọng nhất đời cô ta đã bị Cung Khanh cướp mất hai.

Đối với Cung Khanh mà nói, nàng cũng cùng cảm xúc với A Cửu, người ghét nhất giờ thành em chồng. Trước kia còn có thể tránh mặt, giờ muốn tránh cũng không được, nàng cũng phải điều chỉnh chiến lược, người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta ta

sẽ cho biết tay.

Theo lệ, Độc Cô Hoàng hậu nói với Cung Khanh về quy củ trong cung, thật ra Cung Khanh đã biết, Độc Cô Hoàng hậu chỉ là theo lệ mà làm.

Sau khi nói xong, bà ta nói: “Đến giờ chưa? Đừng chậm trễ việc yết miếu.”

Mộ Thẩm Hoảng cùng Cung Khanh cáo từ, đi thái miếu.

Độc Cô Hoàng hậu nhìn bóng lưng con trai con dâu, không thể không công nhận, đôi mắt khắp kinh thành, không có ai xứng với Thái tử hơn Cung Khanh, trái ngang lại là con gái của Hưởng Thanh

Thư, vừa nhìn thấy Cung Khanh liền không khống chế được mà nghĩ đến người mẹ Hường Thanh Thư.

Bà ta đã như vậy, thử hỏi Tuyên Văn Đế còn là thế nào? Nhìn con nhớ mẹ thật sự khiến Độc Cô Hoàng hậu đau nhói tâm can.

Cung Khanh cũng chỉ mong được cáo lui sớm, nàng cũng chẳng muốn nhìn thấy gương mặt lạnh ngắt của mẹ chồng và gương mặt nhăn nhó của A Cửu chút nào.

Sau khi bái yết ở thái miếu, trở lại Đông Cung, Mộ Thấm Hoảng liền giục nàng đi ngủ bù.

Cung Khanh thật sự cảm động, phu quân của mình thật là một

người đàn ông chu đáo quan tâm. Ai ngờ nàng vừa cởi bớt xiêm y, lên giường vừa chợp mắt thì thấy bên cạnh lún xuống, hăn cũng lên giường.

Nàng lập tức cảm giác không ổn, mở tròng hai mắt, hỏi: “Ngài cũng ngủ sao?”

Hăn uh một tiếng ản ý.

Quả nhiên, một bàn tay mò tới.

“Không.”

“Một lát thôi, rất nhanh thôi.”

“Không.” Đã trải qua hai lần dày vò còn tin hăn mới là lạ.

“Vào trong ta liền để yên.”

“Không.” Chuyện này tất nhiên không có khả năng.

“Hẹp hời. Sau này gọi nàng là ‘Không Không’, không gọi Khanh Khanh nữa.”

“Không.”

Hai người cùng phải bật cười.

Mộ Thâm Hoảng búng mũi nàng: “Con người nhẫn tâm.”

Nàng hờn dỗi dấm ngực hấn: “Là ngài nhẫn tâm.”

Nàng đã nói như thế, hấn cũng không tiện ép buộc nữa, không thể làm gì khác hơn là chịu đựng nhu cầu, nói: “Được rồi, nàng ngủ đi.”

Cung Khanh ngủ rất sâu, một mạch đến tận hoàng hôn. Mộ Thâm Hoảng vừa hôn vừa day môi nàng một hồi lâu mới đánh thức được

nàng.

“Phải đi dùng bữa tối cùng phụ hoàng mẫu hậu rồi.”

Cung Khanh nhìn sắc trời, kinh ngạc ngồi bật dậy, vội vàng xuống giường.

“Không cần vội.”

Khi hai người đến điện Tiêu Phòng, Tuyên Văn Đế vẫn chưa tới, ngoài A Cửu và Độc Cô Hoàng hậu, không ngờ Triệu Quốc phu nhân và Tiết Giai cũng đang ở đây.

Cung Khanh nhớ đến chuyện bên hồ Nguyệt, thiện cảm với Tiết Giai bay biến không còn chút gì. Cô bé bề ngoài dễ thương đơn thuần này quả nhiên là ví dụ tuyệt vời cho câu

“miệng nam mô bụng bồ dao găm”.

Cung Khanh cười chào Triệu Quốc phu nhân, với Tiết Giai chỉ gật đầu, thần sắc như thường.

Mộ Thắm Hoảng cầm tay nàng đến ngồi cạnh Độc Cô Hoàng hậu.

Tiết Giai cười nói: “Cung tỷ tỷ làm Thái tử phi càng thêm xinh đẹp rạng rỡ.”

Triệu Quốc phu nhân cũng tiếp lời tán tụng mấy câu. Độc Cô Hoàng hậu chỉ cười nhạt nhẽo, từ chối cho ý kiến.

Không lâu sau, Tuyên Văn Đế đến, bắt đầu truyền lệnh.

Gia yến trong cung xưa nay cũng rất tinh xảo phức tạp, có hai mươi

món mặn món chay mỗi loại. Cung Khanh phát hiện Tuyên Văn Đế thích những món giàu dinh dưỡng như gan ngỗng thịt hươu nai, mà Độc Cô Hoàng hậu lại ăn uống rất thanh đạm, chắc là sợ mập.

Với tuổi của Độc Cô Hoàng hậu mà nói, gương mặt bà được bảo dưỡng rất tốt, mặc dù không phải nghiêng nước nghiêng thành nhưng da vẫn mịn màng không nếp nhăn, chắc là liên quan tới chuyện trước giờ bà hiếm khi nở nụ cười. Nhưng dáng người thì không được tốt như thế, eo bà tương đối to, kể ra thì bà đã sinh nở tận năm lần.

Cung Khanh nhìn eo Độc Cô

Hoàng hậu, yên lặng so sánh với vòng eo thon như thiếu nữ của mẫu thân mình, lập tức nảy sinh sự sợ hãi với chuyện mang nặng đẻ đau.

Nếu nàng cũng sinh ba hay năm đứa con, chỉ sợ eo cũng chẳng khác gì Độc Cô Hoàng hậu. Lúc này, nàng chợt nhớ đến cảnh báo của mẫu thân, mấy ngày giữa chu kỳ không nên cùng phòng với Mộ Thảm Hoảng. Nhưng... mấy ngày rớt cuộc là mấy ngày, hai ba bốn năm sáu bảy ngày đều là mấy ngày.

Không bằng chín ngày đi, tính ra thì hình như tối nay đã không được cùng phòng.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên có bàn

tay mò đến, là Mộ Thắm Hoảng ngồi bên cạnh.

Hắn nghiêm trang dùng cơm, phong thái nhã nhặn tuấn tú, cử chỉ tao nhã, nhưng cánh tay dưới bàn lại rất vô lại, lần mò đùi nàng.

Nàng im lặng đẩy cánh tay kia ra, không lâu lắm, lại mò đến.

Sau mấy lần như thế, thật đúng là bám riết không tha, kiên trì hơn người... Gian nan ăn xong một bữa cơm, rốt cuộc hắn cũng thu tay về.

Cung nữ dâng trà, hắn tao nhã tuyệt trần cầm chén, nhấp một ngụm trà với phong thái thanh tao lịch sự, thoát tục như tiên.

Thái tử điện hạ nổi danh "vẻ tươi

riêng một cõi, thiên hạ chẳng người tranh", ai ngờ được phong cách trên giường của hắn, Cung Khanh đỏ mặt.

Triệu Quốc phu nhân ở lại nói chuyện riêng với Độc Cô Hoàng hậu.

Tuyên Văn Đế đi ngự thư phòng.

Mộ Thảm Hoảng liền cầm tay Cung Khanh cáo lui ra về.

Sắc trời đã tối, Lý Vạn Phúc cầm đèn đi trước, sáu nội thị đi theo với một khoảng cách không gần không xa, không một tiếng động, người trong cung ai cũng tu luyện được bản lĩnh giả làm bức tường, thứ không nên nhìn thì không thấy, thứ

không nên nghe thì không nghe được.

Hắn cầm tay nàng, chậm rãi đi tới.

Trăng lên, đèn thắp. Ánh đèn vàng sáng tỏ, tay trong tay ấm áp. Loại cảm giác này rất bình an. Cuộc sống trong cung dễ chịu hơn tưởng tượng của nàng, nhưng mới là tân hôn, thời gian tới nhất định sẽ không ngọt ngào suôn sẻ thế này.

Nghĩ đến tương lai, lại thấy một nỗi buồn âm thầm. Nhưng xe tới trước núi tất có đường, binh đến tướng đỡ nước đến đấp đê.

Trở lại thăm điện Đông Cung, Mộ Thâm Hoảng cởi bào phục, giao cho

Lý Vạn Phúc, sai: "Chuẩn bị nước."

Lý Vạn Phúc lập tức hiểu mà lui ra, cung nữ đã thay trải giường, đốt hương, thay một bộ chăn gối mới. Xong liền nhỏ giọng xin lui, ra ngoài đóng cửa.

Hương trầm thanh tịnh, trong tấm điện an tĩnh, ánh mắt Mộ Thâm Hoảng như nóng cháy hơn bình thường.

Cung Khanh cảm thấy căng thẳng không giải thích được, có lẽ là vì chỉ còn lại hai người. Một không khí mờ ám dần bao phủ.

"Nàng có mệt không?" Hấn cười xoa vai nàng, vạn phần dịu dàng quan tâm.

“Điện hạ cũng mệt rồi, ngài ngủ trước đi. Thiếp đã ngủ lúc chiều, giờ không mệt.” Nàng thầm nghĩ xem phải cự tuyệt việc ân ái thế nào.

“Cùng ngủ đi.” Hấn ngủ một mình có gì thú vị, rõ ràng là phải hai người mới cùng vận động được.

“Điện hạ ngủ trước đi. Thiếp thật sự không mệt.” Nàng tính toán, từ hôm nay đành bỏ đỏi hấn, chín ngày sau sẽ bồi thường.

“Vậy chúng ta cùng đi tắm đi.”

“Điện hạ đi trước đi.” Nghĩ tới con hồng nhạn kia, mặt nàng lại đỏ lên, giọng điệu cũng mất tự nhiên.

Hấn dang tay bế bổng nàng, phớt lờ sự phản đối yếu ớt, ôm

thẳng vào phòng tắm.

“Đừng.” Lời còn chưa dứt, đã bị tuột hết quần áo, nhảy vào trong ao.

Nhìn con hồng nhạn, nàng liền nhớ tới tối qua, quả nhiên, hẳn lại đặt nàng lên. Đầu tiên là hôn nàng đến mơ màng, đầu óc quay cuồng. Tay cũng không ngừng vỗ về chơi đùa nơi riêng tư của nàng, lực đạo không nhẹ không mạnh, rất vừa vặn, nàng nhanh chóng thờ gập, thân thể cũng không khống chế được mà mềm nhũn.

Trong lúc đây đưa, nàng đột nhiên nghĩ tới lời dặn dò của mẫu thân, vội vàng đẩy hẳn ra.

Tên đã lên cung chỉ chờ bắn ra, không chần chừ nữa, tách hai chân nàng tiến thẳng vào. Lần này càng quá đáng hơn, ôm nàng vận động một hồi, lại xoay người nàng lại vận động tiếp, Cung Khanh ngỡ ngàng muốn bất tỉnh, rồi lại cảm nhận một cảm giác khác lạ, sau mấy phen dày vò, nàng còn mệt mỏi hơn tối qua, toàn thân mềm nhũn bị hấn ôm về tấm điện.

Ngủ đến nửa đêm, nàng lại bị quấy rầy đến tỉnh, người này thật không biết thoả mãn, nàng hung hăng cắn hấn một cái, nhưng cuối cùng vẫn bị hấn nuốt trọn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:
Khăn Ướt: từ khi gọi tên này, văn của Đại Ngân ta càng lúc càng ướt át. . . Haizzz, phiền muộn.

Thái tử: ta thấy rất tốt.

Khăn Ướt: không, ta muốn giành lại tiết tháo.

Thái tử: Đại Ngân người gần đây thích thứ gì, cứ việc nói thẳng.

Khăn Ướt: ... Uhm, xem ra truyện sau Đại Ngân ta cũng phải viết nam chính là cao soái phú.

Chương 44 – Ghen

Ngày hôm sau lại phải dậy sớm, đến cung Càn Minh nhận sự triều bái của bách quan và các mệnh phụ.

Bận rộn suốt mấy ngày, Cung Khanh mệt đến đau nhức toàn thân. Mộ Thẩm Hoảng cũng bận rộn không kém, nhưng vẫn luôn phong thần tuấn lãng, tinh táo hăng hái bừng bừng phấn chấn, đặc biệt đến tối càng hăng hái gấp trăm, càng đánh càng hăng. Điều này khiến Cung Khanh không thể không bội phục, người luyện võ đúng là dẻo dai hơn người.

Giữa trăm quan triều bái, có hai người khổ sở trong lòng. Một là Thẩm Túy Thạch, một là Mộ Chiêu Luật. Nhạc Lỗi căn bản không hề biết bản thân từng là ứng cử viên, vì thế không tiếc nuôi nhiều, mà

không có ai tiếc nuôi bằng Mộ Chiêu Luật.

Hắn không khống chế được nhìn về phía Thái tử phi. Mấy tháng không gặp, nàng càng thêm xinh đẹp rạng rỡ, thân mặc triều phục tăng thêm phần ung dung quý phái. Nàng ngồi ghế trên, lộng lẫy ngời ngời, khiến không ai dám nhìn thẳng.

Hắn không khỏi nhớ lại lần gặp ở hoa viên Cung phủ, nàng mặc xiêm y hồng nhạt, ngồi trên xích đu, khi đó, nàng vẫn còn là vị hôn thê của hắn. Vậy mà hôm nay đã là nữ nhân của kẻ khác, vừa nghĩ tới cảnh nàng ở dưới thân Mộ Thẩm Hoảng

uyển chuyển thừa hoan, nỗi căm hận khắc cốt ghi tâm lại bùng lên thiêu đốt.

Dường như Mộ Thắm Hoảng cảm nhận được, ánh mắt thâm sâu sắc bén đưa tới, Duệ Vương nhanh chóng cúi đầu.

Mộ Thắm Hoảng nhìn quần thần trong điện, thầm than thở. Vài năm gần đây, thấy Cung Khanh càng ngày càng gần tuổi cập kê, hẳn cũng đặc biệt lưu ý động tĩnh Cung phủ, vì thế, ai từng đến Cung phủ đề cập chuyện hôn nhân hẳn rõ như lòng bàn tay, ví dụ như con trai Thái Thường Tự Khanh, con trai Binh Bộ Thị Lang, đường đệ Vệ

Quốc Công, cháu Tương Dương Hầu đều từng đến Cung gia cầu hôn. Ngoài ra, Tả Vệ Tướng quân Nhạc Lôi là ứng cử viên, Độc Cô Đạc là người theo đuổi, Thẩm Túy Thạch là người thăm mếu, Duệ Vương là vị hôn phu tiền nhiệm.

Vừa liệt kê ra những đóa hoa đào mấy năm qua của Cung Khanh, Thái tử điện hạ tự nhận là lòng dạ rộng rãi độ lượng khoan dung cũng thấy có chút ghen tuông.

Uhm, tối nay nhất định phải bắt nàng đến bù cho nỗi đau lòng này.

Sau khi quan lại triều bái, là đến lượt mệnh phụ.

Xong các thủ tục, Mộ Thẩm

Hoảng cố ý giữ Cung phu nhân và phu nhân An Quốc Công cùng Hường Uyển Ngọc ở lại, trò chuyện cùng Cung Khanh.

Cung phu nhân thăm nghĩ: con rể quả nhiên quan tâm chu đáo.

Bình thường mẹ vợ nhìn con rể đều là càng nhìn càng ưng, Cung phu nhân vốn mắc bệnh hình thức, đối với con rể Thái tử tựa trích tiên tất nhiên càng vừa lòng.

Cung Khanh nhìn mẫu thân, hốc mắt đỏ hoe. Dù mới chỉ hai ngày không gặp, nhưng cảm giác như cách một đời, không còn cơ hội làm nũng với cha mẹ, cũng chẳng biết lúc nào mới được gặp lại hàn huyên.

Cung phu nhân không buồn nhiều thế, cẩn thận đánh giá con gái, thấy Cung Khanh khí sắc kiêu diễm, mắt ướm môi hồng, liền hiểu Thái tử đã mưa móc không ít.

Dù Độc Cô Hoàng hậu không thích Cung Khanh, nhưng có câu nói của Thuần Vu Thiên Mục tất sẽ không làm khó dễ nàng nhiều. Có thân phận Thái tử phi, A Cửu sẽ phải kiềm chế ít nhiều, ít nhất không thể muốn làm gì thì làm như trước đây. Hơn nữa, quan sát lúc Mộ Thảm Hoảng nói chuyện với Cung Khanh, ánh mắt ẩn tình trìu mến, giọng điệu ôn tồn mềm mại, cho thấy đôi vợ chồng son rất hòa

hợp, lòng càng an tâm hơn, chỉ cần có hần che chở thì chuyện gì cũng ổn thỏa.

Hương Uyên Ngọc cũng là tân hôn, mới gả cho Độc Cô Đạc hai tháng, đã là phu nhân Định Viễn Hầu. Nhưng so với Cung Khanh kiều diễm ướn át, cô ta đây vẻ u sầu.

Cũng tại có một kẻ không có mắt xem xét tình hình, vì nịnh bợ Độc Cô Đạc, tặng hai thiếu nữ Cao Ly. Độc Cô Đạc tuy là tân hôn, nhưng nào phải yêu thương Hương Uyên Ngọc thắm thiết, Hương Uyên Ngọc lại là một người tính tình cứng nhắc, chuyện phòng the tương đối khô khan, vì vậy Độc Cô Đạc có phần

khao khát thiếu nữ dị vực phong tình, màn đêm buông xuống liền có mới nới cũ.

Hương Uyển Ngọc cũng không phải kiểu người tiết kiệm dầu đốt đèn, chẳng ngại mất mặt âm ỉ một hồi, cứng rắn không cho Độc Cô Đạc đụng tới hai mỹ nhân kia.

Độc Cô Đạc là kiểu phải lạt mềm buộc chặt, vốn không quá ham muốn hai cô gái Cao Ly kia, vì Hương Uyển Ngọc làm loạn, thấy mất hết mặt mũi, vì thế nhất định phải trấn áp Hương Uyển Ngọc một phen.

Hai người náo loạn ba ngày chưa yên, sau đó Triệu Quốc phu nhân ra

mặt răn dạy Độc Cô Đạc mới dừng lại, chuyện mới tạm lắng.

Cung Khanh không biết chuyện đây, thấy Hường Uyên Ngọc hậm hực không vui, liền cười hỏi: “Chẳng lẽ Định Viễn Hầu phủ có chuyện phiền lòng gì sao?”

Phu nhân An Quốc Công vừa nghe liền giận dữ mà nói: “Có kẻ tặng Hầu gia hai cô gái Cao Ly. Uyên Ngọc đang căng thẳng với hẳn.”

Cung phu nhân nói: “Hầu gia thật thiếu nhạy cảm, mới tân hôn đã nạp thiếp, Uyên Ngọc còn mặt mũi gặp ai.”

Hàn thị nói: “Đúng vậy. Vì thế

Uyển Ngọc mới không chịu.”

Cung Khanh gật đầu: “Biểu tỳ làm thế là đúng, có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, không thể dung túng.”

Trong danh gia vọng tộc, hoàng thân quốc thích, chuyện này là chuyện khó mà tránh được. Cung Khanh thâm nhủ, thật là mẩu thân sáng suốt, gả cho người như phụ thân, cả đời trấn áp, đừng nói nạp thiếp, đến ăn vụng cũng chưa chắc đã có cơ hội. Lại liên tưởng đến bản thân, chỉ sợ không tránh được những nỗi phiền não này.

Bốn người đang nói chuyện, đột nhiên bên ngoài truyền đến một

tiếng cười nhạt.

“Trước đã chẳng thích thú thì đương nhiên lấy về không coi trọng. Bản lĩnh kém cỏi, không giữ được trái tim đàn ông, giờ chỉ có thể khóc lóc om sòm làm người đàn bà chanh chua.”

Vừa lúc A Cửu từ điện Cần Chính đi ra, đi ngang qua thấy mấy người đang nói chuyện. Trước giờ cô ta vốn không ưa Hương Uyên Ngọc, huống chi lại là biểu tỳ của Cung Khanh, càng thêm chán ghét, liền không kiềm chế mà châm chọc mấy câu, sau đó quay lưng đi thẳng về cung Dục Tú.

Hàn thị vừa nghe liền biến sắc,

Hương Uyển Ngọc xấu hổ giận dữ cắn môi.

Cung phu nhân thấp giọng nói: “Đừng để ý, như cô ta nhất định không lấy được chồng.”

Hương Uyển Ngọc tức muốn bùng nổ, có mẹ chồng là Triệu Quốc phu nhân và em chồng là Tiết Giai, chắc chắn A Cửu đã rõ chuyện của cô ta như lòng bàn tay, sau này nhất định sẽ mỉa mai không tha.

Hương Uyển Ngọc thấy không còn mặt mũi nào ngồi lại, liền đứng dậy cáo từ. Cung phu nhân xuất cung cùng Hàn thị và Hương Uyển Ngọc, chờ mấy ngày nữa con gái lại mặt.

Ra đến cửa cung, Hương Uyển Ngọc lên xe ngựa, dòng nước mắt kìm nén hồi lâu rốt cuộc trào ra.

Hàn thị khuyên nhủ: “Uyển Ngọc, đàn ông nạp thiếp là chuyện thường tình, con nên nghĩ thoáng hơn.”

“Mẫu thân, không phải con ngăn cản hẳn, nhưng con mới gả về, hẳn đã vội vã rêu rao nạp thiếp, người khác sẽ nhìn con thế nào, sau này con còn mặt mũi nào gặp thiên hạ.”

Hàn thị nói: “Con đừng đối đầu với hẳn, có việc hãy đi tìm mẹ chồng. Hầu gia thiếu nhạy cảm, nhưng mẹ chồng con là một người khôn khéo, tội gì phải mang tội vào người, để vợ chồng bất hoà.”

Hương Uyên Ngọc nghẹn ngào nói: “Hôm đây con cũng giận quá mất khôn, mới cãi vã với hấn.”

“Đi lấy chồng làm sao giống khi còn ở với cha mẹ, gặp chuyện phải tỉnh táo, bằng không chỉ để người ngoài chế giễu.”

“Tiện nhân A Cửu kia, con không báo thù thì không làm người.”

Hàn thị vội vàng che miệng con gái, thấp giọng nói: “Đừng để người khác nghe thấy.”

Hương Uyên Ngọc yên lặng cắn răng, nhìn ra ngoài rèm xe.

Đi theo bên ngoài có Hương Đại Trụ, bởi vì vóc dáng rất cao to, đầu hấn ngang tầm cửa sổ, Hương Uyên

Ngọc nhìn thấy hấn liền nảy ra một ý nghĩ.

Đến xế chiều, Cung Khanh rất cuộc cũng có thời gian đến cung Trùng Dương thăm Hưởng Thái phi.

Hưởng Thái phi ngóng trông nàng đã lâu, nhìn thấy Cung Khanh liền cầm tay nàng cười rạng rỡ.

“Đứa bé ngoan, con gả cho Thái tử đúng là được như tâm nguyện.”

Cung Khanh mỉm cười không nói, lòng thầm nhủ: là ngài “được như tâm nguyện” có lẽ đúng hơn. Cháu gả cho hấn, thật không uổng công lão nhân gia năm lần bảy lượt giặt dây bắc cầu, khổ tâm sắp đặt cơ hội.

Ra khỏi cung Trùng Dương, trùng hợp gặp A Cửu và Tiết Giai ở ngự hoa viên.

Tiết Giai cười tiến lên làm lễ bái kiến, A Cửu đứng yên không nhúc nhích, ra vẻ không thấy.

Cung Khanh không so đo với cô ta, cười cười rồi dẫn Vân Diệp Vân hủ và mấy thị nữ Đông Cung đi.

A Cửu nhìn bóng lưng Cung Khanh, cắn răng nói: "Người xem cô ta đặc ý không, cậ đã thành Thái tử phi, còn dám kiêu ngạo với ta."

"Cô ta đã khiến Công chúa khó chịu, vậy Công chúa cũng đừng để cô ta dễ chịu."

A Cửu giận dữ nói: "Nhưng cô ta

là Thái tử phi, ta không thể chèn ép như trước kia, nếu làm quá, phụ hoàng mẫu hậu đều sẽ giận, ca ca cũng có sắc mặt tối tăm.”

“Địa vị lúc này của cô ta khó lòng rung chuyển, không thể mạo phạm, nhưng chỉ cần biểu ca thích người khác, cô ta sẽ mất chỗ dựa, không còn đặc ý.”

“Nhưng... hoàng huynh xưa nay không gần nữ sắc, mới là tân hôn, nhất định sẽ không nhanh chóng di tình biệt luyện.”

“Công chúa, mấy ngày trước, có người tặng hai thiếu nữ Cao Ly cho Nhị ca ta. Nhị tẩu ghen tuông, náo loạn ba ngày, cứng rắn đòi đẩy hai

cô gái Cao Ly kia đi. Không bằng, Công chúa nhận lấy, đưa đến Đông Cung.”

“Thiếu nữ Cao Ly kia có xinh đẹp bằng Cung Khanh không?” Dù A Cửu không thích Cung Khanh, nhưng không thể không thừa nhận, toàn kinh thành không có ai đẹp hơn Cung Khanh.

Tiết Giai cười nói: “So dung mạo thì không bằng, nhưng hơn ở mới mẻ, dù có là tiên nữ, thì nhìn lâu cũng muốn đổi món. Huống chi lại là thiếu nữ dị vực, có ý vị mềm mại nũng nịu riêng.”

“Nói cũng đúng. Người đem hai thiếu nữ kia đến cho ta.”

Tiết Giai cười gật đầu.

Hôm sau, quả nhiên Tiết Giai đưa hai thiếu nữ Cao Ly đến cung Dục Tú.

A Cửu cẩn thận đánh giá hai thiếu nữ, đúng là không giống thiếu nữ kinh thành. Quần áo phục sức da thịt vẻ mặt đều có ý vị hoa đại chốn thôn quê, thẳng ở mới mẻ.

“Người tên là gì?”

“Hồi Công chúa, nô tỳ tên Dung Xuân, đây là muội muội nô tỳ, Dung Thu.”

Giọng nói cũng còn nhiều âm địa phương, có chút ngô nghê, có phần dễ thương.

A Cửu cười cười, sai Ti Nghi nữ

quan Trầm Hương: “Đưa hai người này đến Đông Cung, nói là Công chúa tặng hoàng huynh.”

An phu nhân đã bị trục xuất, vị Trầm Hương này là quản sự mới.

Trầm Hương cung kính thấp giọng đáp vâng, dẫn theo hai thiếu nữ Cao Ly đến Đông Cung.

Mộ Thâm Hoảng đã đi đến điện Cần Chính, Cung Khanh đang một mình chuẩn bị lễ vật lại mặt.

Nghe báo có người cung Dục Tú đến, nàng liền dừng tay, nói với Vân Diệp: “Gọi vào.”

Trầm Hương bái kiến rồi đứng dậy, thấy Thái tử phi mặc bộ váy mười hai nếp gấp, còn là dùng màu

hồng phấn và xanh ngọc lục bảo phối với nhau, màu sắc nổi bật thế, đúng là thu hút, khiến lòng người chần động.

Hồng phấn xanh ngọc lục bảo là hai màu tươi mà dễ tụt, bộ xiêm y này còn dùng hai màu sắc nổi bật tôn nhau lên.

Cũng chỉ có Cung Khanh tuyệt sắc chim sa cá lặn mới có thể mặc bộ xiêm y này, không chút thô tục, mà còn rất lộng lẫy.

Một áo choàng bằng gấm trắng hồ hững chảy từ bờ vai bạch ngọc xuống gạch lát đá xanh, khiến Thái tử phi như tiên nữ, khiến người ta không dám rời mắt, so với Thái tử

phi, hai thiếu nữ Cao Ly như sắp chìm xuống bụi trần.

Trầm Hương thầm nghĩ: Công chúa tặng mỹ nhân cho Thái tử thật là một nước cờ dở tệ. Dù có muốn tặng cũng nên tìm người nào dung mạo tuyệt thế, hai người này so với Thái tử phi thật như mắt cá sạnh với minh châu, Thái tử điện hạ hẳn có thể nuốt được mới là lạ.

Cung Khanh nghe Trầm Hương nói xong đưa mắt nhìn hai thiếu nữ Cao Ly đứng sau, mặt không đổi sắc cười nhạt, dịu dàng nói: “Đa tạ ý tốt của Công chúa.”

Trầm Hương trở lại cung Dục Tú, thuật lại y nguyên lời của Cung

Khanh cho A Cửu nghe. A Cửu cười đắc ý, dự định sau bữa tối sẽ đến Đông Cung xem kịch.

Trầm Hương đi rồi, Cung Khanh nhìn hai vị thiếu nữ Cao Ly trước mắt, yên lặng thở dài. Phong cách của A Cửu vẫn chẳng thay đổi chút nào, quân tử báo thù mười năm không muộn không phải tác phong của cô ta, phàm là có thù hận gì là phải báo ngay, cách báo thù cũng rất trực tiếp, không hề cố kỵ. Thủ đoạn hành sự đây cũng chỉ cô ta mới dám làm, bởi vì cô ta là Công chúa duy nhất. Từ lúc sinh ra đã không phải kiêng dè ai, ngoại trừ phụ hoàng mẫu hậu. Vì thế đã nuôi

dưỡng cho cô ta bản tính coi trời bằng vung, muốn gì làm nấy. So với cô ta, thật ra Tiết Giai còn đáng sợ hơn, loại người miệng nam mô bụng bồ dao găm mới là loại khó đề phòng.

Mộ Thẩm Hoảng đi về từ điện Cần Chính, thấy tân nương nhu mì đang dùng tay chống cằm vẻ nghĩ ngợi. Liền lặng lẽ tiến lên, bất thành linh ôm lấy nàng.

“Ai nha, giật cả mình.” Cung Khanh hờn dỗi ngoái đầu nhìn lại.

“Nghĩ gì mà xuất thần vậy.”

Mỹ nhân thản nhiên cười một tiếng: “Đang nghĩ đến Thẩm đại nhân.”

Mộ Thẩm Hoảng vừa nghe nụ cười liền tắt lịm.

Chương 45 – Lại mặt

Chuyện Cung phu nhân chọn Thẩm Túy Thạch làm rể hẳn rất rõ ràng, việc Cung Khanh cứu mạng Thẩm Túy Thạch mấy năm trước hẳn cũng rõ ràng không kém. Dù biết rõ giữa hai người không có gì, nhưng vừa nghĩ tới dung mạo tài hoa xuất chúng của Thẩm Túy Thạch, còn trái tim một lòng mến mộ Cung Khanh, liền không kiềm chế được sự ghen tuông.

Hiển nhiên Cung Khanh nhận ra hẳn đang đau khổ kìm nén sự ghen tuông, cố ý ân cần hỏi han: “Thẩm

đại nhân gần đây có khỏe không?”

“Tại sao đột nhiên lại nghĩ đến hẳn?” Mộ Thấm Hoảng nghe giọng nói mình chua chát.

“Bởi vì hôm nay Công chúa phái người đến, thiệp liên nghĩ tới Thấm đại nhân.”

Mộ Thấm Hoảng vừa nghe đến A Cửu thì nhíu mày, “A Cửu đến làm gì?”

“Phái người mang quà đến tặng.”

Mộ Thấm Hoảng a một tiếng, không hỏi là quà gì, bởi vì hẳn không quan tâm, điều hẳn quan tâm là tại sao mỹ nhân trong lòng lại nhớ đến Thấm đại nhân.

“Phu quân không muốn biết là

quà gì sao?"

"Quà gì?"

Cung Khanh gật đầu với Vân Diệp: "Mang quà lên đây."

Chỉ chốc lát, hai vị mỹ nhân Cao Ly đã được dẫn tới trước mặt Mộ Thâm Hoảng.

Mộ Thâm Hoảng vừa nhìn liền hiểu, mấy năm gần đây hẳn được tặng không ít "món quà" thế này, chỉ có điều ai tặng thì trả, chưa bao giờ giữ lại.

Cung Khanh cười cười nhìn hẳn: "Điện hạ, đây là 'món quà' của Công chúa muội muội."

Mộ Thâm Hoảng lúng túng cười khó xử.

Cung Khanh cười càng rạng rỡ, dịu dàng hỏi: “Điện hạ có thích không?”

Mộ Thâm Hoảng quần bách sờ mũi, thấp giọng nói: “A Cửu làm chuyện hoang đường.”

Ánh mắt Cung mỹ nhân nũng nịu ước át như hồ thu, giọng nói thỏ thẻ động lòng người: “Nếu điện hạ thích, thiếp thân sẽ an bài bọn họ đến thư phòng, hàng ngày điện hạ phải vất vả phê duyệt tấu chương, ngẩng đầu thấy mỹ nhân coi như bồi bổ con mắt, thư giãn tinh thần.”

Mộ Thâm Hoảng vội nói: “Không cần. Hai người này nàng trả lại cho A Cửu đi.”

Cung Khanh trừng mắt, “Điện hạ thật sự không muốn?”

“Tất nhiên.” Mộ Thẩm Hoảng thăm nhủ, lời nàng nói với Tiết Nhị hôm đó ta còn nhớ mồn một, giờ còn định bầy ta, tiểu nha đầu xảo quyết.

Cung Khanh thản nhiên cười một tiếng, thăm nhủ: coi như ngài thông minh, nếu dám giữ lại, chờ xem ta xử lý ngài thế nào.

“Dù gì cũng là ý tốt của Công chúa, người đã đưa tới sao tiện trả về, chi bằng để thiếp gửi tặng người khác, điện hạ thấy như thế nào ”

“Chuyện nhân sự Đông Cung nàng toàn quyền xử lý, không cần

hỏi ta.”

Cung Khanh cười cười, quay đầu nhìn hai vị mỹ nhân, đang định lên tiếng, nội thị tuyên A Cửu Công chúa đến.

Cung Khanh tự nhủ, đến đúng lúc lắm.

A Cửu đi vào, liếc mắt liền thấy hai vị mỹ nhân Cao Ly đang tươi cười đứng trước mặt Mộ Thẩm Hoảng, cô ta nhìn Cung Khanh với vẻ khiêu khích, thậm chí: sao rồi, có khó chịu không. Dù hoàng huynh không vừa mắt hai người này thì coi như để người phải khó chịu một phen. Người không thoải mái, ta mới thoải mái.

Cung Khanh cười cười nhìn cô ta, không chút tức giận, vẻ mặt bình thản, thần sắc rạng rỡ vui vẻ.

A Cửu rất ngạc nhiên, trên đời này có nữ nhân không biết ghen sao? Hay Cung Khanh không phải nữ nhân?

“Hoàng huynh, anh có thích món quà này không?”

Mộ Thẩm Hoảng nhíu mày nói: “Em mang về đi.” Thật là cô em chỉ sợ thiên hạ không loạn, làm người khác phải đau đầu.

“Quà đã tặng nào có đạo lý mang về. Hoàng huynh giữ đi, cặp chị em này biết múa kiêu Cao Ly, lại biết làm món ăn Cao Ly.”

Cung Khanh cười cười: “Món quà này của Công chúa đúng là ai cũng phải thích, đáng tiếc điện hạ đã đủ người hầu hạ, phụ hoàng mẫu hậu từ trước tới giờ để xứng cần kiệm, Đông Cung cũng không tiện nuôi người thừa phô trương lãng phí. Nếu Công chúa không chịu thu hồi, ta đành gửi hai vị mỹ nhân này đến tặng Thẩm đại nhân.”

Mặt A Cửu liền biến sắc.

Cung Khanh cười nói: “Thẩm đại nhân một thân một mình ở lại kinh thành, lại chưa lập gia thất, người hầu trong phủ khó tránh chuyện chiếu cố không chu toàn, không bằng tặng hẳn hai thị nữ này hầu

hạ sớm khuya. Công chúa thấy thế nào "

Mộ Thẩm Hoảng nhượng mào, dùng tay che miệng, quay mặt nín cười. Tiểu nha đầu, đúng là gậy ông đập lưng ông.

A Cửu giận đến cắn răng, cao giọng nói: "Chuyện trong phủ Thẩm đại nhân không nhọc người quan tâm."

Cung Khanh cười thản nhiên: "Chuyện của Đông Cung cũng không nhọc Công chúa lo lắng."

A Cửu nhe răng, xoay lưng nói với Trầm Hương bằng giọng oán giận: "Mang người về."

Trầm Hương vội vàng đưa mắt

nhìn hai mỹ nhân Cao Ly, A Cử hậm hực dẫn người rời đi.

Mộ Thẩm Hoảng lúc này mới cười phì một tiếng, véo mũi Cung Khanh, “Tiểu hồ ly.”

Cung Khanh cười thản nhiên: “Điện hạ, ngài không nở sao?”

Mộ Thẩm Hoảng vội vàng nghiêm mặt nói: “Rốt cuộc là sao.”

Lúc này Cung Khanh mới đánh mặt nói: “Đây là điện hạ chính miệng nói ra, sau này, đến một người thì tiến một người, đến một đôi thì tiến một đôi, điện hạ đừng tiếc nuôi.”

Hắn cười: “Không tiếc, chỉ cầu Khanh Khanh thương tiếc cho ta.”

Dứt lời, tay liền lần mò làm chuyện xấu xa.

Cung Khanh vội vàng giữ tay hẳn lại, nhẹ giọng nói: “Bê con hồng nhận trong bồn tắm đi đi, để đây tắm không tiện.”

Hắn cười, “Khanh Khanh ở trên đây bị gò bó đúng không?”

Nàng xấu hổ đỏ mặt, vội nói: “Không phải.”

“Ta thấy rất tốt mà, đang nghĩ xem có nên đặt vào trong bể một đóa xuất thủy phù dung không, ta và nàng ở trên đó làm hoa nở hai cành được không?”

Thế này thì mỹ nhân đành cam bái hạ phong, mặt đỏ tía tai đứng

dậy bỏ đi.

Ngày lại mặt, Cung phủ náo nhiệt phi thường, Cung phu nhân đã chuẩn bị nghênh đón con rể con gái xong xuôi. Ăn xong điểm tâm, Cung phu nhân liền đứng ngồi không yên đi vòng tròn trong phòng.

Cung Cẩm Lan cười kéo phu nhân ngồi xuống ghế, "Gấp gì chứ, đi từ hoàng cung đến đây còn mất một thời gian, phu nhân chờ vội."

Mãi rồi cũng đến trưa, bên ngoài vang tiếng nhã nhạc, Cung phu nhân đứng bật dậy, vội vã ra cổng.

Đoàn nghi trượng Đông Cung đã đến .

Lần này đôi vợ chồng mới cưới

ngồi chung một xe ngựa màu vàng. Nóc xe màu vàng kim phản chiếu ánh mặt trời ban trưa chói lọi, khiến những người khác muốn lòa con mắt.

Mộ Thâm Hoảng xuống trước, đưa tay đỡ Cung Khanh. Hai người đều mặc lễ phục cung đình màu đỏ đậm, xúng đoi vừa lửa như đoi người ngọc bước từ trong tranh ra.

Cung phu nhân nhìn cũng thấy mãn nguyện.

Bốn người cùng thi lễ, đầu tiên là vợ chồng Cung Cẩm Lan làm lễ quân thần, sau đó mới là Mộ Thâm Hoảng làm lễ với cha mẹ vợ.

Sau khi vào sảnh chính, Mộ Thâm

Hoảng và Cung Cẩm Lan ngồi ghế trên nói chuyện. Cung phu nhân liền kéo tay con gái đến phòng bên cạnh, dự định hỏi hết những chuyện riêng tư.

Cung Khanh đa chuẩn bị tâm lý từ trước, chỉ cười chờ mẫu thân đặt câu hỏi.

“Hoàng hậu và A Cửu có từng làm khó dễ con không?”

“Hoàng hậu xưa nay lạnh nhạt, A Cửu không đủ bản lĩnh gây sóng gió, mấy ngày trước đưa hai cô gái Cao Ly từ Định Viễn Hầu phủ đến Đông Cung, bị con đẩy đi.”

“Con đẩy đi thế nào?”

“Con nói Đông Cung không thiếu

người hầu hạ, tặng lại cho Thẩm Túy Thạch.”

Cung phu nhân vừa nghe liền bật cười: “Đúng là ý hay, để cô ta bê đá tự đập chân mình.”

Cung Khanh cười nói: “Mẫu thân yên tâm, trước kia A Cửu và con là quân thần, con dù ấm ức cũng không thể phản kháng, nhưng nay đã khác, cô ta không thể làm gì con nữa.”

“Chỉ cần Thái tử che chở sẽ không có ai làm gì được con.”

Cung Khanh đỏ mặt nói: “Hắn đối xử với con rất tốt.”

“Tốt thế nào?”

“Tóm lại là rất tốt.” Nàng sao có

thể mặt dày nói rõ là tốt thể nào, ngoài chuyện ân ái mặn nồng, đối xử hàng ngày cũng ngọt ngào tình tứ đến mức nàng muốn tan chảy.

Cung phu nhân xưa nay hiểu con gái như lòng bàn tay, liền nói: “Mấy ngày này là lúc dễ thụ thai, con đừng cùng phòng với hấn.”

Cung Khanh xấu hổ đỏ mặt, thấp giọng nỉ non: “Con không chịu, nhưng hấn đã ham muốn con làm sao phản đối được...”

Cung phu nhân vừa nghe liền hiểu, nhìn dáng vẻ nũng nịu thẹn thùng này có người đàn ông nào kiểm chế được, huống chi Thái tử lại đương tuổi trẻ sức lực dồi dào,

vừa mới tân hôn, chưa hết hứng thú.

“Còn một biện pháp.” Dứt lời, Cung phu nhân kể tai con gái thì thầm.

Cung Khanh xấu hổ không dám ngẩng đầu, gắt lên: “Mẫu thân.”

“Đừng ngắt lời, người khác muốn học hỏi cũng không có bà mẹ thông kim bác cổ như ta đâu.” Cung phu nhân lại nói: “Nếu thật sự không chống cự được thì làm thế.” Dứt lời lại thì thầm mấy câu.

Cung Khanh vừa sợ vừa thẹn, “Không.”

Cung phu nhân vừa nghe nữ nhi chối đây đây liền sảng giọng: “Rốt

cuộc con đã xem tấm gương ta đưa chưa?”

Cung Khanh ngượng ngùng mân mê tay không lên tiếng, cô dâu mới sao có thể mạnh dạn như phụ nữ trung niên.

“Chuyện vợ chồng vô cùng quan trọng, hẳn thỏa mãn với con, tất nhiên sẽ không nghĩ đến người khác, nhưng nếu không được thỏa mãn, không tránh khỏi vụng trộm.”

Câu so sánh này khiến Cung Khanh vừa buồn cười vừa ngượng ngùng.

“Con nhìn Uyên Ngọc mà xem, nó bảo thủ câu nệ chẳng khác gì khúc gỗ, mới khiến Tiết Nhị vừa tân hôn

đã muốn người khác.” Cung phu nhân khuyên chân thành: “Phương diện này có rất nhiều bí quyết huyền bí, con từ từ học hỏi, nhất định phải xem thật kỹ cái gương ta đưa.”

Cung Khanh càng nghe càng đỏ mặt, nhưng cũng biết mấu thân khổ tâm suy nghĩ cho mình, cũng là đạo lý không sai.

Ăn xong cơm trưa, Mộ Thẩm Hoảng và Cung Khanh rời Cung phủ.

Trước khi đi, Cung phu nhân dùng tay ra hiệu với con gái hình tròn, ý chỉ tấm gương.

Cung Khanh lập tức hiểu, xấu hổ đỏ mặt vội vàng lên xe.

Mộ Thấm Hoảng hỏi: “Nhạc mẫu làm thế là có ý gì?”

Cung Khanh e thẹn nói: “Mong thiếp và ngài đoàn viên mỹ mãn.”

Mộ Thấm Hoảng cười nói: “Nhạc mẫu thật sâu sắc.”

Trở lại Đông Cung, thừa dịp Mộ Thấm Hoảng đi điện Cần Chính, Cung Khanh lặng lẽ đóng cửa, lấy gương ra xem, tuy là một mình trong phòng, nàng vẫn ngượng ngùng không thôi. Trong đó có mấy tư thế đã thử qua, mấy tư thế nhìn mà không tưởng tượng nổi, mặt đỏ tim đập.

Đến lúc quan trọng, không tự chủ mà toàn thân nóng bừng, như một

luồng ham muốn bốc lên. Nàng vội vã đứng dậy, xoay gương đồng lại định cất xuống đáy rương.

Đúng lúc này, nàng ngửi thấy một khí tức thanh tân quen thuộc, mấy ngày đầu gối tay ấp với Mộ Thắm Hoảng, nàng đã quá quen thuộc khí tức của hắn.

Nàng vội vàng quay đầu lại, giấu gương sau lưng. Quả nhiên, hắn đã đứng sau lưng nàng từ lúc nào, cười xấu xa định tập kích bất ngờ.

Cung Khanh sảng giọng: “Ngài chỉ biết dọa người khác giật mình.”

“Nàng giấu gì sau lưng?”

Cung Khanh vội nói: “Không có gì, chỉ là tấm gương.”

Vừa nhìn kiều thô đỏ mặt, hăn liền biết không đơn giản thế. Liền cười ranh mãnh giơ tay, kéo nàng rồi cướp tấm gương.

Hăn cười thâm sâu a lên một tiếng, "Vừa rồi Khanh Khanh 'nghiên cứu' thứ này sao."

Cung Khanh nghe từ "nghiên cứu" mà mặt đỏ bừng, nụ cười ranh mãnh của hăn càng đáng ghét làm sao.

Nàng xấu hổ buồn bực muốn giật lại: "Trả cho thiếp."

Hăn tránh né, cười hì hì nói: "Vi phu đích thân 'thực hành' cùng Khanh Khanh được không? Khanh Khanh thích tư thế này?" Hăn chỉ

vào gương đồng, “Hay là tư thế này?”

Mỹ nhân thấy tình thế không ổn, mặc kệ tấm gương tìm cách thoát thân.

Hắn làm sao buông tha. Bế bổng nàng lên giường, đè nàng xuống nói: “Không bằng thử hết cả mười tám tư thế?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thái tử: lý thuyết phải đi đôi với thực hành, chỉ nhìn không không thể học được

Khanh Khanh: không

Thái tử: không thử toàn bộ làm sao biết Khanh Khanh thích tư thế

nào

Khanh Khanh: Khăn Ướt Đại
Ngân nhanh tới cứu ta

Khăn Ướt: thế là sắp hết năm ...

Thái tử: quà năm mới Lý Vạn
Phúc đưa đến chỗ Đại Ngân rồi,
thỉnh Đại Ngân về nhà nhận đi

Khăn Ướt: điện hạ thật thấu hiểu
lòng người

Thái tử: Đại Ngân, chương sau
chắc người hiểu phải nói gì

Khăn Ướt: ... Khanh Khanh bảo
trọng ...

Chương 46 – Giận dữ

“Đừng.” Nàng vội vàng đứng dậy
chạy trốn, nhưng hăn đã nhanh tay
giữ váy.

Sau khi hồi cung nàng lại thay bộ váy mười hai nếp gấp. Tà váy phôi hồng nhạt xanh ngọc lục bảo như một đóa hoa nở rộ, toát lên sự kiêu diễm, càng tôn lên dung nhan mỹ lệ đang xấu hổ thẹn thùng.

Tà váy mỏng nhẹ thướt tha, khiến hẳn nhớ đến Quỳnh lâm yển, nàng đã mặc một chiếc váy màu lục nhạt, như hoa mai bay trên thảm cỏ.

Lúc đấy hẳn nhìn mà chỉ muốn xé tà váy kia, trời cao như hiểu ý, để gió đông giúp hẳn hoàn thành tâm nguyện, tơ vàng trên nhẫn ngọc làm rách váy, lần này hẳn càng muốn tự tay động thủ.

Hắn ngồi dậy, ánh mắt sâu kín, cười như có như không vén tà váy nàng, hơi dùng sức một chút liền nghe tiếng roẹt, hắn lại tìm kiếm, xé tiếp nếp gấp thứ hai. Cung Khanh còn tưởng hắn đã buông tha, thấy hắn xé thành từng mảnh một, vừa vội vừa thẹn, vội đẩy hắn ra đứng lên.

Nàng sao có thể độ sức với hắn, giằng co đôi với hắn chỉ là thêm phần tình thú.

Hắn cười hì hì xé váy thành mười hai mảnh phất phơ, trong nháy mắt, cảnh xuân hiện ra. Cặp chân trắng mịn ngọc ngà ẩn hiện dưới những lớp váy, cố che chắn thế nào cũng

thất bại.

Cung Khanh xấu hổ bất đắc dĩ, tầm mắt Mộ Thâm Hoảng ngập tràn xuân sắc, làm nụ cười của hắn dần trở nên nham nhở bỉ ổi, Cung Khanh giận, đưa tay xé y phục của hắn, đáng tiếc người ta mặc vải gấm, nàng làm thế chỉ khiến hắn cười vui vẻ.

“Vi phu tự cười, không nhọc Khanh Khanh động thủ.”

Dứt lời, trường bào tím thêu kim long liền bị hắn cởi ra, thấy tình thế càng lúc càng không ổn, nàng thôi luôn dự định báo thù, nhảy xuống giường chạy trốn. Hễ cử động thì cảnh xuân càng lộ liễu, nàng vừa

thẹn vừa giận, xoay người lẩn trốn.

Hắn nắm lấy tay nàng, đè nàng xuống, cười nói: “Khanh Khanh vẫn còn váy thế này sao?”

Nàng xấu hổ: “Có cũng không mặc.”

“Vậy vì phu cưới hộ nàng.”

“Đừng...”

Độ sức với hắn chỉ như lấy trứng chọi đá, chẳng mấy chốc mỹ nhân đã bị cướp đoạt sạch sẽ.

Da thịt mượt mịn nõn nà như bạch ngọc, kiều diễm ướt át, khiến lòng người xao xuyến, không muốn rời tay, tấc tấc tiêu hồn. Hắn say đắm quên chốn quay về.

“Điện hạ, hôm nay thiếp rất

mệt.” Cung Khanh cố ý ra vẻ mệt mỏi, nghĩ muốn cự tuyệt cầu hoan.

“Không cần Khanh Khanh động thủ, phu quân hầu hạ nàng, Khanh Khanh chỉ cần hưởng thụ.” Vừa nói, người đã bị hấn đặt xuống, Cung Khanh đỏ mặt, con người này thật mặt dày.

“Điện hạ... a...” Còn chưa dứt lời đã thấy hấn cắn xuống bầu ngực căng tròn.

Hấn nói dứt quãng: “Đừng gọi điện hạ, gọi ca ca, phu quân.”

“Phu quân...” thấy không trốn được nữa, nàng không thể làm gì khác hơn là xấu hổ đỏ mặt, nhắm mắt run rẩy đưa tay thân mật,

muốn dùng chiêu thức Cung phu nhân truyền thụ.

Vừa đụng tới vật nóng rực kia, nàng liền thấy hoảng sợ, dù ngày nào cũng ân ái mấy lần, nhưng gương ngùn chưa từng nhìn kỹ, giờ chạm đến càng hiểu tại sao khó mà đón nhận. Nàng xấu hổ nắm vật kia đưa tay lên xuống.

Một luồng tà hỏa bốc thẳng lên đỉnh đầu. Mộ Thẩm Hoảng hít một hơi, vừa mừng vừa sợ, mấy lần ân ái nàng đều cự tuyệt ít nhiều, đây là lần đầu tiên chủ động, dáng vẻ e lệ mất tự nhiên khiến hắn chỉ hận không thể nuốt gọn ngay lập tức.

Tay nàng quá nhỏ, không cầm

được, khó khăn lắm cũng chỉ được một nửa, trêu chọc hẳn càng thêm khó nhin, nàng lại là lần đầu, ngượng ngùng nửa chừng, kỹ thuật vụng về, không hạ hỏa được còn đổ thêm dầu vào lửa, hẳn gỡ tay nàng ra, tiến thẳng vào đào nguyên.

Cung Khanh thấy thế thẫm sợ hãi, giãy dụa không chịu phối hợp, nhưng chỉ khiến hẳn thêm ham muốn, dù nàng nghẹn ngào xin tha cũng không dừng tay.

Giây phút cuối cùng, nàng vòng tay ôm lưng hẳn, xấu hổ nói: “Đừng ra bên trong.”

Đang lúc mất hồn làm sao hẳn nghe được nàng nói gì, nàng bị va

chạm nên nói không thành tiếng, chỉ như nũng nịu rên rỉ.

Tất nhiên, một dòng nước ấm rót vào, nàng vội sáng giọng: “Sao ngài không ra ở ngoài.”

Lúc này hẳn mới nhận ra câu vừa rồi có ý nghĩa gì, liền hỏi: “Tại sao?”

“Thiếp chưa muốn có...” Nàng chưa dứt lời, Mộ Thắm Hoảng đã sa sầm nét mặt, không nói không rằng khoác áo đi tắm.

Xưa nay đều là hẳn bế nàng cùng đi. Cung Khanh không hiểu nổi, vừa rồi vẫn còn nhiệt tình như lửa, sao chớp mắt đã lạnh lùng ?

Mộ Thắm Hoảng tắm xong lại đi thư phòng. Càng lúc càng kỳ lạ, từ

lúc thành hôn, có tối nào hấn không
quấn quít với nàng, nhiều lần ham
muốn.

Cung Khanh tự đi tắm, phối hợp
tự đi ngủ. Lòng thầm nhủ, con
người hẹp hòi, chỉ bảo hấn ra ở
ngoài hấn liền giận.

Mộ Thâm Hoảng ngồi trong thư
phòng một hồi, cầm sách mà chẳng
vào được chữ nào, câu nói “Thiếp
chưa muốn có...” lặp đi lặp lại bên
tai.

Phân tích tỉ mỉ quan hệ giữa
nàng và hấn, luôn là hấn có phần
cưỡng ép, nàng chưa bao giờ nghĩ
tới chuyện gả cho hấn, cũng chưa
bao giờ tỏ vẻ có tình cảm với hấn.

Nếu không phải hẳn làm mọi cách khiến nàng không lấy được chồng, thì nàng đã gả cho người khác từ lúc nào, nếu không phải nhờ câu nói của Thuần Vu Thiên Mục, giờ nàng đã là Duệ Vương phi, nào có chuyện cam tâm tình nguyện gả cho hẳn. Đêm động phòng bắt hẳn làm mười ba bài thơ, quá đủ để nói lên nỗi oán hận trong lòng nàng.

Hẳn cũng biết, hẳn có phần cường thủ hào đoạt, nàng gả cho hẳn không phải cam tâm tình nguyện, cùng lắm chỉ là tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, chỉ sợ trong lòng chưa hề có hẳn. Vì thế khi cùng phòng với hẳn mới gượng

gạo đến thế, còn nói không muốn có.

Mộ Thắm Hoảng xưa nay kiêu ngạo tự phụ, rất ít khi bị tổn thương lòng tự ái, giờ như một cái dằm găm vào tim. Chiếm được thể xác nàng thì đã sao, lòng nàng có chỗ nào cho hắn? Đến tận hôm nay nàng còn nghĩ đến Thắm Túy Thạch.

Ngay lập tức, một cơn ghen tuông lại bùng lên. Ghen với thần tử của mình, để người khác biết hắn còn mặt mũi nhìn ai.

Hắn chấp tay đi vài vòng trong thư phòng, đầu óc tràn ngập hình ảnh của nàng, ánh mắt nụ cười

khiến lòng hẩn cồn cào. Được một lát lại không kiềm chế được mà về phòng.

Trong phòng nển đỏ chập chờn, hương trầm lượn lờ trong tĩnh lặng, hẩn bước nhẹ đến trước giường, vén màn.

Hẩn cho là nàng đang đợi hẩn, kết quả thấy nàng đã ngủ say, lòng càng buồn bã, hiển nhiên nàng không đặt hẩn trong lòng, đối với chuyện hẩn vui buồn đi hay ở nàng chẳng chút quan tâm, thản nhiên ngủ trước.

Hẩn yên lặng nhìn dung mạo xinh đẹp của nàng, vừa yêu vừa hận. Đáng giận nhất là, vừa nhìn

thấy nàng lại không kìm nén được ý nghĩ thân mật với nàng. Nàng mọi cách khước từ, chưa từng chủ động phối hợp hay có thái độ vui vẻ, lúc nào cũng miễn cưỡng gượng gạo, chỉ muốn càng nhanh càng tốt, có thể thấy tình cảm với hần lạnh nhạt thế nào.

Hần hít một hơi thật sâu, nằm xuống cạnh nàng, hương thơm thoang thoảng, thật quá dày vò, hần đau khổ kiềm chế ham muốn thân mật lần nữa.

Ai ngờ nàng bất ngờ trở mình, cánh tay ngọc vắt sang, đặt lên ngực hần, ngón tay còn vô tình vuốt ve hạt tròn đỏ.

Hồ hấp hấn cứng lại, giữ cánh tay nghịch ngợm kia, chỉ chốc lát, chân ngọc ngà lại vắt sang, không chút khách khí hạ xuống đùi hấn.

Trong nháy mắt, một luồng hỏa khí bùng lên, thân dưới có phản ứng.

Rõ ràng khi tình rất nhu thuận thực nữ, sao ngủ lại vô kỷ luật thế này?

Ngừng một hồi, chân ngọc lại co lên, trái ngang là chạm tới chỗ đang rục rịch.

Hấn hít một hơi, hấn không phải Liễu Hạ Huệ, loại trêu chọc này thật sự khảo nghiệm định lực của hấn, mà trước mặt nàng định lực chỉ là

số không.

Hắn xoay người, đặt nàng dưới thân, hung tợn hôn nàng, nổi ghen tuông ầm ức trong lòng bùng nổ như muốn hút hết không khí của nàng.

Cung Khanh âm thầm hồi hận, vừa rồi giả bộ ngủ trêu chọc hắn, vốn định mong hắn bớt giận, không ngờ lại thành châm lửa. Lần này thật là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Mưa tạnh gió ngừng, Mộ Thâm Hoảng đứng dậy, đang định bế Cung Khanh đi phòng tắm, nàng lại xoay lưng lại hừ một tiếng, còn vùi mặt xuống gối, chỉ để cho hắn bờ

vai ngọc ngà và tấm lưng trắng mịn.

Uyên ương hí thủy, một mảnh vải đỏ khoác lên eo nàng, sóng vỗ dập dờn, lung linh ảo diệu khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Hắn đặt tay lên vòng eo mềm mại, trùi mền gọi: "Khanh Khanh."

"Không phải là ngài không thèm để ý đến thiếp sao?" Cung Khanh bĩu môi, ra vẻ tức giận.

Hắn nhìn mà mềm lòng, nổi ấm ức tất nhiên gạt qua một bên, kê tai mỹ nhân dỗ dành.

Mỹ nhân không chịu buông tha, mắt long lanh không biết là ánh nấn hay nước mắt, tủi thân nói: "Vừa rồi

ngài phẩy tay áo bỏ đi, ai biết đã chọc giận ngài thế nào, vợ chồng với nhau có gì nên nói thẳng chứ.”

Tâm sự lòng hẩn sao có thể nói ra lời, dừng một chút chỉ nói: “Ra ở bên trong mới thoải mái.”

Cung Khanh cũng cho là vậy, căn bản chưa bao giờ nghĩ đến chuyện con người kiêu ngạo như hẩn lại quan tâm chuyện lòng nàng có hẩn hay không.

Hai người lại hòa hảo như lúc ban đầu, đúng là đầu giường cãi nhau cuối giường hợp. Thái tử điện hạ bế mỹ nhân đi tắm, chăm sóc đủ bề. Tắm xong, hai người ôm nhau ngủ.

Cung Khanh thăm nhủ, cách của mẫu thân chỉ thích hợp để áp dụng với phụ thân. Phụ thân vì xuất thân kém hơn, tất nhiên cũng ngoan hiền nghe lời hơn người.

Mà Mộ Thâm Hoảng sinh ra đã là thiên chi kiêu tử, tâm cao khí ngạo, tất nhiên mạnh mẽ ngang ngược, không thể chịu chút thiệt thòi nào.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Khăn Ướt: lần này điện hạ đã hài lòng chưa?

Thái tử: uhm, Đại Ngân có thể để Khanh Khanh ngày nào cũng mặc kiểu váy đó không?

Khăn Ướt: Đại Ngân ta đã vượt

qua giới hạn rồi.

Thái tử: Đại Ngân người thật sự có giới hạn sao?

Khăn Ướt: haizzz, từ khi bị các người gọi Khăn Ướt, Đại Ngân ta không thể bớt ướt át hơn được

Chương 47 – Thương cúc yển

Hàng ngày, Cung Khanh cùng Mộ Thẩm Hoảng thần hôn định tỉnh, Tuyên Văn Đế đối với nàng rất hòa ái, Độc Cô Hoàng hậu khách sáo lạnh nhạt từ trước tới giờ không đổi, A Cửu vẫn nhìn thấy là mặt nặng mày nhẹ. Cung Khanh chưa từng ôm hy vọng sẽ chung sống hòa bình với A Cửu, vì thế đối với cô ta vẫn

kính nhi viễn chi, cũng may nàng và Mộ Thâm Hoảng ở Đông Cung, dù là thỉnh an sáng tối thì ngày cũng chỉ phải gặp A Cửu hai lần mà thôi. Hơn nữa luôn có Mộ Thâm Hoảng bên cạnh, A Cửu dù có liều lĩnh, cũng không dám gây sự trước mặt hoàng huynh.

A Cửu nhìn Cung Khanh và hoàng huynh có đôi có cặp, lòng bùng ghen tức. Chuyện của cô ta và Thâm Túy Thạch mờ mịt không hện, tất cả chỉ tại Cung Khanh, cơn tức này nuốt trôi thế nào. Độc Cô Hoàng hậu tỏ thái độ kiên quyết với hôn sự của cô ta, một bước không lùi, Thâm Túy Thạch không cam

tâm tình nguyện, không chính miệng thỉnh cầu thì quyết không gả A Cửu. Yêu cầu này thật khiến A Cửu bó tay chịu trói, rầu đến gãy mòn.

Lúc này, cô ta liền nhớ đến Tiết Giai, từ khi An phu nhân bị Mộ Thảm Hoảng trục xuất khỏi cung, Tiết Giai liền trở thành bạn tâm giao kiêm người tư vấn của cô ta, rất được cô ta tín nhiệm. So với An phu nhân, Tiết Giai càng thích hợp để bày mưu tính kế hơn, không chỉ vì Tiết Giai nhiều mưu ma chước quỷ, mà còn vì hai người tuổi tác tương đương, dễ đồng quan điểm.

Vì vậy, A Cửu liền phái người

triệu Tiết Giai vào cung, tán gẫu vài câu, A Cửu nói: “Mẫu hậu không chịu nhượng bộ.”

Tiết Giai vừa nghe liền hiểu là cô ta nói đến chuyện với Thẩm Túy Thạch.

“Công chúa đừng nóng, không phải là đi phản đối Thẩm đại nhân, chỉ là muốn Công chúa có thể giả cho một người thật lòng thương yêu Công chúa. Nếu Thẩm đại nhân này sinh tình cảm với Công chúa, yêu thương thật lòng, không cần Công chúa đi cầu, dì cũng sẽ chủ động chọn Thẩm đại nhân làm Phò mã.”

“Làm thế nào mới có thể khiến hãn này sinh tình cảm với ta?” A

Cửu vừa ngượng ngùng vừa đau đầu. Từ nhỏ đến lớn, cô ta yêu cầu là có, đã bao giờ bị người cự tuyệt, thật sự có cảm giác không biết phải bắt đầu từ đâu.

Tiết Giai cười nói: “Lấy lòng để thành tâm đầu ý hợp.”

“Lấy lòng hẳn thế nào?”

“Thẩm đại nhân thích gì, Công chúa có biết không?”

A Cửu ngẩn ra, trước giờ cô ta chỉ nghĩ mình thích hẳn, chưa từng quan tâm tới chuyện hẳn thích gì, thậm chí chưa từng nghĩ tới.

“Chuyện đó thì... ta sẽ phái người đi thăm dò.”

Tiết Giai lại nói: “Tục ngữ nói,

lâu ngày sinh tình, nhưng Công chúa thân ở hậu cung, Thẩm đại nhân và Công chúa hiếm khi gặp mặt, làm sao bồi dưỡng tình cảm? Hẳn sao có cơ hội phát hiện ra ưu điểm của Công chúa.”

Câu này thật là chạm đến đáy lòng A Cửu, trước giờ cô ta vẫn tự thấy bản thân là độc nhất vô nhị, không ai sánh bằng, Thẩm Túy Thạch không rung động với cô ta, không phải vì cô ta không tốt, mà là vì hẳn không có cơ hội thấy được ưu điểm của cô ta. Ví dụ như hẳn một lòng thầm mến Cung Khanh, chẳng phải vì Cung Khanh năm đó bỏ ra hai mươi lạng bạc cứu mạng hẳn

sao. Đối với A Cửu mà nói, hai mươi lượng bạc có là cái gì, hai vạn vạn lượng cũng bỏ ra được. Vấn đề là không có cơ hội.

Nhưng cô ta chưa từng nghĩ đến chuyện, nếu năm đó là cô ta gặp cậu bé Thẩm Túy Thạch rách rưới ăn xin, thì cô ta liệu có chịu liếc nhìn một cái.

“Vậy người nói xem phải làm thế nào?”

“Công chúa nên tìm cho Thẩm đại nhân một chức vị thường xuyên ra vào cung, như vậy mới có thể thường xuyên gặp gỡ hẳn, chễ tạo cơ hội.”

A Cửu chống tay vào má suy nghĩ

một chút, vui vẻ nói: “Hắn vẫn chương lai láng, Trung Thư Xá Nhân là chức thích hợp nhất, tạm thời có thể thường xuyên ra vào cung đình.”

“Công chúa anh minh, không có chức vị nào hợp với Thẩm đại nhân hơn thế, chỉ không biết dượng có đồng ý hay không.”

“Ta đi tìm phụ hoàng ngay.”

A Cửu đi tìm Tuyên Văn Đế để làm nũng yêu cầu ngay lập tức. Thật lòng Tuyên Văn Đế cũng rất coi trọng Thẩm Túy Thạch, kiên cường ngạo khí lại có tài hoa, nếu A Cửu đã cầu xin, cũng coi như thuận nước đẩy thuyền, giúp con gái tạo

chút cơ hội, hy vọng có thể hoàn thành tâm nguyện.

Sau khi Thẩm Túy Thạch làm Trung Thư Xá Nhân thường xuyên ra vào cung đình. A Cửu tất nhiên tìm đủ mọi cách tiếp cận hẳn, thỉnh thoảng đưa tặng hẳn ít đồ chơi hiếm lạ của cung đình, hy vọng có thể khiến hẳn vui vẻ. Đáng tiếc Thẩm Túy Thạch luôn từ chối. Trước kia không gặp còn đỡ, giờ mỗi lần gặp là mỗi lần bị hẳn đối xử lạnh lùng, thật sự khiến A Cửu muốn phát điên.

Cô ta lại gọi Tiết Giai đến tư vấn.

Tiết Giai nhìn ngợ hoa viên đang mùa hoa cúc nở rộ, nảy ra một ý.

“Công chúa, đang lúc kim thu thì tiết, hoa cúc nở rộ, không bằng Công chúa cử hành một Thượng cúc yến. Thỉnh Thẩm đại nhân đến, đến lúc đó Công chúa mời Thẩm đại nhân uống rượu có Lâm Giang Tiên. Chờ Thẩm đại nhân tỉnh rượu, nhìn thấy Công chúa đích thân chăm sóc, chẳng phải cảm động vạn phần?”

A Cử lắc đầu: “Lần trước làm đám Cung Khanh say rượu, hoàng huynh đã sinh lòng nghi ngờ, đã đến hỏi ta, lần này còn làm chẳng phải lộ tẩy?”

Tiết Giai cười nói: “Lần này Công chúa hãy đổi phương pháp, chờ Thẩm đại nhân uống tương đối

Công chúa mới mời hẳn chén có Lâm Giang Tiên, hẳn uống đến chực chén rượu mới say thì ai lại nghi ngờ?”

A Cửu nhíu mày: “Nhưng ta không muốn để hẳn say rượu mất mặt?”

“Vì thế Thường cúc yển này không mời người ngoài, chỉ mời huynh muội Duệ Vương, Nhị ca Nhị tẩu nhà ta là đủ. Thứ nhất đều là tuổi tác tương đương, không khí sôi nổi. Thứ hai đều là người trong nhà, dù Thâm đại nhân có say sẽ không thành trò cười.”

A Cửu vừa nghe liền nói: “Ta không thích Nhị tẩu nhà ngươi.”

“Mời bọn họ làm quần chúng thôi. Nếu chỉ mời một mình Thẩm đại nhân, truyền ra ngoài tổn hại thanh danh Công chúa, hơn nữa lại khiến Thẩm đại nhân nghi ngờ, nếu hẳn tìm cơ không đến, chẳng phải là uổng phí tâm tư?”

“Nhưng dù mời người khác cũng chưa chắc hẳn sẽ đến?”

Tiết Giai thản nhiên cười một tiếng: “Vì thế chuyện này để Thái tử phi lo liệu là tốt nhất, để cô ta ra mặt gửi lời mời, Thẩm đại nhân nhất định sẽ đến.”

A Cửu vừa nghe liền thấy không thoải mái.

Mục đích của Tiết Giai chính là

như thế, Thượng cúc yển lần này, cô ta muốn ai nấy đều không thoải mái, đặc biệt là Mộ Thẩm Hoảng.

A Cửu không vui nhưng cũng biết lời Tiết Giai rất có lý. Cô ta mời chưa chắc Thẩm Túy Thạch đã đến. Nhưng có Cung Khanh ra mặt, nhất định hẳn sẽ nể mặt ân nhân.

Vì vậy, A Cửu liền đến điện Tiêu Phòng nói chuyện muốn tổ chức Thượng cúc yển với Độc Cô Hoàng hậu.

Độc Cô Hoàng hậu không phản đối, nhưng nghe nói là để Cung Khanh đứng ra tổ chức thì có chút ngoài ý muốn.

A Cửu nói: "Mẫu hậu, có thể

nhân cơ hội này đánh giá năng lực của cô ta, xem xem có phải loại bình hoa vô dụng không. Nếu cô ta có năng lực, những sự kiện sau này, mẫu hậu có thể để cô ta lo liệu, tinh tâm hưởng phúc.”

Điều này cũng đúng, Độc Cô Hoàng hậu nhận lời, nói: “Con đi bảo cô ta chuẩn bị đi.”

Vì vậy, A Cửu liền đi Đông Cung, truyền đạt lại với Cung Khanh rằng ba ngày nữa Độc Cô Hoàng hậu muốn tổ chức Thượng cục yến ở ngự hoa viên, để Cung Khanh lo liệu.

Cung Khanh hỏi: “Không biết mẫu hậu muốn mời mấy vị khách

quý?”

A Cửu lạnh lùng nói: “Cô chỉ cần gửi thiệp mời Thẩm đại nhân, những người khác không cần quan tâm.”

Khi chưa xuất giá, năm nào Cung Khanh chẳng cùng mẫu thân tổ chức tiệc thưởng mẫu đơn, đối với nàng, tổ chức tiệc thưởng hoa dễ như trở bàn tay, chỉ hai ngày là lo liệu xong xuôi. Về chuyện mời Thẩm Túy Thạch, nàng suy nghĩ thấy bản thân ra mặt không thích hợp, liền nhờ cậy Mộ Thẩm Hoảng.

Mộ Thẩm Hoảng hiểu em gái nhà mình không mời được nên để Cung Khanh làm, tất nhiên vui vẻ nhận

lời, hơn nữa Cung Khanh nhờ cậy hẳn, hiển nhiên là để tránh nảy sinh nghi ngờ, lòng hẳn rất buồn.

Ba ngày sau, trời trong xanh, thu dương cao chiếu, vô cùng ấm áp.

Đây là lần đầu tiên Cung Khanh làm chủ sự trong cung, nàng cũng biết Độc Cô Hoàng hậu khảo sát năng lực của mình, vì vậy tất nhiên muốn tổ chức một Thượng cúc yến thật đặc sắc, đặc biệt dụng tâm.

Trong vườn là mấy nghìn bồn thu cúc, đỏ, tím, trắng, vàng, lục màu nào cũng có, chỉ riêng cúc trắng đã có hơn mười loại, “Đây vườn hoa cúc tươi vàng, một chùm hoa trắng như sương lạc loài” (25), nào những

tuyệt sư tử, bạch tùng châm, bạch ngọc châu liêm, tuyết mạn kim sơn.

(25) Trùng dương tịch thượng phú bạch cúc Nguyên tác: Bạch Cư Dị Bản dịch của Song Nguyễn Hàn Tú

Lục cúc xinh đẹp, bạch cúc thanh nhã, tử cúc ung dung, mỗi màu một vẻ, một vườn rực rỡ. Đặc sắc nhất là ở chỗ các bông hoa sắp xếp theo ý đồ, tạo thành một chữ "Phúc", bắt đầu nét bút dùng một chậu kim long đoàn nhật, cánh hoa màu vàng kim rực rỡ như móng rồng, khí thế hào hùng. Tiếp theo là dùng các chậu hoa cúc màu sắc khác nhau sắp xếp liên tục, mỗi màu tạo thành một nét bút, tất cả hợp lại thành

chữ Phúc. Người đứng trong quang cảnh chữ Phúc được tạo bởi hoa kia, dường như cũng được nhuộm một thân phúc khí..

Thẩm Túy Thạch, Độc Cô Đạc, Duệ Vương, Mộ Linh Trang, Hưởng Uyển Ngọc đều đứng hện đến ngự hoa viên. Ngoài Thẩm Túy Thạch, Cung Khanh không hề hay biết về những vị khách khác, gặp Độc Cô Đạc, rồi lại gặp Duệ Vương, nàng liền bối rối lúng túng. Đến khi thấy Tiết Giai đi theo A Cửu thong dong đi đến thì hiểu ngay lập tức.

Mộ Thẩm Hoảng tất nhiên chú ý tới chuyện thê tử lần đầu làm chủ sự trong cung, bãi triều là từ điện

Cần Chính đi thẳng tới động viên. Thông minh cơ trí như hăn, tất nhiên cũng nhìn ra thái độ mất tự nhiên trên mặt mấy vị khách nam.

Duyệt Vương còn đỡ, nhìn thấy Cung Khanh, ánh mắt hiện chút dao động rồi nhanh chóng khôi phục thần sắc bình thường, đây vẻ tao nhã ung dung, Độc Cô Đạc là kiểu người không có tâm tư, chốc chốc lại liếc nhìn Cung Khanh, ánh mắt si mê ngây dại. Tân hôn mỹ kiều nương, so với ngày còn thiếu nữ thêm vẻ phong tình rạng rỡ, cử chỉ duyên dáng khiến người khác hồn xiêu phách lạc. Làm Độc Cô Đạc không rời được mắt.

Tiết Gai biết rõ con người Độc Cô Đạc mới cố ý mời đến, vừa có thể khiến Hường Uyển Ngọc nhận ra trượng phu nhà mình si mê ai, sinh lòng ghen ghét Cung Khanh, vừa có thể khiến Mộ Thâm Hoảng tâm sinh khúc mắc, có thể ly gián tình tử muội của Hường Uyển Ngọc và Cung Khanh, cũng khiến quan hệ vợ chồng Mộ Thâm Hoảng và Cung Khanh được phen sóng gió.

Mời Thâm Túy Thạch, Độc Cô Đạc, Duệ Vương đến, mục đích của Tiết Gai là khiến Mộ Thâm Hoảng nhìn xem thể tử của hãn khi chưa xuất giá đã phong lưu thế nào, nở mấy bông hoa đào, đập vào mắt

hắn thể, cô ta không tin hắn không nghĩ ngợi.

Ba vị khách nam, người nào cũng từng có chút duyên nợ với vợ mình, đã là đàn ông có ai không dao động. Mộ Thâm Hoảng nở nụ cười lạnh nhạt nhẽ nhạt, cùng Cung Khanh đi tới, mặt không đổi sắc ngồi xuống.

A Cửu cố ý đi trước mặt Thâm Túy Thạch, bước chân rất chậm. Thân là thần tử, Thâm Túy Thạch đương nhiên không thể vượt mặt cô ta, chỉ có thể kiên trì đi sau. A Cửu cố ý cùng Tiết Giai bình luận về hoa cúc, thỉnh thoảng lại ngoái đầu cười, đề nghị Thâm Túy Thạch làm

một bài thơ.

Thẩm Túy Thạch đang tâm trạng ngày dài tựa năm, lòng rất nhạt nhẽo.

Cung Khanh nhìn, quay sang cười với Mộ Thẩm Hoảng: “Bảo sao Công chúa bảo thiếp tổ chức Thượng cốc yến, thì ra tất cả chúng ta đều chỉ là quần chúng.”

Mộ Thẩm Hoảng thấp giọng hỏi: “Những vị khách này đều là Khanh Khanh thu xếp sao?”

Cung Khanh có chút xấu hổ, nói: “A Cửu chỉ bảo thiếp mời Thẩm đại nhân, những người còn lại là Công chúa mời, thiếp không hề hay biết.”

Mộ Thẩm Hoảng nhìn A Cửu, lại

nhìn Tiết Giai, a một tiếng.

Cung Khanh dù rất bình thản, nhưng lại lo Mộ Thâm Hoảng nghĩ ngợi, liền tỉ mỉ quan sát vẻ mặt hắn, hắn mím môi cười nhạt, thật sự không giống đang ghen. Nhưng tâm tư để vương vẩn sâu sắc khó lường, sao có thể nắm bắt.

Cung Khanh cảm thấy tránh mặt thì hơn, bởi vì Độc Cô Đạc nhìn nàng quá si mê, chỉ sợ một lát nữa thì người như Hương Uyển Ngọc cũng nhìn ra manh mối.

“Thiếp thân đi trước một bước.”

Mộ Thâm Hoảng dịu dàng cười nói: “Vất vả suốt hai ngày, nàng về nghỉ ngơi đi, một lát nữa ta sẽ về

tìm nàng.” Câu cuối ý tứ sâu sắc, Cung Khanh đỏ mặt, dẫn theo cung nữ về trước. Đạo gần đây hẳn càng lúc càng quá đáng, ban ngày ban mặt cũng không tha.

A Cửu nhiều lần bị Tiết Giai lợi dụng, Cung Khanh cho rằng không phải vì A Cửu đần độn, mà là vì bản tính tự phụ kiêu ngạo. Cô ta cho rằng ai nấy đều muốn nịnh bợ tán tụng cô ta, không hề nghĩ tới chuyện có người dám lợi dụng. Vì vậy Tiết Giai giả vờ bày mưu tính kế cho cô ta, thật sự là để thực hiện mục đích của mình.

Danh sách khách mời hôm nay, nàng không tin là do A Cửu làm ra,

nhìn nụ cười rạng rỡ hả hê của Tiết Giai, chắc hẳn một tay cô ta xếp đặt. Cô ta muốn Mộ Thắm Hoảng tâm sinh khúc mắc, tiện thể khiến Hương Uyển Ngọc đem lòng hận nàng.

Cô ta làm thế mục đích cuối cùng là gì? Vị trí Thái tử phi? Hay là vị trí Lương đệ hay còn ý đồ gì khác? Đang nghĩ ngợi, Mộ Thắm Hoảng đã đến.

Cung Khanh không ngờ hẳn về nhanh như vậy, tiến tới nghênh đón, cởi áo khoác hộ hẳn, thản nhiên cười một tiếng: "Sao phu quân lại về nhanh vậy?"

Mộ Thắm Hoảng nói: "Thắm Túy

Thạch say.”

Cung Khanh mỉm cười: “Vây chẳng phải quá tốt, Công chúa có thể chăm sóc Thẩm đại nhân.”

Mộ Thẩm Hoảng nhìn nàng một cái, cười cười: “A Cửu có lòng dìu hẩn, hẩn lại gọi một tiếng Cung tiểu thư.”

Chương 48 – Ngang tài ngang sức

Cung Khanh nghe xong liền giật mình, không ngờ nàng đã tránh mặt mà vẫn không ngăn được chuyện ngoài ý muốn phát sinh, nhưng càng là thế lại càng phải thản nhiên bình tĩnh, nếu lộ ra chút bối rối và căng thẳng gì, sẽ thành có tật giật

mình. Vì vậy, nàng bình tĩnh cười thản nhiên: “Xem ra Thẩm đại nhân say thật rồi mới nhận nhầm người.”

Mộ Thẩm Hoảng cười càng mê người: “A Cửu rất tức giận.”

Cung Khanh cười thầm: ta thấy ngài mới là người giận, giận còn sợ mất mặt, phải lôi người khác ra làm lá chắn, đến mức đấy sao điên hạ?

Nàng cười, dang tay ôm thắt lưng hảnh, kiễng chân hôn khẽ lên yết hầu hảnh.

Hừ, không tin ngài phớt lờ được chiêu này.

Thái tử điện hạ lập tức bị một ngọn lửa bùng lên thiêu đốt.

Cung Khanh khép hờ đôi mắt ướt

át nhìn hẩn, nũng nịu hỏi: “VẬY...
phu quân có giận không?”

Vừa ôm vừa hôn vừa làm nũng,
làm sao giận tiếp được, trong lòng
có chút ghen tuông nhưng không
thể thừa nhận, nếu nhận thì cho
thấy bản thân hẹp hòi.

Hẩn nghiêm mặt nói: “Vi phu há
có thể là kẻ nhỏ mọn.”

Nàng bĩu môi: “Thiếp mong mọi
phu quân tức giận ghen tuông.”

“Tại sao?”

“Ghen tuông mới cho thấy trong
lòng phu quân có thiếp. Ví dụ
như...” Cung Khanh đưa mắt, cố ý
nói giọng chua chát: “Thiếp nghe
nói phu quân thích Kiều Vạn

Phương, buồn đến không ăn được cơm."

Những lời này, không chỉ trả đũa, còn truyền đạt uyển chuyển nàng rất quan tâm tới hắn. Chiêu này quả là đòn sát thủ, Thái tử điện hạ vốn buồn phiền canh cánh từ lâu là nàng có chút tình cảm nào với mình không, giờ nội tâm mừng như điên, nhưng vẫn phải đóng băng cơ mặt, nghiêm trang hỏi han: "Ai nói ta thích cô ta?"

"Chính miệng Tiết Giai nói."

Ánh mắt Mộ Thẩm Hoảng nặng nề, nghiêm mặt nói: "Lời của cô ta nàng đừng tin."

Cung Khanh hất cằm, cười:

“Thiếp không tin người ngoài chỉ tin phu quân, vậy còn phu quân?”

Chỉ cho quan phóng hỏa không cho dân đốt đèn sao? Điện hạ?

Nụ cười rạng rỡ, lời nói rung động lòng người, ôn hương nhuyễn ngọc trong vòng tay, tim hấn tan chảy, không kiềm chế được dịu dàng hôn nàng, nỉ non: “Tiểu hồ ly, tất nhiên ta cũng chỉ tin nàng.”

Kế hoạch tử mỉ để khiêu khích của Tiết Giai, đối với Cung Khanh mà nói chỉ như trò trẻ con, đưa tay là giải quyết xong, nàng ôm Mộ Thâm Hoảng, lúc này mới nghiêm mặt nói: “Phu quân thấy A Cửu và Thâm đại nhân có thích hợp hay không?”

Mộ Thẩm Hoảng cười cười: “Người trong cuộc u mê. Ta và mẫu hậu đều thấy không hợp, chỉ có con bé u mê cố chấp.”

“Nếu thiếp đã gả cho phu quân, A Cửu cũng là em chồng thiếp. Dù trước kia nhiều lần ức hiếp thiếp, nhưng nếu đã là người nhà, thiếp cũng hy vọng cô ấy có thể tìm được một lang quân như ý. Tính tình Thẩm Túy Thạch thật sự không hợp với cô ấy, nếu miễn cưỡng thành hôn, chắc chắn là một đôi vợ chồng bất hoà. Phu quân là huynh trưởng của A Cửu, chẳng lẽ khoanh tay đứng nhìn?”

Mộ Thẩm Hoảng véo mũi nàng,

nói: “Nàng yên tâm, hôn sự của hấn và A Cửu chắc chắn không thành.”

“Nếu đã thế, nên để hấn làm quan ngoài kinh thành, chặt đứt ý nghĩ của A Cửu, hấn cũng có thể tìm một lương duyên cho bản thân.”

“Chuyện này ta sẽ thương nghị với phụ hoàng.”

“Phu quân túc trí đa mưu, nhất định có thể thuyết phục phụ hoàng.”

Hấn chẳng còn tâm trí nào, vừa hôn vừa hỏi: “Vậy Khanh Khanh định cảm ơn ta thế nào?”

Nàng mỉm cười: “Tặng phu quân một bình dấm chua.”

“Nhiều hoa đào như thế, nàng

nói xem nên phạt nàng thế nào.”

Cung Khanh hừ một tiếng: “Điện hạ quên rồi sao, vào lễ hội hoa, thiếp không nhằm thì phải đến hai mươi tư vị giai nhân, ôi chao, mỗi người một vẻ, Hoàn bèo Yển gầy, điện hạ nhìn có hoa mắt không.”

Dám so đào hoa với nàng, được, tính xem ai nhiều hơn ai.

Mộ Thẩm Hoảng cười khan.

“Ôi chao, người nào đó còn chọn một vị mỹ nhân nổi bật làm hoa thần, có thể thấy lòng đã thích giai nhân kia đến thế nào...”

Thái tử điện hạ quyết đoán bịt luôn đôi môi anh đào gay gắt dồn người ta đến chân tường.

Trở lại chuyện A Cửu, vừa nghe Thẩm Túy Thạch gọi Cung tiểu thư, một ngọn lửa giận dữ bùng lên, cô ta liền phẩy tay bỏ đi. Hấn đã gọi tên tình địch, cô ta còn mặt dày chăm sóc hấn thì quá nhục nhã, đường đường Công chúa làm sao chấp nhận được. Tự ái kết hợp với thất vọng khiến nỗi buồn bực càng thêm bùng nổ, cô ta lập tức dẹp luôn kế hoạch đã thương lượng cùng Tiết Giai.

Tiết Giai âm thầm lắc đầu. Thiếu kiên nhẫn, thật là đồ thành sự không đủ bại sự có dư.

A Cửu nổi giận ùng ùng trở lại cung Dục Tú, đuổi hết cung nữ ra

ngoài, vung tay hất hết bút mực trên bàn xuống đất

Tiết Giai khẽ bước tới, dịu dàng nói: “Công chúa bớt giận.” Đây chính là kết quả cô ta mong muốn, A Cửu càng hận Cung Khanh, cô ta càng có cơ hội. Mà Thẩm Túy Thạch chính là công cụ tốt nhất khơi mào cơn giận của A Cửu.

A Cửu hằm hè nói: “Phải làm thế nào mới có thể khiến hản quên tiện nhân kia?”

Tiết Giai thở dài: “Thẩm đại nhân sở dĩ đối với cô ta nhớ mãi không quên, chủ yếu là bởi vì năm đó cô ta ra ơn cứu mạng. Dù Công chúa đối tốt với hản đến đâu, cũng làm

sao hơn được ơn cứu mạng.”

A Cửu căn rằng nói: “Không sai. Trừ phi cô ta chết, bằng không ta vĩnh viễn không thẳng được.”

Tiết Giai vừa nghe liền cười: “Công chúa nói rất đúng, người chết nói thế nào cũng không tranh giành được với người sống.”

A Cửu vừa rồi là buột miệng, giờ nghe Tiết Giai nói xong lại ngây ngốc, “Cô ta là Thái tử phi, sao có thể...”

Tiết Giai: “Mùa thu hàng năm Hoàng thượng đều đến núi Nam Hoa săn bắn, đó là một cơ hội tuyệt hảo. Chỉ cần Công chúa an bài thật chu đáo, tất cả sẽ chỉ là một sự cố

ngoài ý muốn.”

Nhiều năm trước, tiên đế vốn muốn truyền ngôi cho lão Duệ Vương, sau đó Tuyên Văn Đế cùng lão An Quốc công viễn chinh Cao Xương, chiến công trác tuyệt, mới khiến tiên đế thay đổi chủ ý lập làm Thái tử. Sau khi đăng cơ, bởi vì triều đình ổn định dân chúng an cư, Tuyên Văn Đế ngày càng an nhàn, chỉ cần hưởng lạc, nhưng vẫn xem trọng võ công như trước, săn bắn mùa thu là sự kiện cố định hàng năm. Chân núi Nam Hoa cỏ cây tươi tốt, chim thú đa dạng, mùa thu hàng năm Tuyên Văn Đế đều đến núi Nam Hoa cử hành săn bắn mùa

thu, sau đó tổ chức đại hội đốt lửa bên hồ Nguyệt, nướng con mồi săn được, nhắm cùng rượu ngon, quân thần đồng khánh, vui quên trời đất.

Đây đúng là một cơ hội tuyệt hảo, A Cửu thả lỏng hơn.

Tiết Giai lại nói: "Phải tận dụng thời cơ, nếu cô ta không chết, dù Công chúa có gả cho Thẩm đại nhân, tương lai Thẩm đại nhân sẽ thường xuyên chạm mặt với cô ta, dầu là ngó ý còn vương tơ lòng."

Không sai, A Cửu căn rằng, đồng ý với Tiết Giai trong yên lặng. Chỉ có điều... phải an bài thế nào để thành ngoài ý muốn?

Hôm sau, Thẩm Túy Thạch vừa

ra khỏi điện Cần Chính, Lý Vạn Phúc tiến tới thi lễ, “Thẩm đại nhân, nương nương cho mời.”

Thẩm Túy Thạch ngẩn ra, tưởng là Độc Cô Hoàng hậu, đi theo Lý Vạn Phúc một lúc, mới phát hiện Cung Khanh đang ngồi trong đình chờ, rõ ràng đang nhìn hẩn mỉm cười, sau lưng nàng là Vân Diệp và Vân Hủy.

Thẩm Túy Thạch bước tới bái kiến.

Người đã dẫn tới, Lý Vạn Phúc liền khom người cáo lui, Cung Khanh cố ý để Lý Vạn Phúc đi thỉnh Thẩm Túy Thạch, tất nhiên là sợ Mộ Thẩm Hoảng ghen.

“Thẩm đại nhân miễn lễ, mời ngài.” Cung Khanh nhẹ nhàng nói tiếng mời, đi thẳng vào vấn đề: “Công chúa có ý với Thẩm địa nhân, nhưng chưa chắc đã là tình cảm sâu sắc, chỉ là tham vọng sở hữu thôi. Chinh phục, thuần phục, mà không phải ái mộ. Ta vốn kính trọng con người Thẩm đại nhân, nếu Thẩm đại nhân muốn tránh Công chúa thì nên rời khỏi kinh thành, ra khỏi tầm tay của Công chúa.”

Thẩm Túy Thạch tuyệt đối không ngờ Cung Khanh gặp hẳn để nói những lời này, trong lúc nhất thời có chút lúng túng, không biết phải trả lời như thế nào.

“Thẩm đại nhân thanh cao ngay thẳng con người thẳng thắn vô tư lại không khom lưng trước quyền thế, căn bản không thích hợp ở lại chốn kinh thành nước sâu sóng cả này.”

Thẩm Túy Thạch ngẩn ra, lập tức có cảm giác tri âm.

“Nếu Thẩm đại nhân muốn chặt đứt ý nghĩ của Công chúa, sau khi đi khỏi kinh thành hãy nhanh chóng lập gia đình.”

Thẩm Túy Thạch đỏ mặt.

“Nếu Thẩm đại nhân còn ở lại kinh thành ngày nào, A Cửu còn đó, liệu có ai dám gả cho đại nhân?”
Cung Khanh thở dài, cảnh ngộ này

của hẳn thật giống nàng.

“Đại nhân nên tìm một cơ hội thích hợp nói với Hoàng thượng, Thái tử điện hạ nhất định sẽ thúc đẩy chuyện này.”

Thẩm đại nhân đứng dậy tạ ơn: “Đa tạ nương nương lo lắng, vi thần chắc chắn sẽ báo đáp ân tình của nương nương.”

“Thẩm đại nhân quá lời, chút ân mọn có đáng gì.”

Cung Khanh đứng dậy rời đi, nhìn bóng giai nhân thướt tha, Thẩm Túy Thạch hít vào một hơi thật sâu, đúng vậy, kinh thành thực sự không phải là nơi để hẳn ở lại lâu dài, rời đi mới là thượng sách.

Mộ Thẩm Hoảng phụ trách chuẩn bị sự kiện săn bắn mùa thu, ngày nào cũng bận tối mũi tối mặt. Cung Khanh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ban đêm không đợi hăn trở về luôn giả vờ ngủ trước, để tránh bị hăn đòi hỏi.

Hai ngày đầu Mộ Thẩm Hoảng vẫn không nở đánh thức nàng, chịu đựng đến ngày thứ ba thì muốn bốc hỏa, không chịu đựng được trêu chọc nàng.

Cung Khanh vốn cố kiềm chế, dù hăn trêu thế nào cũng giả vờ ngủ say, cho đến khi hăn cù thì nàng đành đầu hàng mà lộ nguyên hình.

“Dám giả vờ ngủ gạt ta.” Mộ

Thẩm Hoảng đè tới, đặt xuống một nụ hôn nóng bỏng.

“Phu quân, không phải thiếp gạt ngài, là sợ ngài mệt, muốn ngài nghỉ ngơi sớm.” Cung Khanh hai mắt ướt át, thở hổn hển, thật quá dễ thương động lòng người.

Hắn véo mũi nàng, cười nói: “Ta không mệt.”

Kết quả là đêm này không những không tránh được, còn bị đòi hết nợ của hai ngày trước, quá nửa đêm mới buông tha nàng. Sáng hôm sau ngủ dậy eo như muốn gãy, thỉnh an để hậu xong nàng liền về phòng nằm, nửa canh giờ sau mới phát hiện có chu kỳ, hỏi sao lại đau lưng

dữ dội thể.

Cung Khanh âm thầm mừng rỡ, cứ tưởng với tần suất của hai người chắc chắn mang thai, ai ngờ trời cao chiếu cố, không trúng thưởng. Giờ còn được nghỉ ngơi mấy ngày không bị hấn bắt nạt, nghĩ đến đây, nàng lại thấy đau lưng đau bụng cũng là hưởng thụ, liền nằm trên giường, ôm lò sưởi tay.

Mộ Thẩm Hoảng hôm nay về rất sớm, vào tắm điện thấy bên trong im ắng, liền rón rén đi tới trước giường, Cung Khanh cũng không ngủ, mở to mắt nhìn hấn mỉm cười ngọt ngào.

Hấn thấy thể rất vui, bận rộn

một ngày, trở lại tầm cung có gì sung sướng hơn ôm giai nhân trong vòng tay.

“Phu quân ngài đã trở về.” Cung Khanh chủ động vòng tay ôm cổ hảnh, dâng bờ môi mềm.

Mộ Thẩm Hoảng lập tức có cảm giác thụ sủng nhược kinh, nhưng cố nén cảm xúc mừng như điên.

Buồn bực hai mươi năm, không phải ngày một ngày hai mà giải tỏa xong.

“Khanh Khanh, mấy ngày nữa sẽ sẵn bản mùa thu, trang phục cưỡi ngựa của nàng đã chuẩn bị xong chưa?”

Cung Khanh gật đầu, lại hôn lên

môi hẳn, cười thật quyến rũ.

Mộ Thâm Hoảng càng ngạc nhiên, liền đặt nàng xuống, thở gấp nói: “Sao hôm nay Khanh Khanh lại tuyệt vời thế này?”

“Chẳng lẽ bình thường thiếp rất tệ sao?” Nàng khép mắt, hờn dỗi xoay người. Sau mấy phen trêu chọc, hẳn đã không khống chế được nữa.

“Tất nhiên lúc nào cũng tuyệt.”

“Hôm nay thiếp đặc biệt cao hứng.”

“Có chuyện vui gì sao?”

Hắn đã không kiềm chế nổi, đưa tay thăm dò trong chăn.

“Hôm nay thấy chu kỳ.”

Ngón tay cứng đờ.

Nụ cười mỹ nhân ngày thơ xinh đẹp, quyến rũ dễ thương, tựa con tiểu hồ ly.

Hắn thở hỗn hển, xoa nắn bầu ngực tròn căng, khẽ cúi véo một chút, cắn răng nói: “Tiểu nha đầu, chờ mấy ngày nữa ta sẽ đòi hết nợ.”

“Thiếp không sợ.” Nàng kéo chăn che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt to long lanh như ngọc, cười giảo hoạt, thật là càng lúc càng trêu người, hắn toàn thân bốc hỏa, không thể làm gì khác hơn là đi tắm nước lạnh.

Một đêm đấy, mỹ nhân ngủ rất

vô kỷ luật, chân ngọc vắt ngang, tay ngọc mơn trớn, đặc biệt nghịch ngợm, chuyên chọn những chỗ không thể đụng chạm.

Sáng sớm hôm sau, gương mặt tuần tú của Thái tử điện hạ hiện rõ vẻ mệt mỏi.

Cung Khanh giả vờ ngủ lặng lẽ nhìn vẻ khốn đốn của hần, thầm cười hả hê: điện hạ ngài cũng có ngày hôm nay, bình thường đều là ngài sinh long hoạt hổ chèn ép ta, điện hạ, để "báo đáp" ngài, mấy ngày tới thiếp sẽ chăm sóc ngài thật chu đáo... .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thái tử: Đại Ngân người rất không phúc hậu, ta mong chờ đã chiến lưng ngựa đã lâu, người lại để Khanh Khanh thấy chu kỳ!

Khăn Ướt: ôi ôi, lưng ngựa người khác viết rồi, lần tới chúng ta viết trên lưng trâu đi.

Thái tử: điều ti ⁽²⁶⁾ mới lưng trâu, cao soái phú phải là lưng ngựa, Đại Ngân!

(26) nhà quê, lùn, nghèo, xấu xí, ngược nghĩa với cao soái phú

Khăn Ướt: ...

Chương 49 – Âm mưu (1)

Cung Khanh cũng tham gia cuộc săn bắn mùa thu, nhưng nàng và

các vị phu nhân tiểu thư tham gia chỉ là quan sát và thưởng thức thịt thú rừng.

Săn bắn mùa thu là sự kiện của đàn ông, đặc biệt là cơ hội thi thố tài năng của các quan võ, hy vọng có thể giành được sự coi trọng của Hoàng đế, nhưng không thể chiếm đoạt sự dẫn đầu của Tuyên Văn Đế. Trường hợp này, nhất định phải làm nổi bật sự anh minh thần vũ của Hoàng đế bệ hạ.

Cung Khanh thân là Thái tử phi tất nhiên cùng Mộ Thâm Hoảng đi đầu. Mộ Thâm Hoảng biết nàng thân thể yếu ớt, liền cố ý sai cung nhân đặc chế cho nàng một bộ yên

ngựa riêng, vì sợ ma sát da thịt mềm mại của nàng nên lót bông thật dày. Lại bởi vì chân nàng nhỏ nhắn, cả bàn đạp cũng làm gập một bộ mới tinh.

Sự quan tâm đầy tất nhiên khiến Cung Khanh ấm áp tận đáy lòng.

Chẳng mấy chốc là đến ngày lên đường, sáng sớm, đoàn nghi thức trùng điệp xuất phát từ Ngọ môn. Cấm vệ quân tả hữu vệ được huy động toàn bộ, Mộ Thâm Hoảng cũng phải hết Bí Tư Doanh.

Tuyên Văn Đế ngồi trên lưng ngựa oai phong hùng dũng. Tuy đã bước vào tuổi trung niên nhưng vẫn giữ được vóc người rắn chắc, vàng

trán vẫn mơ hồ sự anh vĩ năm xưa. Hoàng hậu mặc một bộ y phục cưỡi ngựa sóng vai cưỡi ngựa cùng Tuyên Văn Đế.

Mộ Thẩm Hoảng và Cung Khanh theo sát phía sau. Tiếp theo là A Cửu.

Bởi vì A Cửu cầu xin, Tuyên Văn Đế liền phá lệ để Thẩm Túy Thạch cũng tham gia săn bắn mùa thu, không những thế còn ban thưởng một con ngựa tốt do Tây Vực tiến cống. Có người trong lòng đi cùng, A Cửu đặc biệt bỏ công phục sức, dậm phấn tô son, mặc một bộ trang phục cưỡi ngựa đỏ tươi, cưỡi một con tuấn mã màu đỏ thẫm, nhìn xa

chẳng khác một đám mây đỏ.

Tâm trạng A Cửu vô cùng kích động, thành bại là ở lần này. Nếu ông trời trợ giúp, từ nay về sau sẽ không phải nhìn thấy gương mặt xinh đẹp mà đáng ghét kia nữa.

Đế hậu đi trước, bá quan văn võ tự giác theo sau trên những con tuấn mã cao to, một đoàn người khí thế như mây.

Khi đoàn người đến chân núi Nam Hoa thì mặt trời đã lên cao. Đại doanh kỵ binh đã chọn được một mảnh đất để bao vây chặt chẽ.

Tuyên Văn Đế dẫn các quan võ tướng lĩnh tham gia săn bắn chờ xuất phát, Độc Cô Hoàng hậu dẫn

chư vị mệnh phụ và các quan văn lên đài quan sát.

Khí thu tỏa rộng đất trời.

Sau khi tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, chân núi vang tiếng kèn. Quân đội làm bầy thú rừng sợ rồi thu hẹp vòng vây, chỉ để lại một đường ra.

Cung Khanh đưa mắt nhìn phu quân nhà mình, một bộ trang phục sát người kèm ống tên, tôn lên vóc người rắn chắc, mày kiếm mắt sao, lưng đeo loan đao, tay cầm trường cung, thật vô cùng lỗi lạc.

Mộ Thẩm Hoảng đã bàn với nàng từ trước, lần này nàng chỉ quan sát, bởi vì hấn sợ nàng có chu kỳ không

thoải mái. Nhưng đến bãi sắn, nhìn bãi cỏ xanh mướt, gió thu mát rượi, ý muốn rong ruổi lại rục rịch trong lòng.

“Phu quân thiếp cũng muốn đi.”
Cung Khanh nhỏ giọng nói.

“Nghe lời ta đi, nàng đang không khỏe, nên quan sát thôi, lát nữa ta sẽ săn một con tiểu hổ ly mang về cho nàng.”

Nàng đỏ mặt, nhìn hẩn giận dữ.

Tiếng tù và vang vọng, đại quân dần khép chặt vòng vây.

Bên này, Tuyên Văn Đế dẫn đầu đội ngũ, đưa mắt nhìn ra xa, chuẩn bị xuất phát.

Mộ Thảm Hoảng theo sát sau

lưng, tiếp theo là các quan võ tướng quân.

Đội ngũ chủ yếu là đàn ông, nhưng vẫn có mấy người phụ nữ, ví dụ như chị dâu của Hướng Uyển Ngọc tên Lý Lực Vãn, còn có phu nhân của Trương Siêu – Hữu Vệ Tướng quân và mấy vị phu nhân tướng quân khác, đều xuất thân nhà tướng, nữ trung hào kiệt.

Vốn dĩ sẵn bản mùa thu chỉ có đàn ông tham gia, do A Cửu mè nheo đòi đi cùng, Độc Cô Hoàng hậu nghĩ để nữ nhi một mình đi giữa đội ngũ đàn ông rất khó ăn nói, liền để gia quyến quan võ đi cùng, như vậy A Cửu cũng không lạc

lồng.

Lần này ngoài mấy vị phu nhân đã lấy chồng, mấy thiếu nữ cũng có vẻ trưởng thành đặc biệt.

Ngoài A Cửu, còn Mộ Linh Trang, Tiết Giai, Kiều Vạn Phương, Hứa Cẩm Ca.

Tiết Giai mặc một bộ đồ cưới ngựa màu trắng ngà, tóc tết hai bím sau đầu, buộc một khăn trùm đầu màu đỏ son, tung bay trong gió thu.

Mộ Linh Trang mặc trang phục cưới ngựa màu trắng, thanh lịch đơn giản, như một đóa xuất thủy phù dung, khiến ai cũng phải trầm trồ.

Hứa Cẩm Ca mặc trang phục cưỡi ngựa màu xanh ngọc, thanh tân ướn át, rục rỡ tươi tắn.

Người có vẻ đẹp anh khí nhất chính là Kiều Vạn Phương.

Mái tóc búi gọn, cài trâm ngọc hình linh xà, gọn gàng khỏe khoắn, gương mặt như bạch ngọc, không chút son phấn, tôn lên đôi mắt long lanh như hồ thu. Mặc y phục cưỡi ngựa màu đen bó sát, tay áo bó, thắt lưng màu cam ôm sát, tôn lên dáng người rất gợi cảm quyến rũ.

Mặc trang phục cưỡi ngựa rồi nam nữ không khác nhau nhiều, nhưng thân hình gợi cảm kia thật quá thu hút sự chú ý.

Cung Khanh là nữ mà cũng bị bộ ngực kia đập vào mắt, lòng thầm nhủ: ôi to làm sao.

Ngoái đầu nhìn Thái tử điện hạ, thấy người đang dỗi mắt xa xăm.

Cặp đào tiên nổi bật thể mà điện hạ không thấy sao? Là ngài không dám nhìn? Hay không tiện nhìn? Hay để lát nữa ra khỏi tầm mắt thiếp mới ngấm nghĩa cho đã? Hừm?

Thái tử điện hạ càng lúc càng nhìn xa xăm, như ngấm dãy núi xa xa.

Cứ giả vờ đi. Về nhà chúng ta nói chuyện.

Tiết Giai đi theo bên cạnh A Cửu,

xoay người nhìn Cung Khanh, khen: “Thật là một con bạch mã tuần tú, không một sợi lông khác màu, nhất định là biểu ca chọn cả nghìn con mới tìm được con này.”

Rất chính xác, con ngựa Cung Khanh đang cưỡi đúng là Mộ Thẩm Hoảng đã chọn lựa rất tỉ mỉ, thuần tính lại đẹp, toàn thân trên dưới không một sợi lông khác màu. Cung Khanh vừa nhìn đã yêu, cố ý đặt tên nó là Trầm Tuyết. Mộ Thẩm Hoảng cưỡi một con tuần mã màu đen, một đen một trắng, thật là xứng đôi.

Tiết Giai vừa dứt lời, nhóm Mộ Linh Trang, Kiều Vạn Phương đều

nhìn sang, lần lượt khen mấy câu.

Tiết Giai sờ sờ Trầm Tuyết về thân thiết. Trầm Tuyết không nề mặt, quay đầu hất hơi.

A Cửu không kiên nhẫn thúc dục một câu: "A Giai, đi thôi."

Tiết Giai liền thúc ngựa đến bên cạnh A Cửu.

A Cửu thấp giọng: "Đã chuẩn bị xong chưa?"

"Ồn thỏa rồi, Công chúa yên tâm."

Tuyên Văn Đế phi ngựa dẫn đầu, quần thần đuổi theo. A Cửu theo sát sau đó, dẫn đầu một đạo nương tử quân.

Không biết có phải Cung Khanh

đa nghi không, các cô thiếu nữ vốn theo sát A Cửu dần tản ra, Kiều Vạn Phương cười một con ngựa màu đỏ phi như bay, vượt lên mấy nữ kỵ thủ, dần tiếp cận đội ngũ của Tuyên Văn Đế, hơn nữa còn càng lúc càng sát Mộ Thâm Hoảng.

Hứa Cẩm Ca cũng đang đuổi theo rất sát.

Cung Khanh nheo mắt, chỉ là đi săn bắn mùa thu mà cũng trêu hoa gheo nguyệt, điện hạ ngài thật đúng là mị lực vô hạn. Nhưng hai người đẹp Kiều, Hứa này tìm ra hai con thiên lý mã đúng là dốc hết tiền ra đánh cược. Ngựa của Mộ Thâm Hoảng là thần câu, có thể đuổi theo

cũng không dễ dàng gì.

Cung phu nhân ngồi trên đài quan sát thăm cảm thấy khác thường, dùng khuỷu tay đụng nhẹ con gái, thấp giọng nói: “Khanh nhi, sao con không đi?”

Cung phu nhân không chỉ không cho phép chồng mình có nữ nhân khác, con rể cũng không được.

Cung Khanh cười cười: “Mẫu thân đừng nóng vội.”

Đoàn người dẫn đi vào rừng, A Cửu không thể ngờ là Cung Khanh lại không đi sẵn.

Tiết Giai cũng có chút ngoài ý muốn.

Hai người vốn định ninh Cung

Khanh nhất định sẽ đi theo Mộ Thắm Hoảng. Đình ninh Cung Khanh không cho phép Mộ Thắm Hoảng có nữ nhân khác, hôm nay Kiều Vạn Phương và Hứa Cẩm Ca đều đi cùng, sao Cung Khanh lại khoanh tay thờ ơ.

Lòng cả hai đều rất thất vọng.

Tiết Giai nghĩ ngợi, xem ra phải tìm một kế hoạch khác, A Cửu nghĩ tới một chuyện, Thuần Vu Thiên Mục nói Cung Khanh có tướng mẫu nghi thiên hạ, mệnh quý không thể nói, chẳng lẽ trời cao cũng che chở cho cô ta, vì thế kế hoạch này mới thất bại?

Hai người mỗi người một tâm tư.

Tuyên Văn Đế đã dẫn quần thần đến ngay ngoài vòng vây. Mọi người dừng ngựa, giữ cương, mai phục trên bãi cỏ, ôm cây đợi thỏ.

Không lâu sau, trong rừng vọng ra một tiếng động, xuất hiện đầu tiên là mấy con hươu. Đi trước là một con hươu cao lớn với bộ sừng rất to, bốn vó như bay. Quần thần im lặng, nhưng không giương cung, mũi tên mở màn săn bắn mùa thu chỉ có thể do Tuyên Văn Đế bắn ra.

Tuyên Văn Đế chậm rãi giương cung, nhắm thẳng vào đầu con hươu sừng.

Mũi tên lao đi như chớp lóe, găm thẳng vào đầu con hươu.

Con hươu rên lên một tiếng rồi ngã xuống. Ngay sau đó, mũi tên thứ hai găm vào bụng.

Quần thần hân hoan.

Mấy con hươu còn lại thấy con đầu đàn bị bắn chết, lập tức quay đầu bỏ chạy. Tuyên Văn Đế quát khẽ một tiếng, dẫn đầu đoàn người vào rừng. Quần thần theo sát, sẵn bắn mùa thu chính thức bắt đầu.

Vào trong rừng, đội ngũ dần tản mát, mọi người đều tự đi săn, cuối ngày sẽ tập trung lại, luận công ban thưởng, ai săn được nhiều nhất, Tuyên Văn Đế sẽ có phần thưởng.

Bên cạnh Tuyên Văn là Tả Vệ Tướng quân Nhạc Lỗi và Hữu Vệ

Tướng quân Trương Siêu, cùng bốn túc vệ võ công cao cường. Bên cạnh Mộ Thảm Hoảng là thống lĩnh Bí Tư Doanh, Trung Lang Tướng Hoắc Hiến, ngoài ra còn mấy cao thủ Bí Tư Doanh.

Chỉ một lát sau, ai nấy đều tự tìm một đường riêng để đi.

A Cửu đuổi theo Thảm Túy Thạch, Tiết Giai và Mộ Linh Trang theo A Cửu. Hứa Cẩm Ca vốn đi theo Mộ Thảm Hoảng, nhưng chần chừ một hồi lại quay đầu ngựa đi theo Duệ Vương. Kiều Vạn Phương không chút do dự đi theo Mộ Thảm Hoảng vào rừng.

Mộ Thảm Hoảng chưa hề nhận

biết rằng Kiều Vạn Phương theo sát, đến khi hần bắn chết một con chim trĩ đột nhiên nghe thấy sau lưng một tiếng kêu yêu kiều.

Ngoài đầu nhìn lại, chẳng hiểu lý do gì Kiều Vạn Phương bất thành lình rơi xuống. Con ngựa kia không dừng lại, phi mất hút.

Kiều Vạn Phương thở thê: “Thần nữ làm kinh động đến điện hạ, thỉnh điện hạ thứ tội.” Dứt lời chống tay đứng dậy, lại đột nhiên nhú mày kêu ối.

Mộ Thẩm Hoảng liền hỏi: “Kiều tiểu thư không có việc gì chứ.”

Đôi mày liễu nhú lại: “Đa tạ điện hạ, thần nữ không có gì đáng ngại,

chỉ là trật mắt cá chân.”

Mộ Thẩm Hoảng không nói gì, chỉ cười.

Nụ cười này khiến Kiều Vạn Phương đỏ mặt. Chắc hẳn không nhìn ra manh mối gì chứ.

“Kiều tiểu thư, con ngựa màu đỏ của cô tính hoang dã, hay cô cưỡi con bạch mã này đi, Trầm Tuyết thuần tính, tuyệt đối không hất ngã Kiều tiểu thư.”

Phía sau truyền đến một giọng nói lạnh lốt êm tai.

Kiều Vạn Phương quay đầu, đã thấy một con tuấn mã màu trắng ung dung đi đến. Một giai nhân mặc trang phục màu xanh ngọc nháy

xuống, động tác rất yêu kiều thành thạo.

Cung Khanh cười đưa dây cương cho Kiều Vạn Phương, đưa mắt thản nhiên cười với Mộ Thắm Hoảng đang ngạc nhiên.

“Thiếp muốn ngồi chung ngựa với điện hạ, điện hạ sẽ không cự tuyệt chứ.”

Mộ Thắm Hoảng cười vươn tay, cầu còn không được.

Cung Khanh giơ bàn tay búp măng trắng nõn, Mộ Thắm Hoảng khom lưng ôm eo nàng nhấc lên đặt trong lòng.

Cung Khanh ngồi trên cao đưa mắt nhìn Kiều Vạn Phương, thoải

mái ôm thắt lưng Mộ Thắm Hoảng.

“Kiều tiểu thư đừng khách sáo.”
Dứt lời vỗ lên con ngựa, con ngựa liền phi vút đi.

Quay đầu nhìn lại, Kiều Vạn Phương ngồi trên con bạch mã của Cung Khanh, xoay đầu ngựa đi hướng khác. Tình huống đã thế này, cô ta không thể mặt dày đi theo Mộ Thắm Hoảng. Vừa rồi khổ nhục kể ngã ngựa thật là phí công vô ích.

Cung Khanh cười nói: “Nếu thiếp đến chậm một bước, có phải điện hạ sẽ cùng Kiều tiểu thư ngồi chung một ngựa?”

Mộ Thắm Hoảng quả quyết phủ nhận, lòng thầm vui vẻ: chỉ thế

cũng ghen cơ đấy.

Kiều thê trong vòng tay, lòng dạ nào sẵn bản. Vì vậy nhiệm vụ sẵn bản được giao lại cho Hoắc Hiến.

Đến khi có tiếng chiêng vang lên, mọi người đều tự giác về chỗ tập trung, Tuyên Văn Đế nhìn các con mồi do quần thần sẵn được, lòng rất hoan hỉ. Sẵn bản mùa thu giúp ông ấy tìm lại cảm giác dẫn trăm vạn đại quân rong ruổi chiến trường nhiều năm về trước.

Mọi người nhanh chóng xuất hiện, chỉ vắng mặt Kiều Vạn Phương.

Chương 50 – Âm mưu (2)

A Cữu và Tiết Giai đi từ trong rừng ra, nhìn thấy Cung Khanh và Mộ Thắm Hoảng ngồi chung một ngựa thì hoang mang, đưa mắt nhìn nhau kinh ngạc, Cung Khanh bắt gặp cảnh ấy, lòng nàng thầm cảm giác khác thường.

Tiết Giai nhanh chóng che giấu vẻ mưu mô, cười khanh khách hỏi: “Sao tử tử không cưỡi ngựa?”

Cung Khanh trả lời lãnh đạm: “Ta nhường ngựa cho Kiều tiểu thư.”

A Cữu và Tiết Giai đều lộ vẻ kinh ngạc, càng khiến Cung Khanh thêm cảm giác bất thường.

Mộ Thắm Hoảng nhíu mày, nói với Hoắc Hiến: “Người dẫn người đi

tìm đi.”

Hoắc Hiển lập tức dẫn theo bốn túc vệ, quay lại khu rừng.

Tuyên Văn Đế dẫn quần thần đi luận công ban thưởng trước. A Cửu và Tiết Giai thúc ngựa đi theo, ở lại chờ chỉ có Mộ Thâm Hoảng và Cung Khanh, cùng với Nhạc Lỗi và mấy túc vệ chờ Hoắc Hiển.

A Cửu đi được một đoạn nói nhỏ: “Coi như cô ta mạng lớn, để Kiều Vạn Phương cười con bạch mã kia.”

Tiết Giai thấp giọng nói: “Không sao, Kiều Vạn Phương xảy ra chuyện ngoài ý muốn có thể đổ lên đầu cô ta, là cô ta ghen ghét Kiều Vạn Phương, hãm hại Kiều Vạn

Phương.”

A Cửu cười nói: “Hay. Mẫu hậu ghét nhất là đàn bà ghen tuông, chúng ta chờ xem kịch hay đi.”

Cung Khanh và Mộ Thắm Hoảng đợi hồi lâu, rốt cuộc cũng thấy Hoắc Hiến dẫn người từ trong rừng ra.

Trên lưng ngựa là một người đang nằm vắt vẻo, trang phục cưỡi ngựa màu đen, thắt lưng màu cam, đúng là Kiều Vạn Phương.

Khi Cung Khanh nhìn thấy người cô ta đây máu thì tim như muốn ngừng đập, bất giác cầm tay Mộ Thắm Hoảng.

Mộ Thắm Hoảng ôm eo nàng, thấp giọng nói: “Đừng nhìn.”

Hoắc Hiển lên tiếng: “Hồi điện hạ, nương nương, khi vi thần tìm được Kiều tiểu thư, con bạch mã của nương nương đã chết, Kiều tiểu thư hôn mê bất tỉnh bên cạnh, chân phải vấp móc vào bàn đạp.”

Cung Khanh vừa nghe Kiều Vạn Phương chưa chết liền thở phào nhẹ nhõm. Mới vừa rồi nhìn Kiều Vạn Phương không nhúc nhích, chân phải chảy máu đầm đìa, nàng còn tưởng cô ta đã hương tiêu ngọc vãn.

Mộ Thâm Hoảng hỏi: “Con ngựa chết thế nào?”

“Theo vi thần thấy, là Kiều tiểu thư giết con ngựa.”

Hoắc Hiển nâng Kiều Vạn Phương xuống khỏi lưng ngựa, đặt trên mặt đất, lúc này mới rút từ trong giày ra một thanh chủy thủ, nói: “Đây là thanh chủy thủ trong tay Kiều tiểu thư, ngoài vết máu trên vết thương chân phải, còn lại đều là máu ngựa.”

Mộ Thảm Hoảng căn dặn Nhạc Lỗi: “Đi đánh một chiếc xe lại đây, đưa Kiều tiểu thư đến chỗ Tiết ngự y.”

Cung Khanh suy nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi tại sao Kiều Vạn Phương phải giết Trầm Tuyết. Đột nhiên nàng nhớ đến thần sắc kỳ quái của A Cửu và Tiết Giai, liền

nghĩ ra một khả năng đáng sợ.

Nàng liền nói ngay: “Hoặc đại nhân, phái người chở xác con bạch mã về, trông coi cẩn thận, không được để bất cứ kẻ nào tiếp cận.”

Mộ Thâm Hoảng cũng gật đầu: “Tạm thời đừng để lộ chuyện này.”

Căn dặn xong, Cung Khanh và Mộ Thâm Hoảng trở về chỗ đài quan sát.

Tuyên Văn Đế đang ban thưởng cho quần thần, lần này, người săn được nhiều nhất là Duệ Vương. Những năm trước đều là Mộ Thâm Hoảng đứng đầu, nhưng năm nay hãn bậ ôm giai nhân trong vòng tay, không săn bắn được gì, nhưng

con mồi do Hoắc Hiển sẵn được quy về danh nghĩa của hắn, không đến nỗi trắng tay.

Tuyên Văn Đế ban thưởng cho người khác xong hết, quay sang người sẵn được nhiều nhất là Duệ Vương, cười hỏi: “Cháu muốn ban thưởng gì, chỉ cần lên tiếng.”

Đối với người cháu này, lòng Tuyên Văn Đế có chút áy náy, chính miệng ông ấy đã đồng ý gả Cung Khanh cho Duệ Vương, sau đó vì con trai mà hủy bỏ hôn sự đấy. Thời gian đấy, Duệ Vương vào triều càng rụt rè hơn, như thể bị cuộc hôn nhân kia làm gục ngã.

Duệ Vương cười yếu ớt, khiêm

tồn đáp: “Hoàng thượng, sở dĩ hôm nay thần có thể sẵn được nhiều như thế là do Hứa tiểu thư trợ giúp một phen. Thần không dám cầu ban thưởng.”

Hứa Cẩm Ca vừa nghe liền đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu.

Tuyên Văn Đế thấy thế liền giật mình, nghe ý tứ của Duệ Vương dường như rất tán thưởng Hứa Cẩm Ca, nhìn sang Hứa Cẩm Ca thẹn thùng đỏ mặt, thật sự xứng đôi.

Thấy thế, Tuyên Văn Đế nổi tâm tư mai mối, cười nói: “Trẫm thấy Duệ Vương và Hứa tiểu thư là trời sinh một đôi, không bằng ban cho Duệ Vương một hôn sự thì thế

nào?”

Lời vừa nói ra, mọi người hân hoan tán tụng, mặt Hứa Cẩm Ca đỏ tận mang tai, trốn ra sau lưng Lý Lực Văn và phu nhân của Trương Siêu.

Duệ Vương quỳ xuống tạ ơn, không chút do dự, như thể chỉ chờ Tuyên Văn Đế mở lời.

“Tốt, tốt.” Tuyên Văn Đế vui vẻ ra mặt, lòng rất sáng khoái. Chỉ hôn cho Duệ Vương coi như đền bù cho lần đã hứa còn hủy.

Giữa tiếng chúc mừng, Duệ Vương cười tạ ơn như gió xuân, so với trước kia càng thêm hiền lành khiêm tốn.

Hứa Cẩm Ca nửa mừng nửa lo, cô ta vốn không có ý định tham gia săn bắn mùa thu, là Tiết Giai nhiệt tình mời mọc quá, nói là Độc Cô Hoàng hậu có ý muốn nạp cô ta làm Lương đệ cho Đông Cung Thái tử, phải nắm bắt cơ hội này. Hứa Cẩm Ca tìm suốt mấy tháng mà chưa tìm được đám nào, nghe thế cũng thấy động lòng, vì thế cũng điếm trang tham gia, hy vọng có được sự ưu ái của Mộ Thấm Hoảng, hoặc là thiện cảm của Độc Cô Hoàng hậu.

Giây phút bước vào bãi săn, nhìn dáng vẻ anh khí của Kiều Vạn Phương, lòng liền thấy chán nản. Trước là hai người cạnh tranh làm

Thái tử phi, kết quả hai bên đều bại, giờ lại tranh giành vị trí Lương đệ, mãi mãi không có kết thúc, hồng nhan rồi sẽ suy tàn, bản thân có được bao nhiêu dũng khí và ý chí chiến đấu để vượt kiệt một đời.

Vì thế, sau một hồi do dự, cô ta đổi chủ ý, quay đầu ngựa đi theo Duệ Vương, may nhờ thức tỉnh đúng lúc, cơ hội đã tới, trời giáng vận may.

Duyên phận đời này, chỉ cách ta một bước.

Có người lầm đường lạc lối, sai lầm nối tiếp sai lầm.

Tuyên Văn Đế tác thành một chuyện vui, cười sảng khoái quay

đâu lại, lại thấy sắc mặt Độc Cô Hoàng hậu đang rất khó coi. Lập tức nghĩ ra, gay go, hình như trước kia Hoàng hậu từng đề cập muốn gả Tiết Giai cho Duệ Vương. Nhưng vua không nói chơi, làm sao thu hồi. Nói đi cũng phải nói lại, lần trước đã thu hồi, lần này còn thu hồi thì mặt mũi Hoàng đế biết để đi đâu.

Tuyên Văn Đế cũng giả bộ hồ đồ, làm như đã quên, cười hỏi: "Tử Đồng nàng nhìn xem, thật là xứng đôi."

Độc Cô Hoàng hậu cười khan gật đầu: "Đúng vậy, Duệ Vương gia oai hùng tuấn tú, Hứa tiểu thư xinh đẹp thông minh, đúng là trời sinh một

đôi.”

A Cửu giật áo Tiết Giai, thấp giọng nói: “Phụ hoàng hồ đồ rồi sao?”

Tiết Giai cố kiềm chế nỗi mừng rỡ trong lòng. Thật quá tốt, cô ta chỉ sợ Độc Cô Hoàng hậu vội vã gả cô ta cho Duệ Vương.

Tuyên Văn Đế ban thưởng xong hết, quần thần mang theo con mồi đến bên bờ hồ Nguyệt, chuẩn bị dã yển. Trên đài cao liền còn lại đế hậu, nhóm Mộ Thâm Hoảng, A Cửu.

Lúc này Mộ Thâm Hoảng mới tâm với đế hậu: “Vừa rồi con đã sai người tìm được Kiều Vạn Phương, cô ta ngã ngựa bị thương và hôn

mê.”

Nghe nói Kiều Vạn Phương chưa chết, A Cửu và Tiết Giai đưa mắt nhìn nhau, có phần kinh ngạc. Theo dự tính thì phải chết mới đúng.

Tuyên Văn Đế không suy nghĩ nhiều, ngã ngựa chẳng phải chuyện gì lạ lùng, không chết người là không có gì đáng ngại, huống chi săn bắn mùa thu là tự nguyện, nguy hiểm tự chịu. Độc Cô Hoàng hậu cũng không lưu ý nhiều, nhưng A Cửu lập tức nói: “Kỹ thuật cưỡi ngựa của cô ta cao siêu, sao vô duyên vô cớ lại ngã ngựa bị thương?”

Mộ Thâm Hoảng liếc nhìn A Cửu,

nói với Tuyên Văn Đế: "Kỹ thuật cưỡi ngựa của cô ta thế nào nhi thần không biết, nhưng hôm nay cô ta không chỉ ngã ngựa một lần. Lúc mới vào rừng đã ngã ngựa trước mặt nhi thần, nhóm Hoắc Hiến có thể làm chứng."

Tuyên Văn Đế gật đầu, vẫn không có hứng thú hỏi tiếp như trước.

A Cửu liền nói thẳng: "Cô ta cưỡi con bạch mã của Thái tử phi."

Mộ Thâm Hoảng vừa nghe có ý tứ liền lụy đến Cung Khanh liền nói: "Bạch mã đã bị cô ta giết chết."

Tiết Giai và A Cửu nghe xong đều ngẩn ra, không ngờ Kiều Vạn

Phương tìm được đường sống trong chỗ chết là giết con bạch mã. Quả nhiên cũng là một người quyết đoán hẳn tâm.

Tuyên Văn Đế không cảm thấy có gì lạ lùng, chỉ cho là một chuyện ngoài ý muốn, liền phẩy tay nói: “Để Tiết thái y khám cho cô ta. Trẫm đến bờ hồ trước.”

A Cửu vội nói: “Phụ hoàng không cảm thấy chuyện này kỳ quái sao?”

Tuyên Văn Đế xoay người lại hỏi: “Có vấn đề gì?”

“Đang yên đang lành sao lại ngã ngựa? Tại sao phải giết con ngựa? Hơn nữa con ngựa kia là của Thái tử phi, nếu không phải tình huống

ép buộc, cô ta sao dám xuống tay với ngựa của Thái tử phi?"

Độc Cô Hoàng hậu cũng bắt đầu thấy kỳ quái, liền sai Minh Vũ: "Người đi xem cô ta tỉnh chưa, đưa cô ta vào đây hỏi một chút."

A Cửu đặc ý liếc mắt nhìn Cung Khanh.

Cung Khanh thầm nhủ: quả nhiên chuyện không đơn giản, xem ra, người đáng lẽ bị ngã ngựa rồi thiệt mạng là nàng, đáng tiếc Kiều Vạn Phương kia vì muốn quyến rũ Mộ Thâm Hoảng, kết quả khéo quá hóa vụng, chịu tội thay người.

Sau một lúc lâu, mấy cung nữ nâng Kiều Vạn Phương đi vào. Cô ta

nửa năm nửa ngồi trên một cái ghế trúc, may là mặc trang phục màu đen, máu khô bớt đổi thành màu nâu lẫn vào màu áo, không ghê sợ như lúc Cung Khanh mới thấy. Chân bị thương đã băng bó, nhưng máu đã thấm ra rất nhiều.

Kiều Vạn Phương nhìn thấy đế hậu, liền gượng đứng dậy hành lễ, có vẻ rất đau đớn.

Độc Cô Hoàng hậu miễn lễ, hỏi thẳng: "Hôm nay đã xảy ra chuyện gì?"

Ai ngờ Kiều Vạn Phương không nói mà khóc, mắt ầng ậc nước, thê lương cất tiếng: "Cầu Hoàng hậu nương nương làm chủ cho thần nữ."

Cung Khanh lập tức có cảm giác sập bẫy.

“Người nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Thần nữ vào rừng, không cẩn thận ngã ngựa, con ngựa chạy mất, đúng lúc đấy, Thái tử phi đi tới, nhường con bạch mã cho thần nữ. Thần nữ vô cùng cảm kích, cưỡi con bạch mã định đi tìm ngựa của thần nữ, ai ngờ, chỉ một lát sau, con bạch mã đột nhiên phát cuồng, thần nữ không khống chế được, định nhảy xuống ngựa chạy trốn, không may chân thần nữ bị mắc ở bàn đạp, thần nữ vì tự vệ, không thể làm gì khác hơn là rút dao giết con

ngựa, mới giữ được tính mạng này.”

Nghe cô ta kể, mọi người như được chứng kiến một màn mạo hiểm, nghe xong mới dám thở phào nhẹ nhõm.

“Vạn hạnh, Kiều tiểu thư cơ trí dũng cảm, tránh được họa này.” Tuyên Văn Đế nghe xong tán thưởng.

Kiều Vạn Phương lại khóc như mưa: “Thần nữ cảm thấy đây không phải chuyện ngoài ý muốn, có người muốn hãm hại thần nữ, cầu Hoàng thượng và nương nương làm chủ cho thần nữ.”

Mộ Thâm Hoảng nói: “Kiều tiểu thư có bằng chứng gì sao?” Chuyện

hắn lo lắng vậy là đã diễn ra, Trầm Tuyết là Cung Khanh nhường cho Kiều Vạn Phương, chuyện này Cung Khanh không thể vô can.

“Thái tử điện hạ, con bạch mã kia là của Thái tử phi, nói là chọn cả ngàn con mới tìm được con ngựa thuần tính nghe lời đấy, tại sao đột nhiên phát cuồng? Còn nữa, bàn đạp kia tại sao đúng lúc mấu chốt lại mắc chân thần nữ, nếu không phải thần nữ mang theo một thanh chủy thủ tùy thân để săn thú, chỉ sợ hôm nay đã bỏ mạng dưới vó ngựa.”

A Cửu cười với Kiều Vạn Phương: “Theo ta thấy, là có người ghen

ghét với nhan sắc của người, lại được đồng hành cùng Thái tử, vì thế sinh lòng ghen tuông, khiến người không được chết tử tế.”

Tiết Giai lập tức nói: “Không thể, Cung tử tử không phải người như thế.”

Hai người kẻ tung người hứng, chĩa tình nghi về phía Cung Khanh.

Độc Cô Hoàng hậu liếc cho Cung Khanh một cái nhìn tối tăm.

Chương 51 – Ác giả ác báo

Việc đã đến nước này, nếu Cung Khanh còn không nói lời nào thì sẽ là đui lý.

Nàng thản nhiên nhìn Độc Cô

Hoàng hậu, nói: "Chuyện này không liên quan đến nhi thần. Khi nhi thần cười, con ngựa rất ổn định, không có chút khác thường nào, chuyện này Thái tử điện hạ và nhóm Hoắc Tướng quân có thể làm chứng. Hơn nữa, bàn đạp kia cũng là Thái tử điện hạ đặt làm cho nhi thần, nhi thần không nhúng tay gì từ trên xuống dưới con ngựa. Lý do gì khiến con ngựa vừa vào tay Kiều tiểu thư thì phát cuồng, nhi thần không thể biết. Hôm nay con ngựa đã bị giết, không người đối chứng, chân tướng chỉ có trời biết đất biết, Kiều tiểu thư biết."

Nói những lời đó xong, Kiều Vạn

Phương liền thành tình nghi tội vu oan.

Kiều Vạn Phương khóc lóc như mưa: “Hoàng hậu nương nương, ông trời chứng giám, nếu có lời nào giả dối, thần nữ nguyện bị thiên lôi đánh chết, chết không tử tế, mãi mãi không được siêu sinh.”

Thề độc như thế, tất nhiên Độc Cô Hoàng hậu không hoài nghi nữa, lại nhìn sang Cung Khanh.

Cung Khanh bình thản đối diện, nhưng lòng cũng hiểu, chuyện hôm nay mà không tra ra manh mối thì nàng đừng hòng vô can.

Độc Cô Hoàng hậu hỏi: “Con bạch mã kia đâu rồi?”

Mộ Thẩm Hoảng trả lời: “Nhi thần đã sai người mang ra khỏi khu rừng, phái người canh chừng.”

Độc Cô Hoàng hậu lại hỏi Tuyên Văn Đế: “Lúc này phái đại phu đi nhìn xem liệu còn có thể tra ra manh mối gì không?”

“Chỉ sợ khó lòng.” Tuyên Văn Đế do dự chốc lát, nói: “Còn nước còn tát, để Tiết Lâm Phủ đi xem một chút đi.”

“Đa tạ Hoàng thượng làm chủ cho thần nữ.” Kiều Vạn Phương vốn là quốc sắc thiên hương, lúc này khóc lóc tủi thân càng thêm động lòng người. Ngay cả Tuyên Văn Đế nhìn cũng thấy phần nộ, bình sinh

ông ấy ghét nhất là những kẻ âm độc.

“Kiều tiểu thư thật là phúc lớn mạng lớn, may có mang theo chủ tử phòng thân, nếu không đúng là chết oan. Chỉ trách Kiều tiểu thư xinh đẹp yêu kiều, hôm nay lại gần gũi Thái tử điện hạ quá.”

A Cửu chăm chăm chữa tình nghi về phía Cung Khanh, chỉ hận không thể nói thẳng ra Cung Khanh chính là kẻ thủ ác.

Cung Khanh đi tới hai bước, khom người thi lễ với đế hậu.

“Nhi thần khẩn cầu phụ hoàng mẫu hậu tra rõ chuyện này, con bạch mã kia là Thái tử điện hạ tặng

nhi thần, lại có người dám động thủ hại người từ nó, có thể thấy kẻ chủ mưu không phải người tầm thường. Nhi thần cũng không biết đã đắc tội với ai, mà phải dồn nhi thần vào chỗ chết, nếu không phải Kiều tiểu thư thay nhi thần đối mặt hiểm nguy, chỉ sợ giờ phút này người bỏ mạng đã là nhi thần.”

Mộ Thẩm Hoảng nói: “Không sai. Theo nhi thần thấy, chuyện này không phải nhằm vào Kiều tiểu thư, mà là Thái tử phi. Chỉ là ngẫu nhiên trùng hợp, ngộ thương Kiều tiểu thư. Chuyện này nhất định phải tra rõ, tìm ra hung thủ phải nghiêm trị không tha.”

A Cửu có chút biến sắc, ngược lại còn tỏ vẻ khinh thường quay đầu nhìn ra chỗ khác. Cô ta không tin có thể tra đến cô ta, dù có tra ra, cũng có Tiết Giai làm người chịu tội, cô ta vô can.

Trong sự im lặng, Cung Khanh đột nhiên nhớ ra, khi sắp xuất phát, Tiết Giai từng sờ đầu Trầm Tuyết, lúc đấy Trầm Tuyết còn hất hơi rồi quay đầu. Phải chăng trong lòng bàn tay cô ta có thứ gì đó?

Đang nghĩ ngợi thì Tiết Lâm Phủ đến.

Tuyên Văn Đế hỏi: "Có tra được gì không?"

"Hồi bẩm bệ hạ, vi thần vô năng,

không tra được gì.” Tiết Lâm Phủ
thầm nhủ, lão phu là ngựa y, không
phải thú y, hơn nữa con ngựa kia bị
đâm mấy nhát, chết từ lúc nào rồi,
còn tra cái cóc khô gì.

Tiết Giai không bất ngờ chút nào,
bởi vì thuốc bột một phần thì bị
ngựa hít vào khoang mũi, một phần
bị gió thổi bay, tra được gì mới là
lạ.

A Cửu cũng thở phào nhẹ nhõm,
thầm nhủ, Tiết Giai này không biết
kiếm từ đâu mấy thứ thuốc kỳ quái
đấy, thật là tay mắt hữu dụng,
tương lai có thể dùng nhiều.

Tuyên Văn Đế rất thất vọng.

Mộ Thâm Hoảng nói: “Phụ

hoàng, nhi thần nghĩ nên phái người điều tra thợ thủ công ở chuồng ngựa, xem xem kẻ nào đã giở trò với bàn đạp.”

Tuyên Văn Đế gật đầu: “Được, chuyện này giao cho con.”

Lúc này, Độc Cô Hoàng hậu lại nói: “Kiều tiểu thư bị thương, Thái tử phi khó tránh liên quan, trước khi tra rõ chân tướng cấm túc một tháng.”

A Cửu cười đắc ý, Cung Khanh yên lặng hít vào một hơi, đáp: “Nhi thần tuân chỉ.”

Không ngờ Mộ Thâm Hoảng lại không nói tiếng nào. Là hoài nghi nàng ghen ghét Kiều Vạn Phương

mà ra tay, hay là tin mà không dám bảo vệ cho nàng trước mặt Độc Cô Hoàng hậu?

Dù là lý do nào, sự im lặng của Mộ Thâm Hoảng cũng khiến lòng Cung Khanh không vui.

Sự kiện săn bắn mùa thu xảy ra chuyện thế này, Tuyên Văn Đế và Độc Cô Hoàng hậu cũng mất hứng. Tiệc bên hồ chỉ làm qua loa, cấm vệ quân hộ vệ đế hậu và các quan văn võ trở lại kinh thành.

Cung Khanh trở lại Đông Cung liền đi thẳng đến điện Phượng Nghi. Từ khi thành thân cùng Mộ Thâm Hoảng hai người luôn chung sống ở điện Hàm Chương của Mộ Thâm

Hoảng. Hôm nay bị cấm túc, nàng liền tức giận trở về địa bàn của mình, đồ đạc vẫn mới tinh, cũng không có hơi ấm của hắn.

Vân Diệp và Vân Hủy giúp nàng thay đổi xiêm y. Cung phục màu lam nhạt, khoác áo lụa màu xanh ngọc, tựa một hồ nước sâu kín.

Mộ Thẩm Hoảng đi vào, ánh mắt có phần nặng trĩu, như bị hồ nước xanh trước mắt nhấn chìm.

Cung Khanh như không thấy sự xuất hiện của hắn, ngón tay búp măng chọn một thỏi hương ném vào lò, lại dùng ngân châm khuấy nền đỏ.

Mỹ nhân dưới đèn như ngọc, có

điều là một khối băng ngọc.

“Khanh Khanh.” Mộ Thẩm Hoảng cười đi tới, định làm tan chảy khối băng ngọc, một đôi mắt trong vắt lạnh lùng nhìn sang. “Thỉnh điện hạ tự trọng, thiếp thân đang bị cấm túc.”

“Khanh Khanh tức giận sao?”

Câu này còn phải hỏi sao, vì hẳn, nửa năm qua nàng đã phải chịu không biết bao lần ấm ức, lần này lại càng quá đáng, thiếu chút nữa thì táng mạng, trong lúc nhất thời càng nghĩ càng giận, không nhịn được đánh hẳn mấy cái.

Hắn cười để mặc nàng đánh, lại mặt dày mày dạn ôm eo nàng, dịu

dàng nói: “Khanh Khanh, tính mầu hậu thế nào ta hiểu rõ nhất, càng biện hộ bà sẽ càng tức giận. Việc cấp bách trước mắt, là phải điều tra chân tướng trả lại trong sạch cho nàng. Cấm túc cũng có chỗ hay, không cần phải nghe những lời khó chịu của A Cửu, cũng không phải đi xem sắc mặt mầu hậu, càng không có kẻ nào dám đến tận Đông Cung hạ thủ với nàng, có thể thoải mái ung dung đọc sách vẽ tranh, chờ vi phu giải quyết xong xuôi, sẽ không để Khanh Khanh phải nhọc lòng.”

Nghe hẳn nói thế, Cung Khanh vừa buồn vừa vui, đánh hẳn nói với vẻ hung dữ: “Đều tại ngài. Nếu

không phải ngài ngắm Kiều Vạn Phương chăm chú thiếp đã không phải đi theo.”

Mộ Thâm Hoảng liền nói ngay: “Oan uổng, ta không nhìn cô ta.”

Nàng lờm: “Thật sao?”

“Thật, cô ta sao đẹp bằng nàng.”

“Hừ hừ, quả nhiên là có nhìn, nếu không làm sao so sánh được?”

“Thật sự không nhìn.”

Mỹ nhân dẫu môi: “Nhìn thiếp cũng không ghen.”

Mộ Thâm Hoảng: “...” Ghen tuông nồng nặc thế này còn nói là không?

“Phu quân, hôm nay, lúc ở bãi săn, Tiết Giai từng sờ đầu Trâm

Tuyệt, Trầm Tuyệt hắt hơi, lúc đấy thiếp không để ý, giờ nghĩ lại có khả năng là bàn tay cô ta có thuốc, khiến Trầm Tuyệt phát cuồng. Hôm nay nếu không phải Kiều Vạn Phương mang theo chủ thủ đâm chết Trầm Tuyệt, chắc chắn sẽ bỏ mạng. Cô ta chết, Trầm Tuyệt phát cuồng, không điều tra được, Kiều Vạn Phương ngã ngựa thiệt mạng chỉ là một chuyện ngoài ý muốn.”

Mộ Thẩm Hoảng nheo mắt, gật đầu, “Ta biết, chỉ tiếc Trầm Tuyệt đã chết, không tìm được chứng cứ, Kiều Vạn Phương nói bàn đạp có vấn đề, vậy điều tra từ bàn đạp, xem xem có manh mối gì không.”

Hồi cung, A Cửu vô cùng vui mừng, giữ công thần Tiết Giai trong cung, định cùng nhìn kết cục của Cung Khanh. Tiết Giai tự nhiên là câu còn không được, Cung Khanh bị cấm túc, đúng là một cơ hội tuyệt vời để tiếp cận Mộ Thâm Hoảng. Điều khiến cô ta ngạc nhiên là, cô ta không hề làm gì bàn đạp của Cung Khanh, tại sao Kiều Vạn Phương lại bị thương mắt cá chân?

Sau khi tắm xong, A Cửu đuổi hết cung nữ, chỉ giữ Tiết Giai, vừa thưởng thức trà ngon vừa đặc ý hỏi: "A Giai, thuốc bột kia quả là lợi hại, người lấy từ đâu vậy?"

Tiết Giai cười cười: "Công chúa

quên rồi sao, Tiết Lâm Phủ là thân thích của ta. Ông ấy có một người cháu, xưa nay thích bài bạc, tuy không nghiêm túc học hành, nhưng xuất thân thế gia cũng có mấy phần thiên phú, rất tinh thông mấy thứ bàng môn tà đạo này.”

A Cửu cười nói: “Thì ra là thế.”

Tiết Giai rót cho A Cửu một chén trà, cười nói: “Công chúa, cô ta bị cấm túc, Thái tử chẳng phải là không người hầu hạ?”

A Cửu uh.

Tiết Giai thản nhiên cười một tiếng: “Hai cô gái Cao Ly lần trước bị cô ta đẩy đi, có thể thấy là một người đàn bà ghen tuông, không

bằng chúng ta nhân cơ hội này, tuyên cho biểu ca một Lương đệ, khiến cô ta phải đau khổ, sống không bằng chết.”

A Cửu cười: “Lần này cô ta có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch tiếng nhơ, coi như mẩu hậu ngại chuyện thể diện mà bảo toàn vị trí Thái tử phi, nhưng tuyệt đối sẽ không để cô ta dễ chịu, nhất định sẽ tuyên nữ nhân cho hoàng huynh.”

Tiết Giai vừa cười vừa nói: “Lương đệ không chỉ chia bớt sự sủng ái cô ta đang hưởng, nếu có thể sinh được hoàng tử trước cô ta, tương lai ai là Hoàng hậu vẫn khó

nói.”

A Cửu cười nhìn cô ta, “A Giai người đưa ra chủ ý này không tệ, Lương đệ nên chọn ai mới tốt.”

Tiết Giai làm bộ suy tư một hồi, nhẹ giọng nói: “Tốt nhất là một người vừa thân thiết lại vừa quen biết với Công chúa, có thể cùng Công chúa đối phó Cung Khanh.”

A Cửu thầm cười lạnh, nói như thế thì người chính là người thích hợp nhất rồi. Quả nhiên đúng như lời của mẫu hậu, con gái nhà họ Tiết không có ai là kiểu người tiết kiệm dầu đốt đèn, ai cũng muốn vươn tới quyền lực, người bày mưu tính kế cho ta, chẳng lẽ còn không

vì nhòm ngó vị trí ở Đông Cung?
Hừ, ta không để người được như ý.

Cô ta nhấp ngụm trà, chậm rãi nói: “Kiều Vạn Phương tương đối thông minh thức thời, thủ đoạn cũng tàn nhẫn, lần này bị Cung Khanh hại suýt mất mạng, nhất định đem lòng hận Cung Khanh, để cô ta đi đối phó Cung Khanh rất hợp.”

Tiết Giai nghe xong rất thất vọng, nhưng cũng chỉ có thể cười nói: “Lời của Công chúa thật chí lý. Kiều Vạn Phương nhận định là Cung Khanh hại cô ta, nhất định sẽ báo thù.”

A Cửu đứng dậy đuổi người, nói:

“Chờ mấy ngày nữa, ta sẽ đề cập với mẫu hậu.”

Tiết Giai căn môi, xem ra phải tiên hạ thủ vi cường, đúng lúc đang ở trong cung, cơ hội rất nhiều.

Mộ Thẩm Hoảng điều tra thợ thủ công ở chuồng ngựa một lượt kỹ càng, căn bản không phát hiện được manh mối gì, điều tra bàn đạp kia cũng không có vấn đề gì, thật kỳ quái. Hắn vốn định tìm đầu mối từ bàn đạp, vậy mà không thu hoạch được gì. Xem ra chỉ có thể dụ rắn ra khỏi hang.

Tiết Giai âm thầm lưu ý, phát hiện từ khi Cung Khanh bị cấm túc, trên cơ bản Mộ Thẩm Hoảng chủ

yếu ở trong thư phòng, ăn xong bữa tối cũng nghỉ trong thư phòng ít nhất nửa canh giờ mới về đi ngủ, cực kỳ quy luật.

Đầu giờ chiều ngày hôm đấy, Tiết Giai đi đến thư phòng Mộ Thẩm Hoảng. Mặt trời cuối thu chiếu lên gương mặt mệt mỏi của Lý Vạn Phúc, Tiết Giai cười khanh khách hỏi: “Lý công công, Thái tử điện hạ có ở đây không?”

Lý Vạn Phúc giật mình, lập tức cười híp mắt trả lời: “Điện hạ đang ở bên trong.”

“Phiền công công thông báo một tiếng, nói ta đến mượn sách đọc.”

Một lúc sau, Lý Vạn Phúc đi ra,

mời Tiết Giai vào.

Tiết Giai hít sâu một hơi, nở nụ cười ngây thơ rạng rỡ đã tập luyện trước gương rất nhiều lần, nhẹ bước đi vào thư phòng.

Mộ Thâm Hoảng ngồi ngay ngắn sau bàn, mặc thường phục màu tím nhạt, toát lên vẻ thanh nhã, điềm đạm tuấn tú.

Tiết Giai khom lưng vén áo thi lễ, thản nhiên cười nói: “Biểu ca vạn phúc kim an, mấy ngày nay Công chúa giữ muội trong cung, có chút buồn chán, vì thế đến chỗ biểu ca mượn mấy quyển sách đọc giết thời gian. Biểu ca sẽ không từ chối chứ?”

Tục ngữ nói, không tát người

đang cười thân thiện, cô nương tươi tắn lại ăn nói ngọt ngào thế này, đúng là khó lòng cự tuyệt.

Mộ Thâm Hoảng chấp tay, nhìn Tiết Giai mỉm cười: “A Giai muốn sách gì cứ lấy.”

“Đa tạ biểu ca.” Tiết Giai nhẹ nhàng bước tới trước giá sách, chọn hai quyển, ngoái đầu cười: “Biểu ca muội chọn được rồi.”

“Nhanh vậy sao, đưa đây ta xem nào.” Mộ Thâm Hoảng cười vẫy tay.

Tiết Giai nhẹ nhàng đi tới trước mặt hắn, trình hai quyển sách. Một hương thơm thoang thoảng tỏa ra từ ống tay áo thêu hoa lan.

Mộ Thâm Hoảng lộ vẻ kinh ngạc

mà tán thưởng: “Không ngờ A Giai yêu kiều nhỏ nhắn lại thích đọc binh thư.”

“Không được ạ?” Tiết Giai khẽ nhướn mày, cười vô cùng trong sáng dễ thương, “Muội đi trước, không quấy rầy biểu ca nữa.” Dứt lời ôm hai quyển sách đi.

Đi tới cửa, Mộ Thẩm Hoảng đột nhiên gọi cô ta quay lại.

Tiết Giai ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy hần cười: “Rối rã cứ tới đây, đọc nhiều sách rất tốt, đừng như A Cửu, bất học vô thuật.”

Tiết Giai vui vẻ trong lòng, nghiêng đầu cười nói: “Nếu biểu ca không chê muội phiền hà thì muội

sẽ tới thường xuyên.”

Mộ Thâm Hoảng cười ấm áp: “Sao có thể, gần đây Đông Cung toàn chuyện phiến lòng, nhìn nụ cười vô tư của A Giai ta cũng thấy tâm trạng tốt hơn.”

Mỗi lần đến trả sách mượn sách Tiết Giai chỉ tốn rất ít thời gian, không quấy rầy Mộ Thâm Hoảng lâu. Cách vài ngày lại thỉnh giáo hẳn mấy vấn đề, tựa như một tiểu cô nương ngây thơ hiếu học.

Mộ Thâm Hoảng dần quen với sự xuất hiện mỗi ngày của Tiết Giai, không chút đề phòng, càng lúc càng thân thiện ôn hòa, rốt cuộc cũng đến lúc chín muồi.

Sau bữa cơm chiều, cô ta ngồi trước gương, cẩn thận vẽ lông mày thoa son.

Trong gương là một gương mặt rạng rỡ yêu kiều, sau khi trang điểm, thiếu nữ thanh tú lại thêm vẻ quyến rũ. Cô ta hài lòng nhìn dung mạo, suy nghĩ một chút lại lau hết phấn son.

Không thể để cho hấn cảm thấy chút bất thường nào, càng thuần khiết trong sáng hấn mới không đề phòng, sau cũng sẽ không hoài nghi cô ta giở trò.

Tiết Giai để mặt mộc lên đường, tay bê một đĩa sứ trắng, trên đĩa là bốn cái bánh điểm tâm màu lục

nhạt, cố ý xếp thành hình hoa mai, nhẹ nhàng mà đẹp mắt, tựa như đóa lục mai nở rộ trong tuyết.

Ngoài cửa ngự thư phòng, Lý Vạn Phúc đang đứng canh cùng hai nội thị.

Tiết Giai cười trong sáng: “Ta đến trả sách, nhân tiện mang mời Thái tử ca ca mấy miếng điểm tâm.”

Lý Vạn Phúc đi vào thông báo một tiếng, sau đó nói: “Mời tiểu thư.”

Tiết Giai đi vào, chỉ thấy Mộ Thâm Hoảng ngồi dưới đèn, hai tay giao nhau, nhìn ánh nến đầy vẻ suy tư, mặt mày như họa.

Cô ta thỏ thẻ một tiếng, “Biểu ca.”

“A Giai.” Mộ Thắm Hoảng cười gật đầu, “Sách mới mượn lúc sáng đã đọc xong rồi sao?”

“Không phải, muội đến cảm ơn biểu ca.” Tiết Giai cười tiến tới, “Muội tự tay làm điểm tâm mời Công chúa, cô ấy lại chê khó ăn. Muội không tin, thỉnh biểu ca nếm thử, nhận xét tay nghề của muội, cho muội một lời công bằng.”

Mộ Thắm Hoảng cầm miếng điểm tâm, ngấm nghĩa rồi khen: “Hình thức tinh xảo đẹp mắt, không ngờ A Giai khéo tay thế, còn biết làm điểm tâm, để ta nếm thử.” Dứt

lời, hấn đưa miếng điểm tâm lên mồm.

Tiết Giai như ngừng thở, căng thẳng nhìn hấn chăm chú, miếng bánh hoa mai đã chạm đến môi, Mộ Thâm Hoảng như sực nhớ ra chuyện gì đấy, cười dịu dàng với Tiết Giai: “Ta nhớ ra rồi, trong tầm điện còn chút trà Bích Loa Xuân núi Nam Hoa, để ta đi lấy, chúng ta vừa ăn điểm tâm vừa uống trà tâm sự, mọi chờ ở đây, ta có chút chuyện muốn nói với mọi.”

Dứt lời, hấn nở nụ cười triu mến, đứng dậy ra khỏi thư phòng.

Tiết Giai không thể làm gì khác hơn là chờ trong phòng, thấy ngày

dài tựa năm. Thành bại là ở lúc này. Hôm nay A Cửu đã đề cập với Độc Cô Hoàng hậu chuyện nên chọn cho Đông Cung một Lương đệ, Độc Cô Hoàng hậu từ chối cho ý kiến, hiển nhiên đã động lòng. Kiều Vạn Phương kia sống rất khôn khéo, dưỡng thương trong Thái Y Viện nhưng ngày nào cũng lết chân đau đi thỉnh an Độc Cô Hoàng hậu, khiến Độc Cô Hoàng hậu càng lúc càng có thiện cảm.

Nếu còn chần chừ, vị trí Thái tử phi đã vô vọng thì chớ, cả Lương đệ cũng thành chấp tay dâng cho kẻ khác. Chỉ còn cách mạo hiểm chuyển này, xong chuyện, Độc Cô

Hoàng hậu vì nể mặt Triệu Quốc phu nhân, vì thể diện nhà Độc Cô nhà họ Tiết chỉ có thể đồng ý.

Trong lúc Tiết Giai đang lo lắng chờ Mộ Thâm Hoảng thì nghe thấy tiếng nội thị tuyên Tuyên Văn Đế giá lâm.

Cô ta cả kinh, có thể nào cũng không thể ngờ Tuyên Văn Đế sẽ bất ngờ tới thư phòng của Mộ Thâm Hoảng, trong lúc nhất thời thấy rối như tơ vò, vội vàng rút từ giá sách một quyển cầm trong tay.

Tuyên Văn Đế đi đến, thấy cô ta hỏi, "A Giai ở đây sao."

Tiết Giai vội vàng cười thi lễ: "A Giai đến chỗ biểu ca tìm sách đọc."

Tuyên Văn Đế gật đầu: “Uh, nếu A Cửu hiểu học được như cháu trăm cũng bớt lo.”

“A Giai cáo lui.” Tiết Giai đi tới trước bàn nhắc đĩa điểm tâm, cười gượng gạo: “Vốn định mang mời biểu ca mấy miếng điểm tâm, biểu ca không có ở đây vậy A Giai xin phép mang về.”

Tuyên Văn Đế đưa mắt nhìn, thấy đĩa điểm tâm tinh xảo đẹp mắt, đặt trên đĩa trắng sứ, hai màu lục trắng nổi bật, thanh tân đẹp mắt, cảm thấy hứng thú, cười nói: “Là cháu làm sao? Để trăm nếm thử.”

Tiết Giai thăm cả kinh, vội nói:

“Hoàng thượng đừng ăn, Công chúa chê rất khó ăn.”

“VẬY TRẮM CÀNG MUỐN NẼM THỬ .”
Tuyên Văn Đế cầm một miếng cho vào miệng.

Tiết Giai kinh hồn táng đảm, mặt tái mét, hận không thể móc miếng điếm tâm ra khỏi miệng Tuyên Văn Đế.

Tuyên Văn Đế vốn thích tráng miệng đồ ngọt, miếng bánh hoa mai này là Tiết Giai tỉ mỉ chuẩn bị, khẩu vị rất ngon, ông ấy ăn một miếng thấy ngon miệng, không kiềm chế được ăn thêm một miếng.

Tiết Giai sợ đến lạc giọng:
“Hoàng thượng, ăn nhiều sẽ ngấy.”

Tuyên Văn Đế nói: “Không ngấy chút nào, rất ngon, mềm mại, ngọt vừa phải. A Cửu điều ngoa, cháu đừng tin lời con bé.” Dứt lời, Tuyên Văn Đế cầm luôn đĩa từ tay cô ta, đặt xuống bàn: “Đế lại trầm ăn cho.”

“Đa tạ Hoàng thượng kích lệ.” Tiết Giai tim đập thành thịch, bước nhanh ra khỏi thư phòng, lưng đầm đìa mồ hôi.

Cô ta biết Mộ Thảm Hoảng không thích đồ ngọt, cùng lắm chắc chỉ nhắm nháp mấy miếng, vì thế cho rất nhiều thuốc vào trong bánh, để đảm bảo dù hăn ăn ít cũng bị thuốc phát tác.

Nhưng Tuyên Văn Đế đã bước vào tuổi trung niên, còn ăn tận hai cái bánh, một lát nữa thuốc phát huy tác dụng nhất định sẽ tổn thương sức khỏe. Hơn nữa lúc đấy nhất định sẽ đi tìm Độc Cô Hoàng hậu giải tỏa, Độc Cô Hoàng hậu nhận thấy chỗ bất thường sẽ điều tra. Theo tính cách của Độc Cô Hoàng hậu, một khi tra được là cô ta... Nghĩ đến hậu quả, Tiết Giai càng thêm kinh hoàng, vội vàng trở lại chỗ ở, pha thuốc giải vào trà.

Tuyên Văn Đế ở trong thư phòng đợi một hồi, chợt thấy kích động, như một luồng tà hỏa bùng lên, ham muốn không thể đè nén. Ông

ấy đã là người trung niên, loại cảm giác tràn trề sinh lực này của tuổi trẻ đã lâu không xuất hiện.

Mấy ngày gần đây đúng lúc Độc Cô Hoàng hậu có chu kỳ, ông ấy ngủ chày vài ngày, giờ thuốc có tác dụng, ham muốn càng thêm mãnh liệt, thân dưới nóng bừng khó chịu, ông ấy không chờ Mộ Thảm Hoảng nữa, nhanh chóng rời khỏi thư phòng, dẫn theo nội thị đi đến phòng ngủ của Độc Cô Hoàng hậu.

Độc Cô Hoàng hậu không có ở đó, Minh Vũ hồi bẩm, Hoàng hậu đi ngâm mình ở bể nước nóng.

Tuyên Văn Đế ngồi trong phòng, cơ hồ sắp không kiềm chế được

nữa, liền gọi Minh Vũ, “Đi gọi Hoàng hậu trở về.”

Tuyên Văn Đế đuổi hết cung nữ trong điện, một mình khố sở chịu đựng cơn ham muốn càng lúc càng mãnh liệt.

Mộ Thẩm Hoảng thông thả đi vào điện Hàm Chương, tay cầm ống trúc đựng trà Bích Loa Xuân.

Trong bóng tối, có hai bóng người vội vã chạy tới: là Lý Vạn Phúc và Tiết Lâm Phủ. Hai người đều đã có tuổi, chạy muốn tắt thở.

Lý Vạn Phúc không hiểu điện hạ làm sao, đột nhiên ra khỏi thư phòng phái ông ta đến Thái Y Viện tìm Tiết Lâm Phủ ngay lập tức, rồi

quay về điện Hàm Chương bằng tốc độ nhanh nhất.

Mộ Thẩm Hoảng không chờ hai người hồi phục nhịp thở đã nói: “Cùng ta vào thư phòng.” Rốt cuộc cũng tìm được cơ hội bắt tại trận, lần này hẳn tuyệt đối không tha cho cô ta.

Ba người bước nhanh vào thư phòng, thái giám canh cửa bậm: “Điện hạ, vừa rồi có Hoàng thượng đến.”

Mộ Thẩm Hoảng sợ run một phen, vội vàng đi vào thư phòng, Tuyên Văn Đế đã đi, Tiết Giai cũng không thấy đâu, hẳn bước tới trước bàn, cầm đĩa sứ trắng lên xem.

Trong đĩa vẫn còn một cái bánh điểm tâm.

Hắn vội vàng gọi nội thị canh cửa, hỏi: “Điểm tâm trên đĩa này đâu?”

“Nô tài không biết.” Thư phòng là nơi quan trọng, không có lệnh của Mộ Thâm Hoảng không được tùy tiện ra vào, nội thị chỉ canh giữ ngoài cửa, căn bản không biết điểm tâm biến đi đâu.

Mộ Thâm Hoảng giao cái đĩa cho Tiết Lâm Phủ, “Mau đem đĩa điểm tâm này đi kiểm nghiệm. Lý Vạn Phúc đi theo, có kết quả báo lại ngay lập tức.”

Dứt lời, Mộ Thâm Hoảng vội

vàng ra khỏi thư phòng, hỏi thái giám canh cửa: “Hoàng thượng có nói đi đâu không?”

“Hoàng thượng đi rất vội vàng, không nói tiếng nào.”

Mộ Thâm Hoảng đứng ở cửa, lòng thầm suy luận, điểm tâm thiếu ba miếng, là Tiết Giai cầm đi? Hay là Tiết Giai ăn? Hay là phụ hoàng ăn?

Nếu là Tiết Giai cầm đi, nhất định sẽ cầm hết cả đĩa, không để lại một miếng làm gì. Nếu là cô ta ăn thì cũng nên cầm đĩa về. Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có khả năng Tuyên Văn Đế ăn là hợp lý nhất.

Nghĩ đến đây, lòng hẩn nặng trĩu,

vội đi tới điện Tiêu Phòng của Độc Cô Hoàng hậu.

Tiết Giai pha thuốc giải xong, vốn định mang đến thư phòng Mộ Thâm Hoảng, nghĩ lại, lúc này hẳn là thuốc đã có tác dụng, Tuyên Văn Đế nhất định muốn giải tóa, ông ấy chỉ có một nữ nhân, tất nhiên sẽ đi đến tắm cung Độc Cô Hoàng hậu, vì vậy cô ta vội vã mang ấm trà đến điện Tiêu Phòng.

Gặp Minh Vũ đi ra, cô ta vội hỏi: “Nương nương có trong đó không?”

“Nương nương đang đi tắm.”

Tiết Giai âm thầm nhủ thật nguy quá, vội vàng bưng ấm trà đi vào. May là Độc Cô Hoàng hậu đang

không ở đây, vẫn còn kịp.

Tuyên Văn Đế hai mắt đỏ ngầu, thần trí bất minh ngồi cứng đờ trước bàn.

Tiết Giai đè nén căng thẳng, khẽ nói: "Hoàng thượng, vừa rồi người ăn bánh hoa mai, chỉ sợ khát nước, A Giai cố ý pha một ấm trà giải khát."

Tuyên Văn Đế đã không còn tỉnh táo, đầu óc mờ mịt, tràn ngập ý nghĩ và hình ảnh không thuần khiết. Đột nhiên nhìn thấy Tiết Giai, thiếu nữ da trắng nõn nà, như một bông hoa đang nụ, máu nóng toàn thân sôi trào lên.

Tiết Giai thấy ông ấy mắt đỏ mê

loạn, liền biết thuốc đã có tác dụng, lập tức dâng trà, “Hoàng thượng ngài nhanh uống một chén.”

Tuyên Văn Đế đã có chút ảo giác, trước mắt hiện ra một dung nhan trẻ trung xinh đẹp, không thể xác định rõ ràng, dường như rất giống người trong lòng.

Ông ấy càng lúc càng ham muốn, không kiềm chế được ôm người trước mắt, hôn mãnh liệt, mùi vị ngọt ngào ảo tưởng đã nhiều năm, ông ấy không khống chế ngọn lửa ham muốn đang thiêu đốt nữa, bế bổng người lên đặt xuống bàn.

Chương 52 – Chân tướng

Tiết Giai thật sợ sợ hãi, không ngờ Tuyên Văn Đế lại bị ngấm thuốc nhanh thế, cô ta cho là Hoàng thượng mới ăn hai cái bánh, giờ mang thuốc giải đến vẫn cứu vẫn được tình thế, ai ngờ cô ta đi rồi Tuyên Văn Đế ăn tiếp một cái nữa, giờ tác dụng của thuốc đã phát tác hoàn toàn.

Tiết Giai hối hận thì đã muộn, nhưng không đưa thuốc giải, để Độc Cô Hoàng hậu phát hiện thì cũng vẫn là cái chết.

Cô ta liều mạng giãy dụa, nhưng làm sao đọ sức được với Tuyên Văn Đế vốn là đàn ông lại đang tinh thần mê loạn. Tuyên Văn Đế hôn

môi rồi mặt cô ta, một tay vuốt ve bộ ngực mềm mại, tay kia lần vào trong váy tìm đến chỗ nhạy cảm.

Vì có ý định quyến rũ Mộ Thắm Hoảng, cô ta cố tình mặc một cái váy thật mỏng, ngoài ra chỉ còn một quần lót ngắn, đương nhiên cũng là loại vải mỏng manh nhất, Tuyên Văn Đế vừa kéo quần lót lụa liền rách roẹt.

Lúc này, cô ta cảm nhận rõ ràng một vật cứng rắn chọc vào đùi mình.

Tiết Giai vừa vội lại vừa sợ, gần như khóc ra tiếng, Tuyên Văn Đế đầu óc mê loạn, chỉ có một ý nghĩ là phải giải tỏa nỗi bức bối đang thiêu

đốt.

Tuyên Văn Đế đã mất lý trí, chỉ biết dùng vũ lực, Tiết Giai chưa trải sự đời, vừa chật lại vừa khô, chưa đi vào đã la hét thảm thiết. Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc đây, Độc Cô Hoàng hậu dẫn theo Minh Vũ và cung nữ đi vào.

Một màn này khiến Độc Cô Hoàng hậu kinh hoàng như bị sét đánh.

Một cảnh tượng ước át dâm đẳng.

Tiết Giai nằm trên bàn, váy ngổn ngang trên ngực, hai chân kẹp hai bên hông Tuyên Văn Đế.

Minh Vũ và mấy cung nữ đi vào

mặt mày xám ngoét, vệt vàng ra khỏi tấm cung đóng cửa ngay lập tức. Mấy người nơm nớp lo sợ run rẩy, nhìn thấy cảnh đấy coi như đã bước một chân vào quan tài, sống hay chết chỉ còn chờ vào tâm trạng Độc Cô Hoàng hậu.

“Tiện nhân.” Độc Cô Hoàng hậu quát lớn đi tới, dùng hết sức lực đẩy Tuyên Văn Đế.

Tuyên Văn Đế tinh thần hoảng hốt, lòng dạ đặt hết vào người dưới thân, hoàn toàn không đề phòng, bị Độc Cô Hoàng hậu ra sức đẩy một cái nên lao đảo, ngã ngối xuống ghế trúc.

Độc Cô Hoàng hậu lửa giận hừng

hực như muốn thiêu cả cung điện ra tro. Giang tay ra, một cái tát vang dội hạ xuống mặt Tiết Giai. Thật ra người bà ta muốn đánh là Tuyên Văn Đế, nhưng không thể cũng không dám.

Tiết Giai sắc mặt trắng bệch, thất kinh tuột xuống đất, quỳ rạp run rẩy.

“Dì tha mạng, dì nghe cháu giải thích.” Cô ta biết Độc Cô Hoàng hậu khó tha thứ nhất là chuyện Tuyên Văn Đế có nữ nhân khác. Mà này còn bị bắt quả tang, hậu quả thế nào không cần bàn khoăn.

Độc Cô Hoàng hậu nhìn cặp đùi trắng nõn thấp thoáng sau các vạt

váy rách, ác cảm tận đáy lòng, một cước đá văng: "Tiện nhân."

Tiết Giai sợ hãi run rẩy. Dưới tình thế cấp bách, cô ta chỉ có thể đổ hết tội cho Tuyên Văn Đế, dập đầu khóc xin: "Dì tha mạng. Không phải A Giai quyến rũ Hoàng thượng, là Hoàng thượng cưỡng bức A Giai."

Độc Cô Hoàng hậu cười lạnh: "Là Hoàng thượng cưỡng bức người đúng không?"

Tiết Giai khóc không thành tiếng: "Đúng vậy, A Giai căn bản không đủ sức phản kháng."

"Hay lắm, hay lắm." Độc Cô Hoàng hậu cười lạnh nói liền mấy tiếng hay, giận đến phát run. Quay

đầu nhìn Tuyên Văn Đế với ánh mắt dữ tợn. Tuyên Văn Đế vẫn ngơ ngẩn ngồi trên ghế thờ dốc, hoàn toàn không nhận ra sự tồn tại của Độc Cô Hoàng hậu, vẫn trong trạng thái không tỉnh táo.

Đúng là không bằng cầm thú, Độc Cô Hoàng hậu ánh mắt như đao, chém về phía Tuyên Văn Đế, nhưng phát hiện Tuyên Văn Đế khác hẳn lúc bình thường, ánh mắt đờ đẫn đờ ngẫu, vẻ mặt hoảng hốt. Như thể không hề nhìn thấy bà ta. Làm vợ chồng đã hơn hai chục năm, Độc Cô Hoàng hậu rất hiểu ông ấy, tình trạng này của ông ấy rất bất thường, dù thế nào, ông ấy nhìn

thấy bà ta không thể như không nhận ra thế này.

Không lẽ là trúng độc? Độc Cô Hoàng hậu đang muốn hỏi, đột nhiên, cửa điện mở toang, bà ta giận dữ quay đầu định trách mắng là kẻ nào to gan dám xông vào tấm cung, lại thấy người đến là con trai mình.

“Mẫu hậu.” Mộ Thảm Hoảng sai bước đi tới, nhìn thấy tình trạng của Tuyên Văn Đế lập tức giận dữ, quát lên: “Tiết Giai người thật to gan!”

Trước kia hẳn đúng là nhìn nhầm cô biểu muội bề ngoài ngây thơ rạng rỡ lại hiểu học dễ thương. Mấy lần gặp chuyện, hẳn chỉ cho là A

Cửu chủ mưu, mặc dù cũng có vài phần hoài nghi Tiết Giai, nhưng ngại mặt mũi Độc Cô Hoàng hậu lại không có chứng cứ rõ ràng, cũng không phải chết người nên vẫn bỏ qua. Lần này hẳn tuyệt đối không tha thứ nữa, kể cả A Cửu.

“Thái tử điện hạ, không phải, là Hoàng thượng ...” Tiết Giai khóc không thành tiếng, lết đến ôm chân Độc Cô Hoàng hậu, cầu khẩn: “Cầu dì tha mạng, A Giai thật sự không quyên rũ Hoàng thượng.”

Mộ Thẩm Hoảng cả giận nói: “Người cho phụ hoàng ăn thứ gì, còn không đưa thuốc giải ra!”

Tiết Giai vội vàng bưng ấm trà

tới.

Mộ Thẩm Hoảng giúp Tuyên Văn Đế uống trà, rồi dìu ông ấy nằm xuống giường.

Độc Cô Hoàng hậu thấy Tuyên Văn Đế đúng là bị Tiết Giai hạ dược liền đá Tiết Giai: “Tiện nhân, người còn nói bản thân bị cưỡng bức, rõ ràng là người muốn quyến rũ Hoàng thượng, ta đúng là đã coi thường người, không ngờ người lại không an phận thế.”

Tiết Giai biết giờ mà không nói chân tướng chỉ sợ Độc Cô Hoàng hậu sẽ lấy mạng, vội nức nở trình bày: “Dì nghe cháu giải thích. A Giai chưa bao giờ nghĩ quyến rũ Hoàng

thượng, A Giai vẫn luôn thích biểu ca, nhưng dì lại chưa bao giờ có ý tứ gả A Giai cho biểu ca, A Giai không cầu danh phận, chỉ cần có thể ở bên biểu ca, làm nô làm tỳ cũng cam tâm tình nguyện. A Giai làm điểm tâm mời biểu ca, ai ngờ Hoàng thượng đột nhiên tới ăn.”

“Con tiện nhân không biết xấu hổ, lại nghĩ ra loại thủ đoạn hạ đẳng xấu xa.”

Mộ Thẩm Hoảng nói: “Mẫu hậu, Tiết Giai tâm tư ác độc, tội không thể tha. Ở sự kiện săn bắn mùa thu, cô ta hạ dược với con ngựa của Cung Khanh, ý đồ mưu hại tính mạng Cung Khanh.”

Tiết Giai vừa nghe liền tái mặt, vội la lên: “Dì, là Công chúa sai cháu làm.”

Mộ Thảm Hoảng lạnh lùng tra hỏi: “A Cửu?”

Tiết Giai chỉ mong thoát tội, nói ra mọi chuyện: “Đúng, cả chuyện bên hồ Nguyệt, đều là Công chúa làm, muội vô can.”

Độc Cô Hoàng hậu giận phát run, “Tiện nhân, người đúng là không thể cứu vãn, còn đổ tội lỗi cho A Cửu.”

Mộ Thảm Hoảng đang chờ cô ta khai ra A Cửu, như vậy, mới có thể giáo huấn A Cửu một lần. Có Tiết Giai làm chứng, A Cửu không thể

nói dối, Độc Cô Hoàng hậu cũng không thể bao che cho A Cửu nữa.

“Mẫu hậu, A Cửu có oan không gọi tới hỏi là biết.” Dứt lời, hấn ra ngoài cửa điện, sai Lý Vạn Phúc: “Gọi A Cửu tới đây.”

Độc Cô Hoàng hậu lớn tiếng hỏi Tiết Giai: “Người đã làm gì, khôn hồn thì khai hết ra.”

“Dì, A Giai đều làm theo sai bảo của Công chúa, là Công chúa không thích Thái tử phi, luôn bảo A Giai nghĩ cách hãm hại Thái tử phi, chuyện ở săn bắn mùa thu là Công chúa sai A Giai làm, A Giai đối với dì, đối với Hoàng thượng, đối với Công chúa Thái tử chưa từng hai

lòng.”

Tiết Giai phủ phục ôm chân Độc Cô Hoàng hậu, nức nở cầu xin: “Đì tha mạng, sau này A Giai không dám nữa ...”

Độc Cô Hoàng hậu đá văng cô ta, cả giận nói: “Người còn có sau này sao?”

Tiết Giai vừa nghe Độc Cô Hoàng hậu nói thế liền hiểu mình mất mạng rồi, nhũn người ra đây.

Lúc này, A Cửu đã đến, nhìn thấy Tiết Giai rách rưới trên sàn, Mộ Thảm Hoảng mặt tối đen, không khỏi chột dạ, chẳng lẽ chuyện đã bại lộ?

Mộ Thảm Hoảng nhìn thấy cô ta

liền lạnh lùng nói: “A Cửu, con ngựa của Cung Khanh là người sai Tiết Giai giở trò đúng không?”

A Cửu vừa nghe vội vàng phủ nhận: “Không phải em, là cô ta.”

Mộ Thâm Hoảng cười lạnh: “Nói vậy là người cũng biết nội tình.”

A Cửu biết là lỡ lời, lắp bắp, “Hoàng huynh, em... em...”

Mộ Thâm Hoảng đi tới trước mặt cô ta, một luồng sát khí ập tới. A Cửu xưa nay đều cho rằng huynh trưởng ôn hòa ấm áp như ngọc, nhưng giờ phút này lại bị sát khí của hắn ép phải lùi lại mấy bước.

“Người cũng biết, Cung Khanh là trưởng tâu của người, là thiên mệnh

Thái tử phi. Người vẫn dám ra tay với cô ấy...”

“Em ... em không ra tay, tất cả đều là Tiết Giai gây nên, cô ta mơ ước vị trí Thái tử phi, muốn thủ tiêu Cung Khanh.”

Độc Cô Hoàng hậu nhìn Tiết Giai cười lạnh: “Tiện nhân, người xứng làm Thái tử phi sao? Người đừng quên người là xuất thân gì, ta cho nhà họ Tiết người không biết đâu mà kể, người nhìn xem cả nhà người có ai đáng nói đến.”

Tiết Giai ngẩng đầu, dàn dụa nước mắt nhưng nhấn thần oán hận.

“Dì luôn xem thường nhà họ Tiết,

nhưng dì đừng quên, nếu không phải năm đó cha mẹ cháu ra sức giúp đỡ, liệu dì có thể trở thành quốc mẫu? Dì và mẫu thân cháu là chị em ruột thịt, chắc gì đã cao quý hơn nửa phần, tư cách gì nói chúng ta đê tiện.”

Độc Cô Hoàng hậu khinh thường nhìn Tiết Giai bằng nửa con mắt, mỉa mai: “Các người đê tiện không chỉ ở xuất thân, mà là nhân phẩm. Một ổ xấu xa hạ lưu.”

Tiết Giai biết không thoát được cái chết, trong cơn tuyệt vọng nói cho hết, “Dì nói người chẳng nghĩ đến ta, dì nhìn con gái của dì đi rồi hãy nói người khác.”

Độc Cô Hoàng hậu tức giận, lại đá Tiết Giai.

Tiết Giai nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “So với ta A Cửu độc ác gấp trăm, không biết bao nhiêu người hận cô ta thấu xương, chắc chắn không được chết tử tế.”

“To gan lớn mật, dám buông lời nhục mạ nguyên rủa A Cửu.”

Độc Cô Hoàng hậu lửa giận ngút trời, đi tới cửa đại điện, nói với Minh Vũ đang lo nơm nớp: “Chuyện hôm nay nếu lộ ra nửa chữ, tru di cửu tộc.”

Minh Vũ và bốn cung nữ vội quỳ lạy dập đầu như gà mổ thóc.

“Nô tỳ không dám.”

“Minh Vũ, lấy cho con tiện nhân kia một chén rượu độc.”

Tiết Giai vừa nghe liền sợ đến ngất đi, A Cửu run rẩy hỏi: “Mẫu hậu, thật sự phải giết sao?”

Mộ Thâm Hoảng lạnh lùng nhìn cô ta: “Cô ta mưu hại Thái tử phi, hạ độc Hoàng thượng, tội không thể tha, tội chết có thừa.”

A Cửu chợt dậm lui lại hai bước. Cô ta không ngờ Độc Cô Hoàng hậu lại xử nặng thế, may là có Tiết Giai làm kẻ chết thay.

Mộ Thâm Hoảng đứng trước mặt cô ta, ánh mắt nặng nề, nói từng chữ: “Mưu hại mạng người, dù là hoàng thân quốc thích cũng không

thể tha. A Cửu, hẳn là người đã biết.”

A Cửu chợt dạ cười cười: “Hoàng huynh nói với em chuyện này để làm gì, em đâu làm chuyện xấu xa gì.”

Mộ Thâm Hoảng cười lạnh một tiếng: “A Cửu những chuyện tác oai tác quái của người ta biết rõ ràng, ta cảnh cáo lần cuối cùng, nếu còn dám bất kính với Cung Khanh, dù chỉ một lần ta cũng không tha.”

Chương 53 – Hài hòa

A Cửu trả lời: “Hoàng huynh, chuyện ở sự kiện săn bắn mùa thu không liên quan đến em, là Tiết Giai làm.”

“Bằng chứng rành rành người còn dám chối!” Mộ Thâm Hoảng thấy A Cửu cứng đầu không nhận tội giận dữ nói: “Chuyện bên hồ Nguyệt cũng là người sai An phu nhân làm, có cần ta gọi người đến đây ba mặt một lời không?”

Độc Cô Hoàng hậu thấy Mộ Thâm Hoảng không có ý định buông tha A Cửu, liền tiến đến nói: “Từ hôm nay A Cửu về cung Dục Tú đóng cửa hồi lỗi, cấm túc nửa tháng.”

Mộ Thâm Hoảng quả quyết nói: “Không được, phải đến Đông Cung tạ tội với Thái tử phi, xin nàng tha thứ, và thề mãi mãi không tái phạm

nữa.”

A Cửu thấy Mộ Thâm Hoảng tức giận cũng có chút sợ hãi, liền rụt rè hô một tiếng mẫu hậu mong được che chở.

“A Cửu, con nhận lỗi đi.” Độc Cô Hoàng hậu đưa mắt nhìn A Cửu, ý tứ là Mộ Thâm Hoảng đang nổi nóng, đừng cứng đầu với hắn.

A Cửu không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng rời đi.

Đúng lúc đó, Tuyên Văn Đế khẽ ho một tiếng. Độc Cô Hoàng hậu và Mộ Thâm Hoảng đi tới trước giường.

Tuyên Văn Đế dù đã uống thuốc giải nhưng vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn, chỉ có sắc đỏ trên mặt là nhạt

bớt.

Mộ Thẩm Hoảng không yên lòng với thuốc giải của Tiết Giai, liền nói: “Mẫu hậu, nhi thần đi gọi Tiết Lâm Phủ đến xem.”

Độc Cô Hoàng hậu đang muốn ngăn cản Mộ Thẩm Hoảng, đột nhiên Tuyên Văn Đế run lên, ho ra một búng máu. Sau đó ra sức thở hổn hển rồi ngất luôn.

Độc Cô Hoàng hậu nhìn thấy thế sợ đến hồn phi phách tán, vội nói: “Nhanh đi thỉnh Tiết thái y.” Lúc đầu bà ta không muốn gọi Tiết Lâm Phủ là nghĩ chuyện xấu trong nhà không thể công khai. Nghĩ thầm Tuyên Văn Đế đã dùng thuốc giải

chắc không còn gì đáng ngại. Nhưng luồng tà hỏa chưa được giải tỏa mà chỉ là đè nén xuống, đối với Tuyên Văn Đế đã bước vào tuổi trung niên trước giờ có thói quen dưỡng sinh thật sự bị tổn thương nghiêm trọng.

Tiết Lâm Phủ đã được Lý Vạn Phúc dẫn tới ngoài cửa điện từ lâu, chờ để vào làm chứng cho chuyện điểm tâm của Tiết Giai có thuốc. Giờ được tuyên lập tức bước vào, ai ngờ không phải làm chứng, mà để xem mạch cho Tuyên Văn Đế.

Tiết Lâm Phủ vừa nhìn liền biết nguyên nhân sinh bệnh của Tuyên Văn Đế. Thế nhân đều biết, hậu cung Tuyên Văn Đế chỉ có Hoàng

hậu là người duy nhất, uống thuốc này rồi tất nhiên ai nấy đều nghĩ đối tượng phục vụ sẽ là Hoàng hậu. Độc Cô Hoàng hậu đỏ mặt, nghĩ thanh danh nửa đời của bản thân thế là bị con tiện nhân Tiết Giai hủy hoại. Ban cái chết thật quá nhân nhượng, đáng lẽ nên lăng trì đến chết.

Trước tiên Tiết Lâm Phủ giúp Tuyên Văn Đế nuốt hai viên thuốc có tác dụng cấp cứu, rồi kê một đơn thuốc cho Minh Vũ mang đi sắc ngay.

Mộ Thẩm Hoảng canh giữ trong tầm cung suốt một tối, tự tay hầu hạ Tuyên Văn Đế uống thuốc.

Đêm khuya, tình hình của Tuyên Văn Đế đã ổn định hơn, sau khi tỉnh táo nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra, ngoài sự kinh hoàng, đối mặt với Độc Cô Hoàng hậu còn thấy khó chịu và phẫn nộ. Dù ông ấy thích hưởng lạc, nhưng không phải hôn quân hoang dâm, phát sinh chuyện này, ông ấy còn phẫn nộ hơn Độc Cô Hoàng hậu, đối với ông ấy mà nói, đây đúng là một việc nhục nhã. Thủ phạm lại là Tiết Giai, ông ấy càng thấy ghê tởm xấu hổ và giận dữ, có cảm giác làm chuyện đồi bại.

Đối mặt con trai cảm thấy ngại ngần, ông ấy phẩy tay với Mộ Thâm Hoảng, thều thào nói: "Con về đi."

Sau khi Mộ Thầm Hoảng đi, trong điện chỉ còn lại vợ chồng đế hậu.

Tuyên Văn Đế nhắm mắt nhíu mày, không nói lời nào.

Độc Cô Hoàng hậu trời sinh ghen tuông, tận mắt chứng kiến Tuyên Văn Đế và cháu mình trong hoàn cảnh đấy, vốn đã một bụng uất ức, Tuyên Văn Đế còn tỏ thái độ lạnh lùng, như thể bà ta chính là người hại ông ấy, vừa uất vừa tức, liền không kiềm chế được oán giận nói: "Tại sao Hoàng thượng lại bất cần thế?"

Hậu cung Tuyên Văn Đế một mực sóng yên gió lặng, không có cảnh hậu phi tranh đấu, Độc Cô

Hoàng hậu càng thêm ghê gớm, dưới sự lạm dụng uy quyền của Hoàng hậu, nhóm cung nữ không dám can rỗi, vì thế Tuyên Văn Đế không bị kẻ khác giăng bẫy thường xuyên như các đời đế vương trước, cuộc sống tương đối nhàn nhã thư thái, cũng chưa bao giờ nghĩ bản thân lại có ngày bị người nhà Hoàng hậu giăng bẫy, huống chi lại là Tiết Giai, cô bé nhìn qua ngây thơ thuần khiết như giọt sương.

Từng này tuổi còn bị một đứa bé con làm ô uế thanh danh nửa đời, lòng Tuyên Văn Đế tức giận đến mức nào cũng chẳng khó tưởng tượng, Độc Cô Hoàng hậu không nói

còn đỡ, nhắc tới đúng là khơi lên cơn giận trong lòng ông ấy.

Ông ấy đưa mắt lườm, tức giận nói: “Nó là cháu ruột của Hoàng hậu, trăm nể mặt Hoàng hậu, đối đãi như người nhà, cho phép ra vào cung đình tự do không hề giới hạn, chưa từng phòng bị mảy may? Huống chi, Hoàng hậu là hậu cung chi chủ, dẫn sói vào nhà, chẳng lẽ Hoàng hậu không có trách nhiệm?”

Độc Cô Hoàng hậu rất ít khi bị chồng trách mắng, lòng đang tức tối sẵn, không suy nghĩ mà lên tiếng luôn: “Nói như thế chẳng lẽ tất cả là lỗi của thần thiếp?”

“Vốn là lỗi của Hoàng hậu.”

Tuyên Văn Đế không muốn nhiều lời, nói với giọng chán ghét lạnh lùng: “Sau này người nhà Hoàng hậu bớt tiến cung đi.”

Độc Cô Hoàng hậu nghe thế càng thêm tức giận, liền nói ngay: “Hoàng thượng ghê tởm người nhà thiếp sao, năm đó nếu không phải nhờ người nhà thiếp, người hôm nay ngồi trên ngai vàng điện Kim Loan phải là Duệ Vương mới đúng.”

Chuyện đấy đúng là tử huyệt của Tuyên Văn Đế, vừa nghe lời ấy, ông ấy liền giận đến thở hổn hển, trừng mắt hung hăng nhìn Độc Cô Hoàng hậu, cắn răng nói: “Trăm niệm tình năm đấy, mấy năm nay đối với

Hoàng hậu kính trọng có thêm, vì thế mới để Hoàng hậu là duy nhất hậu cung.”

Độc Cô Hoàng hậu cười lạnh: “Rốt cuộc Hoàng thượng niệm tình ai, lại vì ai mới không gằn nữ sắc, lòng Hoàng thượng tự biết, thần thiếp không muốn gánh hư danh.”

Tuyên Văn Đế vừa nghe liền quát lên, “Chẳng lẽ không phải năm đấy Hoàng hậu ép trăm lập lời thề, nếu ngồi lên ngôi vị hoàng đế, hậu cung chỉ có Hoàng hậu là người duy nhất!”

“Đúng, Hoàng thượng lập lời thề, đời này chỉ có một mình thần thiếp, nhưng lòng Hoàng thượng có người

khác không Hoàng thượng tự biết, thần thiếp không phải kẻ ngu.”

Tuyên Văn Đế giận tím mặt, chỉ vào Độc Cô Hoàng hậu nói: “Người thật ngang ngạnh, lòng tham không đáy.”

Dứt lời, ông ấy nổi giận dùng dùng xoay lưng về phía Độc Cô Hoàng hậu, lòng rất hận năm đấy.

Thật sự là biết vậy chẳng làm.

Độc Cô Hoàng hậu cắn môi, hít một hơi thật sâu mới miễn cưỡng ngăn được cơn ghen tuông trong lòng. Mấy năm nay, hậu cung chỉ có một mình bà ta, một nửa là bởi vì là lời thề năm đó, nửa còn lại nhất định là vì người kia.

Mộ Thẩm Hoảng trở lại Đông Cung, Cung Khanh đã ngủ từ lâu. Hắn đứng ở bên giường, ngắm nhìn nàng say ngủ, ngón tay không kiềm chế được nhẹ nhàng vuốt ve má nàng, làn da trắng mịn, làm cho người ta không đành lòng rời tay.

Cung Khanh ngủ không sâu, có động liền mở mắt, trong ánh nến là một gương mặt đang nhìn nàng trù mến.

“Sao điện hạ lại đến?” Nàng ưỡ oải ngồi dậy, chần trợt từ bờ vai bạch ngọc trợt xuống, lộ ra cái yếm màu đỏ tươi thêu hoa hải đường. Dây đã tuột một nửa, chỉ có một nửa buộc hững hờ, bầu ngực

căng tròn ản hiện, trắng mịn hơn tuyệt.

Ánh mắt hấn tối sầm, hiện lên sự khao khát quen thuộc.

Nàng ngồi bó gối, kéo chần đến đầu gối chống cằm lên chần, có vẻ rất nhu thuận quyến rũ, như một con tiểu hồ ly trốn trong động, nhưng thái độ lại kiêu thà chết cũng không cho người ản thịt.

Trước là đến chu kỳ, chờ mấy ngày mới hết, nàng lại tuyên bố thẳng thừng, ngày nào chưa trừng phạt Tiết Giai sẽ không cho hấn đụng vào người. Tính ra hấn bị bỏ đói đã nửa tháng.

Giây phút sum vầy đúng là đêm

xuân một khắc đáng ngàn vàng. Trước mắt ôn hương như ngọc, ngọt ngào yêu kiều, sự hành hạ đẩy sao tiêu tan. Yết hầu hấn giật giật, nói dứt quãng: “Khanh Khanh ngoan, để ta ngủi một chút.”

Mỹ nhân hé đôi môi anh đào, cười rạn rỡ: “Mơ tưởng.”

Hắn bắt đặc dĩ nuốt nước miếng, dịu dàng nói: “Từ ngày mai nàng không còn bị cấm túc nữa.”

Mặt nàng sáng ngời, vui vẻ nói: “Thật sao?”

“Tất nhiên là thật, Tiết Giai đã nhận tội, A Cửu bị cấm túc, ngày mai còn phải đến trước mặt nàng xin lỗi xin tha thứ, như thế đã được

chưa?”

Hắn cười véo nhẹ lên mũi nàng, vừa tới gần, hương thơm thoang thoảng đã bao vây hắn, thân dưới nóng rực.

Cung Khanh cảm thấy rất ngoài dự đoán. Theo sự hiểu biết của nàng về Độc Cô Hoàng hậu, dù có tra ra A Cửu và Tiết Giai là thủ phạm, nhưng một là con gái, một là cháu gái, nhất định sẽ bao che. Nàng không hề biết, Tiết Giai tự mình tạo nghiệp, chọc vào tử huyết của Độc Cô Hoàng hậu. Nếu không, dù Độc Cô Hoàng hậu biết cô ta mưu hại Thái tử phi cũng không đến mức xử tử cô ta.

Mới thất thần một chút, Mộ Thấm Hoảng đã tiếp cận tới, “Khanh Khanh ngoan, để ta ngủi một chút.” Hấn nhìn bông hoa hải đường trước ngực, rất muốn vùi mặt vào nơi ấm êm đây.

Nàng đỏ mặt, thúc hấn: “Dù đã tra ra chân tướng nhưng nghĩ lại đúng là vạn phần nguy hiểm, nếu không phải hôm đó Kiều Vạn Phương cười Trầm Tuyết thì thiếp có thể đã mất mạng.”

“Sẽ không, bên cạnh nàng luôn có ám vệ theo sát, tuyệt đối không thể gặp chuyện bất trắc. Dù hôm đó nàng có cười Trầm Tuyết, một khi có bất thường, ám vệ sẽ xuất hiện

để cứu nàng ngay lập tức.”

Cung Khanh giật mình, “Thật sao?”

Mộ Thâm Hoảng nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy.” Từ khi phải lòng nàng, lúc nào cũng có người do hấn phân công âm thầm coi chừng nàng.

Thấy nàng bán tín bán nghi, hấn lại nói: “Nàng còn nhớ tết Nguyên Tiêu không? Còn lần gặp nạn bên hồ Nguyệt, đều có ám vệ bảo vệ nàng.” Nói đến đây hấn thở dài u oán, “Chỉ tại ta không yên lòng, lần nào cũng phải vất vả chạy đến tận nơi mới yên tâm. Khanh Khanh, nàng xem ta một lòng si mê nàng...”

” vừa nói vừa quyết đoán nhào tới.

Cung Khanh nghe được chuyện này vừa kinh ngạc vừa vui, vừa tránh hẳn vừa hỏi: “Sao thiếp chưa bao giờ nhận ra?”

“Nếu để nàng nhận ra sao còn gọi là Bí Tư Doanh. Đây là lực lượng ta bồi dưỡng từ năm mười lăm tuổi, chưa đến thời khắc cuối cùng sẽ không xuất thủ, phải giữ được sự bí mật, không để người khác phát hiện, mới có thể ở thời khắc mấu chốt một kích là xong.”

Nàng nheo mắt, cười nói: “Thiếp cũng không được biết sao?”

Hắn véo mũi nàng, cười nói: “Chờ nàng sinh con trai ta sẽ nói với

con của chúng ta, đây là chuyện của đàn ông.”

Cung Khanh đỏ mặt, để mặc hấn ôm.

Mộ Thắm Hoảng ôm nàng nói: “Giết một người rất dễ dàng, nhưng nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, phải khống chế nhiều mặt, mới có thể giữ được hồ nước sóng yên gió lặng, như vậy mới không lật thuyền. Khanh Khanh, nàng đi theo ta, cuộc sống sau này nhất định sẽ không sóng yên gió lặng, nhưng ít nhất ta có thể cam đoan, hậu cung sẽ tuyệt đối sóng yên gió lặng.”

Nàng nghe câu sau cùng vui đến

sững sờ: “Ý của ngài là, bên cạnh ngài chỉ có mình thiếp sao?”

Hắn dùng ngón tay âu yếm môi nàng, thấp giọng nói: “Có nàng còn chưa đủ sao?”

Lòng nàng hoan hỉ dị thường, liền vòng tay ôm cổ hắn, chủ động hôn hắn.

Chấn mỏng trượt xuống, cảnh xuân phơi bày.

Hắn gấp đến mức không tháo dây yếm nàng, cúi đầu ngậm nụ hoa, hung hăng mút lấy.

Người nàng mềm nhũn, run rẩy nói: “Đừng... đừng ở đây.”

Hắn uh mơ hồ.

“Không có bế tằm.” Điện Phượng

Nghi dù cũng có phòng tắm, nhưng không có bể tắm xa hoa rộng rãi như điện Hàm Chương.

Hắn cười hì hì nói: “Khanh Khanh thích ở trên con hồng nhận sao?”

“Ngài...” nàng ngượng ngùng che miệng hắn, “Không phải, là bởi vì lát nữa không tiện đi tắm.”

Hắn khàn giọng: “Không chờ được nữa rồi, lát nữa ta bế Khanh Khanh đến điện Hàm Chương tắm.” Dứt lời, liền kéo tay nàng xuống thân dưới. Nàng muốn giằng tay ra, lại bị hắn giữ chặt. Nơi đó đã dương cung bạt kiếm, chỉ chờ hành động.

Đói khát đã lâu, hắn như lang như hổ, đúng là nhai hết cả xương

mới hài lòng.

Đêm khuya, Thái tử phi bị cuốn chặt bởi tấm trải giường màu vàng, bị Thái tử điện hạ bế từ điện Phượng Nghi đến điện Hàm Chương.

Cung Khanh vùi đầu trốn tránh, ngượng đến không dám nhúc nhích, lòng âm thầm cầu khẩn: sắc trời đã tối, mong là các cung nữ canh cửa đã gà gật.

Dọc theo đường đi, các cung nữ canh cửa một mực cúi đầu giả vờ ngủ đông.

Cửa điện Hàm Chương, nội thị gà gật đến lệch cả đầu, ngáy pho pho trong gió.

Chương 54 – Xung hi

Đã là nửa đêm, ngoài trời tối đen, trong bể tắm lại là một màn xuân về hoa khoe sắc, Tổng quản Lý Vạn Phúc, người có tầm nhìn nhất, hiểu rõ nhu cầu của lãnh đạo nhất, giỏi quan sát tâm tư lãnh đạo nhất, hiểu rõ thánh ý nhất, cũng biết làm việc nhất đã cho người chuẩn bị nước nóng từ lâu, bên này Thái tử điện hạ bể Thái tử phi nương nương vừa đặt một chân vào cửa điện Hàm Chương, bên kia bể tắm đã được đổ đầy nước nóng. Chỉ có điều nhất thời chưa kịp rải cánh hoa, chỉ có một bể mờ hơi sương.

Mộ Thẩm Hoảng ôm mỹ nhân đi

thẳng đến phòng tắm sau điện, đặt cả giai nhân vẫn cuốn trong chăn lên ghế dài cạnh bể.

Lúc này, Cung Khanh mới xấu hổ hé khuôn mặt đỏ bừng ra, sẵn giọng: “Đều tại ngài, xấu hổ muốn chết.”

Thái tử điện hạ nở nụ cười phong nhã mê người: “Bọn họ không nhìn thấy.”

“Thiếp không tin.”

“Ai cũng thấy điện hạ ta bị Thái tử phi nướng nướng đuổi ra khỏi điện Phượng Nghi, ôm chăn gối trở về.”

Cung Khanh cười phì một tiếng: “Sáng mai cung nữ đến hầu hạ

chẳng phải nhìn thấy thiếp ở chỗ này.”

“Nàng ở đây chẳng phải càng danh chính ngôn thuận?” Dứt lời, hắn đưa tay kéo chần như mở kén, lộ ra một thân hình trắng mịn nõn nà hơi run rẩy.

Cung Khanh e lệ che mắt, mặc dù thành thân đã được một thời gian, nhưng vẫn không thể không một mảnh vải che thân mà tự nhiên trước mặt hắn.

Tấm thân ngọc ngà hoàn mỹ dưới ánh nến hơi nước mờ ảo như thêm phần mê hoặc, khiến người nào đấy vừa ăn no lại thấy bụng đói cồn cào.

Cung Khanh nhìn ánh mắt hần liền thấy không ổn, gạt sự ngỡ ngàng xuống bề, vừa vào nước nóng, liền không kiềm chế được than thở một tiếng, thân dưới sưng đỏ gặp nước nóng càng thêm sưng.

Nước sau lưng bùm một tiếng, một thân hình nóng bỏng trắng kiện áp sát.

Bầu ngực trắng mịn rơi vào tay hần, vẫn loáng thoáng mấy dấu hôn đỏ. Hơi thở dồn dập phả qua cổ nàng, lực nắm bóp càng thêm mạnh, lưu luyến không rời.

“Đừng... đau.”

“Rốt cuộc Khanh Khanh làm từ gì, vừa thơm vừa mềm vừa mịn...”

hắn hít người, hôn rồi nhay nhẹ cổ, vai, ngực, “Thật sự yêu bao nhiêu cũng không đủ.” Hắn ngậm vành tai nàng, nói giọng khàn khàn: “Khanh Khanh ngoan, cho ... ta một lần nữa.”

Nàng vội vàng giữ chặt bàn tay đang lặn xuống của hắn, thấp giọng nói: “Đừng, thiếp không chịu nổi, chỗ nào cũng đau.”

Nơi riêng tư mới trải chuyện ân ái chưa lâu, rồi lại nửa tháng không làm, giờ lại chật khít như lúc ban đầu, khó lòng thích ứng, hắn đói khát lâu ngày dày vò quá tay, dùng hết các tư thế ở tấm gương đồng, khiến nàng hết sạch khí lực mới

đàn để hấn cuốn chấn ôm về đây, có thể nói là đến nhúc nhích ngón chân cũng không có sức.

Hấn cười hì hì nói: “Nàng xem con hồng nhận bị chúng ta lạnh nhạt đã lâu.”

Không nhắc tới còn đỡ, nhắc tới liền khiến nàng nhớ đến lần hấn đặt lên lưng con hồng nhận xoay vần đủ kiểu, nàng xấu hổ véo hấn, “Ngài chỉ nghĩ được thế.”

“Là nàng dụ dỗ ta.”

“Nói vậy, ai dụ dỗ ngài?”

“Dụ dỗ ở đây.”

Nàng hít một hơi, kéo tay hấn ra, sắc giọng: “Đau mà.”

“Chỗ nào đau để ta xem.” Hấn

ôm nàng đặt lên con hồng nhạt, giơ chân nàng lên, nàng xấu hổ dấm vào vai hắn, muốn hắn thả nàng xuống.

Hắn nhìn mới nhận ra đúng là bản thân đã quá mạnh tay.

“Ta gọi người mang thuốc bôi cho nàng.”

“Không, để người khác biết thiếp còn mặt mũi nào.”

“Vậy để Tiết Lâm Phủ đưa thuốc đến, vi phu bôi cho nàng.”

“Không được.” Để Tiết Lâm Phủ biết lại càng mất mặt hơn.

Hắn bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cười hỏi: “Vậy Khanh Khanh nói xem phải làm thế nào

mới phải?”

Cung Khanh híp mắt nói: “Ngài đừng đụng vào thiếp, để thiếp dưỡng thương mấy ngày.”

Hắn lập tức hỏi: “Mấy ngày?”

“Chắc phải mười ngày mới đủ.”

“Mười ngày!”

Cung Khanh vừa nhìn dáng vẻ muốn ăn tươi nuốt sống của hắn, không thể làm gì khác hơn là đổi câu trả lời: “Vậy chín ngày.”

“Chín ngày!”

Môi anh đào vừa xác nhận đã bị hắn ngậm hết, hung hăng nuốt trọn.

“Bảy ngày, bảy ngày.” Nàng toàn thân mềm nhũn nũng nịu cầu xin

tha thứ, “Không thể bớt được nữa, thiếp thật sự rất đau.”

Hắn thở sâu, rất hối hận vì sự lố mẫm của bản thân, lần này lại bị ngủ chay mấy ngày.

Sau một phen dẫn vật, trở lại tắm điện đã là lúc hừng đông.

Mộ Thẩm Hoảng ngủ qua loa một hồi, canh cánh chuyện sức khỏe của Tuyên Văn Đế, liền đứng dậy đi cung Khôn Hòa. Trước khi đi thấy Cung Khanh ngủ rất sâu, nghĩ nàng phải mệt mỏi suốt đêm, hắn liền dặn Vân Diệp và Vân Hủy, đừng đánh thức Thái tử phi, chờ nàng tỉnh hãy bảo nàng đến cung Khôn Hòa.

Khi Cung Khanh tỉnh mặt trời đã lên cao, ngủ đã đủ nhưng người vẫn đau nhức. Vân Diệp chuyển lời Mộ Thâm Hoảng, nàng mới biết Tuyên Văn Đế long thể khiếm an, liền bỏ cả điểm tâm vội vã đến cung Khôn Hòa.

Khi Mộ Thâm Hoảng đến điện Tiêu Phòng, Tuyên Văn Đế vẫn chưa tỉnh dậy. Độc Cô Hoàng hậu ngồi một mình ở ngoại điện, sắc mặt rất không tốt.

Mộ Thâm Hoảng hỏi: “Phụ hoàng thể nào rồi ạ?”

Trước mặt con trai, Độc Cô Hoàng hậu khó mà nói thật, chỉ gật đầu, “Ổn rồi.”

Thật ra, lúc nửa đêm Tuyên Văn Đế tiểu ra máu. May là đến sáng khí sắc đã khá hơn, giờ vẫn ngủ say.

Mộ Thẩm Hoảng nghe nói Tuyên Văn Đế không có việc gì, lúc này mới hỏi: "Sao A Cửu vẫn chưa tới?"

"Chắc là chưa ngủ dậy."

Mộ Thẩm Hoảng vừa nghe thế liền quay đầu sai Minh Vũ: "Đến cung Dục Tú đánh thức Công chúa, để còn đến Đông Cung xin lỗi."

Minh Vũ nhìn Độc Cô Hoàng hậu, thấy bà ta gật đầu, liền ra ngoài.

A Cửu còn chưa đến Đông Cung, Cung Khanh đã đến điện Tiêu Phòng, đầu tiên là vấn an Độc Cô Hoàng hậu, rồi mới nhỏ nhẹ hỏi

thăm bệnh tình Tuyên Văn Đế.

Độc Cô Hoàng hậu trả lời nhạt nhẽo: “Không có gì đáng ngại.”

Cung Khanh không biết nguyên nhân sinh bệnh của Tuyên Văn Đế, ân cần hỏi thăm mấy câu, Độc Cô Hoàng hậu trả lời qua loa. Nguyên nhân sinh bệnh của Tuyên Văn Đế đúng là khó mà nói ra.

Cung Khanh thông minh tinh tế, thấy vậy cũng không hỏi nữa. Nhưng lòng vẫn có chút băn khoăn, trước giờ Tuyên Văn Đế dưỡng sinh rất tốt, ở sự kiện săn bắn mùa thu vẫn anh minh thần vũ, sao vừa nói bệnh là bệnh?

Đang nghĩ ngợi, A Cửu đến.

Mộ Thẩm Hoảng vừa nhìn thấy A Cửu liền nhíu mày nói: “A Cửu, bảo người đi Đông Cung xin lỗi, thế đã đi chưa?”

A Cửu trề môi lườm Cung Khanh, than vãn: “Đến rồi nhưng cô ta không có ở đây.”

Độc Cô Hoàng hậu biết lần này A Cửu đi quá giới hạn, lại bị nắm đằng chuôi, không xin lỗi thì khó mà ăn nói, liền lên tiếng: “A Cửu, qua đây xin lỗi chị dâu.”

A Cửu nhìn Cung Khanh, thấy nàng ngồi ngay ngắn bên cạnh Mộ Thẩm Hoảng. Cung phục màu xanh đậm tôn lên khí chất điềm tĩnh cao quý đoan chính, lộng lẫy mà vẫn

tao nhẽ không chút trần tục, cô ta là thiên chi kiều nữ cũng không thể sánh bằng. Lòng vừa đố kỵ vừa hận, toàn thân tê tái như bị kim chích.

Cô ta tiến tới khom người thi lễ, miễn miễn nói: “A Cửu biết sai, xin chị dâu tha thứ.”

Cung Khanh mỉm cười đưa tay nâng cô ta dậy, đôi mắt sáng trong: “Người chẳng thánh hiền, ai không lỗi.” Dứt lời, Nàng quay đầu sang Mộ Thâm Hoảng thản nhiên cười một tiếng: “Huống chi ta cũng chưa gặp bất trắc gì, hoàng huynh của muội rất quan tâm tới ta, an bài ám vệ bảo vệ ta, dù hôm đó ta có cười

Trầm Tuyết cũng không gặp nguy hiểm gì, chỉ thương cho Kiều tiểu thư, thay ta gánh chịu khổ cực.”

A Cửu nghe xong không khỏi chán nản. Cung Khanh nói những lời này rõ ràng là muốn ám chỉ sau này đừng hãm hại ta nữa, có Mộ Thắm Hoảng, cô không đụng được vào một sợi tóc của ta đâu.

Mộ Thắm Hoảng cười với Cung Khanh: “Khanh Khanh mệnh tôn quý, tự có trời cao bảo hộ, tất nhiên không có việc gì.”

A Cửu càng nghe càng bực, rõ ràng là kẻ tung người hứng, đang cố ý cảnh cáo cô ta, trên có thiên ý dưới có lòng người, đừng mưu đồ gì

xấu xa.

Độc Cô Hoàng hậu lên tiếng giảng hòa: “A Cửu còn nhỏ, nên khoan dung.”

Cung Khanh gật đầu cười nói: “Mẫu hậu, A Cửu là muội muội của con, người nhà tất nhiên sẽ rộng lượng tha thứ.” Cung Khanh chưa từng trông cậy vào chuyện Độc Cô Hoàng hậu sẽ đứng về phía nàng, có thể khiến A Cửu đến đây nhận sai đã vượt ra ngoài dự đoán của nàng rồi, không cần nghĩ cũng biết là do Mộ Thâm Hoảng nỗ lực.

Nghĩ đến đây liền nhìn hấn nở nụ cười tán thưởng.

Mộ Thâm Hoảng thấy tim mình

run rẩy, trên đời này không có gì đẹp hơn nụ cười đây.

A Cửu tuy đã nhận lỗi, nhưng lòng vẫn tính toán, ta không động đến người, nhưng cần còn cách khác khiến người phải khó chịu, chúng ta chờ xem.

Bốn người chờ ngoài ngoài điện nửa canh giờ Tuyên Văn Đế mới tỉnh, miễn lên triều, trước hết để Tiết Lâm Phủ vào bắt mạch kê đơn.

Uống thuốc xong, Tuyên Văn Đế gọi Mộ Thâm Hoảng vào, giao hẳn xử lý chính sự.

Mộ Thâm Hoảng quỳ một gối xuống trước giường, nói: “Phụ hoàng không cần lo lắng, người chỉ

cần an tâm điều dưỡng thân thể, nhi thần nhất định sẽ cần cù cẩn thận, gặp chuyện khó giải quyết sẽ tới xin ý kiến phụ hoàng.”

Tuyên Văn Đế gật đầu, “A Cửu trẻ người non da, bị mẹ con nuông chiều đến vô lễ, nhưng dù có sai trái đến đâu vẫn là em gái ruột của con, cũng là em gái duy nhất. Con hãy rộng lượng với con bé, sau này nó đi lấy chồng sẽ ổn thôi.”

“Vâng, phụ hoàng an tâm dưỡng bệnh.”

“Con đi đi.”

Mộ Thẩm Hoảng ra khỏi điện, cùng Cung Khanh cáo lui.

Tuyên Văn Đế ngã bệnh, Mộ

Thẩm Hoảng liền bận đến tối tắm mặt mũi, chính sự đều do hăn xử lý, trăm công nghìn việc, hôm nào cũng bận đến tận đêm khuya.

Cung Khanh từ tỉnh an sáng tối đổi thành ngày tỉnh an ba lượt, ngày ngày đi vắng an Tuyên Văn Đế, chúc ông ấy sớm ngày mạnh khỏe.

A Cửu mượn chuyện phụ hoàng ngã bệnh, muốn hầu hạ ngự tiền để miễn việc cấm túc.

Gặp Cung Khanh, cô ta đã biết điều hơn nhiều. Mặc dù vẫn con công kiêu ngạo như trước, nhưng không còn dám dùng ánh mắt cao ngạo khinh thường thách thức Cung Khanh.

Tuyên Văn Đế ngã bệnh lần này, một nửa là thuốc mạnh hại thân, một nửa là tâm bệnh. Thân bệnh dễ trị, tâm bệnh khó chữa, tuy có Tiết thần y tử mĩ điều trị, nhưng nghỉ ngơi mấy ngày khí sắc vẫn kém.

Độc Cô Hoàng hậu tin tưởng nhất là Thuần Vu Thiên Mục, thuốc thang không có hiệu quả liền triệu ông ấy vào cung hỏi ý kiến.

Thuần Vu Thiên Mục bấm đốt ngón tay, nói: “Bệnh tình của Hoàng thượng không đáng ngại, chỉ là thân thể nhiễm xúi quẩy, vì thế mới mãi không khởi sắc.”

Vừa nghe thế, Độc Cô Hoàng hậu lập tức nghĩ đến chuyện Tiết Giai,

lòng thâm trầm trở Thuần Vu Thiên Mục đúng là thần nhân, sự tín nhiệm kính trọng lại tăng thêm mấy phần.

“Phải làm thế nào để hóa giải?”

Thuần Vu Thiên Mục nói: “Nên xung hỉ để xua tan xúi quẩy.”

Xung hỉ? Độc Cô Hoàng hậu nhíu mày, giờ có chuyện hỉ gì để xung?

A Cửu vừa nghe liền sung sướng ra mặt, đây đúng là cơ hội trời cho.

Sau khi Thuần Vu Thiên Mục cáo lui, A Cửu liền liền nói: “Mẫu hậu, hoàng gia muốn có chuyện hỉ không dễ, nhưng giờ đang sẵn một chuyện.”

Độc Cô Hoàng hậu nhìn cô ta,

nói: “Ý con là Kiều Vạn Phương?”

“Đúng vậy, để hoàng huynh cưới một Lương đệ, chẳng phải là chuyện hi đầy sao?” A Cửu đặc ý nghĩ, Cung Khanh người cũng chỉ là cây hoàng huynh đang sủng ái người, sắp có người đoạt sủng ái đi, xem người còn kiêu ngạo nổi gì.

Độc Cô Hoàng hậu nhú mày, từ chối cho ý kiến.

Mấy ngày trước A Cửu đã đề cập đến một lần, lúc đấy bà ta cũng có chút động tâm, dù sao Cung Khanh làm Thái tử phi cũng không phải ý nguyện của bà ta, hiềm là thiên mệnh không thể làm trái, bất đắc dĩ mà lấy về. Mỗi lần nhìn thấy Cung

Khanh, lại nhớ đến người trong lòng Tuyên Văn Đế, vô cùng buồn phiền.

Vì thế bà ta đã hạ quyết tâm từ lâu, tương lai nhất định phải để con trai lấy một Lương đệ mà mình ưng ý. Nhưng Thái tử tân hôn, chỉ sợ Tuyên Văn Đế phản đối, vì thế vẫn chỉ là dự định. Giờ Tuyên Văn Đế cần xung hỉ, đúng là cơ hội thích hợp.

A Cửu thấy Độc Cô Hoàng hậu suy nghĩ, lại nói: "Mẫu hậu, Kiều Vạn Phương hiểu biết lễ nghĩa lại thông minh dũng cảm quyết đoán, đoan trang hào phóng. Ngoại hình Cung Khanh điệu đà yếu đuối như con hồ ly, chẳng có chút khí thế

Thái tử phi gì, càng không có phong thái hoàng gia.”

Độc Cô Hoàng hậu gật đầu, sai Minh Vũ: “Người đến Đông Cung, gọi Thái tử phi tới đây.” Dứt lời, lại sai thái giám đứng sau: “Đến điện Cần Chính mời Thái tử đến đây.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Khanh Khanh: mẹ ngài cưới vợ bé cho ngài, hài lòng chứ.

Thái tử: nương tử, ta không vui.

Khanh Khanh: thiếp thấy ngài rất vui vẻ mà.

Thái tử: nương tử ta làm sao dám.

Khanh Khanh: hừ, dám lấy thì

ngài chờ mà ăn cám. Đừng nói là “thịt”, rau cũng không có mà ăn đâu.

Chương 55 – Thật giả

Cung Khanh trở về từ cung Khôn Hòa, Vân Hủy bẩm báo Cung phu nhân vào cung thăm Hưởng Thái phi, một lát nữa sẽ đến Đông Cung. Cung Khanh vừa nghe liền vui vẻ, lòng nghĩ chắc mẫu thân biết nàng được miễn cấm túc, vào cung thăm nàng.

Cung phu nhân đến cung Trùng Dương ân cần hỏi thăm Hưởng Thái phi xong vội vã tới Đông Cung.

Mẹ con gặp nhau thật cao hứng, cho cung nhân lui hết, Cung phu

nhân mới hỏi: “Nghe nói Hoàng thượng bị bệnh, rốt cuộc là bệnh gì? Tại sao mãi không thấy khỏe?”

“Con cũng không được biết bệnh tình cụ thể, theo con thấy không phải bệnh nặng, chỉ là không có tinh thần.”

Cung phu nhân a một tiếng, lại hỏi Cung Khanh: “Chuyện hôm sắn bắn mùa thu rốt cuộc là do Tiết Giai gây nên, hay là A Cửu?”

“Đích thật là Tiết Giai gây nên.”

“Mấy ngày trước Uyển Ngọc đến phủ ta, nói Triệu Quốc phu nhân bị bệnh, cả nhà ảo não thê lương, nó nói với ta, nhất định là A Cửu lôi Tiết Giai ra chịu tội thay.”

“Biểu tỹ vẫn chưa thấy rõ bản tính Tiết Giai, còn tưởng cô ta lương thiện. Thật ra tâm tư cô ta còn ác độc hơn A Cửu, có điều A Cửu cậy mình là Công chúa không thèm che giấu, cô ta thì che giấu tâm địa tiểu nhân, không để người khác nhìn ra.”

“Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Vì thế trước đây mẹ mới không muốn cho con gả vào cung.” Nói đến đây, Cung phu nhân giận dữ nói: “Nếu không phải tiểu tử kia giở nhiều thủ đoạn như vậy thì đừng hòng lấy được con.” Cung phu nhân mắc bệnh hình thức là một chuyện, vẫn không thôi canh cánh về thân phận Thái tử của Mộ Thẩm

Hoảng.

Cung Khanh mỉm cười: “Mẫu thân, con gả cho hấn rồi, nói những lời đấy còn ý nghĩa gì. Nếu đã vào cung, chỉ có thể lên tinh thần đối phó với những chuyện này, thôi thì coi là một hồi tôi luyện.”

“Con chịu khó nghĩ thoáng một chút, gả cho ai cũng có chỗ không vui.” Cung phu nhân thấp giọng nói: “Hôm nay mẹ đến, có hai chuyện muốn nói với con.”

“Mẫu thân người nói đi.”

“Nghe ý tứ của Uyển Ngọc, hình như là muốn làm gì đó bất lợi cho A Cửu, lúc đấy ta đã khuyên đừng làm chuyện xằng bậy. Nhưng tính nó cố

chấp gàn dở, chỉ sợ chưa chắc đã nghe, ta không an tâm, đến báo trước cho con chuẩn bị. Giờ A Cửu là em chồng con, Uyên Ngọc là chị họ, ngộ nhỡ có chuyện gì, nhất định con sẽ bị liên lụy, con nên đề phòng.”

Cung Khanh nói: “Xích mích giữa biểu tỳ và A Cửu không phải ngày một ngày hai, cũng từng nói với con muốn trả thù A Cửu, có điều A Cửu là Công chúa, đế hậu khoẻ mạnh, không ai dám động tới cô ta, mẫu thân đừng lo lắng, con sẽ cẩn thận.”

Cung phu nhân gật đầu: “Còn một chuyện nữa...” nói đến đây, bà đột nhiên cười cười, ánh mắt long lanh, muốn nói lại thôi.

“Chuyện gì vậy ạ?” Cung Khanh nhìn thần sắc kỳ quái của mẫu thân, đoán là bà muốn hỏi đến chuyện phòng the của mình và Mộ Thẩm Hoảng, chưa cần Cung phu nhân lên tiếng đã tự đỏ mặt trước.

“Uhm, nên nói thế nào đây...”
Cung phu nhân bất ngờ uyển chuyển đứng lên, khóe môi khẽ cười, dường như đang nghĩ xem nên mở lời thế nào.

Cung Khanh cảm thấy rất kỳ quái, bình thường mẫu thân nói đến chuyện phòng the cũng rất thẳng thắn bạo dạn, chưa từng nhăn nhó, hôm nay là chuyện gì đây?

Đúng lúc đấy, Vân Diệp thấp

giọng bầm từ ngoài cửa: “Nương nương, có người của cung Khôn Hòa đến.”

Cung Khanh liền đứng dậy nói: “Mẫu thân chờ con một lát, con đi một lúc sẽ trở lại.”

Cung phu nhân gật đầu: “Con mau đi đi.”

Cung Khanh đi cùng Minh Vũ đến cung Khôn Hòa, cũng đúng lúc Mộ Thẩm Hoảng từ điện Cần Chính đi tới, hai người cùng vào hành lễ với Độc Cô Hoàng hậu.

“Gọi các con đến, là có chuyện muốn bàn bạc.” Độc Cô Hoàng hậu đi thẳng vào vấn đề, truyền đạt lại ý của Thuần Vu Thiên Mục.

Cung Khanh vừa nghe hai chữ “xung hỉ”, điều đầu tiên hiện ra trong đầu là hôn sự, không phải Mộ Thắm Hoảng thì là A Cửu. Nếu là hôn sự của A Cửu tuyệt đối không đến lượt nàng cho ý kiến, vì thế “chuyện vui” này nhất định là của Đông Cung.

Quả nhiên, Độc Cô Hoàng hậu nói với Mộ Thắm Hoảng: “Giờ phụ hoàng con cần được xung hỉ xua tan xúi quẩy, vì thế ta định để Đông Cung thêm một Lương đệ.”

Cung Khanh vừa nghe liền thấy tim đập dồn dập. Chuyện gì phải đến sẽ đến, chỉ không ngờ nhanh như vậy, nhưng lại với danh nghĩa

là xung hỉ cho Tuyên Văn Đế, thế này dù Mộ Thâm Hoảng không muốn cũng khó mà cự tuyệt.

Mộ Thâm Hoảng thấy lòng nặng trĩu. Nếu giờ chất vấn lời của Thuần Vu Thiên Mục cũng là chất vấn thiên mệnh mẫu nghi thiên hạ của Cung Khanh, vô cùng bất lợi với tương lai của Cung Khanh. Nếu cự tuyệt đề nghị của Độc Cô Hoàng hậu, không chịu lấy Lương đệ lại thành bất hiếu với Tuyên Văn Đế.

Độc Cô Hoàng hậu biết con trai mới là tân hôn, vẫn đang trong giai đoạn nồng thắm với Cung Khanh, Cung Khanh lại là tuyệt sắc chi tư, nhất định là không tình nguyện, liền

quay đầu hỏi Cung Khanh: “Thái tử phi có phản đối gì không?”

Cung Khanh dịu dàng cười nói: “Chỉ cần long thể phụ hoàng an khang, nhi thần không có gì phản đối. Huống chi thêm một Lương đệ cũng có thể hầu hạ Thái tử điện hạ tốt hơn, nhi thần cầu còn không được.” Dứt lời, Cung Khanh quay đầu nhìn Mộ Thâm Hoảng đứng bên cạnh, nở nụ cười dịu dàng, hiền thực nhu mì, hào phóng hiền lành.

Độc Cô Hoàng hậu có chút ngoài dự đoán với biểu hiện rộng lượng của Cung Khanh, dù lòng có không tình nguyện nhưng biểu hiện bên ngoài hết sức hiếu thuận vui lòng.

Thầm nghĩ, thấu đáo biết nghĩ thế này hơn hẳn bà mẹ ghê gớm ghen tuông.

Nếu con dâu cũng đã gặt đầu đồng ý, vậy thì con trai hẳn là không có vấn đề gì, Độc Cô Hoàng hậu hỏi: “Ý Thái tử thế nào?”

“Mẫu hậu có ứng cử viên rồi ạ?”

Dứt lời, hẳn hơi nhú mày, hít một hơi lạnh, hông bị người nào đó véo thật nhẩn tâm.

Độc Cô Hoàng hậu liền nói: “Ứng cử viên đang có sẵn, chính là Kiều Vạn Phương. Lần trước ở sự kiện săn bắn mùa thu, phụ hoàng con đánh giá cô ấy thông minh dũng cảm quyết đoán, rất có phong thái

nhà đại gia. Huống chi, cô ấy lại vì Thái tử phi mà bị thương, để cô ấy làm Lương đệ coi như một biện pháp bồi thường, Thái tử phi nghĩ sao?”

Cung Khanh thản nhiên cười một tiếng: “Mẫu hậu nói rất đúng. Kiều tiểu thư xinh đẹp hiền lương, nhi thần không có lời nào phản đối, tất cả xin nhờ mẫu hậu làm chủ.” Dứt lời, tay lại véo mạnh một cái. Mộ Thẩm Hoảng giật giật khóe miệng, tiểu nha đầu, đúng là xuống tay không do dự.

Độc Cô Hoàng hậu không ngờ thuận lợi như thế, liền nói: “Nếu đã như thế vậy chọn Kiều Vạn Phương

đi.”

Mộ Thâm Hoảng nói: “Mẫu hậu, Kiều Vạn Phương nhiều mưu mô thủ đoạn, không thể chọn vào cung.”

“Nói cụ thể đi?”

“Việc cô ta bị thương ở chân không phải vì bàn đạp, mà là cô ta tự làm.”

“Tại sao có thể thế?”

“Lúc đó cô ta nói con bạch mã phát cuồng, cô ta muốn nhảy khỏi ngựa để chạy trốn nhưng bị mắc chân vào bàn đạp, là có ý ám chỉ Cung Khanh hãm hại cô ta. Nhi thần đã điều tra thợ thủ công ở chuồng ngựa rất kỹ càng, bàn đạp không có bất cứ vấn đề gì, nhi thần cảm thấy

kỳ quái, liền gọi Tiết Lâm Phủ hỏi về vết thương trên chân cô ta, thật sự không phải bàn đạp làm bị thương, mà là tổn thương bởi dao. Theo nghi thần thấy, cô ta muốn mượn chuyện đẩy vu cho Cung Khanh hãm hại cô ta.”

Độc Cô Hoàng hậu vừa nghe liền thất kinh. “Thật sao?”

“Nếu mẫu hậu không tin có thể gọi cô ta và Tiết Lâm Phủ đến đối chứng.”

“Thôi thôi.” Độc Cô Hoàng hậu thất vọng phẩy tay, dù không thích Cung Khanh, nhưng cũng không muốn đưa một Lương đệ mưu mô thủ đoạn vào cung, khiến hậu cung

sau này phải nháo nhào không yên. Im lặng một lát, bà ta lại nói: “Vây xem xét chọn người khác đi.”

“Chọn người không phải chuyện một sớm một chiều, lại do Lễ Bộ lo liệu hôn sự sẽ tốn thêm một thời gian, mẫu hậu phải chăm sóc phụ hoàng, nhi thần cũng bận chính sự, không có thời gian xem xét, nếu tuyển Lương đệ là để xung hỉ cho phụ hoàng, lúc này đang sẵn một chuyện vui.”

“Chuyện vui gì?”

Mộ Thẩm Hoảng quay đầu nhìn Cung Khanh mỉm cười trìu mến: “Cung Khanh có tin mừng .”

Cung Khanh thấy lòng giật thót,

thiếu chút nữa thì kêu thành tiếng.

Độc Cô Hoàng hậu vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, lập tức đưa mắt nhìn eo Cung Khanh, hỏi: "Thật sao?"

Cung Khanh quả thật không dám lên tiếng, tim như muốn rụng ra.

Mộ Thẩm Hoảng trả lời thay nàng: "Nhi thần cũng chỉ vừa mới biết."

Độc Cô Hoàng hậu vui vẻ nói: "Thật tốt quá."

Bà ta không thích con dâu, nhưng không ghét cháu. Hơn nữa Tuyên Văn Đế hiếm con, chỉ có Thái tử là con trai duy nhất, Cung Khanh có tin mừng không nghi ngờ gì đúng

là “chuyện vui” to lớn.

Ra khỏi điện Tiêu Phòng, Mộ Thâm Hoảng xoa lưng, thở dài nói: “Tiểu nha đầu nhẫn tâm, định véo ta đến chết sao.” Lời còn chưa dứt, lại kêu oai oái một tiếng, mu bàn tay đang bị hành hạ.

Cung Khanh cho cung nhân lui hết, lúc này mới sẵn giọng: “Ai bảo ngài nói thiếp có bầu.”

“Không nói nàng có bầu mẫu hậu sẽ bắt cưới một Lương đệ. Nàng muốn thế sao?”

Cung Khanh vội nói: “Thiếp không muốn, nhưng chuyện có bầu sao có thể nói lung tung, chuyện này làm sao dối được.”

“Giờ cố gắng để có.”

Cung Khanh vừa tức vừa vội, dậm chân nói: “Ngộ nhỡ không có thì sao.”

Mộ Thắm Hoảng cười ôm nàng, nói: “Khanh Khanh yên tâm, vi phu nhất định sẽ cố gắng.”

“Ngài... ” Cung Khanh cắn môi, vừa xấu hổ vừa bực mình, nhưng không thể tránh được.

Trở lại Đông Cung, Cung phu nhân thấy con gái đây vẻ âu sầu, cho là lại bị Độc Cô Hoàng hậu làm khó dễ, vội hỏi: “Làm sao vậy?”

Cung Khanh kể lại chuyện ở điện Tiêu Phòng. Trên đường trở về nàng một mực suy nghĩ, không thể không

công nhận, trong hoàn cảnh đây nói nàng có bầu là cao chiêu của bất đắc dĩ. Nếu không, Độc Cô Hoàng hậu sẽ đòi cưới thêm một Lương đệ, hai người đều không thể cự tuyệt, vì từ chối chính là tội bất hiếu.

Có điều làm sao biến không thành có? Cung Khanh sờ bụng mình, trước sợ có thai, giờ chỉ hận vì chưa có thai.

Cung phu nhân nhìn thấy con gái thể cũng có chút râu rĩ, nhưng con gái đã ủ rũ thể, bà không thể "tuyệt còn thêm sương", chỉ có thể trấn an: "Không có việc gì, con mau chóng có bầu là được. Hấn trẻ tuổi khỏe mạnh, để con có bầu không

phải chuyện khó khăn.”

Cung Khanh vội nói: “Nhưng tháng trước ngày nào cũng làm, vậy mà đâu có bầu.”

Thốt ra mấy chữ “ngày nào cũng làm” mặt Cung Khanh đỏ bừng.

“Không vội, tháng này với con là đại cát.”

Đúng lúc đấy, Vân Diệp đi vào bẩm báo, nói là có người từ Thái Y Viện đến, bắt mạch cho Thái tử phi nương nương.

Chương 56 – Trả thù

Cung Khanh vừa nghe liền luống cuống, bắt mạch chẳng phải sẽ lộ chuyện giả bầu.

Đúng lúc đấy, Cung phu nhân

kéo tay nàng, nói: “Đừng sợ, con cùng mẹ vào trong màn. Vân Diệp, gọi hấn đi vào.”

Cung Khanh vội nói: “Mẫu thân, phải làm sao đây?”

Cung phu nhân không nói gì, lên giường thả màn, thấp giọng nói: “Con đừng sợ, có ta.”

Vừa nhìn dáng vẻ trong tâm dự đoán và có chút bối rối của mẫu thân, Cung Khanh chột giật mình, nhớ ra vừa rồi mẫu thân còn chuyện thứ hai muốn nói lại thôi, chẳng lẽ là...?

Lòng nàng vừa mừng vừa sợ, tạm thời không dám xác nhận hoàn toàn.

Lúc này, ngoài màn có người lên tiếng: “Vi thần Lý Khả Giản tham kiến nương nương.” Nghe giọng là một người đàn ông trẻ tuổi, may là không phải Tiết Lâm Phủ, Cung Khanh dịu dàng nói: “Miễn lễ, ban ngồi.”

Lý Khả Giản nói: “Vi thần được Hoàng hậu nương nương phái đến bắt mạch cho nương nương.”

Lúc này, Cung phu nhân đưa cổ tay ra ngoài màn, Cung Khanh mới dám xác nhận hoàn toàn, quả nhiên là mẫu thân có bầu. Lòng vừa kinh ngạc vừa hoan hỉ, thậm niệm vô số câu A Di Đà Phật, đúng là trời cao phù hộ khiến mẫu thân hôm nay

đến đây giải vây cho nàng.

Lý Khả Giản phủ lên cổ tay Cung phu nhân một khăn lụa mỏng như cánh ve, cẩn thận bắt mạch, lòng rất khẩn khoản. Vừa rồi Thái tử điện hạ triệu hấn, cố ý dặn dò, bất kể mạch tượng thế nào đều phải nói là hỉ mạch, tạm thời tất cả đều mạnh khỏe. Nếu nói sai nửa chữ sẽ lấy mạng cả nhà hấn. Hấn còn tưởng rằng mạch tượng của Thái tử phi có gì quái dị, giờ chẩn ra đúng là hỉ mạch, không có chút vấn đề gì.

“Cung hỉ nường nường, tất cả mạnh khỏe, vi thần cáo lui.”

Chờ Lý Khả Giản đi, Cung Khanh mới vui vẻ nói: “Mẫu thân, mẹ thật

sự có bầu?”

Cung phu nhân cười bồi rồi: “Không chú ý, trai già sinh ngọc.”

Cung Khanh cười phì: “Mẫu thân nói gì vậy, cha chắc vui muốn chết.”

Cung phu nhân nhìn trời thở dài: “Hắn thì vui mừng rồi, nhưng eo ta biết làm sao bây giờ, con có biết sinh một đứa con eo sẽ to thêm một tấc.”

Cung Khanh dờ khóc dờ cười: “Mẫu thân mẹ thật là, chẳng lẽ một đứa con trai không quan trọng bằng eo thon sao?”

“Sinh con trai là sinh cho cha con thôi, mẹ có con là đủ rồi.”

“Tóm lại đây là chuyện vui, mẫu

thân mẹ an tâm dưỡng thân, sinh cho con thêm một đệ đệ.”

Khi biết bản thân mang thai, Cung phu nhân rầu đến biếng ăn mấy ngày, thật sự cảm thấy không có mặt mũi gặp người khác, đặc biệt là con gái và con rể. Đã sắp làm bà ngoại còn gặp chuyện này, xem như chuyện khó xử chẳng mấy khi gặp của Cung phu nhân, nhưng đối với Cung phu nhân bẩm sinh nhanh nhẹn quyết đoán mà nói, chỉ cần nghĩ phu nhân nhà khác bốn lăm tuổi còn sinh con, bà ở tuổi này vẫn tính là trẻ tuổi đi? Nghĩ đến đây, Cung phu nhân mất tự nhiên suốt mấy ngày quyết định vào cung

báo với con gái, để con gái có chuẩn bị tâm lý, tránh chuyện từ biệt mấy tháng gặp lại thấy mẹ mình ôm bụng bầu, sợ đến ngất xỉu.

Hai người ra khỏi màn, Cung phu nhân nói: “Mấy ngày này ta sẽ ở trong cung, ngộ nhỡ có việc ta còn giúp con đối phó.”

“Đa tạ mẫu thân.”

Lúc đấy, Mộ Thấm Hoảng vội vã đi vào, thấy Cung phu nhân liền giật mình một cái.

Cung phu nhân thấy hấn liền giận dữ nói: “Ta đã biết Khanh nhi gả vào cung sẽ chẳng yên lành gì mà.”

Mộ Thấm Hoảng xấu hổ cười

cười: “Phu nhân sao lại nói vậy?”

“Vừa rồi Hoàng hậu phái thái y đến bắt mạch, trong bụng vợ ngài có gì hay không chẳng lẽ ngài không biết?”

“Lý Khả Giản kia con đã dặn dò rồi, không cũng nói thành có.” Hãn kéo tay Cung Khanh, cười với Cung phu nhân: “Con sợ Khanh Khanh sốt ruột, vội về thăm nàng.”

“Thời gian này ta muốn ở đây cùng Khanh nhi, điện hạ sẽ không có ý kiến gì chứ?”

“Tất nhiên là không thể tốt hơn, Khanh Khanh có thai, đang lúc cần phu nhân chăm sóc.”

Cung phu nhân hừ một tiếng:

“Nói như thật.”

Mộ Thẩm Hoảng cười cười, kể tai Cung Khanh thăm thì: “Khanh Khanh, nàng hàn huyền cùng phu nhân, ta còn việc phải làm, tối chúng ta lại...”

Cung Khanh nghiêm mặt nói: “Điện hạ đi giải quyết công việc đi.”

Rất đáng ngạc nhiên, tối hôm đó Mộ Thẩm Hoảng mãi không thấy về.

Thấy càng lúc càng muộn, Cung phu nhân là người nôn nóng, liền sai Vân Hủy đi mời điện hạ về an giấc.

Một khắc sau, Vân Hủy trở về bẩm báo nói Thái tử điện hạ vẫn

còn xử lý chính sự, sợ là một lúc nữa cũng chưa về được.

Cung Khanh nói: “Mẫu thân mẹ đi ngủ trước đi.”

Cung phu nhân: “Con đi gọi hẳn về.”

“Con?” Cung Khanh nhăn nhó vẻ khó xử.

“Vân Hủy và Vân Diệp, đi lấy áo khoác lông cừu, đưa tiểu thư đến ngự thư phòng, nhân tiện mang đồ ăn khuya cho điện hạ.”

“Không cần đâu mẫu thân, đợi lát nữa hẳn xử lý xong chính sự tất là sẽ về.”

Cung phu nhân thôi thúc: “Chính sự cùng lắm là để đến ngày mai, có

bầu mới là đại sự trước mắt, nhanh đi gọi hẩn về.”

Lúc này Vân Diệp và Vân Hủy đã chuẩn bị áo khoác và đồ ăn khuya xong, dưới ánh nhìn chăm chăm của Cung phu nhân, Cung Khanh không thể làm gì khác hơn là đi.

Ngồi trên kiệu, nhìn trời cao lấp lánh ánh sao, ánh đèn vàng trong đêm đẹp lung linh mà cô tịch.

Đây là lần đầu tiên Cung Khanh đến ngự thư phòng phía Tây điện Cần Chính.

Lý Vạn Phúc canh cửa cùng mấy nội thị, phòng trong có ánh đèn hắt ra.

“Sao nương nương lại đến.” Lý

Vạn Phúc thấy Cung Khanh, vội vàng nghênh đón.

“Ta tới mang đồ ăn khuya cho điện hạ.”

Lý Vạn Phúc cười hì hì vén rèm: “Mời nương nương.”

Cung Khanh đi vào thấy trước mắt sáng ngời, nơi này rộng gấp đôi thư phòng ở Đông Cung, bức tường đối diện là một giá sách to hết tường, giữa phòng là một long án to với chõng tấu chương, sau bàn là long ỷ màu vàng và đen, đầy khí thế tôn quý uy nghiêm.

Mộ Thẩm Hoảng ngồi sau bàn, ánh nến chiếu lên gương mặt tuấn tú của hắn, mày kiếm mắt sao, mũi

như tượng tạc, ngay cả đôi lông mày hơi nhíu lại cũng rất đẹp mắt.

“Phu quân.” Cung Khanh khẽ gọi một tiếng, trong tĩnh lặng như làn men say, có sự triền miên lưu luyến.

Mộ Thâm Hoảng ngẩng đầu dời mắt khỏi tấu chương, đã thấy một mỹ nhân yêu kiều trước mặt, áo khoác màu đỏ thẫm phủ xuống gót chân, cổ áo viền lông cáo trắng như tuyết, hai quả bông thả xuống, tôn lên dung nhan mỹ miều.

Đôi mắt long lanh, bờ môi mọng đỏ, vòng eo thon nhỏ, tay bê hộp thức ăn, bức mỹ nhân đồ lập tức sáng bừng cả ngự thư phòng im

lặng trang nghiêm.

“Khanh Khanh, sao nàng lại tới?” Hấn vui mừng quá đỗi, có phần thụ sủng nhược kinh.

“Đã là lúc nào ngài còn chưa về.” Nàng nửa là ân cần nửa là hờn dỗi nói, đi tới mở hộp đồ ăn ra, bên trong là canh ngân nhĩ rượu gạo với bánh trôi. Vốn là món ăn khuya ưa thích của Cung phu nhân, nhân tiện mượn hoa hiến phật.

“Ngài đói bụng không?” Nàng nhắc bát đặt lên bàn. Bát màu bích lục ướt át, tôn lên màu trắng của bánh trôi và ngân nhĩ, vô cùng thanh tân mát mắt. Tuy chỉ là một món ăn bình thường, nhưng vì mỹ

nhân mang đến mà đặc biệt mê người.

Mộ Thẩm Hoảng ôm nàng đặt lên đùi, vòng tay qua lưng nàng, “Vừa mệt vừa đói, Khanh Khanh bón cho ta.”

Đúng là được đà lần tới, xưa nay chưa từng mang đồ ăn khuya vậy điện hạ ngài chịu đựng thế nào? Đại trượng phu lại đòi bón. Cung Khanh múc một thìa cho hắn.

Hắn mỉm cười liếc mắt nhìn nàng: “Không phải như thế.”

“Vậy phải thế nào?”

Hắn cười chỉ lên môi nàng, ánh mắt rất xấu xa.

Cung Khanh đỏ mặt, đặt thìa vào

trong bát, gắp giọng: “Thiếp không biết làm.”

“Nàng không biết làm vậy để vi phu dạy nàng.” Hấn múc một thìa đưa vào miệng rồi môi kề môi với nàng.

Nàng muốn tránh nhưng bị hấn ôm gọn trong lòng, cằm cũng bị giữ. Hấn cười xấu xa ngậm thìa canh mớm cho nàng. Bánh trôi gắp canh ngân nhĩ càng thơm trơn ngọt.

Mớm xong, hấn dùng lưới liếm bờ môi anh đào, cười hỏi: “Đã biết chưa?”

Mặt nàng ửng hồng, đẩy hấn: “Rõ ràng ngài tự ăn được.”

“Khanh Khanh không bón ta sẽ

không ăn.”

Không ăn rõ ràng là không được, nàng còn việc phải nhờ vả hẳn, rơi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn là ngậm canh nguội ngừng mớm cho hẳn.

Xong một thìa hẳn còn nhắm nháp môi nàng mới buông tha, vì vậy ăn xong hai người đã hô hấp dồn dập, ý do vị tẫn, không khí mờ ám càng lúc càng dày đặc, công cụ châm lửa đã rục rịch sau mông nàng.

Không thể làm ở đây, nàng nguội ngừng buông thìa, muốn tránh ngực hẳn. Ai ngờ hẳn không tha còn ôm chặt hơn, cầm tay nàng

đặt xuống thân dưới, bình tĩnh hỏi:
"Khanh Khanh muốn nó sao?"

Nàng vừa nghe mặt liền đỏ bừng, giăng tay lại, "Ai muốn chứ."

"Không muốn sao..." hần a một tiếng, có vẻ rất thất vọng, "Vậy Khanh Khanh về trước đi, xong chỗ tấu chương này ta sẽ về an giấc."

Nàng nhìn chồng tấu chương cao ngất thì hết hoảng, từng đấy tấu chương biết đến lúc nào mới xong.

"Ngày mai lại xem tấu chương."

"Ngày mai có việc của ngày mai."

Hoàng đế không dễ làm, mỗi ngày đều phải hao phí vô số thời gian tinh thần cho tấu chương.

"Khanh Khanh về ngủ trước đi."

“Không có ngài thiếp không ngủ được.”

Hắn véo yêu mũi nàng, “Nói bậy, mấy ngày chuẩn bị sẵn bữa mùa thu chẳng phải ngài đều ngủ trước từ sớm.”

Cung Khanh cười lúng túng, ngày đó cố tình tránh hắn giờ bị hắn tính sổ. Con người này thật là đồ thù dai nhớ lâu. Bản thân đã sai trước, không thể làm gì khác hơn là mềm giọng nịnh nọt: “Phu quân ngài cùng thiếp về đi.”

Hắn nhếch môi: “Về làm gì?”

Biết rõ còn hỏi, đồ ghê tởm, Cung Khanh xấu hổ, “Còn có thể làm gì, tất nhiên là ngủ.”

Hắn mỉm cười: “Được, nghe lời Khanh Khanh, về ngủ.”

Hai người trở về Đông Cung, tắm xong nghỉ ở điện Hàm Chương.

Nằm trên giường, Cung Khanh đầy bụng bần khoản, bình thường hẳn sẽ nhân lúc tắm đòi hỏi một phen, hôm nay tắm rất an phận, không chút ý tứ muốn đặt nàng lên con hồng nhạn, quy củ như thành một người khác. Lúc này đã lên giường, đáng lẽ nên động thủ thì còn an phận hơn lúc đi tắm, hai tay đan nhau đặt trên ngực, đôi mắt sáng quắc hàng đêm chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng cứ thế khép lại.

Thế này là sao? Quá mệt mỏi sao? Nhưng trước kia có những lúc còn vất vả hơn thế này hẳn cũng không chịu nổi, sức khỏe sự dẻo dai của hẳn vượt khả năng tưởng tượng của nàng rất xa. Rồi cuộc là đang gặp vấn đề gì? Nàng nhớ lại từ lúc gặp ở ngự thư phòng, hình như có câu nào đấy đã chọc giận hẳn.

Con người hẹp hòi.

Không còn biện pháp nào khác, hôm nay muốn nhờ vả hẳn, giờ đành xuống nước.

“Phu quân, chàng ngủ sao?”
Cung Khanh quay người, cố ý kê tay hẳn vào bộ ngực đầy đặn.

Hắn không chút nhúc nhích, vẫn nhắm mắt nói: "Không phải Khanh Khanh nói về đi ngủ sao."

Cung Khanh: "..."

Đợi một hồi không thấy động tĩnh gì, nàng không thể làm gì khác hơn là ôm cánh tay hắn, vì vậy cả bộ ngực đều kề sát cánh tay, thế này đã rõ ràng chưa?

Hắn im lặng không nhúc nhích, như thể muốn ngủ.

Nàng sốt ruột, dứt khoát bắt chấp thủ đoạn, chủ động hôn lên mặt hắn.

Vẫn không phản ứng.

Dừng một lát, nàng không thể làm gì khác hơn là hôn môi hắn, còn

học tập hẳn, liếm qua bờ môi rồi nhẹ nhàng nhay cắn, mặc dù kỹ thuật vụng về, nhưng người ta là lần đầu tiên chủ động, chẳng lẽ điện hạ ngài vẫn không động lòng?

Hắn thật sự không chút cảm động.

Thế này là sao đây.

Cung Khanh quả thực muốn nổi giận.

“Phu quân?” Nàng đẩy hẳn, thỏ thẻ: “Phu quân ngủ thật sao?”

“Không phải Khanh Khanh đến gọi ta về đi ngủ sao?”

“...”

Cung Khanh không thể làm gì khác hơn là xấu hổ đỏ mặt, đưa tay

vuốt ve ngực hẵn, nhẹ nhàng khiêu khích, mỗi lần hẵn muốn đều vuốt ve nàng, khiến nàng thấy toàn thân mềm nhũn, nóng bừng, hẵn là hẵn cũng thế, vì vậy nàng cố gắng vuốt ve đầu ngực hẵn. Hẵn như Liễu Hạ Huệ, hai tay đan nhau đặt trên ngực, không chút động tĩnh ý tứ là sẽ nhào lên nàng.

Rốt cuộc là làm sao đây?

Được rồi, dù sao đã vô liêm sỉ phần trên, nàng tiếp tục vô liêm sỉ xuống dưới, lướt qua rốn, vật kia rõ ràng đã nhất trụ kinh thiên. Điện hạ còn kìm nén cái gì? Ngài muốn chơi trò gì đây, hẹp hòi kìm nén ngài không khó chịu ah.

Nàng không thể làm gì khác hơn là e lệ cầm nắm. Ai ngờ người kia không lĩnh tình, duỗi tay tóm bàn tay đang làm chuyện xấu xa của nàng.

“Không phải Khanh Khanh nói không muốn nó sao?”

Kìm nén giận dữ hồi lâu thì ra là vì câu nói đấy.

Nàng xấu hổ đưa tay thăm dò, nghĩ muốn dùng hành động tỏ thái độ, không phải không muốn, mà là không muốn hẳn lúc nào cũng chỉ chăm chăm nghĩ chuyện đấy thôi.

Ai ngờ hẳn xoay người kể tai nàng hỏi: “Khanh Khanh có muốn hay không?”

Xem ra không nói thì hẳn không chịu vào khuôn khổ.

“Muốn.” Nàng cắn răng nói, thấy xấu hổ đến nóng bừng hai tai .

“Lần này Khanh Khanh tự làm.”

“Tự làm thế nào?”

Hắn thì thầm mấy câu, nàng liền phản đối: “Thiếp không làm được.”
Mấy ngày trước nàng thà chết cũng không chịu làm tư thế đấy.

Hắn sờ sờ lưng nàng, xoay người ngược lại, dịu dàng nói: “VẬY... ngủ đi.”

Đã đến thế này còn ngủ thế nào, nàng tức muốn bóp cổ hắn, nhưng giờ không thể đắc tội vị đại gia này, không có hắn làm sao mang bầu.

Nàng đấu tranh tâm lý hồi lâu, rốt cuộc nàng nghĩ thông suốt căn rắng nói: “Thiếp thử một lần.”

Vừa dứt lời, người nào đang nằm kiêu chính nhân quân tử lập tức mở đôi mắt sáng quắc, cười xấu xa ôm nàng lên trên.

Cung Khanh vừa thẹn lại vừa sợ, run rẩy chạm vật nóng bỏng kia, ngồi trên hông hắn, một hồi lâu vẫn không hạ được quyết tâm để bắt đầu.

Hắn đợi hồi lâu không thấy nàng hành động, còn sờ mó lung tung làm hắn ngứa ngáy, liền nắm eo nàng bắt đầu, nàng vừa bất ngờ vừa sợ, a một tiếng, không nhin

được đánh hấn mấy cái: “Đau.”

Hấn đỡ lưng nàng, đưa đẩy hai cái, thấp giọng nói: “Nhúc nhích sẽ không đau.”

Nàng bắt chước hấn, đưa đẩy mấy lần dần ướm át hơn, có khoái cảm chưa từng có, không kiềm chế được muốn thốt ra tiếng.

“Nhanh chút.” Hấn xoa hai bầu ngực trắng như ngọc, bị hấn khiêu khích, nàng xấu hổ không thể làm tiếp, nói gì cũng không chịu, than mệt.

Hấn không chịu buông tha đỡ nàng làm thêm một hồi, nàng xấu hổ gục xuống ngực hấn, không chịu ngồi dậy, chân mỏi lưng đau, hô

hấp dồn dập, giọng nhão như nước.

Hắn đặt nàng xuống, trêu chọc: “Khanh Khanh cũng biết mệt rồi sao, vi phu ngày ngày khổ cực, Khanh Khanh đã từng quan tâm chưa.”

Vừa được đặt xuống nàng liền thở phào, giao phó lại cho hắn. Tóm lại hắn làm gì thì làm, nàng chỉ hưởng thụ.

Sau hồi mây mưa, không khí mờ ám, Cung Khanh đặt tay lên bụng, âm thầm cầu khẩn: mong là lần này sẽ có. Đột nhiên nghe thấy hắn cười đắc ý: “Khanh Khanh, vừa rồi ta cho ra ngoài.”

“Cái gì?” Nàng ngồi bật dậy, lật

chăn nhìn, quả nhiên là thế.

Nàng giận dữ nhào tới đấm hấn, “Ngài biết là thiếp đang muốn mà.” Hấn giữ tay nàng, vẻ mặt xấu xa: “Không phải trước kia nàng không muốn cho vào trong sao?”

“Đồ xấu xa, ngài cố tình chọc tức thiếp.” Vừa nói lệ đã tràn khóe mi. Hấn vội vàng ôm nàng dỗ dành: “Đùa nàng thôi, một lát nữa chúng ta lại làm, vi phu lấp đầy mới thôi.” Dứt lời hấn lau người cho nàng, “Nhưng làm hai lần sợ Khanh Khanh không chịu đựng được, lại đòi nghỉ ngơi bảy ngày.”

Nàng đẩy tay hấn: “Sẽ không, nhanh chút đi.”

Hắn cười xấu xa: “Ngày trước nàng ra sức khước từ, nào là đau nào là mệt. Hôm nay chủ động đòi làm hai lần, không kêu đau cũng không than mệt, cũng không đòi nghỉ ngơi, có thể thấy trước kia đều là lừa ta đúng không?”

Thật là lòng dạ hẹp hòi, nhớ kỹ từng câu nói của nàng để giờ mang ra tính sổ một lượt.

Nàng bị hắn hỏi không còn lời nào để nói. Lúc trước kêu đau than mệt đúng là có phần giả dối, lúc đấy sợ có thai, chỉ mong không làm, hôm nay tình thế đã khác, phải lập tức có bầu, nghĩ thế, gạt e lệ qua một bên, ngượng ngừng ôm cổ hắn,

đỏ mặt nói: “Bớt nói nhảm, mau làm đi.”

Chương 57 – Hòa thân

Mộ Thâm Hoảng cười phì một tiếng, “Khanh Khanh thật mãnh liệt, có điều vi phu rất thích, ngày nào cũng thế này có phải tốt không?”

Cung Khanh chỉ cười không nói, thâm nghĩ: tốt chỗ nào chứ, chờ thiếp có bầu đi, điện hạ sẽ phải để thiếp nghỉ ngơi mười tháng, chỉ có bánh vẽ mà ăn, chỉ mai không giải được khát. Quân tử báo thù mười năm không muộn, hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, điện hạ

ngài cứ chờ đi.

Lần thứ hai hẳn đặc biệt dịu dàng quan tâm, xong còn muốn bế nàng đi tắm, nàng ôm lưng hẳn, e lệ nói một câu nhỏ như tiếng muỗi, hẳn không nghe thấy, cười hì hì hỏi: “Khanh Khanh nói cái gì?”

Nàng không thể làm gì khác hơn là đỏ mặt, cắn lỗ tai hẳn nhắc lại một lần.

Hẳn bỗng nhiên tỉnh ngộ, cười nói: “Tốt.” Trước kia nàng mắc bệnh sạch sẽ, xong là phải đi tắm ngay lập tức, lần này lại bảo hẳn cho vào trong rồi một lúc xong mới đi tắm.

Sáng sớm hôm sau, Mộ Thắm

Hoảng tinh thần sáng khoái nắm tay Cung Khanh đi thỉnh an Tuyên Văn Đế và Độc Cô Hoàng hậu.

Khí sắc Tuyên Văn Đế tốt hơn nhiều, vẻ mặt còn có phần vui mừng.

Độc Cô Hoàng hậu vui vẻ nói: "Hôm qua phụ hoàng con biết tin vui, tinh thần rất tốt, sáng nay cũng ăn được nhiều hơn."

Mộ Thẩm Hoảng cười nói: "Thuần Vu đại nhân thật hơn người."

Tuyên Văn Đế cười nói ôn hòa với Cung Khanh: "Đông Cung thiếu gì cứ nói ra." Suốt mấy ngày nay, đây là lần đầu tiên ông ấy nở nụ

cười, nhìn rất trù mến.

Cung Khanh trả lời: “Đa tạ phụ hoàng, nhi thần không thiếu thứ gì, chỉ mong phụ hoàng thân thể an khang.”

Cả nhà hân hoan, chỉ có A Cửu nhăn nhó, không nói không rằng, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn bụng Cung Khanh, Cung Khanh vì bụng vẫn trống rỗng mà thấy căng thẳng.

May là Mộ Thẩm Hoảng cũng chu đáo, vẫn an sau, liền nói Cung Khanh lần đầu mang bầu cần tĩnh dưỡng, để nàng về trước. Lại bậm với đế hậu chuyện Cung phu nhân ở lại Đông Cung chăm sóc Thái tử phi.

Độc Cô Hoàng hậu mặc dù không

vui nhưng cũng không có cách nào cự tuyệt. Thái tử phi có thai, hoặc Hoàng hậu có thai, truyền mẫu thân vào cung chăm sóc là chuyện bình thường, năm đó khi bà ta có thai cũng triệu thái phu nhân vào cung mấy tháng.

Cũng may Đông Cung cách nơi này một quãng đường, Cung phu nhân sẽ không thể chủ động chạy đến đây, Tuyên Văn Đế cũng ít khi đến Đông Cung, trăm năm khó gặp một lần lại gặp phải Tiết Giai rồi mắc nạn, e là sau này sẽ không bao giờ bước vào Đông Cung nữa bước.

Mộ Thẩm Hoảng ngồi một lúc thì phải đến điện Cần Chính, trước khi

đi hẳn nói với A Cửu: "A Cửu, em lại đây, ta có chuyện muốn nói với em."

Ra ngoài điện, Mộ Thấm Hoảng đứng lại, xoay người nhìn cô ta.

A Cửu vừa nhìn ánh mắt nặng nề tối tăm của Mộ Thấm Hoảng liền chột dạ: "Hoàng huynh anh nhìn em thế là sao?"

Mộ Thấm Hoảng không nói gì, chỉ nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng, nhìn đến khi cô ta né tránh, mới nói: "Chuyện Kiều Vạn Phương là người khơi lên đúng không?"

A Cửu thấy tim giật thót, lập tức phủ nhận: "Không phải, hoàng huynh đừng đổ oan cho em. Là mẫu

hậu nghe Thuần Vu Thiên Mục nói xong quyết định như vậy, không liên quan đến em.”

“A Cửu người thật sự rất ngốc.”

“Hoàng huynh anh!” A Cửu tức giận, từ khi cha sinh mẹ đẻ lần đầu tiên bị người khác nói là ngốc. Cả đời hậu cũng chưa từng nói thế.

“Thuần Vu Thiên Mục nói câu đấy là cơ hội tốt để hoàn thành tâm nguyện của người, người vì trả thù người khác mà để tuột cơ hội của chính mình.”

A Cửu ngăn ra: “Hoàng huynh anh nói thế là ý gì?”

“Sao người không mượn cơ hội đấy để xuất hôn sự với Thẩm Túy

Thạch?”

A Cửu thất thần, trong nháy mắt hồi hận không thôi, chính xác, mượn câu nói của Thuần Vu Thiên Mục đưa ra hôn sự với Thẩm Túy Thạch, có lẽ Độc Cô Hoàng hậu sẽ đồng ý. Nhưng lúc đấy chỉ muốn khiến Cung Khanh khổ sở, không hề nghĩ đến chuyện kia. Giờ được chỉ điểm nhưng đã hồi không kịp.

Mộ Thẩm Hoảng thất vọng lắc đầu: “A Cửu, đến khi nào người mới chịu trưởng thành? Người ngày ngày phá quấy người khác, có từng nghĩ người khác chật vật liên quan gì tới người? Người bắt người khác khó chịu thì người được sáng khoái sao?”

Người khiến chúng ta không vui, đáng tiếc người cũng không được thoải mái.”

“Hoàng huynh anh có ý gì?”

“Mấy ngày trước Thẩm Túy Thạch có dâng tấu, muốn từ chức Trung thư xá nhân, xin rời kinh nhậm chức. Ta đã ân chuẩn, hôm qua hẳn đã lên đường.”

“Hoàng huynh anh!” A Cửu vừa nghe liền hốt hoảng, vội vàng kéo tay áo Mộ Thẩm Hoảng: “Hoàng huynh, anh đi đâu?”

Bảo sao đã mấy ngày không thấy Thẩm Túy Thạch, còn tưởng là phụ hoàng ngã bệnh nên không triệu hẳn.

“Không xa kinh thành. A Cửu, khi nào người biết nghĩ ta sẽ điều hẳn về. Nếu người còn tiếp tục ngu muội xảo quyết, mưu đồ hãm hại người khác, ngày hẳn trở về sẽ xa xôi không hẹn.”

Mộ Thâm Hoảng nói xong chấp tay rời đi.

A Cửu đứng tại chỗ, lòng vừa tức vừa hận, nhưng cũng chẳng thể làm gì. Tuyên Văn Đế ngã bệnh, chuyện lớn nhỏ trong triều đều do Mộ Thâm Hoảng xử lý, chỉ có chờ Tuyên Văn Đế khỏe lại rồi đi cầu xin, may ra mới có thể điều Thâm Túy Thạch về kinh.

Mộ Thâm Hoảng vừa tới điện Cần

Chính, Hồng lư tự khanh Vạn Vĩnh Hưởng cầu kiến.

Sau khi được tuyên, Vạn Vĩnh Hưởng quỳ xuống bảm: “Vi thần khấu kiến Thái tử điện hạ. Hôm qua sứ giả Cao Xương cầu kiến, đưa tới một bức quốc thư của Cao Xương Vương, thần muốn bảm với Hoàng thượng.”

Lý Vạn Phúc đứng bên cạnh lập tức tiến tới nhận quốc thư từ Vạn Vĩnh Hưởng trình lên Mộ Thẩm Hoảng.

Mộ Thẩm Hoảng mở quốc thư của Cao Xương Vương, sau khi xem xong, đập mạnh một tay xuống long án, cười hai tiếng.

Vạn Vĩnh Hưởng trước là giật mình vì tiếng đập bàn, sau lại thấy hấn cười, không biết quốc thư viết gì, có thể khiến Thái tử điện hạ trước giờ bình tĩnh có phản ứng đấy. Long uy khó dò, hấn cũng không dám ngẩng đầu, lòng thấp thỏm bất an, ai ngờ một lát sau, Mộ Thẩm Hoảng lại bình tĩnh hỏi một câu: “Đã thu xếp cho sứ thần Cao Xương Vương chưa?”

Vạn Vĩnh Hưởng lập tức cung kính đáp: “Vi thần đã thu xếp cho sứ thần ở dịch quán, danh sách cống lễ thần đã kiểm kê xong, nộp vào kho phòng.”

“Khoản đãi sứ thần cho tốt,

khanh lui ra đi.”

“Vi thần tuân mệnh.”

Sau khi Vạn Vĩnh Hương lui xuống, Mộ Thảm Hoảng cầm quốc thư cười lạnh. Vài năm không cảnh cáo, thành ra táo bạo hơn rồi.

Ánh dương ấm áp, Tuyên Văn Đế nửa nằm trên ghế dài ở hậu điện, dưới chân đặt một chậu than, người đắp chăn lông Tây Vực tiến cống. Trên bàn nhỏ bên cạnh đặt mấy tấu chương Mộ Thảm Hoảng đã phê hôm qua, chọn mấy chuyện quan trọng nguy cấp để ông ấy xem qua.

Tuyên Văn Đế nhìn tấu chương con trai phê, lòng rất vui mừng. Từ khi hấn mười sáu tuổi liền giao một

vài chuyện cho hấn làm, ví dụ như huấn luyện đội túc vệ Bí Tư Doanh bí mật trung thành, ví dụ như vi hành kinh thành và các vùng lân cận, để thấu hiểu khó khăn của trăm họ, lớn chút nữa thì giao ít chính sự cho hấn xử lý, tuy là để bản thân bớt việc, nhưng cũng là rèn luyện bản lĩnh cho Mộ Thảm Hoảng, giờ mượn cơ dưỡng bệnh, ông ấy buông tay xem vài năm rèn luyện có kết quả thế nào, quả nhiên không phụ kỳ vọng, xử sự điềm tĩnh tinh luyện, biết nâng lên đặt xuống, thưởng phạt thích đáng. Giang sơn có người kế tục, đúng là chuyện đáng để vui mừng nhất của người

làm đế vương.

Nội thị đi vào nói nhỏ: “Bẩm Hoàng thượng, Thái tử điện hạ tới.”

“Vào đi.”

“Phụ hoàng.” Mộ Thảm Hoảng bước nhẹ vào điện.

“Con tới rất đúng lúc.” Tuyên Văn Đế đặt tấu chương qua một bên, gọi con trai ngồi xuống bên cạnh, không kiềm chế được khen ngợi mấy câu.

“Phụ hoàng quá khen.”

Tuyên Văn Đế cười hài lòng: “Con cũng sắp làm cha, chính sự xử lý hợp lý ổn thỏa, phụ hoàng cũng được yên tâm.”

“Phụ hoàng, nhi thần có chuyện

muốn bàn bạc cùng phụ hoàng.”

“Chuyện gì?”

“Hôm qua Cao Xương Vương phái sứ thần đến đây, trình một bức quốc thư.”

Mộ Thẩm Hoảng trình quốc thư trong tay cho Tuyên Văn Đế.

Tuyên Văn Đế mở ra đọc, đầu tiên là nhíu mày, sau đó là ném xuống đất, giận dữ nói: “Thật quá cuồng vọng, hoang đường viễn vông.”

“Phụ hoàng bớt giận, chuyện này phụ hoàng định phúc đáp thế nào?”

“Bảo hấn mơ tưởng viễn vông.”

“Nhi thần cũng có ý đấy, nhưng làm vậy hấn sẽ không tiến cống

hàng năm, còn mượn cơ phát binh.”

“Cao Xương nhỏ nhỏ có thể gây sóng gió gì, năm đó bị trẫm bình định, an phận hơn mười năm. Tên Cao Xương Vương mới lên này hoang dâm háo sắc, háo thắng tham vui càng không đủ gây sợ hãi.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Độc Cô Hoàng hậu bị động tĩnh trong điện gây sự chú ý nên đi vào, thấy quốc thư nằm trên sàn và Tuyên Văn Đế mặt đỏ tía tai liền ân cần hỏi thăm.

Mộ Thâm Hoảng nhật quốc thư trình với Độc Cô Hoàng hậu, “Thỉnh mẫu hậu xem.”

Độc Cô Hoàng hậu vừa xem liền

giận: “Thật to gan. Dám đưa ra yêu cầu này, nực cười.”

Mộ Thẩm Hoảng nói: “Đúng vậy, còn tuyên bố xuất binh. Theo nhi thần thấy, hòa thân chỉ là cái cớ, chiếm mấy tòa thành mới là thật.”

“Chuyện hòa thân đừng hòng nghĩ đến.” Độc Cô Hoàng hậu vừa nghĩ tới chuyện con gái duy nhất phải gả đến Cao Xương xa xôi lập tức nổi giận lôi đình.

Hòa thân là việc trước kia không thiếu, nhưng đối với Tuyên Văn Đế mà nói, chuyện này tuyệt đối không thể. Chưa nói A Cửu là con gái duy nhất của ông ấy, dù có tám mươi cô con gái ông ấy cũng quyết không

mang con gái ra đổi an bình biên quan. Cao Xương là nơi ông ấy từng mang binh chinh phạt thời trẻ, coi thường tận xương. Vì thế đối với quốc thư uy hiếp của Cao Xương Vương, Tuyên Văn Đế chỉ cười nhạt.

Chuyện biên quan liên quan trực tiếp đến an nguy xã tắc, Tuyên Văn Đế đã lâu không lên triều ngay hôm sau liền lên triều, triệu tập quan viên quần thần, bàn bạc đối sách.

Gặp chuyện thế này, đương nhiên triều đình chia làm hai phe chủ chiến và chủ hòa.

Lúc đọc quốc thư Tuyên Văn Đế nhất thời xúc động phần nộ, trước mặt vợ con bày tỏ quyết không hòa

thân, nhưng trải qua một đêm suy nghĩ cặn kẽ, dẫn đo phân tích, lại thấy có lẽ không dùng binh vẫn tốt hơn. Chiến sự nổ ra, hao tài tổn của không nói, còn chưa nắm chắc phần thắng, những năm gần đây Cao Xương giả bộ ngu dân giấu lực lượng, dần dần có khí thế dân giàu nước mạnh. Là người làm chính trị, phải tỉnh táo lý trí, không thể sính khí phách nhất thời. Lúc này dân chúng an cư, trong ngoài triều an tĩnh, không đánh tất nhiên là tốt nhất.

Trải qua mấy phen thảo luận kịch liệt, hai phái hình thành hai quan điểm.

Phái chủ chiến, lấy Binh Bộ Thượng Thư Mục Thanh Dương và Định Viễn Hầu Độc Cô Đạc là đại biểu, muốn Tuyên Văn Đế phái binh đi chinh phạt Cao Xương. Độc Cô Đạc Định Viễn Hầu vốn bị coi thường, trước đó vài ngày lại xảy ra chuyện Tiết Giai, hẳn sợ bị thất sủng, muốn nhân cơ hội này cầu ân sủng của Độc Cô Hoàng hậu, vì thế thái độ rất quyết tâm, nhưng bản lĩnh hẳn thế nào Tuyên Văn Đế rất rõ ràng, dù có đánh cũng không để hẳn lãnh binh.

Phái chủ hòa, lấy Lễ Bộ Thị Lang Quan Vân Khiết Hồng lư tự khanh Vạn Vĩnh Hưởng là đại biểu. Chẳng

qua quần thần đều biết A Cửu chính là tâm can bảo bối của đế hậu, đế Cửu Công chúa đi hòa thân là chuyện bất khả thi, vì thế phái chủ hòa cũng không dám đề nghị Cửu Công chúa đi hòa thân, mà là chọn một thiếu nữ hoàng thất thay Công chúa đi hòa thân.

Duyệt Vương nghe đến đó liền đứng ngồi không yên. Thiếu nữ hoàng thất chưa lấy chồng, ngoài A Cửu chỉ còn Mộ Linh Trang em gái hẳn. Chẳng lẽ muốn để em gái mình đi đến Cao Xương xa xôi lấy tên Cao Xương Vương béo lùn háo sắc?

Hắn phần nộ bước ra khỏi hàng:

“Thần nguyện lãnh binh chinh phạt Cao Xương. Cầu Hoàng thượng ân chuẩn.”

Lời vừa nói ra, Tuyên Văn Đế liền rơi vào tình huống khó xử. Ông ấy cũng hiểu lòng Duệ Vương, không nỡ đem A Cửu hòa thân, chẳng lẽ có thể nhẫn tâm bắt cháu gái đi hòa thân, nhà họ Mộ neo người, đời này cũng chỉ có vòn vẹn bốn anh em họ hần.

Có điều hòa thân đúng là một biện pháp không hao tài tổn của, đỡ tổn người tổn tâm tư. Nếu gả một Công chúa mà miễn được một hồi chiến loạn thì không phải không làm được, nhưng chọn ai đi mới là vấn

đề. Mộ Linh Trang đúng là thích hợp nhất, vì thế Tuyên Văn rất khó xử với đề nghị chủ chiến của Duệ Vương, nhất thời khó có thể quyết định.

“Chuyện này lần sau bàn tiếp, bãi triều.”

Trở lại cung Khôn Hòa, A Cửu đã nghe được tin, đang cùng Độc Cô Hoàng hậu nói về chuyện này, nhìn thấy Tuyên Văn Đế trở về, A Cửu lập tức đứng dậy, nhào vào lòng phụ hoàng, nức nở: “Phụ hoàng, chết con cũng không đi hòa thân.”

“Con hoảng cái gì, phụ hoàng mẫu hậu tuyệt đối không đồng ý.”

A Cửu nói: “Con vừa bàn bạc

cùng mẫu hậu, không bằng để Linh Trang đi hòa thân.”

Độc Cô Hoàng hậu cũng nói: “Hoàng thượng, cứ phong Linh Trang làm Công chúa, gả cho Cao Xương Vương. Miễn được một hồi chiến sự.”

“Chỉ sợ không ổn.”

“Tại sao?”

“Hôm nay Duệ Vương thỉnh chiến. Nếu trăm bác bỏ thỉnh cầu của hắn, còn bắt Linh Trang đi hòa thân, về tình về lý đều khó mà ăn nói.”

Độc Cô Hoàng hậu liền nói ngay: “Nếu Hoàng thượng không nói được thì để bốn cung đi nói.”

“Để trẫm suy nghĩ đã.”

Đúng lúc đấy Mộ Thảm Hoảng đi vào trong điện, nói với đế hậu: “Phụ hoàng mẫu hậu, nhi thần cảm thấy Cao Xương Vương chỉ lấy hòa thân làm cái cớ, mấy năm nay hăn người đông ngựa khỏe, sinh lòng bất chính. Lần này hòa thân chỉ để thăm dò, nếu nhận lời là chúng ta sợ hăn. Không bằng thẳng thắn cự tuyệt, lại cho Binh Bộ phái thêm quân phòng thủ biên quan, gia tăng binh lực, để hăn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nếu hăn to gan xâm phạm, hãy phái binh chinh phạt như phụ hoàng năm đó, đánh cho hăn mấy chục năm sau cũng

không thể rục rịch.”

Mộ Thẩm Hoảng vốn chi lan ngọc thụ, khi tỏ vẻ oai hùng liền thần thái lồi lạc, mạnh mẽ oai phong, rất có phong thái quân vương bá chủ.

Khí phách sắc bén, lời nói đanh thép của hắn khiến Độc Cô Hoàng hậu vốn sắc sảo nghe mà sáng khoái. Nhưng Tuyên Văn Đế đã qua tuổi thiếu niên nóng nảy, cân nhắc vẫn đề càng lúc càng bảo thủ. Ông ấy nhú mày đi mấy bước, suy nghĩ một biện pháp cân bằng.

“Ngày mai trẫm sẽ sai Hồng lư tự khanh chọn một tiểu thư của quan tam phẩm trở lên gia thế trong sạch, phong Hòa Úy Quận chúa,

hòa thân với Cao Xương Vương.”

“Phụ hoàng con nói đúng, không phong Công chúa, chỉ gả cho hẳn một quận chúa, vừa thỏa mãn yêu cầu hòa thân, vừa thể hiện thái độ bản triều, dĩ kỳ ân uy.”

“Nhi thần lĩnh chỉ, lập tức đi an bài.”

Lúc này A Cửu mới được thả lỏng, trải qua nguy cơ này, liền thấy hiểm họa chập chùng. Một ngày chưa lấy chồng thì có thể bị hòa thân bất cứ lúc nào.

Nghĩ đến đây cô ta càng nhớ nhung Thẩm Túy Thạch, nếu Tuyên Văn Đế đã lên triều không bằng xin phụ hoàng điều hẳn về kinh, nhanh

chóng gả cho hần, từ đó về sau không cần lo lắng hãi hùng nữa.

“Phụ hoàng có biết chuyện hoàng huynh điều Thẩm đại nhân rời kinh?”

Tuyên Văn Đế gật đầu.

“Phụ hoàng triệu hần về kinh đi.”

Độc Cô Hoàng hậu vừa nghe liền nói; “Điều hần rời kinh rất hay, có thể học hỏi kinh nghiệm, học cách cư xử khéo léo hơn, mài bớt tính thanh cao, bốn cung khó coi nhất là thái độ lạnh nhạt của hần. A Cửu con cũng nên có cốt khí một chút, cả triều đình đâu chỉ mình Thẩm Túy Thạch là trẻ tuổi tài năng tuấn tú, sao con cứ phải khư khư cố

chấp?”

A Cửu nói: “Mẫu hậu, chuyện như hôm nay, A Cửu chỉ có nhanh chóng xuất giá mới miễn được việc hòa thân.”

“Nhưng cũng không thể tùy tiện lập gia đình, con yên tâm, tuyệt đối không để con đi hòa thân.”

Tuyên Văn Đế thấy hai mẹ con tranh cãi liền đứng lên, lòng dạ rối bời rời đi, chắp tay đi tới ngự hoa viên, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng khiến ông ấy phải ngẩn người.

Chương 58 – Cảnh đẩy người xưa

Cung phu nhân đứng dưới tàng cây, cài đầu băng trâm với những

sợi tơ vàng quấn thành hình mẫu đơn. Váy màu lục đậm, áo khoác lục nhạt, hai sắc xanh lục đậm nhạt nổi bật giữa mùa đông buốt giá.

Tuyên Văn Đế thấy lòng chấn động, cảnh đây người xưa, nàng cũng đứng dưới tàng hoa mai, ngẩng đầu nhìn cành cây, như muốn nhìn xem đến lúc nào hoa kia mới nở. Thấm thoát đã hai mươi năm.

Cung nữ đứng sau Cung phu nhân phát hiện ra Tuyên Văn Đế, vội thấp giọng nói: “Phu nhân, hoàng thượng tới.”

Cung phu nhân ngẩn ra, hoàn toàn không ngờ bản thân may mắn

thế, vô tình vào ngực hoa viên lại gặp được đương kim Thánh thượng. Trong lúc nhất thời có chút căng thẳng, chẳng nhớ nổi lần cuối cùng gặp riêng của hai người là từ năm nào, hình như từ khi lấy chồng chưa từng gặp riêng ông ấy.

Cung phụ nhân vội vàng nhún người thi lễ: “Hoàng thượng vạn phúc kim an.”

Hai cung nữ khấu kiến Tuyên Văn Đế xong lùi lại mấy bước.

Tuyên Văn Đế không kìm lòng được tiến tới, sắc mặt như thường, nhưng lòng rất kích động. Đã rất nhiều năm chưa từng nhìn nàng gần đến thế, nàng không hề thay đổi,

chỉ là càng thêm chín chắn thận trọng, đôi mắt long lanh vừa có sự linh động của thiếu nữ vừa có sự trưởng thành quyến rũ của phụ nữ.

“Phu nhân miễn lễ.”

“Tạ Hoàng thượng.”

Đột nhiên gặp lại, hai người đều cảm giác thời gian như thoi đưa, chớp mắt không ngờ đã hai mươi năm, giờ lại thành thông gia.

“Phu nhân đến ngắm hoa mai sao?”

“Vâng, Khanh nhi có thai, muốn cắm mấy cành trong phòng cho vui mắt.”

Tuyên Văn Đế thăm nghĩ, quả nhiên sở thích thời trẻ vẫn không

thay đổi, nàng vẫn thích hoa cỏ như năm xưa. Xây Dưỡng Hinh Uyển chính là nghĩ đến nàng.

“Khí trời rét lạnh, hoa mai ở đây chắc sang năm mới nở. Phu nhân nên đến Dưỡng Hinh Uyển. Cây lục mai trong đây chắc đã có nụ rồi.”

“Đa tạ Hoàng thượng.” Cung phu nhân như muốn cáo lui.

Tuyên Văn Đế đột nhiên gọi một tiếng “Thanh Thu”.

Cung phu nhân giật mình, hai chữ “Thanh Thu” như quay ngược thời gian hai mươi năm. Khi đó, ông ấy còn là một hoàng tử, thường gặp nàng trong cung Hưởng Thái phi khi đến thỉnh an, mỗi lần gặp sẽ khách

sáo gọi nàng “Thanh Thu”.

Cung phu nhân ngẩng đầu nhìn Tuyên Văn Đế. Rõ ràng người đã già hơn nhiều, đường nét trên mặt vẫn như lúc thiếu niên, nhưng đã không còn sự kiêu ngạo. Tuổi trẻ khí thịnh, mục quang lẫm liệt, hôm nay đã thay bằng sự kín đáo sâu lắng.

Xem ra ngai vàng điện Kim Loan không dễ ngồi.

“Mấy ngày trước nghe nói Hoàng thượng bị bệnh, hôm nay Hoàng thượng đã khỏe hẳn chưa?” Trong lúc nhất thời, Cung phu nhân cảm thấy thông cảm cho ông ấy, ân cần hỏi một câu như hai người bạn cũ

chứ không phải giọng xa cách quân thần.

Tuyên Văn Đế thấy lòng ấm áp, trả lời: “Khá hơn rồi, đa tạ phu nhân lo lắng.”

“Có phải Hoàng thượng đang có chuyện phiền lòng?”

“Sao phu nhân biết?”

Cung phu nhân cười cười: “Khi Hoàng thượng có chuyện phiền lòng ngài có thói quen cắn quai hàm.”

Tuyên Văn Đế nghe lòng chua chát. Ông ấy gắng gượng nuốt lời than thở đã lên đến cổ họng xuống. Thì ra nàng hiểu ông ấy hơn ông ấy vẫn nghĩ. Còn biết cả thói quen này.

“Hôm nay Cao Xương Vương đề

xuất hòa thân.” Vốn không định nói nhưng cuối cùng vẫn không kìm lòng được, đây mới là người mà ông ấy muốn cùng thảo luận nhất.

Cung phu nhân cười: “Không trách được Hoàng thượng có tâm sự, thì ra là muốn đoạt bảo bối của Hoàng thượng.”

Câu nói đùa càng khiến hai người quay lại thời gian. Khi đó, Hường Thái phi là sủng phi của tiên hoàng, nàng là cháu gái yêu quý của Hường Thái phi, ngay cả tiên đế cũng rất yêu thương chiều chuộng, tất nhiên cũng táo bạo hơn người, không e ngại hấn và Duệ Vương, thường xuyên chuyện trò cười đùa.

Ông ấy cười khổ: “Đúng vậy, trăm chỉ có A Cửu là con gái duy nhất, sao đành lòng?”

Cung phu nhân nhượng mảy, mỉm cười: “Nói vậy Hoàng thượng muốn để con gái nhà khác đi hòa thân?”

Tuyên Văn Đế lại thấy lòng nổi cơn sóng gió, nữ tử trước mắt chưa từng quan tâm đến ông ấy, cũng chưa bao giờ có ý định tiến vào trái tim ông ấy, nhưng luôn vô duyên vô cớ nhìn ra tâm sự của ông ấy, đã hai mươi năm rồi.

“Quyết định của Hoàng thượng tất là anh minh, có điều... Công chúa là bảo bối của Hoàng thượng,

vậy con gái nhà khác thì không đáng một xu sao? Hoàng thượng không đành lòng, nhà khác lại không biết tiếc sao? Nếu Công chúa đã hưởng thụ sự cung phụng kính ngưỡng của dân chúng thì nên khẳng khái xả thân cho nước nhà, mới không uổng là Công chúa một nước.”

Cung phu nhân nghĩ đến những trò tai quái trước giờ của A Cửu, không chút khách sáo nói mấy câu, có điều câu nào cũng đanh thép đầy đạo lý, không thể tìm ra chút sai trái nào.

Tuyên Văn Đế ghen lời, lòng thấy hổ thẹn.

“Thần phụ còn nhớ, năm đó Hoàng thượng và gia phụ cùng viễn chinh Cao Xương, khải hoàn trở về, ở Tuyên Võ Môn, tiếng hô như sóng, Hoàng thượng thúc ngựa trong dáng vẻ anh minh thần vũ biết bao, như thiên thần của trăm họ. Không biết, thần câu tên Vũ Chiêm nay đâu rồi?”

Tuyên Văn Đế nghe mà ngẩn người, thầm nghĩ: thì ra nàng nhớ rõ hình ảnh mình năm ấy.

“Hoàng thượng, thần phụ cáo lui.”

“Thanh Thư, gần đây nàng sống có tốt không?”

Hai mươi năm mới có một lần

gặp mặt, Tuyên Văn Đế thật sự không đành lòng kết thúc qua loa, lần tiếp theo có thể gặp nàng không biết sẽ là ngày tháng năm nào, dù cung yến đều gặp nàng, nhưng nàng luôn bên cạnh một người đàn ông, giữa đám đông, ông ấy cũng chỉ có thể nhìn lướt rồi thôi.

Hôm nay nàng đứng trước mặt, vẫn chẳng khác xưa, như một tấm gương chiếu lại những năm tháng đầy.

“Tạ Hoàng thượng quan tâm, thần phụ sống rất tốt, chỉ không yên tâm Thái tử phi.”

“Hoảng nhi đối với con bé một lòng si mê, nàng có thể yên tâm.”

“Khanh nhi giống thần phụ, khó động tình, nhưng đã có tình thì sâu nặng khó phai. Thần phụ giờ có chút hối hận, nếu biết sẽ phải gả con vào hoàng cung, sẽ không dạy con tư tưởng ‘một đời một kiếp chỉ đôi ta’, chỉ sợ sau này thương tâm.”

Tuyên Văn Đế im lặng mỉm cười: “Chưa chắc, hậu cung của trăm cũng chỉ có một mình Hoàng hậu.”

Cung phu nhân mỉm cười: “Hoàng hậu thật có phúc, bao phụ nữ khác phải đem lòng hâm mộ.”

Tuyên Văn Đế thầm nghĩ, đáng tiếc trong số đấy lại không có nàng.

“Từ ngày Khanh nhi gả vào hoàng cung, thần phụ vô cùng nhớ

nhưng, khẩn cầu Hoàng thượng có thể niệm tình Hưởng Thái phi có công chăm sóc Hoàng thượng năm xưa, chiếu cố Khanh nhi nhiều hơn một chút.” Dứt lời, Cung phu nhân thi lễ, “Hoàng thượng bảo trọng long thể, thần phụ cáo lui.”

“Phu nhân có thể yên tâm.”

Cho đến khi Cung phu nhân khuất bóng. Tuyên Văn Đế mới xoay người rời đi.

Con gái nàng tất nhiên ta sẽ chiếu cố, ta chưa bao giờ cho rằng con bé là người dưng.

Chương 59 – Xuất chinh

Cung phu nhân trở lại Đông

Cung, thấy con gái đang nhú mày suy nghĩ, gương mặt u sầu như mẩu đờn trong sương mù.

Cung phu nhân tiến tới đặt tay lên vai con gái, dịu dàng hỏi han: “Con nghĩ gì vậy?”

“Mẫu thân, dù con có bầu ngay thì ngày sinh cũng không hợp lý, biết làm thế nào cho phải?”

“Sinh con sớm muộn vài ngày là chuyện bình thường, trách nhiệm là của Thái tử điện hạ, đến lúc đấy để hắn đi giải thích với cha mẹ hắn.”

Cung Khanh cười gật đầu, chỉ cần vợ chồng đồng lòng thì chuyện gì cũng xong. Chuyện này là hắn bắt đầu, kết thúc tất nhiên là trách

nhiệm của hắn.

Cung phu nhân nhỏ giọng nói: “Con biết không? Cao Xương Vương muốn A Cửu đi hòa thân.”

Cung Khanh cả kinh: “Thật ạ?”

Cung phu nhân thấp giọng nói: “A Cửu ác độc kiêu ngạo, đi hòa thân thì còn gì đáng mừng hơn. Đáng tiếc để hậu nhất định sẽ không đồng ý.”

“Nếu Cao Xương mượn chuyện đẩy phát binh chẳng phải là xảy ra chiến sự?”

Cung phu nhân nói: “Cao Xương là chỗ ưng không nghe lời, sói không thuần hóa. Trấn an căn bản vô dụng, chỉ có lãnh binh đánh cho

không nhúc nhích được mới an phận vài năm, đến khi thở được lại nghĩ tới hai chữ 'tạo phản' thôi."

Cung Khanh gật đầu: "Không biết lần này Hoàng thượng sẽ để ai mang binh xuất chinh."

"Chỉ mong đừng bảo cậu của con đi, so với ông ngoại, cậu con kém xa."

Hai mẹ con tán gẫu một hồi, Cung phu nhân mệt về phòng nghỉ ngơi. Vừa vặn Thái Y Viện đưa thuốc dưỡng thai hàng ngày đến, tất cả đều vào bụng Cung phu nhân, tâm bổ đến mức Cung phu nhân răng trắng môi đỏ, da dẻ hồng hào, dung mạo kiều diễm.

Cung phu nhân căn bản không coi chuyện tình cờ gặp Hoàng thượng trong ngự hoa viên là sự kiện gì to tát, thậm chí còn không kể lại với con gái, nhưng trong điện Tiêu Phòng thì ghen tuông dậy sóng.

Từ khi Cung phu nhân ở lại Đông Cung, Độc Cô Hoàng hậu luôn phái người theo sát Tuyên Văn Đế mọi nơi mọi lúc, sợ hai người gặp mặt. Kết quả ghét của gì trời trao của ấy. Bên kia Tuyên Văn Đế vừa tình cờ gặp Cung phu nhân ở ngự hoa viên, bên này Độc Cô Hoàng hậu đã nhận được tin tức, lập tức dẫn người tới hiện trường.

Đáng tiếc đã chậm một bước, Cung phu nhân đã rời đi, Tuyên Văn Đế một mình bước rất chậm đến bờ hồ Thái Dịch, nhìn hồ nước lạnh lẽo, im lặng xuất thần.

Lòng Độc Cô Hoàng hậu trào dâng ghen tuông, bởi vì bóng lưng cao gầy của Tuyên Văn Đế nổi bật trước hồ nước xanh buốt giá, đúng như câu thơ: Đai áo lỏng cài không hối hận. Tương tư héo úa cả thân gầy. (27)

(27) Hai câu cuối trong bài từ "Điệp Luyện Hoa" của thi nhân Liễu Vĩnh đời Bắc Tống

Bà ta giơ tay cho lui hết nội thị cung nữ, một mình tiến tới, hỏi:

“Hoàng thượng đang suy nghĩ điều gì?”

Tuyên Văn Đế quay đầu, nhìn bà ta buồn bã trả lời: “Thời gian trôi thật nhanh. Trẫm còn nhớ rõ ràng cảnh tượng năm đó trẫm xuất chinh Cao Xương, chớp mắt đã hai mươi năm.”

“Đúng vậy, Hoàng thượng đã già.” Độc Cô Hoàng hậu nói một câu ám chỉ, nhân tiện nhắc nhở, ngài đã từng đẩy tuổi đừng làm chuyện dễ thân tử chê cười.

Tuyên Văn Đế không biết rằng Hoàng hậu đã biết chuyện mình vô tình gặp Cung phu nhân, vì thế không để ý lời ấy, còn nói: “Trẫm

không cảm thấy bản thân đã già. Chỉ là nghĩ tới nếu lần nữa trèo đèo lội suối đi chinh chiến thì có phần mỏi mệt. Xem ra, nên để người trẻ tuổi đi rèn luyện cho tương lai.”

“Vạn nhất nếu xảy ra chiến sự, Hoàng thượng định để ai lãnh binh?”

“Trẫm đang suy nghĩ vấn đề này.”

“Định Viễn Hầu Độc Cô Đạc rất tích cực thỉnh chiến.” Vì chuyện Tiết Giai, Độc Cô Hoàng hậu có chút áy náy với Triệu Quốc phu nhân, hôm nay muốn mượn cơ hội này để Độc Cô Đạc lập quân công, phong thưởng cho hắn, coi như là bồi

thường Triệu Quốc phu nhân.

Tuyên Văn Đế vừa nghe liền lắc đầu: “Không được. Trong lòng trẫm có hai lựa chọn rất tốt, nhưng nói ra chắc chắn Tử Đồng phản đối.”

“Là ai?”

“Một là Duệ Vương.”

“Không được. Để hấn lãnh binh xuất chinh chẳng phải là như hổ thêm cánh? Vạn nhất hấn và Cao Xương Vương cấu kết tạo phản?” Độc Cô Hoàng hậu vẫn luôn đề phòng mấy chữ “tiềm long tại uyên” của Duệ Vương. Những năm gần đây, luôn âm thầm trấn áp hấn, tài học bản lĩnh của Duệ Vương đều là cực phẩm, chỉ không có cơ hội thể

hiện. Chính vì thế, Tuyên Văn Đế vẫn có cảm giác áy náy với cháu mình.

“Người còn lại là Thái tử.”

Độc Cô Hoàng hậu vừa nghe phản đối càng kịch liệt hơn: “Không được. Mang binh đánh giặc vô cùng hung hiểm, đao thương không có mắt, tuyệt đối không thể để Hoảng nhi đi mạo hiểm.”

Tuyên Văn Đế đã biết sẽ bị phản đối, không có chút bất ngờ nào.

Đế Mộ Thẩm Hoảng mang binh xuất chinh là chuyện Tuyên Văn Đế đã suy nghĩ cặn kẽ. Thứ nhất Thái tử trẻ tuổi có thể tạo uy danh trên triều, lợi cho tương lai nhất thống

thiên hạ, thứ hai cũng có thể thần phục bốn phương, khiến các nước lân bang sợ hãi kính trọng, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Năm đó ông ấy dẹp loạn Cao Xương, chiến thắng trở về mới khiến tiên đế đổi ý mà lập ông ấy làm Thái tử, sau khi đăng cơ trong triều thanh bình, khắp nơi thần phục. Huống chi, mang binh đánh giặc cũng không phải làm tên lính quèn tiên phong, chỉ cần bày mưu tính kế, điều binh khiển tướng. Dù Mộ Thâm Hoảng xuất chinh, cũng có vô số người bảo vệ, không phải lâm vào hoàn cảnh quá nguy hiểm. Trong mắt Tuyên Văn Đế, Cao

Xương không phải cường địch mà là công cụ để con trai tạo uy danh.

Điều Độc Cô Hoàng hậu suy nghĩ chỉ có an nguy của con trai, bà ta chỉ có một con trai duy nhất, quyết không để xảy ra sai lầm nào, đừng nói ra chiến trường, chỉ là đứng xem cũng cảm thấy nguy hiểm.

“Hoàng thượng, theo thiếp thấy, để Định Viễn Hầu đi rất thích hợp, còn có An Quốc công, bọn họ cha vợ con rể liên thủ, Hoàng thượng thấy thế nào?”

Tuyên Văn Đế phẩy tay cắt lời Hoàng hậu, “Định Viễn Hầu tuyệt đối không được.”

Cuộc nói chuyện kết thúc trong

nguội lạnh không vui.

Độc Cô Hoàng hậu giận muốn dậm chân.

Hôm sau lâm triều, Tuyên Văn Đế triệu kiến sứ thần Cao Xương.

Sứ thần Cao Xương vừa nghe Tuyên Văn Đế đồng ý hòa thân thì ngẩn người, như thể hoàn toàn không ngờ được, nhưng vừa nghe người đi hòa thân không phải Công chúa A Cửu thì cực tuyệt giữa triều.

“Vương ta có chỉ, không phải Công chúa A Cửu không cưới. Vi thần không dám làm trái lệnh vương.”

Lời vừa nói ra, quần thần kích động phẫn nộ.

Tuyên Văn Đế cũng vô cùng tức giận, lạnh lùng nói: “Nếu như thế, Cao Xương vương cứ tự nhiên. Trẫm niệm tình Cao Xương mấy chục năm qua cung kính thần phục bốn triều, gả Quận chúa cho, đã là long ân bát ngát, lại không biết phân biệt, được voi đòi tiên. Chẳng lẽ trẫm phải sợ hấn. Hồng lư tự khanh, ngay ngày hôm nay, tiễn sứ thần Cao Xương rời kinh.”

Đây chính là lệnh trục khách .

Sứ thần Cao Xương cũng không e ngại, vỗ vỗ cái bụng to như cái trống rồi quay đầu ra khỏi cung Càn Minh, kiêu ngạo vô cùng.

Nhất thời, quần thần trong điện

ồn ào tranh luận, lần này chỉ có một tiếng hô "Đánh".

Hậu cung nhận được tin rất nhanh.

Cung phu nhân và Cung Khanh cũng bắt đầu thảo luận. Cung phu nhân liền kể cho Cung Khanh nghe công tích vĩ đại năm đó của phụ thân, còn có dáng vẻ anh minh thần vũ của Tuyên Văn Đế.

Cung Khanh nghe ngưỡng mộ, nhỏ giọng nói: "Mẫu thân không nói, con cũng không thể hình dung ra Hoàng thượng năm đó lại dũng mãnh phi thường đến thế."

Cung phu nhân kê ngón tay lên môi, "Suyt, hảo hán không nhắc

chuyện anh hùng xưa.”

Cung Khanh cười.

Đang nói chuyện, cung nữ vào bẩm, nói là phu nhân Định Viễn Hầu cầu kiến.

Cung phu nhân ngần ra: “Sao Uyển Ngọc lại đến?”

“Truyền.”

Một lát sau, Hường Uyển Ngọc đi vào, sau khi hành lễ với Cung phu nhân và Cung Khanh, cô ta cười nói: “Cung hỉ nường nường có bầu.”

Cung Khanh vừa nghe liền lúng túng, cười khan ban ngồi.

Cung phu nhân hỏi: “Sao hôm nay cháu lại vào cung?”

“Là Hầu gia muốn vào cầu kiến

Hoàng hậu, Uyển Ngọc vào cùng, muốn gặp cô và nương nương, có chút chuyện muốn nói.”

Cung Khanh vừa nghe liền cho cung nữ lui.

Lúc này Hường Uyển Ngọc mới nói: “Nương nương, Cao Xương Vương đang muốn hòa thân, đúng là một cơ hội tốt để khiến A Cửu biến mất, nương nương nhất định phải khuyên Thái tử điện hạ đồng ý, chỉ là gả một A Cửu đi, chẳng hơn động can qua sao?”

Cung Khanh cười nói: “Hòa thân là do đế hậu quyết định, Thái tử không quyết định được.”

Hường Uyển Ngọc nói: “Thái tử

điện hạ đối với nương nương sủng ái có thêm, nương nương nên tỉ tê bên gối nhiều hơn mới đúng.”

Cung Khanh cười cười, đổi đề tài: “Hầu gia cầu kiến Hoàng hậu, vì chuyện thỉnh chiến sao?”

“Đúng vậy, xin nương nương ở trước mặt Thái tử điện hạ nói tốt vài câu, ngàn vạn lần đừng để hấn xuất chinh.”

Cung Khanh cười gật đầu: “Biểu tỳ yên tâm, ta sẽ làm.”

Tiền Hưởng Uyển Ngọc, Cung phu nhân nói: “Nó cứ tưởng Thái tử có thể nhất ngôn cửu đỉnh, không chịu hiểu ở trên còn hai ngọn núi đè nặng.”

Sau bữa cơm tối, Mộ Thắm Hoảng phải nội thị đến, nói tối nay hẳn phải ở ngự thư phòng xử lý chính sự, dặn Thái tử phi nương nương ngủ sớm.

Cung Khanh tắm xong liền đi ngủ. Không biết bao lâu sau, đột nhiên cảm thấy ớn lạnh, một bàn tay lạnh ngắt đang lặn vào trong chăn.

Nàng tỉnh ngay lập tức, mở mắt liền nhìn thấy một gương mặt tuấn tú nhìn nàng u oán, giữa hai hàng lông mày là ba nếp nhăn dọc, ánh mắt nặng nề.

“Điện hạ đã về.”

Mộ Thắm Hoảng hừ một tiếng,

chui vào trong chăn.

Cung Khanh hỏi: “Phu quân sao vậy?”

Hắn xoay người, đưa lưng về phía nàng.

Nàng đẩy hai cái thấy hắn không có phản ứng, liền cười nói: “Nếu phu quân không chịu nói vậy thiếp ngủ trước.”

Dứt lời, nàng thật sự xoay người ngủ.

Sau lưng hô hấp nhanh hơn, eo bất ngờ bị người nào đó vòng qua ôm chặt, người bị xoay lại nhét trong một vòng ôm ấp áp.

“Nàng không chịu đi tìm ta, làm ta chờ ăn khuya đến tận giờ.”

Cung Khanh vừa nghe giọng oán phụ liền không nhịn được cười: “Không phải phu quân dặn thiếp đi ngủ sớm sao?”

“Nàng... ” hấn véo mông nàng, cắn răng nói: “Tiểu hồ ly, không đoán ra tâm tư của ta sao? Hử? Cố ý khiến ta tâm phiền ý loạn, ngày dài tựa năm.”

Cung Khanh vừa bực mình vừa buồn cười, điện hạ ngài cũng thật vắn vẹo, rõ ràng ngóng trông người ta lại dặn người ta đi ngủ sớm. Kim nén như ngài cũng thật không dễ.

Hấn ôm một bụng oán hận, lại véo mông nàng: “Không chịu quan tâm tới ta.”

“Ai nói không quan tâm, bát đặt trên chậu thân là gì kia?”

Hóa ra là một chén cháo tổ yến vẫn được giữ ấm.

Lúc này hắn mới thấy lòng thoải mái, nhưng vẫn không buông tha: “Vậy tại sao không đi đưa?”

“Không phải ngài nói không cho đi sao?”

“Đấy là muốn thử lòng tiểu hồ ly có nghĩ đến ta không, quả nhiên là không có.” Dứt lời, đôi tay kia liền tấn công ngực nàng, ra sức vuốt ve nhào nặn vẫn không hết giận, còn xảo trá cù nàng.

Cung Khanh buồn quá cười khanh khách phải cầu xin tha thứ.

“Nói lời nào để nghe chút.”

Hảo hán không chịu thiệt trước mắt, nàng không thể làm thì khác hơn là tỏ thể: “Xin phu quân tha cho Khanh Khanh.”

“Câu khác đi.”

Không hài lòng, vậy đành buồn nôn hơn một chút.

“Xin ca ca tha cho Khanh Khanh.”

“Câu khác đi.”

Nàng hờn dỗi: “Rốt cuộc ngài muốn nghe câu gì?”

Hảo hán tai nàng nói một câu. Nàng vừa nghe liền đỏ mặt.

“Nói đi.”

Nàng đỏ mặt, e thẹn đáng yêu, hảo si ngốc xoa bờ môi mềm ửng

hồng như cách hoa, thấp giọng nói:
“Nói mau.”

Nàng liếc hẳn: “Ngài chưa nói dựa vào cái gì mà bắt thiếp nói.”

Mộ Thẩm Hoảng trả lời: “Ta còn phải nói sao? Ta vì nàng tổn bao tâm tư, tiểu nha đầu không có lương tâm.”

Những lời này nghe thật lọt tai. Nàng ngượng không nói được, nhăn nhó một hồi lâu mới thẹn thùng xấu hổ nói: “Thiếp yêu chàng.”

Lời còn chưa dứt, liền bị hẳn xiết chặt.

“Thật sao?”

Nàng dùng ngón tay búp măng viết lên lồng ngực hẳn chữ “thật”.

Những lời lẽ hoa mỹ nhất cũng không bằng một chữ này, hấn vui đến không nói thành lời, trong lúc nhất thời cảm xúc mênh mông, kích động khó tả, chỉ có thể ôm chặt nàng, hận không thể hòa làm một, một khắc cũng không chia lìa.

Cung Khanh không ngờ hấn sẽ phản ứng mãnh liệt thế, nghĩ lại những lần hấn thử dò xét, thì ra đều vì điều này. Trong nháy mắt, vừa hạnh phúc vừa cảm động, vợ chồng tâm ý tương thông, không gì sánh bằng.

Một lúc lâu sau, Mộ Thẩm Hoảng thả lỏng nàng, thấp giọng nói: "Khanh Khanh, nếu ta mang binh

xuất chinh, nàng có phản đối không?”

Chương 60 – Sóng gió

Cung Khanh thất thần, mặt hơi thất sắc, không kiềm chế được vòng tay ôm hân, như sợ hãi sẽ đi ngay lập tức.

“Trong triều có nhiều võ tướng như vậy, ngài nhất định phải thân chinh ra trận sao?”

Mộ Thẩm Hoảng cười vuốt tóc nàng: “Triều đại nào cũng có cuộc chiến của riêng mình, số đế vương ngự giá thân chinh trong lịch sử nhiều vô số kể, khi phụ hoàng còn trẻ cũng từng dẫn binh chinh phạt Cao Xương. Nàng yên tâm, ta

không phải đi làm tiên phong ra trận giết địch, không có nguy hiểm. Hơn nữa Cao Xương chỉ là một tiểu quốc, cuộc chiến này đã thắng đến tám phần. Phụ hoàng cũng hy vọng ta có thể mượn cuộc chiến này lập uy định quốc, tương lai trị quốc bình thiên hạ dễ dàng hơn.”

“Đạo lý đây thiếp biết, nhưng không đành lòng... không thể đành lòng...” Mắt nàng phủ một màn sương, dòng lệ yếu đuối trực chờ nơi hàng mi. Hắn dùng ngón trỏ cuốn một lọn tóc của nàng, chậm rãi nói: “Còn một nguyên nhân nữa, khiến ta không thể không thân chinh.”

“Nguyên nhân gì?”

“Nàng.”

Cung Khanh ngẩn ra, hỏi ngược lại một câu: “Thiếp?”

“Đêm Nguyên Tiêu mấy tên Ba Tư bắt cóc nàng là vì muốn hiến cho Cao Xương Vương. Lần này sứ thần Cao Xương khẩu xuất cuồng ngôn, khẳng khẳng đòi A Cửu hòa thân, thì ra không biết người phương nào đưa bức họa của nàng cho Cao Xương Vương, nói là A Cửu, vì thế Cao Xương Vương mới khẳng khẳng đòi A Cửu. Sự ấy còn nhịn thì có gì không thể nhịn, ta nhất định phải tự tay chém chết Cao Xương Vương mới giải được mối hận trong

lòng.”

Cung Khanh ngẩn ra, tuyệt đối không ngờ còn có uẩn khúc này. Đột nhiên nàng nghĩ tới Hường Uyển Ngọc, chẳng lẽ là cô ta làm ra? Hường Đại Trụ vốn sống ở Cao Xương, mấy năm nay vẫn qua lại với đám người Cao Xương vào thành buôn bán. Bức họa của nàng khó lòng lọt ra ngoài, nhất định là Hường Uyển Ngọc lén truyền ra.

Cung Khanh không dám nói ra điều đang hoài nghi, lòng thầm tức giận Hường Uyển Ngọc trả thù riêng bất chấp lợi ích chung, vì trả thù A Cửu mà để ân oán cá nhân kéo thành quốc gia đại sự, tất cả cũng

là A Cửu gieo gió gặt bão, nếu không phải cô ta ỷ thế hiếp người, gây thù khắp nơi, đâu có chuyện ngày hôm nay.

“Phu quân, nếu ngài đi, chuyện thiếp có bầu biết tính thế nào?” Đây chính là vấn đề khiến Cung Khanh lo lắng nhất.

Mộ Thâm Hoảng cười xoa bụng nàng: “Để chuẩn bị cần một thời gian, nàng đừng sốt ruột. Mà không biết chừng nàng đã có rồi?”

Nàng không biết nên khóc hay nên cười, đẩy tay hắn, “Ngài không có thần nhãn, làm sao biết đã có.”

“Không tin ta và nàng đánh cược, đêm đây nhất định có rồi.”

“Đánh cuộc gì?”

Hai người cười đùa một hồi, tạm thời đặt chuyện Cao Xương sang một bên.

Sau khi sứ thần Cao Xương rời kinh, Cao Xương Vương bắt đầu khiêu khích ở biên giới, định thừa dịp mùa đông lạnh giá chiếm chút thời cơ. Chuyện con con Tuyên Văn Đế không để vào mắt, chỉ hạ chỉ An Tây Đô Hộ phủ gia tăng đề phòng, lại cho Binh Bộ gia tăng chuẩn bị chiến tranh, trong ngoài triều vì chuyện này mà không khí nặng nề căng thẳng, khác xa lúc bình thường.

Chuẩn bị chiến tranh xong,

chuyện chinh phạt Cao Xương liền được đưa ra nghị sự.

Cuối cùng Tuyên Văn Đế không màng ý kiến Độc Cô Hoàng hậu, giữa triều đình tuyên bố Thái tử lãnh binh xuất chinh, mong con trai tạo dựng phong công vĩ nghiệp, bắt thế anh danh.

Độc Cô Hoàng hậu nghe tin thiếu chút nữa thì ngất. Không chờ Tuyên Văn Đế từ điện Cần Chính trở về liền vội vã dẫn người đến cung Càn Minh.

Khi Độc Cô Hoàng hậu tới các quan đã ra về, trong điện chỉ còn hai cha con Tuyên Văn Đế.

Độc Cô Hoàng hậu nặng nề đi tới

ngai vàng, toàn thân run rẩy nhìn Tuyên Văn Đế, cắn răng nói hai tiếng “Hay lắm”, dứt lời nước mắt tuôn rơi.

Tuyên Văn Đế lên tiếng: “Tử Đông đừng giận, chuyện này ý trẫm đã quyết, Hoảng nhi cũng tình nguyện.”

Mộ Thảm Hoảng đỡ Độc Cô Hoàng hậu ngồi xuống: “Mẫu hậu đừng lo lắng. Cao Xương nhỏ nhỏ không đủ đe dọa, mẫu hậu hãy cho là nhi thần đi biên quan thể nghiệm và quan sát dân tình. Mấy tháng sẽ về.”

“Trên chiến trường đao thương không có mắt.” Độc Cô Hoàng hậu

lau nước mắt, bỏ qua sự uy nghi và sắc sảo của Hoàng hậu, chỉ là một người mẹ sợ mất con trai.

Tuyên Văn Đế thản nhiên nói: “Năm đó trăm xuất chinh, cũng không thấy Hoàng hậu lo lắng thế này.”

Độc Cô Hoàng hậu u oán, “Hoàng thượng sao có thể so sánh với Hoảng nhi?”

Tuyên Văn Đế vừa nghe liền biến sắc.

Mộ Thẩm Hoảng vội nói: “Ý mẫu hậu là Hoảng nhi không anh minh thần vũ bằng phụ hoàng.”

“Chuyện này đã định, Tử Đồng không cần nói thêm nữa.” Tuyên

Văn Đế đứng dậy đi thẳng.

Độc Cô Hoàng hậu nghẹn ngào nói: “Hoảng nhi, tại sao con phải xuất chinh.”

Mộ Thảm Hoảng cười: “Mẫu hậu, giang sơn này là của nhà họ Mộ, có ai xuất chinh hợp tình hợp lý, tận tâm tận lực hơn nhi thần. Chẳng lẽ mẫu hậu lại thiếu lòng tin ở nhi thần như thế? Nhi thần đọc binh thư từ nhỏ, cần mẫn luyện võ công, cưỡi ngựa bắn cung đao kiếm công phu cũng không kém phụ hoàng. Tại sao phụ hoàng đi được mà nhi thần lại không đi được?”

Độc Cô Hoàng hậu chỉ lắc đầu, không phải thiếu lòng tin ở con trai,

mà là con cái hiếm hoi, chỉ sợ bất trắc.

Trở lại Đông Cung, Mộ Thấm Hoảng nói ngày xuất chinh với Cung Khanh. Cung Khanh nghe xong thấy nặng nề, tính ra cũng chẳng còn mấy ngày. Mới tân hôn đã phải chia lìa, hai người đều không nỡ, ôm nhau ngậm ngùi, cung nữ thái giám thấy thế lập tức lui ra.

Mộ Thấm Hoảng kể tai Cung Khanh thì thầm: "Hôm nay đã thấy chu kỳ chưa?"

Cung Khanh đỏ mặt, lắc đầu. Không ngờ hẳn còn nhớ hơn cả nàng, hôm qua chưa thấy chu kỳ, hẳn liền tin tưởng khẳng định là đã

mang bầu. Nàng vẫn chưa dám tin, ngộ nhỡ đến chậm mấy ngày?

“Ta đã nói rồi, đêm hôm đó nhất định là mang bầu. Gọi Thái y đến xem là biết.” Nhìn thái độ hăn còn chắc chắn hơn Thái y, Cung Khanh ngượng ngùng ngăn cản. “Có lẽ nên chờ thêm vài ngày, thiếp sợ nhầm lẫn.”

Hăn vui vẻ nói: “Tuyệt đối không lầm.”

Cung Khanh cũng âm thầm mong điều đấy là thật, nếu không hăn xuất chinh rồi thì bụng nàng không giấu được Độc Cô Hoàng hậu nữa.

Trông ngóng mỗi mòn mấy ngày, chu kỳ vẫn không tới. Mộ Thắm

Hoảng thiếu kiên nhẫn, lập tức triệu Lý Khả Giản.

“Mạch tượng của Thái tử phi thể nào người bầm báo chi tiết, xem xem rốt cuộc có phải hỉ mạch không.”

Lý Khả Giản dè dặt bắt mạch cho Cung Khanh, sợ hãi lo lắng nói: “Dù vi thần y thuật không tinh, nhưng có thể khẳng định là hỉ mạch.”

Mộ Thẩm Hoảng vui như mở cờ, cầm bàn tay búp măng thon dài, nói với Lý Khả Giản: “Chuyện hôm nay tuyệt đối không được lộ ra ngoài.”

“Dạ, vi thần không dám.”

“Từ nay về sau chuyện ăn uống của Thái tử phi do người phụ trách,

làm tốt bốn cung trở về sẽ hậu thưởng.”

“Dạ, vi thần tất nhiên sẽ tận tâm tận lực.”

Sau khi Lý Khả Giản cáo lui, Mộ Thẩm Hoảng cười vén màn, ôm chầm vợ yêu. Cung Khanh cười tươi như hoa, sắc xuân đầy mặt. Tâm sự dày vò suốt nửa tháng rốt cuộc đã được nhắc ra. Hai người hoan hỉ vô cùng, như thể cùng hợp mưu làm một chuyện cơ mật, vừa kích động vừa hưng phấn.

Cung Khanh ôm cổ Mộ Thẩm Hoảng, cười khanh khách nói: “Phu quân đúng là liệu sự như thần, có thể so với Thuần Vu đại nhân.”

“Là vi phu bách phát bách trúng.”
Hắn nói câu ẩn ý làm nàng phải đỏ mặt ngượng ngùng.

Hắn đặt tay lên bụng nàng vuốt ve nhẹ nhàng, thấp giọng nói: “Ta thật sự rất chờ mong con của hai ta. Nhưng thời gian tới ta đành đi xa, đến khi ta trở lại chắc bụng nàng đã lớn thế này.”

Cung Khanh phì cười: “Sinh đôi cũng chưa chắc đã to được thế?”

Mộ Thẩm Hoảng thở phào một hơi: “Ta không yên lòng nhất chính là nàng. May giờ nàng đã có bầu, mẫu hậu sẽ không làm khó dễ nàng, nếu A Cửu có hành động gì bất kính, nàng hãy tìm phụ hoàng

nói thẳng.”

“Thiếp sẽ bảo vệ bản thân thật tốt, ngài yên tâm, ngài một thân một mình lên đường đi xa phải cẩn thận.” Giọt máu nàng đang mang trong bụng chính là tấm Hộ Thân Phù tốt nhất, A Cửu e dè đưa bé chưa chào đời sao dám bất kính với nàng.

“Ta đột nhiên nghĩ ra một cái tên, Mộ Doanh⁽²⁸⁾. Khanh Khanh thấy thế nào?”

(28) “doanh” là thẳng (bạc)

Cung Khanh vui vẻ nói: “Tên này rất hay, chúc phu quân kỳ khai đắc thẳng, sớm ngày khai hoàn.”

Mùng tám tháng Chạp là ngày tốt

Thuần Vu Thiên Mục chọn được để lên đường, sau khi uống máu tế cờ trước Tuyên Võ Môn, Mộ Thẩm Hoảng dẫn theo mười vạn hùng binh đi tới An Tây. Cùng mười vạn tinh binh của An Tây Đại Đô Hộ Trịnh Giác Trí và thủ hạ các châu quận An Tây hội họp bình định Cao Xương. Hai mươi vạn tinh binh đi đánh Cao Xương, trong ngoài triều đều tin tưởng trận này tất thắng, bao gồm cả Cung Khanh. Nhưng việc đời khó liệu, càng là nắm chắc thắng lợi lại càng nảy ra kết cục ngoài dự đoán.

Chẳng mấy chốc đến tết Nguyên Đán, Tuyên Văn Đế không thích trời

lạnh, nếu không vì cuối mùa thu xảy ra chuyện Tiết Giai thì đã nghỉ ngơi từ lâu, lại thêm chuẩn bị chiến tranh Cao Xương, chưa thể di giá đến hành cung Nam Hoa. Thấy thời tiết càng lúc càng rét, Tuyên Văn Đế liền dẫn Độc Cô Hoàng hậu, mấy lão Thái phi, A Cửu và Cung Khanh đến hành cung Nam Hoa đón tết.

Tết Nguyên Đán vì thiếu Mộ Thâm Hoảng mà kém phần vui vẻ. Cũng may có Cung phu nhân và Cung Khanh, không quá tịch mịch.

Dựa theo lệ cũ, ngày mừng một tết các triều thần đến hành cung chúc tết Hoàng đế, nhóm mệnh phụ

đi thỉnh an Hoàng hậu. Sau đó hoàng đế thiết yến khoản đãi quần thần, ngợi khen phong thưởng sau một năm vất vả.

Cung phu nhân rời tiệc trước, cùng Cung Khanh đi chúc tết Thái phi.

Hướng Thái phi cười ha ha kéo tay Cung Khanh, nói: “Càng ngày càng xinh đẹp rạng rỡ, đây đặn một chút có vẻ đẹp hơn, đúng là châu tròn ngọc sáng.” Nói xong, lại nhìn Cung phu nhân: “Thanh Thư, sao cháu cũng đây đặn hơn?”

Cung phu nhân ngượng ngùng nói mình có bầu.

Hướng Thái phi cười vui vẻ.

“Hoàn hảo, may là cháu có bầu trước, nếu không sau này tiểu hoàng tử phải gọi một đứa bé hơn là cậu, khó xử đấy.”

Ba người tán gẫu mấy câu, Cung Khanh vội vã cáo từ, trở lại tâm cung thay triều phục, một lúc nữa lại phải nhận sự triều bái của mệnh phụ.

Đầu giờ Thìn, gia quyến các quan đến chúc tết lục tục đến cung Vạn Thọ.

Phu nhân tiểu thư của Thị Lang, Thượng Thư Lục Bộ, phu nhân tiểu thư các nhà Công Hầu, còn có các vị cáo mệnh phu nhân đều đến, so với Quỳnh Lâm Yến còn đông đủ hơn,

dù có chút ốm yếu cũng không ai dám vắng mặt.

Độc Cô Hoàng hậu ngồi ghế chủ, Cung Khanh ngồi bên cạnh, đón nhận sự triều bái. A Cửu nhìn mà lòng tê tái. Vậy là Cung Khanh đã trèo lên đầu cô ta, đời cô ta không còn cơ hội ngồi ở vị trí đây, hưởng thụ triều bái.

Triều bái xong, Độc Cô Hoàng hậu ban ngôi.

Lúc này, đại quân của Mộ Thảm Hoảng đã đến An Tây, báo tin thắng trận đầu. Tin chiến thắng truyền về đúng ngày tết, tất nhiên càng thêm vui mừng. Chư vị mệnh phụ dùng đủ lời tán tụng Thái tử

trước mặt Hoàng hậu và Thái tử phi.

A Cửu càng nghe càng tê tái, cả đời này, dù gả cho ai cũng không bị được Mộ Thâm Hoảng.

Nhìn hai cách đối xử tương phản, cô ta càng cảm giác Cung Khanh đã lẳng lẳng trèo lên đầu mình, hơn nữa giờ còn có bầu, nếu hạ sinh hoàng tử, địa vị sẽ vững như bàn thạch.

Bình sinh cô ta khó chấp nhận nhất là người khác vượt mặt mình, nhưng cuối cùng lại có một người vô tình vượt lên mọi mặt. Cõi lòng tái tê buồn bã, ánh mắt vô ý đảo qua đám yến oanh rộn rã trong phòng.

Hương Uyển Ngọc gả cho Độc Cô Đạc, trở thành phu nhân Định Viễn Hầu, Hứa Cẩm Ca hứa hôn với Duệ Vương, đầu xuân sẽ thành Duệ Vương phi. Các gương mặt thân quen lần lượt có nơi có chốn, chỉ mình cô ta, thiên chi kiêu nữ là vẫn một thân một mình, chưa hứa hẹn được với ai.

Nhìn đến Giang Vương phi, lại phát hiện bà ấy đến một mình.

A Cửu liền thuận miệng hỏi một câu: "Sao Linh Trang không đến?"

Mặt Giang Vương phi biến sắc, gượng cười khan: "Con bé về Giang Nam."

A Cửu hừ một tiếng, thầm nghĩ

rời kinh né chuyện hòa thân chứ gì?

Trong cung Vạn Thọ hoà thuận vui vẻ, một mực giữ hoà khí, chẳng mấy chốc đến bữa trưa, Độc Cô Hoàng hậu dẫn đoàn nữ quyến vào vị trí.

Cung yển càng quy cách hơn Quỳnh lâm yển, Hoàng hậu thay mặt Hoàng thượng cảm tạ chư vị gia quyến một năm vất vả nỗ lực, hỗ trợ các đại thần để yên tâm công tác, tiếp theo là ban thưởng theo lệ.

Cung nữ lần lượt bưng mâm bạc tiến vào, đặt túi tơ vàng trong mâm xuống trước mặt các vị phu nhân, bên trong là một trâm vàng và một nén bạc, lễ vật không nặng ở giá trị,

chủ yếu là ngụ ý kim ngọc mãn đường.

Nhóm mệnh phu đứng lên, quì tạ long ân. Sau đó mới là bắt đầu cung yến.

Hoàng hậu nâng chén, “Hiếm có lúc tề tựu đông đủ, mọi người tự nhiên, không cần gò bó.”

Vì quan tâm hoàng tôn, Độc Cô Hoàng hậu mấy lần nhìn sang Cung Khanh. Cung phu nhân ngồi ngay bên cạnh Cung Khanh, cũng tiện nhìn thêm mấy lần.

Nhìn đến liền thấy Cung phu nhân nâng chén rượu chạm môi liền buông.

Độc Cô Hoàng hậu liền hỏi: “Sao

phu nhân không uống?”

Cung phu nhân đứng dậy đáp: “Hồi nương nương, thiếp thân không đủ sức uống rượu.”

Độc Cô Hoàng hậu thầm băn khoăn, những lần cung yến cũ Cung phu nhân uống đâu có ít.

Điều đấy không quan trọng, Cung phu nhân không ăn rất nhiều món, chỉ thích ăn ngó sen chua ngọt.

Nhìn sang Cung Khanh, cũng chỉ ăn các món rau, đã ăn hết một đĩa bạch ngọc củ cải khai vị.

Độc Cô Hoàng hậu còn chưa liên tưởng quá nhiều, cho đến khi Cung phu nhân nôn khan, lập tức khiến tim Độc Cô Hoàng hậu đập thành

thích, như bị sét đánh.

Không lẽ cô ta cũng có bầu? Nhìn kỹ liền thấy, Cung phu nhân gương mặt đầy đặn, da dẻ hồng hào, eo to hơn bình thường, đối với vóc người và dung mạo của tình địch, Độc Cô Hoàng hậu nhớ rõ như lòng bàn tay. Hơn nữa xưa nay Cung phu nhân ăn uống nhỏ nhẹ, vì giữ dáng không ăn nhiều, hôm nay hăng hái nhiệt tình hơn hẳn bình thường.

Độc Cô Hoàng hậu lập tức cảm thấy đứng ngồi không yên, hai tai ù đi, khiến bà ta thấy lòng dạ rối bời, lòng như lửa đốt.

Kiên trì chờ được kết thúc cung yến, Độc Cô Hoàng hậu vội gọi Minh

Vũ. “Người đi nghe ngóng xem sau khi Cung phu nhân vào cung có gì khác thường không?”

Thật là cẩn thận mấy cũng có sơ sót, bà ta vốn nghĩ coi chừng Tuyên Văn Đế là ổn, Cung phu nhân ở cùng con gái cả ngày, vì thể diện sẽ không chủ động đi tìm Tuyên Văn Đế. Nhưng hoàn toàn không ngờ, hai người lại làm chuyện xấu xa ngay dưới mắt bà ta. Trên đường về thăm cung, Độc Cô Hoàng hậu giận đến run người. Vốn muốn thuyết phục bản thân, đó là con của Cung Cẩm Lan, nhưng sau khi sinh Cung Khanh, vợ chồng họ mười bảy năm không sinh thêm, sao có thể trùng

hợp thể, Cung phu nhân vừa vào cung là có bầu.

Trên đời này tuyệt đối không có chuyện trùng hợp đến thế, chỉ có thể là hai người đã lén lút với nhau. Nghĩ lại, hai người chẳng ngại ngần hẹn hò ở ngự hoa viên, có thể thấy khó lòng kiểm chế thế nào.

Độc Cô Hoàng hậu trở lại tấm cung, ngồi đờ như tượng, ánh mặt trời chiếu tới như thiêu đốt lòng bà ta.

Chương 61 – Bị thương

Sau khi Minh Vũ trở về, Độc Cô Hoàng hậu cho lui mọi cung nữ thái giám, trầm giọng nói: “Bấm lại chi

tiết.”

“Dạ, hồi bẩm Hoàng hậu nương nương. Từ khi Cung phu nhân vào cung, từ trước đến nay luôn ở cùng Thái tử phi nương nương, rất ít khi rời khỏi Đông Cung, nhưng mấy ngày sẽ có một lần đến cung Trùng Dương của Hướng Thái phi.”

Độc Cô Hoàng hậu vừa nghe liền khẳng định suy đoán của bản thân. Đây nhất định là trò qua mắt Tuyên Văn Đế từng dùng khi còn trẻ, giờ già lôi ra dùng lại, nhất định là hai người kia vụng trộm trong cung Trùng Dương của Hướng Thái phi.

“Chuyện ăn uống thói quen sinh hoạt của bà ta có gì khác thường

không?”

“Hồi nương nương, Cung phu nhân luôn ăn cùng mâm với Thái tử phi nương nương. Vừa rồi trở về từ bữa tiệc, có sai cung nữ chuẩn bị nước ô mai.”

“Lui xuống.”

Độc Cô Hoàng hậu đi đi lại lại trong điện. Trong cơn phẫn nộ, chỉ hận không thể lập tức đi chất vấn Tuyên Văn Đế, nhưng Tuyên Văn Đế tuyệt đối sẽ không thừa nhận, bà ta cũng không có chứng cứ xác đáng, chỉ là suy đoán bản thân. Nhưng càng nghĩ, càng cảm thấy đây nhất định là con của Tuyên Văn Đế.

Bởi vì hai vợ chồng Cung Cẩm Lan ngày ngày bên nhau, nếu có con thì đã có từ lâu rồi, mười mấy năm không chút động tĩnh, sao lại trùng hợp thế, Cung phu nhân vừa vào cung liền mang bầu?

Coi như đó là của huyết mạch Tuyên Văn Đế, thì xử lý thế nào cũng là một vấn đề khó quyết định, bởi vì danh nghĩa đó là con của Cung Cẩm Lan. Hơn nữa Cung phu nhân giờ đang ở cung Trường Bình, gần như bên cạnh Cung Khanh cả ngày lẫn đêm. Nếu hạ thuốc, ngộ nhỡ Cung Khanh ăn nhầm thì hối cũng không kịp.

Trước kia Độc Cô Hoàng hậu vẫn

kiềm chế được lòng ghen tuông với Cung phu nhân, nhưng từ khi Cung Khanh thành Thái tử phi, Cung phu nhân sẽ thường xuyên chạm mặt Tuyên Văn Đế, vừa nghĩ tới hình ảnh hai người vụng trộm bên nhau, mỗi hận mấy chục năm lại bùng lên, chỉ nghĩ nhất định phải tuyệt hậu hoạn một xác hai mạng mới được.

Chuyện này nên xử lý thế nào?

Độc Cô Hoàng hậu suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy có lẽ sắp xếp như một tai nạn ngoài ý muốn là hay nhất.

Chẳng mấy chốc đã nửa tháng trôi qua, tết Nguyên Tiêu.

Xưa nay Tuyên Văn Đế vốn thích

náo nhiệt, lại bởi vì tin từ biên quan gửi về toàn tin thắng trận, vì thế tâm tình càng thêm hứng khởi. Hạ lệnh tể Nguyên Tiêu hành cung phải chuẩn bị thật long trọng náo nhiệt, tuyên bố là tạo ra một phố Trường An ở hành cung Nam Hoa.

Sau giờ ngọ, nội thị ở hành cung bận đến chân không chạm đất, tất bật bố trí. Khắp nơi giăng đèn kết hoa, hoa lụa phất phơ, tràn ngập không khí vui mừng. Khi màn đêm bắt đầu buông xuống, đèn cung đình đèn màu đèn kéo quân đèn thủy tinh đều được thắp sáng, khiến hành cung tráng lệ huy hoàng, lung linh như ngọc, tựa cảnh tiên.

Cung yển Tết Nguyên Tiêu vẫn theo lệ cũ mời Duệ Vương và Giang Vương phi. Bởi vì Cung Khanh, Cung phu nhân cũng nhận lời tham dự.

Độc Cô Hoàng hậu vừa nhìn thấy Cung phu nhân liền không khống chế được quan sát chăm chăm eo Cung phu nhân. Nhưng Cung phu nhân vốn có vòng eo thon nhỏ, áo mùa đông lại dày, so với nửa tháng trước vẫn không khác gì.

Dùng xong bữa tối, Tuyên Văn Đế đề nghị mọi người đến sau núi Ngắm trăng. Ngắm trăng ở hành cung Nam Hoa có sự thú vị rất riêng.

Bởi vì muốn dẫn suối nước nóng

từ trên núi xuống, hành cung xây tựa vào núi, trên sườn núi xây không ít đình lầu. Đình nào cũng sáng đèn, cây hai bên đường cũng treo đèn, ánh đèn hồng nhạt quanh co chiếu lên tận đỉnh núi. Trăng mới lên, ánh đèn lung linh, sườn núi như một áng mây tạo bởi ánh sáng lung linh.

Đình lớn nhất trên đỉnh núi tên là Quan Tiếu Đình, giờ đã đèn đuốc sáng choang, lung linh mờ ảo như đặt trên một áng mây, vàng trắng tròn như treo trên mái đình cong cong.

Tuyên Văn Đế hứng thú dẫn Độc Cô Hoàng hậu, A Cửu, mấy Thái phi

và Cung Khanh Cung phu nhân đi theo hành lang lên đỉnh núi, theo sau có Giang Vương phi và Duệ vương. Vẫn không thấy Mộ Linh Trang, A Cửu thấy kỳ quái, thầm nghĩ, cô ta từ Giang Nam quay về kinh là bởi vì đã đến tuổi lấy chồng, muốn tìm một hôn sự ở kinh thành, hôm nay hôn sự chưa thành sao người đã trở về? Hơn nữa, chuyện hòa thân cũng qua rồi, đâu cần tiếp tục tránh đến Giang Nam.

Hướng Thái phi và mấy Thái phi khác dù có hứng thú ngắm trăng, nhưng thể lực không đủ, đi thêm mấy tòa đình liền dừng chân nghỉ ngơi.

Tuyên Văn Đế dẫn theo những người còn lại đi trước.

Hướng Thái phi ân cần dặn dò: “Thanh Thư, cháu và Khanh nhi đều mang bầu, đừng đi nữa, tới tòa đình kia hãy dừng chân đi.”

Tuyên Văn Đế sắc mặt cứng đờ, theo bản năng đưa mắt nhìn eo Cung phu nhân.

Cung phu nhân còn chưa cảm nhận được, Độc Cô Hoàng hậu đã bắt quả tang cái nhìn của Tuyên Văn Đế.

Quả nhiên quan tâm tất loạn.

Tâm trạng hừng khởi gió mát trắng thanh của Tuyên Văn Đế tan thành tro bụi trong nháy mắt.

Nàng có bầu.

Ông ấy im lặng đi trước, nhìn tiểu đình như đặt trên một áng mây. Đột nhiên cảm thấy xa xôi, bước chân nặng nề, hứng thú tẻ nhạt.

Cung phu nhân và Cung Khanh là phụ nữ có thai, dù sức khỏe tốt nhưng cũng lo bất trắc, chỉ đi thêm một tiểu đình liền dừng chân nghỉ ngơi.

Bên trong đình ấm áp như xuân, bốn phía che bởi gấm dày, giữa đình đặt một chậu than, lửa hồng chiếu lên gấm như rồng lửa rất vui mắt. Ghế đá trong đình đều bọc đệm dày, trên bàn là những trái cây khó kiếm.

“Hoàng thượng đúng là biết hưởng thụ.” Cung phu nhân khoanh tay, híp mắt dựa lưng vào đệm, đưa mắt lướt xuống chân núi ngắm đèn rồi trầm trồ.

Dân chúng cũng đã ra đường dạo phố, trên núi lấp lánh ánh đèn như đom đóm đêm hè, đẹp mê người.

Cung Khanh nhìn cảnh nghĩ người, không khống chế được nhớ dịp này năm trước, hấn xuất hiện giải cứu nàng như thiên thần bảo vệ. Thâm nhớ mà sinh tình.

Cung phu nhân thấy con gái ngẩn ngơ, biết là đang nhớ con rể, liền trấn an: “Hấn dưới một người mà trên muôn người, tuy là xuất chinh,

nhưng có không ít người chăm sóc, con đừng lo lắng, ưu tư không tốt cho đứa con trong bụng, sau này đứa bé chào đời sẽ nhớ nhó cả ngày.”

Cung Khanh cười: “Con biết.”

Độc Cô Hoàng hậu đi thêm hai đình thì dừng chân, nói với Tuyên Văn Đế: “Hoàng thượng, thiếp thân thấy mệt không thể phụng bồi. A Cửu, Duệ Vương, đi cùng Hoàng thượng đi.”

Duệ Vương một mực cung kính đáp vâng, đi tiếp cùng Tuyên Văn Đế. Tuyên Văn Đế đã chẳng còn hứng thú ngắm trăng nào, khó khăn bước tiếp.

Giang Vương phi tất nhiên cũng không tiện đi theo, vì vậy ở lại cùng Độc Cô Hoàng hậu.

A Cửu hứng thú hừng hực, cùng Duệ Vương và Tuyên Văn Đế đi tiếp. Cung nữ nội thị đi sau cầm đèn soi đường núi sáng như ban ngày.

Độc Cô Hoàng hậu ngồi trong đình, tán gẫu với Giang Vương phi một hồi nói đến hôn sự của Duệ Vương.

Giang vương phi trả lời: “Đã bắt đầu chuẩn bị, Thuận Vu đại nhân đã chọn được ngày lành, là ngày hai mươi tháng hai.”

Độc Cô Hoàng hậu gật đầu, đang định nói Tuyên Văn Đế có ý ban cho

Duệ Vương một mảnh đất phong làm quà cưới, đột nhiên, Giang Vương phi quỳ rạp xuống đất, dập đầu tạ tội.

Độc Cô Hoàng hậu bị Giang Vương phi làm giật mình, hỏi: "Cô làm sao đây?"

Giang vương phi dập đầu nói: "Thần phụ đáng chết, không biết dạy con, xin Hoàng hậu ban tội."

Độc Cô Hoàng hậu vừa nghe liền biết liên quan đến Mộ Linh Trang, ngạc nhiên nói: "Linh Trang thông minh lễ phép, sao Vương phi lại nói thế?"

Giang Vương phi nơm nớp lo sợ đáp: "Mấy ngày trước, Cao Xương

Vương đề nghị Công chúa hòa thân, trên triều có người đề nghị để Linh Trang thay Công chúa đi hòa thân. Linh Trang nghe được tin xong liền bỏ nhà ra đi.”

Độc Cô Hoàng hậu nghe xong ngẩn ra, trầm nghĩ, nha đầu kia thật can đảm.

“Thần phụ và Chiêu Luật vội vàng phái người tìm kiếm, thần phụ cho là con bé trở về Giang Nam, ai ngờ mấy hôm trước mới hay, con bé...”

“Rốt cuộc là sao?”

“Trên đường về Giang Nam, lúc đi qua Đồng Châu xe ngựa bị hỏng, không biết thế nào lại gặp Thẩm

đại nhân, sau đó... con bé ở lại
Đồng Châu.” Giang Vương phi ấ
p úng, nói trong dứt quãng nên mãi
mới xong, dứt lời đã vã mồ hôi lạnh.

Độc Cô Hoàng hậu nghe xong
thấy đúng là không thể tưởng tượng
nổi, khó lòng tin được.

“Ở lại Đồng Châu rồi sao?”

Giang Vương phi thật sự thấy khó
mà mở miệng, nhưng không nói hậu
quả càng nghiêm trọng, đành phải
cẩn rǎng nói tiếp: “Chiêu Luật phái
người đón về, con bé nói, nó và
Thẩm đại nhân đã ... lén quyết định
chuyện chung thân.”

Độc Cô Hoàng hậu đứng bật dậy,
không biết là giận hay là cười, trách

mắng: “To gan lớn mật, một mình trốn đi, lại còn lén quyết định chung thân, truyền ra ngoài thử hỏi thể diện hoàng gia để đi đâu?”

Giang Vương phi phủ phục dập đầu: “Thần phụ không biết dạy con, xin Hoàng hậu nương nương trách phạt.”

Hôn sự của con cháu hoàng thất đều phải được sự ân chuẩn của đế hậu và Khâm Thiên Giám. Mộ Linh Trang không những tự quyết định, còn là với người mà đế hậu có ý kén làm phò mã. Giang Vương phi khi nghe tin đây thiếu chút nữa là ngắt xiu

“Giờ con bé ở đâu?”

“Đã mang về nhốt trong nhà, xin Hoàng hậu nương nương trách phạt.”

“Nếu con bé không biết nghĩ đến thể diện hoàng gia, cũng không tôn trọng quy củ hoàng gia, vậy phê hàm Quận chúa.” Độc Cô Hoàng hậu đứng dậy đi ra khỏi đình.

Giang vương phi lo lắng theo sát, lòng dạ rối bời. Độc Cô Hoàng hậu xử lý như thế có phần ngoài dự tính của bà ấy, vốn tưởng sẽ nghiêm trọng hơn nhiều. Ai ngờ chỉ là phê hàm Quận chúa của Linh Trang.

Độc Cô Hoàng hậu cũng đang rất rối bời. Khi nghe nói Thẩm Túy Thạch và Mộ Linh Trang lén quyết

định chung thân, đúng là có nổi giận, nhưng nghĩ lại thấy như trút được một gánh nặng. Như vậy, A Cửu cũng hết si mê mù quáng.

Từ khi nhìn ra Thẩm Túy Thạch không có tình ý với A Cửu, bà ta kiên quyết phản đối gả A Cửu cho hẳn. Đáng tiếc kẻ trong cuộc mù quáng, A Cửu lại một lòng si mê Thẩm Túy Thạch, khuyên thế nào cũng không xong. Rút củi dưới đáy nồi thế này có thể khiến A Cửu hoàn toàn hết hi vọng. Vì thế, Độc Cô Hoàng hậu tuy lúc đầu tức giận, nhưng bình tĩnh suy nghĩ thì thấy là chuyện tốt.

Ánh trăng dìu dịu, thanh âm câu

tịch. Cung nữ cầm đèn cung đình soi đường đi trước. Lúc này, Tuyên Văn Đế chỉ còn cách khoảng mười bước chân. Giang Vương phi vốn tưởng Độc Cô Hoàng hậu sẽ chờ Tuyên Văn Đế để cùng đi, ai ngờ bà ta lại đi về trước, không nói tiếng nào.

Giang Vương phi cũng nhắm mắt đi theo. Đến đình Cung phu nhân đang nghỉ chân thì dừng bước.

Cung Khanh và Cung phu nhân thấy Độc Cô Hoàng hậu, vội đứng dậy hành lễ.

Độc Cô Hoàng hậu cười gật đầu với Cung Khanh: "Con đang có bầu, đừng ngồi lâu kéo nhiễm lạnh, về đi thôi."

“Dạ, mẫu hậu.”

Cung Khanh ra khỏi đình. Không biết vì sao hôm nay Độc Cô Hoàng hậu đặc biệt thân thiết quan tâm tới Cung Khanh, còn đưa tay cho nàng. Nhất thời Cung Khanh vừa sợ vừa mờ mịt không hiểu. Mẹ chồng vốn ác cảm với nàng sao lại bất ngờ đổi tính? Không lẽ là do nàng đang có bầu, khiến càn khôn nghịch chuyển? Dù nàng không quen, nhưng Độc Cô Hoàng hậu đã đưa tay nàng cũng chỉ có thể cùng nắm.

Tay Độc Cô Hoàng hậu rất rộng, như tay đàn ông, nắm tay nàng rất có lực.

“Mẫu hậu.” Sau lưng có tiếng A

Cửu, Độc Cô Hoàng hậu liền dừng bước, chờ nhóm Tuyên Văn Đế.

Cung phu nhân và Giang Vương phi đứng sau Độc Cô Hoàng hậu. Nhìn Độc Cô Hoàng hậu nắm tay con gái mình, Cung phu nhân thầm nghĩ: quả nhiên là mẹ quý nhờ con, quan tâm đây chỉ có thể là nhờ vào hoàng tôn chưa ra đời.

Tuyên Văn Đế càng lúc càng gần. Hai hàng cung nữ cầm đèn đã sắp tới trước mặt Độc Cô Hoàng hậu.

Đột nhiên, cung nữ đứng sau Cung phu nhân hét một tiếng chói tai, đèn cung đình trong tay quăng xuống đất vỡ tan.

Cung phu nhân không kịp quay

đầu lại, bất ngờ cảm thấy một con vật lông lá nhào lên người mình, bà không khống chế được cũng hét lên, theo bản năng dùng tay gỡ con vật lông lá kia, nhưng vừa chạm đến thì sờn gai ốc.

Các cung nữ loạn như ong vỡ tổ, không biết Cung phu nhân bị ai giơ tay đẩy, hụt chân ngã xuống thêm đá, rồi lăn xuống bậc thang.

Cung Khanh kêu sợ hãi: “Mẫu thân.” Muốn lao tới, lại bị Độc Cô Hoàng hậu giữ chặt tay.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên một bóng người xuất hiện, chính là Tuyên Văn Đế, ông ấy tung người tới thêm đá, đưa tay kịp

thời giữ được cánh tay Cung phu nhân. Tình huống thật sự vô cùng nguy hiểm, chỗ đó là góc ngoặt, nếu Cung phu nhân lăn xuống bậc thang thì sẽ bị ngã ra ngoài thêm đá.

“Phu nhân không có việc gì chứ?”

Tuyên Văn Đế đứng dậy, định đỡ Cung phu nhân đứng lên, đột nhiên cảm thấy bất thường, lúc này, hai cung nữ đã tiến tới đỡ Cung phu nhân.

“Mẫu thân người không sao chứ?”

Cung Khanh sợ đến run rẩy, vội vàng kéo tay đỡ eo Cung phu nhân.

Cung phu nhân cười cười: “Không có việc gì, da ta dày lắm.” Sau đó

thi lễ với Tuyên Văn Đế: “Đa tạ Hoàng thượng.”

Cung Khanh cũng nói: “Đa tạ phụ hoàng cứu giúp. Phụ hoàng không có việc gì chứ?”

Tuyên Văn Đế không trả lời, chỉ chỉ tay Cung phu nhân.

Cung Khanh mới phát hiện tay mẫu thân đầy máu, chắc là bị mảnh vỡ thủy tinh của đèn làm bị thương.

“Vân Hủy, nhanh đi thỉnh thái y.”

Độc Cô Hoàng hậu đi tới, hỏi: “Hoàng thượng ngài không sao chứ?”

Giang Vương phi và Duệ Vương cùng tất cả những người khác cũng ân cần hỏi han, Tuyên Văn Đế phẩy

tay: “Không có việc gì, về đi thôi.”

Đoàn người nhanh chóng trở lại hành cung, vừa bước vào cửa cung Vạn Thọ, Độc Cô Hoàng hậu phát hiện Tuyên Văn Đế dùng tay ấn bụng, tối nay ông ấy mặc thường phục màu ngà, chỗ tay ấn bụng đã loang màu máu.

Chương 62 – Cục diện rối bời

Mọi người kinh hoàng thất sắc, lập tức xông tới.

Độc Cô Hoàng hậu sắc mặt trắng bệch, run rẩy nói: “Mau... mau gọi Tiết Lâm Phủ.”

Tuyên Văn Đế ngoài chuyện sắc mặt tái đi thì thái độ vẫn bình tĩnh,

nói với mọi người: “Không có việc gì.”

Rất nhanh sau đó, Tiết Lâm Phủ cùng các ngự y thuộc hạ tới.

“Mau dìu Hoàng thượng vào.”

Độc Cô Hoàng hậu cũng muốn theo vào, Tiết Lâm Phủ nói: “Thỉnh nương nương dừng lại.”

Độc Cô Hoàng hậu lo lắng vạn phần đi lòng vòng trong ngoại điện. Giang Vương phi và Duệ Vương, A Cửu Cung Khanh đứng ngoài cửa, ai nấy đều vô cùng căng thẳng bất an. Cung phu nhân là người thấp thỏm bất an nhất, bởi vì Tuyên Văn Đế bị thương vì cứu bà.

Lý Khả Giản phụ trách băng bó

vết thương cho Cung phu nhân, Cung Khanh thấp giọng hỏi: “Mạch tượng của mẫu thân ta thế nào?”

Lý Khả Giản đáp: “Phu nhân không có gì đáng ngại, thỉnh nương nương và phu nhân yên tâm.”

Nghe thấy thế, Cung Khanh mới thở phào một cái. Cung phu nhân sợ hãi vuốt bụng, thăm nghĩ, may mặc áo dày.

Rất lâu sau, Tiết Lâm Phủ mới đi ra, trên mâm bạc là một mảnh thủy tinh sắc nhọn, vẫn còn dính máu. Độc Cô Hoàng hậu nhìn thấy liền nhũn cả chân, quả nhiên là vì thế, sao lại trùng hợp thế này.

Bà ta cắn răng, sai nội thị: “Lôi

mấy cung nữ cầm đèn ra đánh đến chết.”

A Cửu hỏi: “Tình huống của phụ hoàng ta thế nào rồi?”

“Mảnh thủy tinh đâm sâu vào khoang bụng, sau khi vi thần lấy ra đã khâu vết thương, Hoàng thượng dùng ma túy tán, giờ đã ngủ.”

Độc Cô Hoàng hậu gật đầu nói: “Vậy là tốt rồi, xem ra Hoàng thượng cũng không có gì đáng ngại. Mọi người về đi, chuyện hôm nay không được lộ ra ngoài.”

Giang Vương phi nói: “Để Chiêu Luật ở lại hầu hạ Hoàng thượng đi?”

Độc Cô Hoàng hậu tỉnh táo liếc mắt nhìn mọi người một lượt:

“Không cần, mọi người về đi, ở đây đã có Tiết thần y, Hoàng thượng tuyệt đối không có việc gì.”

Mọi người ra về, lúc này Độc Cô Hoàng hậu mới nói: “Tiết Lâm Phủ, rốt cuộc tình huống của hoàng thượng là thế nào?” Bà ta một mực đề phòng mẹ con Duệ Vương, vì thế vừa rồi cố gắng chỉ nói qua loa bệnh tình của Tuyên Văn Đế, nhưng chuyện mình làm lòng mình rõ hơn ai hết, mảnh thủy tinh giấu trong đèn sắc nhọn thế nào bà ta rõ ràng nhất, đến giờ chỉ có may mắn duy nhất là không bôi độc lên mảnh thủy tinh, nếu không đúng là hậu quả không thể tưởng tượng.

Tiết Lâm Phủ quỳ rạp xuống đất:
“Hồi bẩm nương nương, vi thần đã cố hết sức, nhưng cách đây không lâu Hoàng thượng từng chịu một lần tổn thương, thân thể rất hư nhược. .
”

Độc Cô Hoàng hậu nghe thế liền hiểu tình huống của Tuyên Văn Đế rất nghiêm trọng, nghiêm nghị nói:
“Bệnh tình của Hoàng thượng không được lộ ra ngoài nửa chữ.”

“Vâng.”

“Các người canh chừng suốt đêm, có việc gì lập tức bẩm báo.”

“Vâng.”

Độc Cô Hoàng hậu xoay người sai Minh Vũ: “Minh Vũ, đi gọi Định

Viễn Hầu đến đây.”

“Vâng.”

Độc Cô Đạc chạy từ kinh thành đến hành cung ngay trong đêm, tới nơi là nửa đêm. Hắn còn chưa biết tình huống thế nào, đã thấy Độc Cô Hoàng hậu với vẻ mặt nặng nề đi tới, hắn dè dặt hỏi han: “Dì có gì sai bảo ạ?”

“Người phái tâm phúc lập tức đem phong thư này đến An Tây Đô Hộ Phủ, giao tận tay Thái tử, nhớ lấy.”

“Dạ.”

“Lên đường ngay trong đêm, không nghỉ phút nào, nhân tiện truyền Hoắc Hiến đến gặp ta.”

Độc Cô Đạc đi chưa tới một canh giờ, Hoắc Hiên đã tới.

Độc Cô Hoàng hậu giao một mật tín cho hắn: "Người dẫn theo Bí Tư Doanh lập tức lên đường, đi nghênh đón Thái tử, mật tín này tự tay giao cho Thái tử."

"Vâng, vi thần lĩnh chỉ."

Sau khi bố trí thỏa đáng, Độc Cô Hoàng hậu mới dám thở phào một cái, nhắm mắt tựa lưng vào ghế.

Tối nay thật sự rất ngoài dự liệu. Nếu không phải Giang Vương phi quần quít lấy bà ta nói về chuyện Mộ Linh Trang, bà ta đã có thể rời đi sớm hơn, không phải đợi đến tận lúc Tuyên Văn Đế về đến nơi.

Nhưng dù Tuyên Văn Đế có mặt, bà cũng không cảm thấy có gì bất ổn, tất cả chỉ là ngoài ý muốn.

Đáng tiếc nhất là bà ta ngàn tính vạn tính, cũng không tính đến chuyện Tuyên Văn Đế lại kịp thời có mặt xả thân cứu Cung phu nhân. Chuyện đấy càng khiến suy đoán của bà ta thêm vững chắc, nhất định là ông ấy quan tâm đứa con trong bụng Cung phu nhân mới liều lĩnh làm thế. Nỗi hận thù với Cung phu nhân càng thêm mãnh liệt, liên đới thành hận cả Tuyên Văn Đế, trước mặt bàn dân thiên hạ, vứt bỏ thân phận đế vương chí tôn, đi cứu một người vợ thần tử, truyền ra

ngoài thử hỏi còn thể thống gì.

Bà ta xoa thái dương, nội tâm hỗn loạn. Nếu Tuyên Văn Đế có bất trắc gì, Mộ Thâm Hoảng lại không có ở đây, biết phải làm sao? Giờ phút này bà ta mới bắt đầu hối hận, đáng lẽ không nên nhất thời ghen tuông mà làm chuyện mất lý trí.

Tuyên Văn Đế một mực hôn mê, đến tận hừng đông mới tỉnh.

Tiết Lâm Phủ ra ngoài báo với Độc Cô Hoàng hậu.

Độc Cô Hoàng hậu vội vàng vào trong điện.

Tuyên Văn Đế từ từ nhắm hai mắt, hơi thở yếu ớt, Độc Cô Hoàng hậu bước tới nhẹ nhàng cầm tay

ông ấy.

“Hoàng thượng.”

Ngón tay Tuyên Văn Đế giật giật, dù không có sức lực cũng rất kiên quyết rút tay mình lại.

Độc Cô Hoàng hậu nhìn bàn tay trống rỗng, lòng đau tê tái.

“Người khác lui hết ra.” Tuyên Văn Đế thấp giọng nói.

Nhóm thái y lặng lẽ lui ra, trong điện chỉ còn lại vợ chồng đế hậu.

“Độc Cô Linh.”

Độc Cô Hoàng hậu ngẩn ra, nhiều năm lắm rồi ông ấy chưa từng gọi tên bà ta.

“Là người làm đúng không.” Tuyên Văn Đế nói với ngữ khí trầm

thấp vô lực, nhưng không cho phép phủ nhận.

Độc Cô Hoàng hậu chỉ có thể làm như không biết, hỏi ngược lại: “Hoàng thượng nói chuyện gì?”

“Cung phu nhân.”

“Hoàng thượng nói gì vậy, thiếp với cô ấy không thù không oán, cô ấy lại là mẫu thân Thái tử phi, tại sao thiếp phải hại cô ấy.”

Tuyên Văn Đế thở hỗn hển mấy hơi, nói dứt quãng: “Những năm gần đây, lòng người nghĩ gì chẳng lẽ trăm không biết?”

“Lòng thiếp có trời cao chứng giám.”

“Thôi, thôi.” Tuyên Văn Đế không

kiên nhẫn phẩy tay, nhắm hai mắt lại.

Độc Cô Hoàng hậu nín nhịn: “Hoàng thượng, trong mắt ngài, thiếp thật sự hẹp hòi đến thế sao?”

Tuyên Văn Đế nhắm mắt không đáp.

“Thần thiếp gả cho Hoàng thượng từ năm mười sáu tuổi, khi đó Hoàng thượng vẫn còn là một hoàng tử không được sủng, nếu không phải thần thiếp và phụ thân hết lòng hết sức mưu đồ, Hoàng thượng liệu có ngày hôm nay? Hoàng thượng không niệm tình xưa, đối với người khác nhớ mãi không quên, trước mặt mẹ con Duệ Vương

lại xả thân đi cứu Cung phu nhân, truyền ra ngoài mặt mũi thần thiếp phải để ở đâu.”

Tuyên Văn Đế xoay mặt vào trong, hữu khí vô lực nói: “Mau gọi Hoảng nhi trở về.”

“Thần thiếp đã phái người đi rồi.”

“Nếu không muốn trăm chết sớm hơn thì lui ra đi.”

Hiển nhiên ông ấy không muốn tranh cãi nữa, Độc Cô Hoàng hậu không thể làm gì khác hơn là khế căn môi rời khỏi tấm điện.

Hôm sau, Tuyên Văn Đế sốt cao không giảm. Độc Cô Hoàng hậu càng như ngồi trên đồng lửa, với khoảng cách kinh thành đến An

Tây, dù khoái mã có chạy ngày đêm không nghỉ thì cả đi lẫn về cũng phải mất ít nhất nửa tháng.

Sáng sớm, Cung Khanh và Cung phu nhân đến hỏi thăm bệnh tình Tuyên Văn Đế, vừa vặn gặp Giang Vương phi và Duệ Vương cũng vội vã mà đến.

Độc Cô Hoàng hậu đi ra từ tấm cung, nét mặt không chút thay đổi, vẫn nghiêm trang nặng nề như trước.

Cung Khanh thấy Hoàng hậu bình tĩnh như thế thì có chút an tâm.

Giang Vương phi vội vàng hỏi thăm bệnh tình Tuyên Văn Đế.

Độc Cô Hoàng hậu đáp: "Không

cần lo lắng, long thể Hoàng thượng xưa nay vốn an khang, chắc chắn bình an vô sự.”

Giang Vương phi nói: “VẬY là tốt rồi, thần phụ hôm qua lo lắng một đêm không ngủ.”

Độc Cô Hoàng hậu nói: “Hoàng thượng cần tĩnh dưỡng, không cần ngày nào cũng tới thăm. Mọi người về đi.”

Ra khỏi hành cung, Giang Vương phi ngồi trên xe ngựa, thấp giọng nói: “Biết ngay bà ta để phòng mẹ con ta, người của ta đã nghe ngóng được gì.”

Duyệt Vương cười cười: “Ai lại ngốc đến mức thám thính tin tức từ mồm

bà ta. Đêm qua Độc Cô Đạc chạy từ kinh thành đến hành cung ngay trong đêm, nhất định là tình huống Tuyên Văn Đế không được tốt, Hoàng hậu gọi hần đến dặn dò chuẩn bị.”

“Tình huống ở An Tây thế nào rồi?”

“Trời đông giá rét, muốn tốc chiến tốc thắng không phải chuyện dễ dàng.”

“Lúc này gọi Thái tử về liệu có ảnh hưởng đến chiến sự với Cao Xương?”

Duệ Vương nheo mắt đáp: “So với đế vị, vài toà thành có sá gì. Nhất định hần sẽ nhanh chóng về

kinh.”

Độc Cô Hoàng hậu bị đè nén suốt một ngày, thấy ngày dài tựa năm, Tuyên Văn Đế một mực sốt cao không giảm, hôn mê bất tỉnh. Cho đến hoàng hôn mới bắt đầu tỉnh lại.

Độc Cô Hoàng hậu lập tức bưng bát thuốc vẫn giữ ấm đến, dịu dàng nói: “Hoàng thượng ngài tỉnh rồi, mau uống thuốc đi.”

Tuyên Văn Đế nhìn bà ta một chút, thấp giọng nói: “Gọi Cung Cẩm Lan đến đây.”

Độc Cô Hoàng hậu ngần ra, sai Minh Vũ: “Đi truyền Lễ Bộ Thượng Thư yết kiến.”

Tuyên Văn Đế uống thuốc xong,

lại nhắm hai mắt lại.

Độc Cô Hoàng hậu lẳng lẳng nhìn ông ấy, lòng ngổn ngang trăm mối. Lúc trước khi ông ấy khỏe mạnh, bà ta chỉ chăm chăm để ý lòng ông ấy có mình không, hôm nay ông ấy bệnh tình nguy kịch, bà ta không còn dám yêu cầu xa vời, chỉ mong ông ấy qua khỏi.

Lòng tham con người biết sao cho vừa.

Một canh giờ sau, Cung Cẩm Lan vội vã chạy tới hành cung.

Độc Cô Hoàng hậu truyền cho vào.

Cung Cẩm Lan nhìn thấy Tuyên Văn Đế bệnh liệt giường, lấy làm

kinh hãi, quỳ gối trước giường thỉnh an Tuyên Văn Đế.

“Khanh ở lại, hầu hạ trăm.”

Độc Cô Hoàng hậu kinh hãi, không ngờ ông ấy triệu Cung Cẩm Lan đến lại vì chuyện này.

Cung Cẩm Lan cũng kinh hãi, ai hầu hạ Hoàng thượng chẳng được, hành cung này có hơn trăm người, tại sao phải gọi ông ấy vất vả chạy từ kinh thành đến hành cung, ông ấy còn là người đứng đầu Lễ Bộ, bao công vụ biết vớt cho ai? Về tình về lý, đều không tới phiên Lễ Bộ Thượng Thư là ông ấy đến hầu hạ Hoàng thượng?

Nhưng nghi hoặc thì nghi hoặc,

Cung Thượng thư vẫn cung kính hầu hạ.

Khi tin này truyền tới cung Trường Bình, Cung Khanh và mẫu thân đều kinh ngạc không thôi.

Cung phu nhân nói: “Không lẽ Hoàng thượng là sốt cao đến mất tỉnh táo, sao lại bảo cha con đến hầu hạ?”

Cung Khanh cũng băn khoăn mà không tìm được lời giải.

Cung Cẩm Lan hoàn toàn không ngờ, Tuyên Văn Đế dĩ nhiên bắt ông ấy cực nhọc ngày đêm, ngày hầu hạ trong tấm điện, đêm cũng bảo ông ấy trải chăn đệm nằm dưới chân giường. Đãi ngộ này thật khiến

người ta không thể tưởng tượng nổi.

Độc Cô Hoàng hậu càng thấy kỳ quái hơn người. Bà ấy đêm ngày ưu tư, vừa lo cho bệnh tình Tuyên Văn Đế, vừa lo không biết con trai có về kịp hay không.

Tiết Lâm Phủ vừa ra khỏi điện, Độc Cô Hoàng hậu liền gọi lại hỏi: “Tình huống Hoàng thượng thế nào rồi?”

Tiết Lâm Phủ đỏ hốc mắt, cắn răng quỳ xuống hồi báo: “Theo tình hình của Hoàng thượng, chắc duy trì được... mười lăm ngày nữa.”

Độc Cô Hoàng hậu lão đảo suýt ngã, hai mắt đỏ hoe, không màng

chuyện nam nữ cách biệt cầm tay Tiết Lâm Phủ, nổi giận nói: “Không phải ngươi là thần y sao?”

“Vi thần đã cố hết sức, cuối mùa thu Hoàng thượng bị tổn thương nguyên khí nặng nề, vi thần thật sự không sức đổi trời.”

Độc Cô Hoàng hậu buông tay ngã ngồi xuống ghế.

Mười lăm ngày, lúc này dù là Độc Cô Đạc hay Hoắc Hiến đều chưa tới được An Tây. Giờ biết làm sao?

Bà ta phẩy tay, đi vào trong điện. Vừa nhìn liền kinh hoàng .

Cung Cẩm Lan cúi người ở đầu giường Tuyên Văn Đế, hai người kề cận rất thân mật.

Tuyên Văn Đế thấp giọng thì thầm với Cung Cẩm Lan: "Từ quan."

Cung Cẩm Lan kinh hoàng, ngoài ý muốn, không giải thích được, vất vả mới lên đến Thượng thư, sao lại bắt ông ấy từ quan? Nhưng quân mệnh như sơn, không dám cự tuyệt, đành đáp: "Thần ... lĩnh chỉ."

Màn này lọt vào mắt Độc Cô Hoàng hậu khiến bà ta thấy chói mắt vô cùng. Hai người cực kỳ thân mật, như thể Tuyên Văn Đế thông báo hậu sự với người thân cận nhất, chẳng lẽ giờ phút này, người thân cận nhất không phải bà ta sao, sao lại là vị ngoại thần này.

Bà ta tiến tới nói: "Cung Thượng

thư, khanh lui xuống trước đi.”

Cung Cẩm Lan lập tức khom người lui xuống.

Độc Cô Hoàng hậu đi tới ngồi bên giường Tuyên Văn Đế, nhìn ông ấy cẩn thận. Mấy ngày mà ông ấy tiêu tụy hẳn đi, hốc mắt hõm sâu, râu mọc lởm chởm. Độc Cô Hoàng hậu thấy mà đau lòng, không kiềm chế được nước mắt tuôn rơi.

“Hoàng thượng, tại sao không cho thần thiếp hầu hạ, ngài vẫn giận thần thiếp sao?”

“Đúng là trăm vẫn giận ngươi.”

Tuyên Văn Đế nói rất nhỏ, rất yếu, nhưng ngữ khí rất chậm, nói từng chữ từng chữ rất rõ ràng.

Độc Cô Hoàng hậu hoàn toàn không ngờ ông ấy lại thẳng thắn như vậy.

“Ngươi... ép trăm cả đời, giờ chắc đã vừa lòng.”

“Thần thiếp không dám, thần thiếp chỉ nghĩ tận tâm tận lực hầu hạ Hoàng thượng, mong Hoàng thượng sớm ngày bình phục.”

“Không cần. Trăm kìm nén tâm sự cả đời, cuối cùng đã có cơ hội thực hiện, trăm chỉ muốn hãnh đến hầu hạ.”

Độc Cô Hoàng hậu nghe mà kinh hãi.

Tuyên Văn Đế hai mắt nhắm nghiền, chậm rãi nói: “Để hãnh canh

hoàng lãng cho trăm ba năm.”

Độc Cô Hoàng hậu đứng bật dậy, khó mà tin được.

“Trăm không thích nữ nhân, vì thế trước kia mới nhận lời thề độc. Người đã hiểu chứ.”

Độc Cô Hoàng hậu toàn thân run rẩy, đột nhiên cảm thấy nỗi khổ tâm đè nặng bà bao năm qua chỉ là một trò cười không hơn không kém.

Tuyên Văn Đế năm đó, bình tĩnh, thoả mái, như thể nói xong bí mật đời này, giờ đã siêu thoát viên mãn.

Nước mắt tràn mi, khiến Độc Cô Hoàng hậu không nhìn rõ người năm đó nữa, đây là người chung chẵn chung gối suốt nửa đời người

đẩy ư, đến tận lúc chết mới biết được tâm sự của ông ấy, bí mật của ông ấy, mới biết bản thân canh cánh cả đời chẳng qua chỉ là làm đường lạc lối.

Tuyên Văn Đế nói: “Vợ chồng một đời, một lần cuối cùng này... hoàn thành cho trăm đời.”

Cung Cẩm Lan chờ ngoài điện rất lâu, cho đến khi Độc Cô Hoàng hậu thân thờ đi ra. Bà ta nhìn ông ấy, ánh mắt chột lạnh, rảo bước đi thẳng.

Nực cười làm sao, thì ra người trong lòng ông ấy là Cung Cẩm Lan. Bảo sao năm đó bắt ông ấy thề, ông ấy nhanh chóng nhận lời, bảo

sao gần đây ông ấy không màng nữ sắc, bảo sao những năm gần đây, Cung Cẩm Lan một bước lên mây, quan vận hanh thông. Bảo sao những năm gần đây ban thưởng ân sủng không ngừng, đi tuần cũng mang theo, thì ra là vậy.

Độc Cô Hoàng hậu mờ mịt đi trong hành cung.

Minh Vũ dẫn theo cung nữ, im lặng đi theo.

Bất tri bất giác đi tới bên ngoài cung Trường Bình, Độc Cô Hoàng hậu nghe tiếng cười bên trong. Đó là tiếng cười của Cung phu nhân, cười mở dút khoát lại sắc sảo.

Bà ấy chợt thấy nổi thù địch lòng

hận thù suốt hai mươi năm qua với Cung phu nhân tan thành mây khói. Đột nhiên lại nghĩ, tại sao ta ở đây đau khổ, người lại chẳng hay biết gì, cười vui vẻ đến thế.

Mấy câu nói của Tuyên Văn Đế không chỉ kinh động lòng người, còn kích thích thần kinh Hoàng hậu, làm bà ta mê man đi vào.

Cung phu nhân đang cùng Cung Khanh sưởi nắng dưới hành lang. Nhìn thấy Độc Cô Hoàng hậu, hai người đều lấy làm kinh hãi, vội vàng đứng dậy hành lễ.

Độc Cô Hoàng hậu vẫy tay với Cung phu nhân, "Cô lại đây."

Cung Khanh thấy thế vội đỡ Cung

phu nhân, định đi cùng.

Độc Cô Hoàng hậu lại ngăn nài, “Ta có chuyện muốn nói riêng với mẫu thân con.”

Dứt lời bà ta xoay người ra ngoài.

Cung phu nhân gật đầu với Cung Khanh, có lẽ Cung Khanh không yên lòng, ra hiệu Vân Diệp và Vân Hủy đi theo.

Độc Cô Hoàng hậu ôm tay đứng trong gió, bóng dáng quạnh hiu tiêu tụy. Như già nua rất nhiều, so với Cung phu nhân châu tròn ngọc sáng, như cách biệt mười năm đấng đấng.

“Cô có biết tại sao Hoàng thượng

để phu quân cô đi hầu hạ hẳn không?”

“Thần phụ không biết.”

“Bởi vì... Hoàng thượng vẫn luôn thích hẳn.” Độc Cô Hoàng hậu nói với giọng cay đắng, vừa lòng thấy Cung phu nhân lộ vẻ kinh hoàng.

Chương 63 – Từng hứa hẹn

“Hoàng thượng còn nói, chờ hẳn long ngự tân thiên ⁽²⁹⁾, để Cung đại nhân đi trông hoàng lăng cho hẳn.” Độc Cô Hoàng hậu nói bằng giọng chua chát cay đắng pha chút hả hê, nói xong xoay người rời đi.

(29) bằng hà

Cung phu nhân thần thờ đứng đó

một lúc lâu, đột nhiên lắc đầu cười, điều này sao có thể?

“Mẫu thân, Hoàng hậu nói gì với người vậy?” Cung Khanh thấy Độc Cô Hoàng hậu rời đi, liền đi đến hỏi ngay lập tức.

Cung phu nhân nhíu mày, do dự không biết có nên nói hay không.

“Mẫu thân người mau nói đi.”

Cung phu nhân đành thuật lại lời Độc Cô Hoàng hậu vừa nói.

Cung Khanh cả kinh, liền nói ngay: “Điều này sao có thể?”

“Ta cũng biết là bà ấy suy nghĩ nhiều, nhưng Hoàng thượng vẫn đang giữ phụ thân con ở tẩm cung hầu hạ, ta cũng rất băn khoăn?”

Đây cũng là điều mà Cung Khanh vẫn chưa giải thích được, phụ thân tuy là trọng thần, nhưng cũng không phải quân cơ đại thần. Dù Tuyên Văn Đế có tự cảm thấy không còn nhiều thời gian, muốn giao phó đại sự trong triều, thì cũng nên triệu kiến Binh Bộ Thượng thư và Tả Hữu Vệ Tướng quân mới đúng.

“Có lẽ là liên quan đến con, Hoàng thượng đặc biệt tín nhiệm phụ thân hơn, vì thế mới giữ phụ thân bên cạnh.” Cung Khanh cũng tự biết câu trả lời này rất miễn cưỡng, nhưng rốt cuộc không thể đón nhận sự thật Tuyên Văn Đế

thích cha mình, cũng không muốn mẫu thân phải khó chịu.

Cung phu nhân thầm nghĩ, Độc Cô Hoàng hậu sẽ không vô duyên vô cớ nói chuyện đầy, nếu không có bằng chứng sẽ không vu oan trượng phu của mình vô căn cứ, huống chi lại là nhất quốc chi quân. Nghĩ lại những năm qua, hậu cung Tuyên Văn Đế chỉ có một mình Độc Cô Hoàng hậu, trong cung không phải không có mỹ nữ, tại sao ông ấy phải giữ mình cho Độc Cô Hoàng hậu? Độc Cô Hoàng hậu luận tướng mạo luận tính cách đều không phải người có thể khiến đàn ông si mê điên đảo. Liên tưởng đến không ít

đế vương đồng tính trong lịch sử, Cung phu nhân đột nhiên rờn gai ốc.

Cung Khanh đang bận suy nghĩ một vấn đề khác, mỗi lần nàng đi vấn an, Độc Cô Hoàng hậu đều nói Tuyên Văn Đế không có gì đáng ngại, nhưng đám người Tiết Lâm Phủ ngày đêm túc trực, có thể thấy tình huống không lấy gì làm lạ quan. Vừa rồi Độc Cô Hoàng hậu còn nhắc đến chuyện long ngự tân thiên, để phụ thân đi canh hoàng lăng, chính là tiết lộ một tin tức quan trọng, bản thân Tuyên Văn Đế cũng cảm thấy mình không còn nhiều thời gian, có ý thông báo hậu

sự.

Nghĩ vậy, Cung Khanh liền đứng ngồi không yên, nàng nói với Cung phu nhân: "Mẫu thân, người ở lại đây đừng đi đâu, con đi tìm Hoàng hậu."

"Con hỏi chuyện đó sao?"

"Không, con có chuyện quan trọng muốn bàn với Hoàng hậu."

Cung Khanh dẫn theo cung nữ nội thị, đi thẳng đến tâm cung Độc Cô Hoàng hậu.

Độc Cô Hoàng hậu ngồi một mình trong điện, Minh Vũ cẩn thận canh cửa.

Cung Khanh bước tới, nói với Minh Vũ: "Ta có chuyện quan trọng

muốn gặp mẫu hậu. Người đi thông truyền một tiếng.”

Một lúc sau, Minh Vũ mời Cung Khanh đi vào. Khí trời rét lạnh, trong điện sương sà, lò sưởi đỏ hồng, vậy mà sắc mặt Độc Cô Hoàng hậu vẫn tái nhợt.

“Mẫu hậu.” Cung Khanh tiến lên hai bước rồi quỳ xuống.

Độc Cô Hoàng hậu nhíu mày, vội nói: “Mau đứng lên, không phải ta đã nói có bầu miễn hành lễ sao.”

Cung Khanh đứng dậy ngồi xuống bên cạnh Độc Cô Hoàng hậu, hỏi: “Mấy ngày nay sức khỏe phụ hoàng thế nào ạ?”

“Tiết thái y nói bình phục rất

tốt.”

Cung Khanh im lặng chốc lát, nói: “Thái tử điện hạ xuất chinh không về, nhi thần thân là Thái tử phi, phải phân ưu vì mẫu hậu.”

Độc Cô Hoàng hậu ngẩn ra, nhìn Cung Khanh, không ngờ nàng nói thế.

Cung Khanh lại nói: “Chắc hẳn mẫu hậu đã triệu Thái tử điện hạ quay về. Có điều An Tây đến kinh thành đường xá xa xôi, nhi thần nghĩ hẳn là nên đưa phụ hoàng về kinh trước.”

“Tình hình sức khỏe của ông ấy không nên di chuyển.”

Cung Khanh đứng dậy quỳ

xuống: “Nhi thần nói thẳng, thỉnh mẫu hậu thứ tội.”

Độc Cô Hoàng hậu nói: “Con đứng lên mà nói.”

“Mẫu hậu, nhi thần đêm ngày cầu khẩn phụ hoàng có thể bình yên vô sự, nhưng việc đời khó liệu, thiên ý khó dò. Khi Thái tử điện hạ chưa về đến kinh thành, mẫu hậu nên đưa phụ hoàng về kinh trước. Hành cung cách hoàng thành không ít, ngộ nhỡ có biến, không kịp điều động sẽ rất nghiêm trọng.”

Độc Cô Hoàng hậu nghe thế mới lần đầu tiên coi Cung Khanh là con dâu trong nhà. Bà ta vẫn cho rằng Cung Khanh tuổi đời non nớt, chỉ là

một thiên kim tiểu thư có dung mạo
nghiêng nước nghiêng thành.
Nhưng giờ phút này nàng nghĩ được
thế, lại không màng tội bất kính nói
ra thẳng thắn, có thể thấy cũng là
một người can đảm.

“Đứng lên mà nói. Miễn tội cho
con.” Độc Cô Hoàng hậu cũng nói
thật: “Mấy ngày trước ta đã phái
Hoắc Hiến đi nghênh đón Thái tử.
Về chuyện đưa Hoàng thượng trở lại
kinh thành, ta cũng muốn làm,
nhưng bệnh tình Hoàng thượng lúc
này không chịu được xóc nảy.”

Nằm bất động còn duy trì được
mười lăm ngày, nếu phải chịu xóc
nảy, chỉ sợ. . . Đối sách tốt nhất lúc

này chỉ có duy trì, duy trì được thêm ngày nào tốt ngày đấy, chỉ cần Mộ Thẩm Hoảng trở về là sẽ êm xuôi.

“Nhi thần cũng từng nghĩ đến chuyện đấy, vì thế nhi thần còn một ý này, không biết có được hay không.”

“Con nói xem.”

“Mẫu hậu để phụ hoàng ở lại hành cung, mẫu hậu về kinh trước, tuyên bố ra ngoài là phụ hoàng cùng mẫu hậu về kinh điều dưỡng, mẫu hậu tọa trấn kinh thành, để phòng hậu hoạn.”

“Để Hoàng thượng ở lại sao ta có thể yên tâm?”

“Nhi thần tình nguyện ở đây

chăm sóc phụ hoàng.”

Độc Cô Hoàng hậu nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Con đang có bầu, không thể vất vả, để A Cửu ở lại chăm sóc Hoàng thượng, con cùng ta về kinh.”

Cung Khanh tự biết có lẽ Hoàng hậu vẫn chưa tin tưởng mình, liền nói: “Thỉnh mẫu hậu lập tức về kinh, để kịp thời bố trí, đề phòng bất trắc.”

Độc Cô Hoàng hậu gật đầu: “Sáng sớm ngày mai hồi kinh, con về chuẩn bị trước đi.”

Cung Khanh đáp: “Mẫu hậu, vẫn còn một việc.”

“Con nói đi.”

“Hoàng thượng long thể khiêm an, mẫu hậu nên để Giang Vương phi cùng Duệ Vương Quận chúa đến Nam Hoa Thiện Tự ở một thời gian, cầu phúc cho Hoàng thượng.”

Đặng sau hành cung Nam Hoa có một tòa Nam Hoa Thiện Tự, chính là hoàng gia tự viện. Độc Cô Hoàng hậu vừa nghe liền hiểu, bảo mẹ con Duệ Vương vào chùa ở, danh nghĩa là cầu phúc, thật sự là giam lỏng, đúng là một ý kiến hay. Lúc trước bà ta âm thầm phòng bị cũng chỉ vì Duệ Vương.

Sau khi Cung Khanh ra về, Độc Cô Hoàng hậu thở phào một hơi, thầm nghĩ, không ngờ nha đầu kia

lại biết mưu tính thế, chỉ là trước giờ không thể hiện.

Độc Cô Hoàng hậu gọi Minh Vũ đi vào: "Gọi Công chúa đến đây."

Một lúc sau, A Cửu đến. Thấy Độc Cô Hoàng hậu liền nói: "Mẫu hậu, phụ hoàng vẫn chưa tỉnh sao?"

"A Cửu, phụ hoàng con không còn nhiều thời gian."

"Cái gì ạ!" A Cửu vừa nghe liền biến sắc, lập tức hăm hè: "Đều tại tiện nhân Cung phu nhân, nếu phụ hoàng không xả thân cứu bà ta thì đâu bị thương."

Độc Cô Hoàng hậu lắc đầu, "Chuyện này đừng nhắc lại nữa. Ta gọi con tới là có chuyện quan trọng

muốn thông báo.”

A Cửu lau nước mắt, gật đầu.

“Ngày mai ta phải về kinh, tuyên bố ra ngoài là phụ hoàng con cùng ta về kinh. Con ở lại chăm sóc phụ hoàng. Không được để bất cứ kẻ nào biết được tin về phụ hoàng con.”

“Sao thế được, mẫu hậu đi rồi, ngộ nhớ phụ hoàng . . .”

“Đây chính là điều ta muốn thông báo với con. Ngộ nhớ phụ hoàng con. . . . Nhớ kỹ, nhất định phải giữ kín bí mật, nhất thiết không được để bất cứ kẻ nào khác biết. Người của hành cung không có thủ dụ của con tuyệt đối không được xuất

cung, tất cả phải chờ hoàng huynh con về mới tính tiếp được.”

A Cửu có chút căng thẳng, “Mẫu hậu, con sợ.”

“Sợ cái gì, con là Công chúa một nước, giờ là lúc gánh vác, chút sóng gió này đã là gì.”

So sánh với Cung Khanh, A Cửu bề ngoài đánh đá kiêu ngạo nhưng gặp chuyện không chịu nổi một kích. Cung Khanh bề ngoài yếu đuối lại gặp nguy không loạn, còn có thể bày mưu tính kế, đưa ra hai ý kiến không tồi, phòng được họa chưa xảy ra. Độc Cô Hoàng hậu không khỏi thất vọng với con gái của mình.

Cung Khanh trở lại tấm cung, lại

thấy mẫu thân đi đâu mất, lúc này vội hỏi: “Phu nhân đâu?”

Cung nữ Hàm Thúy bậm lại: “Phu nhân nói đi thăm Hoàng thượng.”

Cung Khanh vừa nghe liền cuống, vội vàng xoay người đến cung Vạn Thọ.

Sau hai ngày, Cung Cẩm Lan đại nhân tiểu tụy hốc hác thấy rõ, mấy năm qua ăn sung mặc sướng, đã bao giờ phải cực nhọc thế này. Khi Cung phu nhân đến, ông ấy đang ngủ gục trên bàn. Cung phu nhân tiến tới vỗ vỗ ông ấy.

Hai người đã mấy ngày không gặp. Cung Cẩm Lan kích động, “Thanh Thư, nàng vẫn khỏe chứ?”

ông ấy ân cần nhìn bụng vợ mình, vì thế mới phát hiện tay Cung phu nhân bị thương, vội vàng hỏi nguyên nhân.

Cung phu nhân chẳng còn tâm trạng nào, chỉ nói: “Thiếp muốn cầu kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng bị tổn thương là vì cứu thiếp, thiếp nhất định phải cảm ơn ngài trực tiếp.”

Cung Cẩm Lan khó xử nhìn Cung phu nhân, “Tiết ngự y đang bắt mạch cho Hoàng thượng, đợi lát nữa ta vào hỏi.” Cung Cẩm Lan đã lâu không gặp phu nhân, chỉ muốn được hàn huyên cùng phu nhân lâu hơn, lại phát hiện phu nhân hốt

hoảng không yên, một mực lo lắng nhìn trong điện.

Một lát sau, rốt cuộc Tiết Lâm Phủ ra khỏi điện, Cung phu nhân liền giục: “Phu quân nhanh đi.”

Bà ấy sợ Tuyên Văn Đế mệt mỏi ngủ thiếp đi hoặc Độc Cô Hoàng hậu đột nhiên tới, sẽ không có cơ hội hỏi cho rõ ràng.

Cung Cẩm Lan nhẹ nhàng bước vào, chân chừ chốc lát mới dè dặt nói: “Hoàng thượng, thần thê Hường thị cầu kiến.”

Ông ấy cho là Tuyên Văn Đế sẽ không gặp, không ngờ Tuyên Văn Đế giật giật ngón tay một cách suy yếu: “Truyền.”

Cung phu nhân đi vào trong điện, chỉ thấy màn che buông xuống, chần màu vàng thật dày, thêu kim long vân hải, nổi bật trên đó là một bàn tay tái nhợt.

Bà đột nhiên thấy lòng chua xót, hốc mắt nóng lên.

“Thần phụ khẩu kiến Hoàng thượng.”

“Bình thân.”

Mới mấy ngày mà thanh âm của Tuyên Văn Đế đã yếu ớt như một người khác hẳn.

Cung phu nhân không đứng dậy, quỳ trên mặt đất nói: “Tạ Hoàng thượng có ơn cứu mạng. Thần phụ không khỏi áy náy, nếu không vì

thần phụ, Hoàng thượng sẽ không bị thương.”

“Không liên quan đến nàng. Tay nàng... đã khỏi chưa?”

Cung phu nhân nghe thế liền ứa nước mắt.

“Dưới đồ rửa bút có một ngăn bí mật, nàng lấy hộp gấm trong đấy ra đây.”

Cung phu nhân vâng, đi tới trước bàn, quả nhiên phát hiện dưới đồ rửa bút là một ngăn bí mật, bên trong cất một hộp gấm đỏ tươi.

“Hoàng thượng, ngài nói thứ này sao?” Cung phu nhân đi tới, rồi cuộc cũng thấy mặt Tuyên Văn Đế. Ông ấy tái nhợt tiêu tụy, hốc mắt hõm

sâu, gương mặt anh tuần đã không còn thần thái.

“Thứ này... nà~ng giữ lấy, nếu có ngày Hoàng hậu làm khó dễ... nà~ng đưa ra cho bà ấy.”

Trong hộp gấm là một mảnh lụa màu vàng, trên đó có mấy chữ, còn có ngọc tỷ kim ấn của Tuyên Văn Đế.

Cung phu nhân xem xong nước mắt lã chã tuôn rơi.

“Thành Du, thật ra... người mà ngài thích là ta đúng không?” Bà không thể kìm nén cảm xúc trong lòng nữa, câu hỏi canh cánh ở đáy lòng suốt mấy chục năm qua rốt cuộc cũng nói ra lời.

Tuyên Văn Đế hai mắt sáng lên, không trả lời.

“Thanh Thư, A Cửu lúc nhỏ... rất giống nàng. Khả ái dễ thương, tự do tùy hứng, ta không nỡ gò bó con bé, mong nó lớn lên có thể giống nàng, được thể thật tốt biết bao...”

Không cần phải nói thêm gì nữa, sự thật đã sáng tỏ.

Nắm chặt hộp gấm, nước mắt lại trào ra.

“Thành Du, cả đời này nợ ngài, ngài bảo ta trả lại thế nào.”

“Nàng không nợ gì ta cả, nếu có kiếp sau... ta không làm đế vương.”

Cung phu nhân nức nở nói: “Được, ngài phải mau chóng gặp ta,

đừng vội cười người khác, để còn gặp ta.”

Tuyên Văn Đế buồn bã thở dài: “Làm sao bây giờ, Thanh Thư nàng phải sống lâu trăm tuổi, chờ kiếp sau gặp lại, ta đã ngoài năm mươi.”

Cung phu nhân hai mắt đầm lệ, ngữ khí không cho phép phản bác: “Ngốc, ngài không biết chờ ta trên cầu Nại Hà sao.”

Tuyên Văn Đế rưng rưng cười nói: “Được, ta chờ.”

Chương 64 – A Cứu

Sáng sớm hôm sau, Độc Cô Hoàng hậu cùng Cung Khanh lên đường hồi kinh. Bên kia, thánh chỉ đến Duệ Vương phủ, Duệ Vương

cùng Giang Vương phi, Mộ Linh Trang theo sứ giả trong cung đến Nam Hoa Thiện Tự.

Lòng Duệ Vương tự hiểu mục đích thật sự của chuyến đi này, Giang Vương phi cũng hiểu. Hai người ngọt ngào không vui, ôm một bụng tâm tư. Chỉ có Mộ Linh Trang là thấy vui vẻ, bởi vì bị giam mấy ngày, rốt cuộc cũng được ra khỏi nhà, cô ấy hạ quyết tâm lại trốn đi tìm Thẩm Túy Thạch, hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng. Cô ấy không sợ A Cửu, mà Thẩm Túy Thạch cũng không sợ. Hai người đều đã bị dồn đến chân tường, vừa gặp mà như đã quen,

người cùng cảnh ngộ.

Trở lại hoàng cung, Độc Cô Hoàng hậu lập tức triệu kiến quần thần, thông báo chuyện Tuyên Văn Đế long thể khiếm an, nhưng chỉ nói là bệnh nhẹ cần tĩnh dưỡng. Sau đó, Độc Cô Hoàng hậu liền tiến hành bố trí khắp nơi, kinh đô và các vùng lân cận, Tả Hữu Vệ quân doanh, bảo đảm không có sơ suất. Tai họa ngầm duy nhất đã bị giam lỏng ở Nam Hoa Thiện Tự, bà ta cũng yên tâm phần nào, chuyên tâm chờ Mộ Thảm Hoảng trở về.

Tâm cung Tuyên Văn Đế bị bố trí gió thổi không lọt. Độc Cô Hoàng hậu tìm một thái giám tuổi già sức

yếu đóng giả làm Tuyên Văn Đế bệnh nằm trên giường, ngự y đến bắt mạch sắc thuốc mỗi ngày. Tất cả đều che giấu rất tốt, không người hoài nghi. Ở hành cung, Tuyên Văn Đế đã được bí mật chuyển từ cung Vạn Thọ đến tấm cung của A Cửu, do A Cửu và Tiết Lâm Phủ chăm sóc.

Sau phen hiển kế ở hành cung, Cung Khanh rất được Độc Cô Hoàng hậu coi trọng, sau khi hồi kinh, Độc Cô Hoàng hậu liền để Cung Khanh ở lại cung Khôn Hòa, tiện cho việc bàn bạc bất cứ lúc nào.

Hành cung không có tin tức gì suốt bốn ngày, Độc Cô Hoàng hậu

và Cung Khanh đều thấy tim mình như mảnh treo chuông, hy vọng Tiết Lâm Phủ có thể hồi sinh Tuyên Văn Đế. Đáng tiếc, sáng sớm ngày thứ năm, Trầm Hương từ hành cung chạy tới cầu kiến Hoàng hậu.

Hoàng hậu vội vàng cho truyền, Trầm Hương quỳ xuống nói: “Công chúa sai nô tỳ gửi đến Hoàng hậu nương nương một cái khăn tay.”

Hoàng hậu nhìn khăn tay màu trắng trong tay Trầm Hương, biết tất cả đã hết.

Cung Khanh cũng hiểu ra trong nháy mắt.

Cho lui hết cung nhân, Độc Cô Hoàng hậu ngồi trên phượng ý,

chống tay vào trán lệ như suối trào, hồi hận sợ hãi đến không thở được. Nếu không phải bà ta nhất thời ghen tuông mất lý trí, Tuyên Văn Đế sẽ không qua đời khi còn ở tuổi tráng niên, nói trắng ra là bà hại chết Tuyên Văn Đế. Lòng bà ta vẫn cho rằng Tuyên Văn Đế kế thừa hoàng vị là nhờ công lao của bà ta và nhà Độc Cô, lại thêm những năm gần đây, Tuyên Văn Đế hưởng lạc an nhàn, đáy lòng không cảm giác được nhiều về sự mạnh mẽ uy phong của Tuyên Văn Đế, cũng không cảm giác được nhiều rằng ông ấy là chỗ dựa vững chắc, giờ phút này, nhận tin Tuyên Văn Đế

bằng hà, rốt cuộc bà ta đã biết bản thân đã sai, sai rất nhiều.

Bà ta chưa từng sợ hãi đến vậy, khủng hoảng đến chơi vơi. Dáng vẻ uy nghi quyền thế tan thành mây khói, bà ta chỉ như bất cứ người đàn bà nào khác trước cái chết của chồng mình, trào nước mắt, đau đớn đến chết.

Cung Khanh dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng giờ phút này cũng không kiềm chế được nước mắt lăn chã tuôn rơi.

“Mẫu hậu xin nén bi thương, lúc này chưa phải lúc để khóc lóc, liệu Thái tử đã nhận được thư của ta chưa?”

Độc Cô Hoàng hậu nghẹn ngào nói: “Sáng nay Hoắc Hiển đã đến An Tây, giờ phút này chắc đã gặp Thái tử.”

Cung Khanh nghe xong mới yên lòng hơn, thấp giọng nói: “Mẫu hậu đừng cuống, khoảng bảy ngày nữa là về tới.”

Mất chồng, con trai càng thêm quan trọng, khiến con dâu trước giờ vốn không vừa mắt giờ cũng thành một chỗ dựa đáng tin cậy. Độc Cô Hoàng hậu trước giờ không tin thần phật, trong cơn đau thương, tối đó mất ngủ bèn sao chép kinh văn. Tuy nhiên, lòng càng như lửa đốt lại càng gặp chuyện không may.

Ba ngày sau, biên quan báo tin chiến sự, ngày Mộ Thâm Hoảng rời đi, Cao Xương Vương bất ngờ tấn công lúc đêm khuya.

Độc Cô Hoàng hậu báo với Cung Khanh.

Cung Khanh nói: “Chắc không trùng hợp thế đâu ạ, nhất định là trong triều có người tuồn tin tức ra. Mẫu hậu nên điều tra nghiêm trị.”

Độc Cô Hoàng hậu gật đầu, thần sắc lo lắng: “Còn một chuyện nữa, hôm qua Hoắc Hiến không gửi tin về.” Đây mới là chuyện khiến bà ta lo lắng, giờ phút này, một nửa giang sơn cũng không bằng an nguy của Mộ Thâm Hoảng.

Cung Khanh nghe thế tim liền ngừng đập. Bí Tư Doanh có một phương pháp truyền tin đặc biệt, đây là do Mộ Thẩm Hoảng nói. Nếu tất cả thuận lợi, Hoắc Hiến sẽ không ngừng gửi tin về.

Ngày hôm sau vẫn không nhận được tin tức gì, Độc Cô Hoàng hậu không chịu đựng được, gọi Cung Khanh tới bàn bạc, Cung Khanh nghe xong lòng như lửa đốt. Rất cuộc là tại sao? Chẳng lẽ trên đường đã gặp chuyện gì?

“Mẫu hậu, tình hình ở hành cung thế nào rồi?”

“Lúc đấy ta có giao hẹn với A Cửu, không có việc gì đặc biệt

không phải người báo tin, để tránh kẻ khác nghi ngờ, hai ngày nay không có tin gì hẳn là vẫn ổn, may là đang mùa đông, đặt thêm băng trong phòng là được...” Độc Cô Hoàng hậu ghen ngào không nói được nữa quay mặt đi. Nhớ đến gương mặt thân ái hiền hòa Tuyên Văn Đế, Cung Khanh cũng không kiềm chế được phải rơi lệ.

“Mẫu hậu chớ buồn, lúc này là thời khắc mẫu chốt, ngàn vạn lần không thể để kẻ khác nhìn ra sơ hở, chỉ cần hành cung không để lộ tin là tốt rồi.”

“Có A Cửu ở đây, không có việc gì.”

Độc Cô Hoàng hậu cho là hành cung không có sơ hở, thật ra đã có biến cố bất ngờ.

Sau khi Tuyên Văn Đế băng hà, A Cửu rất sợ, để lại Tiết Lâm Phủ trông coi, mình thì đổi sang cung Vạn Thọ.

Cô ta cứ thế mất ngủ suốt mấy ngày. Tuyên Văn Đế đột nhiên qua đời, khiến cô ta cảm giác bản thân mất đi rất nhiều. Cô ta không còn là thiên chi kiều nữ được nâng niu, sau khi Mộ Thâm Hoảng đăng cơ, Cung Khanh sẽ thành mẫu nghi thiên hạ, cô ta không còn khả năng tác động mảy may. Hôn sự của cô ta, trước kia còn có Tuyên Văn Đế duy trì,

sau này sẽ do Độc Cô Hoàng hậu và Mộ Thâm Hoảng làm chủ, muốn gả cho Thâm Túy Thạch, chỉ sợ khó khăn chồng chất khó khăn.

Khủng hoảng vì lo cho tương lai thậm chí lấn áp cả nỗi đau phụ hoàng băng hà. Cô ta nghĩ đến địa vị thay đổi, lợi ích và quyền thế cũng chẳng còn.

Một đêm không ngủ, đến khi hừng đông ló rạng mới thiếp đi qua loa, không biết ngủ được bao lâu, trong lúc mơ mơ màng màng nghe thấy bên ngoài có tiếng người nói chuyện.

“Người biết không, Thâm đại nhân và Quận chúa lén quyết định

chuyện chung thân.”

“Quận chúa làm sao dám?”

“Quận chúa thấy bản thân sắp bị đưa ra hòa thân, vì thế trốn nhà ra đi, trùng hợp gặp Thẩm đại nhân. Đúng là ý trời.”

“Làm sao người biết?”

“Hôm đó, Giang Vương phi quỳ trước mặt Hoàng hậu nương nương tạ tội, ta chính tai nghe thấy.”

Chút ngái ngủ còn sót lại của A Cửu lập tức tiêu tan, cô ta ngồi bật dậy, bước nhanh ra ngoài.

Phòng ngoài có hai cung nữ đang trông chậu than, chính là hai người vừa nói chuyện.

A Cửu thẳng chân đá một cung

nữ vào chận than, than lửa đỏ rực đổ ra thảm, xèo xèo khói đen.

Hai cung nữ hoảng sợ quỳ rạp xuống đất.

“Công chúa bớt giận.”

“Nói, Mộ Linh Trang và Thẩm Túy Thạch là chuyện thế nào?”

Cung nữ liễu mạng dập đầu nói: “Nô tỳ không dám, Hoàng hậu nương nương sẽ giết nô tỳ.”

“Miễn cho người tội chết, nói.”

“Hôm Nguyên Tiêu, Giang Vương phi tạ tội với Hoàng hậu nương nương. Nói là Quận chúa trốn nhà, gặp Thẩm đại nhân, hai người lén quyết định chuyện chung thân. Hoàng hậu nương nương nói bãi

hàm Quận chúa.”

A Cửu giận đến phát run. Hay lắm, thì ra ai nấy đều lừa dối cô ta.

Tiện nhân Mộ Linh Trang thật to gan. Trong nháy mắt lửa giận bốc lên đỉnh đầu, lòng nảy sinh sát khí.

“Người đâu, đi Nam Hoa Thiện Tự.”

Mắt cô ta đỏ ngầu, quay người lấy bội kiếm Tuyên Văn Để để lại, hùng hổ xuất cung.

Sáng sớm sương mù mông lung. Nam Hoa Thiện Tự chìm trong màn sương mờ, ảm thối, trang nghiêm.

Giang Vương phi cùng Duệ Vương, Quận chúa, danh nghĩa là cầu phúc cho Tuyên Văn Để, thật sự

là bị giam lỏng. Canh bên ngoài là túc vệ Độc Cô Hoàng hậu phái tới, thấy là A Cửu Công chúa, không dám hỏi câu nào liền để cô ta vào.

A Cửu dẫn theo mấy cung nữ nội thị xông thẳng vào, tầng lầu nhìn thấy vội vàng bái kiến, A Cửu ngoảnh mặt làm ngơ, đi thẳng vào tầng phòng phía sau.

Chủ trì vội vã chạy tới, nhìn thấy A Cửu vội nói: "Công chúa giá lâm, bần tăng không nghênh đón từ xa."

"Quận chúa ở đâu?"

"Mời Công chúa đi lối này, Quận chúa ở phòng thứ hai gian phía Tây."

A Cửu xông thẳng tới, giơ chân

đá văng cửa phòng.

Mộ Linh Trang đang ngồi trước gương đồng, thị nữ giúp cô ấy chải đầu. Nhũ mẫu Chu thị đứng bên cạnh, dùng khăn lụa lau tay cho cô ấy, bàn tay búp măng trắng nõn như ngọc. Trong nắng sớm, mái tóc đen dài bóng mượt như tủa sáng, gương mặt chưa phấn son thuần khiết như phù dung.

A Cửu nhìn vẻ đẹp thanh tân đây càng thêm ghen ghét. Cô ta tiến tới, chìa kiếm về phía Mộ Linh Trang, nghiến răng nghiến lợi mắng một câu: "Tiện nhân."

Mộ Linh Trang nhìn thấy cô ta cầm kiếm thì biến sắc. Nhưng chỉ

một thoáng liền tỉnh táo lại, thản nhiên nhìn A Cửu.

“Cớ sao Công chúa nói vậy?”

“Người vô liêm sỉ dụ dỗ Thẩm Túy Thạch.”

“Ta không làm.”

“Người dám chối?”

A Cửu giận dữ, đâm về phía Mộ Linh Trang.

Cung nữ chài đầu sợ hãi hét lên, dưới tình thế cấp bách, Chu thị nhào tới chắn cho Mộ Linh Trang, kiếm đâm vào ngực phải Chu thị, máu tươi phun ra người Mộ Linh Trang.

Cung nữ run rẩy, Mộ Linh Trang biến sắc, đỡ Chu thị lạnh lùng nói:

“A Cửu, người dám lạm sát người vô tội!”

A Cửu cười lạnh, “Ta muốn giết tiện nhân nhà ngươi.”

“Ngươi dám to gan giết người trước phật!” Mộ Linh Trang lạnh lùng nhìn A Cửu, không hề sợ hãi. “Ngươi sẽ bị đày vào địa ngục A Tỳ vĩnh viễn không được siêu sinh.”

A Cửu dừng khua kiếm, chỉ vào Mộ Linh Trang nhưng không đâm ngay.

Mộ Linh Trang không chút sợ hãi: “Ngươi cậy là Công chúa, tác oai tác quái, vô pháp vô thiên, đừng nói Thẩm Túy Thạch không thích ngươi, không có một người đàn ông nào có

thể thích người.”

A Cửu nổi cơn thịnh nộ, hét lớn: “Im lặng, tiện nhân vô sỉ hạ lưu.”

“Mộ Linh Trang ta không then với lòng, không chèn ép ai, không ỷ thế hiếp người, cũng không hoành đao đoạt ái, Thẩm Túy Thạch cam tâm tình nguyện kết tình trăm năm với ta. Người cậy là Công chúa, dùng cường quyền ép buộc, uy bức lợi dụ, bắt chấp thủ đoạn, đây mới là ti bỉ hạ lưu, không biết liêm sỉ.”

“Tiện nhân nhà người, ta sẽ rạch nát mặt người, xem người còn quyền rũ đàn ông thế nào.” A Cửu đâm về phía Mộ Linh Trang, khi mũi kiếm sắp chạm đến mắt phải Mộ

Linh Trang, Giang Vương phi đột nhiên nhào tới, giữ tay A Cửu.

“Công chúa bớt giận.”

“Buông ra.”

Giang Vương phi sao có thể buông, vừa giữ tay A Cửu vừa xin lỗi, mong cô ta bớt giận.

A Cửu đang lửa giận hừng hực, không thể bình tĩnh.

“Giang Ninh Bình buông tay, người muốn tạo phản sao.”

Giang Vương phi giữ chặt tay A Cửu không buông, cầu xin: “Công chúa bớt giận, Linh Trang có sai tất có Hoàng hậu trách phạt.”

“Tiện nhân nhà người, người nói ta không có tư cách trừng phạt cô

ta sao? Ta càng muốn chọc mù mắt cô ta, rạch nát mặt cô ta.”

A Cửu giơ chân đá vào bụng Giang Vương phi.

Giang Vương phi ngã ngối xuống, rên một tiếng đau đớn.

Mộ Linh Trang thấy mẫu thân chịu nhục, dưới cơn tức giận đến giằng kiếm từ tay A Cửu.

A Cửu giận dữ, đâm tới.

Giây phút ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên thân thể A Cửu vọt lên rồi ngã.

Người hầu A Cửu mang đến đều chờ bên ngoài, chỉ có Trầm Hương đi vào theo A Cửu, đứng ở cửa phòng Mộ Linh Trang.

Vừa rồi A Cửu cầm kiếm giết người đã khiến Trầm Hương sợ đến đơ người, lúc này càng sợ muốn ngất xỉu, Giang Vương phi tay cầm giá cầm nển, đánh vào gáy A Cửu, A Cửu ngã sấp, trào máu.

Chương 65 – Cung biên

Trầm Hương run rẩy, quên cả việc kêu cứu, chỉ biết sửng sờ nhìn Giang Vương phi.

Đúng lúc ấy bên ngoài có tiếng binh khí chạm nhau ồn ào.

Trầm Hương sực tỉnh, quay đầu ra ngoài hô: “Mau cứu Công chúa!”

Cô ta xoay người chạy ra ngoài, những gì đập vào mắt càng khiến

kinh hồn táng đờm, thị nữ cung nhân A Cửu mang đến đã bị giết hết, mà kẻ giết lại là túc vệ canh Thiện Tự. Máu tươi bắn lên giày, cô ta thấy trước mắt tối sầm, ngã sấp xuống.

Duệ Vương xoắn bước đi tới, bước qua những vũng máu lênh láng, nhìn Giang Vương phi: “Mẫu thân, hành cung báo tin, Tuyên Văn Đế quả thật đã băng hà.”

Giang Vương phi gật đầu: “Con đi đi. Thành bại là ở lần này, đi lấy lại tất cả những gì đáng lẽ nên thuộc về chúng ta.” Bởi vì kích động, giọng của bà hơi đứt quãng, giá cầm nển trong tay vẫn dính máu A

Cửu.

Duệ Vương cười sáng khoái: “Được, mẫu thân và mọi người chờ con.” Dứt lời, hăn gọi hai túc vệ đến trói A Cửu đang hôn mê bất tỉnh rồi khiêng đi.

Mộ Linh Trang trợn mắt há mồm nhìn Duệ Vương rời đi, vội vàng kéo tay Giang Vương phi, hỏi: “Mẫu thân, hai người đang làm gì vậy? Hai người...?” Cô ấy khó mà tin được người anh trước giờ vẫn nho nhã lại mưu phản soán vị, mẫu thân từ xưa tới nay cẩn thận chặt chẽ lại dám cố vũ anh trai buông tay đi đánh cược một lần.

Giang Vương phi quắc mắt, sắc

mặt kích động, “Linh Trang, con biết không, ngôi vị hoàng đế này vốn là của phụ vương con, là Mộ Thành Du đoạt đi tất cả những thứ đáng ra phải thuộc về phụ vương con. Rốt cuộc chúng ta đã có cơ hội trời ban này, có thể đi lấy lại tất cả những gì đáng lẽ là của ta.”

Mộ Linh Trang sợ hãi: “Hai người thật sự muốn làm phản?”

Giang Vương phi cười nói: “Con quá khinh thường đại ca của con. Hẳn muốn đi kế thừa ngôi vị hoàng đế, không phải mưu phản.”

“Mẫu thân, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Đại ca của con suy đoán, sau khi

Độc Cô Hoàng hậu rời khỏi hành cung, Tuyên Văn Đế đã băng hà, nhưng không có chứng cứ, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hành cung gió thổi không lọt, người ngoài không vào được, tin tức bên trong cũng truyền không ra. Đại ca của con liền nghĩ ra một cách, để người sai cung nữ nói chuyện con và Thẩm Túy Thạch, dẫn dụ A Cửu ra khỏi hành cung. Lúc này mới xác định được tin tức.”

Mộ Linh Trang vội la lên: “Hoàng thượng băng hà tự có Thái tử kế vị. Sao đại ca có thể kế vị “

Giang Vương phi cười lạnh: “Bởi vì Thái tử cũng đã chết.”

“Cái gì?”

“Đại ca của con đã an bài từ lâu. Quan viên trong triều sẽ biết tin Tuyên Văn Đế băng hà và Thái tử sống chết không rõ ngay lập tức, chiến sự với Cao Xương đang lúc căng thẳng, nước không thể một ngày không có vua, đại ca của con kể vị là chuyện danh chính ngôn thuận, sao có thể nói là mưu phản?”

Mộ Linh Trang kinh ngạc nhìn mẩu thân của mình.

“Con gái, chẳng mấy chốc nữa con sẽ thành Công chúa, sẽ không có ai dám ức hiếp con nữa, tiện nhân A Cửu kia, con muốn xử lý thế nào cũng được, mẩu thân nhẫn nhịn

hai mươi năm, rốt cuộc cũng đợi được ngày hôm nay.” Giang Vương phi hai mắt đăm lệt, cất tiếng cười to.

Mộ Linh Trang giật mình nhìn mẩu thân, dường như khó mà tin được, tình thế chợt đảo ngược chỉ trong tích tắc.

Bên này, trong hoàng cung, Binh Bộ Thượng Thư Mục Thanh Dương cầu kiến khẩn cấp.

Độc Cô Hoàng hậu lập tức truyền cho yết kiến.

Mục Thanh Dương quỳ xuống liền nghẹn ngào: “Khi Thái tử điện hạ đến đôi Thanh Long phủ Mạnh Châu, đột nhiên gặp sơn tặc phục

kích, Thái tử và Hoắc Hiển cùng tùy tùng rơi xuống sông, sống chết không rõ. Tri phủ Mạnh Châu phái người tìm kiếm một ngày một đêm, Thái tử điện hạ sống chết không rõ, Mạnh Châu không dám chậm trễ, đêm qua báo tin đến kinh thành.”

Độc Cô Hoàng hậu nghe xong suýt thì ngất xỉu, vội la lên: “Tiếp tục phái người đi tìm, không tiếc bất cứ giá nào, có tin gì lập tức báo lại.”

“Vâng, vi thần đi làm ngay.”

Độc Cô Hoàng hậu hồn xiêu phách lạc ngã ngồi xuống ghế, run rẩy nói: “Đi gọi Thái tử phi.”

Cung Khanh vội vàng đến, thấy sắc mặt Độc Cô Hoàng hậu, liền có

dự cảm không lành, mấy ngày nay Hoắc Hiến không gửi tin gì về, nàng đã ăn ngủ không yên.

“Vừa rồi... Mục Thanh Dương đến.”

Độc Cô Hoàng hậu nói xong, mặt Cung Khanh tái nhợt trong chớp mắt. Lúc này thời tiết rét mướt, ngã xuống sông chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.

Không, không thể có việc gì, nhất định hắn sẽ bình an trở về. Nàng liều mạng thuyết phục bản thân. Hắn còn phải trở về để gặp con của hai người, hắn đặt tên con là Doanh, sao có thể gặp bất trắc.

Độc Cô Hoàng hậu nhìn gương mặt trắng bệch của Cung Khanh, lại

mơ hồ có chút hối hận vì đã nói cho nàng, nàng đang có bầu, không thể chịu kích thích, nhưng ngoài Cung Khanh, bà ta không còn ai khác để bàn bạc.

“Giờ biết làm sao bây giờ?”

“Mẫu hậu, tin tức Thái tử mất tích không thể để kẻ khác biết.”

Độc Cô Hoàng hậu lắc đầu: “Chuyện này không giấu được, tin tức là do Mạnh Châu trình lên, không phải từ Bí Tư Doanh.”

Cung Khanh hít vào một hơi, đặt tay lên bụng nói: “Mẫu hậu, trước ngày xuất chinh hãn đặt tên con là Mộ Doanh, hãn nhất định không có việc gì. Hãn nhất định sẽ khỏe

mạnh trở về.”

Độc Cô Hoàng hậu nhìn phần bụng vẫn chưa nổi lên của nàng, giờ phút này đột nhiên cảm thấy hai người trước mắt đã thành niềm hy vọng duy nhất của mình, bà ta tình nguyện không có bất trắc, nhưng một khi ngày đó đến thật, đứa con trong bụng Cung Khanh chính là hy vọng duy nhất của bà ta.

Đêm đó đột nhiên có tuyết rơi, lúc bình minh đất trời trắng xóa, mấy tia rét buốt xuyên qua khe cửa. Độc Cô Hoàng hậu nhìn màn tuyết trắng lạnh lẽo, lòng càng thêm lương tịch liêu.

Rửa mặt xong, Cung Khanh đến

thỉnh an, vừa gặp liền hỏi: “Mẫu hậu, Thái tử đã có tin tức gì chưa ạ?”

Độc Cô Hoàng hậu vẻ mặt tối tăm, lắc đầu.

Cung Khanh huyệt hể không thôi, cứng rắn đè nén lo lắng bất an trong lòng, ngược lại còn an ủi Độc Cô Hoàng hậu: “Mẫu hậu yên tâm, không có việc gì.”

Đúng lúc ấy, Minh Vũ đi vào bẩm: “Bẩm nương nương, triều thần cầu kiến ở Thừa Càn Môn.”

Độc Cô Hoàng hậu ngẩn ra, lạnh lùng nói: “Hoàng thượng long thể khiếm an, không gặp bất cứ ai.”

“Nương nương... ” Minh Vũ thần

sắc bất an, thấp giọng nói: “Tất cả văn võ bá quan quỳ gối cầu kiến ở Thừa Càn Môn, bọn họ nói...”

“Nói cái gì?”

“Nói nếu Hoàng hậu nương nương không ra gặp thì sẽ xông vào cung.”

Độc Cô Hoàng hậu giận dữ đứng bật dậy: “Muốn làm phản sao?”

Minh Vũ nơm nớp lo sợ nói tiếp: “Nương nương bớt giận, bọn họ nói... nói... Hoàng thượng... Hoàng thượng đã...”

Minh Vũ không dám nói tiếp.

Cung Khanh cả kinh, Độc Cô Hoàng hậu cũng giật mình, “Nói mau.”

Minh Vũ dập đầu nói: “Bọn họ nói Hoàng thượng đã băng hà.”

Độc Cô Hoàng hậu sắc mặt kịch biến.

Cung Khanh vội la lên: “Tin này từ đâu ra?”

“Bọn họ nói... là chính miệng Công chúa thừa nhận.”

“Cái gì!” Độc Cô Hoàng hậu quả thực khó có thể tin.

“Công chúa giờ đang ở đâu?”

“Nô tỳ không biết.”

Độc Cô Hoàng hậu vừa nghe vội vàng đứng dậy, nói: “Lấy triều phục, triệu tập quan lại ở điện Cần Chính.”

“Mẫu hậu định xử lý thế nào?”

“Chuyện đã tới nước này chỉ còn cách nói thật với thiên hạ.”

Độc Cô Hoàng hậu mặc triều phục xong, dẫn người vôi vãi đi tới cung Càn Minh. Dọc theo đường đi rất giận A Cửu không được trò trống gì, lại để lộ tin Tuyên Văn Đế băng hà, giờ phút này, Độc Cô Hoàng hậu hối hận không thôi, sớm biết thế đã để Cung Khanh ở lại hành cung.

Độc Cô Hoàng hậu đi vào trong điện, chậm rãi bước lên bục, ngồi trên long ỷ Tuyên Văn Đế vẫn ngồi. Văn võ bá quan lần lượt vào điện, đồng loạt tham bái Hoàng hậu.

“Bình thân.”

Độc Cô Hoàng hậu có chút lo

lẳng bất an. Ngồi trên cao cũng chẳng dễ chịu gì, nhìn xuống mới biết mình thân đơn lực bạc, lực bất tòng tâm.

Nhìn thấy Duệ Vương, bà ta giật mình, sao hấn lại ở đây?

“Không phải người đang ở Nam Hoa Thiên Tự cầu phúc cho Hoàng thượng sao?”

Duệ Vương đáp: “Bẩm nương nương, thần một mực ở Nam Hoa Thiên Tự cầu phúc cho Hoàng thượng, hôm qua kinh hãi nghe tin Hoàng thượng băng hà, lúc đấy mới rời khỏi Nam Hoa Thiên Tự, trở lại kinh thành.”

Mấy chữ “Hoàng thượng băng

hà” vừa thốt ra, trong điện liền vang tiếng khóc than.

Vệ Quốc công lớn tiếng nói trong hai hàng nước mắt: “Hoàng thượng long ngự tân thiên đã sáu ngày, tại sao Hoàng hậu nương nương vẫn giấu giếm không thông báo?”

“Hoàng hậu nương nương vứt bỏ một mình Hoàng thượng ở hành cung không thềm để ý, thử hỏi đặt chúng ta ở đâu?” Lễ Bộ Thị Lang Quan Vân Khiết khóc ngã xuống đất.

Lập tức quần thần ngã quỵ, khóc lóc vang trời.

Độc Cô Hoàng hậu một thân một mình đối mặt với cảnh này, trong

nháy mắt lòng dạ rối bời không biết làm sao.

“Bốn cung làm thế là muốn chờ Thái tử trở về.”

Nhắc tới Thái tử, tiếng khóc lập tức thê thảm hơn.

“Thái tử điện hạ sống chết không rõ.”

“Thời tiết rét mướt, nước sông chảy xiết, Thái tử điện hạ chỉ sợ. . .”

Tiếng khóc trong điện càng lúc càng thảm thiết.

Lúc này, Mục Thanh Dương lại nghẹn ngào nói: “Biên quan chiến sự khẩn cấp, nước không thể một ngày không có vua, thỉnh Hoàng hậu nương nương lấy đại cục làm

trọng, sớm lập tân chủ.”

Ngay lập tức, không ít triều thần dập đầu nghẹn ngào: “Cầu Hoàng hậu nương nương sớm lập tân chủ.”

Độc Cô Hoàng hậu đứng bật dậy, “Câm mồm.”

Quần thần ngã quy, có người không màng uy nghi của Độc Cô Hoàng hậu, tiếp tục khóc lóc mong Hoàng hậu lấy giang sơn xã tắc làm trọng, sớm lập tân chủ, ổn định tình thế trong triều.

Mặc dù triều thần không nói tân chủ là ai, nhưng Độc Cô Hoàng hậu tự hiểu chỉ có thể là Duệ Vương mà thôi. Bà ta lạnh lùng nhìn Duệ Vương, hấn thần sắc trấn tĩnh, đôi

mắt sâu thẳm, không thấy chút dao động nào.

Điện Cần Chính loạn như ong vỡ tổ, sắp không khống chế được cục diện.

Độc Cô Hoàng hậu đứng dậy lạnh lùng nói: “Việc quan trọng nhất lúc này là phải tìm được Thái tử điện hạ, thi thể Hoàng thượng còn chưa lạnh, các người đã muốn đổi chủ cầu vinh sao?”

Trong điện rơi vào im lặng.

Lúc này, Vệ Quốc công lên tiếng: “Tìm kiếm Thái tử điện hạ đã ba ngày không thấy, biên quan chiến sự khẩn cấp, nước không thể một ngày không có vua, thỉnh Hoàng

hậu nương nương lấy đại cục làm trọng, sớm lập tân chủ. Không thể trì hoãn thêm nữa, nếu hai ngày nữa vẫn không có tin tức gì của Thái tử điện hạ, thỉnh nương nương lập tức lập tân chủ kế vị.”

Dứt lời, quan viên lục bộ liền tán thành, Binh Bộ Thượng Thư Mục Thanh Dương cũng tỏ vẻ đồng ý.

Ra khỏi điện Cần Chính, Độc Cô Hoàng hậu bước đi như mộng du, chỉ nửa canh giờ mà như già đi mười tuổi, đôi mắt vốn sắc sảo giờ đỏ hoe chán nản.

“Hoàng hậu nương nương, thần có việc muốn bàn bạc với nương nương.”

Duệ Vương xoắn bước đuổi theo, Độc Cô Hoàng hậu dừng bước quay đầu, nheo mắt nhìn kẻ địch vẫn đề phòng mấy năm qua. Trong lòng hối hận, đáng lẽ nên xử lý hẳn ngay hôm Tuyên Văn Đế băng hà.

Hôm nay triều thần đưa ra tội hậu thư. Nếu Mộ Thảm Hoảng vẫn sống chết không rõ, vậy phải lập Duệ Vương làm hoàng đế. Vừa nghĩ tới cảnh tượng đấy, Độc Cô Hoàng hậu thấy hận thù trào dâng.

Duệ Vương đến trước mặt bà ta, “Có mấy câu này muốn nói riêng với nương nương.”

Độc Cô Hoàng hậu phẩy tay, cung nữ nội thị lui hết lại.

Duệ Vương nói: “Nương nương, giờ Công chúa đang nằm trong tay ta, Cao Xương Vương gây chiến cũng là vì Công chúa, thần nghĩ không bằng đưa Công chúa đến Cao Xương, miễn được một hồi chiến sự. Hoàng hậu thấy thế nào?”

“Người dám!”

Duệ Vương cười cười: “Đến hôm nay Hoàng hậu còn lợi thế gì? Mọi người không dám nói rõ, kỳ thật lòng ai nấy đều biết, Thái tử điện hạ đã chết đuối từ lâu, vì thế mới muốn Hoàng hậu sớm lập tân quân.”

Độc Cô Hoàng hậu giận dữ mà nói: “Thái tử không có việc gì, người

chết lòng đi.”

Duệ Vương lạnh lùng nói: “Giang sơn này là của nhà họ Mộ, không phải của nhà Độc Cô bà, ta thân là con cháu Mộ thị, có trách nhiệm không thể trốn tránh với giang sơn xã tắc. Nếu hai ngày nữa Thái tử không về, Hoàng hậu mà còn không chịu lập tân quân thì đừng trách ta không khách sáo, đem A Cửu đưa cho Cao Xương Vương.”

Độc Cô Hoàng hậu cả giận nói: “Người... người dám.”

“Hoàng hậu cứ chờ mà xem.”
Duệ Vương cười lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Chương 66 – Duệ

Vương

Độc Cô Hoàng hậu trở lại điện Tiêu Phòng, Cung Khanh đang lo lắng chờ bà ta.

“Mẫu hậu, tình hình triều đình thế nào rồi?”

Độc Cô Hoàng hậu chán nản, buồn bã nói: “Hai ngày nữa, nếu Thái tử vẫn không có tin tức gì, quần thần sẽ lập tân quân.”

Cung Khanh liền nói ngay: “Là Duệ Vương sao?”

Độc Cô Hoàng hậu oán hận: “Ngoài hắn còn ai?”

Cung Khanh nói: “Quần thần muốn lập tân quân cũng phải lấy huyết mạch của Thái tử làm lựa

chọn đầu tiên chứ không phải Duệ Vương. Nếu đứa con trong bụng con là nữ, ngôi vị hoàng đế mới có thể đến lượt hẳn. Mẫu hậu chỉ cần kiên trì, chúng ta vẫn còn khả năng trì hoãn mấy tháng, đợi Thái tử trở về, mẫu hậu yên tâm, Thái tử nhất định không có việc gì, hẳn nhất định sẽ trở về.”

Độc Cô Hoàng hậu gật đầu, bà ta cũng không cam lòng chấp tay dâng nhượng ngôi vị Hoàng đế. Đứa con trong bụng Cung Khanh là tia hy vọng cuối cùng.

Nhìn Độc Cô Hoàng hậu tiêu tụy bơ phờ, Cung Khanh im lặng nảy sinh sự đồng cảm. Độc Cô Hoàng

hậu đã không còn vẻ sắc sảo trong trí nhớ của nàng, Tuyên Văn Đế băng hà, Mộ Thắm Hoảng mất tích, A Cửu bị giữ làm con tin, đả kích lần lượt dội xuống đầu, khiến vị Hoàng hậu xưa nay coi trời bằng vung bị đánh gục trong chốc lát, giờ loay hoay không biết phải làm gì.

Giờ phút này, Cung Khanh càng thêm nhớ Mộ Thắm Hoảng. Khi Mộ Thắm Hoảng còn ở đây, nàng chỉ cần trốn ở sau lưng hắn, để hắn đi đối phó, nhưng giờ hắn không có mặt, nàng chỉ có thể đối diện tất cả, vì hắn, vì con của hai người, quyết không thể ngồi chờ chết.

Đang nghĩ đến đây, Mục Thanh

Dương và Duệ Vương cầu kiến.

Cung Khanh đứng dậy, tránh ra sau bức rèm.

Độc Cô Hoàng hậu vừa nhìn đến vẻ mặt nặng nề buồn đau của Mục Thanh Dương liền thấy tim mình chìm xuống.

“Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, Mạnh Châu có tin.”

“Ngươi... nói đi.” Độc Cô Hoàng hậu nắm chặt tay vịn, cứng rắn chống đỡ thân thể lung lay sắp đổ.

Mục Thanh Dương nghẹn ngào: “Đã tìm thấy Thái tử điện hạ ở bãi đá ven sông. Hoàng hậu nương nương xin nén bi thương.”

Độc Cô Hoàng hậu thấy mắt hoa

lên, thiếu chút nữa thì ngã sắp xuống.

“Bổn cung không tin.”

“Người đã lên đường về kinh. Bổn ngày nữa sẽ về đến nơi.”

Độc Cô Hoàng hậu mất hết hi vọng, chỉ cảm thấy tia hi vọng mong manh để mình chống chọi rồi cuộc tan thành mây khói. Kỳ thật, mặc dù Cung Khanh một mực nói với bà ta rằng Mộ Thẩm Hoảng không có việc gì, nhưng lòng bà ta không thể có nhiều niềm tin như Cung Khanh, đã từng nghĩ đến viễn cảnh xấu nhất, lúc này, rồi cuộc viễn cảnh ấy đã thành sự thật, con trai độc nhất đã chết, không nghi

ngờ gì ngôi vị Hoàng đế sẽ rơi vào tay Duệ Vương. Nửa đời hao tâm tổn trí, đến giờ phút này chẳng lẽ chỉ có thể hai tay dâng tặng kẻ thù?

Sau bức rèm châu, Cung Khanh cắn chặt môi, lệ tràn khóe mi. Nàng nắm chặt góc bàn, tự nhủ với bản thân, không phải thế, hăn sẽ không chết. Nàng cũng không biết bản thân lấy niềm tin từ đâu, chỉ biết nàng tin hăn sẽ vô sự, nhất định sẽ trở về, nhớ lại những tháng ngày ân ái, nhớ đến lời thề của hăn, hăn sao đành lòng bỏ lại nàng và con bơ vơ.

Mục Thanh Dương nói: "Thần cáo lui, thỉnh Hoàng hậu nương nương sớm đưa ra quyết định."

Duệ Vương không lui cùng Mục Thanh Dương, hấn cầm một hộp gấm, nói với Độc Cô Hoàng hậu: “Thần có thứ này muốn mời Hoàng hậu xem một chút.”

Độc Cô Hoàng hậu hừ một tiếng. Nỗi hận dành cho Duệ Vương sau hai mươi năm đã ngấm vào xương tủy, lúc này chỉ hận năm xưa đã không thủ tiêu hấn.

Duệ Vương cười cười, đi tới mở hộp.

Độc Cô Hoàng hậu đưa mắt nhìn liền thét lên kinh hãi, thiếu chút nữa thì bất tỉnh.

“Người... người...” Trong hộp là một bàn tay đứt lìa máu me be bét.

“Thần suy nghĩ một hồi, nếu nương nương không chịu để Công chúa đi Cao Xương, thần cũng không tiện làm trái ý chỉ nương nương. Đây là một bàn tay của Công chúa.”

“Người... người!” Độc Cô Hoàng hậu lòng đau nhức nhối, kinh sợ trào dâng, nói: “Người làm gì A Cửu rồi?”

Duyệt Vương cười cười: “Chưa làm gì cả. Thái tử đã chết, nương nương cũng không chịu để ta kế vị, chẳng lẽ muốn để Công chúa làm hoàng thái nữ kế thừa ngôi vị hoàng đế?”

Độc Cô Hoàng hậu cố nén nước mắt, cả giận nói: “Bốn cung không

có ý đây.”

“Nếu ngày mai nương nương còn không chịu để ta kế vị, thứ gửi đến sẽ không còn là một bàn tay mà là thủ cấp.”

Độc Cô Hoàng hậu vội la lên: “Đừng, người đừng làm gì con bé, người thả con bé đi.” Vừa nghĩ tới A Cửu bị chặt tay, bà ta đau như bị dao cắt, gần như tắc thở, đó là nữ nhi tâm can bảo bối, chưa từng rơi vọt.

Duệ Vương thở dài: “Nương nương, bà thật là luẩn quẩn trong lòng. Đời này bà chỉ có một trai một gái, con trai đã chết, chỉ còn duy nhất con gái lại không biết yêu quý,

vì ngôi vị hoàng đế trợ mắt nhìn cô ta phải chết. Đến cuối cùng ngôi vị hoàng đế là của nhà họ Mộ, bà cứ khốn khổ không buông, chẳng lẽ có thể noi theo Võ Tắc Thiên làm Hoàng đế?"

Duyệt Vương ném cho bà ta một cái nhìn trào phúng: "Chờ mấy ngày nữa, thi thể Thái tử bày ở trước mắt bà, bà sẽ hết hy vọng triệt để, đáng tiếc, khi đó A Cửu cũng không còn. Bà chỉ còn một mình cô độc, bơ vơ trên đời, thê thảm làm sao. Ah quên, còn Thái tử phi, đứa con trong bụng nàng là trai hay gái còn chưa biết. Ta vui có thể để nàng sinh con, nhưng nhất định phải là

gái, ta mất hứng thì nàng sẽ bắt cần sảy thai. Nương nương bà dùng giỏ trúc múc nước thành công dã tràng, đoạn tử tuyệt tôn .”

Độc Cô Hoàng hậu giận đến toàn thân run rẩy. Hấn ám chỉ, một khi đăng cơ, chắc chắn sẽ hạ thủ với đứa con trong bụng Cung Khanh.

Độc Cô Hoàng hậu run run nói: “Người càn rỡ.”

“Bổn vương có lòng hảo tâm nhắc nhở bà. Nếu ngày mai bà chịu để ta kế vị, ta sẽ để bà làm Thái hậu, cho bà an hưởng vinh hoa phú quý, nếu bà không biết phân biệt, đến lúc đấy đừng trách ta không khách sáo. Cái mạng nhỏ của A Cửu

đang nằm trong tay ta, sống hay chết, là do bà quyết định.”

Độc Cô Hoàng hậu toàn thân run rẩy, trơ mắt nhìn Duệ Vương phẩy tay áo bỏ đi.

Cung Khanh ra khỏi bức rèm châu, nói với Độc Cô Hoàng hậu: “Mẫu hậu đừng nghe hấn nói bậy, Thái tử không có việc gì.”

Độc Cô Hoàng hậu khóc ròn nói: “Con một mực nói vô sự, vô sự. Hôm nay đã tìm thấy thi thể, bốn ngày nữa sẽ về đến kinh thành. Con còn nói vô sự?”

“Chẳng lẽ mẫu hậu thật sự định để Duệ Vương ngày mai đăng cơ?”

“Con cũng nghe thấy rồi đấy, A

Cửu ở trong tay hãn, nếu ta không chịu đồng ý, hãn sẽ giết A Cửu.”

“Duệ Vương chỉ đe dọa mẫu hậu thôi, bàn tay kia cũng chưa chắc là của A Cửu. Nếu mẫu hậu mềm lòng dâng ngai vàng cho hãn, đến lúc Thái tử trở về, triều đình chắc chắn đại loạn.”

Độc Cô Hoàng hậu nức nở: “Thái tử không về nữa, ta không thể lại mất cả A Cửu.”

“Mẫu hậu, người còn đứa con trong bụng con, đây là huyết mạch của Thái tử.” Cung Khanh vội la lên: “Duệ Vương dám can đảm đe dọa mẫu hậu, có thể thấy những năm gần đây hãn đã ngầm gây dựng lực

lượng, vì thế mới không e dè. Nhi thần khuyên mẫu hậu về kinh, chính là lo sẽ có ngày hôm nay, giờ này mẫu hậu nên tiên hạ thủ vi cường. Nếu chờ đến mai chúng ta không còn cơ hội.”

Độc Cô Hoàng hậu lắc đầu: “Ta không thể mạo hiểm như vậy, chọc giận Duệ Vương, A Cửu sẽ mất mạng.”

Cung Khanh giận: “Mẫu hậu, chẳng lẽ người vì A Cửu mà không màng Thái tử sao? Đến ngày hăn trở về, Duệ Vương đã đăng cơ vi đế, tuyệt đối sẽ không buông tha cho Thái tử, đến lúc đó hăn sẽ nguy hiểm tính mạng.”

“Tìm thấy thi thể rồi con còn không tin hẳn đã chết?”

Cung Khanh vội la lên: “Mặc dù Thái tử gặp nạn, trong bụng con vẫn còn huyết mạch của hắn, vừa rồi người cũng nghe thấy, nếu để Duệ Vương đăng cơ, hắn chắc chắn sẽ thủ tiêu đứa con này, sẽ không giữ được huyết mạch duy nhất của Thái tử.”

“Con muốn bảo vệ đứa con của con thế đứa con của ta phải làm sao, chẳng lẽ trơ mắt nhìn A Cửu đi vào chỗ chết?” Độc Cô Hoàng hậu bắt đầu giận, nghĩ đến bàn tay đứt lìa của A Cửu lại thấy lòng đau như cắt.

“Ta đã mất một đứa con, A Cửu cũng sắp mất mạng, vô luận thế nào ta cũng phải giữ được A Cửu.”

Cung Khanh thất vọng, nàng chậm rãi đứng dậy nói: “Mẫu hậu, nhất định sẽ có ngày người phải hối hận vì quyết định hôm nay. Người vì A Cửu, bỏ qua giang sơn của phụ hoàng và Thái tử, cũng bỏ qua tôn nghi của người.”

“Ta không giữ được nhiều thế, thuận theo tâm ý của Duệ Vương, mới có thể bảo vệ được con của con và A Cửu.”

“Đa tạ mẫu hậu, đứa con trong bụng con con sẽ tự bảo vệ.” Cung Khanh kiên quyết đứng dậy, rời khỏi

điện Tiêu Phòng. Nàng đã rõ ràng, khác máu tanh lòng, Độc Cô Hoàng hậu sẽ không suy nghĩ cho nàng, những biểu hiện ngoài mặt đầy chỉ như hoa trong gương, trắng dưới nước, muốn bảo vệ đứa con này chỉ có thể dựa vào bản thân.

Thời gian khẩn cấp, nàng phải hành động ngay lập tức.

Cung Khanh trở lại tầm cung, thu dọn ít ngân lượng và đồ dùng nhỏ gọn có giá trị, sai Vân Diệp đi tìm ba bộ quần áo đàn ông, sau đó mang theo Vân Diệp Vân Hủy cùng một nhóm cung nhân đến Tuyên Võ Môn.

Vân Diệp nhỏ giọng hỏi: "Nương

nương, chúng ta đi đâu đây?”

Sắc mặt Cung Khanh nặng nề: “Xuất cung rồi nói.” Nàng cầm Huyền Kim Ngư Phù Mộ Thẩm Hoảng đưa cho nàng trước khi đi, lúc này, đây là hy vọng duy nhất của nàng.

Độc Cô Hoàng hậu lo lắng hoàng cung gặp biến, sau khi từ hành cung trở về liền thu lại Tả Vệ Quân của Nhạc Lỗi giao cho Độc Cô Đạc chỉ huy. Hữu Vệ Quân do Nhạc Lỗi và Trương Siêu cùng thống lĩnh.

Trùng hợp là Độc Cô Đạc đang canh giữ Tuyên Võ Môn, hăn nhìn thấy xe ngựa của Cung Khanh, ngay người một phen, bước tới tham

kiến.

Cung Khanh nói: “Hầu gia, bổn cung có việc gấp muốn xuất cung một chuyến.”

Độc Cô Đạc khó xử: “Chuyện này... Hoàng hậu nương nương hạ lệnh không có thủ dụ của nương nương không thể xuất cung.”

Cung Khanh lạnh lùng nói: “Đây là Huyền Kim Ngư Phù, cần ta thì trăm.”

Độc Cô Đạc ngẩn ra, vội nói: “Thần không dám. Thỉnh nương nương cho biết đi đâu, thần cũng tiện bề báo lại với Hoàng hậu nương nương.”

“Mẫu thân của ta có việc, phải về

nhà một chuyến, chốc lát sẽ về.”

Độc Cô Đạc thấy nàng cầm Ngự Phù, không dám ngăn cản nữa, đành để Cung Khanh xuất cung.

“Thay quần áo.” Cung Khanh lập tức sai Vân Diệp Vân Hủy. Ba người thay xiêm y trong xe.

Xe ngựa đi đến phố Trường An, Cung Khanh sai cung nhân đến Cung phủ trước, mình thì dẫn theo Vân Diệp Vân Hủy đến Đẳng Nguyệt Lô.

Thấy ba chữ Đẳng Nguyệt Lô, Cung Khanh mới được thở phào, nàng rảo bước, đang định bước lên cầu thang, đột nhiên trước mắt xuất hiện một người. Mãng bào, vũ quan

luân cân, phong lưu nho nhã, chính là Duệ Vương.

Cung Khanh đột nhiên cả kinh, nháy mắt thấy lạnh sống lưng. Sao có thể trùng hợp, nhất định là lúc nàng xuất cung có kẻ báo với hắn.

Hắn tươi cười: “Không phải nương nương phải về Cung phủ sao, sao lại đến Đẳng Nguyệt Lô?” Mười mấy túc vệ bất thần xuất hiện, vây kín Cung Khanh và Vân Diệp Vân Hủy.

Tim Cung Khanh đập thành thịch, như muốn bắn ra khỏi lồng ngực. Duệ Vương cười thật hiền hòa thanh nhã, nhưng nàng lại cảm thấy như rơi vào một dòng sông chảy

xiết.

Dưới tình thế cấp bách, nàng cười cười: “Thật là trùng hợp, sao Vương gia lại ở đây.”

“Không phải trùng hợp, là có người nói cho ta biết, Thái tử phi nương nương xuất cung bỏ trốn, bốn vương không yên lòng, vội vàng dẫn người đuổi theo, bảo vệ nương nương.”

Cung Khanh cười: “Vương gia chỉ đùa, tại sao bốn cung phải xuất cung bỏ trốn, trong nhà bốn cung có việc, muốn thăm mẫu thân một chuyến, chốc lát sẽ về, đa tạ vương gia quan tâm .”

Duệ Vương nheo mắt, cười đánh

giá, “VẬY TẠI SAO PHẢI THAY XIÊM Y, TẠI SAO KHÔNG VỀ CUNG PHỦ NGAY MÀ CÒN ĐẾN ĐĂNG NGUYỆT LÂU, BỐN VƯƠNG THẬT LẤY LÀM BẮN KHOẢN.”

Cung Khanh cúi đầu mỉm cười: “NÓI RA CHỈ SỢ VƯƠNG GIA CHÊ CƯỜI. BỐN CUNG RẤT THÍCH MÓN SỦI CẢO NHÂN TÔM Ở ĐÂY, ĐÁNG TIẾC TỪ NGÀY VÀO CUNG CHƯA CÓ CƠ HỘI ĂN LẠI, HÔM NAY ĐI TỚI NỬA ĐƯỜNG ĐỘT NHIÊN THẤY THÈM NÊN ĐẾN ĂN, NHƯNG THẬT SỰ KHÔNG MUỐN NGƯỜI KHÁC BIẾT, VÌ THỂ MỚI ĐỔI XIÊM Y.”

Cho dù Duệ Vương có tin lời giải thích này hay không, thì nàng cũng không còn cơ hội thoát thân, chỉ còn cách kéo dài thời gian.

Duệ Vương cười cười: “Vậy bốn vương mời nương nương, nương nương sẽ không cự tuyệt chứ.”

“Tất nhiên sẽ không. Cầu còn không được.” Cung Khanh thản nhiên cười một tiếng, bước lên bậc thang, đi vào trước.

Tiểu nhị nhiệt tình chào đón, “Khách quan muốn ăn món gì?” Vừa nhìn thấy trang phục Duệ Vương, hấn vội vàng khom mình hành lễ, một mực cung kính đón Duệ Vương đi vào.

Cung Khanh đi trước, lên thẳng phòng riêng trên tầng hai, ngồi xuống rồi nói: “Mang cho ta một bát sủi cảo nhân tôm. Vương gia muốn

ăn món gì?”

Duệ Vương lắc đầu, nheo mắt nhìn nàng cười, như nhìn con mèo, “Sắc đẹp thay cơm, bốn vương không cần ăn.”

Lời này trêu gheo một cách rõ ràng, Cung Khanh ra vẻ thẹn thùng không dám nhìn hẳn, đứng dậy đi tới bên cửa sổ.

Trên bàn sát cửa sổ đặt hai bình hoa mai, cắm mấy cành mai vàng. Cung Khanh cúi người ngửi hương hoa, đặt một bình mai lên bậu cửa sổ.

Duệ Vương cũng đi tới sau lưng nàng cúi đầu ngửi, nhưng không phải ngửi hương hoa mà là ngửi tóc

nàng, thắm thì: “Thơm quá, say lòng người, hồn xiêu phách lạc.”

Cung Khanh thắm nổi giận, lại phải duy trì sự bình tĩnh, đang muốn xoay người, hăn đột nhiên giơ tay chặn đường nàng.

Lòng nàng kinh hoàng, hăn vươn tay ngắt một đóa hoa ở bình trên bậu cửa sổ, sau đó cài bên thái dương nàng, nhìn nàng trùi mẩn. “Nàng đúng là càng ngày càng đẹp.”

Cung Khanh đè nén sự hoang mang, nghiêm mặt nói: “Vương gia thỉnh tự trọng.”

“Tự trọng?” Hăn cười ha hả, “Nàng vốn phải là thê tử của ta.”

Cung Khanh càng thêm lúng túng.

“Nếu không phải hãn cường thủ hào đoạt, nàng đã gả cho ta.” Hãn nghiêng rãnh nói: “Cha hãn đoạt giang sơn của cha ta, hãn đoạt nữ nhân của ta. Bốn vương trở thành trò cười của cả triều đình, cơn giận này nàng bảo ta nuốt trôi thế nào?”

Cung Khanh quay đầu, “Vương gia, ý trời khó trái.”

“Ý trời?” Hãn lại cười: “Mệnh trong tay ta không phải do trời. Ý trời là cái gì? Ý trời có bằng ý kẻ mạnh!”

“Nhưng ý trời cũng rất công bằng, cha hãn đã chết, hãn cũng đã

chết, nàng vẫn còn là của ta.”

Cung Khanh không khỏi đỏ mặt. Mộ Chiêu Luật nhìn nàng si mê, không kiềm chế được đưa tay vuốt má nàng, “Khanh Khanh, chỉ cần nàng nghe lời, ta sẽ vẫn để nàng làm Hoàng hậu.”

Chương 67 – Bí Tư Doanh

Cung Khanh ra vẻ kính cẩn ngoan ngoãn thẹn thùng, thấp giọng nói: “Ngài muốn ta làm gì?”

Ngón tay Mộ Chiêu Luật chậm rãi vuốt ve mặt nàng, trầm giọng nói: “Nàng không cần làm gì cả, đi theo ta, sau khi ta đăng cơ, nàng sẽ là Hoàng hậu của ta.”

Hắn càng lúc càng gần, khi môi hắn sắp chạm mặt nàng thì có tiếng gõ cửa.

Cung Khanh âm thầm thở phào, vội vàng tránh né hắn, nói: "Sủi cỏ đến."

Mở cửa, tiểu nhị bê đồ ăn vào, một mục cung kính nói: "Đây là sủi cỏ nhân tâm của khách quan."

Duệ Vương nói: "Để xuống đi."

Cung Khanh từ từ ăn món sủi cỏ kia, mục đích kéo dài thời gian, đáng tiếc ăn hết vẫn không đợi được người muốn gặp.

Duệ Vương đứng dậy, ung dung cười một tiếng: "Khanh Khanh đi theo ta đi."

Thấy không còn đường thoát thân, Cung Khanh không thể làm gì khác hơn trả lời: “Ý tốt của Vương gia ta xin nhận, chỉ có điều, thân phận hôm nay của ta không tiện theo Vương gia. Chỉ nay mai Vương gia sẽ đăng cơ vi đế, giữ ta bên cạnh chẳng lẽ không sợ tổn hại thanh danh thánh quân?”

Duệ Vương cười: “Khanh Khanh có mệnh mầu nghi thiên hạ, bốn vương lập nàng làm hậu, thứ nhất là ứng với mệnh của nàng, thứ hai cũng có thể lấp miệng lưỡi thế gian, bốn vương không sợ.”

Cung Khanh thấy hẳn không dao động, lại nói: “Nếu Vương gia có ý

với ta, không ngại noi theo Đường Minh Hoàng – Dương Quý phi, trước hãy để ta xuất gia ở Nam Hoa Thiện Tự, ngày sau từ từ thực hiện kế hoạch, ý vương gia thế nào?”

“Thiện Tự kham khổ, bốn vương sao đành lòng để Khanh Khanh chịu khổ. Giờ Khanh Khanh hãy đến ở Oánh Hoa biệt viện của bốn vương, Bốn vương cũng có thể thăm nàng bất cứ lúc nào, giải tỏa nỗi tương tư.”

Xem ra hôm nay Duệ Vương nhất định phải áp giải nàng đi, những lời đường mật của hắn, Cung Khanh không tin chút nào, nhất định hắn muốn nhắm vào đứa con trong

bụng nàng. Rơi vào đường cùng, nàng không thể làm gì khác hơn là đi cùng Duệ Vương ra khỏi Đẳng Nguyệt Lô.

Ngước mắt nhìn lại, có thể trông thấy rõ ràng bình mai trên bậu cửa, cành mai gãy khẳng khiu xiên ngang.

Hơn mười tíc vệ đứng cạnh xe ngựa.

Cung Khanh lên xe ngựa, Duệ Vương cũng lên cùng. Trong không gian nhỏ hẹp, khí thế ép người, ánh mắt sáng quắc. Cung Khanh không khỏi căng thẳng, rất sợ hãi bất ngờ ra tay.

May là tạm thời hấn vẫn chưa có

ý đồ phi lễ với nàng, chỉ nhìn nàng si mê: “Khanh Khanh có bầu càng thêm xinh đẹp mặn mà, khiến người khác khó mà không chế.”

Cung Khanh nghe được mấy chữ “có bầu” thì giật thót tim. Theo bản năng nàng áp tay lên bụng, dịu dàng nói: “Vương gia định xử lý đứa con trong bụng ta thế nào?”

Mộ Chiêu Luật không ngờ nàng lại chủ động đề cập đến vấn đề này, hấn hơi ngẩn người một chút. Một lúc sau, hấn nhìn nàng ẩn ý: “Còn tùy vào chuyện Khanh Khanh đối đãi với ta thế nào.”

Lời thì bùi tai thế nhưng lòng hấn đã quyết từ lâu, đứa bé này không

thể giữ lại, nhưng lúc này chưa phải lúc lật bài ngửa, hẳn chưa muốn Cung Khanh hận hẳn, chỉ cần giữ nàng bên cạnh, thiếu gì cách khiến nàng bất cẩn sảy thai.

Cung Khanh thông minh tinh tế, tất nhiên biết được tình cảnh hiện tại của bản thân, cũng có thể đoán được ý đồ của hẳn. Nàng dịu dàng nói: "Người không phải cỏ cây, sao nữ vô tình, ngày đó không thể gả cho Vương gia, lòng Khanh Khanh tiếc nuối không thôi. Nếu Vương gia không chê Khanh Khanh hoa tàn liễu bại, Khanh Khanh cam tâm tình nguyện đi theo Vương gia. Đứa bé này không sinh ra thì hơn."

Duệ Vương ngần ra, hoàn toàn không nghĩ rằng Cung Khanh sẽ nói thế, hấn hỏi ngược lại: “Thật sao?”

Cung Khanh nói: “Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, không lẽ Vương gia không muốn kết quả này?” Nàng vạch trần ý đồ của hấn, thật sự khiến Duệ Vương có chút bối rối.

Hấn khẽ cười: “Vì tương lai của hai chúng ta, không có đứa bé này tất nhiên là không thể tốt hơn, ta chỉ không nghĩ Khanh Khanh lại không tiếc.”

Cung Khanh cười thản nhiên: “Có gì phải tiếc. Chỉ là ta thân thể yếu đuối, nếu Vương gia thương tiếc

Khanh Khanh, xin ngài thỉnh Tiết ngự y trong cung đến xử lý.”

Duệ Vương sáng khoái nhận lời: “Được.”

Hắn không ngờ nàng lại thức thời đến thế, chủ động từ bỏ đứa bé này, quả là lựa chọn tốt.

“Vương gia, lúc này nên lấy đại cục làm trọng, Vương gia nên đi ổn định tình hình triều đình trước, xong hãy vờ Tiết ngự y.”

“Theo ý Khanh Khanh.” Nếu nàng đã đồng ý từ bỏ đứa bé này, chậm thêm vài ngày cũng không phải vấn đề gì, sau khi hắn đăng cơ, dàn xếp thỏa đáng, quay lại xử lý mầm hậu hoạn này vẫn kịp, dù sao nàng đã ở

trong tay hãn, trốn đâu cho thoát.

Đáy lòng Cung Khanh sợ nhất là Duệ Vương âm thầm thủ tiêu đứa con của nàng, lật bài ngửa thế là để chiếm thế chủ động. Có thể khiến Duệ Vương tạm thời yên tâm với nàng, không vội xuống tay, dù có xuống tay cũng không âm thầm tiến hành, nàng cũng không phải phòng bị từng giây từng phút. Ngộ nhờ không kéo dài thời gian được đến lúc Mộ Thâm Hoảng trở về, mượn y thuật của Tiết Lâm Phủ hãn là cũng có thể che giấu một thời gian.

Tóm lại, vô luận thế nào nàng cũng phải bảo vệ đứa con này, đây là cốt nhục của Mộ Thâm Hoảng và

nàng, vì đứa con nàng có thể hy sinh mạng sống bản thân.

Không lâu sau, xe ngựa dừng trước cửa một biệt viện.

Duệ Vương xuống xe, đưa tay đỡ Cung Khanh. Lập tức có một người ra đón như quản gia.

Mộ Chiêu Luật căn dặn: “Kiều Thất, phái người hầu hạ nương nương thật tốt. Không có chỉ lệnh của ta, nội bất xuất ngoại bất nhập.”

“Nô tài tuân mệnh.”

Duệ Vương quay đầu cười hiền hòa với Cung Khanh: “Đây là biệt viện của bốn vương, yên tĩnh kín đáo, Khanh Khanh an tâm ở lại đây,

sau khi bốn vương đẳng cơ sẽ
nghênh đón Cung Khanh vào cung.”

Cung Khanh thản nhiên cười một
tiếng: “Vương gia cứ yên tâm lo
chuyện đại sự.”

Duệ Vương cười cười, xoay người
rời đi.

Cổng lớn biệt viện lập tức cài
then bấm khóa.

Kiều Thất gọi đến bốn thị nữ,
đưa Cung Khanh và Vân Hủy Vân
Diệp vào hậu viên.

Cung Khanh vào phòng, lấy có
muốn nghỉ ngơi, đuổi hết thị nữ đi,
sai Vân Diệp đóng cửa phòng.

Hai người vây quanh Cung
Khanh, nói nhỏ: “Nương nương, giờ

phải làm sao?”

Cung Khanh nói nhỏ: “Không còn cách nào, chỉ có chờ.”

Hiện tại, hy vọng duy nhất của nàng là chuyện Mộ Thảm Hoảng nói trước khi lên đường.

Ai cũng biết thủ lĩnh Bí Tư Doanh là Hoắc Hiến, không ai biết thống lĩnh đích thực là một người tên Y Bằng Cử.

Tối trước ngày xuất chinh Mộ Thảm Hoảng đưa cho nàng Ngự Phù, dặn nàng nếu có biến thì đến Đãng Nguyệt Lô, vào gian phòng riêng đẩy đặt bình mai lên bậu cửa, Y Bằng Cử sẽ tìm nàng nghe lệnh.

Lúc đấy Cung Khanh không nghĩ

sẽ có lúc dùng đến Ngư Phù, chỉ cười trừ. Ai ngờ Tuyên Văn Đế đột nhiên băng hà, ai ngờ Mộ Thảm Hoảng gặp nạn trên đường hồi kinh.

Việc đời khó liệu, họa vô đơn chí, phúc bất trùng lại.

Nếu Độc Cô Hoàng hậu đã không thể bảo vệ đứa con trong bụng nàng, vậy chỉ còn cách đến Đăng Nguyệt Lô triệu Y Bằng Cử đưa nàng rời kinh. Nàng chỉ không ngờ, Duệ Vương xuất hiện để giam lỏng nàng trước khi Y Bằng Cử kịp đến.

Nếu Bí Tư Doanh thật sự như Mộ Thảm Hoảng nói, làm việc hiệu suất cao tổ chức nghiêm mật, Y Bằng Cử nhìn thấy bình mai nhất định phải

người đến cứu nàng. Nàng cố gắng ổn định tâm tư bản thân, tự thuyết phục bản thân, căng thẳng cũng không có tác dụng gì, nhất định phải tin tưởng Mộ Thẩm Hoảng, tin tưởng ám vệ đặc ý nhất của hắn.

Trời càng lúc càng tối, Cung Khanh không hề buồn ngủ, nàng có dự cảm, tối nay nhất định có người tới.

“Nương nương, đã khuya rồi sao ngài còn chưa ngủ?”

“Ta không ngủ được.”

Cung Khanh không cho tắt đèn, một mực ngồi chờ, đến canh hai bên ngoài vẫn không chút động tĩnh.

Cảnh đêm lộ rõ, Vân Diệp giục:
“Nương nương ngủ đi.”

Cung Khanh mặc nguyên quần áo lên giường, dần buồn ngủ.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng binh khí va chạm, còn tiếng người la hét.

Cung Khanh lập tức tỉnh táo, ngồi bật dậy. Vừa mở cửa phòng đã thấy ánh lửa ngút trời.

“Đi lấy nước.” Vân Hủy vội vàng nói: “Mau nhúng ướt thảm, để phòng bắt trặc.”

Cung Khanh không chút sợ hãi, ngược lại còn hoan hỉ, nhất định là có người cố ý phóng hỏa, để thừa lúc rối loạn cứu nàng.

Nàng dẫn theo Vân Diệp Vân Hủy, đứng dưới hành lang, lửa càng lúc càng lan rộng, đột nhiên có mấy hắc y nhân đi từ tiền viện tới, ai nấy đều tay cầm đao kiếm.

Vân Hủy và Vân Diệp lập tức chặn trước mặt Cung Khanh, vừa sợ vừa quát hỏi: "Kẻ nào đang tới?"

Người đi đầu quỳ một gối, thấp giọng nói: "Thần Y Bằng Cử, tham kiến nương nương."

Cung Khanh nghe thấy cái tên đấy như nhắc được tảng đá trong lòng.

"Y đại nhân xin đứng lên."

Y Bằng Cử nói: "Thần được Thái tử căn dặn, muôn chết không từ xin

nghe lệnh nương nương. Thịnh nương nương lập tức theo thần rời khỏi đây.”

Dưới ánh đèn, có thể thấy hắc khoảng hơn hai mươi, anh tuấn răn rỏi. Ngày đó cứu Cung Khanh khỏi mấy tên Ba Tư, ngoài Mộ Thâm Hoảng còn một người nữa chính là hắc. Mặc dù Cung Khanh mới là lần đầu gặp mặt hắc, nhưng thấy rất thân thiết.

Y Bằng Cử dẫn Cung Khanh đi vòng qua hậu viện. Đột nhiên, không biết ở đâu bay tới một mũi tên, Cung Khanh không hề hay biết, Y Bằng Cử nghe thấy tiếng gió, xoay người rút đao chặn lại, mũi tên

sượt qua mu bàn tay hăn, rơi xuống đất.

Cung Khanh thầm nghĩ thật nguy hiểm.

Ngoài cổng biệt viện, mấy xác chết nằm la liệt, mấy người tay cầm đao kiếm đứng bảo vệ xe ngựa.

“Nương nương lên xe.”

Cung Khanh vội vàng cùng Vân Hủy Vân Diệp lên xe, xe ngựa đi vun vút trong đêm, Cung Khanh thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng thoát ra khỏi hang hùm.

Xe ngựa đi thẳng đến cổng thành, Cung Khanh giao Huyền Kim Ngư Phù cho Y Bằng Cử, thị vệ cửa thành không dám ngăn cản, xe

ngựa đi thẳng ra khỏi thành.

Lúc này, Y Bằng Cử mới hỏi: “Không biết nương nương muốn đi đâu?”

Cung Khanh nói: “Tình hình trong kinh thế nào chắc đại nhân cũng biết. Duệ Vương đăng cơ chắc chắn sẽ xuống tay với đứa con trong bụng ta, ta phải rời khỏi kinh thành ngay lập tức, nơi ta muốn đến là Đông Châu.”

Ngoài đầu nhìn lại tường thành đèn đuốc sáng soi càng lúc càng xa. Cung Khanh thầm thở dài, chưa bao giờ nghĩ sẽ rời khỏi kinh thành thế này, cũng chưa bao giờ nghĩ gả cho Mộ Thâm Hoảng lại gặp sóng gió

này.

Hắn từng nói, gả cho hắn nhất định sẽ gặp sóng gió, lúc đấy nàng nghĩ hắn nói về hậu cung tranh đấu, hôm nay mới cảm nhận được dụng ý thật sự. So với hậu cung, triều đình nổi cơn sóng gió càng đáng sợ hơn.

Từ nay về sau, nàng sẽ nhìn xa trông rộng hơn.

Ra khỏi thành, xe ngựa dừng lại ở một nông trang, Y Bằng Cử lấy ra ba bộ quần áo và ba mặt nạ, để Cung Khanh và Vân Diệp Vân Hủy thay. Lúc này, ám vệ Bí Tư Doanh từ biệt viện của Duệ Vương lần lượt tề tựu, mười mấy người đều thay

đổi quần áo, nhìn qua như một thương đội.

Có đội ngũ này, Cung Khanh không cần lo lắng nữa, đây là những ám vệ mà Mộ Thẩm Hoảng đặc ý nhất, mỗi người đều là cao thủ trong cao thủ.

Nghỉ ngơi chốc lát, ăn xong lương khô Y Bằng Cử đưa, Cung Khanh lên xe ngựa.

Y Bằng Cử nói: "Nương nương, Đông Châu không xa kinh thành, ngộ nhỡ có biến, chỉ sợ cũng không an toàn, không bằng đi xa hơn chút."

Cung Khanh nói: " Nhất định Duệ Vương sẽ truy tìm tung tích của ta,

sở dĩ ta đi Đồng Châu, thứ nhất là Đồng Châu gần kinh thành, dễ dàng nghe ngóng tin tức kinh thành một cách nhanh chóng, thứ hai ta đang có bầu không thể bôn ba đường dài, thứ ba là vì Tri huyện Đồng Châu là Thẩm Túy Thạch, ta từng có ơn với hắn. Giờ hắn là hôn phu của Quận chúa, Duệ Vương sẽ không nghĩ được rằng ta trốn đến chỗ hắn.”

Y Bằng Cử dừng một chút nói: “Có câu này thần không biết có nên nói hay không.”

“Khanh cứ nói không sao.”

“Ngộ nhỡ hắn nói với Quận chúa, chỉ sợ Duệ Vương sẽ biết tung tích nương nương.”

Cung Khanh nói: "Sẽ không. Ta hiểu rõ người này, hẳn không phải kẻ ham vinh hoa phú quý, nếu không đã chẳng cự tuyệt tình cảm của A Cửu Công chúa."

Lựa chọn Đồng Châu, lựa chọn Thẩm Túy Thạch làm nơi nương tựa, là vì nhân phẩm và thân phận hẳn. Cung Khanh tự tin nàng sẽ không nhìn nhầm người, từ thái độ Thẩm Túy Thạch dành cho A Cửu, có thể thấy con người hẳn rất chính trực. Nàng lại có ơn với hẳn, hẳn cũng từng nói muốn kết cỏ ngậm vành báo ân, tuyệt đối không bán đứng nàng. Hơn nữa một khi Duệ Vương đăng cơ, thân phận phò mã

của Thẩm Túy Thạch chính là lá chắn tốt nhất.

Chương 68 – Trở về

Đồng Châu không xa kinh thành, ngày hôm sau liền đến địa giới Đồng Châu.

Cung Khanh viết phong thư để Y Bằng Cử đưa đến huyện nha.

Khi Y Bằng Cử nhận thư, Cung Khanh kinh ngạc phát hiện, tay phải của hắn quần vải dầy, còn sưng như bánh chưng.

“Y đại nhân, tay khanh làm sao vậy?”

“Đêm qua bị một trúng tên lạc, lúc đấy thần vội vã đi, không ngờ

mũi tên có độc, nương nương yên tâm, thần đã xử lý qua, không có việc gì.”

“Chờ Thẩm đại nhân đến, nhờ hẩn bốc hộ mấy thang thuốc.”

Y Bằng Cử cười cười: “Không cần, người của Bí Tư Doanh không yếu ớt như thế, có ai không có vết thương trên người.”

Thẩm Túy Thạch nhận được thư, cơ hồ khó có thể tin Cung Khanh sẽ đến Đông Châu. Nhưng chữ của Cung Khanh hẩn vô cùng quen thuộc, ngày đó nàng viết “Xuân miên bất giác hiều” hẩn xem đi xem lại vô số lần, nét chữ nàng thế nào hẩn không thể nhận lầm.

Hắn lập tức theo Y Bằng Cử đến xe ngựa Cung Khanh.

Cung Khanh ngồi trên xe ngựa, tháo mặt nạ, nói nhỏ: “Thẩm đại nhân.”

Thẩm Túy Thạch vừa mừng vừa sợ, đang muốn thi lễ, Cung Khanh ngăn cản hắn, trầm giọng nói: “Thỉnh Thẩm đại nhân an bài hộ một chỗ tá túc trước, lát nữa ta sẽ nói tỉ mỉ hơn.”

Thẩm Túy Thạch đáp: “Nương nương chờ một chút, ta đi an bài.”

Nửa ngày sau, Cung Khanh dàn xếp cho nhóm Y Bằng Cử ở Đồng Châu. Thẩm Túy Thạch an bài cho nàng ở ngay sau huyện nha, là

ngoại trạch của một nhà phú thương.

Từ công báo quan phủ Thẩm Túy Thạch đã biết đại khái tình hình ở kinh thành, lại thêm Mộ Linh Trang trốn khỏi kinh thành đến Đồng Châu, thuật lại chuyện Duệ Vương bức vua thoái vị cho hẳn biết.

Cung Khanh rời kinh, vừa ngoài dự tính lại vừa trong dự liệu, nếu là hẳn, nhất định cũng sẽ rời khỏi tầm khống chế của Duệ Vương, chỉ không ngờ Cung Khanh lại tìm hẳn nương tựa.

Vì tránh người khác chú ý, hoàng hôn ngày hôm ấy Thẩm Túy Thạch mới tới gặp Cung Khanh.

Y Bằng Cử mời hẳn vào trong nhà.

Cung Khanh vừa ăn cơm chiều xong, vừa gặp Thẩm Túy Thạch, không giấu giếm chút nào, nói thẳng tình hình ở kinh thành với hẳn.

“Duệ Vương sẽ không bỏ qua cho đứa con trong bụng ta, bất đắc dĩ mới phải tìm đến Thẩm đại nhân, dựa vào quan hệ giữa Thẩm đại nhân và Duệ Vương, ta nghĩ ở chỗ Thẩm đại nhân tạm thời là an toàn nhất.”

Nghe đến đó, Thẩm Túy Thạch có vẻ có chút hồ thẹn, hẳn bất an nói: “Nương nương yên tâm, hành

tung của nương nương thần tuyệt không để lộ nửa chữ, ngay cả với Linh Trang, thần nhất định cũng sẽ giữ kín như bưng.”

Cung Khanh vội nói: “Tất nhiên ta tin tưởng Thẩm đại nhân mới đến nhờ nương tựa. Ta tin tưởng nhân phẩm Thẩm đại nhân, hơn nữa ta cũng tin Linh Trang không hay biết những chuyện Duệ Vương đang làm.”

“Linh Trang không tham gia vào chuyện của anh trai. Hôm qua nàng đã rời khỏi kinh thành, giờ đang ở chỗ thần.”

Cung Khanh cười cười: “Linh Trang và Thẩm đại nhân đúng là

một đôi trời sinh. Dám làm dám chịu, can đảm quyết đoán.”

Thẩm Túy Thạch đỏ mặt, thấp giọng nói: “Thần còn nhớ ngày đó nương nương khuyên thần ở ngự hoa viên. Nếu muốn thoát khỏi A Cửu chỉ có cách thành thân. Ngoài Linh Trang không có ai dám gả cho thần.”

“Tóm lại chúc mừng Thẩm đại nhân. Linh Trang so với A Cửu, không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Cô ấy thông minh mẫn tiệp, có can đảm có hiểu biết, rất xứng đôi với Thẩm đại nhân.”

Thẩm Túy Thạch mỉm cười không nói. Ngày đó Mộ Linh Trang đi

ngang qua Đồng Châu, hai người ngẫu nhiên gặp gỡ, biết được Mộ Linh Trang trốn nhà ra đi, hẳn rất tán thưởng dũng khí của nàng. Hai người nói đến A Cửu càng có sự đồng cảm

“Nương nương an tâm ở lại nơi này, thần không tiện đến đây hầu hạ để tránh người khác chú ý. Nương nương có gì sai bảo xin nhờ Y đại nhân chuyển lời.”

“Ân tình hôm nay của Thẩm đại nhân, ta ghi nhớ trong lòng, sau này nhất định có ngày báo đáp.”

“Nương nương quá lời, thần có ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ nương nương nỡ ra ơn. Có thể

dốc sức cho nương nương, thần muôn chết không từ.”

Y Bằng Cử đứng một bên quan sát lời nói cử chỉ hành vi của Thẩm Túy Thạch, trực giác mách bảo đây là một chính nhân quân tử có thể nhờ cậy, liền âm thầm yên lòng.

Đồng Châu có công báo mỗi ngày, Thẩm Túy Thạch đều gửi cho Y Bằng Cử, Y Bằng Cử lại báo lại với Cung Khanh.

Quả nhiên, ngay sau hôm hai người rời đi, Độc Cô Hoàng hậu đã đồng ý để Duệ Vương kế vị.

Quần thần thấy Thái tử bỏ mình, Hoàng hậu cũng đồng ý để Duệ Vương kế vị, liền lập Duệ Vương

đăng cơ, chuyển thi thể Tuyên Văn Đế từ hành cung về kinh, hạ táng hoàng lăng.

Cung Khanh đến Đồng Châu chẳng mấy chốc đã là ngày thứ ba. Nàng không lo lắng Duệ Vương và Độc Cô Hoàng hậu có thể tìm tới, nàng chỉ lo lắng Mộ Thẩm Hoảng có thể trở về hay không. Mỗi ngày trôi qua nàng lại thêm lo lắng, càng ngày càng ăn ngủ không yên.

Ngày đó Mục Thanh Dương nói, bốn ngày nữa thi thể của Thái tử sẽ về đến kinh thành, giờ nàng rời kinh được bốn ngày, hẳn thật sự qua đời rồi sao?

Cung Khanh ngơ ngác nhìn bình

minh, từng tia nắng ban mai chiếu qua cửa sổ.

Trời đã sáng.

Vân Diệp đi vào mang nước rửa mặt, thấy Cung Khanh ngồi héo hon, không kiềm chế được rơi nước mắt: “Nương nương dù không giữ gìn sức khỏe bản thân cũng nên nghĩ cho tiểu hoàng tử trong bụng. Thức trắng một đêm, làm sao chịu đựng được.”

Cung Khanh thở dài, “Ta biết, nhưng không ngủ được.”

Ăn không biết vị xong bữa sáng, Cung Khanh liền ngóng chờ tin tức.

Y Bằng Cử sáng sớm đã đến huyện nha, giờ phút này đáng lẽ

nên về rồi mới đúng. Chờ tin tức của hắn là chuyện quan trọng nhất với Cung Khanh lúc này.

Giờ Thìn, rốt cuộc Y Bằng Cử cũng quay về. Hôm nay hắn về muộn hơn bình thường nhiều, lòng Cung Khanh căng thẳng không thôi, không biết tin hắn mang về hôm nay là tin tốt hay tin xấu.

Cho đến khi hắn đến gần, thấy vẻ vui mừng không che giấu được, Cung Khanh thấy tim đập càng lúc càng nhanh.

Y Bằng Cử quỳ rạp xuống đất, âm thanh kích động: "Nương nương, có tin mừng."

Cung Khanh thấy tim mình giật

thót, vội hỏi: “Có phải điện hạ đã...?”

Y Bằng Cử không kiềm chế được mỉm cười, “Nương nương anh minh, Hoàng thượng đã trở về.”

Hoàng thượng? Hai chữ này tiết lộ vô số tin tức.

Cung Khanh vui mừng đến ứa nước mắt: “Giờ hẳn ở đâu?”

“Hoàng thượng đã mang binh vào kinh thành. Thỉnh nương nương an tâm chờ. Thần tin trong vòng ba ngày tất cả sẽ được dàn xếp xong xuôi.”

Cung Khanh một đêm khó ngủ, trời vừa sáng liền sai Y Bằng Cử đi thám thính tin tức.

Y Bằng Cử trở về bẩm báo với Khanh: “Hoàng thượng đã đăng cơ, Duệ Vương đã thoái vị.”

Cung Khanh vui đến nghẹn ngào, vội hỏi: “Hắn khỏe không?”

“Hoàng thượng rất khỏe mạnh, thỉnh nương nương yên tâm.”

Trước mặt thần tử, Cung Khanh không tiện rơi lệ, chờ Y Bằng Cử lui xuống, Cung Khanh gục xuống giường khóc long trời lở đất.

Nhấn nại kiềm chế bao ngày, kiên cường chống chọi, cuối cùng cũng chờ được tin tức của Mộ Thẩm Hoảng, nàng không kiềm chế được nữa, giải phóng hết áp lực tâm sự trong lòng.

Vân Diệp nhìn mà luống cuống, không khuyên được, Vân Hủy rưng rưng nói: “Để nương nương khóc đi, phép màu nào đã giúp nương nương vượt qua một tháng vừa rồi.”

Nghĩ đến những gian nan đã trải qua, hai người cũng không kiềm chế được mà khóc nức nở.

Ba nữ nhân ở trong phòng khóc đến khi trời tối, Y Bằng Cử đứng ngoài nghe tiếng khóc nức nở vừa đau lòng vừa buồn cười. Chỉ coi như không nghe thấy, lặng lẽ gọi thuộc hạ tới, hạ lệnh mấy ngày này phải tuyệt đối cẩn thận, bảo vệ nương nương thật tốt.

Ba ngày sau tình hình kinh thành

đã yên ổn. Y Bằng Cử đề nghị Cung Khanh hồi kinh kinh.

Cung Khanh lắc đầu: “Đợi thêm mấy ngày. Không vội.” Biết Mộ Thâm Hoảng bình yên vô sự, nàng không có gì để lo lắng, dù rất nhớ hấn, nhưng biết mấy ngày này nhất định là hấn bận trăm công nghìn việc. Đàng của Duệ Vương phải thanh lý sạch sẽ mới có thể an tâm. Chờ hấn dàn xếp xong xuôi rồi trở về không muộn.

Tờ mờ sáng ngày hôm sau, bên ngoài vang tiếng vó ngựa lộp cộp, Y Bằng Cử vô cùng cảnh giác, liền tập hợp thuộc hạ bảo vệ Cung Khanh, hấn thì phi thân lên mái nhà quan

sát.

Một nhóm túc vệ quân đi tới, người đi đầu chính là Hoắc Hiến.

Y Bằng Cử vui mừng, phi thân xuống sân nói với Vân Diệp: "Nhanh đi bẩm báo nương nương, Hoàng thượng phái người tới đón nương nương hồi kinh."

Cung Khanh vẫn chưa ngủ dậy, Vân Hủy đi vào đánh thức Cung Khanh, vui rạo rức nói: "Hoàng thượng phái người tới đón nương nương hồi kinh."

Cung Khanh uể oải ngồi dậy, ngáp nói: "Không cần hẳn phải tới đón ta, đâu phải ta không biết đường hồi kinh."

Vân Hủy và Vân Diệp cười hì hì nói: “Nhất định là Hoàng thượng không chờ được.”

Cung Khanh nhíu mày: “Ta không muốn gặp hẳn.”

Vân Hủy và Vân Diệp tròn mắt nhìn nhau, là sao?

Quay sang nhìn Cung Khanh, quả nhiên là vô cùng bình tĩnh.

Hai người âm thầm bội phục bản lĩnh bình tĩnh của tiểu thư. Thời gian vừa qua, mỗi câu nói hành động của Cung Khanh đều khiến hai người vô cùng thán phục, so với cô tiểu thư trẻ tuổi không biết sầu lo của Cung phủ như hai người khác hẳn nhau, như thay da đổi thịt.

Lúc này, Hoắc Hiển đã dẫn người tới ngoài cửa.

Y Bằng Cử mở cửa, mời Hoắc Hiển vào.

Hoắc Hiển ôm quyền nói: “Y đại nhân vất vả, nương nương có khỏe không?”

“Nương nương rất khỏe mạnh.”

“Hoàng thượng lệnh cho ta nhanh chóng nghênh đón nương nương hồi kinh.”

Y Bằng Cử gật đầu: “Ta đã bẩm báo nương nương.”

Một lát sau, Cung Khanh xiêm y chỉnh tề, đi ra cửa phòng.

Hoắc Hiển vừa thấy liền quỳ xuống thỉnh an: “Nương nương vạn

phúc kim an.”

Cung Khanh gặp hẳn thấy lòng ngổn ngang trăm mối, nói nhỏ: “Đứng lên mà nói, mọi người gặp nạn rồi cuộc là chuyện thế nào?”

Hoắc Hiễn lộ vẻ khó xử: “Về chuyện này thần không tiện nói ra, nương nương hãy hồi cung, Hoàng thượng sẽ giải thích với nương nương.”

Cung Khanh không hỏi nữa, nói: “Y đại nhân, khanh phái người đi nhắn với Thẩm đại nhân một tiếng.”

“Vâng.”

Hoắc Hiễn phi ngựa từ kinh thành ngay trong đêm, khi quay về, Cung Khanh ngồi xe ngựa, lại dặn

không được chạy nhanh, mất hai ngày mới về đến kinh thành.

Cung Khanh nhìn cảnh bên ngoài, lòng ngổn ngang trăm mối, ngày đó ra đi bơ vơ không nơi nương tựa, kiên cường chống chọi là vì đứa con trong bụng. Lúc này quay lại kinh thành, lòng lại yên ổn ung dung, bởi vì Mộ Thâm Hoảng đã trở về.

Chỉ cần có hãnh, nàng không phải sợ gì.

Đầu tháng hai, xuân hàn se lạnh, nhưng đông đã qua, gió xuân đưa sức sống, sắc xanh mướt đã bắt đầu thấp thoáng.

Xe ngựa đi tới bên ngoài Tuyên Võ Môn đột nhiên ngừng lại.

Cung Khanh đang muốn lên tiếng hỏi.

Đã nghe Hoắc Hiến nói: “Nương nương, Hoàng thượng tới đón nương nương.”

Vân Diệp và Vân Hủy vội vàng xuống xe, vén rèm.

Cung Khanh đang muốn vịn tay Vân Diệp để xuống, đã thấy một bóng áo vàng phi thân tới, một bàn tay to dài hơi xương đưa tới.

Cung Khanh ngược đầu, liền thấy đôi mắt sâu thẳm mỉm cười với mình.

Là hãn, là hãn bằng xương bằng thịt, mặt mày anh tuấn, đội mũ miện, mặc long bào, thân hình rắn

rời như trúc xanh, không có ai có khả năng mặc long bào đẹp như hần.

Nàng như lần đầu gặp hần, nhìn đến thần thờ, bất tri bất giác chết chìm trong đôi mắt người, đến mức tầm mắt cũng mơ hồ.

“Khanh Khanh.” Mộ Thâm Hoảng khẽ gọi tên nàng, nâng cằm nàng, hôn lên nước mắt nàng, bờ môi nóng bỏng, hô hấp dồn dập ấm áp, Cung Khanh tỉnh táo lại, hai người đang ở trước Tuyên Võ Môn, triều thần vô số. May là trên xe ngựa.

Mộ Thâm Hoảng ôm nàng, nháy xuống xe ngựa, xiết chặt nàng trong vòng tay.

Cung Khanh e thẹn nói: “Mau buông thiếp xuống.”

Mộ Thảm Hoảng không màng cung nhân túc vệ, triều thần xung quanh, bế bổng Cung Khanh lên hoàng liễn.

Quần thần quỳ sát, yên tĩnh không một tiếng động.

Chương 69 – Khắc khẩu

Hoàng liễn chậm rãi di động, Mộ Thảm Hoảng nắm chặt tay nàng, ánh mắt sáng quắc, như một tấm lưới quấn chặt lấy nàng. Nàng bị nhìn đến phát sốt, ngượng ngùng quay đầu, đột nhiên rèm hoàng liễn buông xuống, hăn không thể chờ

đợi thêm vội vã đặt nàng xuống.

“Mau buông thiếp ra.” Nàng xấu hổ đỏ mặt, vội vàng đẩy hẳn.

“Để trẫm nhìn nàng cho thỏa đã.” Hẳn giữ cầm nàng, tham lam nhìn ngắm, càng lúc càng gần, cuối cùng cũng đến lúc môi kề môi.

Hẳn chưa bao giờ hung ác như vậy hôn đến môi nàng phát đau, gần như không thở được, toàn thân mềm nhũn trong vòng tay hẳn.

Hoàng liễn chậm rãi đi từ Tuyên Võ Môn đến cung Khôn Hòa.

“Không đi đón nàng thì nàng chưa chịu trở về, không chịu gặp ta đúng không?” Hẳn nhìn nàng hung dữ, hận không thể nuốt vào bụng

ngay lúc này.

Cung Khanh đỏ mặt, thở hển hển nỉ non: “Thiếp muốn chờ triều đình ổn định, tất cả êm xuôi mới về.”

“Nàng không trở lại ta ổn định thế nào?” Dứt lời lại là một nụ hôn trừng phạt, từ mặt đến môi, đến cổ, càn quét không sót chỗ nào.

“Con có khỏe không?” Hấn áp tay lên bụng nàng, bắt mắt nhíu mày: “Sao lại nhỏ thế này, nhất định là tại nàng lười ăn.”

“Lo lắng cho ngài làm sao ăn được.” Hấn còn chưa dứt lời, nàng đã tủi thân ứa lệ, nước nở như mưa.

Hấn lập tức đau lòng không nỡ nói gì nữa, vội vàng giữ mặt nàng,

dè dặt dỗi dành: “Là lỗi của trẫm, để nàng lo lắng. Nàng muốn trừng phạt trẫm thế nào cũng được.”

Cung Khanh đấm hấn liên tiếp mấy quyền, cảm hận: “Sao ngài không gửi chút tin tức gì, làm thiếp lo lắng muốn chết.”

“Lúc đấy Duệ Vương phái người truy sát, tình huống nguy cấp, không thể bại lộ hành tung.”

“Quả nhiên là hấn âm thầm giở trò, thiếp đã cảm thấy ngài gặp nạn ở bờ sông rất kỳ quái.”

“Khi mẫu hậu nhận ta trở về, ta cũng không ngờ phụ hoàng lại đột ngột băng hà, vì thế lúc đầu có chút chủ quan lơ là, sau khi bị phục kích

liền biết phụ hoàng không ổn rồi, vì vậy liền tương kế tựu kế dẫn dụ Duệ Vương động thủ. Xưa nay hẩn giấu mình rất kỹ, nếu không phải phụ hoàng bất ngờ bằng hà, hẩn cũng không dám can rỡ như thế.”

“Thi thể ở bãi đá ven sông là thể nào?”

“Đương nhiên là giả, để mẫu hậu và triều thần hết hy vọng, hẩn tìm một xác chết chuyên về kinh, ta cũng tương kế tựu kế tạm thời để hẩn thực hiện kế hoạch, để vây cánh của hẩn lộ diện toàn bộ, quăng một mẻ lưới hốt trọn.”

“Thật nguy hiểm, may là ngài không có việc gì.”

Hắn ôm nàng vào ngực, dịu dàng nói: “Khanh Khanh, ta gặp nguy hiểm thế nào cũng không sợ, chỉ lo cho nàng. Về đến hoàng cung, vừa nghe nói nàng không ở đây, liền cảm thấy lòng mình trống rỗng.”

Cung Khanh tủi thân nói: “Ngài có biết lý do thiếp đi?”

“Tất nhiên ta biết.” Mộ Thâm Hoảng xiết chặt nàng, hôn lên thái dương nàng, thấp giọng nói: “Khanh Khanh của ta thông minh tinh tế.”

Cung Khanh suy nghĩ một chút, không nói gì nữa, hai người rời biệt trùng trùng, nhất thời nàng không muốn kể ra những hành động quá đáng của Độc Cô Hoàng hậu, dù

sao đây cũng là mẫu hậu của hần.

Mộ Thẩm Hoảng thông minh tinh tường như thế sao không đoán biết ra chuyện, hần cũng không nói gì, chỉ ôm nàng chặt hơn, trầm giọng nói: "Từ nay trở đi đã có ta, sẽ không để nàng phải chịu thêm ảm ức gì nữa."

Cung Khanh vòng tay ôm hần, dừng một chút, hỏi: "A Cử thế nào rồi?"

Mộ Thẩm Hoảng im lặng, ngừng một lát mới nói: "Trước lúc thoái vị, Duệ Vương cố giăng co một phen, mục đích cá chết lưới rách. A Cử bị hần lôi ra để uy hiếp mẫu hậu, trong lúc hỗn loạn chết dưới kiếm

Duệ Vương.”

Cung Khanh nghe mà giật mình, “VẬY CÒN DUỆ VƯƠNG?”

“VỠN NÊN GIAO CHO HÌNH BỘ THẨM VẤN, MẪU HẬU VÌ MUỐN BÁO THÙ CHO A CỬU, ĐÃ TỰ TAY ĐÂM CHẾT DUỆ VƯƠNG.”

Thật đúng là một màn oan oan tương báo nhuộm đầy máu tanh. Nhưng với tính cách của Độc Cô Hoàng hậu mà không tự tay giết Duệ Vương thì cũng vô lý.

“MẪU HẬU VẪN KHỎE CHỨ?”

“A CỬU CHẾT BÀ RẤT ĐAU KHỔ, BỆNH RẤT NẶNG, VÌ THẾ TA MỚI KHÔNG ĐÍCH THÂN ĐẾN ĐỒNG CHÂU ĐÓN NÀNG.”

“Thiếp biết.” Cung Khanh cầm

tay Mộ Thắm Hoảng, nói nhỏ:
"Thiếp đi thăm bà trước đã."

Mộ Thắm Hoảng mỉm cười gật đầu, "Khanh Khanh thật thấu đáo lòng dạ rộng rãi, có phong thái mẫu nghi thiên hạ."

Cung Khanh dí ngón tay vào ngực hẳn: "Bớt phỉnh phờ đi, nói thế nào cũng là mẫu hậu của ngài, thiếp có nghĩa vụ tận hiếu."

Hoàng liền dừng trước cung Khôn Hòa. Mộ Thắm Hoảng đỡ Cung Khanh xuống, chậm rãi đi vào điện Tiêu Phòng.

Trong điện thoảng mùi thuốc.

Độc Cô Hoàng hậu nằm trên giường, thần sắc tiêu tụy bi thương.

“Mẫu hậu.” Mộ Thấm Hoảng đi tới, cầm tay bà ta, nói nhỏ: “Cung Khanh đã về.”

Độc Cô Hoàng hậu từ từ đưa mắt ra, nhìn Cung Khanh.

“Con trở về là tốt rồi.” Dứt lời nhìn bụng nàng, hỏi: “Đứa bé có khỏe không?”

Cung Khanh gật đầu: “Tất cả đều ổn.”

Lúc này, một thiếu nữ đi vào trong điện, nhìn thấy Cung Khanh liền mỉm cười quì xuống: “Thần nữ Trịnh Linh Tuệ thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương.”

Cung Khanh ngẩn ra, nhìn về phía Mộ Thấm Hoảng.

Mộ Thắm Hoảng cười cười: “Đây là con gái của An Tây Đô Hộ Phủ Trịnh Giác Trí.”

Cung Khanh liếc mắt nhìn lại, thất thần một phen, cô gái trước mắt và Kiều Vạn Phương vô cùng giống nhau, mắt ngọc mây ngài, dung mạo diễm lệ, so với Kiều Vạn Phương càng thêm hiên ngang hào sảng.

Chỉ có điều, Mộ Thắm Hoảng lần này về kinh vạn phần mạo hiểm, sao có thể mang theo cả cô gái này? Lòng nàng nghi vấn, trực giác mách bảo có riêng tư gì đó giữa Độc Cô Hoàng hậu và Mộ Thắm Hoảng, mà nàng chưa hề hay biết.

Mộ Thẩm Hoảng cười đưa tay:
“Đứng lên đi.”

“Tạ Hoàng thượng.”

Trịnh Linh Tuệ đứng dậy liền đi tới trước mặt Độc Cô Hoàng hậu, cười nói: “Hôm nay khí sắc biểu cô đã tốt hơn nhiều rồi. Chắc là biết Hoàng hậu nương nương trở về nên vui vẻ.”

Cung Khanh vừa nghe hai chữ “biểu cô” liền thấy kỳ quái. Nhìn lại Trịnh cô nương, cử chỉ tự nhiên hào phóng, không có chút gò bó câu nệ, đối mặt Độc Cô Hoàng hậu rất tự nhiên tùy ý, như thể Độc Cô Hoàng hậu thật sự chỉ là biểu cô mà không phải Độc Cô Hoàng hậu quyền

khuyh một thời.

Mặc dù là đối mặt Mộ Thắm Hoảng, cô ấy cũng cười nói tự nhiên, không có sự rụt rè của thiếu nữ bình thường gặp Hoàng thượng. Cung Khanh mơ hồ cảm giác Trịnh tiểu thư vào cung không đơn giản. Mộ Thắm Hoảng từ An Tây trở về, tại sao lại đưa cô ấy về cùng?

Ra khỏi điện Tiêu Phòng, Cung Khanh liền hỏi: "Tại sao Trịnh tiểu thư lại gọi mẫu hậu là biểu cô?"

Mộ Thắm Hoảng đáp: "Nàng không biết sao, Trịnh Giác Trí là biểu ca của mẫu hậu."

Cung Khanh a một tiếng, cười cười: "Thiếp nào biết. Nói vậy Trịnh

tiểu thư cũng là biểu muội của ngài đúng không?”

Mộ Thâm Hoảng cười: “Khanh Khanh, nàng ghen sao?”

Cung Khanh lườm hăn, hỏi ngược lại: “Ngài nói thử xem?”

Mộ Thâm Hoảng ôm nàng, cười nói: “Khanh Khanh là hậu cung chi chủ, nhất quốc chi mẫu. Không phải người lòng dạ hẹp hòi đến thế.” Vừa nói, vừa cầm tay nàng đi vào ngự thư phòng.

Cung Khanh nửa thật nửa giả cười nói: “Lòng thiếp đặc biệt hẹp hòi hơn người, sau này ngài sẽ biết.”

“Để trẫm xem xem hẹp hòi thế

nào.” Vừa dứt lời, bàn tay đã lần vào áo giở trò xấu xa.

Nàng vội kéo tay hẩn, e thẹn nói: “Đừng, đây là ngực thư phòng.”

Hẩn phớt lờ, đặt nàng ngồi lên đùi, tay lại lần mò. Từ sau khi có thai, nàng đầy đặn hơn trước, bộ ngực căng tròn đầy đà. Hẩn tâm thần xao động, không kiềm chế được đặt nàng lên bàn, giải phóng cho phần ngọc ngà trắng nõn.

Cung Khanh vội vàng đẩy hẩn, nhưng tương tư mấy tháng sao dễ dàng đè nén, nghĩ đến nàng đang có bầu không dám can rỡ, chỉ có thể nhay mút một chút rồi lưu luyến buông tay.

Bầu ngực ngọc ngà lốm đốm dầu hôn, ướt át ửng hồng càng thêm mê người. Cung Khanh nhìn mà ngượng ngùng, vội kéo vạt áo, đứng dậy muốn đi. Bị hấn khiêu khích một phen, nàng cũng bắt đầu có phản ứng. Còn tiếp tục chỉ sợ không dừng được.

Mộ Thẩm Hoảng cười đen tối, kể tai nàng thì thầm: “Khanh Khanh gợi cảm, chờ trẫm giải quyết hết chính sự sẽ thưởng thức.”

Cung Khanh đỏ mặt, dấm hấn mấy cái, ai dè thành tự chui đầu vào lưới, bị hấn giữ tay hôn một hồi lâu mới thoát thân.

Bởi vì Độc Cô Hoàng hậu vẫn còn

dưỡng bệnh, không nên di chuyển, Cung Khanh liền ở lại điện Phượng Nghi, cảnh vẫn như xưa, chỉ thiếu mấy cung nữ nội thị, hỏi ra mới biết liên lụy với Duệ Vương.

Trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, Mộ Thâm Hoảng dùng khí thể lôi đình thay máu triều đình. Những kẻ liên quan đến Duệ Vương đều bị xử lý. Triều thần vốn quen với phong cách ôn hòa của Tuyên Văn Đế, giờ thấy tân đế cứng rắn dứt khoát thì âm thầm kính sợ. Có vị thậm suy đoán, có lẽ đây là một hồi tương kế tựu kế của tân đế, để tuyệt diệt vây cánh Duệ Vương, nhổ cỏ tận gốc.

Sau khi triều đình ổn định, Khâm

Thiên Giám chọn ngày lành cử hành phong hậu đại điển.

Hôm đó khí trời trong xanh, cảnh xuân tươi đẹp. Cung Khanh mặc triều phục bách điều triều phượng, đầu đội mũ vàng cửu phượng hàm châu, được Mộ Thấm Hoảng cầm tay đi lên điện Kim Loan.

Trên bục đá, Lễ Bộ tuyên chỉ, Mộ Thấm Hoảng tự tay ban Hoàng hậu kim ấn bảo sách.

Cung Khanh hai tay tiếp nhận Hoàng hậu kim ấn bảo sách, Mộ Thấm Hoảng cầm tay nàng đứng dậy, kề tai nàng cười nói: "Khanh Khanh, nàng xem, Thuần Vu Thiên Mục không nói sai về mệnh mầu

nghi thiên hạ, đã ứng nghiệm rồi.”

Cung Khanh mỉm cười không nói, thật giả thế nào chỉ hần và Thuần Vu Thiên Mục biết.

Sau đó, trăm quan tham kiến, mệnh phụ triều bái. Xong hết lễ nghi, đế hậu đi yết thái miếu, Cung Khanh mệt đến không nói được gì. Mộ Thâm Hoảng đau lòng không thôi, liền bảo nàng về nghỉ ngơi một lúc hãy đi bái kiến Độc Cô Thái hậu.

Cung Khanh lắc đầu, Độc Cô Thái hậu là người thế nào nàng biết rất rõ, liền xốc lại tinh thần đến tẩm cung Độc Cô Thái hậu.

Độc Cô Thái hậu nghe tiếng pháo của phong hậu đại điển, lòng ngậm

ngùi nhớ lại lúc mình được phong hậu, chồng con đủ đầy, bao người kính trọng, chớp mắt đã bơ vơ thế này. Cung điện ở đã hai mươi năm giờ cũng phải nhường lại tân Hoàng hậu. Hụt hẫng tê tái mà không thể biểu lộ mảy may, ngược lại còn phải tươi cười đối diện với hoàng đế và tân Hoàng hậu.

“Cung Thọ Hòa đã sắp xếp thỏa đáng, ngày mai ta sẽ chuyển qua đó. Điện Tiêu Phòng này cho người sửa sang lại một phen.”

Cung Khanh nói: “Mẫu hậu không vội.”

Độc Cô Thái hậu đáp: “Sao có thể không vội, còn ở lại chỉ sợ có kẻ

gièm pha.”

Lúc này, Trịnh Linh Tuệ dâng lên một chén trà sâm.

Độc Cô Thái hậu tiếp nhận, hỏi Mộ Thâm Hoảng: “Tình hình ở An Tây thế nào rồi?”

“Cao Xương Vương đã dâng thư hàng.”

Trịnh Linh Tuệ vừa nghe liền vui vẻ nói: “Thật hay quá.”

“Trịnh Giác Trí lập công lớn, Hoàng thượng định phong thưởng thế nào?”

Độc Cô Thái hậu đã hết mọi hy vọng với nhà họ Tiết, mặc dù Độc Cô Đạc thừa kế tước Định Viễn Hầu, nhưng năng lực có hạn, không phải

người gánh vác nghiệp lớn. Bà ta nghĩ tới nghĩ lui, giờ muốn gây dựng phe cánh chỉ có thể dựa vào biểu huynh Trịnh Giác Trí.

Mộ Thắm Hoảng cười nói: “Phong thưởng thế nào nhi thần xin theo ý mẫu hậu.” Dứt lời liền cùng Cung Khanh cáo lui, muốn Cung Khanh về nghỉ ngơi cho sớm.

Đế hậu đi rồi, Độc Cô Thái hậu cầm tay Trịnh Linh Tuệ, nói nhỏ: “Tuệ nhi, nếu bảo con ở lại trong cung cùng biểu cô, con có bằng lòng hay không?”

Trịnh Linh Tuệ đỏ mặt, cúi đầu không nói. Đối diện với ngoại hình phong thái của Mộ Thắm Hoảng

hiếm có thiếu nữ nào lại không xiêu lòng. Trịnh Linh Tuệ cũng đoán được Độc Cô Thái hậu bảo cô ấy theo Mộ Thâm Hoảng về kinh là có ý tứ.

Độc Cô Thái hậu nói: “Con đã bằng lòng, để ta tìm lúc thích hợp nói với Hoàng hậu.”

Sức khỏe Độc Cô Thái hậu dần khởi sắc, nhưng tinh thần vẫn sa sút như cũ. A Cửu chết khiến bà ta như mất một nửa hồn phách, thuốc không chữa được tâm bệnh. Ngày đấy vì bảo vệ A Cửu, bà ta đã gạt mẹ con Cung Khanh qua một bên, giờ A Cửu chết, Cung Khanh lại bình yên vô sự, mỗi ngày thấy Cung

Khanh thỉnh an lại nhớ đến A Cửu, lòng nhức nhối khó chịu.

Sự có mặt của Trịnh Linh Tuệ bổ sung chỗ trống của A Cửu, trở thành niềm an ủi với Độc Cô Hoàng hậu. Con người cô ấy hoạt bát nhanh nhẹn, có sự cởi mở của thiếu nữ tái ngoại, lại bởi vì là cháu họ của Độc Cô Thái hậu, càng thêm thân thiết hơn người.

Độc Cô Hoàng hậu đối với Trịnh Linh Tuệ thân thiết hiền hòa, đối với Cung Khanh lạnh nhạt khách sáo. Sự tương phản rất rõ ràng, Cung Khanh biết vĩnh viễn cũng không được Độc Cô Hoàng hậu đối đãi hết lòng cùng sinh cùng tử như

trong khốn cảnh nữa, Độc Cô Hoàng hậu cũng không coi nàng là người trong nhà. Trịnh Linh Tuệ chỉ là cháu gái họ mười mấy năm không gặp, nhưng vẫn cứ thân thiết hơn đứa con dâu là nàng.

Nhìn thái độ Độc Cô Thái hậu dành cho Trịnh Linh Tuệ, trực giác Cung Khanh mách bảo có ẩn ý sau những hành động đó.

Quả nhiên, vào lễ hội hoa, Độc Cô Thái hậu làm cung yến cho Trịnh Linh Tuệ, cố ý gọi Mộ Thâm Hoảng và Cung Khanh đến dự.

Trong tiệc, Độc Cô Thái hậu lại bảo Trịnh Linh Tuệ treo đèn ước nguyện lên cây.

Trịnh Linh Tuệ hôm nay đặc biệt tươi tắn hoạt bát. Dưới ánh nền lung linh, gò má ửng hồng, ánh mắt ướn át.

Độc Cô Thái hậu cười nói: “Treo đèn ước nguyện vào lễ hội hoa rất linh nghiệm, hoa thần nhất định sẽ tìm cho con một lang quân như ý.”

Trịnh Linh Tuệ đỏ mặt thẹn thùng.

Độc Cô Thái hậu nhìn Mộ Thắm Hoảng, lại cười nói: “Hoàng thượng, giờ Hoàng hậu đang có bầu, con không người hầu hạ, ai gia nghĩ nên để Linh Tuệ bên cạnh con.”

Mộ Thắm Hoảng ngẩn ra.

Cung Khanh đã chuẩn bị tâm lý

từ lâu, nghe xong còn thấy nhẹ lòng hơn, im lặng nhìn Mộ Thâm Hoảng, xem xem hẳn sẽ trả lời thế nào.

Mộ Thâm Hoảng nhíu mày đáp: “Mẫu hậu, con bận rộn chính sự, không có thời gian quan tâm đến hậu cung, có lẽ nên chọn cho Linh Tuệ một đám tốt cho thỏa đáng.”

Độc Cô Thái hậu không vui nói: “Nếu có thể lo lắng cho Hoàng hậu thì thêm một Linh Tuệ không phải nhiều. Con thân là hoàng đế, khai chi tán diệt cho hoàng thất là nhiệm vụ hàng đầu. Thêm mấy tần phi, có gì không thể?”

“Hậu cung nhi tử có Hoàng hậu là đủ rồi.”

Trịnh Linh Tuệ vừa nghe liền biến sắc, xấu hổ lúng túng.

Độc Cô Thái hậu càng không vui: “Chẳng lẽ là Hoàng hậu không đồng ý?”

Cung Khanh đứng dậy nói: “Đúng là thần tước không đồng ý.”

Độc Cô Thái hậu ngẩn ra, hoàn toàn không ngờ Cung Khanh lại dám trả lời như thế.

Cung Khanh lại nói: “Hoàng thượng đã giao hẹn cùng thần tước, đời này kiếp này hậu cung chỉ có một mình thần tước.”

Mộ Thẩm Hoảng cầm tay nàng, nói với Độc Cô Thái hậu: “Không sai, đúng là nhi tử đã thề với nàng,

mong mẫu hậu sau này không cần bận tâm tới chuyện hậu cung của nhi tử nữa.”

Độc Cô Thái hậu vừa nghe liền vội nói: “Lần này con gặp chuyện không may, ai gia lo lắng hãi hùng, chỉ hận đã không sinh thêm mấy người con trai. Đề nghị con bổ sung hậu cung, cũng chỉ là suy nghĩ cho hoàng tộc, con thân là hoàng đế, chẳng lẽ không biết lợi hại trong chuyện này ”

“Hậu cung phụ hoàng cũng chỉ có một mình mẫu hậu. Tại sao mẫu hậu không tìm cho phụ hoàng thêm mấy phi tần?”

“Ngươi!” Độc Cô Thái hậu giận

đến phát run, nghẹn lời.

Mộ Thẩm Hoảng dịu giọng: “Mẫu hậu chớ giận. Hôn sự của Linh Tuệ, nhi tử đã chọn được người thích hợp. Người này mưu dũng song toàn, tài trí hơn người, trong loạn Duệ Vương, đã lập công lớn khi bảo vệ Khanh Khanh và hậu duệ hoàng tộc, trăm đã phong hấn là An Quốc Tướng quân.”

Cung Khanh mỉm cười, “Không sai, Linh Tuệ biểu muội và Y Tướng quân đúng là một đôi người ngọc.”

Hai người kẻ xướng người họa, trong nháy mắt liền an bài hôn sự của Trịnh Linh Tuệ, Độc Cô Thái hậu mục đích không thành, trong

lòng vừa hận vừa tức, nhưng không thể làm gì được. Nhìn sự đối xử thâm tình chân thành của con trai dành cho Cung Khanh, chỉ cảm thấy chói mắt khó chịu.

Đã có khúc mắc thì khó tiêu trừ. Độc Cô Thái hậu vẫn chưa quên cuộc nói chuyện hôm cung biến. Bà ta cũng biết đã trải qua hồi khắc khẩu kia, Cung Khanh tuyệt đối không đối xử chân thành với mình nữa, vì thế mới vội vã muốn tìm một người mình có thể tin đặt vào hậu cung. Không ngờ con trai thẳng thắn cự tuyệt, hôm sau liền ban hôn cho Trịnh Linh Tuệ.

Hôn sự của Y Bằng Cử và Trịnh

Linh Tuệ tổ chức vô cùng náo nhiệt.

Đế hậu đích thân tới Y phủ chủ trì hôn lễ, có thể nói vinh quang vô thượng.

Trịnh Linh Tuệ là một cô gái thông minh, tính tình rộng rãi, vui vẻ đi lấy chồng, không chút ảm ức. Cô ấy vốn là con nhà tướng, từ nhỏ đã ái mộ võ tướng, Y Bằng Cử tuần tú cao lớn, rất hợp nguyện vọng của cô ấy.

So với bị Độc Cô Thái hậu gượng gạo nhét vào giữa Mộ Thẩm Hoảng và Cung Khanh làm một phi tần đáng ghét, kết cục này đúng là hoàn mỹ không thể chê được.

Cung Khanh nhìn đôi tân lang tân

nương, vừa cao hứng vừa khổ sở, bởi vì còn một đôi tình nhân khác đang bị nhốt ở Hình Bộ.

Rời khỏi Y phủ, Cung Khanh liền nói với Mộ Thâm Hoảng: “Hoàng thượng định khi nào thả Mộ Linh Trang và Thâm Túy Thạch.”

Mộ Thâm Hoảng đau đầu chống tay lên trán, day huyệt thái dương đáp: “Mẫu hậu không chịu nhượng bộ.”

“A Cửu chết đã nhiều ngày, mẫu hậu cũng nên buông tay. Mấy ngày nay, tìm lúc bà cao hứng Hoàng thượng nên nhắc lại.”

Mộ Thâm Hoảng đưa tay vỗ về bụng Cung Khanh, gật đầu nói:

“Được.”

Ba ngày sau, Trịnh Linh Tuệ cùng chồng tới thỉnh an Độc Cô Thái hậu. Độc Cô Thái hậu nhìn dáng vẻ tươi tắn tâm hồn của Trịnh Linh Tuệ, cũng chỉ có thể tiếc nuối trong lòng, cười nói cùng cô ấy.

Lúc này, Mộ Thấm Hoảng cùng Cung Khanh đến thỉnh an Độc Cô Thái hậu. Trịnh Linh Tuệ tham kiến đế hậu xong liền cùng Y Bằng Cử xuất cung.

Thấy Độc Cô Thái hậu có vẻ cao hứng, Mộ Thấm Hoảng liền nói: “Mẫu hậu, Hình Bộ đã tra rõ, Mộ Linh Trang và Thấm Túy Thạch không hề hay biết hay can dự với

chuyện Duệ Vương làm phản, nhi tử nghĩ nên thả hai người.”

Độc Cô Thái hậu vừa nghe liền sa sầm nét mặt: “Duệ Vương giết em gái của con, con cũng nên giết em gái của hắn mới đúng, giờ còn muốn thả người. Con làm thế có phải với A Cửu không?”

“Mẫu hậu, cái chết của A Cửu không liên quan với Linh Trang, hơn nữa cô ấy đã bị bãi hàm Quận chúa, chỉ là thường dân, vây cánh Duệ Vương nhi tử sẽ không bỏ qua, nhưng không thể lạm sát người vô tội.”

“Chỉ Mộ Chiêu Luật chết đi không giải được mối hận trong lòng ta,

phải bắt Thẩm Túy Thạch và Mộ Linh Trang chôn theo A Cửu.”

Cung Khanh lên tiếng: “Mẫu hậu, Mộ Linh Trang đã là vợ của Thẩm Túy Thạch, không còn là Quận chúa từ lâu, khẩn cầu mẫu hậu niệm tình Thẩm Túy Thạch từng có ơn với con, thả vợ chồng hẳn.”

Độc cô Thái hậu vẫn luôn canh cánh chuyện Cung Khanh xuất cung một mình, đang lúc lửa giận dâng lên, liền không nghĩ mà nói luôn: “Người không biết xấu hổ sao, người xuất cung một mình, đi tìm Thẩm Túy Thạch nương tựa, truyền ra ngoài thì vẻ vang lắm sao? Mấy ngày người ở Đồng Châu, ở cùng

ngõ với Thẩm Túy Thạch, chuyện thương phong bại tục như thế, sao dám lộ ra? Giờ còn muốn rêu rao hãnh là ân nhân của người, thật là thiếu suy nghĩ.”

Cung Khanh biến sắc, giận đến cắn môi. Hoàn toàn không ngờ Độc Cô Thái hậu có thể nói thế.

“Mẫu hậu nói thế sai rồi, lý do gì khiến con phải rời cung mẫu hậu rất rõ. Vì A Cửu, mẫu hậu gạt mẹ con con qua một bên không để ý, cũng gạt cả Hoàng thượng qua một bên.”

Độc Cô Thái hậu vừa nghe Cung Khanh vạch trần thì sợ con trai khúc mắc với mình, liền chặn lời: “Là người tự mình rời kinh, ta không

cấm cản gì. Sau khi người đi, ta lập tức phái Độc Cô Đạc đi tìm người, sợ người gặp bất trắc, ai ngờ người lại đi tìm Thẩm Túy Thạch nương tựa.”

Cung Khanh giận mà nói: “Mẫu hậu, con làm việc quang minh lỗi lạc, có Y Bằng Cử và mọi người làm chứng.”

Độc Cô Thái hậu cười lạnh: “Vậy lúc người bị Duệ Vương áp giải đến biệt viện của hắn, ở đó xảy ra chuyện gì, kẻ nào làm chứng?”

Chương 70 – Hạnh phúc viên mãn

Cung Khanh giận đến tái mặt, đứng dậy bỏ đi.

Mộ Thấm Hoảng bị chọc giận, đứng dậy nói: “Mẫu hậu, chuyện này đừng bao giờ nhắc lại nữa. Trẫm tin tưởng Hoàng hậu.”

Độc Cô Thái hậu nói: “Ta không quan tâm, tóm lại không thể thả Mộ Linh Trang, ta muốn nó và Thấm Túy Thạch chết trước mộ A Cửu.”

Mộ Thấm Hoảng không để ý tới Độc Cô Thái hậu, ra khỏi điện Tiêu Phòng. “Khanh Khanh.” Mộ Thấm Hoảng đuổi theo Cung Khanh, nói nhỏ: “Mẫu hậu nói chưa suy xét, nàng chớ để trong lòng.”

“Thiếp quang minh chính đại, vì bảo vệ đứa con trong bụng mà lao tâm khổ tứ, giờ còn bị làm nhục thế

này.” Cung Khanh rưng rưng lệ, gạt tay Mộ Thắm Hoảng.

Mộ Thắm Hoảng vội vàng ôm nàng, dịu dàng nói: “Khanh Khanh, ta tin nàng.”

Cung Khanh tức giận khó chịu, không nói tiếng nào về tấm cung.

Mộ Thắm Hoảng gạt chính sự qua một bên, đi theo dỗ dành.

“Khanh Khanh tốt, là lỗi của ta, nàng muốn trút giận thế nào cũng được, đừng để bản thân bực tức.”

“Khanh Khanh tốt, giờ nàng đang có bầu, không cần đi thỉnh an mẫu hậu, chờ sinh xong nói tiếp được không?”

Cung Khanh không nói lời nào,

mặt lạnh tanh.

Mộ Thắm Hoảng dõ dằn đến vã mồ hôi.

Một hồi lâu sau nàng mới bĩu môi nói: “Ngài thả Mộ Linh Trang và Thắm Túy Thạch thiếp mới hết giận.”

“Tất nhiên sẽ thả, nàng yên tâm.” Mộ Thắm dùng ngón tay xoa môi nàng, cười nói: “Khanh Khanh ngoan, để ta hôn.”

“Không.” Nàng quay phắt mặt đi, tuyệt tình đưa lưng về phía hắn.

Hắn cũng không dám ép buộc, không thể làm gì khác hơn là rụt rè cười nói: “Được được, tất cả đều theo ý Khanh Khanh.”

Mộ Thẩm Hoảng nói là làm, lập tức thả Mộ Linh Trang và Thẩm Túy Thạch, còn phục chức cho Thẩm Túy Thạch.

Sau khi Độc Cô Thái hậu biết chuyện tất nhiên là đại náo một phen, Mộ Thẩm Hoảng hoàn toàn không lay chuyển, mặc cho Độc Cô Thái hậu âm ỉ thế nào cũng không đổi ý. Sau khi đặng cơ tác phong của hãn khác hãn ngày còn là Thái tử.

Độc Cô Thái hậu biết, bản thân không còn khả năng tác động đứa con trai này nữa. Hãn hôm nay đã là hoàng đế ở trên vạn người nói một không có hai, không phải Thái

tử địa vị cao nhưng không có thực quyền.

Thời gian như thoi đưa, thoáng cái đã hết xuân sang hè, Cung phủ truyền tin Cung phu nhân đã sinh con trai. Cung Khanh vui đến mức đòi vắc bưng bầu đi thăm mẫu thân.

Mộ Thảm Hoảng giờ đã cẩn thận ở mức 120%, chỉ hận không thể đặt nàng trong lòng bàn tay, sao yên tâm để nàng xuất cung, khổ sở thuyết phục nàng chờ đến ngày đầy tháng, sẽ đón Cung phu nhân và con trai vào cho nàng gặp.

Cung Khanh không muốn chờ đến lúc đấy, tức giận không chịu ăn cơm.

Mộ Thẩm Hoảng hoảng đến long nhan thất sắc, vội an bài Hoàng hậu quy tỉnh ⁽³⁰⁾, lúc này nếu Hoàng hậu nương có muốn hái sao trên trời, hăn cũng sẽ hái cho bằng được.

(30) về nhà thăm cha mẹ

Cung phủ tuy không xa hoàng cung, nhưng đoàn nghi thức trùng điệp, mất một canh giờ mới đến. Cung Cẩm Lan đi canh hoàng lăng theo di mệnh của Tuyên Văn Đế, Cung phu nhân cũng đi theo hơn nửa năm, gần ngày sinh mới về Cung phủ.

Từ khi Cung Khanh gả vào hoàng cung, đây là lần đầu tiên về nhà, không có gì thay đổi trừ việc thêm

một đê đê bảo bối.

Cung Khanh vốn tiếc nuôi vì không có anh chị em gì, cũng biết phụ thân luôn mong mỗi một đứa con trai kế thừa hương khói, vì thế đối với đê đê chưa gặp mặt cũng chiều vô hạn.

Cung phu nhân vừa sinh con không tiện ra ngoài tiếp giá. Cung Khanh đi thẳng vào Cung phủ, xuyên qua phòng khách hoa viên, đến phòng ngủ của Cung phu nhân.

Chưa vào đến trong phòng đã nghe thấy một tiếng khóc vang dội.

Vân Hủy và Vân Diệp đều vui mừng nói: "Chỉ nghe cũng biết tiểu thiếu gia rất mạnh khỏe."

“Nhất định là trắng trẻo bụ bẫm.”

Cung Khanh vào phòng, nhũ mẫu nha hoàn đang vây quanh trước giường Cung phu nhân.

“Mẫu thân.”

Cung phu nhân nhìn thấy con gái đang mang bụng bầu sáng giọng: “Con đúng là nộn nóng.”

Cung Khanh cười đi tới, bên cạnh Cung phu nhân là một đứa trẻ trắng trẻo bụ bẫm nằm trong tã.

Mặc dù mới chào đời năm ngày, nhưng đã nhìn ra ngũ quan đường nét trên mặt đều kế thừa vẻ đẹp của Cung phu nhân, tương lai nhất định cũng là một họa thủy.

Cung Khanh vuốt ve khuôn mặt

và bàn tay béo mập của đệ đệ không muốn rời tay, vui mừng nói: “Cha chắc vui đến mất ngủ.”

“Tất nhiên, đời này hẳn không còn gì tiếc nuối.”

“Đệ đệ tên gì vậy ạ?”

Cung phu nhân khẽ mỉm cười, dừng một chút nói: “Tên Dự.”

“Cung Dự, tên này rất hay. Là phụ thân đặt ạ?”

Cung phu nhân cười nói: “Ta vất vả mang nặng đẻ đau, đương nhiên là do ta đặt.”

Cung Khanh sùng ái lắc lắc tay tiểu đệ đệ, nói bằng giọng trù mẫn: “A Dự mau lớn, tỷ tỷ muốn đệ thành người sung sướng tiêu dao nhất

kinh thành.”

Một tháng sau, đến lượt Cung Khanh lâm bồn.

Sáng sớm, Mộ Thâm Hoảng đã rối loạn như ma làm, đứng ngồi không yên. Cung Khanh vừa đau bụng, hần đã tái mặt, lập tức nói: “Mau... mau gọi người đến.”

Cung phu nhân đã sinh được một tháng, rất không yên lòng con gái sinh con lần đầu, liền vào cung. Thấy dáng vẻ thất kinh của Mộ Thâm Hoảng, bà rất tức cười: “Hoàng thượng tạm thời đi ra ngoài đi, phụ nữ sinh con lần đầu sẽ phải đau đẻ suốt một ngày, giờ còn quá sớm, Hoàng thượng còn gì cần làm

thì đi làm đi. Đừng ở đây cho thêm phiền.”

Bị hạ lệnh trục khách Hoàng thượng có phần lúng túng, nhưng lại không nỡ đi. Liên tản bộ bên ngoài cung thất, sau vài vòng lưng cũng tím xanh vì tự tay véo vào.

Đến xế chiều, Cung Khanh càng lúc càng đau hơn, thời gian giữa mỗi cơn gò cũng ngắn lại, nàng đau không chịu nổi phải khóc ra tiếng.

Cung phu nhân đau lòng không thôi, vừa cầm tay con gái vừa trấn an.

Kẻ đầu sỏ nghe thấy thì nhúu chặt lông mày, xiết tay muốn gãy.

Cung phu nhân dù liên tục nói

không sao, nhưng lòng cũng rất lo lắng. Dù sao Cung Khanh chỉ mới mười tám tuổi, eo lại nhỏ, sinh con sẽ rất mất sức. Con gái vốn được nâng niu trong lòng bàn tay, đã bao giờ phải chịu vất vả đau đớn thế này.

Nhìn con gái đau đớn, Cung phu nhân đau đứt ruột đứt gan, Hoàng thượng thì sắp phát điên.

Đến tận lúc hoàng hôn, đứa trẻ mới ra khỏi bụng mẹ cất tiếng khóc chào đời.

Nghe thấy tiếng khóc, Hoàng thượng chờ đến mức sắp đứt ruột đứt gan chạy vội đến, hỏi: "Hoàng hậu thế nào rồi?"

“Hồi bẩm Hoàng thượng, nương nương mẹ tròn con vuông, sinh một Công chúa.”

Hoàng thượng che ngực, yên lặng niệm A Di Đà Phật, lúc này mới vui rạo rức nói: “Bế Công chúa ra đây cho trẫm nhìn một chút.”

Cung phu nhân ở trong nghe thế cười phì: “Chưa thấy người cha nào nôn nóng thế.”

Mấy mama tắm cho tiểu Công chúa rồi quấn tã. Cung phu nhân tự tay bế ra phòng ngoài đưa cho Mộ Thẩm Hoảng.

Hoàng thượng liền đưa tay tiếp nhận.

Cung phu nhân nhíu mày, “Tay

Hoàng thượng run thễ, cẩn thận
đừng làm rơi em bé.”

Hoàng thượng vội vàng thu tay
vào người, vén tã xem con gái.

Dù trẻ con mới sinh nhắm mắt,
nhưng đôi mắt tạo thành hai đường
cong rất đẹp, có thể thấy tương lai
đó sẽ là một đôi mắt đẹp, da thịt
trắng hồng như cánh hoa, đôi môi
nhỏ nhắn nũng nịu rất giống Cung
Khanh.

Hoàng thượng nhìn không chớp
mắt, cười đến híp mắt: “Khả ái lắm,
đáng yêu lắm.”

Cung phu nhân lại cười phì,
Hoàng thượng trước giờ luôn có
dáng vẻ anh minh thần vũ tựa trích

tiên, giờ cười ngổ khiến bà nhìn mà tức cười.

Đúng lúc đấy, Cung Khanh yếu ớt lên tiếng: “Mẫu thân, con cũng muốn nhìn.”

Cung phu nhân cười bẽ Công chúa đi vào: “Mẹ chưa kịp nhìn đã bị cha giành trước.”

Cung Khanh mệt mỏi, người ướp nhẹp mồ hôi, bà đỡ thay trang phục cho nàng, lau khô tóc rồi mới đặt tiểu Công chúa bên cạnh nàng.

Cung Khanh nhìn thấy con liền cảm thấy vất vả đau đớn thế nào cũng đáng giá.

Cung phu nhân vui vẻ nói: “Tiểu nha đầu trắng trẻo khả ái, tương lai

nhất định là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.”

Làm mẹ có gì vui bằng người khác khen con mình, Cung Khanh vui như mở cờ. Âu yếm bàn tay bé nhỏ của con, lòng ngọt như mật.

“Hoàng thượng, ngài không thể vào được.”

Kết quả không ai ngăn được Hoàng thượng, chính xác là không ai dám cản Hoàng thượng, Mộ Thẩm Hoảng vội vã đi tới bên giường.

Cung phu nhân rất thức thời đứng dậy, tặng lại chỗ ngồi cho Hoàng thượng.

“Khanh Khanh, nàng vất vả rồi.”

Mộ Thẩm Hoảng vuốt ve mặt Cung Khanh, vạ phần thương xót.

“Đáng tiếc chỉ là một Công chúa.”

“Trẫm thích con gái.”

Cung Khanh dẫu môi: “Đừng để mẫu hậu nghe thấy. Không biết bà đang thất vọng thế nào.”

Mộ Thẩm Hoảng kể tai nàng cười khẽ: “Chúng ta cố gắng lần sau. Ngày tháng còn dài, nàng muốn sinh bao nhiêu phu quân đều thỏa mãn nàng.”

Cung Khanh đỏ mặt, sẵn giọng: “Ngài mau đi ra.”

“Để trẫm ngắm Công chúa của chúng ta đã.” Mộ Thẩm Hoảng cầm

tay con gái, trù mẫn nói: “Doanh nhi, gọi phụ hoàng.”

Cung phu nhân và Cung Khanh đều phải cười phì. Có người cha nào nóng lòng thế chứ.

Hoàng thượng cười bồi rồi hai tiếng, lưu luyến rời đi.

Độc Cô Thái hậu nghe nói Cung Khanh sinh Công chúa, lòng hân hoan tiêu tan quá nửa.

Triệu Quốc phu nhân vào cung chúc mừng, Độc Cô Thái hậu hậm hực nói: “Không phải hoàng tử, có gì mừng để chúc.”

“Hoàng hậu còn trẻ, sinh hoàng tử chỉ là chuyện sớm muộn.”

“Ai gia càng ngày càng cảm giác

được một điều, sinh càng nhiều con trai càng tốt. Hương Uyển Ngọc khi nào sinh?”

“Hai tháng nữa.”

Độc Cô Thái hậu gật đầu: “Mong là con trai.”

Đầy tháng Mộ Doanh, Mộ Thấm Hoảng đại xá thiên hạ. Tổ chức đại yến quần thần ở Sương Xuân Uyển, cho các quan nghỉ ba ngày.

Cung Khanh lén hỏi: “Có phô trương quá không?”

“Trăm luống tuổi mới có con gái rườ, vui thế có gì lạ?”

Cung Khanh phì cười, “Hoàng thượng luống tuổi rồi sao?”

“Nàng tra sử đời trước đi, hoàng

đế bằng tuổi trăm con trai đã biết đi từ lâu rồi.”

Cung Khanh cười không dừng được: “VẬY TẠI SAO NGÀI...?” Nàng ngượng không dám hỏi hết câu.

Hắn cười: “Không phải là vì chờ nàng sao, vì nàng mà thủ thân như ngọc.”

Nàng cười tươi như hoa, “Không tin.”

Hắn kề má nàng thăm thì: “Tối nay được không?”

Nàng đỏ mặt, đẩy hắn: “Không được.”

“Khanh Khanh tốt, trăm kìm nén cả mười tháng rồi. Nàng xem đi.”

“Không ... ” nàng đẩy hắn xa hơn,

nheo mắt cười: “Hoàng thượng kìm nén được cả hai mươi năm, mười tháng có là gì.”

“Khanh Khanh tốt, xin nàng.” Hấn đặt nàng lên giường, đáng tiếc dụ dỗ thế nào nàng cũng chỉ cho hấn thân mật bên ngoài.

Mộ Thẩm Hoảng vừa yêu vừa hận, nhay cắn nàng mấy cái mới buông tha.

“Được, hai tháng nữa, Doanh nhi làm trăm ngày, chờ xem trăm xử lý nàng thế nào.”

Cung Khanh cười khanh khách: “Ai thèm sợ ngài.”

Chớp mắt đã đến ngày Mộ Doanh tròn trăm ngày, trong cung lại là

một phen ăn mừng.

Nghĩ đến lời Mộ Thắm Hoảng hôm đây thảng, Cung Khanh cũng đặc biệt điểm trang chờ hẵn. Ai ngờ đến lúc lên đèn vẫn không thấy bóng dáng hẵn. Phái người đi đánh tiếng, lại được bẩm báo là Hoàng thượng vì làm tiệc trăm ngày cho Công chúa, còn chính sự chưa xử lý xong, mời nương nương nghỉ ngơi trước.

Cung Khanh nghe thế vừa tức vừa cười. Chiêu hay không sợ nhảm, Hoàng thượng ngài có một chiêu vờ lui để tiến này dùng đi dùng lại.

Vì vậy, khuya hôm đó, Hoàng

hậu nương nương tự mình mang đồ ăn khuya cho Hoàng thượng.

Lý Vạn Phúc đứng trước ngự thư phòng, vừa thấy phượng giá của Hoàng hậu nương nương, liền định đi vào bẩm báo. Cung Khanh đưa tay ra hiệu, cười lắc đầu.

Lý Vạn Phúc liền thức thời thôi lui, vén rèm cho Hoàng hậu nương nương.

Cung Khanh lặng lẽ tiến tới, thấy Hoàng thượng một tay chống cằm, một tay gõ long án, tấu chương chồng chất trước mắt, đáng tiếc Hoàng thượng không yên lòng, đọc chậm đến kinh người.

Cung Khanh âm thầm buồn cười,

Hoàng thượng dùng đi dùng lại một chiêu sao, tốt xấu gì cũng nên thay đổi đi chứ.

Rón rén tới gần, Cung Khanh dịu dàng lên tiếng: "Hoàng thượng."

Mộ Thâm Hoảng ngẩng đầu, trong mắt hiện vẻ vui mừng, "Khanh Khanh sao nàng lại tới?"

Cung Khanh đặt đồ ăn khuya lên bàn, cố ý xoay người định đi: "Hoàng thượng không muốn thần thiếp đến vậy thần thiếp cáo lui."

"Đừng đi." Hấn đi tới ôm nàng. "Khanh Khanh tốt thật thấu hiểu lòng người." Hấn cười xấu xa đặt nàng lên long án.

"Khanh Khanh đã lâu không bón

cho trẫm.”

Cung Khanh không thể làm gì khác hơn là mở hộp thức ăn dùng thìa bón cho hần.

Hần nhíu mày: “Không phải thế này.” Dứt lời, dùng môi cọ cọ môi của nàng, dụng ý không cần nói cũng biết.

“Hoàng thượng thật kén cá chọn canh.” Cung Khanh không thể làm gì khác hơn là ngậm một miếng, thẹn thùng bón cho hần.

Xong hết, Cung Khanh đỏ mặt nhìn hần: “Hoàng thượng ăn no chưa?”

Hần cười quỷ quái: “Càng đói hơn.” Dứt lời dè nàng xuống long

án, cúi đầu hít người ở cổ. “Khanh Khanh thơm quá. Xiêm y này đẹp lắm, cố ý mặc cho trẫm xem đúng không?”

Xiêm y này là mới may, cổ thấp eo cao, phô bày bộ ngực đầy đà của nàng. Nàng vừa nghe liền đỏ mặt, thật oan uổng, nàng không hề cố ý mặc thế này quyến rũ hấn. Là sau khi sinh ngực to hơn, vì thế may mấy bộ xiêm y mới, trong đó thích nhất là bộ xiêm y màu yên chi này, cố ý mặc vì hôm nay là trăm ngày Doanh nhi.

Hấn tháo thắt lưng nàng, giải thoát cho bầu ngực tròn đầy, “Chỗ này của Khanh Khanh càng ngày

càng đẹp." Sau mấy phen thân mật, nàng thở gấp, dịu dàng nói: "Đừng, đừng ở chỗ này."

Hắn cười: "Trên long án sinh long tử thì thế nào?"

"Ngài..." nàng thấy hắn có vẻ muốn làm tại chỗ, cuống lên nghĩ cách thoát thân.

Hắn làm sao chịu thả, nhấc chân nàng áp sát.

Chỉ nghe roẹt một tiếng, váy đã bị hắn xé. Nàng thật sự buồn bực không thôi, ngày đó bị hắn xé váy, hôm nay chuyện xưa tái diễn, bệnh cũ của hắn lại tái phát rồi.

Hắn vừa xé váy, vừa cười nham nhở: "Váy này quả nhiên hay lắm,

đa tạ ý tốt của Khanh Khanh.”

Hắn nói như thế nàng cố ý mặc bộ này để hấn xé, nàng vừa xấu hổ vừa tiếc bộ xiêm ý mới, sẵn giọng: “Hoàng thượng xé rách rồi lát nữa thiếp về thế nào.”

“Trẫm bế nàng về.” Quá muộn để dừng lại, hấn không thể chờ đợi thêm nữa. Nàng đã lâu không làm chuyện ân ái, bị xâm nhập bất ngờ, khẽ thốt ra tiếng.

Hấn làm thật chậm, từ từ tiến vào, hai người đều hít vào một hơi. Chịu khổ mấy tháng, khó mà kìm nén thêm nữa, đã bắt đầu là không thể dừng, tấu chương giá bút đều bị rơi la liệt dưới sàn.

Giá nển lung lay, hấn vươn tay cầm giá nển nhân tiện nhìn nàng cho rõ.

Da thịt như bạch ngọc, ửng sắc hồng nhạt, đầy đà đầy đặn, khiến người khác huyết mạch trào dâng, xưa nay nàng vốn thẹn thùng, chỉ có thể ẩn ái trong bóng tối, giờ được nhìn nàng rõ ràng, uyển chuyển dưới thân hấn, vẻ mặt kiều diễm ước át, thật là hồn xiêu phách lạc, thiên sinh mị cốt.

Càng làm càng ham muốn, hành hạ nàng khoảng nửa canh giờ hấn mới buông tha. Mỹ nhân mềm nhũn như không xương, da thịt lấm tẩm dầu hôn, như hoa anh đào rụng trên

tuyệt.

Hắn thoả mãn giờ giá nển, muốn nhìn nàng rõ hơn. Cung Khanh xấu hổ giờ chân đá giá nển, trong điện liền tối om.

Mộ Thẩm Hoảng cười nói: “Khanh Khanh đá giỏi lắm.”

Cung Khanh vội nói: “Hoàng thượng nhanh thắp đèn, Lý Vạn Phúc thấy đèn tắt nhất định sẽ đi vào.”

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy tiếng Lý Vạn Phúc: “Hoàng thượng, Hoàng thượng.”

Mộ Thẩm Hoảng cất cao giọng nói: “Không có việc gì.”

Trong yên tĩnh, chỉ nghe sột soạt

không biết là tiếng gì.

Lý Vạn Phúc xoa lỗ tai, Hoàng thượng, nô tài không nghe thấy gì.

Cung Khanh sinh con gái, Độc Cô Thái hậu tất nhiên thất vọng không thôi, càng có lý do ép Mộ Thảm Hoảng bổ sung hậu cung. Tất nhiên, bà ta sẽ không nói thẳng, chỉ đổi bốn cung nữ trong ngự thư phòng Mộ Thảm Hoảng thành bốn mỹ nhân bà ta tỉ mỉ lựa chọn.

Đàn ông luôn có mới nới cũ, bà ta không tin bốn mỹ nhân đứng trước mặt mà con trai không rung động, không ăn vụng.

Cung Khanh dồn tâm tư cho con gái, không chú ý đến, một ngày nọ

ngẫu nhiên đến ngự thư phòng, mới phát hiện thị nữ ngự thư phòng đã đổi người. Nàng tức giận đi thẳng. Về cung, gọi Lý Vạn Phúc tới hỏi, mới biết là oan cho Mộ Thâm Hoảng, đây là người của Thái hậu an bài.

Suy nghĩ một chút, nàng đứng dậy bế con gái đến tắm cung của Độc Cô Thái hậu.

Độc Cô Thái hậu thấy nàng ôn hòa khách sáo, thấy cháu gái chỉ nhìn một chút, hỏi vài câu.

Cung Khanh đã làm mẹ, Độc Cô Thái hậu không thích nàng cũng không sao cả, nhưng có vẻ hắt hủi con gái nàng khiến nàng rất không

thoải mái, nghĩ đến bốn mỹ nhân trong ngự thư phòng càng thêm buồn bực.

Ngồi một hồi, Cung Khanh sai nữ hầu bế Mộ Doanh đi tắm nắng, nói với Độc Cô Thái hậu: “Mẫu hậu, thần tức có chuyện này muốn nói riêng với mẫu hậu.”

Độc Cô Thái hậu nhìn nàng một chút rồi cho cung nữ lui.

“Mẫu hậu, bốn cung nữ trong ngự thư phòng thần tức đã chuyển đi chỗ khác.”

Độc Cô Thái hậu vừa nghe liền nổi giận: “Hậu cung chưa đến lượt người độc tài. Người không sinh được con trai, ai gia sẽ quản.”

“Tâm ý của mẫu hậu thần tức xin nhận thay Hoàng thượng. Mẫu hậu yên tâm, thần tức nhất định sẽ sinh được hoàng tử.” Cung Khanh dừng một chút nói: “Phụ hoàng băng hà thế nào, Hoàng thượng không biết rõ ràng, nhưng mẫu hậu hẳn là rõ hơn ai hết. Thần tức cũng không muốn truy xét đến cùng, nhưng nếu mẫu hậu làm chuyện quá đáng, thần tức khó mà đảm bảo sẽ không nói với Hoàng thượng vài chuyện ngày đó.”

“Người... người dám uy hiếp ai gia!”

“Mẫu hậu, thần tức không muốn mẫu hậu và Hoàng thượng nảy sinh

hiềm khích, vì thế mới không nói tiếng nào. Gia hòa vạn sự hưng, chúng ta tuy là hoàng gia, nhưng cũng thế thôi. Thần tức chỉ muốn hậu cung yên bình hòa hợp. Mẫu hậu là mẹ đẻ hoàng thượng, thần tức chắc chắn hiếu kính. Nhưng thần tức tính ghen tuông, thỉnh mẫu hậu thông cảm. Mẫu hậu muốn quyết định chuyện gì cũng được. Chỉ riêng chuyện nạp phi cho Hoàng thượng thì thần tức không đồng ý.”

Cung Khanh dứt lời liền đứng dậy thi lễ.

“Mẫu hậu bảo trọng thân thể, thần tức cáo lui.”

Độc Cô Thái hậu vừa chột dạ vừa

tức giận, không nói được tiếng nào, trơ mắt nhìn Cung Khanh bế Công chúa đi.

Cuộc nói chuyện đầy dừ có thể chặt đứt ý nghĩ của Độc Cô Thái hậu, nhưng áp lực sinh con trai vẫn như một tấm lưới giăng sẵn trên đầu nàng chỉ chờ ập xuống, vì vậy cũng chỉ có thể tích cực phối hợp hoàng thượng cố gắng cày cấy, khi Mộ Doanh nửa tuổi, nàng lại có bầu.

Lần này không giống lần đầu, ba tháng đã thấy bụng, bảy tám tháng thì to đến đáng sợ. Tiết Lâm Phủ chẩn đoán là thai đôi.

Mộ Thẩm Hoảng vừa mừng vừa

sợ, lần này càng thêm cẩn thận, chỉ hận không thể đặt Cung Khanh trong lòng bàn tay, ra ra vào vào đều có hơn mười người đi theo hầu hạ, đến tháng thứ bảy, Cung phu nhân và tiểu Quốc cứu Cung Dự đều được đón vào cung.

Đến ngày sinh nở, Mộ Thắm Hoảng chẳng còn lòng dạ nào lên triều, lại đi lòng vòng ngoài cửa chờ con chào đời.

Trong điện, Cung Khanh nằm trên giường, nắm chặt tay mẫu thân, vã mồ hôi.

Cung phu nhân đau lòng nói: "Chỉ mong lần này có thể sinh con trai, không phải mang nặng đẻ đau

nữa.”

Đến giờ Cung Khanh có thể nói là mọi sự hài lòng, chỉ có một áp lực duy nhất là sinh con trai, mặc dù Mộ Thâm Hoảng sủng ái nàng, cũng rất yêu chiều Công chúa Mộ Doanh, nhưng nói thế nào ngôi vị hoàng đế cũng cần người thừa kế, nàng nhất định phải sinh con trai.

Độc Cô Thái hậu gần đây nói ra nói vào rất nhiều lời đại loại nếu Cung Khanh không sinh được con trai thì phải bổ sung hậu cung cho Mộ Thâm Hoảng. Áp lực vô hình khiến Cung Khanh lo âu, dù nàng thích con gái, nhưng cũng hy vọng sinh được con trai. Có người thừa kế

ngôi vị hoàng đế, ngoài có triều đình, trong có hậu cung mới có thể an ổn.

Lần này nhanh hơn lần đầu rất nhiều, sau giờ Ngọ đã sinh.

Cung phu nhân vừa thấy là tiểu Công chúa thì tim như muốn bắn ra, lần trước đã sinh Công chúa, lần này cũng sinh Công chúa, ông trời ơi.

Độc Cô Thái hậu phạm sao Cửu Nữ, tức là phải sinh chín con gái mới ngừng. Mong là đừng di truyền điều này, Cung phu nhân căng thẳng niệm A Di Đà Phật.

Mộ Thẩm Hoảng chờ ở bên ngoài, nghe nói là một Công chúa,

hoan hỉ vô cùng, lòng thấp thỏm y hệt Cung Khanh, hẳn cũng thích con gái, nhưng là một hoàng đế, sinh con trai củng cố giang sơn đúng là nhiệm vụ hàng đầu, bắt buộc hoàn thành.

Cung Khanh đúng là sinh đôi. Rất nhanh sau đó, đứa bé thứ hai chào đời, Cung phu nhân lo lắng nhìn, đến khi thấy là con trai thì mừng như điên, không để ý đến con gái nữa, vội chạy ra ngoài báo với Mộ Thẩm Hoảng: “Hoàng thượng, con trai, con trai.”

Hoàng thượng kích động run rẩy nói: “Thật sao.”

“Phật tổ phù hộ, cuối cùng cũng

sinh được con trai.” Cung phu nhân kích động phát khóc, so với lúc sinh Cung Dự có thể nói là kích động gấp trăm, haizzz, đáng thương thay lòng cha mẹ. Nếu Cung Khanh còn chưa sinh được con trai, chắc Cung phu nhân sẽ phát điên.

Hoàng thượng không chờ được nữa, vội cùng Cung phu nhân đi vào.

Bà đỡ đang tắm qua cho đôi long phượng thai.

Hoàng thượng kích động hai tay run run, nhìn mà cười toe toét.

“Khanh Khanh vất vả rồi.”

Cung Khanh không còn chút sức lực nào, nghe sinh được hoàng tử

liền thấy hoan hỉ trong lòng, trút được gánh nặng ngàn cân.

Mặc kệ Hoàng thượng kích động lắm nhảm bên tai, nàng nhắm mắt ngủ.

Hai bé sinh đôi đặt nằm cạnh nhau trên giường nhỏ, nhìn qua giống nhau như đúc, tựa như hai cục bột.

Hoàng thượng vui rạo rức nói: "Ai nấy đều nói trẻ con mới sinh nhăn nheo xấu xí, sao con của trẫm lại khả ái thế này, haizzz, đúng là cha mẹ đẹp thì con cái không tầm thường."

Cung phu nhân: "..."

Vài năm sau, đế hậu ngồi ở ngự

hoa viên, nhìn một đám trẻ con chơi đùa trong bụi mầu đơn.

Đại Công chúa Mộ Doanh thận trọng ngậy thơ, Nhị Công chúa Mộ Huyền hoạt bát tươi tắn, tuổi còn nhỏ đã rất khả ái, nhất định sau này sẽ là một mỹ nhân, tiểu Thái tử Mộ Minh tuấn tú phi phàm, tính tình bướng bỉnh. Ngoài ra còn có con trai của Nhạc Lỗi và Hoắc Hiển.

Dẫn đầu là tiểu Quốc cữu Cung Dự, chỉ hơn Đại Công chúa Mộ Doanh một tháng, nhưng toàn thân toát lên vẻ trưởng bối, rất ra dáng ông cậu. Mấy đứa trẻ kia cũng rất nghe lời cậu, chỉ Mộ Minh bằng mặt không bằng lòng.

Hoàng đế nhìn con trai mình, thăm nghĩ: tiểu tử này rất giống ta hồi bé.

Trong mắt Hoàng hậu chỉ có hai con gái, nghĩ hai viên minh châu của ta, tương lai phải tìm phò mã thế nào mới xứng đáng?

Hoàng đế quay đầu thấy Hoàng hậu xuất thần, liền nắm tay nàng hỏi: “Khanh Khanh đang suy nghĩ gì vậy?”

“Thiếp đang nghĩ chuyện năm đó suýt nữa không lấy được chồng.”

Hoàng đế mỉm cười, gạt nhả: “Khanh Khanh muốn tính số sao?”

Cung Khanh hờn dỗi lườm hắt: “Thiếp muốn phòng ngừa chu đáo.”

“Khanh Khanh nói nghe xem nào.”

“Chớp mắt là con gái đến tuổi cập kê, không thể như thiếp đến lúc đấy mới chọn rể, trong lúc vội vàng khó mà tìm được phò mã thích hợp, không bằng bây giờ chọn mấy ứng cử viên, thứ nhất có thời gian khảo sát, thứ hai con gái có thể bồi dưỡng tình cảm.”

“Khanh Khanh nói rất đúng. Trẫm có ý này. Giờ đang cần chọn bạn học cho Thái tử, nhân tiện chọn thêm mấy người, danh nghĩa là bạn học Thái tử, kỳ thật là ứng cử viên phò mã.”

“Hoàng thượng nghĩ giống hệt

thần thiếp, trong Quốc Tử Giám đều là con trai quan tam phẩm trở lên, vậy hãy chọn từ Quốc Tử Giám.”

“Trẫm nghĩ nên chọn tất cả các bé trai có phẩm chất có tài học trong Quốc Tử Giám, lập thành một Quốc Tử Thái Học, cho vào ở trong một cung thất ở Đông Cung, tiện cho khảo sát phẩm hạnh tính tình.”

“Ý này của Hoàng thượng rất hay.”

Mười ngày sau, Quốc Tử Giám trình lên một bản danh sách.

Con trai Nhạc Lỗi – Nhạc Tranh Vành, con trai Hoắc Hiến – Hoắc Diên, con trai Thẩm Túy Thạch – Thẩm Tần, con trai Định Viễn Hầu –

Độc Cô Trác, con trai An Quốc Công – Hưởng Minh Viễn, con trai Lại Bộ Thượng Thư – Hứa Thượng. Những bé trai này Cung Khanh đều đã gặp, xuất thân không cần phải nói, tướng mạo đều là hạng nhất.

Nàng xem xong danh sách, đột nhiên nghĩ tới một người.

“Còn một người nữa. Là con trai Y Bằng Cử – Y Trăn, sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với Huyền nhi Minh nhi, thông minh lanh lợi, tương lai sánh với Huyền nhi nhà ta rất hợp.”

Hoàng đế cười phì: “Nàng thật quá lo xa, Huyền nhi mới mấy tuổi.”

Cung Khanh hừ một tiếng: “Thiếp

mặc kệ, thiếp muốn xác định cho con gái thật sớm, không thể dầm vào vết xe đổ của thiếp, mẹ thiếp năm đó vì lo nghĩ cho một con gái muốn vỡ tim, thiếp có hai Công chúa, nhất định phải mưu đồ từ sớm.”

Hoàng đế véo nhẹ mũi Cung Khanh, cười: “Kinh thành đệ nhất mỹ nhân khó gả là vì trăm nhòm ngó, không liên quan đến khả năng tìm chồng của nàng, nàng tìm được mấy mối chẳng phải đều đổ bể.”

Cung Khanh dậm chân: “Được lắm, quả nhiên là ngài thông đồng với Thuần Vu Thiên Mục.”

Hoàng đế lập tức nghiêm mặt

nói: “Là ý trời. Nàng xem nàng thật sự là Hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ rồi.”

Tóm lại, đánh chết cũng không thể thừa nhận.

[HOÀN]